

Giới thiệu Huyền Lục

Có một nơi, ở đó người tu chân quá nhiều. Khi tu chân giới trở nên quá thịnh hành, sẽ có những người muốn trở thành phàm nhân. Trở thành người thường, có thể ném được ngũ vị tạp trần của thế gian, của nhân sinh.

Người có muốn tu luyện lại không? - Không.

Tại sao? - Vì ta chết một lần rồi.

Vậy sao người lại tu? - Vì ta sợ chết.

Một câu chuyện tu chân đan xen giữa sinh hoạt đời sống của phàm nhân liền bắt đầu từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Lời mở đầu (nên đọc)

Chào các đạo hữu đã đến với Huyền Lục, mục đích mình viết 'lời mở đầu' này như là một lời chào mừng các đạo hữu đã ghé thăm truyện của mình, đồng thời cũng là nơi khuyến cáo nhẹ về truyện. Truyện của mình có thể sẽ không hợp gout với nhiều người nhưng mình viết chủ yếu là muốn để lại một cái gì đó đại diện cho mong ước 'viễn vông' mà từ nhỏ hay đến lúc lớn mình vẫn mơ ước dù nó khó mà thành hiện thực được.

Vậy nên đây tự nhiên cũng là truyện đầu tay của mình. Truyện đầu tay dĩ nhiên sẽ có một số sai sót nhưng theo thời gian viết mình sẽ cố khắc phục.

Dưới đây là một số khuyến cáo:

Thứ nhất: Truyện không hậu cung, không ngựa giống. Mình đặc biệt không thích hai loại này nên truyện mình tuyệt sẽ không có.

Thứ hai: Truyện mình có một thể loại tương đối hiếm xuất hiện trong văn học, nhất là văn học phương Đông mặc dù dạo gần đây cũng đã có nhiều tác giả và tiểu thuyết gia bắt đầu đá sang nhưng số lượng cũng không nhiều. Thể loại này tương đối mới mẻ với đại đa số đạo hữu nhưng nó là thể loại gì thì mình không nói bởi vì còn chưa đến lúc khai. Các đạo hữu lưu ý là được. Bonus là ở Trung không có tên để gọi cho thể loại này (hoặc ít nhất là mình không biết, dù đã tra google).

Thứ ba: Main không vô địch.

Thứ tư: Truyện không YY, đời sống thực tế của mình vẫn thoải mái lắm, thi thoảng có chút stress nhưng cũng không đến nỗi phải viết đề giải tỏa.

Thứ năm: Truyện đan xen với sinh hoạt phàm nhân nên trong những chương đầu ít xuất hiện các yếu tố tu luyện hay mới vào là đánh nhau như truyện bên Trung. Trong truyện sẽ có các yếu tố về món ăn hay danh lam thắng cảnh hay một vài địa điểm du lịch được lấy ra từ đời sống hằng ngày của mình (khụ khụ, ngại quá) + một vài danh nhân trong lịch sử Việt Nam.

Thứ sáu: Về yếu tố ra chương thì nếu thuận lợi có thể là 1 chương/ngày, lâu thì 2-3 ngày mới có chương. Tệ hơn thì 1 tuần 1 chương. Các đạo hữu thông cảm, công việc của mình khá là nặng, chạy dự án liên tục, thời điểm rảnh rỗi mới có thể viết được nhưng mình sẽ cố đảm bảo chất lượng chương.

Thứ bảy: Về chất lượng chương như nói ở trên thì 1 chương mình viết trung bình rơi vào 2500-3000 chữ, chương nào có hứng thú mình có thể viết lên 4000-5000 chữ vẫn không sao. Mình không học hay làm việc ở các vị trí liên quan đến viết lách nên tốc độ viết truyện của mình có thể sẽ không bằng những tác giả khác.

Thứ tám: Mình sẽ không bỏ truyện, nội dung mình cũng đã xây dựng khá khá rồi, mặc dù đại cương nôm na chỉ là một phần trong số đó (Khụ khụ, ad nào thấy nhớ mất nhắm mắt mở, một số nội dung giữ bí mật vẫn thú vị hơn mà)

Thứ chín: Mình vốn không vội nên truyện... cũng không vội, mình sẽ cố gắng để tình tiết không phải quá chậm.

Thứ mười: Các đạo hữu đọc truyện hãy comment giao lưu cho rôm rả nhé nhưng nhớ comment lịch sự, đọc truyện vì giải trí nhưng đừng để rồi học thức, nhân phẩm và mặt mũi nhé.

Ở trên là mười điều khuyến cáo của mình, nếu đạo hữu nào không thích thì có thể bấm nút quay lại để tìm đến một bộ truyện phù hợp với mình hơn. Xin cảm ơn!

Một lần nữa, chào mừng các đạo hữu đến với Huyền Lục. Chúc các đạo hữu có một khoảng thời gian đọc truyện vui vẻ.

Ký tên,

Vệ Huyền Hy.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Đại Nhãn tử

Tự cổ vạn năm, Huyền Lục chiếu viết Huyền Đô Đại Lục tu chân giới thịnh hành, người người tu luyện. Hai ngàn năm trước, Ma đạo hoành hành, tận diệt nhân gian, máu lửa khắp nơi, oán hận ngập trời.

Cổ Linh môn dẫn đầu chư môn chính phái công phạt ma đạo, năm đó tử thương vô số, cuối cùng chính đạo lấy thương đổi thương đẩy lùi ma đạo vào vùng viễn Tây Huyền Đô. Nhân gian yếu thế oán hận, không chịu cam lòng trước đại chiến đã liên hợp lại tạo thành Nhật – Nguyệt – Tinh Tam Đại Hoàng Triều, cộng đồng chính đạo thủ vững nhân gian, ngăn chặn ma đạo.

...

...

Đại Nguyệt Hoàng Triều.

Nguyệt Hải Thành.

Trong con hẻm nhỏ không người qua lại, một lão nhân lớn tuổi đáng người nhỏ bé mặt tròn các đốm đồi mồi, râu tóc bạc trắng, dáng người hơi khom, chân đứng hơi khụy gối, hai chân tạo hình chữ bát rất bắt mắt. Lão nhân hai tay bắt sau lưng, ánh mắt đang nhìn về góc hẻm, dù lớn tuổi nhưng đôi mắt của lão đặc biệt khác người, nó rất sáng.

Ánh mắt ấy đang nhìn về một cái ‘xác’, ít nhất theo lão là vậy. Lão nhân trầm mặc một đoạn thời gian rồi mới quyết định lại gần, vươn cánh tay khô gầy ra kiểm tra. Đột nhiên mắt lão liền ngưng lại, đưa tay chạm động mạch tại cổ. Lão bất ngờ nói ra:

“Ồ, còn chưa chết”

Thu tay về, lão liền trầm mặc một hồi rồi đứng dậy quay lưng đi về hướng con đường lớn. Một lát sau, một thanh niên trẻ tuổi chạy vào, mang cái ‘xác’ vác trên vai rồi đi ra. Ở đầu đường, lão nhân đang đứng đợi, thấy thanh niên nhân liền ra hiệu đi theo.

Một lát sau, hai người một ‘xác’ đứng trước một tiệm thuốc, tiệm thuốc này nằm ngay tại một ngã tư đông người qua lại, ở ngoài treo một biển hiệu bằng gỗ cũ, trên đó ghi ba chữ.

Điền y quán.

Thanh niên nhân mang cái ‘xác’ đi vào y quán, thuận đường mà vào hậu viện rồi đặt lên giường. Lão nhân kiểm tra lại một lần nữa, quay lưng lại ném một túi bạc cho thanh niên.

“Được rồi, công của ngươi đây”

“Đa tạ, Điền đại phu”, thanh niên nhân cười nói, sau đó liền cúi chào rồi đi.

Lão nhân không có ý giữ lại, cũng không thèm nhìn tiếp mà ánh mắt lại chuyển về cái ‘xác’, à không, là một thiếu niên. Theo đánh giá của lão, thiếu niên này tầm mười lăm tuổi, quần áo tả tơi nhưng lão có thể nhận ra, chất liệu hạng trung, xuất thân không đến nỗi kém. Làn da có nhiều vết tím bị đánh đập, một vài nơi còn tồn vết máu khô, làn da trắng nõn lại khiến các vết thương này càng rõ rệt hơn.

Lão nhân nhíu mày, thầm nghĩ con cái nhà nào lại bị đánh thảm như thế này, nghĩ mãi không ra liền lắc đầu rồi quay lưng đi lấy thuốc chữa trị. Một hồi sau, trên người thiếu niên khắp nơi liền là vết băng, trang phục cũng đã được thay bằng một bộ khác, màu nâu sẫm cũ, còn bộ trang phục kia lão liền vứt bỏ không suy nghĩ.

Lão nhân ngồi đợi thêm một khoảng thời gian, không thấy thiếu niên sẽ có dấu hiệu tỉnh lại, lão liền đóng cửa ra ngoài.

Lão nhân rời đi được một lúc, ở trên giường, thiếu niên liền có chút cử động, chợt gương mặt liền co lại, lộ vẻ thống khổ, hai tay run rẩy đưa lên ôm đầu lần qua lần lại, thân hình co rúm lại một hồi liền tỉnh lại, thờ dốc ra, thiếu niên tỉnh lại rồi.

“Lão phu còn sống?”, thiếu niên mở miệng, sau đó liền cảm thấy không đúng, giọng này không phải của hắn.

Hai tay đầy băng bó đưa lên sờ soạng trên người rồi lại sờ mặt, thiếu niên liền nhú mày lại, đau, cả người đều đau. Thiếu niên liền sưng sờ:

“Lão phu lại đau? Đây là thế nào?”

Thiếu niên nhìn quanh liền phát hiện chậu nước bằng đồng cạnh đầu giường, liền dùng tay chống người dậy, gắng gượng chịu đau nhìn về mặt chậu.

Bỗng nhiên, gương mặt hắn liền đại ra.

Đây là ai?

Lão phu đâu?

Đây là đâu?

Vô số ý nghĩ hiện ra trong đầu thiếu niên, bất giác, thiếu niên liền nhú mày, vô số ký ức dần dần xuất hiện trong đầu hắn. Thiếu niên đưa tay còn lại đưa lên lay lay ấn đường, có chút phiền não.

...

Một lát sau.

“Ra vậy, lão phu chết rồi”, thiếu niên thều thào nói.

Hắn ngẫm một chút liền nhìn lại mặt chậu, nhìn kỹ lại dung mạo của cơ thể này. Thiếu niên liền gật đầu hài lòng, mi thanh mục tú, làn da trắng như ngọc, đôi mắt có chút to hơn người thường, hắc bạch phân minh, gọi chung là tiểu bạch kiểm.

Thiếu niên nhìn quanh căn phòng hắn đang nằm. Căn phòng không quá lớn, bày trí đơn giản, trong không khí mang thoang thoang mùi thuốc, hắn là đang ở một tiệm thuốc. Thiếu niên liền nằm xuống dưỡng thương rồi tiêu hóa một chút ký ức ở trong đầu.

...

Hiện tại, cơ thể của người thiếu niên này đang cư ngụ một linh hồn, hay nói đúng hơn là linh hồn này đã dung hợp với linh hồn của người thiếu niên. Bản thân linh hồn này đời trước là một trong ngũ đại trưởng lão của Cửu Tiêu Tông – một vị Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ.

Cửu Tiêu Tông là một trong Thập đại chính phái ở Huyền Đô Đại Lục, Cửu Tiêu Tông có rất nhiều trưởng lão, hầu hết là từ Kim Đan cảnh trở lên, duy chỉ có ngũ đại trưởng lão là địa vị đặc thù. Ngũ đại trưởng lão chương quản Chấp Pháp điện, Công Thư lâu, Giới Ngục sơn, Đan Dược viện và Pháp Khí viện. Linh hồn này đời trước là trưởng lão chương quản Công Thư lâu – Phù Linh chân nhân.

Vài ngày trước, Phù Linh chân nhân thọ nguyên hao hết mà tọa hóa. Tin tức đã truyền đến cao tầng Đại Nguyệt Hoàng Triều, không bao lâu nữa sẽ đến Nguyệt Hải Thành. Phù Linh chân nhân vẫn lạc đem lại sự kinh động đến các môn phái khác.

Phải biết Nguyên Anh tu sĩ là cấp bậc lão tổ ở tu chân giới, ít khi hiện thế nhân gian. Một vị vẫn lạc cũng đủ oanh động cả ngoại giới một đoạn thời gian.

Còn thân thể của cơ thể này thì sao? Chủ nhân của cơ thể này là một tiểu nhị tại một kỹ viện ở Nam Thành Nguyệt Hải Thành. Xuất thân không rõ, từ nhỏ đã sống lang bạc, bị kẻ xấu lừa bán làm nô lệ, về sau được tú bà của kỹ viện mua lại làm tay chân phục vụ.

Nào có ngờ lại lọt vào mắt của đại nhân vật, số phận của thân thể này trực tiếp bị hãm hại và bị đẩy thành kỹ nam. Kể từ đó, kỹ viện bắt đầu có nữ nhân qua lại.

Đổ kị, ganh ghét, cạnh tranh ở kỹ viện ngày một lớn. Người thiếu niên này liền gặp phải ám toán rồi bị vứt bỏ trong con hẻm ở Bắc Thành

...

Tiêu hóa một hồi sắc trời liền tối, lão nhân kia liền quay trở lại căn phòng, trên tay mang theo một chén cháo, nhìn thấy vị thiếu niên kia nằm trên giường, mặt hướng về trần nhà, ông lão cười nói:

“Đại nhân tử, trong người thấy thế nào?”

Đại nhân tử?

Thiếu niên nghe thấy liền kỳ lạ nhưng cũng nhanh mà chấp nhận. Đến tên của cơ thể này hắn còn không biết, lão nhân gọi sao cũng được. Thiếu niên gượng người dậy, lão nhân vội đặt chén cháo xuống rồi lại đỡ hắn. Sau đó lão kéo cái ghế đầu lại mà ngồi

“Đã ổn hơn nhiều rồi, đa tạ lão huynh đã cứu mạng”, thiếu niên đưa tay hành lễ đáp.

Dù kiếp trước tu vì thông thiên thể nào thì bây giờ hần cũng chỉ là thường nhân, thiếu niên không thấy có gì mất mặt khi hành lễ cả.

“Lão huynh?”

Nghe thấy hai chữ này, lão nhân liền cười ha hả, tay vỗ vào đùi liên tục.

“Đại nhân tử, lão già ta nhìn thế nào cũng ra dáng một kẻ gần đất xa trời rồi, ngươi gọi ta hai tiếng ‘lão huynh’, có khi nào bị người đánh đến chập mạch rồi không?”

Thiếu niên liền thất thố, quên rằng hiện giờ hần chỉ mới mười lăm tuổi thôi, đối phương nhìn thế nào cũng ngoài bảy mươi rồi. Thiếu niên giả vờ ho khụ khụ bình ổn vài tiếng liền nghĩ:

“Lão bá...”

“Khoan đã”, lão nhân khoác tay

“Trước ta kiểm tra thân thể ngươi một chút, những chuyện khác để nói sau”

Nghe vậy thiếu niên liền không nói gì nữa, ngoan ngoãn nằm xuống đưa tay ra cho lão nhân bắt mạch và kiểm tra thương thế. Lão kiểm tra cũng không được bao lâu, sau đó nói:

“Mạch tượng ổn định, cơ thể không có vấn đề gì, tĩnh dưỡng vài ngày liền khỏi”

Nói xong câu này, một già một trẻ hai mắt nhìn nhau, không gian liền tĩnh lặng, ngoài trời gió nhẹ, tiếng cây đung đưa, một tiếng chim hót nhẹ rồi bay đi. Thiếu niên là người đầu tiên phá không gian tĩnh lặng này.

“Lão bá, nơi đây là...”

“Nơi đây là tiệm thuốc của lão già ta, gọi là Điền y quán, lão già ta tên là Điền Y”.

Lão nhân họ Điền nghĩ nghĩ một lát rồi nói tiếp:

“Mặt khác, nếu ở ngoài ngươi nghe người khác gọi ta là Bạch gia thì cũng đừng ngạc nhiên. Họ của ta vốn không phải là Điền mà là Bạch, Bạch Y. Ngươi nhìn xem ta cả người có chỗ nào trắng, đánh cái danh lại họ Điền”

Cái danh đôi họ đối với phàm nhân mà nói nếu không phải là trọng phạm thì bình thường không ai lại muốn làm thế. Phàm nhân khác tu sĩ, thọ nguyên của họ rất thấp, mục đích nhân sinh cũng khác hoàn toàn. Bởi vậy mới phải sinh con để cái kéo dài hương hỏa.

Điền đại phu cả đời không vợ không con, lão không có ý định này liền đổi họ, nhà lão vốn ở một thôn nghèo, cha mẹ làm nghề nông, lão cố gắng một đời mới thành đại phu, ‘Điền Y’ – Bỏ ruộng hành y, cũng là một cái tên có ý nghĩa.

“Đại nhân tử, ngươi là ai?”, Điền đại phu hỏi

“Lão bá, ta họ Khương, tên gọi là Hy”, thiếu niên cười đáp

Trong ký ức của hần kỳ thực không nói rõ thiếu niên này tên gì bởi chính thiếu niên này cũng không nhớ tên của mình, hần liền lấy cái tên này.

Đời trước hần họ Khương, hần từng tự nhủ nếu có hậu nhân hần sẽ lấy cái tên này để đặt. Đáng tiếc, cuối cùng hần vẫn là đơn thân mà chết. Hần hy vọng cái tên này sẽ có tác dụng về sau. Mặt khác, đời trước hần còn vài nhân quả chưa giải quyết được, vậy liền để đời này gánh đi. Từ nay về sau, hần là Khương Hy.

Sau đó, hần liền kể lại thân thế của mình cho Điền đại phu, ngoại trừ thân phận Phù Linh kiếp trước, còn lại hần tuyệt không giấu gì, bao gồm thân phận kỹ nam. Trong ký ức, hần liền biết đây là Nguyệt Hải Thành, là một tòa đại thành của Đại Nguyệt Hoàng Triều, tòa thành này cực lớn nhưng nếu Điền đại phu muốn tra cũng không phải không tìm ra. Nghe xong, ông lão liền thở dài lắc đầu.

“Hải tử đáng thương, lão già ta những năm này chỉ quanh quẩn ở Bắc Thành, nhưng cũng có nghe nói qua tiểu kỹ nam ở Nam Thành, danh khí của ngươi không lớn nhưng cũng không nhỏ đâu”

Khương Hy nghe vậy cũng khá ngạc nhiên, không nghĩ tới lại có tiếng đến thế. Hần liền nhú mày, tiếng càng lớn thì càng phiền, nhớ bị người bắt gặp thì sao đây. Hiện tại hần còn chưa có thực lực để thoát khỏi đó. Đường như biết hần đang nghĩ gì, Điền đại phu liền mở miệng

“Đại nhân tử, ngươi muốn ở lại đây không? Lão già ta giúp ngươi chuyện bên kia. Ít nhiều gì lão già ta cũng từng chữa trị cho người bên đó... họ có lẽ vẫn bán chút mặt mũi cho lão già này.”

“Lão bá, người nói chuyện này là thật”, Khương Hy có chút ngạc nhiên, thầm vui mừng nhưng liền trầm lại, trên đời này không có bữa cơm miễn phí, rốt cuộc Điền đại phu muốn làm gì?

“Đương nhiên là thật, nhưng đại nhân tử ngươi cũng không phải ở không, lão già ta cũng lớn tuổi rồi, tay chân không còn như trước. Ngươi ở lại đây phụ

ta, ta cũng có thể truyền nghề cho người. Com nước người không cần quán, đến giờ chỉ cần qua quán ăn của Tứ nương bên đường liền được”, Điền đại phu nghiêm túc nói.

Khương Hy trầm mặc, một lát sau mở miệng:

“Lão bá, ta chấp nhận, người để ta ở đây đi”.

Trước mắt hắn cần một chỗ ở, còn những chuyện vặt vãnh kia tuy đã rất lâu rồi không dùng nhưng hắn sẽ quen nhanh thôi. Quan trọng là chuyện phiền phức kia liền có người giải quyết.

“Được rồi, người ăn chút cháo rồi nghỉ ngơi, vài ngày sau liền bắt đầu”

Điền đại phu gật đầu rồi mang chén cháo cho Khương Hy rồi đóng cửa ra khỏi phòng. Hắn nhìn chén cháo đã có chút nguội trong tay, cháo hoa thịt bò, hẳn là ở chỗ Tứ nương trong miệng Điền đại phu.

Khác với gương mặt vui vẻ non nớt vừa rồi, bây giờ Khương Hy trông trầm ổn hơn hồi nãy nhiều, ánh mắt to không còn sáng như trước mà thay vào đó là thâm trầm hờ hững tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng. Nếu Điền đại phu quay lại nhìn thì sẽ cảm nhận được, Khương Hy lúc trước và bây giờ hoàn toàn là hai người khác nhau.

Trầm mặc một đoạn thời gian, hắn thì thào:

“Cháo hoa a, ngàn năm rồi...”

Khương Hy ngẩng đầu nhìn về ô cửa sổ, ngoài trời là một màn đêm tĩnh lặng, trên trời treo một vầng trăng sáng, phản chiếu vào mặt hắn tựa như vầng trăng trong mặt hồ tĩnh lặng. Trăng trong hồ, huyền ảo không thể bắt, hắn liền nghĩ con đường sau này nên đi ra sao đây.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bắc Thành Thần Y

Nguyệt Hải Thành.

Mùa đông vừa qua, ánh sáng ấm áp của mùa xuân đang tới dần. Tuy rằng tuyết mùa đông vẫn chưa tan hoàn toàn nhưng khung cảnh vẫn khiến người người cảm nhận được tân sinh.

Tại một ngã tư đông đúc nào đó, một lão nhân đang nắm tay một tiểu cô nương đứng trước cửa tiệm thuốc của Điền đại phu, cả hai đang đứng nhìn biển hiệu, theo một nghĩa nào đó mà nói, rất đầm chiêu.

Lão nhân mang trường bào cũ màu xanh lam đã có chút bạc màu, tóc tai lộn xộn. Tiểu cô nương mang phục trang màu hồng nhạt, mái tóc ngắn được chải gọn gàng thả ra sau. Hai người tạo thành một tổ hợp kỳ quái, như thái cực đối lập với nhau vậy. Người qua đường không để ý đến họ, dường như đã quen thuộc với hình ảnh như vậy rồi.

Nhìn biển hiệu một chút, lão nhân mới dắt tiểu cô nương vào.

"Điền đại phu, phiền ngài xem bệnh giúp cháu gái của ta", ông lão nói

Gương mặt lão có vẻ tiêu tụy kết hợp với chòm râu cá trê khiến người của lão trông nặng nề hơn. Tiểu cô nương bên cạnh trông đáng vẻ tầm mười tuổi, nét mặt trắng bệch, đôi mắt lơ đãng, trông như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ vậy.

"Lão Hoàng, tiểu Linh làm sao thế?"

Điền đại phu đang đứng ở sau quầy kiểm kê, thấy cặp ông cháu này liền hoảng hốt, vội chạy đến hỏi.

“Ài, ta không biết, mấy vị đại phu khác không chẩn đoán được”, lão nhân chán nản nói, đồng thời mang theo ánh mắt chờ mong nhìn Điền đại phu rồi lại nhìn sang cháu gái một cách lo lắng.

Điền đại phu không nhiều lời liền gật đầu, dắt tiểu cô nương gọi tiểu Linh đến chiếc giường ở sát trong tường.

Tiệm thuốc của Điền đại phu tương đối lớn, từ ngoài cửa nhìn vào, ở bên trái là quầy thuốc phổ thông với nhiều hộc thuốc được xếp tầng đều đặn. Bên phải đặc biệt hơn, chỉ có một vài loại dược liệu được đặt gọn gàng trong hộp gỗ, mỗi hộp gỗ được đặt cách nhau một hoặc hai gang tay trên những cái bàn.

Những hộp gỗ đó chứa linh dược, người thường mua không nổi.

Đằng sau hai quầy thuốc là nơi đặt giường bệnh, lúc này, tiểu Linh đã an vị trên giường. Điền đại phu bắt đầu bắt mạch. Một lát sau, Điền đại phu liền nhíu mày, vẻ mặt càng lúc càng khó coi, lão quay sang nhìn lão nhân râu cá tre:

"Lão thất phu, dám lừa ta!!!"

Điền đại phu cũng tiện tay mà ném luôn cốc nước mà Khương Hy vừa mang ra về hướng ông lão cá tre.

Lão nhân kia thấy thế liền né sang một bên, dáng vẻ nhanh nhẹn khác hẳn vẻ nặng nề ban nãy, vẻ mặt tiểu tụy giờ không còn thay vào đó là cao hứng khoái trá nhìn Điền đại phu, đưa tay vuốt chòm râu cá tre của mình. Khương Hy thấy lão nhân này trông thật hèn mọn, lão nhân cười ha hả nói:

"Thế nào, lão phu không lụt nghề chứ"

"Hừ"

Điền đại phu bức tức không nhìn lão nhân hèn mọn kia, quay sang nhìn tiểu Linh trên giường, ý nói còn con thì sao. Tiểu cô nương đã không còn nằm nữa mà ngồi dậy cười hi hi, lanh lợi bảo:

"Điền gia gia đừng giận tiểu Linh mà"

Tiểu cô nương còn nhõng nhẽo nói thêm:

"Gia gia bảo nếu lừa được Điền gia gia liền đưa tiểu Linh đi ăn Mỹ Bắc Thành của Tứ nương"

Lão Hoàng nghe vậy nụ cười trên mặt liền khựng lại, trầm nghĩ ta hứa hồi nào, ranh con, nhỏ tuổi mà đã dám lừa ta.

Điền Đại phu không thèm nhìn hai ông cháu này, đứng dậy trở về quầy. Khương Hy liền dọn dẹp cốc nước đáng thương vừa bị ném đi, tiểu Linh định xuống giường giúp đỡ liền bị ngăn lại. Khương Hy cười nói:

"Tiểu Linh, muội bị cảm nhẹ nên nghỉ ngơi, để ta dọn cho"

Từ góc quầy đang lấy thuốc, giọng Điền đại phu vang ra:

"Đại nhân tử nói đúng đấy, con nên nằm nghỉ đi"

Điền Y trầm ngạc nhiên, không khỏi nhìn về phía Khương Hy. Tên tiểu tử này không bắt mạch liền nhìn ra bệnh, trầm nghĩ kỳ quái. Lão Điền trong lúc đang suy nghĩ thì Khương Hy đã dọn dẹp xong, đang ngồi nói chuyện phiếm với lão Hoàng.

...

Lão Hoàng là một nghệ nhân kịch nói ở Nguyệt Hải Thành, hành nghề đã có hơn bốn mươi năm. Lão không xưng tên mình, lão bảo tên lão rất xấu, chỉ đem lại toàn xúi quẩy nên chán ghét vô cùng. Vậy nên mọi người đều gọi lão là lão Hoàng.

Hoàng gia ba đời đều làm nghệ nhân kịch nói, đến đời tiểu Linh liền là đời thứ tư. Ở Bắc Thành lão Hoàng nổi tiếng lừa gạt, hèn mọn vô cùng, không ít người đã bị lão lừa. Dân chúng quanh đây quen với điệu bộ này của lão liền không nói gì, dù sao lão cũng chưa từng gây ra chuyện gì lớn. Xui xẻo liên ở mấy con gà non lần đầu đến Bắc Thành, đương nhiên trừ Khương Hy ra.

Lại nói về Khương Hy, từ lúc được Điền đại phu mang về đến nay đã được một tháng. Thương thế trên người hắn đã khỏi, hắn phụ giúp Điền đại phu sắp xếp dược liệu, phơi khô, nghiền dược, quét tước nhà cửa, thì thoảng trông coi tiệm thuốc khi Điền đại phu đi vắng. Nhìn chung mà nói, hắn không có điểm gì giống với lão bất tử sống hơn ngàn năm cả. Ngược lại còn giống một người giúp việc hơn.

Ngoài ra, Khương Hy cũng được Điền đại phu chỉ dạy về y thuật và bốc thuốc. Hắn học rất nhanh, không đến một tuần lễ liền có thể bắt mạch, bốc thuốc. Điền đại phu mặt như nằm mơ, trầm nghĩ:

"Lão già ta nhặt được bảo?"

Thành thật mà nói, Khương Hy có thể làm được ngay sau khi lão nói, có điều làm thế thì quá dọa người. Điền đại phu cũng lớn tuổi rồi, e rằng không chịu nổi kích thích lớn như thế. Nhưng để đạt độ thành thạo như hiện tại hắn đương nhiên phải bỏ thời gian luyện tập đôi chút.

Đối với Nguyên Anh lão tổ thì nghe rất lạ nhưng thực tế cơ thể của hắn không nghe theo bộ não chút nào, cơ thể này không phải của hắn. Hiện tại hắn đang trong tình trạng nhận thức và thân thể không tương xứng về mặt cấp độ. Có nhiều việc hắn biết nhưng không thể làm được, cách giải quyết duy nhất là hắn phải khôi phục lại tu vi.

Sau đó, Điền đại phu liền giao việc bảo quản dược liệu lại cho Khương Hy. Hiển nhiên những dược liệu này liền là phẩm dược, linh dược lão vẫn tự tay bảo quản.

Trong những ngày chỉ dạy Khương Hy, Điền đại phu đại khái đã hiểu con người hắn, là một đứa trẻ ngoan, hay ít nhất là Khương Hy muốn cho lão thấy như vậy.

Điền y quán của Điền đại phu tương đối có danh khí ở Bắc Thành bởi tài nghệ của lão. Không phải tiệm thuốc nào cũng được quyền bán linh dược, trong tình huống bình thường bán linh dược thường là do tiệm dược của các thế gia mở ra, ngoài ra còn phải có đan sư bảo đảm.

Thế gia đương nhiên là tu chân thế gia, còn Điền Y không phải thế gia, cũng không phải đan sư, càng không phải tu sĩ. Chỉ nghe thế gian đồn rằng y thuật của Điền đại phu có thể cứu mạng một vị Luyện Khí hậu kỳ.

Tu chân cảnh giới đầu tiên Luyện Khí kỳ gồm mười tầng, tầng một đến ba là sơ kỳ, bốn đến sáu là trung kỳ, bảy đến chín là hậu kỳ, mười là đỉnh phong. Luyện Khí sơ kỳ chỉ mạnh hơn người thường một chút, cơ thể vẫn có thể bị nhiễm bệnh. Tu vi đến Luyện Khí trung kỳ thực lực có thể xưng là ngang ngửa với võ lâm cao thủ. Hậu kỳ liền ngang với cao nhân võ lâm tiền bối, cơ thể không bị nhiễm bệnh, nếu cần y sư thì cũng là trùng kích độc hoặc gấp phải vết thương chí mạng.

Ở nhân gian, thủ đoạn của Điền đại phu thông thần, liền có thể xưng hai chữ Thần Y. Chưa kể đằng sau Điền đại phu là một đại nhân vật. Khương Hy lần đầu nghe cũng có chút bất ngờ về thủ đoạn của Điền đại phu, đồng thời cũng tò mò về đại nhân vật sau lưng. Ở với Điền đại phu mấy ngày nay, hắn ít nhất có thể xác định lão nhân này độc thân, không thân không thích, bỗng nhiên từ đâu lại tồn tại một đại nhân vật.

Đại nhân vật ở đây cũng rất có ý vị, Điền đại phu bán linh dược tất đang cướp khách của mấy tiệm dược thế gia. Giữa một tiệm dược thế gia cao sang và một tiệm dược bình dân mà cùng bán một loại linh dược, dân chúng mua ở đâu sẽ dễ hơn?

Khương Hy lo lắng Điền đại phu sẽ bị cuốn vào tranh đấu giữa các tu sĩ, hắn lo lão chỉ là quân cờ được đẩy ra đầu ngọn gió.

Thấy Khương Hy dăm chiêu, lão Hoàng đắc ý, tay vuốt cằm râu cười nói:

"Đại nhân tử ngoại biết đại nhân vật là ai không?"

Lão già hèn mọn này mặc dù biết tên Khương Hy nhưng vẫn học theo Điền đại phu gọi Đại nhân tử. Cá nhân hắn thì không quan tâm lắm, chỉ là một cái tên gọi mà thôi.

"Theo lời lão bá... hắn là thành chủ đi", hắn cười nói

Mấy lời này đương nhiên là nói đùa, Nguyệt Hải Thành chủ hắn chưa từng gặp nhưng ít nhất biết tu vi của vị này, lão Điền còn chưa đủ tuổi làm tôn tử cho vị này. Hơn nữa, thành chủ không cần phải dùng lão Điền làm con cờ.

Theo hắn suy đoán, đại nhân vật chắc chắn là tu sĩ và địa vị phải rất cao. Hắn không hiểu quá rõ về cách cục thế lực ở tòa thành này nhưng ít nhất đại nhân vật kia đủ lực để chống lại tu chân thế gia.

Lão Hoàng lắc đầu sau đó lại gật đầu nói:

"Không phải thành chủ nhưng cũng có liên quan, là... cháu trai của thành chủ"

Sau đó lão nói tiếp:

"Hơn hai mươi năm trước, lão Điền cứu vị kia một mạng, sau vị đó thành tựu Trúc Cơ liền chống lưng cho lão, Bắc Thành ai dám không nể mặt lão chứ"

Năm đó, vị kia bị cường địch truy sát. Một đường bị đuổi giết, may mắn chạy kịp về Nguyệt Hải Thành nhưng một thân thương thế vô cùng trầm trọng. Vị kia liền ngất, Điền đại phu trong khoảng thời gian đó đang ở ngoại thành hái dược, vô tình bắt gặp được. Nhận ra thành huy trên phục trang, Điền đại phu liền cứu hắn. Máu chốt là Điền đại phu không đưa về thành chữa trị và là chữa trị tại chỗ.

Ngày hôm đó không ai chứng kiến được.

...

Khương Hy nhớ lại vài ngày trước, Điền đại phu giúp hắn giải quyết phiền phức kia, kết quả đúng là đã giải quyết được, hắn được trả tự do. Lúc đó hắn không nghĩ gì nhiều, cho rằng mặt mũi lão Điền quả nhiên lớn, không nghĩ lớn đến dạng này.

"Phù thành chủ, vua một đất a. Hi vọng tên cháu trai kia không dùng Điền đại phu như quân cờ. Nếu không...", Khương Hy thầm nghĩ

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên một tiếng bộp vang lên, hắn giật mình. Điền đại phu mang thuốc được gói cẩn thận để trước mặt lão Hoàng, nói:

"Bớt nói nhảm, mang thuốc về nhớ sắc cho tiểu Linh uống"

Nói xong, ánh mắt Điền đại phu liền liếc qua tiểu Linh, nói tiếp:

"Đừng quên dẫn tiểu Linh ăn Mỹ của Tứ nương"

Mặt lão Hoàng liền đen lại, thâm mắng trong lòng:

“Được lắm, hai người bắt nạt lão phu”.

Lão Hoàng đảo mắt qua nhìn Khương Hy, thâm nghĩ:

“Tên tiểu tử này... chưa hề bắt nạt ta, còn rất lễ phép”.

Lão Hoàng lại nhìn Điền đại phu, lão liền lắc đầu, hi vọng không bị lão Điền lấy xấu, cầm gói thuốc trong tay dắt tiểu Linh ra về, trước lúc ra về còn nhắc nhở Khương Hy

"Đại nhân tử... bảo trọng"

Khương Hy thật khó hiểu lão già này, thật thật giả giả, còn định trang bức ai đây. Quay sang thấy Điền đại phu đang nhìn hẩn. Lão nói ra:

"Đại nhân tử, ngươi muốn học Y thuật không?"

Trong lúc gói thuốc, Điền đại phu quyết định sẽ truyền nghề cho Khương Hy, theo lão, hẩn có thiên phú về mặt này, hơn nữa lại vô cùng cao. Về mặt nhân phẩm mà nói, đạo lý ‘lương y như từ mẫu’ đối với y sư rất quan trọng, đương nhiên lão không thể qua loa mà lão đã tự thân kiểm chứng. Khương Hy vốn đã được thông quan rồi.

“Lão bá, không phải ngài đã dạy ta rồi sao”, Khương Hy đáp

“Ta nói, là chân chính y thuật, không phải mấy trò vật vãnh của lang băm kia”, Điền đại phu nói

Khương Hy nhìn ông lão chân hơi khụy trước mặt, ánh mắt chờ mong nhìn hẩn. Khương Hy suy ngẫm một hồi liền cúi người xuống ngang lão, cười nói:

"Được Thần Y đại nhân chỉ dạy, Khương Hy cầu còn không được"

Điền đại phu mặt liền đen lại, mắng hẩn:

"Chớ có nghe lão thất phu kia nói bừa"

Điền đại phu quay người đi lại vào quây. Khương Hy nhìn theo bóng lưng lão, ánh mắt lộ ra nét tang thương thâm lặng nhưng chớp mắt liền biến mất. Hẩn quay ra nhìn trời, ánh mặt trời lên đỉnh tỏa ra quang minh chói lòa nhưng lại âm áp ở vào đầu xuân, hẩn không tự chủ đưa tay lên che. Chợt, tay còn lại đưa lên bụng, mắt di chuyển về hướng bên kia đường, bên đó có một quán ăn tấp nập người người ra vào.

“Ta đói rồi sao”, Khương Hy thâm nghĩ.

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nguyệt Hải Thành

Đói bụng, với phạm nhân là bình thường, với Khương Hy thì có chút lạ. Một ngàn năm rồi hẩn chưa từng ăn gì khác ngoài đan dược, càng không có đói bụng. Từ khi đột phá Trúc Cơ hẩn liền ích cốc, việc ăn uống từ đó đã không còn quan trọng nữa.

Đến nay cảm giác lại một lần nữa, Khương Hy có chút suýt xoa tự nhủ:

"Thương hải tang điền a, không biết mấy lão già kia biết tin ta tọa hóa có cảm thụ ra sao đây".

Ngẫm một hồi Khương Hy liền thở dài, ôm bụng đói quay vào gặp Điền đại phu:

"Lão bá, ta qua chỗ Tứ nương ăn"

Điền đại phu nghe vậy liền thò vào tay áo lấy ra một túi bạc ném cho hẩn, nói:

"Cầm lấy, chiều nay lão già ta có việc, tiệm thuốc đóng cửa, cũng một tháng rồi không ra ngoài, ngươi cũng nên tìm hiểu một chút cuộc sống ở Bắc Thành đi"

Điền đại phu nói xong liền phát tay đuỗi người. Cầm lấy túi bạc trong tay, Khương Hy cười nói:

"Đa tạ lão bá"

Hắn di chuyển về phía cửa, trước khi đi không quên đem biển hiệu vào nhà cất. Thu dọn xong liền di chuyển qua chỗ Tứ nương.

Tứ nương là một phụ nhân trung niên, tuy đã có tuổi nhưng nàng trông chỉ như cuối độ tuổi hai mươi mà thôi. Dung mạo Tứ nương khá bình thường nhưng với người đã nhìn thấy nàng liền khó quên. Điểm đặc biệt mà Tứ nương có là khóe miệng của nàng, mỗi lần nàng cười, khóe miệng của nàng như được thổi hồn vậy.

Mặt khác Tứ nương là một người rất dễ nói chuyện nhưng tính cách nàng.. lại đặc biệt nóng. Có hôm Khương Hy ra ăn trễ liền bị Tứ nương rầy mắng đại nhân từ người tuổi còn đang lớn, không ăn đúng giờ sao được. Mắng một hồi liền mắng lây qua lão Điền bóc lột sức trẻ nhỏ, già mà không kính các loại.

Khương Hy vào quán thấy Tứ nương đang loay hoay chuẩn bị, nàng vốn không thích có người đứng cùng bếp nên hầu như mọi việc nàng đều tự làm. Hắn suy nghĩ một hồi vẫn quyết định lại giúp. Tứ nương thấy hắn liền bảo:

"Đại nhân từ đến rồi đây à, lại ngồi đi"

"Tứ nương, hôm nay thật đông khách", Khương Hy đáp.

Hắn nhìn quanh quán ăn, hôm nay quả thật rất đông, ngay cả hắn cũng không có chỗ để ngồi đây.

"Tứ nương cũng không biết, Đại nhân từ ăn gì đây?", Tứ nương lắc đầu, quay sang hỏi, tay vẫn không ngừng xắt hành, dáng vẻ rất thành thạo, hành xắt rất đều.

Khương Hy suy nghĩ một hồi, nhìn quanh xem thử mọi người ăn gì, chợt nhớ đến tiểu Linh lúc sáng. Hắn cười nói:

"Tứ nương, cho ta bát Mỳ Bắc Thành"

"Được, đợi một lát Tứ nương làm cho người", Tứ nương cười nói, khóe miệng hiện ra.

Tứ nương là một quả phụ, phu quân vốn là một ngư dân, không may thay mười năm trước đã gặp nạn ngoài biển. Góc gác mà nói, Tứ nương vốn sống ở Đông Thành, sau khi phu quân qua đời, nàng liền chuyển đến về Bắc Thành, mở một quán ăn nhỏ.

Quán ăn của Tứ nương rất có danh khí, không kém mấy quán ăn lớn nổi danh chút nào, hằng ngày người ra người vào tấp nập. Tứ nương nổi tiếng với trù nghệ cao, khắp Bắc Thành không đối thủ. Nhiều lần nhận được lời mời từ các quán ăn lớn, Tứ nương vẫn nhã nhặn từ chối, một mực chấp nhất với quán ăn của mình.

Khương Hy đứng đợi một hồi liền thấy một nhóm người vừa ăn xong, đứng dậy trả tiền, hắn liền nhảy vào ngồi. Trong thời gian một tháng, hắn học được một điều ở quán Tứ nương, đó là "không nhanh liền mất quyền lợi". Hôm nay đông khách, lại càng phải nhanh.

Một lát sau, Tứ nương mang bát mỳ ra. Mùi hương liền lan tỏa hết cả quán, mọi người đều không tự chủ mà nhắm mắt, khẩu giác tự động ngửi mùi hương. Mỳ Bắc Thành, danh xứng với thực, toàn Bắc Thành không bát mỳ nào vượt qua nổi bát mỳ đang hiện hữu trước mặt Khương Hy.

Sợi mỳ dài trắng mà không nát, nước dùng trong vắt có thể thấy đáy. Trái ngược với hình thức thì mùi hương của nó lại mãnh liệt vô cùng. Ở trên còn có thịt và rau củ ngâm được xếp ngay ngắn, Tứ nương còn rắc thêm hành xắt lúc này vào. Bát mỳ lúc này trông như kỳ trân dị bảo, Khương Hy thật không nỡ ăn nhưng dạ dày liền thúc dục hắn quá rồi. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Tứ nương, cười nói:

"Đa tạ Tứ nương, ta sẽ ăn ngon"

"Được rồi, Đại nhân từ ăn ngon, Tứ nương làm việc tiếp", Tứ nương cười đáp, sau liền quay lại bếp.

Khương Hy liền bắt tay vào ăn, sợi mì dai vừa miệng, thịt thật mềm, thật thơm. Miếng thịt khi vào miệng hắn lập tức tan chảy ra, mùi vị bắt đầu thấm nhuần vào khoang miệng như một bước dạo đầu. Hắn bẻ tì lên húp một chút nước dùng, là nước dùng đậm đà của sò điệp. Hương vị liền lan tỏa đến khắp góc ngách trên người hắn. Khương Hy ngạc nhiên.

"Không phải ta đang ăn linh thực chứ?"

Linh thực là thực phẩm dành cho người tu hành, nhất là giai đoạn Luyện Khí. Linh thực dùng linh khí để nuôi trồng ra, giá trị liền thành. Tương tự như linh dược, linh thực không thể bán loạn. Phù thành chủ và thể gia kiểm soát loại mặt hàng này rất kỹ.

Dù không làm từ linh thực, nhưng Mỳ Bắc Thành quả thực rất ngon. Bắc Thành đệ nhất Mỳ, không sai chút nào.

Trong lúc Khương Hy đang ăn, người vào quán ngày càng đông. Trong quán đã không còn bàn trống, khách nhân liền xếp hàng chờ đợi. Trong lúc mọi người đợi liền tám chuyện với đồng bạn

"Huỳnh đệ đã biết chuyện gì chưa?"

"Lão ca, có chuyện gì nữa rồi?"

"Nghe nói vài tháng trước có tiên nhân tọa hóa rồi"

Lời vừa ra, mọi người trong quán liền đình chỉ hoạt động lại, ánh mắt đều dồn về hướng thanh niên đang nói. Khương Hy cũng đình chỉ, chỉ là hấn đình chỉ sớm hơn những người khác mà thôi, thầm nghĩ xem ra tin tức cũng đã truyền đến đây rồi.

Thanh niên bị mọi người nhìn đến có chút lúng túng, Tử nương còn nhìn hấn với con dao ở trong tay. Ở Huyền Đô Đại Lục, tiên nhân đáng được kính trọng, người dám sỉ nhục tiên nhân, mọi người liền đập chết người. Thanh niên liền cuống lên, đưa ba ngón tay lên thề:

"Ta nói thật, tin tức này ta nghe từ Đô đại nhân ở Phủ Thành chủ"

Nghe đến Phủ Thành chủ mọi người liền thôi không nhìn hấn nữa. Ở Nguyệt Hải Thành, phủ Thành chủ là một cụm từ rất nặng, Thành chủ là cây đình hải thân châm của Nguyệt Hải Thành.

Trong ý nghĩ của mọi người, tiên nhân gì đó trong miệng khách nhân cũng không bằng vị Thành chủ đại nhân kia, dù sao với phạm nhân, biết bay liên nhân, ở phủ Thành chủ còn có một đội quân biết bay nữa kia. Một số người tò mò liền đợi để nghe tiếp, thanh niên thấy vậy liền tiếp tục:

"Đô đại nhân nói, tiên nhân kia địa vị rất cao... nghe bảo sống còn lâu hơn cả Thành chủ đại nhân".

"Cái gì cơ, sống lâu hơn cả vị kia sao?", mọi người chấn kinh.

"Thật, nghe nói Thành chủ còn cảm thán... gọi là tiền bối nữa cơ"

"Này vị huynh đệ, người không nói xạo đó chứ?"

Một khách nhân không tin mà nói ra. Vị khách nhân này một nhà ba thế hệ đều sống ở Nguyệt Hải Thành, từ thế hệ đầu đến giờ đều chỉ có duy nhất một vị Thành chủ. Chưa hề có một sự kiện truyền vị hay thay đổi nào cả. Trong mắt khách nhân này, Thành chủ đại nhân chính là trường sinh bất tử, hấn không tin cũng là lẽ đương nhiên.

"Ta đương nhiên là nói thật, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì, nói mau", có người nóng nảy thúc giục.

"Hơn nữa Đô đại nhân bảo vị tiên nhân kia sống đã hơn ngàn năm. Trời ạ, là ngàn năm đấy"

Mọi người trong quán liền trầm trồ, sống hơn ngàn năm, nhà họ kéo dài đến hai mươi đời còn không dài đến thế. Có người liền cảm khái tiên nhân quả là tiên nhân, có người tiếc nuối vì vị tiên nhân kia đã tọa hóa rồi. Thậm chí có người còn kinh sợ mà nghĩ thầm:

"Sống hơn ngàn năm... sẽ không phải là yêu quái chứ?"

Những lời này đương nhiên sẽ không nói ra, như thế gọi là xúc phạm tiên nhân. Tiên nhân cao cao tại thượng, phạm nhân không thể hiểu, cũng không thể chạm vào được.

Khương Hy ngồi ngay đó cũng không nghe nữa, tiếp tục ăn bát mỳ, lòng cảm khái:

"Ngàn năm hóa bụi đất vàng a, tiếc thay "lão phu" còn chưa đến mức đó".

...

Buổi chiều, Khương Hy đi dạo quanh Bắc Thành. Nguyệt Hải Thành quả không hổ là một trong các đại thành của Đại Nguyệt Hoàng Triều, tòa thành này to hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nhân số của Nguyệt Hải Thành là hai trăm vạn người, nếu tính luôn cả thương nhân lẫn khách vắng lại thì con số có thể lên đến hai trăm năm mươi vạn người. Nguyệt Hải Thành chia làm năm khu vực, lần lượt là Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung ương.

Đầu tiên là Đông Thành, Đông Thành nằm ở vị thế tương đối đặc thù so với bốn khu vực còn lại, nó nằm ngay trên biển. Đông Thành rất lớn, chiếm 4 phần diện tích của Nguyệt Hải Thành, chức năng cũng quan trọng nhất, đó là quản lý thương cảng. Hải cảng của Nguyệt Hải Thành phi thường có danh khí, hằng năm đóng góp kim ngạch cho Đại Nguyệt Hoàng Triều không ít. Hải cảng nơi đây giúp hàng hóa được lưu thông thuận lợi hơn. Nguyệt Hải Thành giao thương với rất nhiều nơi, bao gồm cả đại lục khác. Ngoài cảng có rất nhiều tàu thuyền neo đỗ, địa thế của Bắc Thành rất cao, Khương Hy có thể thấy được ngoài cảng có linh thuyền.

Linh thuyền là một loại di chuyển pháp khí có tác dụng phòng ngự mạnh, ngoài trừ điều đó ra linh thuyền không khác thuyền bình thường là bao nhiêu. Tác dụng phòng ngự chủ yếu là để chống yêu thú và hải tặc. Tu vi cao thì trực tiếp phi hành mà đi, tuy nhiên để di chuyển từ đại lục ra hải đảo gần nhất ít nhất cũng là Kim Đan cảnh tu vi. Tu vi chưa đến đó thì ngoan ngoan trả tiền mà đi Linh thuyền thôi.

Bắc Thành là nơi có địa thế cao nhất ở Nguyệt Hải Thành. Và người sống ở đây chủ yếu là phạm nhân. Bắc Thành không giàu có nhưng cũng không đến mức gọi là nghèo. Ít nhất Khương Hy chưa thấy ăn xin nào xuất hiện ở Bắc Thành.

Thêm vào đó, Bắc Thành có Nguyệt Hải tam nhân, đều là kỳ nhân ở lĩnh vực của họ. Riêng điều này Khương Hy chưa bao giờ để tâm là bao, bởi vì hắn đã từng gặp hết cả ba.

Thần Y Điền đại phu.

Thần Trù Tứ nương.

Thần Kịch lão Hoàng.

Nam Thành thì khác. Nam Thành vô cùng giàu, giàu đến dọa người. Ở Nam Thành, dù có ai lỡ làm rơi tiền cũng không ai muốn lấy, ở đây không thiếu nhất chính là tiền. Nam Thành cũng nơi vui chơi của các tầng lớp, đồng thời cũng là nơi đãi khách của Phủ Thành chủ.

Tây Thành diện tích tương đối nhỏ nhưng địa vị cực cao. Nếu Bắc Thành tập trung phạm nhân, thì Tây Thành là nơi của người tu hành. Toàn bộ người tu hành sẽ ở đây, đương nhiên Nguyệt Hải Thành cũng không cấm họ ở chỗ khác. Tuy nhiên, người tu hành cần gì thì chỉ có Tây Thành mới bán, tỉ như linh dược, linh thực hay tài liệu luyện khí. Đương nhiên, trừ bỏ trường hợp của Điền đại phu.

Cuối cùng là Trung Ương Thành, diện tích nhỏ nhất nhưng cũng là nơi quan trọng nhất. Bởi vì... Phủ Thành chủ tọa lạc ở đây.

Thành chủ của Nguyệt Hải Thành Khương Hy chưa bao giờ gặp nhưng cũng có nghe các trưởng lão ở Cửu Tiêu Tông nói qua, tu vi là Kim Đan đỉnh phong, thậm chí là có xu hướng Hóa Nguyên cảnh.

Với thân phận "Phù Linh" mà nói, Nguyệt Hải Thành chủ là văn bối, năm nay cũng gần sáu trăm tuổi. Đại nạn sắp tới, không lâu nữa nếu không đột phá đến Nguyên Anh, vị thành chủ này liền vẫn lạc. Tình huống hiện tại của Phủ Thành chủ có lẽ không được tốt lắm.

Ngoài vị thành chủ này ra, Nguyệt Hải Thành còn vài cái thế gia, nổi trội liền là Thảm, Tô, Lý, Tương tứ đại thế gia. Bốn nhà này có Kim Đan tu sĩ tọa trấn. Tứ đại thế gia nằm ở Tây và Nam Thành.

Để cân bằng cuộc sống giữa người tu hành và phạm nhân, Nguyệt Hải Thành bắt buộc phải đặt ra một vài thiết luật như sau.

Thứ nhất, tu sĩ tu vi từ Kim Đan kỳ trở lên mới được quyền phi hành trong nội thành.

Thứ hai, tu sĩ không được phép xuất thủ trong thành. Nếu đánh thì ra ngoại thành, không thì đệ đơn lên phủ Thành chủ, mọi chuyện liền giải quyết ở lời đài.

Thứ ba, tu sĩ không được can thiệp vào cuộc sống của phạm nhân.

Thứ tư, ở nội thành, tu sĩ và phạm nhân bình đẳng.

Thứ năm, người vi phạm, nhẹ thì bị phạt, nặng trực tiếp giết.

Năm điều này Khương Hy cảm thấy cũng tương đối ổn, duy chỉ có điều thứ tư là hắn có chút khinh thường.

Tu sĩ và phạm nhân... bình đẳng được sao?

...

Vừa đi vừa xem Nguyệt Hải Thành, Khương Hy không để tâm rằng mấy vị cô nương xung quanh đều đang nhìn hắn. Quả thực, qua một tháng tin đồn và khôi phục thương thế, Khương Hy liền trở về với dáng vẻ tiểu bạch kiểm trước kia.

Không có Điền đại phu và Tứ nương ở cạnh, Khương Hy không cần phải bày bộ dạng trẻ ngoan ra. Hắn lúc này trông tĩnh lặng như mặt hồ, mang trên người một phong vị bí ẩn mà khiến người tò mò.

Phía sau hắn có một ánh mắt đang nhìn, từ lúc Khương Hy bước vào con đường này, ánh mắt kia đã luôn nhìn vào hắn.

Chủ nhân của ánh mắt kia thầm nghĩ.

Quái lạ.

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thiên sinh phế tài

Khương Hy đang đi trên con đường lớn nhất Bắc Thành - Thủy Vũ Lộ. Con đường này trước nay tên là Thạch Lộ, mặt đường được xây dựng bằng đá, chúng chính là từ đá khối tự nhiên. Những khối đá được xếp xen kẽ nhau không theo bất cứ trật tự nào, mặt đá bị nhẵn mài qua năm tháng do người qua lại.

Mỗi bước Khương Hy đi đều mang lại cho hắn một cảm giác khá khó chịu. Cứ như đang có thứ gì đó xuyên vào thân thể, những người khác không nhận thấy nhưng hắn lại rõ ràng.

Kiểm khí, hơn nữa vô cùng mỏng, mỏng đến vô hại nhưng lại rất khó chịu với những người nhận ra nó.

Khương Hy trầm mặc:

"Con đường này bị người chém ra từ lâu về trước sao?"

Bỗng nhiên, hắn nhớ đến một bằng hữu ở kiếp trước, một vị kiếm tu, đúng hơn là kiếm tiên, một tên tiên đúng nghĩa. Kiếm khí ở đây tuy mỏng nhưng đang dần phai đi, người chém một kiếm kia yếu hơn vị bằng hữu của hắn. Trong đầu hắn liền nảy lên một cái tên.

Nguyệt Hải Thành chủ Mặc Hiến.

Khương Hy nghĩ đến vị thành chủ này, hắn không chắc Thành chủ có phải kiếm tu hay không. Hắn chỉ biết, không phải Kim Đan, không thể chém ra một kiếm kia.

...

Hằng năm, Nguyệt Hải Thành sẽ đón một mùa mưa bão trước khi đông đến, mỗi cơn mưa trút xuống Thạch Lộ đều tạo thành cơn lũ xuôi đường về Đông Thành hướng ra biển. Kỳ lạ là dòng nước lũ không ảnh hưởng gì đến nhà cửa xung quanh cả. Chúng di chuyển như thể đã được định sẵn lộ tuyến vậy. Thủy Vũ Lộ từ đó mà ra đời, đây là một kỳ quan của Nguyệt Hải Thành, tiền đề là có người đủ can đảm đứng giữa mưa bão để xem.

Dọc Thủy Vũ Lộ, mặc cho bao ánh nhìn về phía hắn, Khương Hy lại không để ý là bao. Hắn nguyên bản vốn không cùng đường với những con người này, tự dung không quan tâm. Hắn hiện tại quan tâm về con đường đi sau này hơn, hắn có nên tu tiên tiếp không?

Tu tiên cầu trường sinh, đây là lý niệm mà phạm nhân công nhận. Tiên gia được người người cung phụng, người người kính trọng, điều này đúng.

Ngược lại, con đường nào chết nhanh nhất, Khương Hy liền trả lời tu tiên. Người cùng người hôm nay xưng huynh gọi đệ, hôm sau liền chém người chỉ vì một viên đan dược.

Con đường tu tiên rất mệt mỏi, không biết thứ gì đang đợi phía trước. Mà thứ không biết mới là thứ đáng sợ nhất.

Lấy thọ nguyên trăm tuổi làm một cái khám quan, phạm nhân sống không quá trăm tuổi, họ không sợ chết, tu sĩ sống hơn trăm năm, liền sợ chết. Sống càng lâu càng sợ chết.

Đời trước, hắn sống hơn ngàn năm, cuối cùng tọa hóa. Ở một nghĩa nào đó, hắn còn sống nhưng một chân từng bước vào tử môn quan. Có lẽ hiện giờ hắn mới là người sợ chết nhất.

Khương Hy thở dài lắc đầu, tự tranh cãi điểm này liền không có kết quả. Hắn dừng lại nhìn quanh rồi vào một quán nước bên đường. Quán nước này không lớn, chỉ gồm vài tấm phản gỗ, mỗi tấm ở giữa đều có một cái ô được dựng lên che nắng. Ngồi xuống gọi nước, hắn tiếp tục trầm mặc.

Tu hay không tu, hiện giờ hắn chưa quyết được. Ít nhất hắn hiểu tu tiên mới có thực lực.

Thực lực ở đây không đơn thuần đại diện cho sức mạnh vũ lực mà còn là trí lực, địa vị, thế lực, tiền tài và nhân duyên. Thực lực trong tay, không nhờ Diệt đại phu, hắn cũng tự giải quyết được cái kỹ viện kia.

...

"Khách nhân, trà của ngài đây", thiếu nữ mang nước đến cho Khương Hy, hắn ra hiệu để thiếu nữ đặt xuống bên cạnh. Trước khi lui, người thiếu nữ vẫn không quên nhìn hắn thêm một chút.

Cầm chén trà trong tay, nhìn thấy hình ảnh hắn phản chiếu ở trong, hắn liền cười khổ:

"Có chút phiền a".

Đưa chén trà lên uống nhưng chưa đến miệng Khương Hy liền ngưng lại, ánh mắt liền nhìn về bên cạnh. Ở đó từ bao giờ đã có một thiếu niên ngồi nhìn hắn.

Thiếu niên dáng người cao ráo kết hợp với trường bào màu xanh lục được làm từ chất liệu thượng hạng, mái tóc dài mượt thả ra sau rất tùy ý. Gương mặt góc cạnh, tỏ rõ anh khí nhưng vẫn còn chút non nớt. Nhìn chung vẫn rất ưa nhìn.

Sau lưng là hai gia nhân lẳng lặng đứng không nói gì. Ánh mắt thiếu niên tùy ý đánh giá Khương Hy, không chút ngại ngùng nào.

“Vị công tử này theo tại hạ không biết có chuyện gì cần chỉ giáo?”, Khương Hy nhàn nhạt hỏi người thiếu niên.

Từ lúc dung hợp linh hồn xong, hắn phát hiện linh thức của hắn mạnh mẽ đến nhường nào. Tuy chưa thể ngoại phóng nhưng trực giác của hắn hẳn cảm hơn rất nhiều.

Tiểu Linh bị cảm nhẹ, hắn không cần bắt mạch cũng cảm nhận được luồng hàn khí trong cơ thể cô bé.

Ở Thủy Vũ Lộ hắn cảm nhận được từng tia kiếm khí lượn lờ xung quanh mà không một ai biết. Đương nhiên, hắn cũng chỉ biết có người theo dõi mà không rõ là ai.

Nghe Khương Hy nói, vị thiếu niên này có chút ngạc nhiên, không phải vì đối phương phát hiện ra mà là vì ngữ điệu của hắn. Khóe miệng kéo lên, vị thiếu niên liền đáp:

“Tiểu kỹ nam, người không nhớ bản thiếu gia?”

Thoạt đầu, Khương Hy nhíu mày khó hiểu, nhưng ba chữ ‘tiểu kỹ nam’ hắn liền hiểu, ba chữ đó liền đủ rồi. Trong người hắn, một cỗ oán niệm không rõ bỗng dâng lên, Khương Hy âm thầm rùng mình. Hắn liền nhớ ra vị thiếu niên trước mặt là ai.

Thảm gia Thảm Minh.

Ở Nguyệt Hải Thành, tiếng xấu của Thảm Minh không ai không biết, hoa hoa công tử chuyên gieo họa cho nữ tử.

Trong ký ức, Thảm Minh là kẻ đẩy hắn đến vũng bùn nhơ bẩn, không phải người đầu tiên nhưng tuyệt là người khiến hắn oán hận nhất. Nói khó nghe thì Thảm Minh từng làm nhục hắn.

Nghe rất kỳ lạ và không hợp thói thường, Thảm Minh vốn không có hứng thú với nam nhân. Tuy nhiên, Thảm Minh không vừa mắt Khương Hy. Một phần vì Khương Hy đẹp trai hơn, một phần là Thảm Minh cảm thấy danh dự thế gia bị xúc phạm.

Mỗi lần Thảm Minh đến kỹ viện vui chơi, hiển nhiên mấy cô nương kỹ viện sẽ tiếp hắn chu đáo. Nhưng chỉ cần Khương Hy xuất hiện tại đâu, ánh mắt bọn họ bất chợt liền nhìn theo đó. Đường đường là một thiếu gia của đại thế gia mà phân lượng trong mắt nữ nhân lại không bằng một tiểu nhị. Mặt mũi để đâu cho hết?

Cuối cùng, Thảm Minh liền làm nhục hắn tại kỹ viện. Thân là nam nhân lại bị một nam nhân khác áp, "Khương Hy" lúc đó mặt mũi danh dự liền bị mất hết. Từ một tiểu nhị bình thường bị đẩy "lên" làm kỹ nam duy nhất của kỹ viện, duy nhất của Nguyệt Hải Thành.

May mắn cho hắn là sau đó không có nam nhân rảnh rỗi nào đến tìm hắn. Nam nhân có tiền có quyền thì mặt mũi và danh khí vẫn rất quan trọng, chưa có ai điên như Thảm Minh. Thay vào đó, nữ nhân tìm đến hắn không ít nhưng là trong âm thầm. Một lần đến tìm là hắn bị che mắt, làm sao hắn biết được ai đang giao hoan với hắn chứ.

Thảm gia thế lớn, lại là tu chân thế gia, quan phủ bình thường không quản được, cũng quản không nổi. Phủ Thành chủ cho rằng chuyện nhỏ nhặt này không cần quản, thế là Nguyệt Hải Thành mặc sức cho Thảm Minh tung hoành.

Nghĩ đến những việc này, lòng Khương Hy liền trùng xuống, hắn giữ nét cười trên mặt mà đáp:

“Thảm thiếu gia, lúc nãy có chút vội vàng, không nhận ra, thiếu gia thứ lỗi”

“Ồ, vậy sao?”, Thảm Minh hí mắt, thầm nghĩ quái lạ, tiểu kỹ nam đáng lý ra nên một mặt oán hận phần nộ nhìn hắn mới đúng.

Mặt khác, trong quá khứ, "Khương Hy" chưa bao giờ gọi hắn là "Thảm thiếu gia" mà gọi thẳng là Thảm Minh. Ba chữ "Thảm thiếu gia" nghe tựa như đang mỉa mai vậy.

Về mặt này, thái độ này của Khương Hy làm Thảm Minh không quen, cũng không thích một chút nào. Gia nhân sau lưng thấy nét mặt Thảm Minh liền hiểu tâm tình vị thiếu gia này như thế nào, liền quát Khương Hy:

“To gan, còn không mau dập đầu tạ lỗi thiếu gia”

Tiếng của gia nhân rất to, làm thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Vốn định xem trò hay nhưng khi nhận ra Thảm Minh, đám người liền tản ra, làm như thể "ta không thấy", "ta không biết", "đừng liên lụy đến ta".

Thảm Minh, tiếng xấu của hắn... đủ lớn.

Khương Hy nghe vậy, không để ý hắn, nhìn về phía Thảm Minh nói:

“Thảm thiếu gia, tên nô tài này thật quá phận, thiếu gia chưa nói gì mà hần đã... Ài, thật mất hứng”, Khương Hy lắc đầu thở dài nói.

“Ngươi...”, tên gia nô kia chưa kịp nói sống lưng liền thấy lạnh, Thảm Minh đang nhìn hần, ánh mắt thể hiện rất rõ, ngươi muốn chết. Hần liền sợ mà cảm miệng, nhìn cũng không dám nhìn. Thảm Minh quay đầu lại cười nói:

“Tiểu Khương, không cần chấp nhặt hần, chỉ một cái gia nô mà thôi”.

Thảm Minh không gọi là ‘tiểu kỹ nam’ nữa mà là ‘tiểu Khương’, xem ra đối phương đã biết Khương Hy được trả tự do rồi. Hai người nhìn nhau, không nói lời nào, duy chỉ có nét cười ở cả hai đều không mất.

Người sợ nhất lúc này là đại thúc chủ quán nước. Thiếu nữ lúc trước đưa trà cho Khương Hy là nhi nữ của hần, thấy Thảm Minh xuất hiện hần liền đuổi nhi nữ của mình chạy đi chỗ khác càng xa càng tốt. Đại thúc không biết Khương Hy là ai nhưng dám ngồi ngang hàng mà nói chuyện với Thảm Minh thì đại thúc cũng không dám đắc tội. Nếu hai người này gây sự tại quán hần, hần liền chịu không nổi.

Không khí trong quán lúc này thật vắng lặng, khách của hần chạy đi mất rồi, tiền còn chưa kịp thu, vị đại thúc này thật muốn điên lên rồi.

Một lát sau, Khương Hy mở miệng:

“Chúc mừng thiếu gia, thành công bước vào tu tiên lộ”

“Ngươi nhận ra, tiểu Khương quả nhiên có mắt nhìn người”, Thảm Minh ngạc nhiên không hiểu sao Khương Hy nhìn ra nhưng cũng cười đắc ý, hần đặc biệt nhấn ‘tiểu Khương’ như thể đang gọi lại ký ức bị làm nhục ở kỹ viện.

Dù thế nhưng đứng, Thảm Minh tu vi đã là Luyện Khí tầng hai đỉnh phong, cơ thể đã sản sinh ra một chút linh lực. Dựa vào trực giác, Khương Hy đã biết. Gia nhân khác sau lưng thấy Thảm Minh đắc ý liền vuốt mông ngựa

“Đương nhiên, thiếu gia nhà ta liền là thiên tài, đợt thu đồ sắp tới của Hạo Nhiên Thư viện thiếu gia nhất định đoạt được ba vị trí đầu”

“Hạo Nhiên Thư viện?... Đã bắt đầu thu đồ rồi sao?”, Khương Hy trầm nghĩ. Ngoài mặt vẫn cười chúc:

“Thiếu gia quả thật thiên tài, Hạo Nhiên Thư Viện thiếu gia chắc chắn đi được”.

Mặc dù vẫn còn chường tai hai chữ "thiếu gia" từ miệng Khương Hy nhưng Thảm Minh vẫn tương đối hài lòng. Hần nhìn Khương Hy từ trên xuống dưới, ánh mắt không hề kiêng dè. Bộ dạng của Khương Hy lúc này đem cho hần cảm giác rất lạ,... hần có chút hứng thú. Thảm Minh trầm mặc một hồi nói:

“VẬY...”

“Thiếu gia, không còn sớm nữa, ta phải đi, Điền đại phu đang đợi”.

Khương Hy ngắt lời Thảm Minh, hần cảm giác câu kế tiếp không hay ho gì. Nếu Thảm Minh đã biết hần được tự do, tất biết địa vị của Điền đại phu. Thảm Minh không ngu, hần còn chưa dám trở mặt với Điền đại phu. Mặt khác, thiết luật cũng không phải để trưng. Thảm Minh dám động, Phủ Thành chủ liền sẽ động.

“Tiếc thật, hôm nào rảnh, bản thiếu gia sẽ tìm ngươi”, Thảm Minh thất vọng, cười đáp, câu nói này mang chút ý vị. Sau đó hần liền đứng dậy đi, hai tên gia nhân liền vội đi theo, hướng của bọn hần dường như là về Nam Thành.

Khương Hy cũng đứng dậy đi, nhưng đi về hướng ngược lại.

Đội hai người họ đi, vị đại thúc kia liền thở phào nhẹ nhõm. Người qua đường cũng lại an ủi trấn an, vị đại thúc này hôm nay chịu không ít kích thích rồi.

"Ông chủ, vất vả rồi!", có người trấn an, đại thúc liền phát tay bảo không sao. Chợt cả thân hình liền ngưng trệ lại. Mặt liền tức giận, nghiến răng ken két, mọi người xung quanh thấy làm lạ, chỉ có đại thúc hiểu. Hai tên tiểu tử đó chưa trả tiền.

...

...

"Thiếu gia, kế tiếp chúng ta làm gì đây?", vị gia nhân trước đó bị Thảm Minh trừng mắt bây giờ mới dám mở miệng.

"Đi kỹ viện", Thảm Minh nói, sau khoe miệng đều kéo, bổ sung, "Ở Nam Thành".

Hai gia nhân nghe vậy liền không nói gì thêm, hộ tống Thảm Minh đi về Nam Thành. Hầu hạ vị thiếu gia này bao lâu hai người há lại không hiểu, tâm trạng hần lúc này không tốt.

Trong lòng Thảm Minh tức giận, thầm mắng:

“Tiểu kỹ nam ngươi được lắm, để bản thiếu gia xem lão Điền giữ ngươi được bao lâu”.

Hắn hôm nay quả thực bị xem thường, trước đó Khương Hy cười nói ngang hàng với hắn làm hắn tức giận vô cùng. Bị xếp ngang hàng với "kỹ nam" là hạ thấp thân phận của hắn. Khương Hy dù chuộc thân nhưng trong mắt Thẩm Minh, kỹ nam cũng chỉ là kỹ nam mà thôi.

Hắn lại lăm bằm nhỏ tiếng mắng:

"Ta từng đẩy ngươi làm kỹ nam một lần thì tất có lần tiếp theo. Đến lúc đó, bản thiếu gia sẽ cho ngươi biết thế nào là "dục tiên dục tử", đến chết đi sống lại cũng đừng mơ mà cầu xin".

Thẩm Minh thật nổi giận rồi, kỹ viện Nam Thành hôm nay... xong rồi.

Trong lúc Thẩm Minh nổi giận đùng đùng hướng về Nam Thành. Khương Hy lại đang nén cổ oán niệm ở trong người hắn

"Bình tĩnh nào... bình tĩnh nào".

"Yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi", Khương Hy thì thảo với lòng mình, một lát sau cổ oán niệm kia liền giảm đi. Hắn cười hài lòng, sau đó liền trầm mặc.

Thẩm Minh đã Luyện Khí tầng hai, bây giờ khó giết hắn, nhưng cũng không phải không có khả năng. Thẩm Minh năm nay mười bảy tuổi, ở tuổi này mà Luyện Khí tầng hai thì tương đối xem như tạm được.

Hắn không dám làm tới tức vẫn kiêng kị Điền đại phu. Thẩm gia đương nhiên không sợ Điền đại phu, cũng không sợ vị tôn tử kia. Chân chính Thẩm gia kiêng kị là thế lực mang tên 'Phủ Thành chủ'. Nhưng việc của Thẩm Minh còn chưa đến mức phiền đến hai bên.

Trầm mặc một hồi, Khương Hy kết luận.

Tu vi của Thẩm Minh dưới trợ lực thế gia mà vẫn chỉ có thể thì chỉ có thể giải thích rằng Thẩm gia không coi trọng Thẩm Minh, cũng đồng nghĩa với việc tư chất của Thẩm Minh tuyệt đối bình thường. Trong hàng ngũ thế hệ trẻ của Thẩm gia chắc chắn có người cao hơn hắn.

"Nếu vậy vẫn có cơ hội", hắn tự nói.

Nghĩ đến việc ban nãy gọi Thẩm Minh là thiên tài, Khương Hy có chút hoài niệm. Kiếp trước hắn gặp qua thiên tài không ít, tư chất vượt xa Thẩm Minh, tâm tính ở một đẳng cấp hoàn toàn khác. Nhớ đến những người này rồi lại nghĩ đến Thẩm Minh, Khương Hy lăm bằm:

"Thiên tài"

"Thiên tài"

"..."

Sau khòe miệng hắn liền kéo ra.

"Thiên sinh phế tài"

Trên bầu trời, ánh sáng liền ảm đạm đi, mặt trời liền trốn, màn đêm dần kéo tới. Con đường tu tiên của Khương Hy đã bắt đầu rồi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bước đầu tu luyện

Buổi tối.

Tiệm thuốc của Điền đại phu.

Khương Hy bắt chéo chân ngồi trên giường, đáng vẻ suy tư vô cùng. Hắn đang mưu tính làm sao giết Thẩm Minh mà không lưu lại dấu vết. Thẩm Minh dù không được coi trọng nhưng hắn vẫn là dòng chính của Thẩm gia, ít nhiều cũng sẽ có cao thủ bảo vệ trong bóng tối.

"Chắc chắn, làm sao đây..."

Khương Hy đắm chiều suy nghĩ, ánh mắt bỗng nhiên nhìn ra ngoài sân, hân nhủu mảy, Điền đại phu chưa về, hậu viện hiện nay chỉ có một mình hân. Không gian thật yên tĩnh, yên tĩnh lạ thường, hân hoàn toàn có thể nghe được tiếng gió thoảng qua.

Khung cảnh này quá mức không quen thuộc. Hằng ngày, Điền đại phu thường ngồi một mình ở trong sân, uống rượu, ngâm nga cùng một khúc cổ nhạc.

Hân không thông âm luật, không hiểu nhạc lý, cũng không biết danh tự của khúc cổ nhạc đó. Chỉ biết, Điền đại phu rất thích khúc nhạc đó, ngày này qua ngày khác lão chỉ ngâm đúng một khúc mà thôi.

Khương Hy từng đến bồi Điền đại phu uống rượu, lão nhân này liền tức giận mắng:

"Người còn nhỏ, đừng uống mấy thứ này"

Khương Hy cười khổ đáp:

"Lão bá, bằng tuổi ta hầu như đã thành thân hết rồi"

Hân dừng lại một chút, nghĩ đến gì đó rồi nói tiếp:

"Ta còn là kỹ nam... ta quen tiếp rượu"

Điền đại phu trầm mặc, nhắm mắt lại không để ý hân. lát sau, lão mở mắt, nhìn hân nghiêm túc mà nói:

"Đại nhân tử, người không còn là kỹ nam, người là y sư"

"Mà y sư thì không được uống rượu"

"Vậy ngài đây?", Khương Hy đáp

Điền đại phu nghe vậy, cười nhẹ một tiếng rồi nói:

"Lão phu là thần y"

...

Khương Hy lắc đầu, không nghĩ tới Điền đại phu nữa. Hân không sợ lão sẽ bị Thảm Minh làm gì, dù sao lão cũng không phải đối tượng dễ chọc. Vậy nên hân bình tâm lại, ngồi thẳng lưng, hít thở sâu mà tập trung tinh thần, đưa linh thức vào trong cơ thể. Linh thức tập trung tại đan điền, cảm nhận sự thay đổi của thiên địa linh khí.

Thiên địa linh khí là tồn tại cơ bản của đất trời, nó tồn tại ở bất cứ đâu. Hình thái cơ bản nhất là ngũ hành khí bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm loại nguyên tố. Ngũ hành khí pha trộn với nhau tạo thành các loại tổ hợp linh khí gọi là linh căn. Linh căn là điều kiện tiên quyết để bước chân vào con đường tu tiên.

Linh căn không tồn tại trong tự nhiên mà nó xuất hiện ở trong cơ thể người, điểm đặc biệt là không phải ai cũng có linh căn, tỷ lệ trăm người chưa được một. Linh căn tọa lạc tại đan điền, bản thân nó một thứ rất huyền diệu và gần như không thể thấy bằng mắt. Lấy linh thức hiện tại của Khương Hy thì cảm ứng cũng là một công việc rất khó khăn và đòi hỏi tập trung cao độ.

Một lát sau, hai bên thái dương của hân khẽ nhai mồ hôi, Khương Hy mở mắt, mỉm cười tự nói:

"Có linh căn".

Lúc cảm ứng thân thể của mình, Khương Hy ôm tâm lý lo lắng, bởi lẽ tỷ lệ có linh căn quả thật rất thấp. Nếu không phát hiện ra, có lẽ hân sẽ từ bỏ tu tiên, sống một cuộc đời bình thường. Còn oán niệm kia... hân vẫn có thể giải quyết được dù không phải là tu sĩ.

Tuy vậy, linh căn cũng không phải không thể tự tạo ra, chỉ có điều cần đại lượng thiên tài địa bảo. Một số tài liệu cần phải nhảy vào chốn cấm địa, vào đầm rồng hang hổ để lấy. Thậm chí Kim Đan tu sĩ còn chưa chắc toàn mạng để ra khỏi những chỗ đó. Để tạo ra linh căn mà cần phải đánh đổi quá lớn như vậy, đương nhiên không một ai nguyện ý cả, chưa kể chất lượng linh căn cũng không hẳn là tốt.

"Tam tạp linh căn", Khương Hy hài lòng nói

Đời trước hân cũng là tam tạp linh căn.

Tu chân thường thức mà nói, linh căn càng tạp tu luyện càng chậm, ngũ tạp tốc độ tu luyện chậm nhất. Đơn linh căn hay Thiên linh căn tu luyện nhanh nhất. Linh căn càng tạp, linh khí hấp thụ càng ít, độ tinh thuần không cao. Ngược lại, Thiên linh căn là con của trời đất, linh khí hấp thụ tốc độ không những nhanh mà độ tinh thuần cũng cực cao.

Thiên linh căn xuất thế, các tông phái tất tranh nhau mà đoạt. Khương Hy từng chứng kiến hai trưởng lão đánh nhau đến long trời lở đất chỉ để nhận một đệ tử có Thiên linh căn làm đồ đệ.

Khương Hy từng chứng quán Công Thư Lâu, bí tịch, công pháp hắn đọc nhiều vô số. Cũng từ đó hắn đúc kết ra một số bí mật về linh căn, đương nhiên chỉ có hắn và một vài vị cao tăng của Cửu Tiêu Tông biết. Còn đối với những tông môn khác, họ cũng coi như mơ hồ biết đến đi nhưng so với hắn thì còn không bằng đâu.

Thiên Linh căn tốc độ tu luyện nhanh là không phải bàn cãi nhưng chỉ nhanh dưới Kim Đan mà thôi. Tu vi đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong sẽ bị đình trệ nhiều năm không tiến. Khương Hy gọi đây là kỳ bão hòa, kỳ bão hòa sẽ dao động từ ba mươi cho đến sáu mươi năm. Đối với người tu hành, ngàn ấy thời gian không tính là quá dài nhưng cũng đủ để hao đi tiềm lực tương lai.

Đột phá cảnh cấp tốc thì trước mắt có ba cách, một là dùng đan dược đột phá cảnh, đan dược ở đây đương nhiên không phải loại đan dược bình thường rồi. Cách thứ hai là song tu, kỳ bão hòa diễn ra ở Thiên linh căn nguyên nhân do bị lệch thuộc tính.

Giả sử, ngươi là một linh căn, đến Trúc Cơ đỉnh phong, một linh lực trong người sẽ dồi dào đến mức làm lệch cân cân linh lực.

Tình huống này gọi là ‘Vật cực tất phản’.

Một thuộc tính giúp ngươi gia tăng tốc độ tu luyện nay lại thành bức tường cản trở không cho ngươi đột phá cảnh.

Ngũ hành tương sinh, Mộc sinh Hỏa, ngặt nỗi Mộc linh căn không thể hấp thụ hỏa linh khí. Vì vậy phải tiến hành song tu với tu sĩ có hỏa thuộc tính ở linh căn, hơn nữa còn phải chủ tu. Nhưng đây cũng là một điểm đánh đổi cực lớn, nam nữ trước khi đột phá Kim Đan cảnh mà đánh mất nguyên dương và nguyên âm thì độ khó đột phá cảnh cao hơn người khác ba thành.

Với những người vô vọng Kim Đan thì thôi không nói làm gì, nhưng Thiên linh căn không đột phá nỗi Kim Đan thì nên chết đi là vừa, quá lãng phí tài nguyên.

Cách cuối cùng cũng là cách hao tài nhất. Đó là sử dụng tiên thiên linh vật thuộc tính tương sinh làm vật dẫn để điều hòa linh lực trong cơ thể. Sau khi vào Kim Đan, mỗi lần phá tiểu cảnh đều cần tiên thiên linh vật trợ giúp. Đột phá được Nguyên Anh, con đường liền rộng mở.

Nuôi một Thiên linh căn đến Nguyên Anh, đủ để táng gia bại sản.

Lại nói, Nguyên Anh dễ vào sao?

Tiên thiên linh vật... là rau cải trắng sao?

Tuy vậy, chiến lược của Thiên linh căn đủ kinh người.

...

"Kim, Thủy, Mộc tam tạp linh căn"

Khương Hy trầm mặc, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Kim khắc Mộc. Dựa trên độ phân bố linh khí trong linh căn hắn mà nói, trước mắt hắn chỉ có thể chủ tu Thủy thuộc tính.

Đột nhiên hắn ngừng đầu lên nhìn ra ngoài cửa, thì thào:

“Có người”.

Ngoài sân có người đang đi, tiếng bước chân của người này nhẹ nhàng, từ tốn, đủ để báo cho người khác biết là có người mà không gây ồn ào. Khương Hy đương nhiên biết đó là ai, Điện đại phu trở về rồi.

Tiếp theo, hắn nghe thấy tiếng mở cửa phòng rồi một tiếng "kịch". Khương Hy xác định, là tiếng hộp thuốc.

"Điện đại phu đi ra ngoài chữa bệnh?", hắn thì thào.

Sau đó liền không còn tiếng động gì nữa. Chỉ còn tiếng gió kêu ngoài trời. Điện đại phu ngủ rồi.

Khương Hy có điều suy nghĩ nhưng nhanh chóng bị vứt ra sau đầu. Hắn không để ý đến Điện đại phu nữa, hắn khoanh chân hít thở. Nhịp thở lúc nhanh lúc chậm có quy luật, không khí xung quanh hắn có chút thay đổi, từng dòng khí âm dần xuất hiện trong người hắn, đi vào linh căn rồi đi ra lại chạy dọc khắp thân thể.

Khương Hy đang sử dụng một loại thổ nạp thuật cơ bản để bắt đầu cảm nhận và dẫn đạo thiên địa linh khí vào cơ thể.

Thuật này gọi là Dẫn Khí Thuật.

...

Một canh giờ sau.

Khương Hy mở mắt, ánh mắt hắn sáng như hai viên minh châu, tinh thần tỉnh táo, khí tức ổn định. Hắn hài lòng, đưa tay lên kiểm tra thân thể. Lúc sau liền

nhú mảy, thắm nghĩ:

"Thân thể có chút yếu"

Thể phách của Khương Hy tính ra cũng bình thường như bao người nhưng lấy góc độ của một vị "Nguyên Anh" lão tổ mà nói, "yếu" là nhẹ nhàng lắm rồi.

Khương Hy ngẫm lại, một vài dược liệu ở trong kho không dùng để làm thuốc được, lão Điền định đem bỏ. Hắn xuống giường, ra khỏi phòng, đi về hướng nhà tắm.

Khương Hy đi rất nhẹ, nếu Điền đại phu đi để báo là có người thì hẳn đi là không một tiếng động.

Không lâu sau, hắn đến nhà tắm, đổ nước vào thùng đến mức cách thành tầm một gang tay. Thùng nước tắm cao ngang hông Khương Hy, độ lớn đủ để hai người như hắn tắm. Khương Hy hiện tại chỉ cao khoảng tám hơn một mét sáu lắm một chút nên cái thùng này cũng không tính là lớn. Thấp cúi lửa lên đun nước xong, hắn liền hướng về phía nhà kho mà đi.

Nhà kho của Điền y quán rất lớn, rộng gần bằng phòng hiện tại mà Khương Hy đang ở. Không gian khá tối, hắn tốn không ít thời gian lần mò giỏ dược liệu dự định bỏ vào sáng mai. Bắt được giỏ hắn liền tiến về phòng tắm.

Khương Hy đổ dược liệu ra, bắt đầu phối dược để hòa vào nước. Bỗng nhiên, hắn ngưng lại, ánh mắt tập trung vào nắm... không, một bao cỏ màu đỏ ở trước mặt. Nếu nắm cỏ này tươi tốt, nó sẽ tỏa sắc đỏ rực rỡ, trái với vẻ âm thầm này. Hắn mừng thầm.

Huyết Tinh thảo.

Không nghĩ đến sẽ gặp linh dược luyện thể ở đây. Khương Hy dùng dược hòa nước để tắm là để chỉ phạm dược, phạm dược nếu chỉ để ngâm tắm thì không có tác dụng gì nhưng nếu phối theo phương thuốc đặc biệt thì hiệu quả cũng không kém. Còn với linh dược mà nói, Điền đại phu chưa cho hắn quản.

Nhìn màu sắc Huyết Tinh thảo, hắn liền biết lão Điền chăm sóc không đúng cách nên tưởng lầm đã hỏng, cần phải bỏ. Không phải lão Điền cô vấn quá lâu, mà quả thật Huyết Tinh thảo cực kỳ khó nuôi dưỡng ở Nguyệt Hải Thành. Huyết Tinh thảo là đệ giai linh dược, sinh trưởng ở vùng nhiệt độ cao, đồng thời phải cấp máu để dưỡng dược.

Từ lúc lập thành cho đến hiện tại, Nguyệt Hải Thành chưa bao giờ có cái gọi là nóng, thời tiết ẩm nhất ở đây gọi là "mát" ở nơi khác. Kiến thức nuôi trồng Huyết Tinh thảo tu sĩ bình thường cũng không biết, chỉ có đan sư mới rõ. Điền đại phu chỉ là phạm nhân, tự nhiên không biết.

Khương Hy mừng rỡ, với từng này Huyết Tinh thảo, hắn đủ để nâng cao thể phách rồi.

Kế đến, Khương Hy lấy một nắm Huyết Tinh thảo đem lại gần lò lửa, rồi dùng răng cắn đầu ngón tay, nhỏ máu vào Huyết Tinh thảo.

Một lát sau.

Huyết Tinh thảo từ một màu sắc âm ảm dần chuyển sang đỏ rực lên. Khương Hy thầm may mắn, xem ra Điền đại phu mới vứt bỏ không lâu. Cảm nắm thảo này, Khương Hy phối thêm vài dược liệu hòa vào thùng nước theo một phương thuốc cổ. Phương thuốc cổ này xuất hiện từ rất sớm, khi mà linh dược chưa có nhiều như hiện nay.

Phương thuốc này gọi là Huyết Cốt Điều Dược, đặc điểm của loại phương thuốc này là nó cực kỳ đau vì tác dụng của nó rất 'bạo lực'.

Dưới tác dụng của Huyết Tinh thảo, nước bắt đầu chuyển sang màu đỏ nhạt. Kiểm tra nhiệt độ, Khương Hy âm thầm gạt đầu, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người ra. Nhìn bộ đồ nâu sẫm cũ kia, hắn nghĩ có lẽ nên mua một bộ y phục mới.

Hắn từ từ bước vào thùng nước, cẩn thận ngồi xuống ngâm mình. Lúc sau, hắn nhú mảy, thắm nhũ:

"Đến rồi".

Lần đầu ngâm nước thuốc là kinh khủng nhất. Lúc đó cơ thể người tạp chất nhiều nhất. Nước thuốc sẽ ép cơ thể đẩy ra càng nhiều tạp chất càng tốt, quá trình này cực kỳ thống khổ. Nhiều người từ bỏ vì không chịu nổi đau đớn.

Từng luồng huyết khí trong nước dần tiến vào trong người Khương Hy. Hắn cắn răng chịu đựng, tập trung tinh thần dẫn huyết khí vào cơ thể. Huyết khí vào cơ thể bắt đầu thấm vào hệ cơ xương. Xương của hắn bắt đầu nứt ran đúng hơn là lớp vỏ ngoài của xương rã ra, huyết khí xâm nhập sâu vào xương tủy. Lúc này xương hắn nếu nhìn được bằng mắt thì nó có màu đỏ rực như máu, cái tên 'Huyết Cốt' xuất hiện cũng là do đây cả. Cơ bắp của hắn bị kéo căng, rồi lại co thắt, thống khổ như bị xé ra từng mảnh.

Khương Hy cảm nhận được đau đớn trong cơ thể hắn, linh thức hắn mạnh, hắn liền biết trong cơ thể hắn đang diễn ra cái gì. Hai tay hắn vịn vào thành thùng, hắn ngăn bản thân mình không được đứng dậy, nếu không liền công toi.

Khương Hy cắn chặt răng, hắn không thể hét lên. Điền đại phu sẽ nghe thấy, hắn không thể giải thích rõ ràng được. Những âm thanh trầm thấp dần phát ra từ kẽ răng tựa như dã thú bị thương. Trên gương mặt điển trai non nớt đầy đau đớn của hắn, một dòng nước ẩm chảy ra từ mắt.

Khương Hy khóc rồi.

"Đau"

"Đau quá"

"Lão phu đau chết mất"

Trong đầu, hấn bắt đầu xung hô loạn hết cả lên. Thần trí hiện tại của hấn không thanh tỉnh nổi nữa rồi.

...

Một khắc sau.

Nước tắm trong trở lại, tất cả huyết khí đều đã nhập thể Khương Hy. Mặt Khương Hy tái nhợt, thở dốc, hấn định ngồi thẳng dậy.

Chợt, dị biến phát sinh.

Trên làn da trắng nõn của hấn, từng vết tích nhỏ như kim châm liên xuất hiện, phủ kín cả người, từ đó máu bắt đầu chảy ra.

Giai đoạn tiếp theo, đào thải tạp chất.

Phát sinh đột ngột, Khương Hy lập tức dùng tay bịt miệng lại không cho âm thanh lọt ra ngoài. Theo máu chảy ra là hỗn hợp đen ngòm, mang một mùi hôi thối vô cùng khó chịu. Lúc này Khương Hy thật muốn điên lên rồi, cảm giác như bị vắt ra vẩy. Cơ thể hấn như xoắn lại, đau đớn kịch liệt truyền ra.

Nước bắt đầu đen dần.

Quá trình này diễn ra không lâu, chưa đến vài phút. Thùng nước trong vắt liền thành đục đen mà phát ra mùi hôi thối. Khương Hy uể oải, dùng hết sức bình sinh trụ cả người vào thành, sắc mặt tái nhợt. Đôi mắt hấn đỏ lên, trên mặt vẫn còn vương lại chút nước mắt. Trên người còn lưu lại vết máu lẫn tạp chất nhớp nháp.

Hôm nay Khương Hy thật thảm.

Bình tâm lại một hồi, hấn bắt đầu thay nước kỳ cọ vết tích. Quán tạm cái khăn nơi hông, hấn chạy về hướng quầy thuốc. Thân thể hấn có chút run rẩy, hiện tại chỉ vừa mới hết mùa đông, trời đêm vẫn còn lạnh lắm. Tiến vào quầy thuốc, Khương Hy theo trí nhớ mà tìm đến mấy loại dầu hương.

...

...

Trong phòng tắm, mùi hôi thối đã không còn, thay vào đó là mùi dầu hương. Khương Hy đã xử lý hết hiện trường, để tránh Điền đại phu nghi ngờ. Hơn nữa, dầu hương ở Điền y quán cũng rất nhiều, thiếu đi một chút lão nhân cũng sẽ không để ý. Lúc này hấn đang ngâm mình trong thùng nước mới, ngả đầu ra thư giãn.

Sắc mặt của hấn đã trở lại hồng hào như trước. Khương Hy đưa tay lên chạm nhẹ vào da, cảm giác mịn màng vô cùng. Hấn ngồi thẳng lưng, tập trung tinh thần cảm thụ thân thể. Từng tắc xương, khớp xương, các khối cơ được tẩy rửa hoàn mỹ. Theo linh thức của hấn mà nói, xương cốt hấn đang tỏa sáng như tân sinh.

“Thoát thai hoá cốt a”, Hấn lẩm bẩm.

Hấn có thể cảm nhận được, sức lực hiện tại của hấn ít nhất là mạnh gấp đôi so với trước. Khương Hy cảm thán, luyện thể không đơn giản chút nào.

Đời trước, hấn cũng ngâm nước thuốc nhưng lúc đó hấn đã chuẩn bị hai viên đan dược.

Hộ Cốt đan và Hộ Phủ đan.

Hai viên đan dược này bảo vệ xương và phủ tạng đồng thời làm giảm thống khổ, chưa kể lúc đó hấn đã có Luyện Khí cảnh tu vi rồi. Tương tự như ở thế gia, một lần ngâm thuốc đều có trưởng bối ở cạnh trông coi. Còn Khương Hy, lần này hấn trọn vẹn lãnh đủ.

Khương Hy lắc đầu, tự nói:

“Mạo hiểm quá rồi”.

Hấn nhìn về đám Huyết Tinh thảo, thầm nghĩ cần phải thêm linh dược khác để phối. Đơn thuần Huyết Tinh thảo về sau không có tác dụng lớn. Hấn hiện tại nghèo lắm, mua linh dược là quá đắt rồi.

"Xem ra phải nghĩ cách khác", Khương Hy lẩm bẩm.

Tắm rửa xong xuôi, hấn trở về phòng. Trước đó hấn đã xử lý Huyết Tinh thảo rồi giấu kỹ ở sau phòng tắm. Từ khi hấn ở lại đây, việc dọn dẹp nhà cửa

đương nhiên do hấn quản, Điền đại phu cũng thành thói quen mà không kiểm tra nữa. Trước khi đóng cửa, Khương Hy nhìn về phía phòng của Điền đại phu, nói nhỏ:

"Lão bá, xin lỗi"

Khương Hy thở dài, tiến về cửa sổ, nhìn ra ngoài. Nguyệt Hải Thành chìm trong đêm tối, hoàn toàn tĩnh lặng. Hấn ưa thích khung cảnh này, vô cùng yên tĩnh, tựa như năm đó hấn ngồi trong lầu đọc sách.

Khương Hy nhìn lên bầu trời, lòng có chút lạc.

Đêm nay không trăng.

Một cơn gió thoảng qua ô cửa, luồn vào người hấn, lạnh a.

Xuân đến rồi.

Hấn đưa tay ra đóng cửa sổ, thổi nến, lên giường.

Đi ngủ.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trong lòng mỗi người đều có Ma

Sáng hôm sau.

"Đại nhân tử, bốc thuốc cho lão thái bà này".

Điền đại phu nói, trông có vẻ không kiên nhẫn với bệnh nhân trước mặt. Đối diện lão là một lão bà đã ngoài sáu mươi, đôi mắt vẫn đục, hậm hực nhìn Điền đại phu. Tay lão bà nắm chặt quai trượng như thể bất cứ lúc nào cũng có thể vung lên đánh người. Lão bà hừ một tiếng:

"Lão thất phu, lang băm, sao lại chẩn đoán bừa bãi như thế?"

"Lão thái bà, ta nói bao nhiêu lần rồi, người căn bản không có bệnh gì hết", Điền đại phu lay lay ấn đường, có chút bức tức nói.

"Sao lại không có, rõ ràng ta thấy mệt trong người, đi đứng không vững, thi thoảng còn bị choáng. Rõ ràng là có bệnh, hơn nữa còn rất nguy hiểm", lão bà không phục đáp

"Lão thái bà, người nhìn lại mình xem, ngàn này tuổi có ai không bị như vậy"

"Cái gì, lão thất phu, người dám chê ta già"

"..."

Lão bà tức giận phản bác, Điền đại phu cũng không chịu yếu thế. Hai người cãi qua cãi lại không ai chịu nhường ai, cãi đến độ mắng nhau, càng mắng càng hăng.

Nhìn thấy cảnh này, Khương Hy lắc đầu thở dài. Lão bà kia căn bản là do lớn tuổi, máu lưu thông không tốt nên mới có những triệu chứng kia. Lão lại lo lắng quá độ, sợ chết nên cứ cách vài ngày là lại đến đây khám. Mỗi lần đến là kết quả đều như cảnh trước mặt, làm người người ngán ngẩm không thôi.

"Tiểu Hy tử, mặc xác hai người họ đi", một giọng nói vang lên.

Chủ nhân của giọng nói này là một phụ nhân có tuổi, thấy hấn thờ dài nhìn hai người kia, vị phụ nhân mới không nhịn được mà lên tiếng. Xung quanh, một vài vị phụ nhân khác cũng lên tiếng:

"Đúng đấy"

"Đúng đấy"

"Tiểu Hy từ đừng nghe bọn họ"

Từ khi Khương Hy bắt đầu làm tại tiệm thuốc của Điền đại phu, khách nhân ngày càng đông, hầu hết là mấy vị phụ nhân trước mặt đây. Hắn hay gọi bọn họ là đại thẩm. Bọn họ không gọi Khương Hy là đại nhân tử như Điền đại phu, lão Hoàng hay Tử nương mà gọi là tiểu Hy tử. Bọn họ cho rằng ‘đại nhân tử’ cái danh xưng này quá thô bỉ, đang gọi con nít hay là gọi thiếu niên đây, ‘tiểu Hy tử’ nghe thuận tai hơn nhiều.

Một vị phụ nhân khác đứng cạnh quan sát Khương Hy, không nhịn được hỏi:

"Tiểu Hy tử, người làm như thế nào vậy? Da người... thật mịn màng"

Vị phụ nhân này vuốt xoa không thôi, tay không ngừng đụng chạm vào hắn mà cảm nhận làn da. Những người khác nghe được cũng chạm thử.

"Thật mịn"

"Thật trắng"

Mấy vị phụ nhân này thay phiên nhau sờ soạng hắn, cảm thán không thôi.

Bị công khai sờ mó như vậy Khương Hy đương nhiên không mấy thoải mái nhưng hắn cũng không thể hiện ra ngoài. Hắn nghe mấy vị phụ nhân nói vậy liền cười đáp:

"Thăm thẳm, ta chỉ dùng được liệu để ngâm nước tắm thôi"

Hắn dùng một lát, nghĩ gì đó rồi bổ sung:

"Ta dùng được liệu cũ không bán được".

Hắn nhấn mạnh ở được liệu cũ để tránh cho Điền đại phu hiểu lầm. Nếu một ngày nào đó được liệu của lão bị hao hụt, hắn lại phải cống cái nồi này mất.

Mấy vị phụ nhân nghe vậy cũng âm thầm gật đầu, tiền nào của nấy a. Được liệu dù là phẩm được giá cũng không rẻ, chỉ khi bệnh họ mới cần. Mua về để ngâm nước tắm thì... bỏ đi, bọn họ làm không nổi.

Bỗng nhiên, một vị phụ nhân áo xanh nhìn Khương Hy chăm chăm rồi cười có chút ý vị nói:

"Tiểu Hy tử... người có cô nương nào chưa?"

Lời vừa ra, mấy vị phụ nhân khác ánh mắt liền không lạnh, thăm mắng trong lòng mắt cảnh giác rồi. Bề ngoài vẫn làm vẻ tươi cười hương ứng:

"Đúng đây tiểu Hy tử, người đã có cô nương nào chưa?"

"Tiểu Hy tử cả ngày bận rộn, làm sao có thời gian yêu đương được chứ, hay để ta giới thiệu con gái của ta cho nhé", vị phụ nhân áo tím nói

"Hừ, con gái của người suốt ngày ham chơi lười biếng, làm sao hợp với tiểu Hy tử được", vị phụ nhân áo lục bĩu môi lên tiếng, sau quay qua Khương Hy cười nói:

"Tiểu Hy tử, người thấy tiểu Hinh nhà ta thế nào?"

"Con gái nhà người không phải mới vài ngày trước bị người ruồng bỏ, khóc lóc làm ầm hết lên sao", phụ nhân áo tím phản kích.

"Người nói gì cơ?", phụ nhân áo lục nổi giận, quay qua mắng chửi.

Một lát sau, tình cảnh ở đây còn "nhộn nhịp" hơn bên Điền đại phu. Ở chỗ Điền đại phu, lão bà trực tiếp cầm luôn quả trứng đánh vào chân lão Điền một cái, hậm hực đi về. Khi ra ngoài cửa, tiếng của lão còn vọng vào:

"Lão thất phu, bữa sau đừng hòng ta đến chỗ này".

"Lão thái bà, người nhớ lấy", Điền đại phu cười ha hả nói, xem ra vừa rồi là lão thắng.

Lão cười không được bao lâu liền nhủ mảy, nhìn sang chỗ Khương Hy, nơi đó náo nhiệt vô cùng. Thế cuộc đã không còn là cuộc chiến giữa phụ nhân áo tím và áo lục nữa mà thành hỗn chiến rồi. Quang cảnh này không khác gì cảnh chợ sáng cả.

Khương Hy một mặt vô tội nhìn lão, ý bảo không phải tại ta.

Lão Điền mặt đen lại, thăm mắng còn không vì người?

Điền đại phu đau đầu, dùng tay lay lay ấn đường, mở miệng quát:

"Măng chửi đủ chưa, đi ra cho lão phu còn khám bệnh!!!"

Mấy vị phụ nhân thấy Điền đại phu nổi giận liền ngưng lại, kéo nhau đi về, trước khi đi còn không quên nhắc nhở:

"Tiểu Hy tử, nhớ suy nghĩ nhé"

Khương Hy mặt như nằm mơ, ta suy nghĩ cái gì, nãy giờ các người toàn mắng chửi nhau. Ta nói được mấy câu?

"Ài, nhân sinh a... thật phức tạp", hần thở dài trong lòng.

Mấy phụ nhân nhiều chuyện rồi đi hết, tiệm thuốc liền an tĩnh trở lại. Điền đại phu híп mắt nhìn hần mà nói:

"Đại nhân tử, nổi tiếng có tư vị như thế nào?"

"Lão bá, người lại nói đùa rồi", Khương Hy cười nói, rồi lại nhìn vào cái chân bị đánh của lão mà nói:

"Lão bá, chân của người không sao chứ?"

"Không vấn đề gì"

Điền đại phu lắc đầu nhìn hần, trầm mặc một hồi liền mở miệng:

"Người mau thu dọn đồ đạc rồi mang mấy hộp thuốc đi theo ta".

"Lão bá, chúng ta đi đâu vậy?", Khương Hy hỏi.

Trong lòng hần bỗng nhớ đến hôm qua Điền đại phu cũng đi chữa bệnh bên ngoài, sẽ không liên quan chứ. Để Điền đại phu tự thân ra ngoài, thật không dễ a.

"Đi rồi sẽ biết", Điền đại phu ôn tồn đáp.

Khương Hy biết không thể moi được gì từ lão Điền nữa. Hần liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đầy đủ mấy loại thuốc bôi, băng, dược liệu đã được luyện chế. Ở một bên, Điền đại phu âm thầm gật đầu, nói:

"Không tệ".

...

...

Một lát sau, cả hai người đều đã an vị trên một chiếc xe ngựa đã được gọi sẵn. Phu xe là một trung niên nhân có gương mặt chữ điền với bộ râu quai nón. Trên mặt có một vết sẹo dài kéo dọc một bên má trông rất dữ tợn. Trung niên nhân thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén đủ để dọa người.

Nhìn trung niên nhân, Điền đại phu mở miệng nói:

"Người thật không định chữa vết sẹo kia?"

Trung niên nhân nghe vậy cười sáng khoái nói:

"Điền đại phu, không hề gì. Như thế này rất tốt... đủ để dọa mấy tiểu tử không yên phận"

Điền đại phu nghe vậy liền không hỏi nữa, khẽ thở dài. Một bên, Khương Hy âm thầm nhìn cả hai người, xem ra giữa bọn họ có chuyện. Nhưng rất nhanh hần liền không để ý nữa, hần không có ý định xen vào chuyện giữa họ.

Khương Hy chống cằm nhìn ra ngoài ô cửa. Ngoài đường thật đông người, thật ồn ào. Ở bên đường, hần thấy được những cô nương trẻ đang thừ trang sức rồi khoe với nhau trông thật vui vẻ, thấy đại thẩm cố gắng trả giá cho bó rau khiến người chủ bắt đắc dĩ không thôi, thấy những đứa trẻ kì kèo đòi mẹ mua cho bằng được cây kẹo đường. Thấy những lão niên ngồi đánh cờ đánh cờ trước thềm những căn nhà bên vệ đường.

"A, chiếu bí rồi", hần thì thào nói.

Ngần năm qua, hần chỉ chăm lo tu hành, không tu hành thì ở trong lầu đọc sách, hần đã sớm từ bỏ các thú vui của phàm nhân. Hần từng nghe các đệ tử trẻ hạ sơn bắt đầu hồng trần lịch luyện, đi trừ yêu diệt ác. Khương Hy cũng từng trải qua nhưng lịch luyện càng nhiều hần càng không cho như thế là đúng.

Hần cho rằng, trừ yêu diệt ác là trách nhiệm của chính đạo, thân là đệ tử chính đạo, đó là nghĩa vụ. Hồng trần lịch luyện không phải đi trừ yêu diệt ác gì kia, mà là trừ ma trong lòng. Trong lòng mỗi người đều có ma.

Điền đại phu có ma không? Có, không phải thế, mỗi tối lão đã không một mình uống rượu ngâm khúc.

Tử nương có ma không? Có, nhân gia rời khỏi Đông thành không phải vì vị phu quân quá cổ kia?

Lão Hoàng có ma không? Có, một đời lừa gạt khắp Bắc Thành, lão rảnh rồi đến thế sao?

...

Lộc cốc, lộc cốc.

Tiếng xe ngựa di chuyển đều đều không nhanh không chậm về phía trước. Mặt trời đã dần lên cao, Khương Hy nhíu mày, hắn cảm nhận được 'hơi thở' quen thuộc ở nơi này.

Ngoài xe, người càng ngày càng đông, kiến trúc tầng lầu xuất hiện càng lúc càng nhiều. Khương Hy nhìn ra ngoài ô cửa, đập vào mắt hắn là một tử lâu lớn ba tầng, khách ngồi kín hết cả chỗ. Gần đó có rất nhiều khách điểm lần tử lâu mọc san sát. Ở Bắc Thành, kiến trúc thế này không nhiều.

Đột nhiên, cả người hắn ngã ra phía sau... đây là xe ngựa đang lên cầu. Cầu này rất rộng, cầu được bắc qua con sông lớn nhất chảy qua Nguyệt Hải Thành, tên là Tịch Hà. Hai bên đầu cầu là hàng hoa anh đào, hiện nay chỉ là nụ nhưng sớm sẽ nở thôi.

Lòng Khương Hy liền trầm xuống, hắn biết nơi này.

Nam Thành.

Qua cây cầu này chính là Kỹ viện.

Kỹ viện Nam Thành không có tên nhưng nó lại vô cùng nổi danh. Ở Nam Thành, nó là đệ nhất... đã là đệ nhất thì không cần tên.

Xe ngựa dừng lại trước kỹ viện, Điền đại phu cùng Khương Hy xuống xe, hắn mang theo mấy hộp thuốc bên người nhìn hình ảnh trước mặt.

Kỹ viện rất lớn, gồm năm tầng lầu, khối kiến trúc này đặt ở Nam Thành là đã rất hiếm thấy, chưa kể bên trong còn rất rộng. Bên ngoài được trang trí bởi rất nhiều đèn hoa. Phía trên cửa lớn có một tấm bảng hiệu chỉ đề hai chữ "Kỹ viện".

Khương Hy nhíu mày, hắn và Điền đại phu đi tức là đi chữa bệnh... hơn nữa là cho rất nhiều người. Trước cửa kỹ viện có hai người đứng gác, trên thân mang giáp, hông đeo đại đao. Khương Hy liền nhận ra.

Lính quan phủ.

"Kỹ viện gặp chuyện gì rồi?", Khương Hy trầm nói

"Đừng đứng đó nữa, chúng ta vào thôi", Điền đại phu nói.

Nghe vậy hắn liền theo Điền đại phu đi vào. Vừa vào cửa, đập vào mắt hắn là các cô nương ở kỹ viện, có người nằm ở trên bàn, có người ngồi trên ghế. Trên người đầy vết bầm tím, có người cắn răng chịu đau, có người ôm mặt khóc thút thít. Quang cảnh này... quá trái ngược với ký ức của Khương Hy rồi.

Từ hậu viện, hai người lính khác mang một chiếc cáng đi ra, trên cáng có người, ở trên phủ một lớp vải trắng. Kế bên có cô gái khóc nức nở, liên tục lay người ở trên cáng, gọi liên tục:

"Tiểu Hồng, tiểu Hồng..."

Tiểu Hồng đó không đáp lại, cả người không có một chút phản ứng nào.

Chết rồi. Tiểu Hồng đó chết rồi.

Những người khác thấy chiếc cáng được mang ra, có người thì khóc rống lên, có người thì vô lực không đứng được, có người thì lại kéo cô nương đang níu kéo thi thể kia lại. Trong lòng các cô nương ở đây đều dâng lên một nỗi sợ hãi.

Bỗng nhiên một vị phụ nhân từ xa chạy lại chỗ Điền đại phu và hắn, phụ nhân này dù lớn tuổi nhưng lại đẹp cực kỳ. Khương Hy nhận ra vị phụ nhân này, là Tú bà - Tổng quản của Kỹ viện, mọi người thường hay gọi là Ma ma.

"Điền đại phu, ngài tới rồi", phụ nhân vui mừng nói

Sau đó liền đảo mắt qua thấy Khương Hy, nụ cười của ma ma liền cứng lại, nét mặt có chút không tự nhiên mà nói:

"Tiểu Khương... cũng đến rồi à".

Hắn không để tâm đến vị phụ nhân này lắm, chỉ cho một gật đầu coi như chào hỏi.

Tuy nhiên, câu đó của ma ma không phải chỉ để Khương Hy nghe. Nghe được câu đó, các cô nương bây giờ mới nhận thức được sự tồn tại của bọn

hắn. Bọn họ trực tiếp bỏ qua Diên đại phu mà nhìn về phía Khương Hy, về mặt đầy oán hận. Một cô nương xinh đẹp mang phục trang màu tím tức giận, chỉ tay về phía hắn mà nói:

"Người còn dám đến đây!"

Một cô nương khác bị phẫn mà chen vào:

"Đều tại người, tất cả đều tại người"

"Quân giết người, trả mạng lại cho tiểu Hồng... Ô... ô", cô nương nín kéo tiểu Hồng lúc này vừa khóc vừa oán hận lao về phía Khương Hy nhưng rất nhanh lại bị lính gác chặn lại. Các cô nương khác cũng bắt đầu lên tiếng, lời lẽ có chút không tốt.

Tình huống rất lộn xộn, Khương Hy hiện tại là trung tâm của chỉ trích. Hắn nhú mồm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ma ma ở bên cũng có chút khó xử, len lén nhìn Diên đại phu, xem thử lão nhân này có phát hỏa hay không. Bất ngờ thay, Diên đại phu không có biểu hiện gì cả, lão chỉ kiên nhẫn đứng đợi mà thôi.

Giữa lúc lộn xộn này, một tiếng quát vang lên:

"Tất cả im miệng"

Khương Hy nhìn về phía âm thanh phát ra. Âm thanh phát ra từ một cô nương đang bước xuống cầu thang, một thân phục trang màu vàng nổi bật, chân váy xẻ dọc để lộ đôi chân dài miên man không tỳ vết. Dung mạo xuất thần, quốc sắc thiên hương. Ánh mắt cầu hôn, nhìn về phía Khương Hy, khẽ gật đầu. Lại nhìn các cô nương khác, nói:

"Mắng đủ chưa, không thấy Diên đại phu đang đứng đây sao?"

Dường như biết nàng đang nổi giận, mọi người nhao nhao hành lễ chào Diên đại phu. Cô nương phục trang màu tím kia không nhịn được, bất mãn nói:

"Nan tỷ, sao tỷ lại bao che cho hắn?"

Cô nương phục trang vàng với dung mạo xinh đẹp đó là đệ nhất mỹ nhân Nam Thành, Kim bài kỹ viện - Chiêu Hồng Nan.

Nàng đáp:

"Bao che?", nàng lắc đầu, sau đó liền nói tiếp:

"Các tỷ muội đều biết người nào hại chúng ta ra nông nổi này mà"

"Có trách, cũng chỉ trách chúng ta vô lực mà thôi".

Cô nương phục trang tím vẫn không phục nói:

"Nhưng người kia nói..."

"Phẩm hạnh của hắn... muội tin được sao?", Chiêu Hồng Nan ngắt lời.

Cô nương kia liền không nói gì nữa. Chiêu Hồng Nan thờ dãi, nói tiếp:

"Đừng loạn nữa, để Diên đại phu chữa trị thôi"

Sau đó nàng quay sang Diên đại phu cười nói:

"Phiền đại phu"

"Chiêu cô nương khách khí", Diên đại phu phát tay cười nói, rồi lão quay sang lấy hộp thuốc ở trong tay Khương Hy, bắt đầu chữa trị.

Khương Hy nhìn vị cô nương gọi Nan tỷ này đang đứng trước mặt mình, trong ký ức, Chiêu Hồng Nan rất thân thiết với hắn. Lúc trước, khi hắn thành kỹ nam, Chiêu Hồng Nan đã nhiều lần ngăn cản khách nhân giúp hắn. Hắn đưa tay hành lễ, cười nói:

"Nan tỷ, đa tạ"

"Tiểu Khương, không cần đa lễ", Chiêu Hồng Nan cười nói

Sau đó nàng đưa tay ra dắt Khương Hy đến một cái bàn trống ngồi xuống. Chiêu Hồng Nan cao hơn Khương Hy không ít, hắn chỉ đứng ngang tai nàng mà thôi. Nhìn đối phương cao hơn mình, trong lòng Khương Hy liền cười khổ không thôi.

Ngồi trên ghế, Nan tỷ về mặt đột nhiên ai oán mà nhìn hắn. Hắn có chút giật mình, thầm nghĩ người này thay đổi... có chút nhanh. Hắn nói:

"Nan tỹ, có chuyện gì vậy?"

"Còn biết gọi ta là Nan tỹ", Chiêu Hồng Nan nhìn hấn, sau nói tiếp

"Lúc đệ ở đây thì không tên không tuổi... lúc đi rồi thì hay lắm".

"Hôm đó Điền đại phu không đến chuộc thân cho đệ e rằng người làm tỹ này còn không biết... họ đệ là Khương đấy", Chiêu Hồng Nan vừa nói, ngón tay trỏ vừa gõ lên mặt bàn.

"Đây... là hưng sư vấn tội đi," Khương Hy trầm nghĩ.

Kỷ thực trong quá khứ, Khương Hy cũng không phải không có tên gọi. Không có tên thì làm sao mà gọi nhau được, thời điểm đó người ta hay gọi hấn là tiểu Soái. Danh xưng này đa phần cũng là từ ngoại hình của hấn mà ra.

Hấn lúng túng đưa tay lên miệng giả vờ ho khụ khụ vài tiếng, nhìn Chiêu Hồng Nan, cười nói:

"Nan tỹ, đệ họ Khương, tên gọi là Hy. Tỹ gọi đệ là tiểu Hy là được rồi".

Chiêu Hồng Nan lúc này liền đưa tay che miệng cười hài lòng, một nụ cười động lòng, thu hút vô cùng. Nhìn hình ảnh mỹ lệ trước mặt, Khương Hy cười nhạt. Bỗng dưng hấn trầm mặc một hồi rồi nói:

"Nan tỹ, cho đệ xem vai của tỹ".

Chiêu Hồng Nan liền khựng lại, năng hiểu ý của hấn là gì. Nàng dự tính trêu chọc Khương Hy một chút nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của hấn, nàng liền thở dài. Chiêu Hồng Nan xoay người lại, tháo sợi dây buộc eo ra, cởi phần phục trang phía trên ra để lộ đôi vai trần trắng như ngọc. Tiếc thay ở trên vai phải có một vết bầm lớn màu tím đen.

Nàng lấy tay vén mái tóc dài qua một bên, tay Khương Hy khẽ chạm vào vết bầm, Chiêu Hồng Nan chợt run lên nhè nhẹ, trông thật khiến người thương tiếc.

Khương Hy thở dài, hấn mở hộp thuốc ra, lấy một bình sứ nhỏ màu lục, rắc nhẹ lên vết bầm. Sau đó lấy một hộp thuốc cao, bắt đầu bôi lên.

"Nan tỹ, chịu đựng một chút", Khương Hy khẽ giọng nói.

"Ừm", Nan tỹ đáp.

Cao vừa chạm vết bầm, Chiêu Hồng Nan liền nhíu mày. Nóng, thuốc cao rất nóng, mỗi một lần Khương Hy bôi lên, nàng liền cắn chặt răng lại. Rất đau a.

Bôi thuốc xong, hấn lấy băng ra. Đương nhiên người băng là Chiêu Hồng Nan, hấn chỉ hỗ trợ cố định phía sau mà thôi. Mỗi lần băng được vòng ra sau, hấn lại chạm lên tấm lưng trần của nàng.

"Thật mịn". Khương Hy nghĩ.

Mỗi lần Khương Hy chạm vào, mặt Chiêu Hồng Nan liền ửng hồng lên. Thầm mắng:

"Tiểu dân tộc... có cần phải chạm lâu đến thế không?".

Băng bó xong, Chiêu Hồng Nan liền điều chỉnh phục trang của mình lại, sau đó nàng quay lại nhìn thấy Khương Hy đang cúi đầu suy tư. Nàng liền nhanh chóng điều chỉnh lại sắc mặt mình. Khương Hy trầm mặc một hồi, hấn là đang nhớ lại lời của các cô nương trước đó. Chuyện này tám chín phần có liên quan đến hấn, hấn ngẩng đầu lên, nói:

"Nan tỹ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Chiêu Hồng Nan nghe vậy liền thờ dài, đưa tay ra cầm tách trà lên lắc lắc. Ở trong không có trà, nàng liền đặt xuống mà nói:

"Là Thẩm Minh, hấn hôm qua đến đây rồi trực tiếp... cưỡng chế giao hoan với mấy tỹ muội. Những người phản kháng thì bị hấn đánh", bỗng dưng nàng dừng một chút, dường như đang suy nghĩ gì đó rồi mới nói tiếp:

"Hấn nói nếu có trách thì hãy trách đệ".

"Tiểu Hồng hôm qua phản kháng quá mạnh mẽ liền bị hấn đánh đập rồi bị làm nhục ngay giữa đại sảnh. Kết quả, sáng nay liền... treo cổ tự vẫn rồi."

Nói đến đây, lòng Chiêu Hồng Nan liền trầm xuống, có chút tự trách. Các tỹ muội ở kỹ viện đều lấy nàng làm đầu, mọi sự đều nghe ở nàng. Nay, tiểu Hồng chết rồi, nàng tự hỏi mình có xứng với vị trí này không.

Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Nan tỹ có chút chán nản, Khương Hy thở dài, nắm lấy bàn tay của nàng, vỗ nhẹ lên đó, nói:

“Tỷ đã làm rất tốt... Chuyện còn lại đệ sẽ lo”

Mặt Chiêu Hồng Nan ửng hồng lên, sau đó nở nụ cười nhìn Khương Hy, miệng mở khẩu âm mà đáp.

Cảm ơn đệ!

...

Tạm chia tay Chiêu Hồng Nan, Khương Hy còn có nghĩa vụ phải chữa trị cho những người khác nữa. Vừa chữa trị cho họ, hắn vừa suy nghĩ. Hắn nghĩ tới Thẩm Minh, kỹ viện gặp nạn đúng là vì hắn. Khương Hy từng nghĩ làm thế nào để giết Thẩm Minh, may mắn thay... Thẩm Minh đã tự tạo giúp hắn một cái cơ. Một cái cơ hoàn hảo đủ để qua mặt Thẩm gia.

“Cho người nhẩy nhót thêm vài ngày”, Khương Hy âm thầm nghĩ.

Băng bó cho cô nương trước mặt xong, Khương Hy liền nhìn quanh xem còn ai nữa không. Ánh mắt hắn liền dừng lại ở vị cô nương phục trang tím kia. Vị cô nương kia có ác ý với hắn không ít. Từ lúc hắn bước vào liền bị nàng xem là cái người đáng ghét, hai người ánh mắt chạm nhau, cô nương kia liền hừ một tiếng, không nhìn hắn nữa. Khương Hy nghĩ nghĩ một lát rồi cầm theo hộp thuốc tiến về phía cô nương.

“Người đến đây làm gì?”, Vị cô nương kia nói, ngữ khí như muốn đuổi người.

“Liên tỷ, tỷ ghét đệ sao?”, Khương Hy nói. Hắn ngồi xuống rồi lấy thuốc ra. Vị cô nương phục trang tím kia họ Liên.

Nghe thấy vậy, Liên cô nương không trả lời hắn, nàng định đứng dậy đi đến chỗ Điện đại phu thì một tay liền bị Khương Hy giữ lại.

“Điện đại phu còn nhiều người lắm, vết thương của tỷ không thể để lâu... sẽ xấu đấy”, Khương Hy nói.

Nghe đến ‘xấu’, Liên cô nương liền hoảng hốt, ngồi xuống để Khương Hy chữa trị. Đối với nữ nhân, ngoại hình vốn dĩ rất quan trọng, mạng chưa chắc đã lớn hơn. Khương Hy cảm khái vô cùng trước loại thuyết ngôn này, không sai chút nào.

Khương Hy làm rất thuần thực. Rất nhanh, hắn đã giải quyết xong xuôi vết thương. Liên cô nương nhìn hắn, ánh mắt có chút do dự, dường như muốn nói gì đó. Khương Hy kiên nhẫn đợi, mặt ngoài vẫn giả vờ như không để ý mà cất thuốc vào hộp.

Một lát sau, Liên cô nương mở miệng, có chút ngượng ngùng:

“Người... sống có tốt không?”

Tay Khương Hy liền dừng lại, hắn có chút ngạc nhiên. Trong ký ức, hắn và Liên cô nương hầu như không nói lời nào với nhau, câu hỏi này có chút... ngoài ý muốn. Trầm mặc một hồi, hắn nói:

“Điện đại phu rất tốt”

“Vậy sao”, Liên cô nương có chút thất lạc.

Cũng phải, phận làm kỹ nữ, có ai không mong muốn một ngày được chuộc thân. Liên cô nương tỏ thái độ gay gắt với Khương Hy chẳng qua cũng vì ghen tỵ, nàng bị ‘giam’ ở chốn ngục tù này quá lâu rồi. Nàng nhìn về hướng con sông Tịch Hà.

Kỹ viện được xây dựng bên cạnh sông Tịch Hà. Tịch trong Thất Tịch, hằng năm Ngưu Lang và Chức Nữ sẽ gặp nhau vào lễ Thất Tịch. Còn những cô nương ở kỹ viện, bọn họ không biết đến bao giờ mới gặp được người chân thành yêu mình, không biết khi nào mới là "tịch" của mình.

Nàng quay lại nhìn Khương Hy, ánh mắt có chút ước ao. Một lát sau, nàng mở miệng:

“Tiểu Khương, xin lỗi!”

...

...

Chiều tà.

Xe ngựa lộc cộc chạy đến dừng trước cửa kỹ viện. Chiêu Hồng Nan tự thân tiễn Điện đại phu và Khương Hy ra cửa. Ma ma đang sắp xếp chỉnh đốn lại ở trong, không thể ra tiễn, đành cáo lỗi với hai người họ.

“Đa tạ Điện đại phu, đa tạ tiểu Hy”, Chiêu Hồng Nan hành lễ nói

“Không có gì, Chiêu cô nương không cần đa lễ”, Điện đại phu cười đáp

Lão phát tay, phong chùng như chuyện rất nhỏ nhặt. Chữa bệnh hết cả buổi chiều, Điện đại phu dường như vẫn còn phần chán lẩm, không có dấu hiệu chút mệt mỏi nào.

Chiêu Hồng Nan quay sang Khương Hy, suy nghĩ một hồi, liền giang hai tay ôm hân. Khương Hy ngửi được một mùi hương thơm nhẹ từ nàng, không tự chủ mà ôm lại. Khương Hy thấp hơn Chiêu Hồng Nan, mặt hân liền chạm vào vai trái nàng. Bầu ngực của nàng chạm vào yết hầu của Khương Hy làm hân có chút khó thở. Chiêu Hồng Nan mỉm cười, nói nhỏ bên tai hân:

“Tiểu Hy, đệ lớn rồi”.

Hai người ôm nhau quả thực tạo ra cái gọi là mỹ cảnh. Người qua đường còn không nhìn được mà nhìn một chút. Một phần vì Chiêu Hồng Nan rất nổi danh, một phần là vì đôi phương được Chiêu Hồng Nan ôm tựa hồ cũng rất đẹp mà cũng... rất quen.

Không bao lâu sau, cả hai đều buông ra. Chiêu Hồng Nan trao cho Khương Hy cái nhìn đầy ý vị rồi cáo biệt, trở lại trong kỹ viện. Khương Hy đứng yên một chỗ, nhìn về phía cửa, không biết đang nghĩ gì. Điền đại phu ở một bên cố gắng nhón chân lên, đưa tay khẽ xoa đầu hân. Khương Hy quay lại, lão cười nói:

“Đại nhân tử, chúng ta về thôi”

“Vâng”, Khương Hy khẽ cười đáp.

Sông Tịch Hà bị ánh mặt trời nhuộm đỏ, bóng của hân trải dài trên mặt đất, tưởng như vô tận. Hân lại nghĩ về ma.

Khương Hy có ma không? Đương nhiên là có.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thăm Minh bi ai

Tu sĩ muốn tu hành cần gì đầu tiên? Đáp án là thiên địa linh khí.

Linh khí tán loạn trong trời đất, không tụ hội về một chỗ thì làm sao mà thuận lợi cho tất cả cùng tu hành? Đáp án là tụ linh trận.

Tụ linh trận là trận pháp cơ bản nhất mà mỗi một tu sĩ đều nên biết hay nói đúng hơn là phải biết. Ở tu chân giới, tụ linh trận là đặc điểm cơ bản nhất để nhận diện nơi tu sĩ tọa lạc. Nơi nào linh khí hội tụ càng nhiều, nơi đó tất có tu sĩ, có thể là cường giả, có thể là cả một môn phái.

Tụ linh trận mạnh hay yếu phụ thuộc ở việc nó được dựng lên bằng gì. Tụ linh trận đơn giản nhất là dùng được dựng nên từ linh thạch.

Linh thạch là một loại tài nguyên tự nhiên được kết tinh từ linh khí. Linh thạch thích hợp để tu hành ở những nơi linh khí thừa thớt. Ngoài ra, linh thạch cũng được dùng làm đơn vị tiền tệ ở tu chân giới.

Linh thạch chia làm 3 loại: Hạ, trung, thượng tam phẩm. Hạ phẩm linh thạch thích hợp cho tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ. Trung phẩm linh thạch thích hợp cho tu sĩ Kim Đan. Cuối cùng, tu sĩ Nguyên Anh dùng thượng phẩm linh thạch. Phẩm chất càng cao, linh thạch càng hiếm, nhất là thượng phẩm. Không phải Nguyên Anh tu sĩ nào cũng có thượng phẩm linh thạch.

Ở Nguyệt Hải Thành cũng có tụ linh trận, không những một mà tới hai tụ linh trận. Một cái ở phủ Thành chủ, một cái ở Tây Thành.

...

...

Tây Thành.

Tây Thành là thánh địa tu luyện ở Nguyệt Hải Thành, nếu không kể phủ Thành chủ. Tu sĩ bình thường không có tư cách bước chân vào phủ Thành chủ. Ngoài vì Tây Thành có tám cột trụ khổng lồ được làm bằng linh thạch, tám cột trụ được dựng ở tám hướng khác nhau. Nội vi tương tự cũng có tám cột trụ linh thạch nhưng kích thước nhỏ hơn nhiều. Dưới mỗi cột trụ đều có người đứng gác, tất cả đều là tu sĩ.

Kích thước nhỏ không có nghĩa là không tốt. Tám cột trụ nội vi được làm từ trung phẩm linh thạch, ngoại vi là hạ phẩm linh thạch. Ngoại vi cho tu sĩ bình thường, nội vi cho tứ đại thế gia.

Tại một phủ đệ nào đó ở nội vi Tây Thành. Phủ đệ này to lớn vô cùng, cũng xa hoa vô cùng. Chất liệu xây dựng chính mà gỗ, đá, ngọc và thạch anh.

Nếu tính tổng diện tích nhà Điền đại phu là một thì phù đề này là một trăm. Ở cổng chính dựng hai cột trụ bằng ngọc, ở trên là một biển hiệu ghi bốn chữ.

Thẩm gia Phù đề.

Bốn chữ này như phát sáng tỏa ra uy thế rất mạnh, được một tu sĩ có tu vi thâm hậu dùng linh lực viết ra. Người bình thường thấy bốn chữ này liền bị chần ãn ngất ãi.

Tại một căn phòng nào ãó ở hậu viện.

"Chát"

Một cái tát giáng trời từ một trung niên hạ xuống thiếu niên trước mặt. Trung niên không cao, ngược lại có chút mập mạp, sắc mặt lúc này vô cùng tức giận. Đôi mắt sắc như ão, ánh ãng càng lúc càng nhàn, trán nổi ãy gân xanh, ãầu tóc tung bay loạn xạ. Nhìn từ trước trung niên không khác gì một ãầu ãại sư từ ãang nổi giận. Trung niên nhìn thiếu niên bị tát ngã xuống ãất, quát:

"Ngịch tử, mặt mũi của Thẩm gia bị ngươi vớt hết rồi".

Thiếu niên chống tay ngồi ãậy, tay còn lại ãưa lên má xoa xoa chỗ bị ãánh, ánh mắt không cam lòng nhìn trung niên, nói:

"Một cái kỹ viện mà thôi, còn chưa ãến nổi mất mặt mũi".

"Một cái kỹ viện? Ngươi nói một cái kỹ viện sao?"

Trung niên quát ngược lại, vẻ mặt càng ngày càng khó coi. Trung niên này là con trai thứ ba của gia chủ ãương thời, gọi là Thẩm lão tam. Thiếu niên ãang ngồi dưới ãất là con của hãn, tình cờ là người quen của Khương Hy, Thẩm Minh.

Khương Hy nếu thấy hai người tự nhiên không cho họ là cha con. Thẩm lão tam trông cũng không ãến nỗi nào nhưng tuyệt ãối không thể sinh ra ãứa con như Thẩm Minh ãược. Thẩm Minh chắc chắn mười phần giống mẹ.

Thẩm lão tam nắm chặt tay, cố gắng ổn ãịnh cảm xúc lại, tóc hãn không còn bay loạn xạ nữa mà rũ xuống, trông tương ãối buồn cười. Nhưng trong tình huống này không ai ãám cười. Thẩm lão tam tìm cái ghế ngồi xuống, uống một hóp trà, nhìn Thẩm Minh âm trầm nói:

"Là một cái kỹ viện, nhưng là của Tô gia".

Tứ ãại thế gia Nguyệt Hải Thành ãịa vị siêu nhiên, có Kim Đan tu sĩ tọa trấn. Phù Thành chủ phải nhường ba phần. Trong tứ ãại thế gia, Thẩm gia và Lý gia ở Tây Thành. Tô gia và Trương gia ở Nam Thành. Thẩm, Lý hai nhà có thực lực tổng hợp cao nhất. Tô, Trương hai nhà tài phú vô tận.

Kỹ viện là sản nghiệp của Tô gia, chuyện xảy ra ở kỹ viện không khác gì ãập vào mặt mũi Tô gia, Tô gia ãể chịu mới lạ. Ngay sau buổi tối Thẩm Minh gây chuyện, Tô gia liền ãánh thẳng ãến cửa Thẩm gia nháo một trận. Nháo ãến ãộ hai bên ãều ãộng thủ.

Thẩm gia gia chủ ãang bế quan cũng bị ép phải xuất quan ãể giải quyết. Thẩm gia ý muốn thương lượng, Tô gia không thỏa hiệp, ãòi Thẩm gia xuất ra một cái ãanh ngạch làm bồi thường. Thẩm gia gia chủ liền biến sắc, Thẩm lão tam dưới con giận của gia chủ cũng không chịu nổi. Cuối cùng mang con uất ức về xử lý Thẩm Minh.

Đanh ngạch ãối với Thẩm gia quan trọng không? ãương nhiên là có, nếu không, Thẩm gia chủ ãã không kéo ãài thương lượng ãến tận giờ.

Đanh ngạch là do Hạo Nhiên Thư Viện ban cho, ãại ãiện cho ãối phương thông qua khảo hạch ãể tiến vào Hạo Nhiên Thư Viện tu hành. Nguyệt Hải Thành có hai mươi ãanh ngạch.

Phù Thành chủ bốn cái, tứ ãại thế gia mỗi nhà ba cái, bốn ãanh ngạch còn lại ãội sứ giả Hạo Nhiên Thư Viện ãến sẽ chủ trì cho tu sĩ Tây Thành tự tranh.

Thẩm gia có ba ãanh ngạch, hai cái cho ãòng chính môn nhân, một cái cho chi thứ.

Kỹ viện ãối với Tô gia không quan trọng nhưng Thẩm Minh vừa ãip tạo ãiều kiện ãể Tô gia lột Thẩm gia một lớp ãa. Tứ ãại thế gia từ trước ãến nay vốn là mình tranh ãm ãấu, có cơ hội ãần ãối phương một miếng, làm sao bỏ qua ãược.

Thẩm Minh từ dưới ãất ãứng ãậy, dùng tay phui bụi trên người rồi ãứng trước mặt Thẩm lão tam, cúi ãầu không nói gì. Hãn biết kỹ viện là của Tô gia, còn biết từ lâu Tô gia ãã không ãể tâm tới kỹ viện rồi, vậy nên hãn mới ãộng. Nhưng Thẩm Minh chưa từng nghĩ tới chuyện Tô gia lại vì ãứa con roi mà ãi ãòi một cái ãanh ngạch làm bồi thường. Cái này không khác gì xé ãa mặt nhau ra, trực tiếp lật mặt với Thẩm gia cả. Lần này thì hãn nhận thức ãược tình huống nghiêm trọng ãến nhường nào, gia chủ tuyệt ãối rất tức giận.

Nhìn nhi tử của mình, Thẩm lão tam thậm thử ãài, trầm mặc một hồi nói:

"Gia chủ ãã quyết ãịnh, lấy ãanh ngạch của ngươi ra bồi thường".

Không chỉ thế, Thẩm gia còn ãòi thêm ãại lượng lớn linh thạch từ Tô gia, một cái kỹ viện chống không nổi giá trị của ãanh ngạch. Thương lượng mấy ngày, Tô gia chấp nhận ãiều kiện..

Thẩm Minh nghe vậy liền biến sắc, vội vàng nói:

"Không được, danh ngạch của ta không thể cho bọn họ".

"Câm miệng, không chỉ gia chủ, đây cũng là ý của lão tổ". Thẩm lão tam không kiên nhẫn quát, con hắn bị tước danh ngạch, hắn bắt mất chứ. Nhưng lão tổ đã mở miệng, hắn nói cũng vô dụng.

Nghe được là ý của lão tổ, Thẩm Minh liền im lặng. Tay hắn nắm chặt, răng cắn chặt môi đến rỉ máu, sắc mặt bất ổn vô cùng. Lão tổ là linh hồn của Thẩm gia, là thần hộ mệnh của Thẩm gia, Thẩm gia có địa vị như ngày hôm nay đều là nhờ vào vị lão tổ này. Nhưng Thẩm Minh, hắn biết mình không còn đường nào khác nữa rồi. Lấy hết can đảm, hắn mở miệng:

"Không được, ta phải đi gặp lão tổ".

Thẩm lão tam giận tái mặt, rống lên:

"Ngươi dám!".

Sau đó, Thẩm lão tam xuất chưởng đánh vào lồng ngực Thẩm Minh. Thẩm Minh như quả bóng xi hơi văng lên tường, miệng phun máu tươi, xương cốt kêu rắc rắc, lồng ngực bị lõm vào.

Một chưởng

Chỉ một chưởng, Thẩm Minh liền bị hạ. Đương nhiên, Thẩm lão tam đã lưu lực lại rất nhiều, nếu không lấy tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của hắn, một chưởng cũng đủ lấy mạng Thẩm Minh biết bao nhiêu lần rồi.

Thẩm Minh sắc mặt tái nhợt, ho khục khặc, miệng đầy máu tươi, chật vật ngồi dậy. Ánh mắt không cam lòng nhìn Thẩm lão tam. Thẩm lão tam lắc đầu, thờ dài, nói:

"Ngươi bị cảm xúc, mấy ngày nay ở hậu viện dưỡng thương, cấm đi ra ngoài".

Nói xong, lão quay lưng đi ra ngoài. Trước khi đi, từ trong áo lão lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, ném cho gia nhân, bảo:

"Đưa vào chữa trị cho thiếu gia"

"Vâng, tam gia", gia nhân run cầm cập nhận lấy rồi nói, Thẩm lão tam hôm nay nổi giận làm hắn triệt để sợ rồi. Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, Thẩm lão tam lại trực tiếp đánh con hắn gần chết. Gia nhân không biết lão đã lưu lực, hắn không phải Trúc Cơ tu sĩ, tự nhiên không biết Trúc Cơ mạnh đến thế nào.

Đợi Thẩm lão tam đi xong, gia nhân vội chạy vào đỡ Thẩm Minh lên giường. Nhìn thảm trạng của hắn, trong lòng gia nhân liền hoảng sợ, mở miệng nói:

"Thiếu gia, người không sao chứ?"

Theo gia nhân đỡ dậy, Thẩm Minh khó khăn ngồi trên giường, tay đưa lên ngực ho liên tục. Nghe gia nhân nói, hắn tức giận, đáp:

"Ngươi còn không thấy, mau dùng thuốc"

"Vâng, vâng", gia nhân vội vàng vàng gật đầu, giúp Thẩm Minh cởi trường bào ra, liền lộ ra một mảnh ngực nát, ở trên còn in dấu bàn tay rõ rệt. Phần ngực dấu bàn tay... bị lõm xuống, nhìn rất dễ sợ. Người khác ăn một chưởng như vậy liền chết rồi, Thẩm Minh... hắn còn sống, nhưng cũng không tốt lắm.

Gia nhân liền tháo nút bình sứ trắng ra, ở trong có bột màu trắng nhìn không biết là loại gì. Sau đó rắc lên vết thương, thứ bột đó vừa chạm nhẹ lên người liền có tiếng xì xèo như bị cháy kêu lên. Thẩm Minh biến sắc, khẽ rên, một chân đạp gia nhân, quát:

"Phế vật, nhẹ tay cho bản thiếu gia".

Gia nhân ngã lộn trên đất, tay vội vàng giữ lấy bình sứ không cho đổ ra ngoài. Một mặt bất đắc dĩ nói:

"Thiếu gia, tiểu nhân đã nhẹ tay rồi. Tiểu nhân... còn chưa chạm vào thiếu gia", câu sau hắn nói lí nhí trong miệng nhưng vào tai Thẩm Minh rất rõ ràng.

Thẩm Minh khó khăn ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, gật lấy bình sứ. Chợt hắn nhớ lấy cái gì đó, trầm mặc một hồi liền nói:

"Đi chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đi cửa sau"

Gia nhân hết hoảng, nói:

"Thiếu gia, tam gia nói..."

"Câm miệng, ngươi là người của ta hay của cha ta?", Thẩm Minh cắt ngang, không hài lòng quát.

Thấy gia nhân không nói gì, hắn lại nói tiếp:

"Đi nhanh, đừng để người phát hiện"

Gia nhân bất đắc dĩ đứng dậy, nhận mệnh lui ra phòng. Một lát sau, hắn trở lại, dìu Thẩm Minh một đường đi ra cửa sau. May mắn, không bị ai bắt gặp. Ở đó đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa. Dìu hắn lên xe ngựa, gia nhân hỏi:

"Thiếu gia, chúng ta đi đâu?"

Nằm trong xe, Thẩm Minh thở hắt ra, mở miệng nói:

"Đi Điền y quán".

...

Ngay lúc xe ngựa vừa chuyển bánh, ở nơi nào đó trong hậu viện Thẩm gia. Thẩm lão tam đang ngồi trên ghế, tay cầm chén trà, nhưng không uống. Dường như lão đang suy nghĩ cái gì đó, chợt, lão liền nhướng mày, nhìn ra hướng cửa. Một lát sau, một bóng đen hiện ra, không rõ mặt mũi, mở miệng nói, chất giọng mang vẻ già nua:

"Bẩm tam gia, Thẩm Minh thiếu gia vừa đi".

Thẩm lão tam đặt chén trà xuống, lấy tay xoa xoa ấn đường, thở dài nói:

"Biết ngay đứa nghịch tử này không yên phận mà".

"m thà đi theo, đừng cho nó gây thêm chuyện"

Bóng đen nghe vậy, cung kính hành lễ đáp: "Vâng", rồi biến mất.

Bóng đen rời đi, Thẩm lão tam trầm ngâm, vẻ mặt có chút chán nản. Gia chủ đời này của Thẩm gia là phụ thân hắn, ngoài ra hắn còn có hai vị huynh trưởng. Trong ba huynh đệ, tư chất của hắn yếu kém nhất, lãnh trọng trách quản lý việc kinh doanh của Thẩm gia. Lãnh trọng trách này liền có nghĩa hắn không có cơ hội ngồi vào cái ghế gia chủ.

Hai vị huynh trưởng của hắn thiên phú không tồi, đều đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ. Ngôi vị gia chủ hắn vô vọng, nhưng còn con trai hắn. Tiếc thay, Thẩm Minh cũng làm hắn thất vọng. Thẩm Minh cũng là tam tạp linh căn, giống như hắn. Thẩm lão tam cũng không thể trách gì được, linh căn thiên chất, không thể cưỡng ép.

Thẩm lão tam thở dài, đứng dậy rời khỏi phòng.

...

Chiếc xe ngựa lăn bánh trên đường, nằm trong xe, ánh mắt Thẩm Minh thoáng qua vẻ đờm buồn. Ngay lúc Thẩm lão tam nghĩ về hắn, Thẩm Minh cũng đang nghĩ về cha hắn. Hắn biết cha hắn kỳ vọng lên hắn biết bao nhưng hắn lại làm cho ông thất vọng.

So với cha hắn, Thẩm Minh may mắn hơn nhiều, hắn không cần tranh đấu tự nhiên liền có danh ngạch. Thế hệ này của hắn, trừ chi thứ ra, chỉ có hai người có thể tu hành. Là hắn và một vị đường huynh.

Bí ai thay, vị đường huynh này là song linh căn, lại được Thẩm gia toàn lực bồi dưỡng, hiện nay đã là Luyện Khí tầng bốn. Thẩm Minh nếu hắn là song linh căn, hắn đã không đến nỗi như bây giờ.

Thẩm Minh bại hoại không? Có, hắn tự nhận mình bại hoại, nhưng hắn có tư cách đó, địa vị Thẩm gia cho hắn tư cách đó.

Thẩm Minh tham vọng hơn cha hắn nhiều. Hắn chưa từng để tâm đến ngôi vị gia chủ, hắn muốn thành cường giả, hắn muốn như lão tổ, hắn muốn tiến thẳng về trung ương Đại Nguyệt Hoàng Triều mà không phải bị cấm ở Nguyệt Hải Thành này. Để làm được điều đó, hắn phải vào được Hạo Nhiên Thư Viện. Rất tiếc, hắn không còn cơ hội đó nữa.

Trên thực tế, không phải không có cách giúp hắn.

Thứ nhất, đánh bại vị đường huynh kia, đoạt lấy danh ngạch. Thẩm Minh trực tiếp bỏ qua cách này, hắn đánh không lại.

Thứ hai, đoạt danh ngạch của chi thứ. Hắn không làm, cũng không dám làm. Danh ngạch phân cho chi thứ là để ổn định đại cục nội bộ Thẩm gia, để chi thứ vì đó mà nghe dòng chính hiệu lệnh. Hắn nếu đánh chủ ý lên đó, cha hắn tuyệt đối đánh chết hắn.

Thứ ba, giải trừ thân phận Thẩm gia, tranh đoạt bốn cái danh ngạch còn lại. Tuy nhiên, những năm gần đây Thẩm Minh gây họa không ít, không còn thân phận Thẩm gia, hắn liền nguy. Cách này hung hiểm nhưng hắn có hi vọng, tiền đề là hắn dám.

...

Xe ngựa dừng lại, Thảm Minh ngồi dậy nhìn ra ô cửa, tấm biển hiệu "Điền y quán" ở ngay trước mặt hắn, tâm tình có chút không thoải mái. Gia nhân liền đỡ hắn xuống xe, đi vào y quán.

Vừa bước vào, cảnh đầu tiên đập vào mắt Thảm Minh là một ông lão ăn mặc lôi thôi tùy ý, tóc tai lộn xộn. Một chân gác lên ghế, chân còn lại tùy ý dậm nhịp gõ sàn. Tay đang gỡ hạt lạc, miệng thì nhai nhóp nhép. Ông lão nhìn thấy hắn, nghĩ đến cái gì đó, mặt liền biến sắc hét lên:

"Chạy mau! Đại họa đến rồi!"

Thảm Minh sắc mặt đen lại, tức giận thầm mắng ba tiếng lão thất phu. Gia nhân một bên cũng tức giận không kém, quát:

"Lão già, ngươi muốn...", lời chưa ra liền bị Thảm Minh chặn lại. Hắn dù tức giận nhưng cũng hiểu chuyện, tình huống hiện tại của hắn không tốt, không thể gây chuyện.

Ông lão không ngừng hét "chạy mau", "chạy mau" rồi im bặt, sau đó ho khục khặc, miệng lẩm bẩm:

"Con bà nó, cổ họng của ta".

"Hoàng lão, có chuyện gì vậy?"

Ông lão tùy ý này đương nhiên là lão Hoàng. Khương Hy đang ở hậu viện phơi dược liệu, nghe giọng lão Hoàng liền chạy đến. Rất tiếc, ngoại trừ câu đó ra, hắn không để ý đến lão Hoàng nữa.

Hắn thấy Thảm Minh. Một Thảm Minh vô cùng thảm.

Thảm nghĩ, tình huống gì đây?

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Đã là chuyện quá khứ

Thảm Minh hiện tại sắc mặt thật sự không tốt, vết thương của hắn đã gần một canh giờ chưa được chữa trị. Mặt hắn ngày một tái nhợt, nếu không có tu vi Luyện Khí tầng hai chống đỡ thì hắn đã gục rồi.

Không chỉ thương thể, tâm tình của Thảm Minh thật sự không thoải mái chút nào. Tạm không nói chuyện mấy ngày trước, quá khứ giữa hắn và Khương Hy cũng khiến tình huống hiện giờ đủ vi diệu.

Nếu gọi Thảm Minh là hung phạm, Khương Hy là nạn nhân thì khi thấy thảm trạng của hung phạm như thế, tâm tình của nạn nhân sẽ thế nào? Sung sướng, hả hê hay vui vẻ?

Thực tế là không có gì.

Đúng, là không có gì, Khương Hy không phải là "Khương Hy". Lần trước ở quán nước ven đường mới chân chính là lần đầu hai người giáp mặt nhau. Khương Hy đoạt xá cơ thể này đương nhiên cũng gánh luôn nhân quả, chỉ là xử lý nhân quả thế nào là việc của hắn.

Khương Hy nhìn Thảm Minh, phát hiện hắn bị thương, lòng có chút ngạc nhiên, bên ngoài vẫn bảo trì như cũ. Hắn trầm mặc một hồi, ra hiệu cho hai người đi theo.

"Ngươi...", gia nhân kia tức giận định mắng người nhưng một lần nữa lại bị Thảm Minh giữ lại. Thảm Minh có chút mệt mỏi với tên gia nhân này. Trong lòng hắn liền thầm than:

"Ta không gây sự thì thôi. Ngươi gây làm gì".

Thảm Minh một mình đi theo Khương Hy, bỏ gia nhân đứng một mình ngoài cửa. Gia nhân một mặt không hiểu chuyện gì, chỉ thấy thiếu gia nhìn hắn lắc đầu ngán ngẩm rồi bỏ đi. Gia nhân có chút lúng túng, hắn nên đi theo hay đứng đợi đây.

Gần đó, lão Hoàng nặt như nằm mộng. Ngay lúc Khương Hy xuất hiện, lão định nói 'đại nhân tử mau chạy' nhưng lại thấy có gì đó không đúng. Lão nhận thấy Khương Hy căn bản không để ý đến lão, sau đó thì sao? Người cũng đi rồi. Lão Hoàng phiền muộn, thầm mắng mới có mấy ngày mà lão Điền

đã dạy hư đại nhân từ.

Lại nói tại sao lão Hoàng lại ở Điện y quán, lão Hoàng căn bản không phải đến xem bệnh hay gì. Sáng sớm nay lão già làm ăn mày, lừa tiền được một tiểu cô nương liền mua một ít thức ăn chỗ Tứ nương cho cháu gái. Kết quả nghe tin lão lừa tiền người ta, tiểu Linh liền nhốt lão ở ngoài.

Lão Hoàng đến nhà mình còn vào không được, lòng liền có chút phiền muộn. Đến Điện y quán thì lão Điện đi vắng, Khương Hy không để ý đến lão. Tứ nương thì bận rộn cả ngày, đến thờ còn không xong đừng nói là tán gẫu.

Lão Hoàng thờ dài, lắc đầu. Nhìn sang thấy gia nhân cũng đang nhìn mình, lão lại bực lên, quát:

"Nhìn cái gì".

"...". Mẹ nó, ta nhìn cũng không được. Gia nhân thầm cuống mắng.

...

Sau quây thuốc, Khương Hy và Thẩm Minh không quan tâm hay nói đúng hơn là quên đi sự tồn tại của hai người đang ở ngoài sảnh. Thẩm Minh đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt uể oải. Khương Hy lấy thuốc và một số dụng cụ để chữa trị.

"Bị chỗ nào?", Khương Hy hỏi.

Thẩm Minh có chút không hài lòng, thầm mắng đây là thái độ đối với người bệnh? Hôm nay ngoài ý muốn gặp đối phương đã đủ làm hấn mắt mặt rồi, 'tiểu kỹ nam' còn không có ý lưu chút mặt mũi nào cho hấn nữa. Dù gì hiện tại cũng đang ở thế cầu người, hấn không tiện tính toán, bèn lấy tay lười biếng chỉ chỉ vào ngực.

Khương Hy không nhiều lời, đỡ hấn dậy, cời bỏ trường bào bên ngoài ra, để lộ mảng ngực nát bét. Nhìn thấy vết thương, hấn nhui mày. Hấn nghĩ đến nhiều chuyện, tỷ như ai đánh Thẩm Minh, tỷ như sao Thẩm Minh lại đến đây mà không phải y quán nhà hấn, tỷ như sao Thẩm Minh còn sống...

Khương Hy quan sát vết thương, thầm nghĩ người ra tay cũng không phải quá mạnh. Trước hết, một chương này vẫn còn lưu linh khí trên ngực Thẩm Minh, dù rất ít nhưng cũng chứng tỏ đối phương ít nhất là Trúc Cơ tu sĩ. Luyện Khí tu sĩ không lưu nổi linh khí sau khi tấn công.

Thứ hai, người này lúc ra tay chắc chắn đã dùng linh lực ít nhất có thể, nên sát thương gây nên cũng không tính là rộng. Nhưng lấy lực kiểm soát yếu ớt này với lượng linh lực lớn hơn thì Thẩm Minh bị khoan một lỗ ở trên ngực cũng là chuyện bình thường. Từ đây, Khương Hy cũng đã có kết luận cho mình.

Ra tay là người Thẩm gia, hơn nữa lại rất gần gũi với Thẩm Minh. Ánh mắt của Khương Hy đương nhiên độc, hấn tự nhiên đoán được ai ra tay. Đồng thời hấn cũng âm thầm tán thưởng người kia, nhưng cũng vô cùng khó hiểu.

"Có người thân nghiêm khắc như vậy mà hấn có thể bại hoại thế này sao?", Khương Hy tự hỏi thầm

Đưa tay lên kiểm tra vết thương, Khương Hy mở to mắt chấn kinh, sau đó tỉ mỉ cẩn thận kiểm tra cơ thể Thẩm Minh. Làn da Thẩm Minh có độ đàn hồi vừa phải, rất săn chắc, gân cốt rất cứng. Tựa như...

Khóe miệng cong lên, Khương Hy thầm như:

"Thú vị".

Nhìn thấy biểu hiện này của hấn, Thẩm Minh dường như có chút hiểu lầm, trên gương mặt tái nhợt của hấn, một nụ cười gian mãnh hiện ra:

"Tiểu Khương, không cần mê mẩn đến thế, nếu muốn... sau này ngươi có thể đến chỗ bản thiếu gia".

Khương Hy không để ý đến hấn, Thẩm Minh thấy hấn không phản ứng liền có chút nóng mặt. Khương Hy đưa tay lấy thuốc chuẩn bị thoa. Thẩm Minh thấy thế liền bảo:

"Không cần, bản thiếu gia có mang theo thuốc"

Nói xong hấn đưa tay mò trong áo, lấy ra một bình sứ đưa cho Khương Hy. Nhận lấy bình sứ, Khương Hy mở nút ra, đưa mũi người, mắt hấn liền mở to ra nhìn Thẩm Minh như đang nhìn thẳng ngóc. Bị nhìn bằng ánh mắt như vậy, Thẩm Minh liền tức giận, thầm mắng ngươi có ý gì.

"Làm sao ngươi có Hồi Cốt tán?", Khương Hy hỏi.

"Của phụ thân", Thẩm Minh mặt mũi rồi, không nhiều lời nữa.

"Vậy ngươi đến đây làm gì?"

Hồi Cốt tán, công dụng như tên gọi, chuyên chữa trị và phục hồi xương cốt. Nếu chỉ có vậy thì chưa đủ để Khương Hy ngạc nhiên, Hồi Cốt tán nghịch thiên ở chỗ tốc độ hồi phục xương của nó gần như ngay lập tức, đổi lại đau đớn tương đối lớn. Ngoài ra, Hồi Cốt tán còn có tác dụng chữa trị ám tật về xương khi luyện thể. Đối với luyện thể tu sĩ, đây tuyệt đối là trân bảo.

Được liệu bảo chế Hồi Cốt tán cũng vô cùng quý hiếm, nhất là chủ dược. Chủ dược của nó là Cốt Nghĩ yêu, mà Cốt Nghĩ yêu sống ở Tử Vong sa mạc, một trong ba đại cấm địa của Huyền Đô Đại Lục. Cũng vì thế mà Hồi Cốt tán tương đối khó kiếm, đòi trước hẳn đúng là có nghe qua nhưng cũng không dùng, vì hẳn không luyện thể.

Giá trị Hồi Cốt tán đương nhiên lớn nhưng với Thẩm gia thì vẫn mua được, hơn nữa Hồi Cốt tán trong tay Khương Hy chỉ là bán thành phẩm, giá trị nhỏ hơn nhiều lắm. Thẩm Minh có Hồi Cốt tán trong tay, chỉ cần nằm nhà rồi thoa là được, hẳn đến đây trừ khi...

Nghĩ đến đây, Khương Hy nhìn Thẩm Minh cười, có chút châm chọc nói:

"Thẩm thiếu gia, không phải ngại sợ đau chứ?"

Thẩm Minh sắc mặt tím tái lại, không biết là giận quá hóa thẹn hay sao. Khương Hy nói đúng, Thẩm Minh là sợ đau. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu hẳn bị thương nặng như thế này. Một chương kia của cha hẳn quá nhanh, hẳn còn chưa kịp cảm nhận được. Còn thuốc thì hẳn đã thử, người hẳn vừa dính một chút thôi đã đau thấu xương.

Hắn đưa cho Khương Hy là vì nghĩ rằng sẽ có cách dùng Hồi Cốt tán mà đỡ đau hơn, thuốc phụ thân đưa tự nhiên tốt hơn thuốc ngoài, hẳn sẽ không dễ phí.

Thẩm Minh không đi y quán của Thẩm gia vì hẳn đang bị cấm túc, hẳn về mặt cơ bản là trốn đi. Càng không thể đi y quán của thế gia khác, như thế quá mất mặt. Hẳn lại càng khinh thường các y quán bình thường.

Hắn nghĩ đến Điện y quán, Điện đại phu làm người như thế nào hẳn biết. Thẩm Minh là loại người Điện đại phu ghét nhất nhưng thân là y sư, thấy người bị thương lão tất xuất thủ tương trợ, ít nhất ở điểm này, Thẩm Minh vẫn rất tin tưởng lão.

Rất tiếc, Điện đại phu hôm nay không ở nhà, thay vào đó là Khương Hy. Hẳn ý thức được điều này thì người đã nằm ở trên giường rồi.

Khương Hy châm chọc hẳn một câu rồi không để ý nữa, đi lấy túi ngân châm ra. Khử trùng bằng nước ấm rồi bắt đầu thi châm.

Khương Hy ra tay rất nhanh, Thẩm Minh chưa kịp phản ứng liền cảm nhận được, hẳn dần mất đi không chế cơ thể, sắc mặt liền đại biến.

"Không có gì, chỉ làm tê liệt cơ thể một chút thôi. Hồi Cốt tán rất đau", Khương Hy nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Thẩm Minh liền giãn ra, thậm chí thở phào nhẹ nhõm. Sau đó Khương Hy bắt đầu rắc thuốc, tiếng xì xèo bắt đầu phát ra. Xương cốt đang bắt đầu hồi phục. Dù cơ thể đã bị tê liệt, Thẩm Minh vẫn cảm thấy đau nhức ở trên ngực. Hồi Cốt tán, không đùa được.

Ngực của Thẩm Minh bắt đầu hồi phục dần, phần bị đánh lộn xuống dưới tác dụng của Hồi Cốt tán liền bắt đầu đẩy lên lại, người hẳn đầm mồ hôi, xem ra chịu đựng không ít. Một lát sau, phần ngực đã hoàn toàn trở lại bình thường. Khương Hy thấy thế, tính toán một hồi liền thu châm.

Châm vừa thu, Thẩm Minh sắc mặt vừa đỡ hơn giờ tái nhợt trở lại. Về đau đớn hiện trên mặt hẳn, thi châm không làm giảm đau, chỉ có thể đánh lừa được cảm giác của hẳn trong thời gian ngắn. Ngay lúc thu châm cũng là lúc Thẩm Minh trực tiếp cảm nhận mười phần đau đớn, dù chỉ là dư âm mà thôi.

Tiếp theo, Khương Hy lấy ra một hộp gỗ màu đen, ở trong là cao, có màu xanh ngọc. Hẳn thoa cao lên vùng ngực của Thẩm Minh, một cảm giác mát lạnh truyền vào trong người, lan tỏa đến hết tứ chi. Chỗ bị đau đã dịu lại. Nét mặt Thẩm Minh liền giãn ra, mở miệng hỏi:

"Cái gì vậy?"

"Hàn Huyền cao", Khương Hy đáp

Hàn Huyền cao, một loại cao giảm đau với chủ dược là Huyền Băng thảo. Huyền Băng thảo sinh trưởng ở phương Bắc Huyền Đô Đại Lục, không phải loại quá quý hiếm. Tinh cò thay thời tiết ở Nguyệt Hải Thành tương đối phù hợp cho việc bảo quản Huyền Băng thảo. Điện đại phu làm ra rất nhiều Hàn Huyền cao để chữa bệnh.

Vừa thoa thuốc, Khương Hy vừa kiểm tra thân thể của Thẩm Minh, hẳn cần kiểm chứng đôi chút. Sau đó âm thầm gạt đầu, thầm nói:

“Quả nhiên”

Ở một bên, Thẩm Minh liếc thấy Khương Hy cứ liên tục sờ sờ ắn ắn những chỗ không bị thương trên người hẳn làm hẳn không khỏi hoài nghi chuyện nào đó.

“Sẽ không phải chứ?”, Thẩm Minh thầm nghĩ.

Toa xong, Khương Hy dùng băng vải băng bó lại vùng ngực của Thẩm Minh. Giờ khắc này, Thẩm Minh mới thở ra nhẹ nhõm, ngược mắt lên hẳn thấy Khương Hy đang cầm một chén thuốc đưa cho hẳn. Hẳn mới nhớ lúc Hồi Cốt tán đang chữa trị, Khương Hy hình như đang sắc cái gì đó. Thẩm Minh trầm mặc, có chút chán chừ.

Khương Hy cười nói:

"Yên tâm, không có độc".

Chần chờ một lúc, Thẩm Minh cũng đành nhận. Nhìn vào trong chén, hắn thấy một màu đỏ, nước thuốc có màu đỏ. Khương Hy không có ý giải thích hắn, chỉ đứng chờ. Thẩm Minh nuốt một ngụm nước bọt rồi đưa lên uống, hắn nhũn mày, vị thuốc có chút cay. Không bao lâu sau, nước thuốc cũng hết, sắc mặt của hắn hồng hào trở lại. Thẩm Minh đại hỉ nói:

"Linh dược?"

"Huyết Tinh thảo", Khương Hy nhàn nhạt nói.

Là phần Huyết Tinh thảo hắn giấu, Huyết Tinh thảo của Điện đại phu vô cùng ít ỏi, chất lượng lại bình thường nhưng lão lại quý vô cùng. Hắn dám dùng, lão lập tức đập chết hắn. Mặt khác, huyết tinh thảo đối với hắn công dụng cũng không còn mạnh như ban đầu nữa.

Nhận lấy chén thuốc, Khương Hy để sang một bên, lấy ghế ngồi xuống nhìn Thẩm Minh. Thẩm Minh hiểu ý hắn, cố gắng ngồi dậy, lưng tựa vào tường nhìn hắn.

Cảm xúc lúc này của Thẩm Minh rất ngổn ngang. Người hắn hại trước đây, giờ lại cứu hắn. Thẩm Minh sắc mặt phức tạp, mở miệng nói:

"Chuyện kỹ viện là ta làm".

Thẩm Minh dùng xưng hô "ta" mà không phải "bản thiếu gia". Dù cho hắn bại hoại thì nhân, lễ, nghĩa hắn vẫn hiểu, thế gia không nuôi loại thất học. Ít nhất hiện tại hắn có thể bỏ kiêu ngạo xuống để nói chuyện bình thường.

"Ta biết, nhưng ngươi phạm luật rồi", Khương Hy nói.

Thẩm Minh nói ra: "Luật tu sĩ cấm can thiệp vào cuộc sống của người thường sao?".

Sau đó hắn cười khẩy, có chút khinh miệt:

"Tiểu Khương, ngươi đã chuộc thân, ngươi bây giờ mới là người thường. Ngươi hiểu ý ta chứ?"

Khương Hy gật đầu, khề thờ dài. Đúng, kỹ nữ dù sang đến đâu thì vẫn là nô lệ, nô lệ thì căn bản không có quyền lợi gì cả, thiết luật Nguyệt Hải Thành không áp dụng cho họ. Khương Hy được chuộc thân, hắn không còn là nô lệ, luật đương nhiên dùng được cho hắn.

Ở kỹ viện, Khương Hy chỉ thân thuộc với Chiêu Hồng Nan, nhưng Thẩm Minh không động vào nàng vì nàng không phải nô lệ, nàng vốn là một nghệ nhân. Nàng là vũ sư, nàng ở lại kỹ viện một phần là vì Tô gia trả một cái giá đủ cao, một phần là vì thương cảm cho các cô nương ở đây. Khi họ gặp tình huống khó khăn, nàng liền đưa tay giúp đỡ. "Khương Hy" cũng từng được nàng giúp. Vết thương hôm đó là do nàng can thiệp nên bị vạ mà thôi.

Khương Hy không phải thánh nhân, hắn không quản Thẩm Minh làm gì. Hắn chỉ là một sự sống tồn tại quá ngàn năm mà thôi. Sống càng lâu, đối với thế nhân liền nhạt. Hắn căn bản không hiểu tại sao mình lại hỏi, có lẽ hắn càng ngày càng ràng buộc hơn với cơ thể này rồi.

Bỗng nhiên, Khương Hy nghĩ đến cái gì đó, hắn nói:

"Sức của ngươi... tốt đến thế?"

Thẩm Minh nghe câu hỏi này, có chút không hiểu nhưng rất nhanh liền hiểu ra. Mặt của hắn hiện lên vẻ đắc ý, hắn cười gian mãnh mà đáp:

"Đương nhiên là tốt rồi. Không phải ngươi đã từng..."

Thẩm Minh đột nhiên im bặt, sau lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh. Hắn vốn định nói "không phải ngươi đã từng thử rồi sao, hay lại quên rồi" nhưng nhìn Khương Hy trước mặt lại khiến hắn hoảng.

Khương Hy đang dùng khăn lau vài cây ngân châm, ánh mắt chung thủy lạnh nhạt mà nhìn vào chỗ đó của Thẩm Minh. Thẩm Minh có cảm tưởng hắn dám nói câu đó thì vật kia của hắn liền xong.

Thẩm Minh tương đối thông minh, hắn thầm nghĩ:

"May quá, xem chút roi vào đây"

Khương Hy nửa đùa nửa thật là có ý định phé luôn chỗ đó của Thẩm Minh. Nhưng thân phận của hắn vẫn nằm đó, Khương Hy không tiện thẳng tay được. Khương Hy cũng chỉ định làm liệt chỗ đó của Thẩm Minh vài ngày mà thôi. Thẩm gia hiện tại cần hắn an phận, hành động của Khương Hy hắn cũng được ngầm ủng hộ đi.

Thấy Khương Hy như vậy, Thẩm Minh không dám nói gì thêm. Một lát sau, Thẩm Minh lại hỏi:

"Y thuật của ngươi... là do Điện đại phu dạy?"

Thẩm Minh rất tò mò, khả năng thi châm của Khương Hy thật sự dọa người, quá thành thạo. Quá nửa y sư của Nguyệt Hải Thành không thể đạt đến cái

trình độ này.

"Ừm", Khương Hy đáp. Thật ra hắn chỉ bắt chước hành động thôi, còn kiến thức về huyệt đạo, dược liệu và linh dược hắn bỏ xa lão Điền.

"Mới hơn một tháng", Thẩm Minh chấn kinh.

"Ta học trong một tuần".

Thẩm Minh liền im lặng, trong lòng cười khở, hắn... có chút thất lạc. Hắn cho rằng thiên phú của Khương Hy... thật tốt. Hắn nghĩ lại mình, sắc mặt liền trầm xuống.

Khương Hy thấy tâm trạng Thẩm Minh có chút không đúng, nghĩ đến điều gì đó Khương Hy âm thầm vận dụng linh thức kiểm tra Thẩm Minh. Với một người đã có tu vi như Thẩm Minh, linh lực đã tạo thành tuyến, nhìn trộm linh căn của hắn không có gì khó. Hắn cảm nhận được xung quanh Thẩm Minh có ba loại linh lực lộn lờ, gồm ba màu xanh lục, vàng kim và vàng nâu.

Mộc, Kim, Thổ tam tạp linh căn.

Đúng như Khương Hy nghĩ, Thẩm Minh tư chất bình thường nhưng thể chất thì...

"Ngươi hận ta chứ?", Thẩm Minh đột ngột lên tiếng.

"Cái gì cơ?", bị hỏi đột ngột làm Khương Hy có chút lúng túng, trở tay không kịp.

"Ngươi hận ta chứ?", Thẩm Minh hỏi lại, sắc mặt nghiêm túc.

Khương Hy nhìn Thẩm Minh, âm thầm khen ngợi.

Có đâm phách.

Khương Hy có hận Thẩm Minh không? Đương nhiên là không, hai người vốn không quen biết nhau. Khương Hy quyết định giết Thẩm Minh là vì oán niệm của cơ thể này đem lại. Oán niệm đó sẽ cản trở hắn tu hành, Khương Hy đành phải giải quyết nhân quả nhưng lúc nhìn thấy thể chất của Thẩm Minh. Mọi chuyện liền khác.

Hắn phải suy nghĩ lại. Hắn cần cân nhắc một số chuyện.

Khương Hy trầm mặc.

...

...

"Tạm thời ở nhà tĩnh dưỡng, tránh hoạt động mạnh"

Ở trước Điền y quán, Khương Hy nhắc nhở Thẩm Minh qua ô cửa, Thẩm Minh đang ngồi trên xe, nghiêm túc nghe hắn nói.

Nhắc nhở xong, Thẩm Minh trầm mặc một hồi, mở miệng nói:

"Gặp lại sau".

Sau đó ra hiệu cho gia nhân, xe ngựa bắt đầu di chuyển.

Khương Hy nhìn theo xe ngựa đi xa dần, không biết đang nghĩ gì. Chợt hắn ngẩng đầu lên nhìn mái nhà. Ở đó có một con chim nhỏ vừa mới bay đi.

Khương Hy trầm nghĩ:

“Đi rồi sao”.

...

Trên xe ngựa, Thẩm Minh trầm ngâm đang suy nghĩ chuyện gì đó, ánh mắt của hắn lộ ra có chút sầu, thiếu đi vẻ thiếu gia bại hoại thường ngày. Hắn dường như đã làm ra quyết định nào đó.

Hắn nhìn ra ngoài ô cửa, nhìn thấy quán nước ven đường nọ, khóe miệng bất giác cong lên.

...

“Ngươi hận ta chứ?”

"Đã là chuyện quá khứ".

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Xuân Phân đến

Buổi tối.

Như một thói quen hằng ngày, Điền đại phu ngồi ở bàn đá ngoài sân uống rượu và ngâm khúc. Tâm trạng của Điền đại phu hôm nay có chút biến hóa, lão đặc biệt uống nhiều, ít nhất cũng đã hai vò rượu. Điền đại phu uống từ chén này qua chén khác, ở độ tuổi của lão, uống ngần ấy đủ tiền lão về với tuổi vàng rồi.

Khương Hy yên lặng ngồi cạnh lão, không nói gì. Hắn không uống rượu, cũng không bồi rượu với lão bởi hắn... nghe lời Điền đại phu, y sư không thể uống rượu. Kỳ thực Khương Hy có thể không nghe theo, trình độ của hắn gọi là ‘Thần Y’ cũng không kém bao nhiêu nhưng hắn quyết định dành cho lão một sự tôn trọng.

Khương Hy biết rượu lão uống là gì, toàn bộ Nguyệt Hải Thành cũng chỉ có lão mới có được loại rượu này. Từ hai mươi năm trước, Điền đại phu đã ủ một loại rượu làm từ linh thảo, loại linh thảo đó mang tên Huyết Tinh thảo. Rượu được ủ ra gọi là Huyết Tinh tửu, lão gọi đó là linh tửu.

Linh tửu ngoài ủ từ linh dược còn cần thêm linh tuyền, rượu của Điền đại phu cùng lắm gọi là bán thành quả rồi. Tất nhiên những lời này Khương Hy để trong lòng.

Ở độ tuổi này, Điền đại phu đáng lý ra huyết khí khô cạn, người gầy yếu mới phải. Nhưng nhờ vào Huyết Tinh tửu bổ sung huyết khí mà lão vẫn sinh long hoạt hổ như thường. Uống hết sô rượu ừ, e rằng lão nhân này có thể sống đến trăm tuổi.

Ngâm khúc cổ nhạc đó xong, Điền đại phu nhu hòa mà nhìn Khương Hy, nhẹ nhàng nói:

“Đại nhân tử, ta nghe nói tiểu tử Thẩm Minh kia đến làm phiên người”

Khương Hy cười đáp: “Lão bá, ta chỉ làm chức trách của một y sư mà thôi”.

Nghe được vậy, Điền đại phu cười càng vui vẻ, hài lòng mà nhìn Khương Hy. Bất giác lão đưa tay lên xoa đầu hắn, vừa xoa vừa cười nói:

“Tốt.....tốt.....tốt”

Xoa vài cái liền không còn tiếng gì nữa, tiếng ngáy nhẹ dần phát ra.

Điền đại phu ngủ rồi.

Nhìn lão nhân đang say ngủ trước mặt, Khương Hy thở dài. Hắn nghĩ đến oán niệm kia trong người, tiếc nuôi thì thảo nói:

“Nếu người gặp được lão Điền thì tốt biết mấy”.

...

Sau khi đưa Điền đại phu về phòng nghỉ ngơi, Khương Hy giờ đây đang nằm trên mái nhà ngắm bầu trời đêm. Hôm nay có trăng, là trăng bán nguyệt, hắn yên tĩnh mà ngắm trăng.

Một lát sau, hắn tự lẩm bẩm với mình: “Hắn là hôm nay”

Vài ngày gần đây, khi đã bắt được Huyết Tinh thảo, mỗi tối khi Điền đại phu đi ngủ, hắn lại lên đi ngâm thuốc. Mỗi lần ngâm hắn đều phải bịt miệng của mình lại, tuy rằng không còn đau như lần đầu tiên nhưng đau thì vẫn đau, may mắn bây giờ cơ thể hắn đã quen rồi.

Bên cạnh đó, Dẫn khí thuật của hắn đã viên mãn, đêm nay Khương Hy sẽ bước vào Luyện Khí cảnh tầng một. Phải biết, từ lúc sơ ngộ thiên địa linh khí đến nay chỉ mới có một tuần mà thôi. Tin tức này mà truyền ra ngoài tuyệt đối oanh động cả Đại Lục.

Từ trước đến nay, từ sơ ngộ linh khí cho đến Luyện Khí cảnh tầng một ít nhất cũng phải mất một tháng, đây là chỉ Thiên linh căn. Tư chất càng giảm, thời gian càng tăng gấp đôi. Theo đó, song linh căn là hai tháng, tam tạp là bốn tháng, tứ tạp là tám tháng, ngũ tạp là mười sáu tháng. Ngũ tạp linh căn, có khi

cả đời còn không thể đạp chân vào tu tiên lộ.

Theo lý thuyết, Khurong Hy sẽ mất bốn tháng để vào Luyện Khí cảnh nhưng hắn là ai chứ. Nếu lấy đơn vị linh khí tiến vào cơ thể trong một lần tu luyện là mười phần thì Thiên linh căn nhiều nhất cũng chỉ dùng được năm phần, năm phần còn lại liền bị đẩy ra lại. Trong quá trình luân chuyển khắp cơ thể thì chỉ còn lại ba đến bốn phần. Tư chất càng thấp, số lượng linh khí hấp thu lại càng nhỏ.

Điểm này trên thực tế không hoàn toàn liên quan đến tư chất mà còn là lực khống chế đối với linh khí. Thường nhân tu luyện tiếp nhận linh khí một cách thụ động, được bao nhiêu dùng bấy nhiêu. Khurong Hy từng là Nguyên Anh lão tổ, lực khống chế tự nhiên kinh người, cùng với tư chất tự thân, hắn dùng được tám phần linh khí. Trong quá trình luân chuyển lại không bị hao tổn chút nào. Kết quả, sau một tuần hắn đã viên mãn.

Lực khống chế đến từ linh thức, Khurong Hy dung hợp linh hồn nên tự nhiên linh thức sẽ vô cùng cường đại.

Khurong Hy không chọn đột phá luôn mà hắn đang đợi, đợi đến thời điểm thích hợp nhất.

Khurong Hy không có tụ linh trận, thiên địa linh khí nhà Điền đại phu không đủ để hắn hoàn mỹ đột phá. Hắn đang đợi thời khắc linh khí nhiều nhất và cũng tinh thuần nhất.

Tinh cò thay, đêm nay chính là thời khắc đó.

...

Trong lúc đợi, Khurong Hy phải giải quyết phần oán niệm trong người. Sự xuất hiện của Thẩm Minh thực sự khiến oán niệm kia không an phận chút nào, hắn cảm thấy phiền muộn vô cùng.

Có nhiều cách để trấn áp oán niệm, thường thấy nhất là niệm Đạo kinh cùng Phật kinh. Nhưng trấn áp không có nghĩa là diệt đi, trấn không được oán niệm liền quay ra cắn ngược lại mới đáng sợ. Hắn không điên.

Lại nói về Thẩm Minh, Khurong Hy chân chính gặp hắn hai lần, mỗi lần đều cho hắn một ấn tượng khác nhau.

Lần đầu, Thẩm Minh cho hắn thấy phong phạm thế gia, không đơn thuần chỉ là bại hoại. Lúc đó, Khurong Hy không coi trọng tư chất của hắn, nói trắng ra là "phế tài".

Lần thứ hai, Thẩm Minh cho hắn thấy tố chất của một cường giả. Đúng, là cường giả, hôm nay hắn mơ hồ có cảm giác Thẩm Minh đã trải qua một đợt thuốc biến về mặt tinh thần. Tư chất của hắn đúng là bình thường nhưng tố chất lại quá biến thái. Khurong Hy đã kiểm tra kỹ càng, chắc chắn là loại thể chất kia. Tiếc rằng hiện tại đang trong giai đoạn "ngủ đông".

Chỉ cần Thẩm Minh trải qua một đợt thăng hoa, hắn liền là thiên tài, chân chính thiên tài.

Một bên là con đường tu hành tự thân, một bên là quân cờ quan trọng để bố cục tu chân giới. Khurong Hy đã có lựa chọn cho mình. Việc còn lại của hắn là đợi và quan sát mà thôi.

...

Trong nhà tắm.

Khurong Hy đã hoàn tất chuẩn bị nước tắm, ở bên trong đã có sẵn Huyết Tinh thảo. Hắn không định ngâm bởi vì thời cơ sắp tới.

Khurong Hy cởi hết y phục ra, toàn thân trần như nhộng ngồi xuống đất. Những ngày này ngâm thuốc, cơ thể của hắn đã có thay đổi. Làn da trắng như bạch ngọc, cơ bắp đã sơ hiện nhưng sờ vào lại có chút mềm mại. Đây cũng là vì hắn chủ tu thủy thuộc tính, hấp thụ chủ yếu là thủy linh khí. Nhưng nếu ai dám khinh thị liền ăn đắng. Khurong Hy tự tin khí lực hiện tại của hắn ngang ngửa tu sĩ Luyện Khí tầng một. Chỉ cần đột phá khí lực của hắn liền mở rộng rất nhiều.

Hắn bắt đầu dả tọa, tập trung toàn bộ tinh thần vận lên Dẫn Khí thuật, điều chỉnh trạng thái lên đến viên mãn.

Thủy linh khí xung quanh bắt đầu hội tụ quanh người hắn, không vội vàng lũ lượt mà trầm lắng yên tĩnh, tựa như một tầng sương xanh. Linh khí lúc này nhìn như tĩnh như động, từ từ mà thẩm thấu qua người hắn.

Không được bao lâu sau, khí tức của Khurong Hy liền đạt đến đỉnh phong.

Bỗng nhiên, Khurong Hy mở mắt, cười nói:

"Đến rồi".

Lời vừa dứt, kỳ biến phát sinh, linh khí xung quanh đột nhiên cùng lúc co lại rồi bùng phát mãnh liệt. Lượng linh khí xung quanh càng ngày càng nhiều, độ tinh thuần cực kỳ cao. Lúc này ở không trung Nguyệt Hải Thành, dùng mắt người thường cũng có thể nhìn thấy linh khí. Linh khí lúc ẩn lúc hiện, màu sắc luân chuyển trông huyền ảo vô cùng. Đáng tiếc, giờ khắc này toàn thành dân chúng đều đã chìm vào giấc ngủ. Ở Tây Thành, tu sĩ nhận ra sự thay đổi này liền kinh hãi mà tiến vào tu luyện.

Khurong Hy biết thời khắc quan trọng đã đến, hân vận lực bắt đầu hấp thụ những sợi linh khí màu xanh kia vào trong cơ thể. Tập trung tinh thần đưa linh khí vào trong đan điền, hội tụ tại linh căn và luân chuyển khắp cơ thể.

Vận linh khí đi được mười hai chu thiên, cơ thể của hân phát sinh dị biến, số lượng linh khí bị hấp thụ đang dần chuyển sang linh lực. Tốc độ ổn định mà vững chắc, không bao lâu sau, Khurong Hy thành công chuyển hóa tất cả linh khí thành linh lực.

Giờ khắc này, hân chân chính đột phá thành công Luyện Khí tầng một, trở thành một tu sĩ.

Nhưng hân không dừng tại đây, hân bắt đầu gia tăng vận lực hấp thụ thêm linh khí. Bây giờ hân đã là Luyện Khí tu sĩ, linh khí nhập thể liền tự động theo chu thiên mà hóa thành linh lực. Toàn bộ thủy linh khí ở nhà Điền đại phu bây giờ đang tụ hội lại phòng tắm, tất cả liền nhập vào Khurong Hy.

Khurong Hy lúc này tinh thể như thế nào?

Sắc mặt của hân tái nhợt đi, miệng phun ra máu tươi. Cơ thể hân dần dần hiện lên các mảng đỏ hồng không đều nhau, đã lan đến gần hết người. Những mảng đỏ này là máu và chúng bắt đầu thẩm thấu ra ngoài da. Ở bên trong, xương cốt của hân đã dần vỡ vụn và nứt toác ra, phủ tạng của hân dần chấn động. Cơ thể hân đã đến cực hạn rồi.

Ngay lúc này, Khurong Hy liền đình chỉ hấp thụ linh khí, tập trung chuyển hóa thành linh lực. Trên gò má hân, một dòng nước nóng hổi chảy xuống. Hân nhắm mắt.

“Quá đau rồi”.

Chuyển hóa linh khí thành linh lực xong, Khurong Hy cắn răng nhịn đau, lê cái thân huyết nhân ấy của hân lại thùng tắm. Gắng gượng hết mức lắm Khurong Hy với ngã vào trong, cả người hân hoàn toàn ngập trong thùng nước.

Cơ thể hân bắt đầu hấp thụ huyết khí ở trong nước, cùng lúc đó, trên người hân phát ra âm thanh xì xèo như vật gì cháy.

Xương của hân bắt đầu hồi phục.

Trong nước có Hồi Cốt tán.

Hồi Cốt tán là tiền công chữa trị cho Thẩm Minh. Thẩm Minh đương nhiên biết giá trị của Hồi Cốt tán nhưng dư âm đau đớn cũng làm hân sợ tái mặt rồi. Khurong Hy đòi Hồi Cốt tán làm tiền công, hân liền đưa ngay tức khắc.

Giờ đây, Khurong Hy đang trực tiếp chịu đựng nỗi đau tàn khốc nhất ở trong nước. Hân trực tiếp dùng hai tay bịt miệng lại, hân sợ nước cũng không cản nổi âm thanh của hân, cả người hân run bần bật lên.

Đen đui thay, Hồi Cốt tán trong tay Khurong Hy chỉ là bán thành phẩm, thời gian hồi phục toàn diện còn muốn lâu lắm.

Gần ba mươi phút sau, huyết khí trong thùng nước biến mất, cơ thể hân đình chỉ run rẩy. Khurong Hy khó khăn trôi lên khỏi mặt nước, tóc rũ che hết mặt mũi, hai tay khó khăn nắm chặt lấy thành thùng và đợi giai đoạn tiếp theo.

Không bao lâu sau, cơ thể hân bắt đầu đào thải tạp chất. So với đau đớn trước đó, cái này không là gì. Khurong Hy còn không thèm phản ứng đến nó.

Một lúc sau, tạp chất bị đào thải hết ra ngoài, một mùi hôi thối bốc lên. Khurong Hy có chút chán ghét, cả tuần này hân ngửi mùi này đến ngất rồi, mặc dù đều là từ người hân.

Khurong Hy lúc này so với lần đầu ngâm thuốc giống như nhau, đều vô cùng thảm hại. Khurong Hy cảm thấy mắt mặt vô cùng, chỉ ngâm thuốc và đột phá Luyện Khí cảnh thôi mà hân đã rơi nước mắt không ít lần.

Hân lác đầu thở dài, bắt đầu dọn dẹp. Khurong Hy làm rất chuyên nghiệp, lộ rõ đã quá quen với chuyện này rồi.

Không bao lâu sau, phòng tắm liền sạch sẽ trở lại, mùi dầu hương thoang thoảng dễ chịu. Khurong Hy ngồi trong thùng nước ấm ngâm mình, đồng thời ổn định cảnh giới.

...

...

Trong lúc Khurong Hy ổn định cảnh giới, ngay lúc này trên bầu trời Nguyệt Hải Thành.

Giữa những tầng mây lơ lửng xuất hiện năm bóng mờ lúc ẩn lúc hiện. Linh khí điên cuồng bị hấp thụ bởi năm bóng mờ này. Gió thoảng nhẹ qua, mây dần tan ra, lộ ra năm bóng người. Mỗi người đều đứng trên pháp khí mà phi hành.

Ngang nhiên phi hành ở Nguyệt Hải Thành, hơn nữa còn trắng trợn hấp thụ linh khí thì chỉ có năm vị Kim Đan tu sĩ của Nguyệt Hải Thành mà thôi.

Năm vị Kim Đan cảnh đang hấp thụ linh khí, sau đó không cùng mà hợp, tất cả đều đình chỉ. Linh khí ở Nguyệt Hải Thành đã bắt đầu trở về lại như cũ. Năm người đều trầm mặc đứng nhìn nhau.

Một tiếng cười phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, chất giọng có vẻ già nua nói ra:

"Ha ha ha, Mặc thành chủ năm nay lại nhanh hơn lão phu rồi"

"Thẩm Hạo người cũng không kém", giọng trung niên trầm ổn vang lên, là của Nguyệt Hải Thành chủ Mặc Hiên.

"Hừ, không phải là Thẩm lão quý người trực chờ mấy ngày nay sao?", một vị phụ nhân hừ lạnh lên tiếng, hướng đến vị lão nhân kia.

Lão nhân đương nhiên là Thẩm gia Lão tổ Thẩm Hạo. Phụ nhân là vị nữ tu Kim Đan duy nhất ở Nguyệt Hải Thành, Tô gia Lão tổ Tô Thanh.

Thẩm Hạo nghe Tô Thanh nói liền cười cợt không để ý. Sắc mặt Tô Thanh liền âm trầm lại. Mặc thành chủ thấy thế liền thờ dài, hướng về hai người còn lại nói:

"Còn hai người thì sao?"

Hai người còn lại phân biệt là Lý, Tưởng hai vị lão tổ lắc đầu không ý kiến. Mặc thành chủ trầm mặc. Sau đó phát tay, nói:

"Theo kế hoạch như cũ mà tiến hành. Giải tán thôi".

Nói xong, năm người liền đồng thời biến mất. Bầu trời liền yên tĩnh trở lại.

...

Chuyện xảy ra trên bầu trời đương nhiên Khương Hy không biết, hần hiện tại đã hoàn thành ổn định cảnh giới. Ban đầu, Khương Hy dự tính đột phá Luyện Khí cảnh liền xong, nào ngờ Thẩm Minh mang Hồi Cốt tán đến hần liền chuyển kế hoạch.

Tuy mạo hiểm nhưng hiện tại hần vô cùng hài lòng. Dung mạo của hần không đổi nhưng con mắt của hần liền khác trước, đôi mắt hần lộ vẻ tinh quang rất mạnh. Linh thức của hần hiện tại đã không kém Luyện Khí tầng bốn, có nghĩa là hần có thể thực hiện linh thức ly thể rồi.

Thể phách được đập đi xây lại bây giờ vô cùng mạnh mẽ. Xương cốt của hần được Thủy linh khí tinh thuần tẩy rửa giờ đây rất dẻo dai.

Quan trọng nhất là tu vi của hần. Khương Hy không chỉ đột phá Luyện Khí tầng một mà trực tiếp kéo dài đến tầng một hậu kỳ, tu luyện hoàn thành hai mươi chu thiên, tức là không bao lâu nữa hần sẽ đạt đến hai mươi tư chu thiên, bước vào Luyện Khí tầng hai.

Đây tuyệt đối là tin mừng. Hần có thể tiết kiệm được không ít thời gian tu hành.

Khương Hy ít có khi nào biểu cảm lộ rõ thế này, tâm tình của hần hiện nay rất tốt.

Hần ngâm mình trong nước ấm, nhìn ra ngoài cửa sổ. Thường thức khí trời thanh khiết, trong lành.

Xuân Phân đến rồi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tam Dục

Những ngày này, Khương Hy tự nhốt mình ở trong phòng để ổn định cảnh giới đến hoàn chỉnh nhất. Hần lấy có bị cảm do tắm đêm, Điền đại phu chỉ nhắc nhở hần nghỉ ngơi cho tốt, cơm nước đến giờ lão sẽ để trước phòng.

Điền đại phu tự nhiên tin tưởng Khương Hy, không phải vì 'hần bị cảm' mà tin vào y thuật của hần, hần sẽ không chẩn đoán sai. Điền đại phu chưa bao giờ hoài nghi Khương Hy, trong mắt lão, Khương Hy là đứa trẻ ngoan.

...

Khương Hy một đường đột phá thẳng đến Luyện Khí tầng một hậu kỳ khiến cơ thể hần tạm thời chưa quen được việc chứa linh lực. Hiện nhiên quá trình ổn định này không lâu, một ngày liền đủ.

Luyện Khí cảnh trọng yếu chính là luyện khí, luyện hóa linh khí thành linh lực, mỗi lần luyện thành một tia linh lực liền tính là một chu thiên. Số lượng chu thiên sẽ phân ra thành các tiểu cảnh giới của Luyện Khí cảnh.

Luyện Khí sơ kỳ lấy tầng một là 12 chu thiên, tầng hai là 24 chu thiên còn tầng ba là 36 chu thiên.

Luyện khí Trung kỳ lấy tầng bốn là 72 chu thiên, tầng năm là 128 chu thiên, tầng sáu là 256 chu thiên.

Luyện Khí hậu kỳ lấy tầng bảy là 360 chu thiên, tầng tám là 720 chu thiên, tầng chín là 1440 chu thiên.

Luyện Khí đỉnh phong tầng mười đạt 3000 chu thiên. Đủ chu thiên liền có thể xung kích Trúc Cơ cảnh.

Ngoại trừ ổn định cảnh giới ra, hần cần không gian yên tĩnh lựa chọn công pháp tu luyện sau này.

Công pháp không chỉ giúp gia tăng tốc độ tu luyện mà còn trực tiếp đẩy mạnh chiến lực của tu sĩ. Công pháp được chia theo đẳng cấp tu vi: Luyện Khí công pháp, Trúc Cơ công pháp, Kim Đan công pháp và Nguyên Anh công pháp. Mỗi loại công pháp chia làm ba cấp nhỏ là hạ, trung, thượng tam phẩm, quyết định độ tinh thuần linh lực khi tu luyện cũng như chiến lực.

Luyện Khí công pháp là công pháp dùng để tu luyện trong Luyện Khí cảnh, chú trọng cho việc tu linh lực là chính. Thượng phẩm Luyện Khí công pháp có thể tu ra linh lực tinh thuần nhất, nhưng chỉ có thể so với đồng cấp công pháp mà thôi.

Trúc Cơ công pháp không phải là công pháp tu vi đạt đến Trúc Cơ mới dùng được mà là công pháp này có thể tu luyện thăng lên Trúc Cơ cảnh mà không cần chuyển tu, tương tự cho Kim Đan công pháp và Nguyên Anh công pháp. Đẳng cấp công pháp càng cao càng khó tu luyện.

Luyện Khí công pháp ở Huyền Đô Đại lục không thiếu, thậm chí còn rất công khai. Ở Tây Thành có một cửa hàng chuyên bán công pháp ở cấp độ này. Trúc Cơ công pháp thì hiếm hơn, cửa hàng cũng có bán nhưng tuyệt đối giá cao, còn không thì xuất hiện ở các buổi đấu giá. Một số thì tìm kiếm ở các di tích, bí cảnh. Kim Đan công pháp ngoại trừ bí cảnh ra, còn lại đều tập trung ở các đại môn phái, không phải ai cũng có thể tu luyện. Nguyên Anh công pháp là trấn tông, trấn phái công pháp, không thể ngoại truyền. Địa vị trong môn phái phải cao mới có cơ hội được học.

Đời trước, Khương Hy là trưởng lão chủng quán Công Thư Lâu của Cửu Tiêu Tông, Công Thư Lâu có bao nhiêu công pháp hiện tại đều nằm trong đầu hắn, thậm chí công pháp trấn phái của Cửu Tiêu Tông là Cửu Tiêu Chân Quyết hắn cũng đọc qua rồi. Khương Hy hiện nay là một cái 'Công Thư Lâu' di động nhưng thực tế lại bị ai với hắn.

Hầu hết công pháp của Cửu Tiêu Tông đều không phù hợp với thể trạng của hắn hiện nay. Luyện Khí và Trúc Cơ công pháp thì hắn trực tiếp bỏ qua, hai loại này căn bản không vào mắt hắn.

Trong số các Kim Đan công pháp thì nổi trội và mạnh mẽ nhất ở Cửu Tiêu Tông là Thái Dương Thiên Công, Âm Dương Đạo Công và Thiên Âm Ngọc Công. Thái Dương chủ dương, Thiên Âm chủ âm, Âm Dương hòa hợp.

Thái Dương Thiên Công phù hợp với nam tử tu luyện nhưng yêu cầu phải là đồng tử thân.

Thiên Âm Ngọc Công phù hợp cho nữ tử với điều kiện là xử nữ thân.

Âm Dương Đạo Công không phân nam nữ, âm dương đều tồn tại ở trong mỗi người, đáng tiếc, yêu cầu tu luyện cũng như hai cái trên.

Việc tu luyện ba công pháp trên không có nghĩa là phải giữ thân đến hết đời. Chỉ cần đại thành công pháp liền không lo, đồng nghĩa với tu vi chạm đến Kim Đan đỉnh phong.

...

Nhờ người nào đó mà Khương Hy không chỉ mất cả nguyên dương mà đến cả phần âm trong người cũng bị hao tổn. Ba công pháp kia, hắn không tu được cái nào. Không những thế, chỉ cần âm dương không trọn vẹn thì tốt nhất là nên tránh đạo gia công pháp ra đi là vừa. Nghĩ đi nghĩ lại, Khương Hy đành lắc đầu, thờ dài tự nói:

“Có lẽ ta với Cửu Tiêu Tông kiếp này liền vô duyên rồi”.

Trên thực tế, với thân phận của Khương Hy đời trước, dĩ nhiên là hắn đã đọc qua Cửu Tiêu Chân Quyết nhưng chắc chắn hắn sẽ không luyện bởi vì hắn... luyện không được. Cửu Tiêu Chân Quyết không phải đạo gia công pháp bình thường, bản thân nó là đại đạo gia công pháp. Cửu Tiêu Chân Quyết mang theo một chữ đạo còn nặng hơn bất kỳ loại đạo gia công pháp nào. Người tu luyện nếu không phù hợp không những tu vi không tăng tiến mà ngược lại còn bị cản trở rất mạnh.

Khương Hy trầm mặc, nói đến Nguyên Anh công pháp, quả thật hắn còn biết hai môn. Một môn hắn ở kiếp trước cùng bằng hữu từng tìm thấy được ở trong một bí cảnh, gọi là Kiếm Kinh, đây là môn công pháp kiếm tu kinh dị nhất hắn từng biết. Vấn đề là hắn kiếp trước đã chết rồi, tu chân giới chỉ còn vị bằng hữu kia biết cách tu luyện công pháp này. Vị bằng hữu kia của hắn ở Tu Chân giới danh khí đại thịnh, công pháp hắn tu luyện không phải không ai biết, thậm chí còn biết rất rõ nhưng không phá được. Nếu hắn luyện, tuyệt đối sẽ bị nhiều người nhòm ngó, vị kia sẽ trực tiếp đến tìm hắn, lúc đó hắn không biết phải giải quyết thế nào.

Chưa kể, Khương Hy thật sự không có thiên phú tu kiếm đạo. Không chỉ hắn đời trước mà kể cả hắn đời này cũng không có thiên phú đó. Kiếm tu không quan trọng thiên phú về linh căn nhưng thiên phú về tính cách lại rất quan trọng. Kiếm tu đa số toàn những tên thẳng tính, kiêu ngạo, thà gãy chứ

không cong. Bàng hữu kia của Khương Hy tính cách đương nhiên không nằm ngoài ba cụm đó, thì thoảng hẳn còn thâm khinh bi vị kia một trận.

Trên con đường tu luyện, kiếm tu đứt gánh giữa đường nhiều lắm nhưng Khương Hy phải công nhận một điều rằng, kiếm tu thực sự rất khó chơi. Đạo lý dùng kiếm phá vạn pháp... không phải nói đùa.

Môn còn lại... thì tương đối tà môn. Khương Hy ít nhiều gì hẳn cũng là chính đạo tu sĩ, hẳn có chút vướng mắc với môn công pháp này. Công pháp này không có tên, vốn được hắn tìm thấy ở một phế tích phương Bắc, lúc đó chỉ là tàn quyền, tệ hơn nữa là tàn của tàn quyền.

Sau khi hắn chấp chương Công Thư Lâu liền tìm cách bổ khuyết môn công pháp này, và phải mất gần hai trăm năm hắn thành công phục chế một Nguyên Anh công pháp, đây là thành tựu cao nhất ở đời trước hắn từng đạt. Khương Hy không báo lại cho tông môn công pháp này bởi nó không cùng lý niệm với Cửu Tiêu Tông, có khi môn công pháp này còn bị triệt đi cũng nên. Hiện nay hắn là người duy nhất có thể tu luyện môn công pháp này, tình cờ thay môn công pháp này lại cực kỳ phù hợp với hắn.

Khương Hy gọi bộ công pháp này là Tam Dục. Tam Dục là chỉ những ham muốn nguyên thủy của một con người, Tam Dục có Tam Thiên.

Thiên thứ nhất gọi là Sắc Dục - Ham Dâm. Sắc Dục là căn nguyên của sự kiêu ngạo, kiêu ngạo đến cùng liền là tự cao, tự cao tức sinh họa. Đối với tu sĩ, sắc dục đến mức cùng cực liền có thể hủy hoại tiền lộ.

Thiên thứ hai gọi là Thực Dục - Ham Ăn. Thực Dục là căn nguyên của sinh mệnh, ai trên đời không ăn mà sống. Tu sĩ ích cốc tuyệt thực, thực dục bị đẩy đến mức cực đoan sẽ như thế nào? Ai dám chắc hẳn sẽ không loạn lên mà ăn thịt đồng môn, sa vào ma đạo.

Thiên thứ ba gọi là Thủy Dục - Ham Ngủ. Thủy Dục là căn nguyên của sự phục hồi, người mệt mỏi tức sẽ ngủ. Tu sĩ mệt mỏi liền đã tọa, ai dám chắc hẳn sẽ vĩnh viễn không bị chìm vào giấc ngủ thiên thu.

Tam Dục lấy dục vọng bản thân làm gốc, lấy loạn thể thiên hạ làm ngọn. Nhìn mặt ngoài, đây tuyệt đối là ma đạo công pháp. Trải qua hai trăm năm bổ khuyết, Khương Hy đã giải quyết hiểm họa của bộ tà công này.

Tam Dục của hắn lấy dục vọng của thiên hạ làm gốc, lấy tịch diệt làm ngọn. Với bản thân người tu luyện, Tam Dục giúp rèn luyện đạo cơ, thuận tâm cảnh, nghịch tâm ma. Nghe thì có vẻ hoàn mỹ nhưng về bản chất, Tam Dục vẫn là một bộ tà công.

‘Ma’ và ‘Tà’ hai chữ này vốn dĩ rất khác nhau. ‘Ma’ là chỉ những công pháp chuyên đi hại người, vì hại người mà được sáng tạo nên, hoàn toàn trái ngược với ‘Chính’. Còn ‘Tà’ chỉ những công pháp phụ thuộc vào góc nhìn của từng người, nếu cho nó là ‘Ma’ thì nó chính là ‘Ma’, cho nó là ‘Chính’ thì nó sẽ là ‘Chính’. Nói chung, tà công không có địa vị cụ thể.

...

Tam Thiên của Tam Dục đối ứng với ba cảnh giới Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan. Nếu thế thì Tam Dục chỉ có thể gọi là Kim Đan công pháp mà không phải Nguyên Anh công pháp. Khương Hy dám xác định Tam Dục là Nguyên Anh công pháp bởi vì hai lý do.

Thứ nhất, người tu luyện Tam Dục bắt buộc phải có ngộ tính siêu cường bởi một khi đột phá đến Nguyên Anh cảnh, người tu luyện buộc phải tự sáng tạo ra ‘Dục’ cho riêng mình. Nói cách khác là tự viết tiếp công pháp, Tam Dục là công pháp có thể phát triển dựa vào người tu luyện.

Thứ hai, Tam Dục yêu cầu thiên sinh linh thức cực cao bởi vì bản thân nó còn là một bộ tinh thần công pháp. Tinh thần công pháp là công pháp tu luyện linh thức, loại hình công pháp này không phân chia đẳng cấp bởi vì nó quá hiếm và yêu cầu tu luyện cũng rất cao nhưng hiệu quả kinh người. Linh thức là thủ đoạn ngầm mà tu sĩ hay sử dụng khi đối chiến với nhau, linh thức càng mạnh thì trong trận chiến cân bằng về linh lực tuyệt sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Khương Hy dung nhập linh hồn nên cũng được tính là thiên sinh linh thức cao.

Bởi vì đặc điểm tu luyện linh thức đó mà Khương Hy hoàn toàn phù hợp với môn công pháp này. Hơn nữa, hẳn có thể là người mạnh nhất nếu nói về tu luyện linh thức, đó là nhờ vào bộ phận cơ thể.

Khương Hy có đôi mắt to hơn người bình thường, và một trong những thủ đoạn thi triển linh thức mạnh nhất gọi là Đồng Công. Đôi mắt càng to, hiệu quả của Đồng Công càng lớn. Hiên nhiên chỉ có tác dụng đối với bộ phận ‘Thiên Sinh’. Các loại công pháp hay kỹ thuật nhằm thay đổi bộ phận cơ thể không thể tạo ra hiệu quả như vậy, nếu có thì cũng chỉ gia tăng một chút so với người khác mà thôi.

...

Tam Dục đối với tu luyện linh lực không tính là hợp cách với Nguyên Anh công pháp nhưng chiến lược lại kinh người, thắng ở quỷ dị khó phòng. Khương Hy trầm mặc, nửa ngày sau liền thở dài, lẩm bẩm:

“Xem ra chỉ có thể tu Tam Dục mà thôi”.

Tam Dục cũng có thể nói là một môn công pháp do hắn sáng tạo, nếu hắn không luyện liền hoang phí hai trăm năm kia. Hẳn tò mò môn công pháp này nếu luyện thành thì sẽ như thế nào. Không nhiều lời nữa, Khương Hy quyết định tu luyện Tam Dục, hắn liền khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu đã tọa.

Hắn vận công theo yếu quyết của Tam Dục. Hẳn là Luyện Khí cảnh tu sĩ, tu chính là thiên đầu tiên, Sắc Dục thiên. Linh khí tiến vào cơ thể hắn, theo chu thiên hóa thành linh lực, linh lực được vận lên theo Tam Dục bắt đầu chuyển hóa thành một màu sắc đỏ hồng đầy dụ hoặc, gọi là pháp lực.

Pháp lực đại diện cho công pháp tu luyện, sử dụng công pháp liền là sử dụng pháp lực. Linh lực sử dụng không dựa vào công pháp mà dựa vào tự nhiên, như cách không lấy vật hay bói toán thiên cơ.

Nửa ngày sau, phân nửa linh lực của Khương Hy đã chuyển thành pháp lực, vây quanh hắn như sương mù. Dần dần, từng đoàn pháp lực thu liễm tiến vào trong cơ thể, Khương Hy mở mắt ra, ánh mắt của hắn lúc này không đơn thuần là hắc bạch phân minh mà xen lẫn trong tròng đen còn có một tia đỏ hồng. Nhưng rất nhanh mắt hắn liền trở lại như cũ, thờ nhẹ một hơi.

Lần đầu tu luyện không quá khó, hắn đã thành công bước đầu tu luyện Sắc Dục thiên. Chần chừ một hồi, hắn vận linh thức dò xét bản thân. Dù sao tính cả hai đời, đây mới chân chính là lần đầu hắn tu luyện Nguyên Anh công pháp, hắn cần biết hiệu quả như thế nào. Linh thức của Khương Hy bây giờ có thể nói là cực cường, sáng ngang với Luyện Khí tầng bốn. Rất nhanh, hắn liền hoàn tất dò xét, Khương Hy một mặt đại ra, vẻ mặt không thể tin được. Hắn cười khò.

Quá khoa trương rồi.

Sắc Dục thiên không chỉ chuyển hóa linh lực của hắn thành pháp lực mà còn ảnh hưởng đến khí tức tự thân. Khương Hy hiện tại nhìn thế nào cũng chỉ ra hai chữ dụ hoặc, người thường nhìn vào hắn sẽ bị mất tập trung ngay tức khắc. Ánh mắt của hắn có thể khơi gợi tà hỏa của bất cứ ai. Nữ nhân tốt nhất vẫn nên tránh Khương Hy càng xa càng tốt. Còn nam nhân, định lực không cao thì nên bỏ chạy, nếu không... tà hỏa nổi lên đủ để gây nội thương. Khương Hy không tu luyện Mị Công nhưng Sắc Dục thiên càng đáng sợ hơn, người tu luyện còn không ý thức được tình cảnh của bản thân.

Nguyên Anh công pháp, hiệu quả kinh người. Phải biết Khương Hy chỉ mới tiếp cận da lông của Sắc Dục thiên mà thôi, nếu đại thành Sắc Dục thiên thì quang cảnh hẳn phải đặc sắc lắm.

Khương Hy trầm mặc, sau đó đã tọa trở lại. Nhịp thở của hắn dần đổi, hắn thở càng ngày càng chậm, khí tức của hắn dần thu liễm trở lại.

Vài canh giờ sau, hắn mở mắt ra, dùng linh thức kiểm tra lại, gật đầu hài lòng nói:

"Giấu được rồi".

Đúng vậy, khí tức trên người hắn đã không còn chút dấu vết dụ hoặc nào, tựa như người bình thường vậy. Ban này, Khương Hy đã dùng Liễm Tức thuật, một loại kỳ thuật chuyên thu liễm khí tức lại. Liễm Tức thuật phù hợp trong việc che giấu tu vi và ẩn thân. Liễm Tức thuật không phải công pháp, không có cấp độ phân chia.

Tu vi người dùng càng cao, Liễm Tức thuật càng mạnh. Chỉ có những người có tu vi cao hơn hắn mới có thể nhìn ra chút dấu vết..

Tu luyện Tam Dục làm khí tức của Khương Hy quá mức nổi bật, sớm muộn gì hắn sẽ bị phát hiện là tu sĩ. Đến lúc đó phải chịu quân chế từ Phủ Thành chủ, hắn liền mất tự do. Nhưng hắn lại cực kỳ may mắn, linh thức của hắn đủ mạnh, người khác để nhìn ra được ít nhất phải cần đến tu sĩ Luyện Khí tầng năm. Cấp bậc tu sĩ đó ở Bắc Thành gần như không xuất hiện.

Khương Hy bước xuống giường ra khỏi phòng, ngoài trời đã tối đen. Phòng Điện đại phu vẫn còn sáng, hôm nay lão không uống rượu ngâm khúc, hắn là để cho hắn nghỉ ngơi. Trước cửa có một khay gỗ, trên khay là một tô cháo hoa đã nguội. Bưng chiếc khay lên, Khương Hy có chút hoài niệm.

Lần đầu hắn đến cũng là ăn cháo hoa, hắn trùng sinh cũng được hai tháng rồi. Khoảng thời gian này của hắn tương đối an nhàn. Hắn trầm mặc, cuộc sống ở đây làm hắn chút nữa quên mất đại sự.

Tình hình hiện tại Cừ Tiêu Tông như thế nào?

Công Thư Lâu ra sao rồi?

Mấy tên đó... hắn là thương cảm đi.

Khương Hy đứng ngây người ra đó mà trầm nghĩ, phải một lúc sau hắn lắc đầu không nghĩ nữa, quá phiền não. Hắn chần chừ một lát rồi lát rồi mang khay cháo vào phòng. Cháo của Tứ nương, hâm nóng lại liền không ngon.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Một lần đọc sách liền qua trăm năm

Tại một dãy núi nào đó trên Huyền Đô Đại Lục.

Dãy núi này rộng lớn và trải dài vô cùng, hơn nữa nó cũng cực kỳ cao, tựa như một tấm bình chướng khổng lồ tự nhiên vậy. Nơi cao nhất liền đâm xuyên qua tầng mây như ngọn giáo hướng thẳng lên thượng khung. Người thường hay thậm chí tu sĩ có tu vi yếu kém chút từ bên dưới nhìn lên cũng không thể thấy được gì. Vài chục dặm xung quanh đỉnh bị bao phủ bởi một lớp sương mù, từ xa trông ngọn núi lớn này lúc ẩn lúc hiện, thần bí vô cùng.

Dãy núi này gọi là Bạch Dương sơn mạch.

Đỉnh núi gọi là Bạch Dương đỉnh.

Ngự trị tại đây là Cửu Tiêu Tông.

Ngay trên Bạch Dương đỉnh tọa lạc một tòa đại điện nguy nga, tráng lệ. Tòa đại điện này nhìn như đang trôi nổi ở trên biển mây, trông tựa như tiên cảnh.

Ở đại sảnh của tòa đại điện này hiện đang đặt một cái bàn tròn lớn bằng gỗ, nhìn chung thì không hợp với khung cảnh của đại điện mấy, cái bàn này hẳn không phải lúc nào cũng dùng. Xung quanh có tới hơn hai mươi người đang ngồi, mỗi một người đều tỏa ra khí tức sâu như biển, bằng bạc như thiên không.

Lúc này, nơi đây đang diễn ra một nghị sự. Mỗi một người đều mang một nét mặt nghiêm túc nhìn về phía chủ vị. Chủ vị là một lão nhân trắng từ đầu tới chân, râu trắng, tóc trắng, lông mày trắng, mang một bộ bạch y đạo bào, duy chỉ có sắc mặt là hồng hào. Ánh mắt lão mang một vẻ thâm trầm đầy tang thương. Kỳ lạ nhất là lão nhân này trông như lạc quẻ với những người còn lại. Trên người lão không có bất kỳ khí tức gì, tựa như một người bình thường vậy.

Tuy vậy, xung quanh không một ai dám bất kính với lão cả. Lão nhân này là một trong những cường giả tuyệt đỉnh của Huyền Đô Đại Lục - Cửu Tiêu Tông chủ Thương Nguyên chân nhân.

Lão nhân nhìn lướt qua từng người ở trong đại điện, khẽ thờ dài, nói:

"Công Thư Lâu... không thể không người!"

Những người ngồi đây không nói gì, không biết có tâm tình gì. Một vị lão nhân mở miệng nói:

"Tông chủ, lời này... đã nói cả tháng nay rồi".

Suốt một tháng này, gần như ngày nào cũng sẽ có nghị sự tại tòa đại điện này, mỗi lần mở đầu đều là câu nói đó.

"Mấu chốt là không ai", Thương Nguyên đáp.

Trầm mặc một hồi, Thương Nguyên quay sang bốn người ngồi gần với lão nhất, hỏi:

"Bốn vị trưởng lão ý kiến thế nào?"

Bốn vị trưởng lão này chính là tồn tại cao nhất dưới tông chủ tại Cửu Tiêu Tông. Tu vi bốn người họ đều cao hơn hầu hết những người còn lại. Đây không phải lần đầu lão nhân hỏi họ nhưng ý tứ lần này khác hẳn. Lão cần câu trả lời.

Nghe tông chủ hỏi, bốn người rơi vào trầm mặc. Một lát sau, một vị nữ trưởng lão mở miệng hỏi:

"Tông chủ, hay để cho Nghiêm sư đệ, dù sao Nghiêm sư đệ cũng cùng Phù Linh sư thúc trấn thủ Công Thư Lâu hơn ba trăm năm rồi".

Vị nữ trưởng lão này là một cô nương trông khá trẻ, nhan sắc không quá nổi bật, mặc một bộ trường bào xanh lục. Tóc nàng được chải gọn gàng thả nhẹ sau lưng, trên người mang một mùi hương dễ chịu vô cùng. Vị nữ trưởng lão này họ Quyên, là trưởng lão chấp chương Đan Dược Viện.

Vị "Nghiêm sư đệ" kia vừa nghe Quyên trưởng lão đề cử mình liền xoắn quýt lên, hướng lão nhân Thương Nguyên nói:

"Tông chủ, chuyện này không được. Ta mặc dù trấn thủ Công Thư Lâu ba trăm năm nhưng ta chỉ ở ngoại vi mà thôi, hơn nữa ta kiến thức hạn hẹp, trông như măng phu, không thể thay thế vị trí của Phù Linh sư thúc được".

Vị "Nghiêm sư đệ" này nói mình trông như măng phu cũng không sai. Nghiêm trưởng lão là một trung niên to lớn, cao cũng phải hơn hai mét, làn da ngăm đen, ánh mắt như đao, trông rất dữ dằn. Khác với vẻ bề ngoài của mình, Nghiêm trưởng lão ăn nói tương đối dễ nghe, đúng hơn là giọng nói không phù hợp với thân người chút nào.

Thương Nguyên có chút chán nản, lão biết mọi người gần như không ai muốn làm. Ngũ đại trưởng lão quyền cao chức trọng, đãi ngộ cao hơn trưởng lão bình thường, theo lý phải không ai từ chối mới đúng. Vị trí khác thì thôi, Công Thư Lâu quả thực... có chút đặc thù.

Chấp chương Công Thư Lâu đồng nghĩa với việc trông coi công pháp của tông môn, ngoài ra còn phải điều chỉnh, cải tiến công pháp. Những việc này sẽ rất mất thời gian.

Người tu hành không thiếu nhất là thời gian, nhưng quý nhất cũng là thời gian. Khương Hy khi còn là Phù Linh chấp chương Công Thư Lâu bốn trăm năm, thời gian tu hành của hắn có được bao nhiêu?

Lại nói, ai có thể nghiền cứu công pháp sâu đến cấp độ như Phù Linh chân nhân. Ở đây ngoại trừ tông chủ và bốn vị trưởng lão cùng cấp ra, những người còn lại hầu như đều đã từng được Phù Linh chỉ điểm. Nhân tình Phù Linh chân nhân nhận được nhiều lắm, nhưng hần "chết" rồi. Những người còn lại không biết phải trả nhân tình như thế nào đây.

Mặt khác, trong suốt bốn trăm năm chấp chương Công Thư Lão, Phù Linh chân nhân làm quá tốt, thành tựu lão đạt được quá nhiều. Nhiều đến mức bất cứ người chấp chương kế tiếp nào cũng đều phải điều đứng cả, căn bản không có cơ hội thoát ra khỏi cái bóng mang tên Phù Linh.

...

Tình huống hiện tại rất nan giải, Thương Nguyên phiền muộn vô cùng. Ánh mắt của lão tang thương mà hoài niệm.

"Phù Linh, người đi sớm quá rồi", Thương Nguyên thăm than.

Giữa lúc nan giải này, một vị trưởng lão đột nhiên lên tiếng. Vị trưởng lão này trẻ tuổi vô cùng, mặc trưởng lão đạo bào, khí tức cũng thuộc nhóm yếu nhất so với những người ngồi ở đây.

"Tông chủ, ta mới lên làm trưởng lão không lâu, một số chuyện không rõ... ta có nghi vấn đôi chút".

Thương Nguyên chân nhân nghe vậy liền cười đáp:

"Lâm nhi, người nói đi".

Vị trưởng lão trẻ tuổi đó gọi là Trần Lâm, quan môn đệ tử của Thương Nguyên. Hần đột phá đến Kim Đan trung kỳ không lâu liền được thăng làm trưởng lão. Được cho phép, Trần Lâm mới dám nói:

"Vâng, tông chủ. Không biết... Phù Linh chân nhân vì sao mà... tọa hóa?"

Lời vừa ra, đại diện vốn yên tĩnh nay đã có chút rục rịch. Ngoại giới tuyên bố là Phù Linh chân nhân thọ nguyên hao hết mà tọa hóa nhưng những vị trưởng lão này căn bản không tin. Được thế, một vị phụ nhân trưởng lão khác tranh thủ hỏi:

"Tông chủ, năm đó Phù Linh chân nhân đột phá Nguyên Anh có phải hay không.. để lại ám thương?"

Đây là lời đồn nhiều nhất giữa các trưởng lão với nhau, đại diện liền bắt đầu xì xào. Thương Nguyên có chút thờ dãi, lão hiểu bọn họ vì sao lại hỏi như vậy.

Phù Linh chân nhân tư chất tốt không?

Không, hần chỉ là tam tạp linh căn. Tư chất của hần chỉ như đệ tử phổ thông khác của Cửu Tiêu Tông mà thôi.

Phù Linh chân nhân danh khí có tốt không?

Không, hần vô cùng bình thường. Không kết bệ kéo phái, không nịnh hót chấp sự, trưởng lão, không vi phạm tông quy, thậm chí không có thành tích gì nổi bật cả.

Khi hần làm trưởng lão, hần cũng vô cùng mờ nhạt, chưa từng tham gia tranh đấu nội bộ bao giờ. Lần duy nhất Phù Linh chân nhân được chú ý là lúc hần đột phá Kim Đan, lấy tư chất của hần, đột phá Kim Đan làm không ít người ghé mắt nhìn nhưng thời gian qua đi người người cũng quên đi. Kim Đan cảnh ở Cửu Tiêu Tông tuy quan trọng... nhưng Cửu Tiêu Tông không thiếu.

Nếu để Thương Nguyên nói điểm mạnh của Phù Linh chân nhân thì chắc chắn lão sẽ nói một chữ.

Đội.

Chỉ duy nhất một chữ đó mà thôi.

Phù linh chân nhân giỏi nhất chính là kiên nhẫn, cái gì lão cũng có thể đợi được. Theo triết lý của lão, chỉ cần lão đợi, mọi thứ đều sẽ đến với lão. Triết lý của lão hầu như bị toàn bộ đồng môn chế giễu, chê cười.

Nhưng lão không có đáp lại, lão vẫn tiếp tục đợi.

Cho đến một lúc, lão đã đợi được thời cơ.

Khi đại nạn của Phù Linh chân nhân sắp đến, lão xin phép tông môn ra ngoài du lịch, lúc trở về đã Nguyên Anh rồi. Sự kiện năm đó oanh động một đoạn thời gian không ngắn, mấy lão quái vật bề quan lâu năm cũng xuất quan đến chúc mừng.

Từ đó, Phù Linh phong mang hiển lộ, danh chấn khắp nơi. Nguyên Anh tu sĩ tăng cường tu vi không dựa vào tư chất, Phù Linh chân nhân lấy tư chất bình thường đột phá được Nguyên Anh, theo lý về sau tu vi phải mau chóng tăng tiến mới đúng.

Kết quả lúc tọa hóa, lão vẫn chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ. Các trưởng lão khác nghi ngờ năm đó Phù Linh đột phá Nguyên Anh để lại ám thương, đạo cơ bị hủy, tiền lộ đứt đoạn nên trong suốt bốn trăm năm tu vi vẫn mãi không tăng tiến.

...

...

Trong đại điện, tiếng xì xào ngày một nhiều, khác hẳn về yên tĩnh ban đầu. Thương Nguyên trầm mặc, ánh mắt di chuyển đến người đang ngồi bên cạnh lão. Bên cạnh lão mà một trung niên nhân đang tĩnh tọa, sắc mặt nghiêm nghị, thân người cao lớn, thân mặc trường bào màu đen, độc nhất hoàn toàn so với những người khác trong đại điện.

Bỗng nhiên, trung niên nhân mở mắt ra, trong chớp lát, uy áp kinh khủng bùng nổ ra toàn đại điện. Không gian như bị ép lại, đại điện liên rung chuyển. Các trưởng lão khác biến sắc, ngay lập tức phóng uy áp ra để chống đỡ, Trần Lâm và một vài trưởng lão tu vi hơi kém, trực tiếp bị chấn đến thổ huyết, sắc mặt tái nhợt. Trung niên nhân ánh mắt lạnh như băng, nói:

“Ồn ào đủ chưa?”

Uy áp biến mất, đại điện liền yên tĩnh, mấy vị trưởng lão ngồi gần trung niên sau lưng liền ướt đầm mồ hôi lạnh, vẻ mặt kinh nghi bất định. Không quân biểu hiện mấy trưởng lão thế nào, trung niên nhân nói tiếp:

“Chuyện của Khương lão quý tử nay về sau không được ai nhắc lại nữa, rõ chưa?”

“V... Vâng, đại trưởng lão”, Trần Lâm cùng vị phụ nhân kia về mặt sợ sệt, biết là hắn đang ám chỉ bọn họ, vội vội vàng vàng đáp lại.

Trung niên nhân là đại trưởng lão của Cửu Tiêu Tông, tu vi thâm hậu, tư lịch cực sâu, chấp chương Chấp Pháp Điện. Vị này họ Vệ, tên hai chữ Khắc Nguyên.

Vệ Khắc Nguyên là người công tư phân minh rõ ràng, rất ít khi nổi giận, chỉ là từ khi Phù Linh chân nhân qua đời vị này liền dễ nổi nóng. Lão là đồng môn cùng thế hệ với Phù Linh, hai người nhập môn cùng ngày, làm bằng hữu mấy trăm năm, giao tình không cạn.

Vệ Khắc Nguyên không để ý hai người bọn họ nữa, ánh mắt lạnh như băng quét toàn đại điện, trầm mặc một đoạn thời gian ngắn rồi nói:

“Công Thư Lâu một ngày không thể không người quản. Trước khi tìm được người thích hợp, mỗi một trưởng lão luân phiên thay đổi tọa trấn Công Thư Lâu mười năm, bắt đầu từ Nghiêm sư diệt”.

“Ai có gì kiến nghị không?”, Vệ Khắc Nguyên nghiêm nghị nói.

Toàn đại điện yên tĩnh, tựa như không ý kiến gì. Thương Nguyên đứng một bên trong lòng cười khổ, khẽ thở dài nói:

“Được rồi, theo ý Đại trưởng lão mà làm”.

“Còn bây giờ, tất cả giải tán đi”.

Nghe được Thương Nguyên nói, mấy vị trưởng lão như được ân xá, nhao nhao hành lễ cáo lui. Không được bao lâu, đại điện liền trống vắng, chỉ còn Thương Nguyên cùng Vệ Khắc Nguyên hai người. Thương Nguyên trầm mặc rồi nói:

“Ngươi dọa bọn họ rồi”.

Vệ Khắc Nguyên hừ lạnh, không khách khí nói:

“Một đám không biết xấu hổ, lúc Khương lão quý còn sống thì cung kính lắm, lão chết rồi trách nhiệm liền không ai dám đến gánh”.

Thương Nguyên cười không nói, không biết đang nghĩ gì, mở miệng nói nhỏ:

“Ám thương... Nếu thật là ám thương thì đã tốt rồi.”

Lời tuy nhỏ nhưng vào tai Vệ Khắc Nguyên lại không khác gì sấm rền, lão hừ lạnh đi ra khỏi đại điện, mỗi bước chân dậm xuống đều in dấu xuống dưới sàn. Thương Nguyên thấy thế liền có chút thương tiếc nói ra:

“Cái sàn này... không rẻ đâu”.

...

Vệ Khắc Nguyên ra khỏi đại điện liền phi hành bay đi, một đường bay thẳng vượt qua sương mù liền hạ xuống một mảnh đất trống. Nơi đây không có sương mù, cỏ cây tươi tốt, xung quanh còn có một vài động vật nhỏ bò qua lại, trông rất thanh bình. Vệ Khắc Nguyên bước lại đến bên con suối nhỏ, ở đó có một tấm bia đá, trên đó khắc:

‘Khương Linh chi mộ, bằng hữu Vệ Khắc Nguyên lập’.

Phù Linh chân nhân tên thật là Khương Linh, họ Phù là vì tạo nghệ phù đạo của lão cao thâm vô cùng, lúc còn sống, lão đã từng là một vị Nguyên Phù sư.

Nguyên Anh cảnh tu sĩ khi tọa hóa linh hồn vào luân hồi, thân xác tan biến vào tự nhiên. Bởi vì thế mà Nguyên Anh tu sĩ không có xác để lập mộ, Vệ Khắc Nguyên cũng chỉ lập tượng trưng. Lấy địa vị của Phù Linh chân nhân, ở trong Từ Đường của Cửu Tiêu Tông tất có bài vị của hắn.

Phía trên tám bia mộ có một quyển sách trúc đang trôi nổi lơ lửng. Nhìn quyển sách trúc đó, Vệ Khắc Nguyên thở dài, lão ngồi xuống trước bia mộ, lấy ra một bình linh tửu nốc cạn một hơi. Tâm tình không rõ thế nào, thì thảo nói:

“Người đi rồi, bây giờ chỉ còn lại mình ta, thế hệ này... chỉ còn mình ta”.

Thế hệ của Phù Linh và Vệ Khắc Nguyên đến bây giờ hầu như đã vắng lạc hết, có người tọa hóa mà đi, có người bị ám sát, có người chết trong tay kẻ thù. Vốn dĩ chỉ còn hai người họ, nay Phù Linh cũng ra đi rồi. Một làn gió nhẹ thổi qua, cây cối khẽ xi xào, bóng lưng to lớn của Vệ Khắc Nguyên lúc này trông thật cô đơn, tĩnh mịch.

Đột nhiên, một tiếng động mạnh phát ra.

“Choang...”.

Bình linh tửu bị Vệ Khắc Nguyên ném xuống đất vỡ tan tành, sắc mặt lão lập tức biến thành tức giận, lão cuống mắng:

“Con mẹ nó, lão thất phu, sao người dám đi”

“Cái gì mà ám thương, con mẹ nó ám thương thì đã tốt, ta cùng Thương Nguyên dốc hết tài nguyên cũng chữa được cho người”.

“Lão thất phu, người mà có hậu nhân thì đừng để cho ta gặp phải”.

“...”

Vệ Khắc Nguyên mắng rất dữ dội, động vật nhỏ xung quanh đều bỏ chạy, lão mắng đến nửa ngày sau mới hậm hực rời đi. Ở Cửu Tiêu Tông, người hiểu Phù Linh nhất không ai khác ngoài Thương Nguyên tông chủ và Vệ Khắc Nguyên. Bọn họ biết tại sao Phù Linh tọa hóa.

Phù Linh rất sợ chết, bởi vậy hắn mới không đi tranh giành, chỉ an phận thủ thường mà đợi thôi. Nhưng càng nhiều hơn là hắn thích đọc sách, nhất là công pháp. Hắn chấp chương Công Thư Lô lúc sáu trăm tuổi, cống hiến một đời cho thư tịch tông môn, tu hành rất ít ỏi.

Đến năm hơn chín trăm tuổi, đại nạn gần đến, trước khi bế tử quan, hắn muốn đọc Cửu Tiêu Chân Quyết. Thương Nguyên liền đồng ý.

Một lần đọc sách liền qua trăm năm.

Phù Linh chân nhân tọa hóa.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lão nhân khó lường

"Dừng"

"Điền đại phu, chúng ta dừng lại nghỉ một chút thôi", Phu xe trung niên nói.

"Được rồi, chúng ta nghỉ một chút", Điền đại phu ngồi trong xe nói ra.

Điền đại phu vén màn cửa xuống xe ngựa, ở ngoài là một thảo nguyên rộng lớn, duy chỉ có một con đường mòn mà lão đang đi. Theo sau lão là Khương Hy, hôm nay trông hắn ăn mặc sạch sẽ vô cùng.

Bình thường Khương Hy sẽ mặc y phục sồn cũ mà Điền đại phu cho nhưng hôm nay thì khác. Khương Hy đang mang trên người một bộ trường bào màu xanh ngọc, tóc được búi cao lên gọn gàng, tóc hắn vốn không quá dài nên búi lên lại không để lộ tóc thừa ra sau lưng. Thêm gương mặt vốn điển trai, Khương Hy bây giờ nhìn như một vị công tử nhà giàu đang đi du ngoạn, phu xe và Điền đại phu trông không khác gì gia nhân theo sau. Y phục trên

người vốn là của hắn khi còn ở kỹ viện, vài hôm trước Chiêu Hồng Nan nhờ người đưa qua.

Lại nói Điền đại phu và hắn tại sao lại ở trên thảo nguyên. Ngày hôm qua, phủ Thành chủ có gửi tới một phong thư, nhờ cậy Điền đại phu. Trong thư nhắc đến một thị trấn phụ cận Nguyệt Hải Thành, trong một tháng này thị trấn đó gặp phải một loại dịch bệnh.

Loại dịch bệnh đó tốc độ lây lan tương đối chậm nhưng người bị bệnh lại thảm vô cùng. Người mắc bệnh ban đầu sẽ cảm thấy chóng mặt, triệu chứng tương tự như bị cảm nhẹ. Một khoảng thời gian sau người bệnh càng ngày càng yếu dần, da dẻ bắt đầu khô, cơ thể tái trắng, liên tục bị thổ huyết. Cuối cùng liền chết, hiện nay ở trấn đã chết không dưới mười người rồi.

Quan phủ thấy vậy liền sợ hãi, ra lệnh cho y sư xem bệnh, xui thay y sư không những không xem không ra, ngược lại còn bị nhiễm. Không còn cách nào khác, Quan phủ ngay tức khắc báo đến Nguyệt Hải Thành.

P phủ Thành chủ nhận được tin liền liên lạc đến các y quán lớn trong thành nhưng cũng vô công, bọn họ không xem được bệnh. Cuối cùng liền nhờ cậy Điền đại phu.

Vì thế, khi mặt trời còn chưa ló diện, bọn họ đã phải xuất phát rồi.

...

Khương Hy đứng nhìn thảo nguyên rộng bát ngát, tận hưởng không khí nơi đây, thoáng dăng mà yên tĩnh. Gió xuân mang thoáng hơi lạnh nhưng trong lành vô cùng, mỗi đợt gió thoảng qua, từng lỗ chân lông của hắn run nhẹ lên như được gột rửa vậy. Điền đại phu đứng bên hắn, thấy vậy cười nói:

"Đại nhân tử, cảm giác thế nào?"

"Lão bá, rất thoải mái", hắn quay sang cười đáp.

"Đúng, rất thoải mái", Điền đại phu cảm khái.

Ở Bắc Thành, người rất đông, gần như không thể có được cảm giác này. Lúc trước, Điền đại phu chưa mở y quán, lão một người một hộp thuốc lang bạt khắp nơi trên cánh thảo nguyên này, gặp người bệnh thì chữa, không gặp liền tiếp tục du ngoạn. Sau này đứng tuổi liền di chuyển đến Nguyệt Hải Thành mở y quán sinh sống, từ đó lão không có nhiều thời gian để ra ngoại thành.

Đỡ Điền đại phu ngồi xuống tảng đá gần đó, Khương Hy lấy ra bình nước đưa cho lão, sau đó quay về hướng phu xe, phu xe đang cho ngựa ăn. Phu xe là vị trung niên mặt sẹo lần trước, hắn mở miệng hỏi:

"Đại thúc, bao lâu nữa chúng ta mới đến?"

Phu xe cười nói:

"Không bao lâu nữa đâu, nửa canh giờ nữa là đến".

Khương Hy trầm mặc, thị trấn này không tính là quá xa, tầm năm mươi dặm về hướng bắc. Hắn thầm nghĩ với khoảng cách này, người bị bệnh có thể đến thẳng Nguyệt Hải Thành để khám, đằng này người đến lại là từ Nguyệt Hải Thành.

"Có ẩn tình gì đây?", Khương Hy thầm nghĩ.

Nghĩ ngợi xong, ba người bọn họ liền tiếp tục di chuyển. Trên đoạn đường đi của bọn họ không gặp chuyện gì bất trắc xảy ra. Khương Hy ba người đang đi ở một thảo nguyên rộng, quanh đó không hề có người sống, theo lý đoạn đường này phải có cướp mới đúng.

Khương Hy ngẩng một lát rồi bày ra biểu hiện hiếu kỳ, nhìn quanh qua ô cửa. Điền đại phu thấy hành động của hắn, như hiểu ý, lão cười nói:

"Đại nhân tử, người đang nghĩ tại sao lại không gặp cướp phải không?"

Khương Hy nghe được trong lòng cười thầm, ngoài mặt vẫn là bộ mặt hiếu kỳ, hắn gật đầu.

Điền đại phu khẽ cười, nói với hắn:

"Nơi đây dù đã ngoài thành hơn ba mươi dặm nhưng vẫn thuộc quản hạt của Nguyệt Hải Thành", Điền đại phu đột ngột dừng lại, nhìn hắn có chút ý vị.

"Ta nói ở đây là... tuyệt đối quản hạt".

Tuyệt đối quản hạt?

Khương Hy chấn kinh, tuyệt đối quản hạt ý tứ rất đơn giản, ở vùng thảo nguyên này, Nguyệt Hải Thành có quyền lực tuyệt đối. Quyền lực tuyệt đối thường nằm trực tiếp trong lãnh địa, hay đúng hơn là trong thành, còn ngoài thành chỉ là tương đối mà thôi.

Trực tiếp quản luôn cả ngoại thành, Nguyệt Hải Thành có chút... bá đạo.

Nhìn thấy biểu hiện của hấn, Điền đại phu cười cười không giải thích. Trung niên mặt sẹo thấy thế liền nói thay:

"Ha ha ha, tiểu tử không cần ngạc nhiên, người đã nghe qua chuyện cháu trai của Thành chủ đại nhân với Điền đại phu bao giờ chưa?".

"Đã có nghe", Khương Hy đáp. Lão Hoàng từng nói với hấn chuyện vị tôn tử kia bị truy sát.

Trung niên mặt sẹo liền gật đầu cười nói:

"Thành chủ đại nhân tức giận vì cháu trai bị truy sát ngay trước mặt mình, liền kiến nghị lên triều đình xin quản hạt vùng thảo nguyên này. Có điều triều đình chưa phản hồi thì thành chủ đại nhân đã mạnh mẽ trấn áp rồi".

Triều đình ở đây là Đại Nguyệt Hoàng triều. Đất ở đây vẫn là địa giới của Đại Nguyệt, Mặc thành chủ không thể không báo trước mà ra tay được. Lấy tu vi của Mặc thành chủ, triều đình tất sẽ đồng ý, cũng vì thế mà Mặc thành chủ không cần đợi hồi âm liền động thủ.

Khương Hy nghe vậy liền hiểu, hấn cười đáp:

"Đa tạ đại thúc"

"Không có gì", trung niên nói, dùng roi quất ngựa đi nhanh hơn.

Không bao lâu sau, bọn họ liền ra khỏi thảo nguyên. Bỗng nhiên, hai con ngựa kéo xe liền dừng lại hí lên, hai chân trước không ngừng nhảy lên. Trung niên mặt sẹo hoảng hốt không biết chuyện gì xảy ra, vội trấn an chúng. Điền đại phu ở trong xe nói ra:

"Có chuyện gì vậy?"

"Điền đại phu, ta cũng không biết có chuyện gì, hình như lũ ngựa gặp cái gì đó", Trung niên mặt sẹo đáp, tay không ngừng vỗ về lũ ngựa.

Nghe vậy, Khương Hy chồm người ra trước xem xét, con mắt hấn liền nhìn về phía lũ ngựa.

Động vật không bằng con người nhưng bản năng động vật lại hơn hẳn con người. Bọn chúng nhạy cảm với nguy cơ. Hai con ngựa này, chúng đang sợ.

Khương Hy trầm mặc, lát sau hấn xuống xe đi về phía trước, trung niên nhân liền vội nói:

"Tiểu tử, cẩn thận, đừng đi quá xa".

Bọn họ đã ra khỏi thảo nguyên liền không còn thuộc quản hạt của Nguyệt Hải Thành, hành động cẩn thận vẫn tốt hơn.

"Đại thúc, ta sẽ cẩn thận", Khương Hy đáp.

Hấn thận trọng từng bước đi về phía trước, hấn liền nhíu mày.

"Linh khí? Hơn nữa nhiều như vậy", hấn trầm nghĩ

Khương Hy có cảm giác không lành, âm thầm dùng linh thức dò xét. Hiện nay hấn chỉ có thể dò xét trong phạm vi nửa mét xung quanh mình nhưng cũng đủ làm hấn giật mình rồi. Khương Hy thấy cái gì?

Hấn thấy Linh khí tụ tập lại rất nhiều, hơn nữa lại đan xen có trật tự, hấn mờ hồ cảm nhận được xung quanh hấn như ẩn như hiện có ánh văn hiện hữu. Quá quen thuộc với ánh văn này, hấn liền biết đây là phù văn.

Khương Hy vẫn còn chút hoài nghi, hấn thận trọng di chuyển ra hai bên, tiếp tục dò xét. Một lúc sau, sắc mặt hấn liền âm trầm.

Trước mặt hấn không lẫn vào đâu hết, là... trận pháp.

Dựa vào ánh văn đó, Khương Hy biết được, đây là song trận, một cái là khốn trận, một cái là chướng nhãn trận. Hai cái đan xen lẫn nhau.

Khương Hy đưa tay lên chống cằm suy nghĩ, bây giờ hấn đã hiểu tại sao bọn hấn phải đến trấn mà không phải ngược lại. Phàm nhân và tu sĩ cấp thấp không đi qua nổi cái trận này.

Dựa vào lượng linh khí mà hấn cảm nhận được, đây là đại trận, hơn nữa đủ lớn để che một cái trấn. Người ngu ngốc cũng sẽ hiểu, đây là thủ bút của Phù Thành chủ. Chỉ có Phù Thành chủ mới có đủ tài nguyên để dựng tòa đại trận này.

Khương Hy trầm mặc, trầm nghĩ:

"Trấn đó có vấn đề".

Hấn nghĩ tới căn bệnh được nhắc trong phong thư, xem ra không phải bệnh bình thường. Phù Thành chủ dựng nên tòa đại trận này tất lo lắng căn bệnh sẽ lây lan đến Nguyệt Hải Thành. Hấn thở dài, lâm bầm nói:

"Chuyến đi này... không dễ rồi"

Sau đó, Khương Hy thận trọng lui lại trở về xe ngựa. Trung niên nhân thấy hắn trở lại liền thở ra nhẹ nhõm, vị này nhận thấy hắn đi hơi lâu, sợ hắn xảy ra chuyện gì nên định đi tìm. Trung niên nhân mở miệng hỏi:

"Tiểu tử, ngươi không sao chứ?"

Khương Hy cười nói:

“Đại thúc, ta không sao”.

Trung niên nhân gật đầu coi như xác nhận hắn bình an, sau đó lại hỏi:

“Vậy phía trước có chuyện gì bất thường không?"

Khương Hy lắc đầu đáp:

"Đại thúc, ta cũng không rõ nhưng ta có cảm giác không lành".

Trung niên nhân có chút nhíu mày khó hiểu nhưng hắn làm phu xe nhiều năm, gặp tình huống này hắn cũng có cảm giác không tốt lắm. Bỗng nhiên, Điền đại phu từ trong xe nói ra.

"Đại nhân tử, lên xe đi. Chúng ta đi tiếp".

Điền đại phu trầm ồ nói ra, không nhanh không chậm, không có bất cứ lo lắng gì. Khương Hy cũng không tiện giải thích gì, từ trong lời của lão Điền hắn cảm nhận được lão có cách. Hắn leo lên xe, vừa vào hắn nhìn thấy trên tay Điền đại phu cầm một tấm lệnh bài. Trên đó khắc chữ.

Phủ Thành chủ.

Trên tấm lệnh bài có phát ra một chút ánh sáng ảm đạm. Khương Hy nghĩ đến cái gì đó, ngồi xuống cạnh Điền đại phu, âm thầm thở ra nhẹ nhõm.

“Lão Điền có chuẩn bị”, hắn trầm nghĩ.

Trung niên mặt sẹo chặn chờ một lát rồi mới thúc ngựa đi tiếp. Hai con ngựa có chút không nguyện ý nhưng bị roi đánh chúng liền miễn cưỡng đi, chúng đi rất chậm. Đi được một đoạn, giọng của Điền đại phu vang ra:

"Dừng lại".

Trung niên nhân liền dừng xe lại, phía trước là ba con đường, không hề có một chỉ dẫn nào hết. Hắn chờ đợi chỉ thị của Điền đại phu. Điền đại phu từ trong xe bước ra, đưa cánh tay khô gầy của lão ra phía trước. Trên tay lão là một lệnh bài, một lệnh bài sáng chói vô cùng.

Đột nhiên, một tia sáng từ trong lệnh bài phóng ra tiến về phía trước rồi mất hút. Trung niên không rõ chuyện gì đang xảy ra. Trong xe, Khương Hy an tĩnh mà chờ đợi.

Không bao lâu sau, dị biến phát sinh, hình ảnh phía trước dần dần nhòe đi rồi tán ra. Trung niên mặt sẹo mở to mắt, miệng lẩm bẩm:

"Không thể... Chuyện này không thể nào"

Ba con đường trước mặt đã hoàn toàn biến mất, hiện hữu trước mặt bọn họ là một cánh rừng, căn bản xe ngựa không thể đi về phía trước. Dị biến đi qua, ở bên mạn phải xe ngựa liền hiện ra một con đường.

Điền đại phu nhìn chung quanh, gật gật đầu rồi vỗ vai trung niên còn đang lẩm bẩm. Trung niên ngẩng đầu lên, như muốn nói gì đó. Điền đại phu cười nói:

"Đi thôi, trên đường lão phu sẽ giải thích".

Trung niên nghe vậy, nhắm mắt lại sau đó thở hắt ra một hơi, bắt đầu đánh xe qua bên phải. Điền đại phu gật đầu, sau đó vào lại xe ngựa.

Khương Hy nhìn tấm lệnh bài trong tay Điền đại phu, nó đã không sáng nữa, giờ đây trông chỉ như một tấm lệnh bài thông thường.

Điền đại phu đưa tấm lệnh bài lên, hỏi Khương Hy:

"Đại nhân tử, ngươi biết cái này là gì không?"

"Lão bá, là lệnh bài phủ Thành chủ, nhưng lúc này... nó phát sáng a", Khương Hy cười đáp, làm một mặt hiểu kỳ mà nhìn tấm lệnh bài trong tay Điền đại phu. Từ này hắn đã nhận ra lai lịch của tấm lệnh bài này.

Trung niên mặt sẹo nghe được tiếng Điền đại phu liền ngồi dựa sát vào xe. Điền đại phu nghe Khương Hy đáp liền cười nói:

"Đúng là lệnh bài phủ Thành chủ, nhưng cũng là một tấm Thông Hành Lệnh"

"Thông Hành Lệnh?", trung niên nhân ngồi phía trước không nhịn được thốt ra nghi vấn, hắn chưa nghe qua cụm từ này bao giờ.

Điền đại phu cười nói:

"Lão phu cũng không rõ, vị đại nhân kia bảo khi tấm lệnh bài này sáng lên thì ra xe khỏi ngựa rồi đưa ra phía trước".

Sau đó lão nói tiếp:

"Cái này hắn là vật của tiên nhân đấy".

Nghe đến "vật của tiên nhân", trung niên mặt sẹo liền không nói gì nữa. Đối với phạm nhân bọn họ, tiên nhân cao không thể chạm. Vật của tiên nhân, bọn họ không thể nào biết, không thể nào hiểu được.

Ngồi một bên, Khương Hy không nói gì, chỉ ‘ngoan ngoãn’ nghe Điền đại phu giải thích.

Nếu xem đại trận là một cánh cửa thì Thông Hành Lệnh là một cái chìa khóa. Người nào có Thông Hành Lệnh liền có thể tự do ra vào đại trận.

Khương Hy cho rằng những người khác đến đây trước họ chắc chắn có người hộ tống. Thông Hành Lệnh không phải rau cải trắng, phát loạn ra thì dụng đại trận lên có ý nghĩa gì. Điều này nói lên Điền đại phu có tư cách.

Hắn liếc mắt qua nhìn lão nhân đang ngồi bên cạnh. Điền đại phu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tự nhiên không biết hắn đang nhìn. Khương Hy thờ dãi trong lòng, tự nhủ:

"Xem ra ta vẫn không hiểu lão nhân này".

Hắn nhắm mắt lại, dưỡng thần khôi phục lại linh thức đã dùng lúc này. Trong xe liền yên tĩnh lại.

...

"Dừng..."

Trung niên mặt sẹo dừng xe ngựa lại, Khương Hy mở mắt ra, mắt lóe chút tinh quang, xem ra hắn khôi phục không tệ. Điền đại phu không nghỉ ngơi nữa, mở cũng đã mất. Hắn chồm người tới vén màn ra, trước mặt là một cái cổng đá lớn, bên trên có tấm biển gỗ ghi:

Linh Vân trấn.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tiểu thần y (1)

"Dừng lại"

Hai người đàn ông đứng trước cổng đồng loạt lên tiếng, là một trung niên và một thanh niên. Hai người họ đều mang phục trang lính quan phủ, trên tay cầm giáo. Bọn họ đều đang thủ thế đề phòng, nhìn về hướng trung niên mặt sẹo.

Cũng không trách được họ, trung niên mặt sẹo quả thật rất dữ tợn, trông như hổ phỉ hơn là phu xe. Điền đại phu ném lệnh bài cho Khương Hy, như hiểu ý, hắn nhoài ra phía trước cười nói:

"Hai vị, chúng ta phụng mệnh Nguyệt Hải Thành chủ đến đây chữa bệnh"

Nói xong, hắn đưa lệnh bài ra. Trung niên nhân gác cổng thấy dung mạo hắn liền có chút giật mình, cẩn thận tiếp nhận lệnh bài nhìn qua một lượt. Sau đó thở ra một hơi, hơi khom người hành lễ đáp:

"Ban này có chút mạo phạm, mong công tử thứ lỗi. Tại hạ sẽ đi bẩm báo quan phủ đại nhân ngay, phiền công tử đợi ở đây"

Khương Hy nhẹ gạt đầu, trung niên nhân kia liền chạy vào trấn. Thanh niên gác cổng còn lại không còn cảnh giác bọn họ nữa, trở lại vị trí đứng ban đầu.

Thi thoảng, thanh niên có chút hiếu kỳ mà nhìn sang vị trung niên mặt sẹo và Khương Hy. Trung niên không để ý đến, dường như đã quá quen thuộc rồi, còn Khương Hy, hẳn càng không để tâm.

Một lát sau, trung niên nhân kia chạy ra lại, thở lấy hơi một lát rồi hướng Khương Hy mà nói:

"Quan phủ đại nhân muốn gặp các vị, phiền các vị đi theo tại hạ"

"Phiền đại thúc rồi", Khương Hy cười đáp.

"Không dám, không dám", trung niên nhân lắc đầu cười khổ mà nói.

Sau đó, trung niên nhân liền dẫn đường đi trước, trung niên mặt sẹo đánh xe chậm chậm theo sau.

Linh Vân trấn cũng không tính là quá nhỏ, nếu nói diện tích thì cũng được gần một nửa Bắc Thành. Nơi đây sinh sống chủ yếu là phàm nhân, lượng linh khí ở đây rất nghèo nàn. Khương Hy không ra khỏi thành thì thôi, ra rồi mới biết Bắc Thành dù không tu sĩ, linh khí vẫn dồi dào hơn nơi đây. Địa thế của Nguyệt Hải Thành quả thật rất tốt.

Nhân khẩu trấn vốn khá đông nhưng đi trên đường lại không thấy mấy. Nếu thấy cũng là những gương mặt âm đạm, lo lắng, tuyệt vọng. Cuộc sống nơi đây gần như bị đảo lộn bởi vì dịch bệnh. Không người nào còn để tâm đến làm ăn buôn bán nữa.

Với tình hình này tiếp diễn, không qua mấy tháng trấn này thành trấn hoang cũng không phải không thể.

Không bao lâu sau, xe ngựa đã đến trước Quan phủ, trước cửa mấy lính canh nghiêm nghị mà đứng hai hàng. Không chỉ để canh mà còn bảo vệ người đàn ông đứng giữa.

Người đàn ông này mang một bộ đồ rộng thùng thình, dù cơ thể của hắn cũng không gầy nhưng so với bộ đồ lại quá sai. Ngược lại, gương mặt to tròn của hắn lại hợp với bộ đồ hơn. Người đàn ông này là một tráng niên ngoài ba mươi, trên mặt chỉ có một chòm râu ở dưới cằm.

Người đàn ông trông có chút kỳ quặc là người quyền lực nhất Linh Vân trấn - Quan phủ Lâm Lục Viễn.

Xe ngựa dừng lại, Khương Hy vén màn đi xuống trước tiên. Không ít ánh mắt đổ dồn về phía hắn, cảm giác rất kỳ quái, mọi người thầm nghĩ:

"Vị công tử này là y sư?"

Lâm Lục Viễn nhíu mày khó hiểu. Nhưng không lâu sau liền nhìn về người tiếp theo xuống xe. Lâm Lục Viễn thấy gì?

Hắn thấy một lão nhân thấp bé, lưng có chút còng. Còn vị công tử kia lại đứng phía sau lão nhân. Sau đó xe ngựa liền đi, không còn ai xuất hiện nữa. Lâm Lục Viễn liền xác định chủ vị là lão nhân này, hắn có chút hoài nghi.

Lâm Lục Viễn tại sao lại hoài nghi?

Vì mỗi lần đón y sư từ Nguyệt Hải Thành đến thì người cầm lệnh bài đều là một viên quan từ Phủ Thành chủ. Lần này người đến lại là một lão nhân ăn mặc cũ kỹ, không giống chỗ nào gọi là "quan". Lâm Lục Viễn ở chính trường nhiều năm ánh mắt không tầm thường, liền nghĩ đến lão nhân này là y sư, hơn nữa địa vị rất cao. Trong lúc Lâm Lục Viễn suy nghĩ thì Điền đại phu đã lên tiếng:

"Lão phu Điền Y, bái kiến quan phủ đại nhân"

"Tại hạ Khương Hy, bái kiến quan phủ đại nhân"

Hai người lần lượt hành lễ với Lâm Lục Viễn, hắn cũng lấy lại tinh thần mà đáp lễ:

"Bản quan là Lâm Lục Viễn, quan phủ Linh Vân trấn".

Mặt ngoài Lâm Lục Viễn đáp lễ nhưng trong đầu hắn lại có chấn động không nhẹ. Từ lúc Điền đại phu xưng "Điền Y" ra, hắn liền nghĩ tới cái gì đó. Trầm mặc một lát hắn hỏi:

"Xin hỏi vị đại phu đây và Điền thần y có quan hệ gì?"

Điền đại phu nghe vậy liền cười đáp:

"Lâm đại nhân, hành y họ Điền khắp Nguyệt Hải Thành chỉ có mình lão phu"

"Thật?", Lâm Lục Viễn mở to hai mắt chấn kinh mà nói.

"Lão phu không gạt người", Điền đại phu cười nhẹ nói ra.

Lâm Lục Viễn hít một hơi, hai chân hắn run lẩy bẩy, hắn không kìm được nữa rồi, liền vội vàng quỳ xuống hành lễ:

"Lâm Lục Viễn thất lễ, mong Diên thần y tha tội, cầu xin ngài hãy cứu lấy bản trấn"

Lính gác xung quanh trợn mắt lên mà nhìn Lâm Lục Viễn, bọn họ không ngờ rằng quan phủ đại nhân sẽ quỳ trước những người này. Trong mắt bọn hắn, quan phủ đại nhân rất kiêu ngạo, chưa từng lui bước với ai, kể cả những người tới trước đó cũng không làm gì được vị đại nhân này. Bọn họ rất nhanh cũng liền quỳ xuống theo.

Cảnh tượng này đối với dân bản trấn có chút dọa người, mọi người thấy quan phủ đại nhân quỳ gối hành lễ cũng lập tức không suy nghĩ gì mà quỳ xuống. Trong đầu mọi người đều có một ý nghĩ, người khiến quan phủ đại nhân quỳ xuống tất có địa vị cực cao.

Diên đại phu thấy cảnh tượng này có chút đau đầu, Khương Hy mặt ngoài không thể hiện nhưng mặt trong lại có chút ngạc nhiên.

Nguyệt Hải tam nhân hẳn có nghe danh, Diên đại phu đương nhiên danh khí cao nhất nhưng lan đến tận trấn này thì y thuật của lão không phải vừa đâu. Khương Hy chưa từng chứng kiến toàn diện y thuật của Diên đại phu nên không biết phải nói gì.

Hai người còn lại của Nguyệt Hải tam nhân hẳn cũng có đánh giá khác nhau. Thần trù Tứ nương thì không nói, ngày nào cũng ăn đồ của Tứ nương nấu hẳn đương nhiên biết một hai. Hơn nữa Tứ nương chỉ mới dùng phẩm thực để nấu mà thôi, hẳn chưa bao giờ thử linh thực do Tứ nương nấu bao giờ.

Còn lão Hoàng thì hẳn hoài nghi vô cùng, lão nhân trông vô công rồi nghề này không có điểm nào gọi là thần kịch cả, trông lão không khác gì tên lừa đảo. Ngất nổi, lão lừa đảo lại không có lấy mục đích cụ thể gì, thậm chí thì thoảng còn trả lại. Nhìn chung mà nói, lão nhân này vô cầu vô dục vô niệm, lấy kiến thức sống cả ngàn năm của Khương Hy, hẳn cũng không lý giải nổi lão nhân này.

Diên đại phu thờ dài, nói:

"Lâm đại nhân đứng dậy đi, ngài đừng dọa lão phu. Mọi người cũng đừng quỳ nữa"

"Diên thần y ngài quá lời rồi. Bản quan chưa từng nghĩ tới chuyện ngài sẽ hạ giá tới đây", Lâm Lục Viễn đứng dậy một mặt vui mừng mà nhìn Diên đại phu.

"Hạ giá gì chứ, lão phu là y sư, có bệnh thì lão phu chữa", Diên đại phu phẩy tay nói

"Vâng vâng, Diên thần y nói phải"

Lâm Lục Viễn một mặt lấy lòng nói ra, sau đó mời Diên đại phu vào phủ. Khương Hy lặng lẽ xách hòm thuốc theo sau, từ đầu đến cuối Lâm Lục Viễn không hề nói với Khương Hy một câu nào. Với hắn, nhân vật không quan trọng thì không cần quan tâm. Khương Hy càng không để tâm tới Lâm Lục Viễn, hắn càng lo hơn là dịch bệnh ở đây. Hắn không rõ thông tin về dịch bệnh này lắm, chỉ Diên đại phu nắm rõ.

Ở trong phủ, Lâm Lục Viễn tiếp đón Diên đại phu rất chu đáo, hắn cũng đã trả tám lệnh bài lại cho Diên đại phu. Tám lệnh bài này hẳn không dám cầm lâu, thứ này ở trong tay Diên đại phu là vật hộ thân nhưng trong tay Lâm Lục Viễn lại là vật sát thân. Hai người khách khí nói vài câu, sau đó Diên đại phu nói:

"Lâm đại nhân, ngài có thể nói rõ hơn về dịch bệnh được không?"

Nghe đến dịch bệnh, Lâm Lục Viễn như già thêm mười tuổi. Từ lúc dịch bệnh nổ ra đến giờ hắn mệt quá rồi, không những phải đốc thúc y sư tìm cách cứu chữa, trấn an nhân tâm mà còn phải lo cái mạng của mình, hắn sợ bị nhiễm bệnh. Đến cái mạng còn chưa chắc đã giữ được chứ đừng nói đến cái ghế quan phủ này..

Lâm Lục Viễn đáp:

"Diên thần y, dịch bệnh này đã phát sinh được một khoảng thời gian. Không biết nguyên do tại sao nhưng người bị bệnh đầu tiên sẽ có triệu chứng như bị cảm mạo. Dần về sau cả người tái trắng, thổ huyết liên tục, không thuốc nào trị nổi. Có người thì trực tiếp phát điên lên cào xé bản thân mình. Khoảng thời gian từ triệu chứng đầu cho đến lúc thổ huyết tương đối lâu, khoảng tầm hai hay ba tháng. Còn đến lúc thổ huyết rồi thì rất nhanh, không đến hai tuần liền chết, đến nay trong trấn đã chết... mười bảy người rồi"

"Mười bảy người? Nhiều như thế!", Diên đại phu chấn kinh, trong thư lão biết đã có mười hai người thiệt mạng, vậy năm người sau là mới mất gần đây.

"Vốn dĩ không nhiều thế, hôm kia vừa mất hai người, hôm qua cũng đột ngột mất thêm ba người nữa", Lâm Lục Viễn thờ dài.

Diên đại phu trầm mặc, mân mê chén trà trong tay. Một lát sau, lão đặt chén trà xuống, nghiêm túc nói với Lâm Lục Viễn:

"Lâm đại nhân, phiền ngài tập trung những người bị bệnh đến phủ, còn những người đến giai đoạn thổ huyết rồi lão phu sẽ đích thân đến tận nhà khám"

"Diên thần y, chuyện này..."

Lâm Lục Viễn có chút xoắn quýt, tiếp xúc một hai người có thể không sao nhưng tập trung tất cả đến phủ không phải nói rước bệnh tới thân sao.

Diên đại phu hiểu ý Lâm Lục Viễn, lão nói:

"Đại nhân chỉ cần cho mượn tiền sảnh là được, còn ngài có thể ở hậu viện, chỉ là mượn chỗ chữa bệnh thôi, không thể lấy đến toàn phủ được. Hơn nữa

theo tin tức của Phủ Thành chủ thì dịch bệnh này muốn lây thì phải cần có điều kiện gì đó. Còn phần lão phu, đại nhân có thể cắt cử một người dẫn đường".

Bị nói như vậy, Lâm Lục Viễn có chút xấu hổ. Hắn đúng là sợ bị nhiễm bệnh nhưng đối phương dù sao cũng là thần y, lời nói vẫn có đôi chút trọng lượng, hắn không định phản bác. Trầm mặc một lát sau, Lâm Lục Viễn nói:

"Điền thần y, bản quan sẽ đi thu xếp ngay, mọi sự trông cậy vào ngài"

"Được, tin tưởng ở lão phu"

Nói xong Lâm Lục Viễn liền ra ngoài. Điền đại phu uống một hớp trà, gạt gù rồi nhìn qua Khương Hy, hỏi:

"Đại nhân tử, lần này mang đủ thuốc không?"

"Lão bá, ngoại trừ Hàn Huyền cao mang hơi nhiều ra, còn lại e rằng chỉ đủ cho một trăm người", Khương Hy nói

"Một trăm người... ", Điền đại phu trầm ngâm

Sau đó, lão thờ dài nói ra tiếp:

"Chúng ta chưa rõ nguyên nhân, đành tận lực thôi".

...

Hiệu suất làm việc của Lâm Lục Viễn không tồi, không đến nửa canh giờ tiền sảnh bắt đầu đông người lên. Để tập hợp với tốc độ này, Lâm Lục Viễn trực tiếp mở cửa kho lương thực, phân phát cho những nhà có người bệnh. Đồng thời thông báo thần y từ Nguyệt Hải Thành đến chữa bệnh. Nghe danh thần y, không ít người liền lập tức chạy đến, thậm chí mong bắt được cọng lông cứu mạng.

Nhìn thấy người người tụ tập như vậy, Điền đại phu và Khương Hy lòng liền âm trầm hẳn đi.

Quá nhiều. Ít nhất cũng hai trăm người.

Khương Hy nhíu mày, hắn có chút hoài nghi về người viết phong thư kia.

"Tốc độ lây lan tương đối chậm"... Cảm quan của tên đó không phải bị liệt rồi chứ?

Điền đại phu nhìn qua Khương Hy, nói:

"Đại nhân tử, nói không?"

Khương Hy nhìn Điền đại phu, đáp:

"Sẽ rất mệt"

Điền đại phu hài lòng gật đầu, nhón chân lên xoa đầu hắn. Khương Hy có chút bất đắc dĩ, Điền đại phu dạo gần đây rất thích xoa đầu hắn. Điền đại phu cười nói:

"Lão phu sẽ xử lý nhanh"

Sau đó, lão quay qua nhìn Lâm Lục Viễn đang ổn định người bệnh. Ổn định xong, Lâm Lục Viễn đi đến chỗ Điền đại phu, cười nói:

"Điền thần y, có thể bắt đầu rồi chứ?"

"Bắt đầu được rồi"

Điền đại phu gạt đầu nói, sau đó hướng đi đường vòng ra cửa. Lâm Lục Viễn một mặt ngó người ra, cảm giác không đúng, hắn liền chạy theo Điền đại phu nói:

"Điền thần y, bệnh nhân... ở đây"

"Lão phu biết, lão phu đã nói rồi, lão phu khám cho những người đã đến giai đoạn thổ huyết"

Lâm Lục Viễn liền biến sắc, lắp bắp nói ra:

"Vậy... những người ở đây... thì sao?"

Điền đại phu cười nói:

"Đã có đại nhân tử lo"

"Đại nhân tử?"

Lâm Lục Viễn bắt giác nhìn về hướng Khương Hy đang đứng, Khương Hy đang chuẩn bị dụng cụ và thuốc men. Lâm Lục Viễn có chút khó thở, nói:

"Điền thần y, vị công tử kia dù là truyền nhân của ngài nhưng... cũng không phải ngài a"

Điền đại phu nghiêm túc nhìn Lâm Lục Viễn nói ra:

"Lâm đại nhân, những người trước đến đây không sánh được với đại nhân tử, càng không sánh được với lão phu. Thủ đoạn xem bệnh của đại nhân tử hoàn toàn không dưới lão phu"

Nghe Điền đại phu nói, Lâm Lục Viễn hoàn toàn chấn kinh, "không dưới lão phu" là ý gì. Lâm Lục Viễn khó thở thật sự, thầm nghĩ:

"Vị công tử kia sẽ không phải là... tiểu thần y chứ?"

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tiểu thần y (2)

Dọn hết dụng cụ và thuốc thang ra trên bàn, Khương Hy lấy một miếng vải trắng ra che mặt, chỉ chừa lại đôi mắt để nhìn. Hắn nhìn về phía chỗ Điền đại phu và Lâm Lục Viễn đang đứng. Điền đại phu nhìn hắn đầy hòa ái, còn Lâm Lục Viễn sắc mặt vẫn hoài nghi vô cùng.

Không thể trách Lâm Lục Viễn, hắn hiện tại đã bị dịch bệnh lạ này dồn ép về góc tường. Sự việc lần này không thể có sai sót, hắn liếc qua Điền đại phu, ánh mắt mang chút lo lắng. Sau đó lại nhìn về Khương Hy. Theo hắn đánh giá, ngoại trừ dung mạo khiến nữ nhân động lòng ra, Khương Hy là một người cực kỳ kiệm lời, luôn an tĩnh ngồi ở bên Điền đại phu.

Là "ở bên" mà không phải "phía sau".

Lâm Lục Viễn làm một quan phủ, ít nhiều cũng tính là một mệnh quan triều đình, thứ bậc đối với hắn rất trọng yếu.

Ban đầu hắn không coi trọng Khương Hy nhưng thân làm quan, chỉ sau một thời gian ngắn hắn đã rút lại suy nghĩ đó. Hắn cho rằng Khương Hy là đệ tử của Điền đại phu, là truyền nhân thần y, tài nghệ của Khương Hy hẳn dù chưa thấy nhưng ít nhất sẽ không hoài nghi. Thậm chí hắn còn đẩy Khương Hy lên làm tiểu thần y.

‘Tiểu thần y’ không phải loại danh xưng có thể này xưng loạn. Đây là danh xưng chỉ dành cho những người có trình độ y thuật tiếp cận với thần y trong tương lai. Nhưng danh xưng này chỉ đại biểu cho tương lai mà không phải hiện tại.

Xem bệnh cho một, hai người hắn có thể thoải mái cho. Xem bệnh cho chục người hắn cũng có thể miễn cưỡng. Xem bệnh cho năm chục người hắn liền không dám quyết định, huống hồ ở đây có tận hai trăm người, ai dám mạo hiểm.

Nhìn Lâm Lục Viễn lo lắng suy tư, Điền đại phu cười nói:

"Lâm đại nhân không cần lo lắng, xem bệnh cho những bệnh nhân kia xong lão phu lập tức quay về đây giúp đại nhân tử".

Lâm Lục Viễn nắm chặt tay, nhìn lão nhân hiền hậu đang ở trước mặt mình. Nhận ra vẻ thông dong của Điền đại phu, hắn cắn răng hành lễ đáp:

"Sự việc lần này không thể thất bại, mong Điền thần y... đừng dọa bản quan"

"Lão phu không tự bêu xấu mình, chúng ta đi thôi", Điền đại phu cười nói, sau đó cùng với Lâm Lục Viễn ra khỏi phủ.

Lâm Lục Viễn tuy rằng sợ lây bệnh nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn không thể trốn được. Thành bại lần này ngoại trừ y thuật của Điền đại phu ra còn phải kể đến thái độ của hắn. Thành công thì hắn toàn vẹn thu được tín nhiệm của người dân trong trấn, Nguyệt Hải Thành sẽ trọng dụng hắn hơn. Thật bại hắn liền xong. Thay vì ngồi chờ chết, hắn chọn con đường cho hắn một tia cơ hội.

Làm quan phủ, Lâm Lục Viễn đương nhiên biết một số chuyện. Nguyệt Hải Thành phái Điền đại phu đến đây tức đây cũng xem như tận lực với Linh Vân trấn rồi. Còn về đề cho tu sĩ xuất thủ cứu giúp, hắn cho rằng bên đó còn chưa đến nỗi, Linh Vân trấn không có thứ gì đáng để tu sĩ xuất thủ.

Mặt khác, hấn còn không biết ngoài trần còn bị vây bởi hai tòa trận pháp. Nếu hấn biết thì đã chết lạng từ lâu rồi.

...

Ngay sau khi Điền đại phu và Lâm Lục Viễn rời đi, Khương Hy liền bắt tay vào chữa trị cho những người ở đây, khổ nỗi, vẫn chưa có ai dám đi lên. Người dân không thấy được mặt hấn vì miếng vải nhưng mơ hồ đoán được là một người trẻ tuổi. Quan phủ nói với họ là thần y đến xem bệnh, trong nhận thức của họ, thần y... là phải già. Trẻ tuổi làm sao y thuật đến trình độ gọi là thần y được.

Một khắc sau Khương Hy vẫn không thấy ai lên, hấn khề thờ dài, định mở miệng nói nhưng liền ngưng lại. Hấn thấy một thiếu nữ trẻ tuổi đang dắt một đứa trẻ đến chỗ hấn. Thiếu nữ này thoát nhìn mười bảy, mười tám tuổi, ngũ quan hài hòa, không quá xinh đẹp nhưng lại dễ lấy lòng người khác, thân mang phục trang lam nhạt. Thiếu nữ mang đứa trẻ lại, hành lễ nói:

"Đại phu, phiền ngài"

Khương Hy gật nhẹ, không nhìn thiếu nữ nữa mà nhìn về đứa trẻ, âm thầm đánh giá. Dáng vẻ mệt mỏi, ánh mắt yếu ớt, thoát nhìn triệu chứng không khác gì cảm mạo là bao. Hấn lấy một cái gối nhỏ để lên bàn, đứa trẻ thấy thế liền đưa tay đặt lên đó.

"Xem ra đã khám qua không ít y sư rồi", Khương Hy trầm nghĩ.

Hấn bắt đầu bắt mạch, mạch đập tương đối chậm, là cảm mạo. Khương Hy trầm mặc, không đơn giản là thế, hấn bắt đầu âm thầm vận linh thức dò xét đứa bé. Không bao lâu sau, hấn nhú mày, không bắt mạch nữa, hấn rơi vào trầm mặc.

Thiếu nữ nhìn thấy hấn nhú mày liền có chút lo lắng. Những vị y sư khác đều chẩn đoán đứa trẻ này bị cảm mạo, không phát hiện ra thứ gì khác nhưng năng căn bản không tin. Đây là khoảng thời gian vô cùng nhạy cảm đối với Linh Vân trấn, "cảm mạo" thôi cũng giết chết không ít người rồi.

Khương Hy ngưng trầm mặc, đưa tay lên tháo miếng vải xuống để lộ dung mạo mình. Qua việc vận linh thức, hấn phát hiện được dịch bệnh này không lây qua hô hấp, vậy thì không cần phải che chắn gì nữa. Thiếu nữ kia liền chấn kinh, nuốt một ngụm nước bọt.

"Đẹp trai đến vậy", nàng trầm nghĩ

Nam nhân đẹp nàng cũng từng gặp qua, nhưng đến mức này thì chưa từng thấy ai. Bình thường nàng có thể nhìn kỹ hơn nhưng tình thế hiện nay không phù hợp chút nào.

Khương Hy không quan tâm đến cô nương kia nhìn mình thế nào, hấn nhìn đứa trẻ trước mặt, cười nói:

"Tiểu đệ đệ, đệ bị thế này được bao lâu rồi?"

"Đại phu ca ca, đệ đã bị hơn một tuần rồi. Các đại phu khác nói đệ bị cảm mạo", được hỏi, đứa trẻ liền đáp.

"Bình thường đệ hay ăn gì?", Khương Hy hỏi tiếp.

"Trước đây đệ thích ăn thịt với cơm... dạo gần đây mẹ đệ chỉ cho đệ ăn cháo thôi", đứa trẻ có chút rầu rĩ đáp.

"Đệ không ăn gì lạ sao?"

"Dạ không, đệ chỉ ăn khi mẹ đệ nấu thôi", đứa trẻ lắc đầu nói.

Ở một bên, thiếu nữ có chút sốt sắng, vội hỏi:

"Đại phu, Đại Mao không sao chứ?"

Khương Hy nghe vậy liền gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Thiếu nữ có chút mờ mịt không hiểu, hấn mở miệng nói:

"Có sao nhưng không phải là do cảm mạo".

"Không phải cảm mạo?", thiếu nữ nói, vẻ mặt ngạc nhiên kèm với chút mong đợi.

Những người phía sau nghe được cũng như thiếu nữ, họ mong đợi. Nếu Khương Hy nói là cảm mạo họ liền không hi vọng gì nhưng câu trả lời của hấn lại là "không phải do cảm mạo". Ít nhất, họ cho rằng trình độ của hấn không cùng cấp bậc với những người kia. Khác biệt chính là hơn hay thua mà thôi.

Khương Hy gật đầu, nói:

"Không phải cảm mạo, mà là do máu. Máu đứa trẻ này lưu thông khá chậm, cơ thể bị mất nước khá nhiều. Trước mắt ta chưa tìm ra được cụ thể nguyên do nhưng phải xem thêm vài bệnh nhân nữa mới đưa ra chẩn đoán được".

Khương Hy vừa nói xong, một thanh niên liền chạy lên, có chút lúng túng nói:

"Đại phu... ta bị trước Đại Mao một tuần, hẳn sẽ dễ xem hơn".

Thanh niên thật không biết nên xưng hô như thế nào. Khương Hy quá trẻ, nhưng từ việc hắn không chẩn đoán là "cảm mạo" đã đem đến một chút chờ mong. Nghe Khương Hy giải thích về tình hình của Đại Mao xong hắn liền gắng gượng chạy lên.

Nhìn thanh niên sắc mặt tái nhợt hơn cả đứa trẻ, Khương Hy liền gật đầu, bắt đầu bắt mạch nhưng thực chất là vận linh lực dò xét.

Một lúc sau, hắn nhìn về phía thanh niên nhân nói:

"Vị đây gọi là..."

"Đại phu, ngài gọi ta là A Thiết", thanh niên nhân đáp.

"Được rồi, A Thiết đại ca, tình trạng của ngươi thật không tốt chút nào", Khương Hy thẳng thắn nói.

Thanh niên sắc mặt liền tái hơn trước, lắp bắp nói:

"Đ... đại phu, ta... sẽ không... chết chứ?"

"Chưa đến mức ấy", hắn nói

Nghe vậy, thanh niên nhân liền thở ra nhẹ nhõm. Sau đó liền chú tâm đợi Khương Hy nói tiếp.

"Cơ thể của ngươi tương tự như... Đại Mao. Máu lưu thông rất chậm, cơ thể cũng bị mất nước nhưng quan trọng hơn là phủ tạng có dấu hiệu suy nhược"

"Đại phu, vậy... phải làm sao đây?", thanh niên lo lắng hỏi.

"Trước hết ta sẽ châm cứu để máu lưu thông đã, phủ tạng suy nhược vốn cũng từ việc này mà ra".

"Vâng"

Thanh niên đáp. Sau đó liền cởi áo ra, cơ thể hắn gầy nhom ốm yếu, có thể thấy được cả xương sườn. Hắn định nằm lên giường nhưng xung quanh lại không có lấy cái giường nào. Hắn nhìn về phía Khương Hy đang ngâm châm trong nước ấm. Khương Hy thấy thế cười nói:

"A Thiết đại ca, ngồi là được rồi"

A Thiết trầm nghĩ có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì, an tĩnh ngồi xuống. Thiếu nữ ở bên cũng rất tò mò, nàng muốn xem thử vị "đại phu" này sẽ làm gì. Không những nàng mà gần hai trăm người đang ở trong đại sảnh cũng chờ xem.

Nhưng rất tiếc, mọi người không kịp thấy gì cả. Ngay từ lúc Khương Hy lấy châm ra khỏi nước ấm liền bắt đầu thi châm với tốc độ... không phải của phàm nhân. Chỉ trong tích tắc, trên người thanh niên liền có hàng đồng ngàn châm được găm vào từng huyệt vị. Thiếu nữ là người chấn kinh nhất, nàng ở ngay cạnh nhưng lại không kịp phản ứng.

Thanh niên nhân lúc cảm nhận được châm thì người đã đầy châm rồi. Hắn không nhin được mà nuốt một ngụm nước bọt. Những người sau không thấy được, vẻ mặt vô cùng mặt mớ, họ còn nghĩ hắn còn chưa thi châm.

Khương Hy không để ý đến vẻ mặt bọn họ thế nào, hắn đang âm thầm khôi phục lại linh thức cho bản thân. Lấy tu vi của hắn hiện tại, linh thức cũng không nhiều, tốc độ khôi phục lại rất chậm. Và vẫn còn gần hai trăm người chưa được khám, hắn khôi phục một liền tiêu hao mười. Quả thực rất mệt.

Một lát sau, A Thiết mở to mắt ra, ánh mắt vô cùng vui vẻ. Hắn cảm nhận được sự thay đổi, hắn cảm nhận được một chút sinh lực trong cơ thể mình. Thiếu nữ bên cạnh nhin không được mà đưa tay che miệng, nàng nhìn thấy thanh niên nhân không còn tái nhợt như trước mà dần có sắc hồng hơn.

Khương Hy thấy vậy liền thu châm về, tốc độ cực nhanh. A Thiết nhìn thấy châm đã thu, không khỏi vui vẻ nói:

"Đa tạ đại phu"

Khương Hy nói: "Chỉ là biện pháp tạm thời thôi. Trước mắt, ta sẽ kê cho ngươi và... đứa nhỏ gọi Đại Mao này vài đơn thuốc bổ. Ngoài ra hai người nhớ uống nhiều nước vào".

Chăm chú nghe Khương Hy nói xong, A Thiết và Đại Mao liền cảm tạ hắn. Thiếu nữ một bên thấy vậy liền an lòng, quay xuống chỗ mọi người nói:

"Mọi người an tâm, đại phu thật sự rất lợi hại".

A Thiết nghe vậy liền đứng dậy đi lại nói:

"Thanh tiểu thư nói đúng, đại phu thật sự rất lợi hại. Mọi người nhìn A Thiết ta xem, rất khỏe mạnh đúng chứ".

Mọi người nhìn A Thiết mà chấn kinh, họ không tin vào mắt mình. A Thiết hiện tại và A Thiết vài phút trước cứ như hai người khác nhau vậy. Thế là

không đần đo nữa, mọi người liền tranh nhau:

"Đại phu, ngài khám cho ta"

"Ta nặng hơn, ngài mau khám"

"Im miệng, con ta yếu hơn các người, ta lên trước"

"..."

Họ tranh nhau rất kịch liệt, thậm chí còn cãi và không ít. Vị thiếu nữ gọi Thanh tiểu thư kia thấy vậy liền lên tiếng trấn an:

"Mọi người bình tĩnh, đại phu chỉ có một người, không thể khám hết cho tất cả cùng lúc được".

Một người đàn ông trung niên liền lên tiếng:

"Thanh tiểu thư, bọn ta biết nhưng bọn ta vốn đã mang bệnh một thời gian rồi, ai lại không muốn mình lên trước chứ"

"Đứng đây"

"Đứng đây"

"..."

Thanh tiểu thư liền thở dài, nàng cảm thấy có chút lúng túng, không biết nên khuyên nhủ thế nào. Vậy nên nàng trầm mặc một hồi rồi mới nói:

"Hay là thế này đi, mọi người ai cũng mang bệnh. Người nào mang bệnh lâu hơn liền khám trước, mọi người cũng biết mà, bệnh không thể để lâu".

"Vị cô nương này nói đúng, bệnh không thể để lâu, những người mang bệnh lâu hơn liền khám trước. À, ưu tiên trẻ nhỏ"

Khương Hy đi tới nói, sau nhìn Thanh tiểu thư gật đầu rồi quay sang nhìn đám gia nô của quan phủ nói:

"Phiền các vị hỗ trợ".

"Khương đại phu khách khí, tiểu nhân sẽ tận lực"

Thanh tiểu thư nghe vậy liền âm thầm suy nghĩ.

"Vị đại phu này họ Khương sao?"

Hiệu suất của quan phủ rất nhanh, mọi người liền xếp hàng theo thứ tự bắt đầu khám. Khương Hy bắt đầu chính thức xem bệnh. Thanh tiểu thư ở bên hỗ trợ, hẳn cũng không từ chối. Khương Hy xem bệnh rất nhanh, với những người càng nặng hẳn sẽ sử dụng linh thuốc dò xét, với những người nhẹ hơn hẳn sẽ khám bình thường.

...

Hơn một canh giờ sau, hẳn đình chỉ hành động, vờn vai giãn cơ. Khương Hy trầm mặc một hồi liền nói:

"Chúng ta nghỉ một chút"

Thanh tiểu thư thấy hẳn có chút mệt mỏi liền không nói gì hơn, quay qua dặn dò với nha hoàn bên cạnh. Từ đầu tới cuối nha hoàn này vẫn luôn theo sau vị Thanh tiểu thư này, chính yếu vẫn là Khương Hy không để ý và vị chủ tử của nàng xuất sắc quá, nàng bắt đầu đã trở thành cái nền. Nha hoàn sau khi nghe dặn dò liền cúi người lui về chỗ những người chưa được khám, nói:

"Các vị, Khương đại phu cần nghỉ ngơi, khoảng nửa canh giờ sau sẽ bắt đầu lại"

"Chuyện này...", một vị cô nương trẻ tuổi lên tiếng, có chút ngập ngừng.

"Phải, phải, Khương đại phu đã khám hơn trăm người rồi, tốc độ này so với những người trước đã rất kinh người, chúng ta không cần vội", bà lão bên cạnh nói, đồng thời lắc đầu vờ vai cô nương.

Cô nương trẻ tuổi nghe vậy không nói gì nữa, liền dìu bà lão vào nghỉ ngơi, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Khương Hy có chút lo lắng. Nha hoàn thấy vậy cũng không lạ, những đại phu trước đây đến khám cũng không thể khám được hết. Đáng lý họ có thể khám hết nhưng họ vẫn sợ bị lây bệnh, vậy nên khám không được bao người liền chạy rồi. Xấu số thay, hai bà cháu này chưa bao giờ được khám cho ra hồn cả.

Khương Hy ngồi xuống cái ghế đầu, ánh mắt trầm tư nhìn về phía bàn. Cái bàn trước đó đầy ắp thuốc thang giờ đã trống không, thứ duy nhất không bị hao hụt chút nào là Hàn Huyền Cao. Thanh tiểu thư ở một bên nhìn Khương Hy trầm tư cũng rõ chuyện gì, nàng suy nghĩ một hồi liền nói:

“Khương đại phu, ngài đã có tính toán gì chưa?”

“Hiện nay chưa có”, Khương Hy lắc đầu, sau đó nói tiếp: “Thanh tiểu thư có tính toán gì?”

Từ lúc bắt đầu khám đến giờ hần liền có chút đề ý vị Thanh tiểu thư này, bởi nàng có tiếng nói đối với những người bệnh này. Hơn nữa, nhìn vào phục trang cũng có thể nói gia thế của nàng tuyệt không nhỏ, học thức lại cao. Khương Hy không tin nàng hỏi một câu như vậy mà không có dụng ý gì.

Thanh tiểu thư đáp:

“Những dược liệu mà Khương đại phu sử dụng, nhà tiểu nữ cũng có, tuy trữ lượng hiện tại có lẽ không nhiều nhưng cũng đủ cho những người còn lại”

Khương Hy nghe vậy liền có chút hứng thú, hần cười nói:

“Nhà của Thanh tiểu thư mở y quán sao?”

Nụ cười của Khương Hy rất thu hút, dù hần đã thu liễm khí tức của mình nhưng hiệu quả tu luyện của Sắc Dục thiên vẫn có chút hiện hữu. Thanh tiểu thư thấy vậy liền đỏ mặt, ngập ngừng nói:

“Khương đại phu chê cười rồi, nhà tiểu nữ mở y quán chỉ là để kinh doanh, chỉ là không có y sư như cấp bậc của Khương đại phu”.

“Vậy phiền tiểu thư rồi”, Khương Hy cười đáp.

Thanh tiểu thư cười gật đầu, sau đó liền lui ra. Khương Hy thở ra một hơi, thầm nghĩ lão Điền đi sao lâu đến thế. Từ sáng đến giờ hần hao tổn linh thức quá nhiều rồi, hần dùng tay chống đùi đứng dậy đi về hậu viện, tiến vào một trạch viện khá lớn. Trạch viện này là do Lâm Lạc Viên cung cấp cho hần và Điền đại phu ở trong những ngày ở đây.

Vào trong phòng đóng cửa lại, Khương Hy bắt đầu ngồi xuống đã tọa khôi phục linh thức.

Một khoảng thời gian sau, hần mở mắt ra, tinh quang rõ ràng, tinh khí mười phần. Khương Hy hài lòng, tốc độ khôi phục của hần ngày càng nhanh. Hần lẩm bẫm:

“Lựa chọn Tam Dục quả không sai”.

Hiện tại, tu vi của hần vẫn thấp, linh thức cũng không đến nỗi nhiều, khôi phục sẽ không lâu nhưng để đạt được tốc độ này hần phải cảm ơn đến bốn chữ "tinh thần công pháp". Không có Tam Dục, hai trăm người ngoài kia hần kham không nổi.

Bỗng nhiên, một âm thanh ‘ọt ọt’ kêu lên, hần đưa tay lên bụng sờ sờ, cười tự nhủ:

“Đói rồi sao, ăn trưa thôi”.

Từ trong túi đồ, Khương Hy lấy ra một bọc giấy, ở trong có vài cái bánh bao. Bánh bao này do Tứ nương làm đưa cho họ lúc sáng để ăn. Khương Hy cắn một miếng, hương vị liền lan tỏa trong khoang miệng, hần hài lòng nói:

“Quả nhiên là Tứ nương”.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tình thân

Cách khá xa với nơi Khương Hy đang ở, nơi đây là nơi ở của vị Thanh tiểu thư kia. Ở Linh Vân trấn, người quyền lực nhất đương nhiên là quan phủ Lâm Lạc Viên nhưng người giàu nhất là Thanh gia. Sản nghiệp của Thanh gia bao trùm gần như toàn bộ Linh Vân trấn, ở đây tiếng nói của Thanh gia rất có trọng lượng.

Đời này Thanh gia chỉ có độc nhất một đứa con, gọi là Thanh Tiêu Nhi. Người trong trấn gọi là Thanh tiểu thư. Vị tiểu thư này tuổi đời không lớn, cũng có thể xem là đến tuổi cập kê, bản tính lương thiện, lại hay bệnh vặt kẻ yếu. Từ lúc bệnh dịch bùng phát đến bây giờ, vị tiểu thư này là người xuất lực nhiều nhất, bất chấp sự ngăn cản của toàn Thanh gia.

Lấy địa vị của Thanh Tiêu Nhi cũng như lực ảnh hưởng của nàng đối với những người bệnh, Lâm Lạc Viên đương nhiên có thể cấp cho nàng một căn

phòng ở hậu viện để nghỉ ngơi.

...

"Tiểu thư, trữ lượng được của chúng ta vốn không còn nhiều, nếu mang ra hết..."

"Được rồi, không sao đâu"

Thanh Tiêu Nhi từ tốn nói, ánh mắt ra hiệu cho nha hoàn đang nói kia dừng lại, ý tứ là ăn thôi. Nha hoàn nghe vậy không nói gì nữa, tay cầm đĩa gấp một ít cơm, ánh mắt vẫn lén nhìn sang tiểu thư của mình.

Thanh Tiêu Nhi cũng không phải không nhận ra, nàng ngưng đôi đĩa trên tay mình, nhìn nha hoàn hỏi:

"Tiểu Châu, còn chuyện gì nữa?"

Nha hoàn gọi tiểu Châu kia nghe Thanh Tiêu Nhi hỏi liền ngập ngừng một lát rồi mới nói:

"Tiểu thư, người sẽ không... có ý gì với... Khương đại phu chứ?"

Thanh Tiêu Nhi nghe vậy xem chút bị ghen, nàng phản bác:

"Người đang nói cái gì thế, Khương đại phu là ai chứ, là thân truyền của Nguyệt Hái Thần y, ta chỉ là độc nữ của một phú hộ một trấn mà thôi. Người như Khương đại phu sao lại có thể để tâm đến một người như ta chứ, chưa kể..."

"Tiểu thư"

Tiểu Châu bỏ bát đĩa xuống, nghiêm túc nhìn Thanh Tiêu Nhi, nói:

"Người lại bắt đầu"

Thanh Tiêu Nhi bất chợt ý thức được câu nói của tiểu Châu liền có chút hoảng hốt nhưng rất nhanh nàng liền bình tâm lại. Nàng nhìn quanh rồi nhìn ra ngoài cửa sau đó thở nhẹ một hơi nói:

"Tiểu Châu, may có muội"

Tiểu Châu nghe vậy có chút lo lắng, nói:

"Tiểu thư, làm sao đây?"

"Ta cũng không biết nữa, chuyện đến đâu tính đến đó vậy"

Gian phòng liền tĩnh lặng lại. Rất lâu sau, tiếng bát đĩa lần nữa mới được vang lên.

Thanh Tiêu Nhi có một bí mật, bí mật này chỉ có ba người biết, gồm cha mẹ nàng và tiểu Châu. Bí mật này không thể lộ ra, lộ ra nàng liền phiền phức, nhất là với người kia.

...

Một canh giờ sau.

Khương Hy quay trở lại với công việc của mình, sau khi hồi phục linh thức và nghỉ ngơi đầy đủ, hiện tại hắn hoàn toàn đủ sức khám nốt cho một trăm người còn lại. Nếu quá độ, cùng lắm thì như trưa nay thôi.

"Người tiếp theo", Khương Hy nói

Nghe vậy, một cô nương trẻ mang theo một lão bà đến ngồi xuống trước mặt hắn, thần sắc kinh hãi. Khương Hy mờ mịt không hiểu chuyện gì, rõ ràng là bị bệnh mà sao còn vui được. Lão bà để ý thấy biểu hiện của hắn, khụ khụ vài tiếng rồi nói:

"Đại phu thứ lỗi cho, hai bà cháu lão qua nhiều lần rồi mới được khám, khó tránh được vui mừng".

Khương Hy nghe vậy liền nói:

"Lão thái thái, những người trước không khám cho người?"

"Có người khám có người không, nhưng kết quả đều là cảm mạo", lão bà chán nản nói.

Khương Hy gật gù, những đại phu kia không thể sánh với Điền đại phu, hắn không chắc năng lực của Điền đại phu đến đâu nhưng không có chuyện Điền đại phu chẩn đoán sai. Nếu không tìm ra, lão sẽ thử nhiều lần. Nếu thật sự không đoán ra được, lão sẽ nói rằng:

“Xin lỗi, lão phu bất lực”.

Lại nói, Điền đại phu đi thật sự rất lâu, ban đầu Khương Hy ước tính lão sẽ trở về sau khi nghỉ nhưng đến giờ lại chưa trở lại. Điền đại phu là phàm nhân, không thể sử dụng linh thức nhưng những người mà lão đi khám bị nặng hơn, triệu chứng rõ hơn. Lấy y thuật của lão tất nhiên sẽ nhìn ra vấn đề. Đi lâu như thế này, trừ khi...

“Không lẽ số lượng lại đông hơn dự tính?”

“Hay do đường xá xa xôi?”

“Sẽ không phải có người đang trong tình trạng hấp hối rồi chứ?”

“...”

Vô vàn trường hợp xuất hiện trong đầu Khương Hy, hần suy diễn không ít, đến mức xem chút quên mất hai bà cháu trước mặt cho đến khi vị cô nương kia mở miệng nói:

“Đại phu... ngài không sao chứ?”

Bị gọi làm hần chợt tỉnh, Khương Hy nói:

“Thật có lỗi, không biết ai sẽ khám trước đây?”

“Phiên đại phu khám cho cháu gái của lão trước”, lão bà nói.

“Bà bà, con không sao, người nên khám trước. Đại phu, người khám cho bà bà trước đi”

“...”

Hai người nhường qua nhường lại, Khương Hy thờ dài, trầm nghĩ:

“Tình thân, thật đáng ngưỡng mộ”.

Khương Hy ánh mắt liền có chút hoài niệm, hần cũng từng có một gia đình như vậy, đã rất rất lâu rồi. Bất chợt, hình ảnh một lão nhân lưng còng chân khuyu xuất hiện trong đầu hần, là Điền đại phu. Khương Hy âm thầm giật mình, trầm mặc một hồi liền cười khô, thầm nói trong lòng:

“Xem ra, ta đối với lão Điền thật như người thân rồi”

...

...

Cuối cùng, lão bà chịu thua, đành phải khám trước. Khương Hy bắt đầu bắt mạch, sau đó âm thầm vận chuyển linh thức quét về phía lão bà. Không bao lâu sau, Khương Hy thu tay về. Tay phải đưa lên vân về xương quai hàm, tay trái thì ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn vài tiếng, về mặt hần vô cùng đầm chiêu.

Hần phát hiện ra điểm lạ, một điểm mà ở những bệnh nhân khác hần không nhìn ra. Lão thân này hần đã bị rất lâu rồi, dù chưa chuyển sang giai đoạn sau nhưng có lẽ cũng không còn xa nữa. Mặt khác, lão bà này cũng không phải mắc mỗi một bệnh. Hần nhìn lão một hồi rồi nhìn sang cô nương trẻ nói:

“Cô nương, đến phiên cô rồi”

Cô nương trẻ thấy hần không nói kết quả cho bà bà mà trực tiếp chuyển qua khám nàng, nàng liền xoắn quýt nói:

“Đại phu, bà bà... không có chuyện gì chứ?”,

“Không hề gì, ta định xem bệnh cho cô rồi sẽ kê thuốc cho hai bà cháu”

“Vâng, tạ đại phu”, nàng cười đáp, nụ cười của nàng có chút yếu ớt do bệnh tật nhưng ánh mắt lại rất vui mừng. Nàng nghe đại phu bảo kê thuốc cho hai người, tức là cùng đơn. Tình trạng nàng thế nào nàng biết, không nặng lắm. Vậy thì bà bà hần cũng như vậy.

Khương Hy xem bệnh cho vị cô nương này rất nhanh, không đến năm phút, hần liền lấy bút chấm vào mực đã mài và viết một đơn thuốc. Sau đó hần đưa cho nàng mà nói:

“Cô nương, đây là đơn thuốc ta kê cho hai bà cháu, cô mang sang chỗ gia nhân để lấy thuốc”.

“Đa tạ đại phu”, cô nương đọc qua đơn thuốc, vui mừng đáp. Nàng nhận ra những vị thuốc này hoàn toàn khác so với những người trước, lấy tâm lý của nàng, lúc này có lẽ nàng đang mơ đến chuyện hai bà cháu được chữa khỏi bệnh.

Cô nương quay qua nói với bà lão:

“Bà bà, người ở đây đợi một lát, con đi lấy thuốc nhanh rồi sẽ trở lại”

Nói xong cô nương liền đi, lão thân nhìn bóng lưng cháu mình, trên mặt thoáng quá một nụ cười nhẹ. Lão bà quay lại định đứng dậy thì thấy Khương Hy đang nhìn mình, lão bà liền nói:

“Đại phu còn có chuyện gì sao?”

Khương Hy đáp:

“Lão thái thái, tại sao người lại nói dối?”

“Đại phu, người nói...”, bà lão cười đáp lại nhưng bị ánh mắt của Khương Hy quét tới lão liền ngưng lại, nụ cười của bà thu lại, khẽ thở dài.

“Mạng của lão cũng không còn bao lâu, mỗi lần có đại phu đến lão căn bản không muốn đi, như thế rất tốn kém. Không lâu về trước, cháu gái của lão bỗng nhiên bị nhiễm bệnh. Lúc đó, lão thật sự rất sợ. Về phần mình, lão đã có chuẩn bị, dù sao lão cũng đã sống đủ lâu rồi. Nhưng nàng thì khác, nàng còn quá trẻ, ngặt nỗi nàng lại cho rằng lão vẫn không muốn đi khám, nên nàng nhất quyết uy hiếp lão. Lão không đi, nàng cũng sẽ không đi, thế là lão đi cùng nàng”

Lão bà nói đến đây, ngập ngừng một hồi rồi nói tiếp:

“Chuyện của lão mong đại phu đừng nói với nàng, lão muốn trước khi đi vẫn có thể nhìn thấy nụ cười của nàng”.

Khương Hy nghe vậy, nhẹ nhàng nói:

“Nếu ta thật không chữa được, ta sẽ không nói với nàng”

“Đa tạ đại phu”, lão bà khom người vái tạ.

Khương Hy lại đỡ bà lão đứng dậy. Những người phía sau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, họ đoán lão bà kia tạ ơn Khương Hy vì đã chữa trị cho mình. Có người còn quá đáng hơn cho là lão bà đó đã được chữa hết toàn bộ. Bất giác, sâu thẳm trong lòng mỗi người đều tăng thêm một chút hi vọng.

Ngay lúc lão bà được Khương Hy đỡ dậy, cô nương trẻ cũng đã quay trở về, trên tay là hai đùm thuốc đã được gói theo toa. Nàng thấy hân đỡ lão dậy, nàng còn tưởng bà bà của mình bị ngã, vội hoảng hốt chạy đến, lo lắng nói:

“Bà bà, người không sao chứ?”

“Ta không sao, con xong chưa?”, lão bà cười đáp

“Con xong rồi”, cô gái cười nói, đưa tay đang xách thuốc lên trước mặt bà nói.

“Tốt rồi, chúng ta về thôi”, lão bà nói, sau đó quay qua Khương Hy gật đầu nhẹ.

Khương Hy gật đầu đáp lại.

Sau hai bà cháu họ, những bệnh nhân còn lại không còn ca nào đặc biệt cả. Hắn khám một hơi đến gần chập tối mới xong hết hai trăm người. Hắn uể oải ngồi trên ghế, cúi đầu, dùng tay lay lay ấn đường, bất chợt một mùi hương dịu nhẹ liền thoảng qua, hắn ngẩng đầu lên. Thanh Tiêu Nhi đứng trước hắn, tay đang mang một tách trà, nàng mở miệng cười nói:

“Khương đại phu vất vả”

Khương Hy tiếp nhận tách trà, ngửi qua một lượt rồi làm một hớp.

“Vị không tệ”, hắn nói.

Thanh Tiêu Nhi cười, sau đó lại có chút đỏ mặt. Nàng tại sao lại đỏ mặt, lúc này trời đã không còn ánh hoàng hôn, nên không có chuyện là do ánh chiều tà, mà là do Khương Hy đang nhìn nàng. Nàng không hiểu sao hắn lại nhìn, nàng liền ngập ngừng hỏi:

“Khương... đại phu... trên mặt ta có gì sao?”

Nghe vậy, Khương Hy đáp:

“Thanh tiểu thư, người không cần giấu, mau ngồi xuống đây”.

Thanh Tiêu Nhi nghe vậy trong lòng liền động. Nàng có cảm giác không tốt, không lẽ bí mật của nàng... lộ rồi?

Tuy vậy nhưng nàng vẫn từ từ ngồi xuống, tay đưa nhẹ lên ngang miệng, đỏ mặt nói:

“Không biết ý Khương đại phu... là gì?”

Khương Hy nhíu mày khó hiểu, tự hỏi thầm:

“Nữ nhân này có ý gì?”

Hắn nói:

“Thanh tiểu thư, người ủ bệnh được bao lâu rồi?”

Nghe câu này, thần sắc Thanh Tiêu Nhi ngưng trệ lại, cảm giác như sét đánh ngang tai nhưng nàng lại thấy hoang đường vô cùng, nàng đáp:

“Khương đại phu, ta khỏe mạnh”

Khương Hy lắc đầu, nói tiếp:

“Không biết vì lý do gì người lại không có biểu hiện như những người bệnh nhưng chính xác là người cũng bị nhiễm bệnh rồi”

Thanh Tiêu Nhi nhíu mày, sắc mặt có chút không tốt nhưng quan sát Khương Hy cả ngày, nàng ít nhiều cũng có hiểu biết về y thuật của hắn. Nàng hoàn toàn xác định đẳng cấp của hắn hoàn toàn vượt trội bất kỳ y sư nào nàng từng gặp. Lời nói của hắn về người khác nàng có thể tin nhưng nếu nói về nàng thì lại là một chuyện khác.

Thanh Tiêu Nhi liền trầm mặc.

Một lát sau, nàng nói:

“Khương đại phu có mấy phần nắm chắc?”

“Mười phần”

Lòng Thanh Tiêu Nhi liền trầm xuống, nàng thấy Khương Hy đáp lại câu hỏi của mình rất nhẹ nhàng, lời nói không quá nhấn mạnh nhưng lại chắc chắn vô cùng. Hắn làm cho nàng cảm giác như lời hắn nói là điều hiển nhiên, không cần phải kiểm chứng.

Đắn đo một lúc, Thanh Tiêu Nhi quyết định, nói:

“Ngày mai, mời Khương đại phu và Điền thần y đến Thanh gia làm khách”

Nàng không thể khám ngay hiện tại được, một phần là vì Khương Hy đã mệt rồi, nàng sợ hắn chẩn đoán không được tốt. Một phần là nàng cần đem chuyện này về nói lại cho cha mẹ nàng. Hai người họ tất nhiên sẽ lo lắng nhưng không làm gì thì càng đáng lo hơn.

Khương Hy suy nghĩ một hồi liền gật đầu, nói:

“Ta thay mặt Điền đại phu đáp ứng lời mời Thanh tiểu thư”

“Vậy còn Khương đại phu đâu?”

Khương Hy nhìn Thanh Tiêu Nhi một hồi lâu, rồi nói:

“Ta sẽ đến”

Thanh Tiêu Nhi trầm mặc, sau đó nói:

“Ta sẽ đợi... Ta gọi là Thanh Tiêu Nhi”

Thanh Tiêu Nhi quay người rời đi, ngoài phủ vốn đã có một chiếc kiệu chờ sẵn, trước khi lên, nàng không quên quay lại nhìn Khương Hy một lát. Kiệu rời đi, xung quanh liền tĩnh lại, bệnh nhân đều đã về hết, gia nô thì cẩn thận mà quét dọn.

Khương Hy có chút mệt mỏi, ánh mắt mang một vẻ âm trầm, hắn quay người đi về phía hậu viện. Đột nhiên, hắn quay người lại, ánh mắt hắn lóe lên chút tinh quang mà nhìn về phía cổng, khóe miệng cong lên.

Một lão nhân lưng còng, chân khuyu bước vào.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Không quen nên nhạt miệng

Điền đại phu trở về, dáng vẻ tương đối mệt nhưng thoát nhìn lão nhân này khỏe mạnh hơn Khương Hy không ít. Đằng sau lão là Lâm Lục Viễn, thông thường với thân phận của hắn thì hắn đương nhiên phải đi đầu mới đúng. Tuy nhiên hôm nay hắn đứng là được mở mang tầm mắt.

Ngoại trừ một hai nhà đầu tiên là hắn dẫn Điền đại phu đến, còn lại gần như là hắn theo Điền đại phu. Hắn không biết Điền đại phu đã sử dụng thủ đoạn gì nhưng những nhà sau lão hoàn toàn tự tìm ra được mà không cần hắn dẫn đường. Hắn thật tâm nỗ lực vị thần y này.

Lâm Lục Viễn mặc dù theo Điền đại phu đi khám ngoài nhưng trong lòng tương đối lo lắng những người bệnh ở phủ. Vậy nên dưới sự đốc thúc của hắn, Điền đại phu cũng nhanh chóng khám xong mà trở về.

Lâm Lục Viễn nhìn vào sảnh, hắn không thấy ai cả, quay sang hỏi gia nô đang quét dọn:

“Người đâu?”

Gia nô đang quét sân vốn không để ý Lâm Lục Viễn đã trở về, nghe thấy tiếng gọi hắn liền quay lại, hoảng hốt mà hành lễ nói:

“Tiểu nhân tham kiến đại nhân”

“Trả lời câu hỏi của ta”, Lâm Lục Viễn có chút nôn nóng nói

“Bẩm đại nhân, người đều được khám xong hết nên... về rồi”

Lâm Lục Viễn mặt đại ra, còn nghĩ là mình nghe nhầm. Hắn hỏi lại, gia nô cũng trả lời lại cũ. Lâm Lục Viễn thật bị chấn kinh.

“Một người trị... hai trăm”.

Lâm Lục Viễn lúc này mới tin lời Điền đại phu nói lúc sáng, lão nhân đã khẳng định y thuật của Khương Hy không dưới lão. Lâm Lục Viễn bây giờ thậm chí chửi mấy tên y sư lúc trước. So với đôi thầy trò này, bọn họ rõ... vô dụng.

Hắn thở nhẹ ra một hơi, tâm tình của hắn lúc này tương đối tốt, Linh Văn trấn có lẽ có hi vọng rồi. Không chỉ Lâm Lục Viễn mà một người khác tâm tình cũng rất tốt, đó là Điền đại phu.

Điền đại phu vốn dĩ cũng lo lắng cho Khương Hy, lão đã đẩy nhanh tốc độ để trở về giúp nên bộ dạng lúc này mới có vẻ mệt mỏi như vậy. Tiếc một điều là lão tương đối lo xa, nhìn thấy cảnh trước mặt lão kinh ngạc mà mở to mắt ra, thậm chí hỏi:

“Người đâu?”

“Bệnh nhân đâu hết rồi?”

Khương Hy thấy lão về cũng quay người mà ra đón, thấy lão đại ra Khương Hy cũng không biết nói gì. Bản thân hắn cũng khá mệt mỏi rồi, hắn không có ý đứng chờ lâu đến thế, đành mở miệng:

“Lão bá, chúng ta về nghỉ thôi”

Điền đại phu chợt tỉnh, lão vốn đã nghe được câu trả lời từ gia nô nhưng ở cùng Khương Hy gần hai tháng lão tự biết trình độ của hắn. Ban đầu lão cho rằng hắn nhiều nhất có thể lo được tầm hơn một trăm người, kết quả lại khiến lão chấn kinh tột độ. Lão định hỏi chuyện nhưng nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Khương Hy, lão có chút đau lòng. Những chuyện định hỏi lão cũng vụt ra sau đầu. Lão vỗ vai hắn, nói:

“Ừ, chúng ta nghỉ thôi”

...

Điền đại phu sau khi về phòng liền đánh một giấc, Khương Hy thì bảo gia nhân chuẩn bị nước tắm. Hắn mệt mỏi cơ bản là do sử dụng linh thức quá độ, chỉ cần đã tọa khôi phục thì hắn sẽ khỏe mạnh lại thôi.

Từ sau khi trọng sinh đến giờ, Khương Hy yêu thích nhất là chuyện tắm rửa. Một phần vì bản thân hắn quan trọng chuyện sạch sẽ, một phần là vì tu hành. Hắn hiện tại chủ tu là Tam Dục nhưng đó là về mặt linh thức và pháp lực, còn tu luyện linh lực thông thường hắn vẫn sử dụng thủy linh khí. Thủy linh khí nhiều nhất đương nhiên là ở trong nước rồi.

Phòng tắm của Lâm phủ đương nhiên rất rộng, trong đó có nguyên một cái bồn tắm khá lớn. Tại đó vốn có hai tỳ nữ hầu hạ chuyện tắm rửa, hai tỳ nữ này ăn mặc tương đối mắt mẽ, lại còn rất trẻ, mỗi hành động của hai người đều mang một mùi câu dẫn đầu đầy. Sắp xếp như thế này Khương Hy tất nhiên hiểu ý, nhưng hần cần tu hành, không thể để người ngoài thấy, hần liền đuổi hai tỳ nữ kia ra.

Khương Hy khoan chân ngồi trong bồn tắm, hơi thở nhịp nhàng có quy luật, đôi mắt của hần không nhắm lại mà mở to ra. Ánh mắt của hần trông vô hồn như người chết, ở ngay trong đen xuất hiện những tia tinh quang màu đỏ hồng lượn lờ như đốm lửa. Khí tức của hần bình lặng đến lạ thường.

Đột nhiên, khí tức của hần liền động, bắt đầu kéo lên rất nhanh. Phải một lúc sau mới dừng lại. Ổn định khí tức trong chốc lát, ánh mắt của hần liền trở về như bình thường, tinh quang sáng lạn. Hần thu công lại thở nhẹ ra một hơi, lẩm bẫm nói:

“Hai mươi hai chu thiên rồi”.

Tu vi của Khương Hy đã tăng được thêm hai chu thiên, đây cũng là nhờ vào công lao của việc khám bệnh. Hôm nay hần tuy dùng linh thức quá độ nhưng lại vô tình giải khai tiềm lực cho linh thức. Sau khi khôi phục lại linh thức của mình, hần cảm giác được linh thức của hần được tăng lên một mảng nhỏ. Theo đó, hần có thể kiểm soát linh khí tốt hơn, tu hành thuận lợi hơn rất nhiều, nhờ đó mà linh lực của hần cũng được kéo lên theo.

Trong cơ thể của hần hiện tại gồm có mười một tia linh lực và mười một tia pháp lực. Vốn dĩ hần có thể chuyển hóa toàn bộ linh lực thành pháp lực nhưng số linh lực này hần vẫn còn cần, không thể chuyển hóa hết được.

Khương Hy ngả đầu ra sau, lưng dựa vào thành bồn mà thư giãn. Bỗng nhiên, hần nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về hướng cửa. Một giọng nói vang lên:

“Khương đại phu, bữa tối đã chuẩn bị xong, Lâm đại nhân đang đợi ngài”

“Ta biết rồi”, hần đáp

“Vâng... Khương đại phu có cần...”, gia nô ngập ngừng đáp

“Không cần, ta xong ngay”

“Vâng... tiểu nhân không làm phiền ngài nữa”, do dự một hồi, gia nhân liền đáp.

Lâm Lục Viễn đã ra lệnh cho đám gia nhân phải hầu hạ Khương Hy thật tốt, thậm chí còn tốt hơn cả Lâm thiếu gia nữa. Nhưng từ đầu đến cuối hần toàn khước từ, bọn họ thật có chút xoắn quýt, sợ bị Lâm Lục Viễn trách phạt. Khương Hy đã không cần, gia nhân cũng không dám nán lại, nhờ đâu tâm tình hần không tốt bọn họ cũng không xong.

Sau khi xác nhận gia nhân kia đã đi, Khương Hy đưa tay lên xoa xoa bụng một chút. Hần lấy tay chống thành bồn rồi đứng dậy, lau khô người rồi mang lại y phục. Khương Hy lấy tay sờ sờ tóc mình, xem ra vẫn còn ướt. Hần vận một tia linh lực hong khô đầu tóc rồi búi tóc mình lên. Chính trang xong xuôi hần liền ra khỏi phòng tắm.

Đi được một đoạn, hần thấy đã có gia nhân đứng sẵn ở hành lang chờ hần, gia nhân mở miệng cười nói:

“Khương đại phu, mời ngài theo tiểu nhân”

Khương Hy gật đầu, cười nhẹ rồi theo gia nhân đến đại sảnh. Ở đó đã có sẵn một bàn ăn lớn, bên trên bày biện không ít sơn hào hải vị. Ngồi ở vị trí chủ tọa đương nhiên là quan phủ Lâm Lục Viễn, bên phải hần là Điền đại phu, bên trái là một vị phụ nhân và một thanh niên nhân.

Thanh niên nhân này theo Khương Hy đánh giá mà nói thì cũng khá đẹp trai. Nếu lấy Khương Hy làm tiêu chuẩn là mười phần thì thanh niên nhân này cũng đạt được bảy phần rồi. Nhìn vị trí Khương Hy cũng đoán được hai người kia là ai rồi.

Ánh mắt Khương Hy không nhìn hai người họ nữa mà dời về hướng Điền đại phu mà đi. Đang trò chuyện với Điền đại phu, thấy hần bước lại, Lâm Lục Viễn liền đứng dậy cười sáng khoái mà nói:

“Ha ha ha, Khương đại phu đến rồi, mời ngồi”

Trông Lâm Lục Viễn cao hừng như vậy, Khương Hy cũng không thể thất lễ, hần cười đáp:

“Thật có lỗi, ta đến trễ”

“Ha ha ha không có gì, Điền thần y và ta cũng chỉ mới đến mà thôi. Khương đại phu đừng khách sáo”, Lâm Lục Viễn đáp.

Khương Hy ngồi xuống bên cạnh Điền đại phu, lão nhân cũng nhìn hần hòa ái mà cười. Sau khi người đến đã đủ, Lâm Lục Viễn liền nói:

“Bản quan trước hết liền muốn tạ tạ Điền thần y và Khương đại phu đã ra tay giúp đỡ cho Linh Vân trấn. Ly rượu này bản quan kính hai vị”

Lâm Lục Viễn hai tay nâng lên rượu lên rồi uống, hần nói tiếp:

“Ly rượu thứ hai này, bản quan chúc hai vị sớm tìm ra cách hóa giải dịch bệnh này, giải thoát khổ khổ cho người dân Linh Vân trấn”

Lúc này, Điền đại phu cũng nghiêm túc mà nhìn Lâm Lục Viễn, lão cầm ly rượu trên tay rồi nói:

“Lão phu sẽ không phụ lòng tin tưởng của đại nhân”.

Rồi lão uống.

Trước mặt Khương Hy cũng có một ly rượu nhưng hắn không uống. Điền đại phu đã nói y sư thì không được uống rượu, hắn liền tôn trọng lão nhân này. Tuy nhiên hành động này của hắn lại rơi vào mắt của thanh niên nhân đối diện.

Thanh niên nhân nhủ mảy, bực bội muốn lên tiếng nhưng rất nhanh lại bị phụ nhân bên cạnh giữ lại. Lâm Lục Viễn đang cao hứng, phụ nhân dù không hài lòng với Khương Hy thì cũng không muốn phá tâm trạng.

Khương Hy không uống, Lâm Lục Viễn dù có chút ngạc nhiên nhưng cũng không ép. Khác với lúc sáng, bây giờ Lâm Lục Viễn đã coi trọng Khương Hy hơn rất nhiều, tất cả đều là nhờ vào biểu hiện của hắn. Một người trị hai trăm không phải là chuyện có thể nói suông là được. Lâm Lục Viễn nhìn qua phụ nhân và thanh niên nhân rồi quay sang Điền đại phu nói tiếp:

“Đây cũng là lần đầu gặp nhau, để bản quan giới thiệu với Điền thần y và Khương đại phu hai người”

“Người ngồi cạnh bản quan đây là phụ nhân của bản quan. Còn đây là nhi tử của bản quan, tên là Lâm Thanh Đình. Khuyển tử tuy không bằng Khương đại phu nhưng cũng là một nhân tài, mong Điền thần y không chê”

“Lâm đại nhân nói đùa rồi. Lâm thiếu gia khôi ngô tuấn tú, khí độ hơn người, tất có đại nghiệp”, Điền đại phu cười đáp

Lâm Thanh Đình nghe vậy liền cười nói:

“Thần y quá khen, Thanh Đình không dám”

Bề ngoài là thế nhưng, trong lòng Lâm Thanh Đình liền không vui. Phụ thân hắn bảo hắn không bằng Khương Hy là điều không thể chấp nhận được. Hắn dù gì cũng là nhi tử của quan phủ đại nhân, là ‘vua’ một trấn. Khương Hy mặc dù tài có cao thì cũng chỉ là một thường dân, thường dân thì dù ở đâu cũng chỉ là thường dân mà thôi.

Lâm phu nhân đương nhiên biết nhi tử không vui đành mở miệng cười nói:

“Đồ ăn sắp nguội rồi, chúng ta mau ăn thôi”

“Đúng, chúng ta cũng mau ăn thôi. Để bản quan giới thiệu cho Điền thần y và Khương đại phu món này...”

Lâm Lục Viễn sáng khoái mà giới thiệu cho hai người vài món đặc sản của Linh Vân trấn. Điền đại phu rất dễ tâm, lão cảm thấy mấy món này trông khá lạ mắt, cố gắng hỏi cách làm. Lâm phu nhân liền vui vẻ mà giải đáp cho lão.

Lão dự tính lúc về sẽ đưa công thức cho Tứ nương, Tứ nương kiểu gì cũng sẽ làm vài động tác ‘thăng cấp’ cho mấy món này. Đến lúc đó lão cùng đại nhân tử chỉ cần ăn thôi là được.

Ngồi một bên, Khương Hy thì an tĩnh mà ăn, không có biểu hiện gì đặc biệt. Với những người khác thì bàn ăn này đúng là sơn hào hải vị, với hắn mà nói thì vô cùng bình thường. Cũng không trách được hắn, đây gần như là hiệu ứng của việc một ngày ba bữa đều ăn đồ do Tứ nương nấu, khẩu vị tự nhiên được nâng cao lên một tầm khác.

Phía đối diện, Lâm Thanh Đình quả thật lúc này trông Khương Hy không vừa mắt một chút nào. Hắn có cảm giác Khương Hy không vừa ý đồ ăn ở trên bàn. Phải biết hắn lớn lên trong ăn sung mặc sướng nhưng không phải bữa nào cũng thịnh soạn như thế này. Biểu hiện của Khương Hy như thế không khác gì xem thường nhà bọn hắn.

Cùng với việc trước đó, Lâm Thanh Đình cuối cùng cũng không nhịn nữa, nén giận mà nói:

“Khương đại phu... không vừa ý với đồ ăn sao?”

Lời vừa ra, không khí bàn ăn liền có chút thay đổi. Lâm phu nhân có chút hoảng hốt, thầm nghĩ không xong. Lâm Lục Viễn đang trò chuyện vui vẻ với Điền đại phu cũng nhủ mảy mà nhìn sang nhi tử hắn. Điền đại phu thì khác hai người họ.

Thân là người ăn ‘chực’ mấy chục năm ở quán Tứ nương, lão đương nhiên hiểu bàn ăn này dù không tệ nhưng để khen ngon thì còn xa lắm.

Khương Hy nghe vậy, không nặng không nhẹ mà đáp:

“Ăn không quen nên nhạt miệng”

Lâm Thanh Đình liền biến sắc, tay đập mạnh xuống bàn đứng dậy trừng mắt, chỉ tay vào Khương Hy quát:

"Họ Khương kia ngươi có ý gì?"

"Đình nhi, mau ngồi xuống", Lâm phu nhân lên tiếng khuyên can nhưng vị này hoàn toàn không có ý xin lỗi gì cả.

"Như thế nào thì nói như vậy", Khương Hy bình tĩnh đáp

"Ngươi..."

"Đủ rồi, Thanh Đình, còn không mau xin lỗi Khương đại phu"

Lâm Lục Viễn tức giận nói, Lâm phu nhân bên cạnh rất ngạc nhiên về hành xử của hắn. Lâm Lục Viễn chỉ có một đứa con là Lâm Thanh Đình. Vậy nên hắn rất hay nuông chiều con trai mình. Không có chuyện hắn sẽ để nhi tử chịu thiệt.

Lâm phu nhân thấy Lâm Lục Viễn buông lời như vậy tức biết hai vị y sư trước mặt tuyệt không thể đắc tội, nàng tự nhiên hiểu chiều hướng nên đi như thế nào, liền nhanh chóng mà khuyên nhủ:

"Đình nhi, mau xin lỗi Khương đại phu, đừng để phụ thân giận"

Lâm Thanh Đình nghe mẩu thân hắn khuyên nhủ cũng không nguyện đáp ứng nhưng hắn hiểu trong tâm câu nói là nằm ở về sau. So với việc xin lỗi thì phụ thân nổi giận lại càng đáng sợ.

Điền đại phu thấy không khí có chút căng thẳng, lão nhìn qua Khương Hy, thấy hắn không có biểu hiện gì khác lạ, liền quay qua nói với Lâm Lục Viễn:

"Lâm đại nhân, Lâm phu nhân, hai vị không cần phải trách phạt Thanh Đình tiểu chất"

"Điền thần y không cần phải bao che cho nó", Lâm Lục Viễn đáp.

"Không, ý của lão phu là Thanh Đình cũng không phải không có ý đúng", Điền đại phu đáp

Lâm Lục Viễn giật mình, cảm giác quái lạ. Đáng lý ra thầy phải bảo vệ trò mới đúng chứ không phải đẩy trò mình lên nhận lỗi, thế khác nào tự bôi bác chính mình chứ. Tuy hắn nghĩ vậy nhưng mặt ngoài vẫn đáp:

"Ý của Điền thần y là gì?"

Điền đại phu ôn hòa đáp:

"Nếu là người khác thì Thanh Đình nổi giận là đúng nhưng với hai người bọn ta liền không đúng. Lão phu và đại nhân từ một ngày ba bữa đều là do Tứ nương nấu... đại nhân hiểu ý lão phu chứ?"

"Tứ nương..."

Lâm Lục Viễn nhú mày, thầm nghĩ cái tên này đã nghe ở đâu rồi. Bỗng nhiên hắn mở to mắt, chấn kinh mà nói:

"Ý ngài là... Nguyệt Hải Thần trù"

"Đúng là vị ấy", Điền đại phu gật đầu đáp.

Lâm Lục Viễn liền hiểu, lần này nhi tử hắn không sai nhưng cũng không đúng, thiệt thòi nhất vẫn là mất mặt mũi. Nếu là tình huống khác hắn đã phát áo bỏ đi rồi. Nhưng lần đãi khách này thì khác hắn, hắn phải giữ khí độ.

Lâm Lục Viễn ổn định cảm xúc rồi nói:

"Ha ha ha đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm. Chúng ta ăn tiếp thôi"

Lâm phu nhân hiểu ý chồng mình, nhanh chóng kéo Lâm Thanh Đình ngồi xuống. Lâm Thanh Đình mặc dù không bị trách phạt nhưng hắn vẫn hận Khương Hy. Thân là thiếu gia quan phủ, niềm kiêu ngạo của hắn bị chà đạp như vậy sao mà chịu nổi.

Hắn không biết "Nguyệt Hải Thần trù" trong miệng phụ thân là ai nhưng hắn sẽ quan tâm sao?. Ánh mắt hắn lướt qua một ý đồ xấu, hắn khẽ nhếch miệng.

Khương Hy cảm giác không lành, như một lẽ đương nhiên hắn nhận ra Lâm Thanh Đình có ý xấu, hắn âm thầm tự nhủ:

"Ngu xuẩn"

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Phiền phức ngẫm

Bữa ăn kết thúc trong không khí không mấy vui vẻ, Điền đại phu cùng Khương Hy trở về phòng. Ở đại sảnh chỉ còn ba người nhà họ Lâm, Lâm Lục Viễn nhìn qua Lâm Thanh Đình nói:

"Đình nhi, đừng gây sự"

"Phụ thân, người để cho ta chịu uất ức như vậy sao?", Lâm Thanh Đình không cam lòng nói

"Hai người họ có khả năng hóa giải dịch bệnh, riêng điểm này là đủ để ngươi an phận rồi".

Lâm Lục Viễn mặc dù nói là như vậy nhưng hắn vẫn không hoàn toàn tin được Điền đại phu có được khả năng này, ít nhất hắn cảm thấy có thể gửi chút ít hi vọng là được rồi. Có một chút còn hơn là không có gì.

Cũng khó cho Lâm Lục Viễn, bao nhiêu người tới đều bó tay bó chân với căn dịch bệnh này, nay thậm chí đến nguyên nhân gây bệnh lẫn phương thức lan truyền còn không tìm ra, nói gì đến việc chữa. Chưa kể chữa trị vẫn cần một đoạn thời gian dài.

Chân chính để hắn kiêng kị vẫn là tám lệnh bài đen kia, người nào cầm tám lệnh bài đó đều có tư cách chỉ trích hắn. Điền đại phu không ở trong chính trường nên không biết được lực ảnh hưởng của tám lệnh bài.

Lâm Lục Viễn hay bất kỳ ai dám gây chuyện với Điền đại phu đều sẽ quy vào tội phạm thượng, đến lúc đó chết cũng không hết tội. Hắn yêu quý và nuông chiều Lâm Thanh Đình như thế đương nhiên càng phải "răn đe" con trai không được manh động.

Lâm Lục Viễn không mang chân tướng thật ra để nói bởi vì một khi bị lộ, hắn liền mất quyền chủ động trước Điền đại phu. Phu nhân của hắn thì thôi, nhưng nhi tử của hắn còn trẻ người non dạ lắm, chưa chắc đã giấu được.

Yêu cầu của Lâm Lục Viễn, Lâm Thanh Đình có đáp ứng không?

Đương nhiên là đáp ứng nhưng chỉ là mặt ngoài mà thôi. Ở trong lòng hắn vẫn đang tính toán nên xử lý Khương Hy như thế nào. Niềm kiêu ngạo của một thiếu gia làm sao có thể bị chà đạp được.

Lâm phu nhân đắm chiêu, dường như vẫn còn vương vấn về chuyện ban nãy, bèn hỏi:

"Lão gia, Nguyệt Hải Thần trù là như thế nào?"

Lâm Thanh Đình nghe vậy liền đồng tai lên, hắn rất tò mò với cái tên này, cái tên này khiến phụ thân hắn liền bỏ qua chuyện lúc nãy. Dù sao, gắn với một chữ 'thần' liền không đơn giản chút nào.

Lâm Lục Viễn đáp:

"Một trong Nguyệt Hải tam nhân, trù nghệ đang đỉnh, toàn bộ Nguyệt Hải thành trù nghệ đệ nhất nhân. Có thể hiểu là một khi ăn thức ăn do Thần trù nấu, những thứ khác đều tầm thường vô cùng"

"Cao như vậy?", Lâm phu nhân chấn kinh

"Nhưng... cũng chưa đến mức phụ thân... phải khó xử như vậy chứ. Dù sao thần trù cũng đâu phải quan lại cấp cao", Lâm Thanh Đình áp ứng nói.

"Đình nhi, ngươi không hiểu rồi. Với người thường, đạo lý ăn thì phải trả tiền là chuyện bình thường. Với quan lại, thậm chí là với... tu sĩ, một bữa ăn đổi lại một cái nhân tình đấy", Lâm Lục Viễn đây ý vị mà nói.

Sau đó hắn nói tiếp:

"Lão nhân kia ta gọi là Điền thần y là cũng bởi vì lão là Thần y, được xếp ngang ngửa với Thần trù đấy. Ngươi quên chuyện bọn họ một ngày ba bữa đều ăn từ Thần trù sao, quan hệ của bọn họ... không tầm thường đâu"

Lâm Thanh Đình không cam lòng nói:

"Nhưng nhờ đâu đó là nói dối thì sao?"

Lâm Lục Viễn liền tròn mắt lên, thái dương như muốn căng nứt, hắn quát:

"Ngu xuẩn, Điền thần y danh tiếng bậc nào, thời điểm lão nổi danh, thần trù chỉ mới bập bẹ biết đi mà thôi".

“Còn nữa, chớ có ý nghĩ lung tung, họa này ta gánh không nổi, toàn Lâm phu cũng không ai gánh nổi”.

Lâm phu nhân ở bên liền hoảng sợ, Lâm Thanh Đình thì sắc mặt khó coi vô cùng, như thế thì làm sao hấn trả thù được. Lâm phu nhân đương nhiên hiểu con trai của mình, nàng chỉ có một đứa con mà thôi, nàng không hiểu thì ai hiểu được. Lâm phu nhân liền kiên quyết khuyên như:

“Đình nhi, tuyệt đối không được làm gì bọn họ hết”

“Mẫu thân...”

“Hứa với mẫu thân”

Nhìn thấy Lâm phu nhân kiên quyết như vậy, Lâm Thanh Đình không biết nên đáp sao cho phải, hấn thấy phụ thân cũng đang nhìn mình với ánh mắt rất nghiêm nghị. Hấn liền hiểu nếu hấn dám làm ra chuyện gì, phụ thân sẽ không bao che giúp hấn. Trầm mặc một hồi, Lâm Thanh Đình cắn răng nói:

“Được, ta hứa”

...

...

Tại một căn phòng nào đó ở hậu viện.

Điền đại phu ngồi trên ghế đầu, một tay vuốt vuốt bộ râu, một tay thì gõ nhẹ lên mặt bàn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Ở bên lão tự nhiên là Khương Hy, hấn chồm người dựa tay phải lên bàn, tay trái vờ vẽ một chén trà nhỏ nhưng không uống.

Hai người một già một trẻ đều mang vẻ trầm tư, bọn họ đang suy nghĩ chung đến một vấn đề.

Đó là nguyên nhân gây bệnh.

Một lát sau, Điền đại phu lên tiếng:

“Đại nhân tử, chúng ta mỗi người viết ra một ý rồi so với nhau nhé”

Khương Hy gật đầu cười nhẹ, đặt chén trà xuống, lấy ngón tay thon dài chấm nhẹ vào rồi viết lên mặt bàn. Điền đại phu cũng làm tương tự, sau đó hai người cùng so đáp án với nhau. Điền đại phu cười cười gật đầu hài lòng bởi vì cả hai không hện mà gặp liền giống nhau.

Hai người họ đều viết là ‘có trùng’.

Khương Hy lộ ra vẻ ngạc nhiên, mặc dù hấn từng nghĩ Điền đại phu hấn sẽ phát hiện được dị vật trong cơ thể người bệnh nhưng xác định là trùng thì lại là câu chuyện khác.

Hấn hoài nghi hai chữ ‘thần y’ có khi còn không thể hiện ra được y thuật thật sự của Điền đại phu.

Điền đại phu hỏi hấn:

“Đại nhân tử, làm sao ngươi nhận ra?”

“Lúc khám cho một lão thái thái đã gần bước sang giai đoạn kia, ta phát hiện trong người lão có cái gì đó di chuyển, hơn nữa lại rất nhỏ. Ta nghĩ nó hấn là trùng, hơn nữa trùng này lại hút nước”, Khương Hy nói ra

Điền đại phu gật đầu hài lòng, cười nói:

“Đúng là thế, ở những bệnh nhân giai đoạn sau lại càng rõ ràng hơn rất nhiều, bọn họ thở huyết là vì con trùng đó càng hấp thụ nước thì nó càng to nên chèn ép lục phủ ngũ tạng”

Khương Hy ngoài mặt thì lắng nghe, trong lòng thì chấn động. Điền đại phu xác định là đã biết nguyên nhân là gì nhưng vấn đề là sao lão có thể phát hiện ra được vấn đề đó. Bình thường bắt mạch tuyệt đối không thể tra ra.

Khương Hy vận dụng linh thức cảm thấu cơ thể đương nhiên sẽ nhận ra một hai, hơn nữa hấn đã xác định ra được loại trùng này. Còn Điền đại phu rốt cuộc dùng cách nào. Hấn trầm mặc rồi hỏi:

“Lão bá, người làm sao biết được?”

“Ngươi đoán xem”, Điền đại phu cười nói

Khương Hy thờ dãi, Điền đại phu liền lấy từ trong túi áo ra một cái hộp nhỏ. Lão mở hộp ra, bên trong chứa đựng một cái thấu kính nho nhỏ, nhìn rất bình thường. Khương Hy nhìn thấy mặt thấu kính này liền nuốt một ngụm nước bọt.

Thấu Thễ Kính.

Vật phẩm này tuyệt đối phạm nhân không thể nắm giữ, Thấu Thễ Kính là một loại hạ phẩm trong số hạ phẩm pháp khí, đối với tu sĩ thì không mấy quan trọng vì nó không có tác dụng gia tăng chiến lực nhưng với phạm nhân, đặc biệt là với y sư. Thấu Thễ Kính là trân bảo.

Có Thấu Thễ Kính trong tay, căn bản không cần bắt mạch, chỉ cần đưa lên trước mắt là có thể nhìn xuyên cơ thể người rồi, bệnh gì cũng không thể giấu nổi, tác dụng còn trên cả linh thức hiện tại của Khương Hy. Khương Hy không lên tiếng bởi vì Điền đại phu đã bắt đầu giải thích:

“Vật này gọi là Thấu Thễ Kính, vật này cách đây hơn mười năm lão phu được Phủ Thành chủ ban cho. Thấu Thễ Kính ở người lão phu cũng đại biểu cho việc những ‘căn bệnh’ mà lão phu không giải quyết được thì ắt sẽ có tu sĩ ra tay”

“Vậy chuyện lần này?”, Khương Hy hỏi

“Vẫn còn trong khả năng của lão phu”, Điền đại phu cười nói

Khương Hy gật nhẹ đầu, không đáp, hẩn trầm mặc, tay lại vân vê chén trà. Hẩn chợt nhớ đến Thanh Tiêu Nhi, bèn nói:

“Lão bá, ta còn chuyện muốn nói”

“Chuyện gì?”, Điền đại phu hiểu kỳ đáp

Sau đó Khương Hy đem chuyện của Thanh Tiêu Nhi kể cho Điền đại phu, bao gồm cả việc thể chất đặc thù không phát bệnh của nàng. Không bao lâu sau, Điền đại phu có chút nhíu mày, lão trầm mặc.

Ngoài trời đã tối đen như mực, gió chỉ thoảng nhẹ nhẹ như sợ làm phiền mọi người, hậu viện yên tĩnh một cách lạ thường.

Không bao lâu sau, Điền đại phu mở miệng đáp:

“Được, ngày mai chúng ta đi Thanh gia”.

Nói xong, Điền đại phu liền đứng dậy đi về phía giường mà nằm ngủ. Không bao lâu sau, Khương Hy nghe được tiếng ngáy nhẹ. Lão nhân này cũng kỳ nhân, đèn sáng mà ngủ như không có gì. Khương Hy thì chưa vội, hẩn ra khỏi phòng rồi leo lên mái nhà nằm ngắm trăng.

Nhìn mặt trăng sáng tỏ trên trời cao kia, ánh mắt hẩn lướt qua về chái ghé.

Giả tạo.

Đại trận kia không những che đầy toàn Linh Vân trấn mà còn phản chiếu hình ảnh thực trên bầu trời vào trong trận. Phạm nhân tự nhiên không nhận ra, nếu không kể dị loại như Khương Hy thì chỉ có Trúc Cơ cảnh mới phát giác ra được đại trận này.

Từ lúc phát hiện ra đại trận, Khương Hy đã có chút phiền phức ngẫm rồi. Trấn thủ một đại trận như thế này tự nhiên phải là Trúc Cơ tu sĩ, không chỉ thế mà còn kèm theo không ít Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ. Bất cứ ai trong số họ cũng có thể nhìn ra hẩn là tu sĩ, bất chấp việc đã vận Liễm Tức thuật.

Nếu Điền đại phu không chữa được thì thôi, đằng này lão hoàn toàn có khả năng ấy. Chữa xong, lấy tăng quan hệ của Điền đại phu với vị cháu trai Thành chủ kia, chẳng lẽ vị Trúc Cơ tu sĩ kia không ra mặt chúc mừng?

Cho đến khi chuyện này xảy ra, Khương Hy buộc phải tìm ra cách để giấu nhem đi tu vi của mình. Hiện tại có hai cách mà hẩn có thể thực hiện được.

Một là tìm được một pháp khí có thể ẩn thân, cách này đương nhiên là hạ sách. Pháp khí đầu phải rau cải trắng, đa số Luyện Khí tu sĩ hầu như đều dùng phạm binh chứ đừng nói là hạ phẩm pháp khí.

Hai là tìm được nguyên liệu để họa phù, phù lục là loại thủ đoạn liên quan đến linh thức, đáng lý ra phải đến Luyện Khí trung kỳ mới có thể sử dụng nhưng Khương Hy là dị loại rồi, hẩn là thiên sinh linh thức, cùng với tu luyện Tam Dục, linh thức của hẩn không kém Luyện Khí trung kỳ rồi.

Lấy cảnh giới hiện tại của Khương Hy, họa ra một tấm hạ phẩm phù lục là chết no. Trên đời này, theo hiểu biết thông thường thì gần như không có loại phù lục nào có thể che giấu tu vi, hầu như đều là sử dụng pháp khí đặc thù.

Cái này là cô vấn quá lâu, phù đương nhiên là có, chỉ là quá hiếm, hơn nữa họa bản không phải môn phái nào cũng có. Khương Hy là ‘phù sư’, đương nhiên biết họa bản, hơn nữa hẩn chắc chắn có thể một lần họa liền thành công. Vấn đề chính là nguyên liệu.

Nguyên liệu chính là Huyền Độc Xà yêu, loài xà yêu này sống ở vùng ẩm thấp, là một loài cực độc và nổi tiếng với khả năng ẩn thân. Da của nó không có độ cứng chắc nhưng độ đàn hồi lại rất cao, được dùng làm phù, máu của nó luyện với mực thông thường cũng có thể làm ra mực họa phù.

Tình cờ thay, hôm nay trong lúc nghỉ ngơi Khương Hy liền nhìn qua bản đồ quanh Linh Vân trấn, khoảng một dặm ngoài trấn về phía tây liền có một cánh rừng. Địa thế trung tâm cánh rừng liền là một cái đầm lầy. Hẩn không chắc có thể tìm được tung tích của Huyền Độc Xà yêu hay không nhưng hẩn đã làm ra quyết định. Cánh rừng này hẩn phải đi một chuyến.

Dù không tìm được Xà yêu nhưng vẫn có thể tìm được nguyên liệu thay thế, chỉ cần thay đổi phù một chút liền được, dù hiệu quả không được tốt như bản gốc nhưng có vẫn hơn không.

...

Nằm trên mái cũng phải gần một canh giờ, Khương Hy ngồi dậy vươn vai một chút. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, hắn cảm thấy có chút lạnh, xung quanh liền yên tĩnh đi không ít. Hậu viện cũng không còn ai, duy nhất chỉ có căn phòng của Điền đại phu và hắn là còn sáng đèn. Hắn thì thầm:

“Cũng nên đi ngủ thôi”.

Khương Hy nhẹ nhàng nhảy xuống, mũi chân phải vừa chạm đất hắn liền hạ thấp trọng tâm xoay một vòng rồi tiếp chân trái xuống. Động tác lạnh lẽo mà vô cùng tiêu sái, đặc biệt là yên tĩnh vô cùng. Khương Hy nhẹ nhàng bước vào phòng.

Không bao lâu sau, ánh đèn tắt đi. Toàn hậu viện liền chìm vào bóng đêm.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ngàn năm sống uống

Sáng hôm sau, Khương Hy và Điền đại phu đều ngồi xe ngựa rời phủ rất sớm, phu xe là trung niên mặt sẹo. Đi sớm như vậy không phải là đến Thanh gia mà cả hai muốn đi kiểm tra nguồn nước.

Nguồn nước là căn nguyên của việc lây lan bệnh dịch, đêm qua sau khi xác định được là có trùng, Điền đại phu liền gọi luôn là ‘dịch trùng’.

Dịch trùng này tuy lây lan rất tùy ý không có quy luật nhưng kiểm tra cũng không thừa. Điền đại phu vốn không định kiểm tra nguồn nước vì trùng này hút nước để lớn. Con trùng lớn như thế xâm nhập vào người ai mà không biết được, như vậy quá lộ liễu.

Khương Hy đã thuyết phục lão, hắn biết loại trùng này gọi là Thực Thủy trùng. Để giải thích cho Điền đại phu, Khương Hy đã nói dối rằng lúc làm kỹ nam hắn từng nghe khách nhân nói về loại trùng này.

Điền đại phu đương nhiên là tin, kỹ viện vốn là một nơi thông tin hỗn loạn, thậm chí trong con say, thông tin tuyệt mật cũng có thể bị tuồn ra như chơi.

Đặc điểm của Thực Thủy trùng đó là nó có kén hộ thân, chỉ khi hút nước nó mới phá kén mà ra. Kén này cực nhỏ, nhỏ như phù du, mắt thường đương nhiên không thấy được. Nếu có người tính toán được thời gian trùng thoát kén thì việc truyền dịch qua nguồn nước vẫn có khả năng.

Khoảng nửa canh giờ sau, xe ngựa dừng lại. Trung niên nhân quay đầu vén màn nói:

"Điền đại phu, chúng ta đến rồi"

"Ừ, xuống thôi", Điền đại phu đáp.

Khương Hy xuống trước rồi đỡ Điền đại phu xuống. Ngoài trời vẫn còn sương đối tới, xung quanh nhà dân cũng lơ mờ bóng đèn sáng lên. Người dân đương nhiên dậy sớm để chuẩn bị cho một ngày mới.

Có nhà bắt đầu nướng bánh, có nhà thì sắp xếp đồ đạc lên xe kéo để mang ra chợ sáng. Dù đang có dịch bệnh nhưng trông bọn họ lại phần chần chừ không ít.

Một phụ nhân đang chuẩn bị đồ để ra chợ bỗng trông thấy hai người Khương Hy liền chạy đến chào hỏi:

"Khương đại phu, Điền đại phu, chào buổi sáng"

Khương Hy nhận ra phụ nhân này, phụ nhân này hôm qua là người ôm đứa con nhỏ mà cãi nhau với mấy người bệnh khác. Hắn gật đầu coi như chào hỏi.

Tiếng của phụ nhân không lớn nhưng không gian xung quanh vốn cũng không ồn, rất nhanh những người khác cũng nhận ra sự hiện diện của hai người. Họ liền nhao nhao lại đến chào hỏi.

Một số người Khương Hy không biết, hắn là người nhà bệnh nhân Điền đại phu khám. Một trung niên nhân hiếu kỳ hỏi thăm:

"Hai vị đại phu sáng sớm đến đây không biết có chuyện gì?"

Điền đại phu cười đáp:

"Lão phu đến để kiểm tra nguồn nước, xem thử có mầm bệnh hay không"

"Nguồn nước?... Xem ra hai vị liền trắng tay rồi", vị phụ nhân kia đáp.

"Đại thẩm giải đáp như thế nào?", Khương Hy hỏi.

"Nhà của ta ngày nào cũng lấy nước ở đây để dùng nhưng cả nhà chỉ có tiểu nhi tử là bị bệnh. Không nói đâu xa, những người xung quanh đây cũng dùng chung nguồn nước nhưng mỗi nhà cũng chỉ có một hoặc hai người bị thôi... Có nhà còn không có người bệnh nào"

"Đúng đấy, nếu nguồn bệnh ở trong nước thì cả trấn này đều bị bệnh hết rồi".

Khương Hy trầm mặc, đưa một tay lên chống cằm đăm chiêu. Điền đại phu nhìn qua hắn, chuyển đi sáng nay lão để Khương Hy làm chủ, đương nhiên sẽ không can thiệp. Lão nhìn qua đám người rồi cười có chút tự hào.

Tại sao lại là tự hào?

Lúc Khương Hy đang suy nghĩ thì những người xung quanh cũng đang nhìn hắn, trong lòng khen ngợi không ngớt:

"Khương đại phu lớn lên thật đẹp trai nha"

"Khương đại phu thật đẹp"

"Ta vốn nghĩ Lâm thiếu gia đã đẹp rồi, nhưng không sánh nổi với Khương đại phu nha"

"Không những giỏi mà còn đẹp, thiên lý ở đâu đây"

"Con trai ta được một phần của Khương đại phu thì quá tốt"

"..."

Điền đại phu nhìn thấy cảnh này hiển nhiên phải tự hào rồi. Lão âm thầm tự nhủ may mắn, ngày đó "nhặt" Khương Hy về là quyết định đúng. Lão không chỉ có được truyền nhân mà còn được thêm "một đứa con".

Mặc dù Khương Hy chỉ mới ở với Điền đại phu có hai tháng thôi nhưng lão nhân này là thật tâm đối đãi hắn như con. Chỉ là Khương Hy có để ý ra hay không thôi.

...

Trầm mặc không bao lâu, Khương Hy hỏi:

"Hôm qua tương đối đông, ta không hỏi kỹ được. Người bệnh trước khi xuất hiện triệu chứng thì tiếp xúc với ai nhiều nhất ngoài người thân?"

Phụ nhân suy nghĩ một lúc rồi đáp:

"Trước lúc bị bệnh thì tiểu nhi tử của ta có qua chơi với Thanh tiểu thư, không lẽ... Khương đại phu... nghi ngờ nàng?"

Khương Hy nói:

"Ta không nói gì hết"

"Không đâu, ta chắc chắn không phải tiểu thư, phụ nhân của ta trước khi bị bệnh chỉ có đến Thanh y quán mua vài thang thuốc bổ cho mẫu thân nàng mà thôi", trung niên nhân lắc đầu nói.

Sau lưng trung niên nhân, một người khác từ từ đưa tay lên, áp úng mà nói:

"Kỳ thật... hôm nung từ của người đi Thanh y quán, ta cũng đi. Hôm đó, Thanh tiểu thư... là ở sau quầy thuốc".

Nghe vậy, trung niên nhân sắc mặt liền có chút khó coi.

"Thực ra nhi nữ ta cũng có chơi... với Thanh tiểu thư", một người khác nói thêm

Mỗi người đều nói ra tình huống của người nhà, không biết là vô tình hay cố ý, người nào cũng đều dính dáng đến vị Thanh tiểu thư kia. Sau khi nhìn nhận ra điểm hoà nghi, phụ nhân nói:

"Tất cả... đều liên quan đến Thanh tiểu thư a".

"Sẽ không đâu, mọi người đều biết Thanh tiểu thư là người như thế nào mà".

"Đúng đấy, từ lúc dịch bệnh nổ ra, Thanh tiểu thư xuất lực rất nhiều, đừng hoài nghi tiểu thư"

"Đúng đấy, đúng đấy"

Trong lòng phụ nhân có chút buồn bực, nàng rõ ràng là chỉ tổng hợp lại nghi vấn mà thôi, đám người này lại làm như thể nàng đang quy lỗi cho Thanh tiểu thư. Thiên lý để ở đâu cơ chứ.

Khương Hy cười nói:

"Được rồi, được rồi. Chi là nghi vấn thôi, mọi người đừng tưởng là thật... Mọi người đừng đem chuyện này kể ra ngoài, ảnh hưởng đến thanh danh của Thanh cô nương. Mặt khác..."

"Ta vẫn cần kiểm tra nguồn nước, để cho chắc chắn"

"Khương đại phu yên tâm, bọn ta sẽ không để thanh danh của tiểu thư bị bôi nhọ. Còn chuyện nguồn nước... phiền đại phu rồi", trung niên nhân cười đáp.

Khương Hy gật đầu rồi sau đó đến cái giếng ở giữa giao lộ. Cái giếng này có miệng giếng rất to, đường kính cũng phải ba mét. Đây là nguồn nước sinh hoạt chính của Linh Vân trấn.

Khương Hy nhìn cái giếng một lát rồi quay sang Điền đại phu gật đầu, Điền đại phu hiểu ý gật đầu lại, từ trong áo lấy ra Thấu Thể Kính gắn lên trước mắt. Lão quan sát không bao lâu ánh mắt liền trở nên ngưng trọng.

Nhìn thấy biểu hiện này ánh mắt Khương Hy cũng có chút khép hờ lại. Điền đại phu quan sát xong liền tháo kính xuống, tự nói:

"Thật nguy hiểm"

Khương Hy ngồi xuống mở hộp thuốc ra, lấy ra một cái chén, cái chén này khá thấp nhưng miệng tương đối rộng, rất phù hợp để quan sát từ phía trên. Điền đại phu nhắc nhở:

"Đại nhân tử, cẩn thận"

Khương Hy gật đầu, cẩn thận dùng cái chén đó múc một ít nước từ giếng. Sau đó hắn lấy một cái bình sứ và một hộp gỗ đen.

Bình sứ chứa nước được sắc từ Huyết Tinh thảo, hộp gỗ đen chứa Huyền Hàn cao. Bản chất của hai loại này là một nóng một lạnh. Thực Thủy trùng có thể chịu nóng và chịu lạnh nhưng lại không thể chịu đựng hai loại cảm giác luân phiên liên tục được.

Hắn nhỏ vài giọt từ bình sứ vào chiếc chén chứa nước rồi lấy một ít Huyền Hàn cao pha loãng rồi nhỏ vào.

Chén nước giao thoa hai màu đỏ và xanh ngọc mà không hòa tan với nhau. Khương Hy cùng Điền đại phu chăm chú nhìn vào đó.

Những người khác từ lúc thấy biểu hiện ngưng trọng của hai người làm họ liền khản trương, không dám về nhà chuẩn bị mà ở lại chờ đợi kết quả.

Một lát sau, dị biến xảy ra.

Trong chén nước, từng điểm trắng đột nhiên xuất hiện rồi phình to ra, chứng chính là kén.

Kén to ra rồi vỡ.

Kén vỡ trùng hiện.

Chỉ là con trùng này chết rồi, nó còn nhỏ, chỉ bằng sợi chỉ nhưng dùng mắt thường là đủ thấy.

Điền đại phu thở dài, Khương Hy trầm mặc.

Trung niên nhân kia thấy tình cảnh này nhìn không được mà hỏi:

"Hai vị đại phu... không sao chứ?"

Điền đại phu nghĩ nghĩ gì đó, đeo lại Thấu Thể Kính mà nhìn trung niên. Lão cẩn thận mà dò xét, một lát sau lão thở dài, nói:

"Người cũng bị nhiễm rồi"

"Cái gì", trung niên nhân chán kinh, không tin những gì mà tai hắn nghe được.

"Ý của hai vị đại phu là thế nào?", một người khác lo lắng nói

Khương Hy lúc này đứng dậy, nghiêm túc nhìn bọn họ nói:

"Dịch bệnh này không phải lây lan ngẫu nhiên mà nó vốn đã lây lan hết trần rồi"

Sau đó hắn đưa cái chén nước ra.

"Đây là nguồn gốc của dịch bệnh"

Mọi người nhìn vào cái chén, thấy những con trùng nhìn như giun, chúng nhỏ như sợi chỉ nổi lênh bênh trên mặt nước.

Sắc mặt mọi người liền tái trắng lại, không còn vẻ phấn chấn như lúc trước nữa. Bọn họ không ngờ rằng, dịch bệnh thực chất đã lây lan ra hết cả trần rồi. Có người tuyệt vọng mà ngồi thụp xuống, có người liền đứng không vững mà dựa vào người bên cạnh. Có người hai tay ôm đầu mà lâm bầm:

"Không thể... không thể..."

Khương Hy nói tiếp:

"Chân tướng về con trùng này hiện tại ta chưa thể công bố nhưng bệnh này... lão bá chữa được".

"Đúng vậy, bệnh này lão phu chữa được, lão phu sẽ thông tri sớm cho Lâm đại nhân để ngài chuẩn bị", Điền đại phu lúc này mới lên tiếng trấn an.

Phụ nhân đang tuyệt vọng ngồi dưới đất nghe được lời này liền gắng gượng đứng lên, khó khăn nói ra:

"Hai vị... nói thật chứ?"

Điền đại phu hòa ái mà nói:

"Tin tưởng ở lão phu, bệnh này lão phu nắm chắc"

Phụ nhân hít một hơi sâu, quỳ xuống mà vái:

"Trông cậy vào hai vị đại phu"

Những người khác thấy vậy cũng quỳ xuống mà nói:

"Trông cậy vào hai vị đại phu"

"Trông cậy vào hai vị đại phu".

...

...

"Lộc cộc, lộc cộc"

Xe ngựa chạy trên đường với tốc độ tương đối chậm, trong xe Điền đại phu đang đun một nồi thuốc nhỏ. Khương Hy không rõ Điền đại phu đang làm gì, hắn liền bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Điền đại phu thấy vậy liền cười nói:

"Chúng ta đã dùng nước của trần này, chắc chắn loại trùng này đã vào cơ thể rồi. Thuốc này là dùng để... diệt loại trùng kia khi chúng còn trong kén".

Khương Hy ngạc nhiên nói:

"Có loại thuốc đó?"

Điền đại phu gật đầu đáp:

"Đương nhiên là có, chẳng qua đơn thuốc này... chỉ mỗi lão già ta biết mà thôi"

Nồi thuốc vừa sôi, Khương Hy cẩn thận đổ ra ba chén. Một chén cho Điền đại phu, một chén cho hắn, một chén cho trung niên mặt sẹo.

Nước thuốc có màu đen, mùi có chút hắc. Căn bản là khó ngửi, vị có lẽ... nằm ngoài ngũ vị rồi.

Khương Hy bưng chén thuốc lên, thổi nhẹ cho bớt nóng rồi uống. Hắn cau mày.

“Khó uống như vậy?”

Miễn cưỡng nuốt hết chỗ thuốc rồi hắn bắt đầu thu dọn. Xe ngựa ngày càng chạy nhanh hơn. Điền đại phu nhắm mắt nghỉ ngơi. Khương Hy khoanh chân đả tọa, bên ngoài trông không có gì nhưng trong lòng hắn đã chấn kinh.

Khương Hy bị dọa rồi.

Một "lão quái vật" sống hơn ngàn năm bị một lão nhân không quá trăm tuổi dọa sợ rồi.

Chén thuốc kia mới uống vào thì không có chuyện gì, một lúc sau hắn dùng linh thức kiểm tra cơ thể mới biết được. Đám kén trong người hắn đang bị nước thuốc tiêu trừ đi.

Là tiêu trừ chứ không phải diệt trừ.

Cái gì gọi là chết không toàn thân, cái này mới gọi là chết không toàn thân.

Khương Hy cảm thấy hắn sống hơn ngàn năm liền uống công vô ích rồi. Bình thường Thực Thủy trùng muốn trừ đi một là dùng linh lực đi diệt, hai là dùng linh đan điều được.

Nhưng Điền đại phu là phạm nhân, lão không có hai thứ đó. Vậy thì lão sử dụng cái gì?

Lão chỉ dùng mỗi phạm dược mà đã trừ đi cái tai họa ngàn năm. Đây là loại kiến thức gì, Khương Hy chưa bao giờ nghe qua, cũng chưa bao giờ đọc qua.

Đây là thủ đoạn đỉnh cao của phạm nhân, thủ đoạn mà tu sĩ không bao giờ biết đến.

Khương Hy nhớ lại lão nhân Điền Y từng nói với hắn rằng có muốn học "chân chính" y thuật hay không.

"Lẽ nào...", Khương Hy tự hỏi

"Dùng".

Đột nhiên, trung niên mặt sẹo kêu một tiếng, tay ghim dây cương thật chặt, kéo ra phía sau. Xe ngựa dừng lại, Khương Hy có chút tỉnh hồn. Ổn định cảm xúc một chút rồi đưa tay vén rèm ô cửa sổ. Trước mặt là một tòa phủ đệ kinh người, trên đó có tấm biển ghi hai chữ.

Thanh gia.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thanh gia

Linh Vân trấn bản gốc không được gọi là trấn mà là một cái làng nhỏ. Dân cư vô cùng thưa thớt, dân di cư đến làng cũng không lựa chọn định cư tại đây.

Nguyệt Hải Thành cách làng này rất gần, đi bộ không đến ba canh giờ cũng có thể đến rồi, không nhất thiết phải cân nhắc đến ngôi làng nghèo nàn này.

Hơn ba mươi năm trước, một đoàn thương buôn đi ngang qua làng, không biết vì lý do gì, một thanh niên trẻ của đoàn quyết định ở lại đây.

Thanh niên trẻ gọi mình là Thanh Bình. Lúc đó, Thanh Bình không có gì ngoài bộ y phục thượng hạng và vài đồng bạc lẻ. Không hiểu sao cái gì hắn cũng không biết, vậy nên hắn học. May mắn là dân làng đồng ý dạy hắn.

Tháng đầu tiên, Thanh Bình học làm ruộng với nông dân. Tháng thứ hai, Thanh Bình học làm gốm với nghệ nhân trong làng. Tháng thứ ba, Thanh Bình theo một đám tiều phu vào rừng đốn củi. Sau khi ra khỏi rừng, Thanh Bình liền tự nhốt mình trong nhà suốt nửa năm.

Dân làng còn nghĩ hắn không chịu khổ được nên bỏ cuộc rồi.

Nửa năm sau, Thanh Bình xuất hiện trở lại, trên tay hắn lúc đó cầm hai bình sứ nhỏ. Hắn đem hai bình sứ đó đến Nguyệt Hải Thành. Lúc trở lại, hắn mang theo một đoàn hai mươi người già trẻ khác nhau.

Hai mươi người đó giúp hắn xây dựng cơ nghiệp và kinh doanh tại làng. Không bao lâu sau, hắn kết hôn cùng một vị dân nữ. Từ đó, Thanh Bình luôn ở tại tư phủ, không xuất hiện nữa.

Sau hai năm, làng xuất hiện một gia tộc gọi là Thanh gia. Rất nhanh, Thanh gia liền thành gia tộc lớn nhất làng, việc kinh doanh trong làng và giao thương với bên ngoài đều do Thanh gia trực tiếp quản. Năm năm sau, làng có một tên mới, gọi là Linh Vân. Tiếp qua ba năm, làng đã thành trấn.

Cùng lúc đó, một vị quan họ Lâm cũng đến tiếp quản trấn. Hai mươi năm sau liền là Linh Vân trấn hiện tại.

...

...

Phủ đệ của Thanh gia rất to, đi cùng với cái to đó là sự đơn giản, đơn giản đến mức đơn điệu và không có chút hợp lý nào. Khương Hy cảm giác chủ nhân cái phủ đệ này có chút... thú vị.

Trước cửa có bốn người canh gác, nhìn thấy hai người Khương Hy, họ nghĩ đến cái gì đó. Sau đó, một người đến nói:

"Xin hỏi, hai vị có phải là Điền đại phu và Khương đại phu?"

Khương Hy gật nhẹ đầu, người kia liền thở nhẹ ra, cung kính nói:

"Tiểu thư đã có lệnh, tiểu nhân sẽ đưa hai vị vào phủ".

Điền đại phu gật nhẹ đầu, cùng với Khương Hy theo người kia vào phủ. Gia nhân dẫn đường trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn được tiểu thư giao phó việc tiếp đón hai vị đại phu. Nhưng bi ai là hắn không biết mặt mũi người đó ra sao. Tiểu thư chỉ để lại cho hắn một câu:

"Người đến rất đẹp trai".

Chỉ dẫn này đối với hắn mà nói, dễ thì cũng dễ, mà khó cũng cực khó. Người đẹp trai lại rất ít, đó là dễ. Nhưng đẹp trai đến mức nào, đó mới là khó.

Lúc nhìn thấy Khương Hy từ xe ngựa xuống, hắn giật mình vô cùng, thậm chí chắc chắn người đã đến rồi.

...

Đi dọc hành lang đến hậu viện của Thanh gia, Khương Hy ngày càng có hứng thú với chủ nhân của phủ đệ này. Tòa phủ đệ này quả thực rất đơn giản, không có bất kỳ vật gì kỳ lạ để trang trí cả, đến cả vật trang trí bình thường cũng không có.

Có nhiều thì chỉ có cây cối, nội phủ của Thanh gia như một khu rừng thu nhỏ vậy, rất gần gũi với thiên nhiên. Thậm chí Khương Hy còn nhận ra vài loại linh dược cấp thấp cũng được trồng tại đây.

Thanh gia thật sự... không giống với cái gọi là đại phú hộ cả.

Không bao lâu sau, Khương Hy và Điền đại phu đã đến phòng của Thanh Tiêu Nhi. Gia nhân gõ cửa báo:

"Bẩm tiểu thư, người đã đến".

"Ta biết rồi, người lui ra đi", giọng Thanh Tiêu Nhi vang ra.

"Vâng", gia nhân đáp, quay qua cung kính chào Khương Hy và Điền đại phu rồi lui.

"Kết"

Tiếng cửa mở kêu lên, một nha hoàn xuất hiện, nàng là tiểu Châu. Tiểu Châu hành lễ với Điền đại phu và Khương Hy, sau đó mời hai người vào trong phòng.

Trong phòng ngoài tiểu Châu ra còn có Thanh Tiêu Nhi và một vị phụ nhân. Thanh Tiêu Nhi đang ngồi trên trường kỷ cực lớn, tiếp chuyện với nàng là phụ nhân xinh đẹp. Dù đã có tuổi nhưng phụ nhân này vẫn còn những nét đẹp riêng rõ rệt, lúc còn trẻ chắc chắn là một mỹ nhân. Phụ nhân là mẫu thân của Thanh Tiêu Nhi.

Hai mẹ con Thanh Tiêu Nhi thấy Khương Hy liền đứng dậy hành lễ, Thanh Tiêu Nhi cười nói:

"Đa tạ hai vị đại phu đã chấp nhận lời mời của tiểu nữ".

"Thanh tiểu thư khách sáo rồi", Khương Hy cười đáp.

Thanh Tiêu Nhi cười, nụ cười của nàng rất đẹp, nụ cười của nàng rất hợp với... Thanh gia. Khương Hy cũng không phải lần đầu thấy Thanh Tiêu Nhi cười.

Ở Lâm phủ hắn đã gặp nụ cười này nhưng ở Thanh gia, nụ cười của nàng mới đúng là như cá gặp nước. Nụ cười của nàng giản dị vô cùng, chỉ có bày trí tại Thanh gia mới tôn lên được nụ cười của nàng. Nàng trông như một đóa hoa rực rỡ giữa rừng cây nguyên sinh vậy.

Thanh Tiêu Nhi nói tiếp:

"Giới thiệu với hai vị, đây là mẫu thân của ta".

"Gặp qua hai vị đại phu", Thanh phu nhân cười nói

"Gặp qua Thanh phu nhân", Điền đại phu và Khương Hy nói.

Thanh phu nhân đưa tay mời, nói:

"Mời hai vị đại phu ngồi"

Khương Hy và Điền đại phu cũng không thất lễ, bốn người ngồi vào cái bàn tròn ở giữa phòng. Tiểu Châu ở bên rót cho mỗi người một chén trà thảo dược. Trà có mùi rất thơm, ngửi vào êm dịu vô cùng. Điền đại phu làm một hộp trà, gật gù khen:

"Trà ngon".

"Điền đại phu quá khen", Thanh phu nhân cười đáp.

Thanh phu nhân là một mỹ phụ, ăn mặc cũng rất Thanh gia, đơn giản vô cùng. Trên người không đeo nhiều trang sức như Lâm phu nhân. Đặc biệt, vị phu nhân này lễ độ rất tốt và cũng phi thường trực tiếp, nàng nói:

"Về bệnh của con gái ta, trông cậy vào hai vị".

Thanh phu nhân không hỏi han hay nghi ngờ gì chẩn đoán hôm trước của Khương Hy. Kết quả mới là câu trả lời tốt nhất.

"Thanh phu nhân yên tâm", Khương Hy nói

Hắn quay qua nhìn Điền đại phu, lão gật đầu rồi mang chiếc gộp gỗ ra đưa cho Khương Hy. Khương Hy tiếp nhận, lấy Thấu Thê Kính ra đeo lên mắt.

Hắn nhìn chằm chằm vào Thanh Tiêu Nhi. Bị nhìn như vậy, nàng liền đỏ mặt, ấp úng nói:

"Khương đại phu... chúng ta không khám sao?"

"Ta đang xem bệnh", Khương Hy đáp.

Thanh Tiêu Nhi không hiểu, không bắt mạch thì xem kiểu gì. Nhưng bị nhìn như vậy, mặt nàng cứ liên tục đỏ lên. Nàng có chút xấu hổ.

Một lát sau, Khương Hy tháo kính ra, vẻ mặt trầm tư. Thanh phu nhân quan sát quá trình "khám" của Khương Hy, tự nhiên nhận ra kính đó không tầm thường, lòng nàng liền có chút khẩn trương. Nàng suy nghĩ một lát rồi nói:

"Khương đại phu kết luận như thế nào?"

Khương Hy suy nghĩ một lát rồi đưa kính cho Thanh phu nhân, nói:

"Phu nhân xem tại bụng trái của Thanh tiểu thư liền hiểu"

Thanh phu nhân do dự một lát rồi tiếp nhận Thấu Thê Kính, nàng đeo lên mắt rồi nhìn về chỗ mà Khương Hy đã nói.

Nàng mở to mắt ngạc nhiên quay sang nhìn Khương Hy rồi lại nhìn về phía con gái mình. Nàng thấy rõ ràng nội quan của con gái bằng chính mắt mình. Nàng thật hoảng sợ, bởi vì ngoài nội quan ra nàng còn thấy thứ gì đó giống như một loài trùng đang cư ngụ ngay trong cơ thể con gái nàng.

Nàng tháo Kính ra quay sang hỏi:

"Khương đại phu... đây là..."

Khương Hy gật đầu đáp:

"Là ngọn nguồn của cái gọi là dịch bệnh".

Thanh phu nhân liền trầm xuống, nàng thở dài, nàng đã xác định được Khương Hy nói thật. Nàng trầm mặc.

Thanh Tiêu Nhi hiện tại có chút lo lắng, hết Khương Hy nhìn rồi đến mẫu thân cũng nhìn nàng, nàng đương nhiên nghe được đoạn hội thoại của hai người. Vậy nên nàng chắc một điều rằng, nàng cũng đã mắc bệnh rồi.

Thanh Tiêu Nhi hỏi:

"Khương đại phu... ta sẽ... không chết chứ?"

"Tiểu thư...", tiểu Châu nói, giọng mang vẻ lo lắng

Khương Hy lắc đầu nói:

"Không chết nổi".

"Thật?", Thanh Tiêu Nhi nói

"Là thật, lão phu đảm bảo", yên lặng này giờ Điền đại phu mới lên tiếng.

Thanh Tiêu Nhi cùng tiểu Châu thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Thanh phu nhân sau khi suy nghĩ xong, liền nói:

"Hai vị nắm bao nhiêu phần?"

"Mười phần", hai người cùng đáp.

Thanh phu nhân gật đầu cười đáp:

"Vậy con gái ta trông cậy vào hai vị, ta sẽ đi báo với lão gia"

Nói xong, Thanh phu nhân hành lễ với hai người rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên nhắc nhở Thanh Tiêu Nhi tiếp đãi hai người bọn họ chu đáo.

Trong phòng chỉ còn lại mấy người bọn họ. Thanh Tiêu Nhi hiểu kỳ với y thuật của Điền Khương hai người, vậy nên nàng hỏi khá nhiều. Điền đại phu không tiếp lời, dù sao lão bối phận cũng cao, tiếp chuyện với mấy đứa nhỏ trừ Khương Hy ra thì có chút khó khăn. Vậy nên Khương Hy bắt buộc dĩ phải giải đáp, những loại y thuật mang tính mật truyền thì hẳn từ chối không đáp.

Đương nhiên, Khương Hy cũng tiện đường kiểm tra luôn cả tiểu Châu. Đáng ngạc nhiên thay là tiểu Châu lại không ‘mắc bệnh’, hẳn có chút quái lạ, bèn hỏi:

“Thanh tiểu thư...”

“Khương đại phu khách khí, hai ta tuổi không chênh là bao, gọi ta là Tiêu Nhi liền được”, Thanh Tiêu Nhi nói, trên mặt phỉếm chút hồng.

“Vậy, Tiêu Nhi cô nương, Thanh gia sử dụng nước sinh hoạt từ đâu?”, Khương Hy nói

“Nước sao?... Trước đây thì dùng nước từ giếng ở trong trấn. Từ sau khi dịch bệnh bùng phát, Thanh gia liền trực tiếp mua nước từ Nguyệt Hải Thành”, Thanh Tiêu Nhi vừa nghĩ vừa nói.

Sau đó, nàng nói tiếp:

“Khương đại phu ngài biết đấy, nhà ta cũng mở y quán, vài kiến thức về dịch bệnh đương nhiên là biết. Nguồn nước có khả năng lây bệnh rất nhanh. Trước đó ở Thanh gia đúng là có hai người đã phát bệnh, sau khi đổi nước sinh hoạt thì không còn ai bị nữa.

Ta liền nghĩ nguồn nước đúng là có vấn đề. Thanh gia cũng nghĩ đến việc chu cấp nước cho toàn trấn nhưng tốc độ lây lan lại rất tùy ý, căn bản không có cách nào giải thích được. Vì vậy vấn đề nguồn nước từ đó đến giờ không có cách nào chứng minh được... Hai vị có cách nào không?”

“Tiêu Nhi cô nương nói đúng, nước đúng là có vấn đề. Ta và lão bá đã kiểm tra sáng nay rồi”.

“Thật?”, Thanh Tiêu Nhi kinh hi.

“Thật”, Khương Hy đáp

“Vậy thì thật không tốt chút nào”, Thanh Tiêu Nhi lắc đầu, thờ dài nói.

Hai bên trò chuyện cũng đến gần một giờ. Đột nhiên, Điền đại phu nhú mày, lão cảm thấy có cái gì đó không đúng ở đây, chợt lão nhận ra, lão liền hỏi:

"Thanh tiểu thư, lão phu có điều muốn hỏi?"

"Thần y ngài không cần khách sáo", Thanh Tiêu Nhi cười đáp

"Thanh lão gia đâu?", Điền đại phu trực tiếp hỏi.

"Chuyện này..." Thanh Tiêu Nhi ấp úng.

Khương Hy đương nhiên tò mò về vị Thanh phú hộ này. Vậy nên hắn cũng chờ câu trả lời. Theo lý, nghe tin con gái bị bệnh, bậc cha mẹ đương nhiên sẽ chạy lại ở bên mới đúng. Đằng này chỉ có mỗi Thanh phu nhân đến, vậy còn Thanh lão gia đâu? Thanh phu nhân đã đi hơn một giờ đồng hồ rồi, hắn không thấy có dấu hiệu nào chứng tỏ Thanh lão gia sẽ xuất hiện cả.

Không thể nào có chuyện đã có mẫu thân rồi nên phụ thân không cần đến. Mặt khác, hôm nay hắn đi cùng Điền đại phu, đến Lâm Lục Viễn còn dùng lễ đề dôi đãi với lão. Không lý nào Thanh lão gia lại ngó lơ được.

Ngay giữa lúc này, một tiếng vọng từ ngoài cửa vang vào:

"Bẩm tiểu thư, Lâm thiếu gia đến"

Thanh Tiêu Nhi như được thoát khỏi tình huống khó xử này, nàng liền nói:

"Ta biết rồi, người mang hắn đến đây".

"Vâng"

Khương Hy và Điền đại phu đại khái đã hiểu một chút việc. Thanh Tiêu Nhi không muốn trả lời câu hỏi kia. Thanh lão gia... có lẽ là giới hạn cuối cùng của Thanh gia, bọn họ không nguyện ý cung cấp bất cứ thông tin nào liên quan đến vị phú hộ này.

"Xem ra vị Thanh lão gia này không đơn giản", Khương Hy âm thầm nghĩ.

Đột nhiên, lông mày hắn khẽ nhấc lên, ánh mắt di chuyển nhìn về hướng nào đó ở hậu viện.

...

"Tiêu Nhi, ta đến thăm muội đây".

Giọng nói từ ngoài cửa vang vào, là giọng của Lâm Thanh Đình. Thân người hắn cao ráo, mang trường bào màu tím rất nổi bật. Hắn cười rạng rỡ nhưng rất nhanh nụ cười này liền cứng lại, bởi vì hắn thấy Khương Hy.

Lâm Thanh Đình ngạc nhiên chỉ vào hắn nói:

"Sao ngươi lại ở đây?"

"A hèm"

Điền đại phu hắng giọng không vừa lòng, lão nhân hiền lành này cũng bắt đầu thầm mắng người. Đối tượng mắng đương nhiên là Lâm Thanh Đình.

Thứ nhất, hắn dám bỏ qua lão, tôn ti trật tự đâu hết rồi. Còn nữa, danh tiếng thần y từ bao giờ lại trở nên yếu kém như vậy?

Thứ hai, hắn dám chỉ vào đại nhân tử. Người nào chỉ lão không biết, riêng Lâm Thanh Đình thì không được quyền. Hắn không có cái tư cách đó.

Thứ ba, lão ghét Lâm Thanh Đình, đúng hơn là lão ghét loại thiếu gia nhà giàu như Thẩm Minh cùng Lâm Thanh Đình. Lúc đầu gặp lão chỉ nể mặt Lâm Lục Viễn nói ngọt vài ba câu mà thôi.

Lâm Thanh Đình nghe thấy liền hoảng hốt hành lễ:

"Thanh Đình gặp qua Thần y".

Điền đại phu không để ý, Lâm Thanh Đình sắc mặt liền đen lại. Không khí liền trở nên có chút căng thẳng, Thanh Tiêu Nhi thấy tình cảnh vậy liền vội nói:

"Lâm đại ca đến sao không nói cho muội biết"

Nghe Thanh Tiêu Nhi nói, Lâm Thanh Đình mặt liền lấy lại phong độ, cười nói:

"Là ta muốn cho muội bất ngờ"

"Bất ngờ gì?", Thanh Tiêu Nhi hiếu kỳ nói

Lâm Thanh Đình từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội màu trắng, cười nói:

"Tặng cho muội"

Ngọc bội này nhìn vô cùng đơn giản, chỉ to hơn đồng xu một chút, bề mặt được mài nhẵn. Nếu đem ngọc bội này đi tặng cho nữ nhân khác thì chỉ có

nước mắt mặt nhưng với vị Thanh gia đích nữ này thì lại khác vô cùng.

Đơn giản mới chính là vẻ đẹp tuyệt diệu nhất.

Nhận lấy ngọc bội trên tay, Thanh Tiêu Nhi không nhìn qua mà trực tiếp cho vào tay áo, nói:

“Đa tạ Lâm đại ca”

Thấy Thanh Tiêu Nhi không xem gì ngọc bội làm Lâm Thanh Đình có chút kỳ lạ nhưng hắn cũng không để tâm mấy, tươi cười mà nói chuyện với Thanh Tiêu Nhi.

Ở một bên, Khương Hy và Điền đại phu có cảm giác cũng nên rời đi rồi, Khương Hy nói:

“Tiêu Nhi cô nương, ta và Điền đại phu xin cáo lui, hẹn cô nương vào ngày khác”.

“Hai vị đại phu chờ đã, hai vị đã đến Thanh gia rồi thì để ta làm trọn đạo đãi khách. Mời hai vị ở lại Thanh gia ăn một bữa cơm”, Thanh Tiêu Nhi cười nói

“Bữa cơm thì để sau cũng được, chúng ta vẫn còn gấp lại nhau. Hơn nữa ta cùng lão bá có chuyện cần phải báo lại Lâm đại nhân, đành thất lễ với Tiêu Nhi cô nương vậy”, Khương Hy đáp

“Hai vị đã có chuyện gấp, vậy thì ta không giữ nữa, để Tiêu Nhi tiễn hai vị ra cửa”

Hai chữ ‘Tiêu Nhi’ vừa ra, sắc mặt Lâm Thanh Đình liền đổi, hắn cùng Thanh Tiêu Nhi đưa tiễn hai người Khương Hy ra cửa. Trước khi xe ngựa rời đi, Thanh Tiêu Nhi không quên nói:

“Hôm nào có thời gian, Tiêu Nhi sẽ đến gặp Khương đại phu”

Khương Hy gật nhẹ đầu, coi như đồng ý. Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, tiến về Quan phủ. Ở đằng sau, Lâm Thanh Đình tay phải nắm chặt, ánh mắt âm trầm mà nhìn theo xe ngựa.

...

Trong xe, Khương Hy hơi nghiêng đầu nhìn về phía Thanh gia. Điền đại phu thấy vậy, cười nói:

“Thế nào, người thích nha đầu kia rồi sao?”

“Lão bá, người đừng đùa ta chứ”

“Ha ha ha, coi như lão già ta chưa nói gì đi”, Điền đại phu cười nói.

Khương Hy nhìn về Thanh gia là vì hắn cảm giác có người nhìn hắn. Từ lúc trước khi Lâm Thanh Đình bước vào, hắn đã có cảm giác đó. Hắn là đang đề phòng bởi vì đối phương nằm ngoài vùng linh thức của hắn.

Điều này tương đối hệ trọng bởi vì điều này có nghĩa đối phương ít nhất là Luyện Khí tầng sáu tu sĩ. Cấp độ tu sĩ này xuất hiện ở Thanh gia, không, ở Linh Vân trấn là chuyện không thể nào. Đột nhiên, ánh mắt Khương Hy lóe lên.

“Không.. vẫn còn một người”, Khương Hy trầm nghĩ.

Bất giác, hắn đưa tay vào trong túi áo lấy ra một bình sứ. Bình sứ được bịt rất chặt, như không để cho thứ ở trong rơi ra ngoài.

Nhìn bình sứ, Khương Hy đắm chiêu.

Điền đại phu trầm mặc rồi nói:

“Như thế nào?”

Khương Hy nói ra:

“Thanh gia có vấn đề”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thanh lão gia thần bí

Xe ngựa ngày càng đi xa, kể từ lúc tiễn Khương Hy và Điền đại phu, ánh mắt Thanh Tiêu Nhi vẫn thủy chung nhìn theo bóng xe cho đến khi nó mất hút nơi cuối đường. Lâm Thanh Đình ở bên ánh mắt lướt qua hận ý, tay hắn nắm chặt đến độ gân xanh nổi lên như muốn nổ ra.

Lâm Thanh Đình dưới sự ‘răn đe’ của cha mẹ vốn dĩ đã bỏ qua không tính toán với Khương Hy nữa. Nhưng lần này lại liên quan đến Thanh Tiêu Nhi, sự tình liền khác.

Thanh Tiêu Nhi và hắn có thể gọi là thanh mai trúc mã, một người là con trai của quan phủ đại nhân, một người là con gái đến từ gia tộc giàu có nhất Linh Vân trấn. Thử hỏi cả Linh Vân trấn có hai họ đôi hơn bọn họ, đây mới là môn đăng hộ đối.

Lâm Thanh Đình chưa từng cân nhắc đến chuyện đến Nguyệt Hải Thành. Nữ nhân ở đó đương nhiên có người đẹp hơn Thanh Tiêu Nhi, đơn cử như Chiêu Hồng Nan chẳng hạn. Nhưng Lâm Thanh Đình cũng có thể tính là người hiểu mình, đạo lý ‘thà làm đầu gà còn hơn đuôi Phụng’ thì hắn hiểu hơn ai hết.

Mặt khác, cách cục của Linh Vân trấn có chút đặc thù. Quan phủ dù là người có quyền lực nhất Linh Vân trấn... nhưng chỉ ở mặt ngoài mà thôi. Thanh gia thâm căn cố đế ở Linh Vân trấn lâu lắm, bọn họ mới là người nắm giữ quyền nói chuyện ở đây. Lâm Thanh Đình truy cầu Thanh Tiêu Nhi cũng là vì mục đích thống nhất quyền lực của Linh Vân trấn, may thay, Thanh gia đời này không có con trai. Vậy nên danh phận con rể Thanh gia này Lâm Thanh Đình sẽ không hề tuột.

Hôm nay Lâm Thanh Đình phát hiện Thanh Tiêu Nhi có ý với Khương Hy, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua. Hắn bỗng nhớ đến lúc này, Thanh Tiêu Nhi không hề tâm đến miếng ngọc bội hắn tặng. Điều này có nghĩa là gì?

Nghĩa là phân lượng của Lâm Thanh Đình trong mắt Thanh Tiêu Nhi đã giảm đi rất nhiều rồi. Ánh mắt của hắn từ hận ý đã chuyển sang sát ý, Lâm Thanh Đình đã quyết. Hắn phải giết Khương Hy, nếu không, kế hoạch của hắn liền đi tong.

Bóng xe ngựa mất hút hoàn toàn, Thanh Tiêu Nhi quay sang cười nói:

“Lâm đại ca, chúng ta vào thôi”

Lâm Thanh Đình nhận thấy Thanh Tiêu Nhi quay lại liền nhanh chóng chuyển lại vẻ mặt tươi cười, hắn đáp:

“Ừ, chúng ta vào thôi”.

...

Điền đại phu sau khi trở về liền lập tức báo với Lâm Lục Viễn, lão kể lại từ đầu tới cuối về dịch trùng. Khi biết toàn trấn vốn đã nhiễm bệnh, hai vợ chồng Lâm Lục Viễn liền hoảng sợ. Lâm phu nhân lão đạo đứng không vững, phải nhờ hai nha hoàn giúp đỡ mới xong.

Điền đại phu mặc dù có ý giúp người nhưng chuyện lão có thể chữa lão liền đẩy đến cuối cùng mới nói. Hôm nay trong người lão tồn đọng một đám hỏa khí không tan, mà thù phạm lại là Lâm Thanh Đình. Lão đương nhiên phải để cho hai người làm cha mẹ này hoảng sợ một phen. Như dự đoán, hai vợ chồng Lâm Lục Viễn quả nhiên sợ mất mặt.

Sau khi biết Điền đại phu có thể chữa bệnh này, Lâm Lục Viễn liền vui mừng. Điền đại phu cũng viết cho hắn một đơn thuốc để xử lý đám kén ở trong người, đồng thời cũng yêu cầu hắn sắc thuốc hàng loạt và triệu tập toàn trấn đến. Lâm Lục Viễn không dám không nghe lời, cẩn thận nghe kỹ từng lời của Điền đại phu. Sau khi nghe dặn dò xong, Lâm Lục Viễn nghiêm túc hành lễ tạ ơn Điền đại phu.

“Đa tạ Điền thần y”.

Điền đại phu phát tay, cười nói:

“Tạ ơn để sau đi, chuyện lão phu yêu cầu, đại nhân cũng nên nhanh chóng làm đi thôi”

“Ta sẽ làm ngay”, Lâm Lục Viễn đáp.

Sau đó hắn cầm đơn thuốc đưa cho quán gia rồi ra lệnh chuẩn bị kỹ càng. Đơn thuốc trong tay cũng như cơ hội trời cho vậy, Lâm Lục Viễn có thể thu được nhân tâm của Linh Vân trấn hay không liền nhìn đến hành động lần này. Điền đại phu cũng không vội rời đi, lão ở lại hỏi Lâm Lục Viễn vài nghi vấn.

Khương Hy không đi cùng Điền đại phu đến gặp Lâm Lục Viễn mà trực tiếp trở về phòng. Hắn lấy chiếc bình sứ kia cầm trên tay, tay còn lại gõ nhẹ trên bàn, hắn đắm chìm mà suy nghĩ. Một lúc sau, hắn gỡ các sợi dây được bọc quanh bình sứ và tháo nút bình. Sau đó dốc ngược đồ thứ ở trong ra.

Trong bình rơi ra... ba con giun dài tầm mười phân, to bằng ngón tay trẻ em. Thân chúng có màu giống với da người, lớp da bên ngoài của chúng tạo thành từng vòng từng vòng dọc thân thể tựa giun đất. Ở một đầu của chúng có ba cái vòi nhỏ tương đối dài, chúng chính là Thực Thủy Trùng, hình dạng hiện tại của chúng khác với lúc Khương Hy kiểm tra ở giếng nước bởi vì chúng đã hút nước.

Tuy nhiên ở hiện tại thì chúng chết rồi, Thực Thủy Trùng có thể ví như loài cá bởi chúng vốn dùng nước mà sống. Thực Thủy Trùng một khi phá kén mà ra thì thứ duy nhất chúng cần là nước, không có nước thì không đến vài phút sau chúng sẽ chết.

Sáng nay, trước khi đến Thanh gia, Khương Hy đã lấy một ít nước cho vào chiếc bình sứ rồi bịt chặt lại. Qua lời kể của vài người dân quanh đó, hẳn muốn kiểm tra một số thứ.

Kết quả không ngoài dự tính, chiếc bình Khương Hy mang chỉ cần tiếp xúc với Thanh Tiêu Nhi một đoạn thời gian ngắn thì Thực Thủy Trùng liền phá kén mà ra. Đây cũng lý giải được việc những người bị bệnh hầu như đều tiếp xúc với Thanh Tiêu Nhi trước khi triệu chứng xuất hiện.

Tại sao Thực Thủy Trùng lại phá kén khi ở gần Thanh Tiêu Nhi?

Thường thức mà nói, trùng vốn là loài sống thành đàn mà đặc điểm của trùng là chúng có vương. Ong tít có có ong chúa, kiến cũng sẽ có kiến chúa. Vậy thì Thực Thủy Trùng tất nhiên cũng có ‘vương’ của mình, một con trùng chúa.

Con trùng chúa đó đang cư ngụ trong người của Thanh Tiêu Nhi.

Khi kén ở gần trùng chúa, trùng chúa sẽ phát hiệu lệnh cho đám trùng non phá kén mà ra. Đây cũng chính là lúc ‘phát bệnh’. Khi người bệnh càng tiếp xúc với Thanh Tiêu Nhi thì bọn họ càng đến gần quỹ môn quan. Những con Thực Thủy Trùng này sẽ gia tăng hút nước khi ở gần trùng chúa để biểu thị lòng trung thành.

Còn Thanh Tiêu Nhi tại sao vẫn còn bình an vô sự thì điều này không khó để lý giải. Chúa của một bầy đàn, nhất là trùng chúa, vốn dĩ cực kỳ... lười.

Trùng chúa chỉ cần hút một lượng nước đủ để nuôi sống nó liền được. Thanh Tiêu Nhi có cảm giác ra thì cũng chỉ như khát nước mà thôi, nàng uống một chén nước thì chuyện như chưa bao giờ xảy ra, căn bản không thể nào phát hiện ra trùng chúa.

...

Nhìn ba con trùng nằm ở trên bàn, Khương càng cảm thấy Thanh gia có vấn đề. Đầu tiên là Thanh gia ngay tức khắc liền đổi nguồn nước sinh hoạt khi dịch trùng bùng phát, Thanh gia gần như chưa từng cân nhắc đến yếu tố không khí, cứ như họ biết chắc chắn dịch trùng sẽ không lây lan trong không khí vậy.

Điểm thứ hai là Thanh Tiêu Nhi. Bản thân trùng chúa vốn cực kỳ lười và không hề tồn tại dưới dạng kén, không đời nào chúng lại tự chui vào trong người Thanh Tiêu Nhi, chắc chắn đã có người dùng ngoại lực đưa trùng chúa vào. Hơn nữa, người này phải nắm rõ hành tung cũng như mối quan hệ của nàng. Thanh Tiêu Nhi là đích nữ Thanh gia tất nhiên sẽ có người theo bảo vệ, bỗng nhiên vô thanh vô tức đưa một con trùng vào trong người mà không nhận bất cứ phản kháng nào thì quả vô lý. Trừ khi... đó là người cùng nhà.

Mặt khác, trùng chúa ở trong cơ thể người cũng không hẳn là điều xấu. Trùng chúa khác trùng thường là bởi vì nó hấp thụ nước xong sẽ thải linh khí ngược ra lại, tình cờ thay, đó là thủy linh khí, hơn nữa, độ tinh thuần lại rất cao. Người mang trùng có thể dùng lượng linh khí đó để tu luyện, nói cách khác, mối quan hệ này chính là cộng sinh, đôi bên cùng có lợi.

Điểm cuối cùng Khương Hy phải đợi Điền đại phu trở về mới có thể xác định được.

Bỗng nhiên hắn đưa mắt ra bên ngoài, khỏe miệng cong lên, thâm nói:

“Nhắc Tào Tháo... Tào Tháo liền đến”

Điền đại phu trở về.

Lão nhân mở cửa bước vào phòng, nét mặt lão bình đạm như thường ngày nhưng ánh mắt lão thì khác. Ánh mắt nóng rực như muốn nóng lòng thổ lộ điều gì đó. Nhìn thấy Khương Hy, lão nhân lộ ra vẻ hòa ái, ánh mắt ngày càng nóng lên, như muốn gấp gấp mà nói ngay.

Lão lại ngồi trên cái ghế đầu, Khương Hy rót một chén nước trà rồi đưa cho lão, nói:

“Lão bá, chuyện như thế nào rồi?”

Điền đại phu tiếp nhận chén trà, uống một hơi đến cạn đáy rồi nói:

“Chuyện kia ta đã...”

“Lão bá, chuyện đó từ từ đã... ta hỏi là chuyện dịch trùng”, Khương Hy nói

Bị cắt ngang, Điền đại phu đương nhiên bất ngờ bởi vì Khương Hy thường hay nghe hết lời rồi mới nói. Nay thấy hắn lại quan tâm chuyện dịch trùng hơn chuyện kia, Điền đại phu tuy có chút thất thố với lời vừa rồi của mình nhưng lòng lão liền rất vui vẻ. Bởi vì Khương Hy quan tâm đến bệnh tình của dân chúng hơn chuyện kia. Dù sao chuyện kia cũng rất quan trọng nhưng thân là y sư, cái nào quan trọng hơn còn phải hỏi sao.

Điền đại phu cười đáp:

“Chuyện dịch trùng ta đã để cho Lâm đại nhân lo liệu hết rồi, chiều nay chúng ta chỉ cần kiểm tra thuốc sắc rồi cho từng người uống nữa là xong... Sang ngày hôm sau ta sẽ chính thức chữa cho những người bệnh”

“Nhanh như vậy?”, Khương Hy ngạc nhiên nói, hần vốn nghĩ Điền đại phu cần một ngày để chuẩn bị, ai mà nghĩ lại nhanh đến thế.

“Ha ha ha, ta đã chuẩn bị hết rồi, ngày mai đại nhân từ người ở bên phụ giúp liền được”, Lão cười nói.

Khương Hy trầm mặc, ‘phụ giúp’ hai chữ này từ Điền đại phu liền không đơn giản, hơn nữa còn mang ý vị rất riêng biệt. Trầm mặc một hồi hần liền không đề cập tiếp nữa, tay đưa chén trà lên uống một hớp rồi nói:

“Vậy... chuyện kia thì thế nào?”

Lúc này, ánh mắt của Điền đại phu nóng hừng hực trở lại, như gặp phải chuyện gì đó rất động trời, rất thú vị, lão nói:

“Chuyện này ta đã hỏi Lâm đại nhân, kết quả quả thực... rất bất ngờ”.

“Rất bất ngờ?”, Khương Hy hơi chúi người phía trước, tựa như rất hứng thú với chân tướng.

“Đúng, rất bất ngờ. Thanh lão gia tên gọi là Thanh Bình, vốn là người ngoài trấn, hơn ba mươi năm trước mới xuất hiện tại đây... Mặt khác, Lâm đại nhân hơn hai mươi năm qua chưa bao giờ chân chính gặp mặt vị Thanh lão gia này”, Điền đại phu nói.

“Chuyện này lý giải thế nào?”

“Lâm đại nhân thân làm đại quan đương nhiên phải biết mặt hết những người có tiền và có quyền ở trong trấn, Thanh gia hiển nhiên không ngoại lệ. Chỉ có điều hần chưa từng chân chính thấy được mặt của Thanh lão gia. Đại nhân từ người biết vì sao không?”

“Hần là giống với chúng ta hôm nay, là không thể gặp”, Khương Hy trầm mặc rồi nói.

“Đúng thế, bởi vì mỗi lần Lâm đại nhân muốn gặp mặt là Thanh lão gia liền cáo bệnh, chỉ để cho Thanh phu nhân chuyển lời lại. Điểm này làm lão già ta cảm thấy Thanh lão gia căn bản không phải là một bệnh nhân”, Điền đại phu nói.

Khương Hy gật gù. Một hai lần cáo bệnh liền là bệnh thật, hai mươi năm cáo bệnh thì chắc chắn là không muốn gặp mặt rồi.

Điểm cuối cùng mà Khương Hy nghi ngờ về Thanh gia cũng chính là vị Thanh lão gia đầy thần bí này. Khương Hy không chắc tình huống của Thanh gia như thế nào nhưng có một điểm hần khá chắc chắn. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào hần ở Thanh gia... tám, chín phần chính là của Thanh lão gia.

Nếu vậy thì Điền đại phu liền nguy. Thanh lão gia hư hư thực thực là tu sĩ, dịch trùng này lại trực tiếp liên quan đến Thanh gia. Điền đại phu một ngày còn ở Linh Vân trấn thì an toàn của lão thật đáng lo.

Khương Hy lo lắng cho Điền đại phu vậy nên hần trầm mặc, một lát sau hần mới nói:

“Lão bá, tối nay người có dự tính gì không?”.

Điền đại phu nghĩ nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

“Không, tối nay ta định ở trong phòng chuẩn bị”.

Khương Hy gật đầu, sau đó hai người không còn nói gì nữa.

Ngoài kia, ánh mắt trời ngày càng một lên cao.

...

...

Lâm Lục Viễn một lần nữa lại chứng minh hiệu suất làm việc đáng kinh người của mình. Đầu giờ chiều, hầu hết những người chưa mắc bệnh đều đã tập hợp tại trước quan phủ. Sau khi kiểm tra chất lượng thuốc sắc cũng như thành phần kỹ càng, Điền đại phu mới đưa cho Lâm Lục Viễn một cái gậy đầu.

Hiểu được ý của Điền đại phu, Lâm Lục Viễn liền tuyên bố chân tướng chân thật của dịch bệnh. Dù đã có một ít lời đồn nhỏ từ những người chứng kiến quá trình kiểm tra lúc sáng của Khương Hy và Điền đại phu nhưng khi chính thức nghe từ Lâm Lục Viễn, không ít người liền kinh hô không ngớt. Đồng thời khi biết Điền đại phu có thể chữa khỏi bệnh, dân chúng liền không chần chừ gì mà vái lạy lão. Trong lòng Điền đại phu liền phát khổ, lão có thể hưởng thụ sùng bái nhưng vái lạy như thờ cúng thế này thì lão xin kiếu.

Như đã đạt được mục đích mong muốn, uy vọng của Lâm Lục Viễn lại cao hơn một tầng. Hần bắt đầu ra lệnh phân phát thuốc sắc cho từng người uống, đồng thời hần cũng thương nghị cùng Thanh phu nhân về chuyện nguồn nước.

Nguồn nước của Linh Vân trấn hiện tại không thể sử dụng được, đành phải nhờ vào sự giúp đỡ của Thanh gia. Thanh phu nhân không nói nhiều lời, nàng chỉ cười nhẹ đáp ứng yêu cầu từ Lâm Lục Viễn.

Lâm Lục Viễn liền thở nhẹ ra một hơi, hân lúc này rất cao hứng. Điền đại phu hoàn toàn vượt qua mong đợi của hắn, Thanh gia cũng không từ chối yêu cầu của hắn. Bên cạnh đó, uy vọng của Khương Hy cũng được Lâm Lục Viễn nâng cao lên rất nhiều. Bởi vì Điền đại phu nói với hắn rằng người phát hiện ra nguyên nhân và phương thức lây lan của dịch trùng là Khương Hy.

Lâm Lục Viễn vốn dĩ định để tất cả công lao đều quy về Điền đại phu, dù sao tiếng tăm của lão vẫn còn đó nhưng vẫn đề là lão không nhận. Dưới sức ép vô hình của Điền đại phu, Lâm Lục Viễn liền công bố sự thật đối với dân chúng. Từ đây, danh khí của Khương Hy liền một đường tiến thẳng, cơ hồ ở Linh Vân trấn đã không kém Điền đại phu.

Nhìn thấy sự sùng bái mà dân chúng dành cho Điền Khương hai người, Lâm Lục Viễn âm thầm may mắn, tự nhủ:

“May mà ta đã khuyên can Đình nhĩ”.

Lăn lộn trong chính trường một khoảng thời gian dài, Lâm Lục Viễn đương nhiên rất khôn ngoan, nhưng con trai hắn thì rất tiếc. Lâm Lục Viễn không biết rằng, Lâm Thanh Đình đã bỏ ngoài tai lời hắn nói, thậm chí còn bí mật chuẩn bị một đội ngũ ám sát Khương Hy.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Âm sát

Buổi tối.

Như mọi ngày, Khương Hy đều sẽ lựa chọn một mình ngâm trong phòng tắm.

Khương Hy ngã lưng dựa vào thành bồn tắm, thân người hắn càng lúc càng trượt xuống, trông có vẻ rất thư thái. Chiều hôm nay bị hàng trăm người vây xung quanh làm hắn mệt mỏi vô cùng. Không hiểu sao cảm giác được người sùng bái như vậy làm hắn thật không quen.

Khương Hy cảm khái. Đời này so với đời trước quả thực khác xa quá nhiều. Đời trước vì cơ duyên xảo hợp, năm lên bảy hắn đã được nhập Cửu Tiêu Tông, sinh hoạt về sau không khác gì người xuất gia. Ở một khía cạnh nào đó mà nói thì tương đối nhàn chán.

Đời này thì khác, chỉ ít nó thú vị hơn nhiều. Hắn gặp được Điền đại phu, gặp được Tứ nương, gặp được lão Hoàng, gặp được rất nhiều phàm nhân. Nhân sinh của hắn phong phú vô cùng, phải trải nghiệm qua hắn mới thấm nhuần được câu nói ‘tu đạo vốn là chuyện nhàn chán’. Hắn âm thầm mà tiếc nuối cho nhân sinh đời trước.

Khương Hy đã quyết định đi lại trên con đường nhàn chán ấy nhưng hắn vẫn còn bám lấy hồng trần, nếu để người khác biết thì thật đáng hận rồi. Khương Hy đương nhiên không cảm thấy hối hận, hắn là đệ loại, hiện tại tu vi của hắn tuy chỉ là Luyện Khí tầng một nhưng tâm cảnh của hắn là của Nguyên Anh lão tổ.

Tâm cảnh của Nguyên Anh lão tổ thì cao lắm, tu vi hiện tại của hắn thấp nên không nói nhưng một khi đã cao hơn, liệu hồng trần còn đủ hồng để lưu luyến hắn hay không?

Dù là vậy, tâm cảnh của Khương Hy vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới ‘tâm như chỉ thủy’ được, dù sao đời trước hắn vẫn còn khiếm khuyết trải nghiệm hồng trần. Đời này có cơ hội làm lại, hắn tự nhiên muốn cảm thụ một phen.

...

...

Khương Hy dần chìm xuống, nước càng ngày càng phủ lên cho đến lúc chớp mũi hoàn toàn ẩn xuống dưới nước. Hắn nhắm mắt lại, muốn tu luyện một phen. Thông thường để tu luyện, hắn đương nhiên phải đã tọa nhưng đó là để tu pháp lực. Hiện tại hắn tu là linh thức. Linh thức tu luyện dựa vào tự thân, không phải môi trường xung quanh nên tự nhiên không cần bày ra bộ dáng tiêu chuẩn ấy.

Linh Vân trấn dù sao đối với tu sĩ cũng là đất khi ho cò gáy, linh khí quá mức nghèo nàn. Khương Hy hôm trước có thể đạt được hai mươi hai chu thiên sở dĩ là hắn vốn đã ở khảm quan đột phá rồi. Đạt được hai mươi hai chu thiên là lẽ đương nhiên.

Ngay lúc Khương Hy bắt đầu vận linh thức để tu luyện, bỗng nhiên hắn bật dậy ló đầu ra khỏi mặt nước. Sau đó vận linh lực vào bàn chân, nhảy lùi một phát ra khỏi bồn. Nước bắn lên tung tóe.

Chân hắn vừa ra khỏi mặt nước, ba con phi đao từ đầu bỗng phóng về chỗ hắn vốn ngâm mình. Khương Hy thuận thế xoay người tóm lấy cái khăn tắm đang được treo trên giá rồi quán quanh hông. Ánh mắt hắn liền lạnh đi, bởi một đợt ám khí khác được phóng tới. Hắn liền khụy gối ngã người ra phía sau, thành công tránh được ám khí.

Cùng lúc ám khí được phóng ra, ba bóng đen bất ngờ phá cửa sổ nhảy vào, toàn thân hắc y, gương mặt bị một lớp vải che kín chỉ để lộ đôi mắt. tay cầm đao tiến lại gần Khương Hy. Tên nhanh nhất lao người đến, đưa tay lên chém một đao bổ thẳng hướng ngực Khương Hy.

Tránh được ám khí, Khương Hy liền lấy hai tay đập vào sàn này thân trên lên, dùng chân phải làm trụ lách toàn thân về phía phải tránh được một đao này, hắn dùng chân trái thuận thế móc ngược đá vào lưng của tên thích khách. Theo quán tính, tên thích khách kia liền bị đá văng đập người vào tường.

Tên thứ hai cũng nhanh lao đến, ánh mắt lộ vẻ quái dị, không nghĩ tới đối phương khó chơi như vậy. Hắn cũng nhanh xuất một đao chém xuống. Khương Hy không chần chừ lao đến gần kẻ kia, ngay tức khắc xoay nghiêng người nắm lấy cổ tay phải đang cầm đao rồi quét một vòng ra phía sau. Tên thứ ba vừa lao lên thấy ánh đao đang chia về phía mình liền hoảng hốt, hắn lập tức xuất ra một đao đỡ lại.

Đao đỡ lại thành công nhưng lập tức tay hắn buông đao ra, mắt mở to lộ vẻ không thể tin được, miệng phun ra một ngụm máu, toàn bộ thân người bay ngược ra ngã vào bồn tắm. Đan điền của hắn bị Khương Hy làm một cước đến chấn động rồi.

Tên còn lại thấy đồng bọn bị đá bay hắn liền không do dự dùng tay trái siết cổ Khương Hy, tay phải lấy thế chém vừa rồi cũng ép lại khóa luôn tay phải Khương Hy. Không cần nói cũng biết tên này rất có kinh nghiệm nhưng rất tiếc Khương Hy vẫn còn tay trái. Khương Hy vận linh lực vào khuỷu tay trái rồi thúc ngược đánh vào mạn trái xương sườn.

Một tiếng ‘răng rắc’ vang ra, tên kia thổ ra một ngụm huyết bắn vào gáy Khương Hy. Hai tay của hắn liền buông lỏng ra. Tay phải được tự do, Khương Hy nhanh chóng trụ vững hai chân nghiêng người nắm lấy cổ tay phải gã thuận kéo về phía trước, khuỷu tay trái một lần nữa vận linh lực thúc mạnh vào vùng bụng hắn. Thế là tên đó liền bị quăng một vòng bay vào trong bồn tắm, nằm đè lên tên thứ ba lúc này.

Khương Hy không hạ cảnh giác xuống bởi tên đầu tiên lại lao lên lại từ sau lưng, lần này hắn quét một đao từ dưới lên trên nhắm vào đầu. Khương Hy liền lui lại, ngay khi đao vừa quét lên, hắn liền dùng tay phải đẩy cánh tay phải của tên kia lên đỉnh đầu, thân người liền lao tới, tay trái nắm lấy phần áo mạn sườn phải kéo tên kia lại gần. Khương Hy ngay tức khắc lên một gối thẳng vào đan điền của hắn. Hắn liền co người lại, ngay lúc này Khương Hy liền hạ khuỷu tay xuống đánh vào phần gáy. Hắn liền bất tỉnh.

Khương Hy thuận tiện liền cầm lấy thanh đao trong tay thích khách đã bất tỉnh, ánh mắt đề phòng nhìn xung quanh. Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu lên, một đòn đao liền hạ xuống, đây là đao của kẻ phóng ám khí. Tên phóng ám khí sau khi thất bại liền lảng lạng trốn trên xà nhà đợi thời cơ ra tay. Không may, tình huống diễn ra quá nhanh, hắn không thể phóng thêm một đợt ám khí nào, đành phải đánh trực diện.

Ánh đao vừa tới, Khương Hy liền đưa đao lên đỡ, tay phải giữ chặt sống đao. Hai đao va nhau kêu ra một tiếng keng thanh thúy. Khương Hy liền hạ người ngã xuống làm tán đi lực đao. Tên thích khách bỗng nhiên cảm giác lực đao bị hóa giải liền có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh sau đó ánh mắt hắn liền khó coi.

Một tiếng leng keng kêu ra, đao rớt xuống đất, hai tay hắn ôm phần hạ thân, cả người ngã xuống co lại như một con tôm luộc chín. Lúc ngã xuống, lưng Khương Hy liền đập xuống sàn nhưng chân hắn cũng kịp ra một đòn vào hạ thân của tên kia. Khương Hy ngồi dậy, ánh mắt liền bỏ qua tên đó mà nhìn về phía cửa, hắn thở dài ra một hơi.

“Quá trễ rồi”.

Cánh cửa đang yên đang lành bỗng nhiên bị đá văng, một đội ngũ nhỏ ập vào phòng tắm. Đội ngũ này gồm bảy người, thân mang áo giáo tay cầm đao.

Bọn họ là lính quan phủ.

Sự việc từ lúc phát sinh đến giờ chưa đến mấy chục giây, động tĩnh cũng không nhỏ. Lính quan phủ đến nhanh như vậy cũng tính là an ninh không tệ rồi. Một lão nhân vào sau đội ngũ thấy tình cảnh hỗn loạn trong phòng tắm liền hoảng hốt. Lão vốn dĩ đang định đưa chút thảo dược đến cho vào nước tắm giúp Khương Hy nhưng vừa cách phòng tắm không đến mấy bước lão đã nghe thấy tiếng đánh nhau. Lão liền hoảng sợ mà quay đầu lại kêu lính gác.

...

Lão nhân nhận thấy Khương Hy đang ngồi ở trên sàn mà nhìn lão, ý tứ như sao còn đứng ra đây. Lão liền ổn định cảm xúc lại rồi ra lệnh:

“Mau, mau bắt hết bọn chúng lại”

Binh lính không nói hai lời, ngay tức khắc liền thi hành mệnh lệnh, hai tên bị Khương Hy đánh văng vào bồn tắm đang chật vật leo lên thì bắt gặp phải mấy mũi đao đang chia về bọn hắn. Hai tên còn lại thì gần như vô lực phản kháng rồi. Bọn chúng nhanh chóng bị áp giải ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại lão nhân và Khương Hy. Lão nhân nhìn thấy gáy của hắn có dính vết máu liền hoảng hốt, định chạy đi gọi người tới giúp thì bị Khương Hy giữ lại, hắn nói:

“Quản gia, không cần lo lắng, không phải máu của ta”.

Lão nhân này chính là quản gia của Lâm phủ, nói đúng hơn là tâm phúc của Lâm Lục Viễn. Lão quản gia nghe vậy liền thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hôm nay lão được Lâm Lục Viễn ra lệnh phải hầu hạ Khương Hy thật tốt, nếu Khương Hy có mệnh hệ gì đừng nói là Lâm Lục Viễn, vị Điền đại phu kia cũng

sẽ lột da lão.

Đưa tay lên sờ vết máu trên gáy, Khương Hy có chút nhú mảy, hần nghĩ một lát liền nói:

“Quản gia, Lâm phủ còn phòng tắm nào khác không?”

Lão quản gia nghe vậy liền giật mình, thầm nghĩ vị Khương đại phu này quả nhiên khác người, trải qua sự việc như vậy mà vẫn còn tâm tình tắm rửa. Lão nghĩ một hồi, về mặt có chút khó xử nói ra:

“Khương đại phu, quả thực là còn... chỉ có điều...”

“Có điều gì?”, Khương Hy khó hiểu nói

“Chỉ có điều... đó là phòng tắm riêng của thiếu gia”, lão quản gia ấp úng nói.

Khương Hy trầm mặc, không biết đang nghĩ đến cái gì. Lão quản gia còn tưởng hần không hài lòng nên cuống quýt nói:

“Phòng tắm kia vốn dĩ được Lâm đại nhân xây riêng cho thiếu gia... lão nô quả thực không có quyền quyết định nhưng Khương đại phu yên tâm, lão nô sẽ nhanh chóng thu dọn lại phòng tắm này... đại phu chờ một lát”

Khương Hy nghe vậy liền phát tay ra hiệu lão đi làm, lão quản gia thấy vậy liền thở ra một hơi, tức tốc chạy đi triệu tập người đến thu dọn phòng tắm. Không bao lâu sau, hàng chục gia nhân liền xuất hiện, dùng tốc độ nhanh nhất có thể mà thu dọn tàn cuộc, lau vết máu, thay nước tắm. Trong số các gia nhân đương nhiên là có nữ nhân, mà những nữ nhân này vừa dọn dẹp, ánh mắt liền len lén mà nhìn Khương Hy.

Khương Hy hiện tại trên thân chỉ có mỗi một cái khăn tắm được quấn để che đi hạ thân, ăn mặc có thể nói là mát mẻ vô cùng, và cũng vô cùng không biết xấu hổ. Hần đang dựa lưng vào tường, tay chống cằm không biết đang suy nghĩ gì.

Khương Hy trên thực tế vốn không cao, lại còn đang tuổi lớn, nhưng dáng người của hần quả thật... đẹp mắt. Trên người hần chỗ nào cần có cơ liền có cơ, chỗ nào cần đường cong liền có đường cong. Hần không phải dạng vai u bắp thịt mà ngược lại, trông rất thon gọn. Chưa kể hần còn rất trắng, còn rất đẹp trai, cả căn phòng hơn mười người đem so ra thì hần quả nổi bật.

Không chỉ gia nhân nữ mà đến nam cũng ghé mắt nhìn đôi chút. Bọn họ làm ở phủ cũng đã lâu, thấy qua Lâm Thanh Đình không ít lần, còn tưởng lầm bọn họ đã miễn nhiễm với ‘trai đẹp’ rồi. Nay được mục thị Khương đại phu liền không khỏi thầm khen:

“Khương đại phu thêm vài năm nữa e rằng... cực soái nha”

“Nam nhân... cũng có thể đẹp đến mức này sao?”

Lão quản gia thấy tình cảnh này không khỏi bức mình, lão đương nhiên nhận thức được ngoại hình Khương Hy thế nào chứ, nhưng định lực của lão lại rất cao, không đến mức trắng trợn như đám gia nhân này. Lão quát lên:

“Tập trung vào, làm nhanh tay lên”

Bị lão quản gia quát, đám gia nhân liền gia tốc sức lực mà làm. Tổng quá trình dọn dẹp lẫn thay nước tắm liền không đến mười phút. Khương Hy phải thầm công nhận một điều rằng, Lâm phủ hiệu suất rất tốt.

Ngoài việc chuẩn bị nước ấm cho Khương Hy, lão quản gia còn thêm một vài dược liệu vào trong đó, trước đó lão vốn dĩ mang theo để hòa nước tắm cho hần. Xác nhận xong xuôi lão liền quay lại cười nói:

“Khương đại phu, tất cả đều đã xong”.

Khương Hy gật đầu, sau đó hần nói:

“Quản gia vất vả, đa tạ. Mặt khác... phiền ngài tra hỏi mấy tên kia cho tốt”.

Nhắc đến những tên thích khách kia, lão liền nghiêm túc lại. Việc ám sát hụt ngày hôm nay ở Lâm phủ không khác gì một cái bạt tai vào mặt Lâm Lục Viễn, lão quản gia tự nhiên sẽ cho Khương Hy một câu trả lời tốt. Lão đáp:

“Khương đại phu yên tâm, lão nô quen thuộc”.

Khương Hy gật đầu, hần ra hiệu cho lão quản gia lui, còn phần mình thì lại gần bồn tắm. Bỗng nhiên, bước chân của hần dừng lại, hần quay sang nói:

“Quản gia còn chuyện gì muốn hỏi sao?”

Sau khi nhận hiệu cho lui, lão quản gia không rời đi mà vẫn đứng yên một chỗ, về mặt tương đối đảm chiêu. Đúng như Khương Hy nói, lão quả thực có chuyện cần hỏi, lão nói:

“Thứ cho lão nô nhiều chuyện nhưng... Khương đại phu... biết võ công sao?”

Lão quần gia hỏi là về ‘võ công’ bởi vì Khương Hy xử lý đám thích khách này quá nhanh, trong thâm tâm lão nhận định hần là một cao thủ. Còn ý nghĩ là tu sĩ thì lão hoàn toàn bỏ qua, một đời của lão chưa từng gặp qua tu sĩ bao giờ, phần lớn là nghe danh mà thôi.

Hơn nữa, có tu sĩ nào đi làm y sư? Có tu sĩ nào lại đi hành lễ với phạm nhân?

Đối với câu hỏi của lão, Khương Hy gật nhẹ đầu. Lão quần gia hiểu ý, cung kính hành lễ với hần rồi lui ra. Lão đã nán lại đây một khoảng thời gian rồi, lão cần phải trở lại gấp để báo cáo với Lâm Lục Viễn.

Khương Hy chờ lão đi xa rồi thở nhẹ ra một hơi, lấy tay gỡ cái khăn đang quấn quanh hông xuống. Cầm cái khăn nhúng vào nước, Khương Hy nhẹ lau sạch vết máu sau gáy rồi ném sang một bên. Hần liền ngấm mình xuống làn nước ấm, cho tới khi cả người chìm xuống đáy bồn.

Mặt nước liền yên tĩnh trở lại.

Phòng tắm cũng liền yên ắng đi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đêm dài

Màn đêm ngày càng đen, những ánh sao xa xăm đang tỏa ra hào quang tựa như muốn thấp sáng bầu trời. Tiếc thay, đêm sớm dĩ là đêm bởi vì trừ mặt trời ra thì không có thứ gì che lấp được nó. Những vì sao dù có nhiều đến đâu thì chúng vẫn rất yếu ớt... tựa như phạm nhân vậy.

Nếu Khương Hy chỉ là một phạm nhân bình thường thì hôm nay hần đã chết rất thảm rồi. Nhân sinh là vậy, tuy khoái lạc và thú vị nhưng một khi đã tàn nhẫn thì lại rất vô tình. Sinh - lão - bệnh - tử cái vòng tròn này quả thật không khác gì... một lồng giam số phận.

...

...

Sau khi hoàn thành việc tắm rửa và tu luyện, Khương Hy liền trở về phòng. Lần này y phục của hần khác hơn bộ trước rất nhiều, áo trong màu đen gọn nhẹ chỉ vừa dài qua hạ thân, để lộ quần dài trắng ra ngoài, trên eo được buộc một dải vải màu đỏ để giữ áo được gọn gàng. Bên ngoài khoác một trường bào đen chỉ dài đến ngang đùi, trên bộ y phục ngoài hai sắc thái hắc bạch phân minh này ra còn điểm thêm màu đỏ ở vạt và cổ tay áo.

Bộ trang phục này vốn dĩ không nằm trong những bộ được Chiêu Hồng Nan gửi đến mà là do Khương Hy tự mua. So với bộ y phục trông giống công tử nhà giàu kia ra thì bộ này tương đối thoải mái và dễ hoạt động hơn không ít.

Hậu viện Lâm phủ lúc này cảnh giới có thể nói là rất cao, nội mỗi hành lang trở về phòng thôi mà Khương Hy đã gặp đến tám lính gác rồi. Chưa kể Lâm Lục Viễn còn ‘ưu ái’ mà sắp xếp bốn lính gác canh trước cửa phòng hần và Điện đại phu. Lâm Lục Viễn vốn dĩ muốn sắp xếp thêm nhưng số lượng lính gác lại có hạn và hần vẫn còn cần một lượng lính gác đủ để bảo vệ hần nữa.

Nhìn thấy Khương Hy trở về, một vị lính gác trung niên đại bá liền hành lễ nói:

“Khương đại phu, người trở về rồi”.

“Cái gì, đại nhân từ về rồi”.

Ở trong phòng, một giọng nói già nua đột nhiên phát ra, không cần nói cũng biết là giọng của Điện đại phu. Điện đại phu sau khi chuẩn bị dụng cụ cho ngày mai xong thì định đi ngủ, nào ngờ lại nhận được tin Khương Hy bị ám sát. Lão liền gấp gấp cầm theo hộp thuốc chạy đến phòng tắm, may mắn thay lão liền bị trung niên đại bá kia giữ lại.

Kỳ thật trung niên đại bá nói có chút chậm, hơn nữa trọng tâm vấn đề là Khương Hy đã an toàn lại để ra phía sau. Điện đại phu nghe chưa hết liền động thân, lão còn nghĩ Khương Hy đang hấp hối cũng nên.

Không cần đợi Khương Hy tự mở cửa, Điện đại phu đã ra đón hần rồi. Về mặt của lão vui mừng vô cùng, nhưng Khương Hy nghĩ trước đó lão hần phải lo lắng lắm. Lão nhân không nói gì mà kéo hần vào phòng, đồng thời kiểm tra xem người hần có chỗ nào bị thương không.

Nhìn lão nhân trước mặt ân cần mà lo lắng cho hần như vậy, Khương Hy liền nở một nụ cười, cầm lấy hai bàn tay lão mà nói:

“Lão bá, ta không sao... đám thích khách kia bị ta đánh cho một trận rồi”.

“Ngươi nói thật?”, Điền đại phu nói.

“Ta nói thật, người nhìn xem... ta còn lành lặn đây này”, Khương Hy đáp đồng thời đứng dậy đưa hay tay ra hai bên xoay qua xoay lại cho lão xem.

“Thật?”, lão nhìn hấn mà nghi vấn.

Khương Hy mặt có chút ngờ ngợ, dường như Điền đại phu và hấn không cùng tần sóng vậy. Hấn có thể mơ hồ cảm nhận được câu sau của lão không phải nói về thương thế của hấn hiện tại mà là quá khứ. Lúc này hấn mới hiểu được ý của lão, ý của lão vốn rất rõ ràng.

Nếu đã biết võ công thì sao lần đó bị đánh toi tả thế?

Suy nghĩ một lúc, hấn bày ra bộ dạng có chút... e thẹn, đáp:

“Sau lần đó... ta mới lên... học chút”.

Điền đại phu thấy vậy thờ ra một tiếng rồi nói:

“Đừng để bị thương”.

“Lão bá yên tâm”, Khương Hy cười đáp.

“Còn nữa, khoảng thời gian này đừng rời xa ta quá xa”, Điền đại phu nói.

Khương Hy nghĩ nghĩ rồi gật đầu đáp ứng lão. Điền đại phu thấy hấn đáp ứng sau đó không nói gì thêm nữa, lão quay trở lại giường rồi bắt đầu đi ngủ. Nhìn lão nhân có chút mệt mỏi mà đi ngủ, Khương Hy thầm thở dài, có chút tự trách, hấn liền đi thổi tắt nến.

Căn phòng liền tối đi.

...

...

Cùng lúc đó, tại phòng riêng của Lâm Lục Viễn và Lâm phu nhân, dù đã qua nửa đêm nhưng đèn ở căn phòng này vẫn còn sáng. Lâm Lục Viễn ngồi trên ghế, tay chống bàn mà lay lay thái dương. Lâm phu nhân ở sau lưng vì hấn mà đâm lưng, nàng nói:

“Lão gia có nghĩ ra... ai không?”

Trước đó Lâm Lục Viễn đang nằm ngủ thì đột nhiên lão quản gia không báo trước mà xông thẳng vào phòng làm hấn tưởng thích khách đột nhập mà hét lên kêu cứu. Sau đó lão quản gia mới báo chuyện cho hấn, hấn liền ngay lập tức ra lệnh gia tăng cảnh giới của Lâm phủ lên. Lâm Lục Viễn lắc đầu, nắm lấy tay nàng vỗ về, trầm mặc một lúc rồi nói:

“Ta không chắc lắm”

“Lão gia đã có đối tượng rồi sao?”, Lâm phu nhân ngạc nhiên nói, nàng còn không nghĩ nổi ra kẻ nào dám ra tay ngay trong Lâm phủ.

“Đúng là có... nhưng ta không dám tin... cũng không muốn nghĩ đến”, Lâm Lục Viễn thở dài nói.

Lâm phu nhân bỗng dưng đa đầu có chút tê, nàng có cảm giác không đúng lắm, Lâm Lục Viễn liền nói:

“... là Đình nhi”.

Oành.

Một tiếng nổ bùng phát ngay trong đầu Lâm phu nhân, nàng mở to hai mắt như thể không thể tin được mà nhìn Lâm Lục Viễn, bước chân nàng lùi lại, hô hấp không thông mà nói:

“Lão gia... ngươi... ngươi nói cái gì vậy?”

Nhìn phu nhân của mình, Lâm Lục Viễn hiểu nàng đương nhiên không chấp nhận câu trả lời này của hấn, hấn liền nói:

“Chỉ là suy đoán thôi... nàng đừng nghĩ nhiều”

“Nhưng... ngươi cũng không nên chỉ nghĩ đến mỗi... Đình nhi chứ”, Lâm phu nhân nói.

Mặt Lâm Lục Viễn có chút co quắp lại, hấn không biết phải nói sao. Nếu nói cả Linh Vân trấn ai có hiềm khích với Khương Hy nhất thì e rằng chỉ có

mỗi con trai hần, cả trấn này mang ơn Khương Hy lần Điền đại phu còn không hết, nói gì đến việc ám sát chứ.

Còn một điểm khác mà hần thấy ngạc nhiên nhất là Khương Hy biết võ công. Theo lời của quân gia thì Khương Hy tổn không đến mấy thời gian liền xử lý hết bốn tên thích khách mà không nhận lấy bất cứ thương tổn gì. Lâm Lục Viễn không chỉ ngạc nhiên mà còn thất thố vô cùng, hần không chỉ nhìn Lâm Khương Hy một mà đến những hai lần. Hần không ngờ tới một thiếu niên nhìn như công tử vô hại như vậy lại là một cao thủ.

Mặt khác, đứng là ngoài Lâm Thanh Đình con trai hần ra, Lâm Lục Viễn đương nhiên có nghĩ đến người khác. Chỉ có điều hần khó mà lý giải được động cơ của người này.

Là Gia chủ Thanh gia - Thanh Bình.

Lâm Lục Viễn chưa bao giờ gặp mặt qua người này bao giờ nhưng hần là người hơn ai hết hiểu rõ lực ảnh hưởng kinh người của vị Thanh lão gia này. Lâm Lục Viễn có cảm giác rằng hần được phái đến trấn này là để làm nhiệm vụ... bảo an là chính vậy.

Thanh gia có thể nắm giữ huyết mạch kinh tế nhưng lực lượng vũ lực tự vệ thì không. Ở trên đất Đại Nguyệt Hoàng Triều khi chưa được phép mà dám thành lập lực lượng vũ lực riêng thì ngay tức khắc sẽ bị liệt vào tội mưu đồ phản quốc.

Lâm Lục Viễn nghĩ tới nghĩ lui, nếu giả định như Thanh gia muốn hất cẳng hần ra khỏi Linh Vân trấn thì con địch trùng này chính là đòn trực diện nhất, loại bỏ hần xong, lấy thanh danh của Thanh gia thì Thanh lão gia hoàn toàn quang minh chính đại mà chấp chương Linh Vân trấn. Nhưng đó cũng chỉ là giả định mà thôi, hần còn chưa chân chính gặp được Thanh lão gia, khó mà làm ra phán đoán được. Tạm thời hần liền loại Thanh lão gia ra khỏi diện tình nghi.

Còn con trai hần thì... quá đáng nghi. Chiều nay, Lâm Lục Viễn vô tình phát hiện ra Lâm Thanh Đình đang lén lút làm cái gì đó, hơn nữa hần cũng để ý đến ánh mắt của con trai hần. Ánh mắt đó chứa đựng sự thù địch đối với Khương Hy rất mạnh... vậy nên hần liền hoài nghi. Dự định ban đầu của Lâm Lục Viễn là sẽ răn dạy con trai hần vào tối nay nhưng công việc bề bộn lại khiến hần quên đi mất.

Lâm Lục Viễn đưa tay lay lay ấn đường của mình, hần quả thực đau đầu vô cùng. Trầm mặc một lúc sau, hần đành thở dài, hướng Lâm phu nhân mà nói:

“Đi nghỉ thôi, ngày mai... quân gia sẽ cho chúng ta câu trả lời”.

“Nhưng...”, Lâm phu nhân dường như còn điều muốn nói.

“Nghỉ thôi”, Lâm Lục Viễn ngắt lời rồi đi lên giường nằm, Lâm phu nhân tuy rằng muốn oán trách vài câu nhưng cũng đành chịu thua.

...

...

“Choang”

Tiếng chén rượu bị đập vỡ trên sàn nhà, làm rượu loang hết cả ra. Thủ phạm đương nhiên là Lâm Thanh Đình, vẻ mặt của hần lúc này vô cùng khó coi. Hần không nghĩ tới bốn tên thích khách mà hần thuê lại thất bại, hơn nữa còn thảm hại đến như vậy.

“Khốn kiếp”, Lâm Thanh Đình thấp giọng mắng.

Hần liếc mắt qua nhìn hai nữ tỳ đang quỳ xuống, thân người run lẩy bẩy. Nếu Khương Hy ở đây tự nhiên sẽ nhận ra hai người này, họ chính là hai nữ tỳ được Lâm Lục Viễn giao cho nhiệm vụ giúp hần tắm rửa vào hôm trước.

Lúc này, bọn họ thực sự bị dọa sợ, trong mắt bọn họ thiếu gia vốn là người có khí độ nho nhã, không nghĩ tới lại có chuyện có thể khiến thiếu gia tức giận như thế này. Hai nữ tỳ này là đang lo lắng Lâm Thanh Đình giận cá chém thớt lên người họ. Rất tiếc, hai người đó nghĩ hơi xa rồi.

Lâm Thanh Đình mặc cho tức đến đâu thì trong lòng hần vẫn nổi lên một sự lo lắng. Hần sợ mấy tên thích khách kia sẽ khai hết ra. Hần là người Lâm gia, tự nhiên biết xuất thân của lão quân gia. Lão quân gia một khi đã tra xét... e rằng mười phần liền thành công.

Lão quân gia xuất thân chính là lính quan triều, năm xưa bị thương liền buộc phải trở về quê nhà làm ruộng. Những năm tháng sống qua ngày với đồng lương ít ỏi, lão quả thực chịu không nổi. Cũng lúc đó, lão may mắn mới gặp được Lâm Lục Viễn, lão quân gia liền trở thành quân gia của Lâm gia. Khi còn là lính quan triều, lão vốn là một cai ngục. Cai ngục đương nhiên quen thuộc nhất vẫn là... tra khảo.

Lâm Thanh Đình dù không phải là người trực tiếp ra lệnh nhưng gia nhân thân cận nhất của hần chắc chắn sẽ dính tội, ai dám đảm bảo tên gia nhân đó sẽ không khai ra hần chứ. Hần hít một hơi sâu, ngồi lại xuống bàn rót rượu ra một chén khác, trầm mặc một lúc rồi hướng hai nữ tỳ nói:

“Hai người còn quỳ đó làm gì... còn không mau dọn”.

Hai nữ tỳ nghe vậy liền như được đại xá, chỉ nghe một tiếng ‘vâng’ rồi nhanh chóng lại dọn mảnh vỡ. Bỗng nhiên, Lâm Thanh Đình chỉ vào một người trong đó, nói:

“Người... lại đây”

“Nô... nô tỳ?”; nữ tỳ được chọn tay tự chỉ vào mình, lấp bắp nói.

“Đứng, ngươi lại đây”.

Nữ tỳ kia liền run rẩy, nhẹ nhẹ mà tiến đến chỗ hấn. Lâm Thanh Đình thấy thế liền không hài lòng, hấn nhíu mày nói:

“Ngươi run cái gì?”

“Thiếu gia tha tội, nô tỳ... không run nữa”, nữ tỳ nghe vậy liền lấy hết can đảm trấn định thân mình rồi nói, tổ chức tâm lý của nàng thật không tệ.

Lâm Thanh Đình thấy nữ tỳ không còn run nữa, liền gạt đầu rồi ra hiệu cho nàng lại gần. Sau đó thì thào điều gì đó vào tai nàng. Nữ tỳ nghe xong liền mở to mắt nói:

“Thiếu gia, người...”

Lâm Thanh Đình đưa tay chặn lại, nói:

“Đừng hỏi gì cả, chỉ việc làm theo thôi. Mặt khác, làm xong ngươi trở về đây, ta... sẽ có thưởng”.

Nữ tỳ nghe vậy do dự một chút liền cắn răng, tay nắm chặt y phục trên người rồi nói:

“Nô tỳ... xin nghe”.

Sau đó nàng liền rời khỏi phòng. Nữ tỳ còn lại thu dọn xong mảnh vỡ cũng bị Lâm Thanh Đình đuổi ra. Trong phòng hiện tại liền chỉ còn mình hấn, hấn cầm chén lên uống sạch rượu rồi dùng tay quệt miệng, đứng dậy đi qua đi lại rất bồn chồn., miệng lẩm bẩm:

“Hi vọng không ai biết”.

...

...

“Tiếc thật... ta nghe hết rồi”

Một tiếng thì thào có như không bỗng phát ra, tiếng thì thào này nhỏ vô cùng, đến mức Lâm Thanh Đình ở phía dưới cũng không nghe thấy được. Tại sao lại ở phía dưới?

Bởi vì người nói là một thiếu niên, mà hấn lại đang nằm ngay trên mái nhà của phòng Lâm Thanh Đình. Thiếu niên mặc một bộ y phục đen như hòa vào màn đêm, đến làn da trắng ngọc của hấn cũng không thể sáng hơn được trong đêm tối. Nhưng ánh mắt của hấn lại đầy tinh quang, thanh minh vô cùng. Thiếu niên này đương nhiên là Khương Hy.

Hấn đợi cho Điền đại phu đi ngủ rồi mới lên ra ngoài, lấy thực lực của hấn hiện tại, qua mặt bốn tên lính gác quá đơn giản. Chưa kể bốn người đó canh là cửa chính, mà hấn đi là... cửa sổ. Lại thêm chuyện hấn biết võ công nên bốn người kia cũng không tính là cảnh giới quá cao độ.

Khương Hy tự nhiên có những nghi vấn của riêng mình, mà đáng nghi nhất là Thanh gia và Lâm Thanh Đình. Thanh gia thì hấn tạm không xét, dù cho Thanh gia có vấn đề nhưng mạng sống của Thanh Tiêu Nhi vẫn còn chờ Điền đại phu đến cứu. Nếu Thanh gia thực sự không phải là thủ phạm thì bọn họ không có lý do gì phải động đến Khương Hy cả. Chưa kể, ánh mắt kia ở Thanh gia căn bản không mang sát ý nên hấn cũng chưa cân nhắc nhiều.

Còn với Lâm Thanh Đình thì Khương Hy không cần suy xét, ám khí vừa hiện hấn đã biết vị Lâm thiếu gia này không kiên nhẫn được nữa rồi.

Những lời mà Lâm Thanh Đình thì thầm đến nữ tỳ dọn dẹp mảnh vỡ còn không nghe thấy nhưng Khương Hy thì nghe rõ lắm. Lâm Thanh Đình ngay từ đầu vốn đã sai, hấn sai khi chọn đối địch với một tu sĩ.

...

...

Không bao lâu sau, nữ tỳ kia liền quay trở lại, hai bên trán còn lấm tấm chút mồ hôi. Xem ra vừa rồi nàng rất gấp gáp, đứng trước phòng nàng liền chỉnh trang lại, lấy tay áo thấm hết mồ hôi rồi gõ cửa. Tiếng Lâm Thanh Đình liền vọng ra:

"Vào đi".

Thế là nàng liền vào.

Cùng lúc này, Khương Hy bắt đầu động, hấn ngồi dậy quan sát xung quanh. Sau khi xác nhận không có người nào khác, hấn liền nhảy xuống, nhẹ nhàng mà tiếp đất. Khương Hy liền âm thầm mà tiến lại gần cửa, ngồi thụp xuống mà nghe lén.

Xung quanh phòng của Lâm Thanh Đình vốn dĩ là có lính gác được phái đến nhưng hấn đã đuổi đi. Chủ mưu là hấn thì lo cái gì đến thích khách chứ, dù

vậy nhưng đám lính gác này cũng không dám đi quá xa. Khương Hy vì thế mà thuận tiện hơn không ít.

Ở trong phòng, Lâm Thanh Đình hai tay nắm nhẹ lấy bả vai nữ tỳ, ôn tồn mà nói:

"Việc ta giao thế nào rồi?"

Nữ tỳ bị nắm bả vai liền có chút cứng người, nghe giọng Lâm Thanh Đình truyền tới, mặt nàng liền có chút ửng đỏ. Nàng ấp úng mà đáp:

"Bẩm thiếu gia... chuyện đó... xong xuôi hết rồi".

Lâm Thanh Đình nghe vậy liền gật đầu hài lòng, không nắm bả vai nàng nữa. Hắn đưa ngón tay lên lướt nhẹ bên má nàng rồi dừng lại dưới cằm, hần khẽ nâng cằm nàng lên, nhẹ giọng nói:

"Người làm rất tốt, người... muốn thưởng gì đây?"

Nữ tỳ nghe vậy liền đỏ mặt, không biết nên nói sao cho phải, chỉ có thể ngập ngừng ngập ngừng:

"Nô tỳ... nô tỳ..."

Lâm Thanh Đình từ từ áp sát lại, kề miệng sát tai nàng mà nói:

"Người... muốn chứ?"

Hơi thở nhẹ phả ra làm tai nữ tỳ đỏ hết cả lên. Không đợi trả lời, tay Lâm Thanh Đình liền hạ xuống cổ tháo từng nút áo của nàng ra, hần lại nói vào tai nàng:

"Yên tâm, ta sẽ nhẹ nhàng".

Nữ tỳ nghe vậy, mặt ửng hồng lên như bị mê hoặc, ánh mắt liền mong chờ mà ngước lên, nàng đáp:

"Vâng"

Lâm Thanh Đình tay còn lại liền vòng qua ôm lấy eo nàng mà đưa về phía giường. Ở ngoài cửa, Khương Hy thầm nhủ:

"Không uống công ta đợi".

Hắn đưa ngón tay trở của mình lên lưỡi, thấm nhẹ chút nước bọt rồi đưa lên đục một lỗ nhỏ qua tấm màn giấy ở cửa. Hắn nhìn vào trong, vừa vặn thay, phần lưng của Lâm Thanh Đình đang đưa về phía hắn. Còn về phần nữ tỳ, phần áo phía trên của nàng đã hoàn toàn bị lột ra, chỉ còn một chiếc yếm nhỏ màu đỏ che đi bộ ngực của mình.

Khương Hy không nhìn nhiều nữa, thầm nghĩ bộ ngực kia... nhỏ hơn Chiêu Hồng Nan không ít. Thực tế mà nói, Chiêu Hồng Nan vốn không phải dạng phổng phao mà là ngực nữ tỳ nhỏ quá, khó nghe mà nói là hơi lép

Hắn đưa ngón tay trở lên, lần này hần không vận linh lực nữa mà là pháp lực. Trong đôi mắt to hắc bạch phân minh kia của hần, một tia đỏ hồng dụ hoặc bỗng nhiên hiện. Hần liền xuất một chỉ xuyên qua lỗ nhỏ trên cửa. Theo một chỉ này của hần, một tia pháp lực đỏ hồng lúc ẩn lúc hiện liền phóng ra bắn về hướng Lâm Thanh Đình rồi nhập vào cơ thể hần.

Đang hoan ái với nữ tỳ bỗng dưng Lâm Thanh Đình cảm thấy rung mình, hần liền đình chỉ hành động. Nữ tỳ cảm thấy hần không động nữa, ánh mắt liền mơ màng nhìn hần mà nói:

"Thiếu gia... có chuyện gì sao?"

Ngoài sự mơ màng ra, ánh mắt nàng còn lướt qua vẻ khao khát, phải biết nàng là một trong hai nữ tỳ được Lâm Lục Viễn ra lệnh hầu hạ Lâm Thanh Đình. Hầu hạ ở đây chính là việc mà nàng đang làm nhưng lần này khác một chỗ là địa điểm hầu hạ không phải ở phòng tắm. Lâm Thanh Đình có phòng tắm riêng, một phòng tắm hần chuyên dùng để giao hoan với hai nữ tỳ của hần. Nữ tỳ hần chọn... đương nhiên thành thạo nhất vẫn là chuyện phòng the.

Việc hầu hạ ở phòng riêng của Lâm Thanh Đình và phòng tắm rất khác nhau, khác xa hoàn toàn. Một bước lên trời cũng không phải là không thể.

"À không.. không có gì", Lâm Thanh Đình nói.

Hần liền không nghĩ ngợi nhiều nữa liền tiếp tục hành động của mình. Đột nhiên, hần cảm thấy có chút nóng lên, hần cảm nhận được, hạ thân của hần... động rồi, hơn nữa còn rất khó chịu như muốn được thoát ra.

Lâm Thanh Đình vốn dĩ làm việc này là để bịt miệng nữ tỳ, thân phận của hần như thế nào chứ, sao lại có hứng thú với nữ tỳ này được. Qua ngày hôm nay, gia nhân kia liền biến mất, hần không còn tay chân thân cận. Hần quyết định để nữ nhân này thế chỗ, hơn nữa... nữ nhân so với nam nhân còn dễ lợi dụng hơn nhiều.

Không hiểu sao, hạ thân của hần động, hần liền thấy nữ tỳ này... thuận mắt hơn. Dâm niệm nổi lên, ánh mắt hần liền hóa thành sói đói mà tiến tới. Một

mảnh phong tình sắc xuân liền tỏa ra cả phòng.

Ở bên ngoài, khoe miệng Khương Hy liền nhếch lên. Hắn vốn chờ đợi đến lúc này mới động thủ bởi hắn cảm thấy kịch hay thì không thể đọc diễn, hắn liền chờ nữ tỷ kia quay lại. Không biết trời xui đất khiến thế nào, Lâm Thanh Đình lại làm theo đúng như Khương Hy dự đoán. Thế là hắn thuận thế mà đẩy thuyền thôi.

Khương Hy mặc kệ hai người đang ân ái ở trong kia, hắn liền động thân mà trở về phòng.

Một chỉ kia của Khương Hy là một chiêu trong bộ chiến kỹ của Sắc Dục thiên, gọi là Hư Vô Sinh Dâm.

Tam Dục căn bản chủ tu là linh thức nhưng tu luyện pháp lực cũng không thể coi thường được. Nếu đem ra so sánh về khả năng tu luyện pháp lực thì trong hàng ngũ Kim Đan công pháp, Tam Dục cũng được xếp vào hàng thượng cấp. Chỉ khi kết hợp giữa linh thức và pháp lực với nhau, Tam Dục mới sánh được bốn chữ Nguyên Anh công pháp.

Một chiêu này của Khương Hy không tầm thường. Nó không chỉ là chỉ pháp, mà có thể là quyền pháp, chương pháp, thậm chí là kiếm pháp. Tùy vào lượng pháp lực thi triển mà hắn lựa chọn hình thái xuất thủ.

Khương Hy chọn chỉ pháp bởi hắn chưa muốn Lâm Thanh Đình chết sớm đến thế nhưng ăn phải một chỉ này, e rằng Lâm Thanh Đình phải hoan ái liên tục đến sáng mới hết nổi.

Nghĩ đến cảnh này, khoe miệng của Khương Hy liền cong lên, thì thầm mà nói:

"Đêm nay sẽ dài lắm đây".

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thảm trạng của Lâm Thanh Đình

Sáng hôm sau.

“Rầm... rầm... rầm”.

“Diễn đại phu, Khương đại phu, hai người tỉnh dậy chưa?”

Tiếng đập cửa cùng tiếng la thất thanh đầy khẩn đặc mà vang lên. Tiếng ‘la’ này vào buổi sáng quả thực rất khoa trương, hơn nữa cực kỳ gây chú ý. Người la đương nhiên là lão quản gia, giờ đây trông lão quả thực mệt mỏi. Hai mắt lão thâm đen, làn da nhăn nheo vốn đã sẫm màu nay lại còn sẫm hơn, trông lão lúc này có chút dọa người.

Ngày hôm qua lão thức nguyên đêm để tra hỏi đám thích khách đó, phải công nhận rằng đám thích khách đó giữ miệng vô cùng. Nếu không phải đến nước cuối cùng lão giờ đoạn ngày xưa ra thì e khó mà bắt chúng mở miệng được. Sau khi lấy được lời khai lão liền cấp tốc chạy đến báo cho Lâm Lục Viễn, nào ngờ lại nhận được một tin động trời khác. Lão đành phải tức tốc mà đến đây.

Bốn tên lính gác thấy lão quản gia đến mà hoảng hồn, trông lão gấp gáp mà ‘trực tiếp’ như vậy không khác gì đang đi đòi nợ, bọn hắn còn đang nghĩ hai người Diễn đại phu và Khương Hy hình như mượn tiền lão quản gia cũng nên.

“Ra đây, ra đây... đừng hỏi”

Đáp lại giọng la khẩn đặc của lão quản gia là một giọng già nua tràn đầy tinh thần, đó là tiếng của Diễn đại phu. Lão chỉ mới vừa mới tỉnh ngủ không lâu thì lão quản gia đã đến đập cửa rồi. Diễn đại phu mở cửa ra, nhìn thấy một con gấu trúc... à không, lão quản gia mà giật mình.

Lão quản gia không quản hành động của của Diễn đại phu thế nào, liền nói:

“Diễn đại phu... “

“Suyt”

Diễn đại phu đưa tay lên ra hiệu im lặng, lão quản gia bị ngắt lời có chút không hiểu. Diễn đại phu đưa tay chỉ ngược vào trong phòng, hướng lão chỉ là giường của Khương Hy. Lão quản gia hiểu ý, liền có chút áy náy mà cúi đầu tạ lỗi. Lão quản gia thấy Khương Hy đang nằm ngủ đưa lưng ra ngoài, mặt

úp vào cái gối ôm tựa như vẫn còn ngủ rất ngon. Lão thầm cảm khái:

“Người trẻ tuổi a... ngủ thật tốt”

Lão quản gia cũng âm thầm thở ra một hơi, thức nguyên đêm làm thần trí của lão có chút không được minh mẫn. Xém chút nữa lão đắc tội Khương Hy rồi, sự kiện đêm qua cũng được tính là Lâm phủ nợ hắn một lời giải thích. Đường đường là Quan phủ mà lại để thích khách đột nhập như không thể này thì mặt mũi để đâu cho hết. Nếu đắc tội Khương Hy thì cái trần này e xong thật rồi.

Điền đại phu xoay người đóng cửa rồi cùng với lão quản gia ra ngồi tại bàn đá trong sân mà nói chuyện. Trông thấy lão quản gia mí mắt như sắp sụp đến nơi, Điền đại phu từ trong áo lấy ra một bao da. Bên trong bao da chính là ngân châm mà lão chuyên dùng. Lão quản gia thấy vậy vẻ mặt buồn ngủ liền có chút không hiểu, rốt cuộc Điền đại phu muốn làm gì?

Điền đại phu cầm ngân châm trên tay rồi bắt đầu thi châm, vị trí thi châm là các tiểu huyết quanh vùng mắt. Lão quản gia giờ này mới hiểu được ý đồ của Điền đại phu, bởi bỗng dưng lão không còn buồn ngủ. Điền đại phu không thu châm mà để nguyên như thế, nếu lão rút ra thì lão quản gia lại quay về bộ mặt con gấu trúc kia. Nhìn gương mặt đó lão thật sự không dấy lên nổi hứng thú nói chuyện.

Điền đại phu nhìn sự thay đổi của lão quản gia rồi gật gật đầu nói:

“Được rồi, sáng sớm người đến tìm lão phu là có chuyện gì?”

Lão quản gia thở ra một hơi rồi nói:

“Điền đại phu, chuyện là thế này...”

...

Ngay khi Điền đại phu vừa đóng cửa lại, Khương Hy từ trên giường bỗng nhiên mở mắt ra, tinh quang mười phần, xem ra hắn không phải mới tỉnh mà là tỉnh từ lâu rồi. Hắn buông gối ôm ra rồi ngồi dậy, bất giác mà vươn vai một cái. Khương Hy nhìn ra ngoài, khóe miệng có chút cong lên. Hắn đương nhiên biết lão quản gia đến đây là để nói chuyện gì.

Lão quản gia đến tìm Điền Khương hai người đương nhiên là vì Lâm Thanh Đình. Sáng sớm này có gia nhân đi ngang qua phòng của hắn bỗng nhiên nghe thấy âm thanh lạ. Gia nhân đó liền tò mò mà ghé tai... nghe trộm, hết nghe rồi lại nhìn trộm. Cuối cùng, tên gia nhân đó liền hoảng hốt mà chạy đi báo với Lâm Lục Viễn.

Khương Hy nhìn qua thấy kế bên đầu giường đã chuẩn bị sẵn một chậu nước cùng với khăn lau. Hắn đưa tay chạm vào nước, nước đã không còn ấm nhưng cũng chưa đến mức nguội lạnh. Hắn liền xắn tay áo lên rồi bắt đầu rửa mặt. Rửa mặt xong đương nhiên là thay y phục. Khương Hy tự nhiên không thể bỏ qua cảnh tượng thâm không thể nào thâm hơn của Lâm Thanh Đình rồi.

Chỉnh trang xong xuôi hắn liền mở cửa ra, bốn tên lính canh thấy hắn đi ra tự nhiên hành lễ, nói:

“Chào buổi sáng, Khương đại phu”.

Khương Hy gật đầu cười nhẹ rồi đi về hướng bàn đá. Ở đó lão quản gia vừa vắn kể lại tình hình cho Điền đại phu, thấy hắn đi tới lão quản gia liền đứng dậy nói:

“Khương đại phu đã tỉnh rồi đấy à”.

Nhìn bộ dạng của lão quản gia, Khương Hy liền giật mình. Quầng mắt thâm đen nhưng mắt thì lại sáng lóe vô cùng, xung quanh mắt thì cắm đầy ngân châm. Quả thực, hắn nhìn thế nào cũng tương đối... đau mắt.

Lão quản gia có chút ủy khuất, thầm nói:

“Có phải ta muốn như thế đâu”.

Tuổi tác của lão đã không còn trẻ trung gì nữa, đã thế còn thức nguyên đêm tra khảo, lão tưởng chừng sau khi báo cáo xong thì có thể về đánh một giấc. Nhưng người tính không bằng trời tính, lão chưa kịp báo cáo thì lại được giao nhiệm vụ đi đánh thức hai vị đại phu.

Khương Hy chỉ nhìn qua lão quản gia một chút rồi quay sang Điền đại phu nói:

“Lão bá, chào người buổi sáng”

Điền đại phu gật đầu, nhìn hắn hòa ái mà nói:

“Đại nhân tử, chào buổi sáng... Tối hôm qua ngủ tốt chứ?”

“Ta ngủ rất tốt”, hắn cười đáp.

Lão quản gia ở bên cũng không kiên nhẫn mà đợi hai người bọn họ chào hỏi, lão liền cung kính lên tiếng:

“Nếu Khương đại phu đã ở đây rồi thì... chúng ta có thể đi được rồi chứ?”

Khương Hy nghe vậy liền bày ra bộ mặt không hiểu mà nói:

“Ta?... Chúng ta đi đâu?”

“Lão nô sẽ giải thích trên đường đi cho Khương đại phu... hai vị đại phu, mời”, lão quản gia liền ra hiệu mời hai người họ đi theo.

Điền đại phu cũng gật đầu đồng ý, Khương Hy nghe vậy cũng không nói gì, lặng lẽ đi theo. Dọc đường đi, lão quản gia cũng giải thích qua cho hần tình hình của Lâm Thanh Đình. Khương Hy vừa nghe vừa gật đầu, ngoài ra không để lộ bất kỳ cảm xúc nào khác, tựa như rất chăm chú mà nghe. Lão quản gia thấy vậy, trong lòng liền âm thầm thở dài, lão thấy tiếc cho Lâm gia. Lâm Thanh Đình quả thực làm cho lão... thất vọng.

Không bao lâu sau, cả ba người đều đã đến nơi. Trong phòng Lâm Thanh Đình, Lâm phu nhân đang ngồi bên giường mà khóc, Lâm Lục Viễn về mặt âm trầm mà ngồi trên ghế. Khi nhìn thấy Điền Khương hai người bước vào, hần có chút xấu hổ cùng... mất mặt.

Điền đại phu dù không ở trong chính trường nhưng lão chữa cho người trong chính trường không ít, nhìn thấy vẻ mặt này của Lâm Lục Viễn, lão đương nhiên hiểu. Lão liền nhìn hần mà gật đầu, xem như chào hỏi. Sau đó lão lại gần giường ngủ, nằm trên đó đương nhiên là Lâm Thanh Đình. Sắc mặt của hần lúc này hoàn toàn tái trắng, môi hoàn toàn khô khốc, ánh mắt lơ đãng như một kẻ bệnh lâu năm. Chỉ qua một đêm thôi nhưng thân thể hần đã gầy đi trông thấy.

Nhận ra có người lại gần, Lâm phu nhân liền ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng liền đỏ hoe tựa như đã khóc cạn nước mắt. Trông thấy Điền đại phu, nàng liền đứng dậy nức nở mà nói:

“Điền... Điền đại phu... ngài... mau cứu... con ta”.

Điền đại phu liền gật đầu, Lâm Lục Viễn phu nhân hần như thế cũng đành chờ đợi, hần lại gần đỡ lấy hai vai nàng. Lâm phu nhân như tìm được điểm tựa mà ngã đầu vào đó, ánh mắt đỏ hoe liền lo lắng mà nhìn Lâm Thanh Đình.

Điền đại phu nhìn qua sắc mặt của Lâm Thanh Đình rồi đưa tay ra bắt mạch. Một lúc sau, lão liền nhíu mày khó hiểu, lão liền lật chăn lên nhưng tay bất giác đình chỉ lại, lão quay đầu lại nói:

“Phiền Lâm phu nhân tạm tránh mặt một chút”.

“Nhưng...”, Lâm phu nhân có chút không nỡ mà nói

“Nàng nghe Điền thần y một chút, có ta ở đây”, Lâm Lục Viễn liền trấn an mà nói, sau đó hần quay qua nói với một nữ tỳ:

“Điу phu nhân về phòng nghỉ ngơi cho tốt”

“Vâng, thưa đại nhân”

Nữ tỳ cung kính mà đáp lại Lâm Lục Viễn, sau đó nàng lại đỡ Lâm phu nhân mà nói:

“Phu nhân... chúng ta đi thôi”.

Lâm phu nhân liền do dự, nàng nhìn qua Lâm Thanh Đình một chút, dù không nỡ nhưng đành phải cùng nữ tỳ mà trở về phòng. Sau khi Lâm phu nhân rời đi, Điền đại phu không còn kiêng dè gì nữa, lập tức y phục của Lâm Thanh Đình ra. Lão kiểm tra qua phần hạ thân, về mặt liền ngưng trọng lại.

Hạ thân của Lâm Thanh Đình lúc này quả thực rất thảm. Hạ thân của hần lộ ra vài vết rách nát do hoạt động kịch liệt, trên đó dính rất nhiều máu, hơn nữa còn đã khô lại. Không biết có phải là máu của hần hay của nữ tỳ kia nữa. Sáng nay khi nghe lão quản gia thuật lại thì gia nhân xác nhận là Lâm Thanh Đình đang vật vờ như một cái xác mà hoan ái với một nữ tỳ. Hơn nữa nữ tỳ đó đã ngắt lịm rồi, nếu lúc sau đám người lão quản gia mà không xông vào có khi nữ tỳ kia chết rồi cũng nên.

Điền đại phu trầm mặc một lúc rồi nói:

“Quá kỳ lạ”

“Điền đại phu phát hiện gì sao?”, Lâm Lục Viễn nói.

“Cái này không giống như là... tự nguyện”, lão nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

“Ý của thần y chẳng lẽ là...”, lão quản gia ở bên bỗng nhiên lên tiếng.

“Không phải ý của lão phu, chỉ là suy đoán thôi, có lẽ có người hạ tình dục... hơn nữa được tính đủ cao”.

Trong lúc Điền đại phu cùng Lâm Lục Viễn nói chuyện, Khương Hy từ từ mà lại gần nhìn Lâm Thanh Đình, tình trạng của hần quả thực rất thảm. Hần nghĩ nghĩ gì đó rồi lấy trong tay áo ra một bao da. Bao da này cũng hần cũng dùng để gói ngân châm như Điền đại phu, chỉ có điều của hần trông mới hơn

mà thôi.

Khương Hy liền bắt đầu thi châm, hơn nữa vị trí thi châm lại nằm xung quanh... hạ thân của Lâm Thanh Đình. Hành động này đương nhiên cũng rơi vào mắt của ba người còn lại, Điền đại phu dường như hiểu hành động của hắn nghĩa là gì, còn Lâm Lục Viễn và lão quản gia thì vẻ mặt mờ mịt.

Không bao lâu sau, hắn liền thu châm lại, thở dài mà nói:

“Lâm thiếu gia... xong rồi”

“Xong... xong là sao?”, Lâm Lục Viễn lẩm bẩm khó hiểu.

Điền đại phu nghe thấy vậy liền thở dài, vươn cánh tay khô gầy ra vỗ vai Lâm Lục Viễn, lắc đầu mà nói:

“Ý của đại nhân tử là... Lâm Thanh Đình bị triệt rồi, chỗ đó... không dùng được nữa”.

Đoảng.

Một tia sét đánh ngang tai Lâm Lục Viễn, hắn há miệng mở to mắt như không thể tin được, lắp bắp mà nói:

“Không... không thể... không thể nào”.

Lâm Lục Viễn hai chân liền lão đảo, dường như đứng không vững nữa, lão quản gia thấy vậy liền chạy đến đỡ, lão quay qua Khương Hy mà hỏi:

“Khương đại phu... có nhầm lẫn gì không?”

Mặc dù lão quản gia thất vọng với Lâm Thanh Đình nhưng ít nhiều gì lão cũng từng nhìn hắn lớn lên. Lâm Lục Viễn đối với lão có ân, đương nhiên lão sẽ không để Lâm gia gặp chuyện gì bất trắc. Ít nhất... Lâm gia không thể tuyệt hậu. Nhưng nghe Khương Hy nói xong thì lão cũng không dám tin vào tai của mình nữa.

Khương Hy nhìn qua lão quản gia, nhàn nhạt nói:

“Quản gia, người không nghe nhầm đâu. Lâm thiếu gia quả thật... hồng rồi. Ban nãy ta thi châm là để kiểm tra xem hạ thân hắn còn dùng được hay không, kết quả người cũng thấy rồi đấy. Hạ thân của hắn... bất động”.

Từ trên giường, hai mắt Lâm Thanh Đình lúc này bỗng nhiên khôi phục lại một chút thanh minh. Nghe những lời này của Khương Hy, Lâm Thanh Đình cũng bắt đầu yếu ớt mà nói:

“Họ Khương... người... nói vậy”

Nghe được giọng của Lâm Thanh Đình, Lâm Lục Viễn liền lấy lại tinh thần, tiến lại gần mà nói:

“Đình nhi, người tỉnh rồi”

“Cha... họ Khương kia... nói vậy, ta không thể nào... hồng được”, Lâm Thanh Đình yếu ớt mà nói, ánh mắt lướt qua vẻ căm hận nhìn Khương Hy.

Khương Hy biết bây giờ hai người này sẽ không chấp nhận sự thật. Đôi khi, tự tôn của nam nhân chỉ đơn giản nằm ở chỗ... còn hay không còn khả năng lưu lại hậu đại mà thôi. Khương Hy đề ý được về căm hận của Lâm Thanh Đình dành cho hắn, hắn liền nhìn Lâm Thanh Đình đầy ý vị rồi lướt mắt dần qua chỗ hạ thân. Lâm Thanh Đình liền nhìn theo, cho đến khi hắn nhận ra nửa thân dưới đang bị lửa thiêu, cho đến khi hắn nhận ra hạ thân của hắn đầy vết máu.

Bất giác, Lâm Thanh Đình liền run rẩy cả người mà khóc rống lên:

“Aaaaaaaa... “

Ở một bên, Lâm Lục Viễn thấy con trai hắn kích động liền lo lắng mà nói:

“Đình nhi... Đình nhi...”

Lão quay sang Điền Khương hai người mà nói:

“Điền thân y... Khương đại phu, ta cầu hai người... cầu hai người cứu lấy con trai ta”.

Điền đại phu liền lắc đầu thở dài. Khương Hy không nói gì, liền đi ra ngoài. Trước khi ra ngoài, hắn ra hiệu cho lão quản gia đi theo. Lão quản gia biết tình hình hiện tại không cho phép lão đi nhưng Khương Hy lại là vấn đề khác, lão suy nghĩ một lát rồi đi theo ra ngoài.

...

“Không biết Khương đại phu gọi lão nô ra có chuyện gì?”, lão quản gia nói.

“Quản gia, người đã tra hỏi được gì rồi?”, Khương Hy nói.

Lão quản gia nghe vậy, liền bắt đầu sắp xếp lại những gì cần nói ở trong đầu rồi bắt đầu giải thích:

“Khương đại phu, lão nô từ những tên thích khách kia nghe ra được một cái tên, người đó là chủ mưu của vụ việc ám sát đại phu. Người đó tên gọi là Lâm”.

“Lâm... ta có nhớ qua kẻ hay hầu hạ Lâm thiếu gia cũng gọi là Lâm”, Khương Hy nói

Lão quản gia có chút không ngờ nhìn Khương Hy, lão không nghĩ Khương Hy vậy mà lại nhớ đến tên của người hầu. Lão đáp:

“Quả thực giống như Khương đại phu nói... chính là Lâm đó”.

Khương Hy nghĩ thầm quả nhiên không sai. Đêm qua, Lâm Thanh Đình sắp xếp chính là để cho gia nhân gọi là Lâm kia gánh hết tội trạng mưu sát. Dù cho Lâm không phải là chủ mưu nhưng hẳn là người đã thuê thích khách, đồng thời cũng chỉ đường đột nhập đến phòng tắm mà không gây sự chú ý. Khương Hy tự nhiên sẽ không tha.

Hắn đưa tay lên chống cằm mà trầm mặc, một lát sau hắn nói:

“Tên Lâm kia ở đâu rồi?”

“Khương đại phu yên tâm, hẳn không thoát được. Lão nô đã sớm cho người bắt giam”.

“Ta đã biết... quản gia vất vả rồi”, Khương Hy cười nói.

“Khương đại phu khách khí, đây cũng là trách nhiệm của lão phu”, lão quản gia đáp.

“Mặt khác...”, Khương Hy nói.

Lão quản gia nghe ra Khương Hy định nói gì, hắn liền chăm chú mà nghe. Đột nhiên, Khương Hy xuất thủ thu lại hết châm quanh mắt lão, ánh mắt lão liền lơ đãng như muốn thiếp đi. Nhưng lão không thể thiếp bởi Khương Hy đã dùng ngón tay điểm vài huyệt trên người lão. Lão quản gia bỗng nhiên mở to mắt mà chấn kinh, lão cảm nhận được trong người lão bỗng xuất hiện một luồng khí ấm. Luồng khí này vì lão mà xưa tan một mối, lão còn chưa biết nên nói gì thì Khương Hy đã nói trước:

“... Người nên đi nghỉ”

“Lão nô... đa tạ Khương đại phu”

Lão quản gia cung kính mà hành lễ, sau đó lão quay đầu mà rời đi, trong lòng liền hoảng sợ. Lão không nghĩ tới Khương Hy vậy mà lại có thể sử dụng... nội lực.

Nội lực là một loại lực lượng mà phàm nhân có thể tạo ra thông qua việc tu luyện võ công. Võ công nếu tu luyện đến đỉnh cao thì có thể sánh ngang với Luyện Khí đỉnh phong tu sĩ, đương nhiên không thể xem thường rồi. Thông thường, để sinh ra được nội lực thì võ công phải đạt đến một mức thành thạo nhất định. Những người tu võ sinh ra được nội công ở trên giang hồ cũng có được một chút địa vị.

Lão quản gia sợ là ở chỗ Khương Hy hoàn toàn luyện ra được nội lực, quan trọng là hắn còn trẻ tuổi. Vậy thêm vài chục năm nữa thì Khương Hy sẽ như thế nào? Lão không dám nghĩ đến, bởi vì lão không sống được đến lúc đó.

Lão quản gia sợ là đúng nhưng lão hiểu sai vấn đề mấu chốt. Khương Hy truyền cho lão là linh lực chứ không phải nội lực.

Nhìn lão quản gia rời đi, Khương Hy có chút trầm mặc rồi hắn nhìn về hướng phòng của Lâm Thanh Đình. Một lát sau, hắn rời đi.

Không ai biết, trong khoảnh khắc hắn nhìn về phòng của Lâm Thanh Đình, hắn đã cười. Một nụ cười kể từ lúc trùng sinh đến giờ hắn mới lần đầu hiện ra.

Một nụ cười lạnh.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhiều chuyện

“Hai vị đại phu ăn ngon miệng”, một vị phụ nhân cười nói.

“Đa tạ đại thẩm”, Khương Hy cười đáp.

Điền đại phu và Khương Hy sau khi xem ‘bệnh’ cho Lâm Thanh Đình xong liền không ở lại Lâm phủ nữa mà đi ra ngoài ăn sáng. Bây giờ ở Lâm phủ không khí quả thực không tốt một chút nào cả, người người trong phủ cứ như có một tảng đá đang đè lên ngực họ vậy, khó chịu vô cùng.

Dưới bầu không khí này, Điền đại phu đến mỗi việc ăn thôi cũng mất khẩu vị. Lão liền kéo Khương Hy ra ngoài ăn. Đồ ăn sáng tại Linh Vân trấn cũng không đến mức gọi là phong phú như ở Nguyệt Hải Thành nhưng hương vị ăn cũng tương đối chấp nhận được. Hai người đương nhiên cũng không phải chỉ mỗi ăn không, như vậy quá nhàm chán.

Điền đại phu có một thói quen xấu đó là vừa ăn vừa nói chuyện. Đứng nghĩ lão nhân này vào buổi tối đầu ở Lâm phủ cười nói vui vẻ trên bàn ăn với Lâm Lục Viễn là do khách sáo, dù Lâm Lục Viễn có không nói thì lão vẫn sẽ kiếm chuyện mà nói thôi.

Nói chuyện lúc ăn có thể nói là một chuyện khiêm nhã vô cùng nhưng Điền đại phu chưa hề coi trọng điểm đó bao giờ cả. Đã thường thức một bữa ăn ngon thì không thể thiếu rượu ngon, rượu vào lời ra tự nhiên cần phải có một người để bồi chuyện. Đây là triết lý bàn ăn của Điền đại phu, đồng thời cũng là nhân sinh của lão.

Một đời của lão mỗi tối đi ngủ đều là một mình trên chiếc giường lạnh lẽo, sáng thức dậy cũng chỉ đơn côi lặng lẽ mà chuẩn bị mở y quán. Thế giới của lão là một màu xám xịt, mấy chục năm dưới tình cảnh như vậy liền khiến lão thiếu hơi của người. Bởi vậy lão mong chờ nhất là đến giờ ăn, lão có thể tám chuyện với Tứ nương, với những khách nhân khác.

Lão chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ cưới vợ, sinh con đẻ cái bởi... lão đã quá già rồi. Trên đời này còn có nữ nhân, không, lão bà nào có thể chịu ở với lão sao? Đến Tứ nương dù quan tâm lão nhưng đừng mơ đến chuyện nàng chuyển đến ở cùng. Thần Y, Thần Trù cùng sống dưới một mái nhà, nghe thì rất kêu tai nhưng cũng đau tai lắm.

Hiện tại, cuộc sống của Điền đại phu có thể nói là sinh động hơn nhiều bởi Khương Hy xuất hiện. Cái ngày lão bắt gặp một cái ‘xác’ trong con hẻm nhỏ có thể nói là định mệnh. Ngày hôm đó lão hoàn toàn không có ý định gì mà chỉ đi dạo phố, đi dạo liền nhặt bảo.

Lại nói đến tật xấu của Điền đại phu. Đó là một khi đã ngồi với Khương Hy thì chủ đề của Điền đại phu luôn luôn chỉ có một. Đó là... y thuật.

Y thuật đối với phạm nhân mà nói là một loại tri thức rất cao, đại đa số người dân không thể tiếp cận tới được, y thuật thường là chủ đề để giao lưu giữa đồng đạo với nhau, hơn nữa còn mang một chút trang trọng. Loại chủ đề này đem ra nói trên bàn ăn e rằng chỉ có mỗi lão nhân trước mặt Khương Hy mới dám làm.

Xung quanh hai người họ vốn dĩ cũng có những khách nhân khác nhưng ngồi nghe Điền đại phu thao thao bất tuyệt về y thuật liền làm họ... nuốt không trôi. Dù cho họ có kính lão đến mấy thì vẫn là trời đánh tránh bữa ăn. Ai đời mới sáng sớm đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo lại còn phải chịu đả kích tinh thần cấp độ cao cơ chứ.

Khương Hy thì vốn đã nghe quen mà thành thói, chỉ có điều hẳn khác những người khác. Hẳn hiểu Điền đại phu nói những gì, chỉ có ở trên bàn ăn lão nhân này mới chính thức gọi là đang dạy cho hắn. Bình thường vào ban ngày lão và Khương Hy đều lo khám chữa bệnh, căn bản không đủ thời gian rảnh để dạy, đến tối thì là thời gian riêng, lão không có hứng dạy.

Chỉ có giờ ăn mới đáp ứng đủ hai tiêu chí vừa là ban ngày, vừa là đang rảnh.

Lời lão nói... huyền cơ nhiều lắm, lấy tri thức của Khương Hy ở đời trước cũng chỉ lý giải nhiều nhất là chín phần mà thôi. Một phần còn lại... quá khó

Nghe qua thì có chút mất mặt nhưng Khương Hy vốn dĩ không phải y sư. Tu chân giới không có cái chức nghiệp nào gọi là y sư cả, nếu có thì đều đã được gọi là đan sư. Tu sĩ thì lo tu luyện, đan sư thì lo luyện đan, hơi đâu mà quan tâm đến y thuật phạm nhân chứ. Nói về bách gia tạp nghệ, nếu tu sĩ có học thì đó cũng là lúc họ nhận ra tiềm lực có hạn của mình. Mang cái danh tu sĩ đi theo thì khi trở về hồng trần, bọn họ hành nghề vẫn dễ thở hơn nhiều.

...

...

Ăn uống xong xuôi, Điền Khương hai người liền rời đi. Phụ nhân chủ quán kia liền thở ra một hơi, thầm nhủ:

“May quá... hai vị đại phu đi rồi”

Phụ nhân vốn dĩ rất vui mừng khi Điền đại phu và Khương Hy ghé ăn, nàng cùng với dân chúng trong trấn đang suy nghĩ không biết nên trả ân hai vị đại phu như thế nào. Dù dịch trùng trấn hiện nay vẫn chưa hết nhưng Điền đại phu đã nói lão sẽ chữa được thì lão sẽ chữa được. Ít nhất, những gì hai người họ đã làm vượt quá xa mong đợi của họ rồi, trả ân vẫn là việc nên làm.

May thay, hiện tại phụ nhân có cơ hội đó, dù không được xứng cho lắm nhưng nó cũng khiến nàng nhẹ nhõm hơn. Nhưng rất nhanh sau đó phụ nhân liền hối hận, sau khi hai người họ vào, quán nàng liền... ế khách.

Điền đại phu và Khương Hy dĩ nhiên không biết họ vô tình gây ra ‘họa’ gì. Hai người hiện tại trên mặt lộ ra vẻ hứng thú mà quan sát trấn này.

Linh Vân trấn sau khi được Thanh gia chu cấp nước sạch để sinh hoạt thì hoạt động buôn bán ngày càng sôi nổi hơn. Ở trên đường lớn đã có không ít người qua lại, người người bày các sạp hàng quán ra rất nhiều. Quang cảnh này cả Điền đại phu và Khương Hy đương nhiên đã thấy nhiều ở Bắc Thành nhưng tại Linh Vân trấn lại mang một hương vị hoàn toàn khác.

Cái này có thể xem là một loại ‘quen mắt’, những thứ vốn dĩ ngày nào cũng thấy thì nhìn tới nhìn lui đến thế nào cũng thấy bình thường. Nếu gọi Bắc Thành là ‘lửa luôn được cháy’ thì Linh Vân trấn hiện nay có thể ví như ‘tro tàn lại cháy’ vậy, sức sống bùng nổ hơn bao giờ hết.

Theo kế hoạch, hôm nay Điền đại phu sẽ đi chữa bệnh, hơn nữa lão lại chọn người bị nặng nhất cái trấn này. Lấy tính cách của Điền đại phu, lão đương nhiên sẽ không để người chết vì bệnh, vậy nên lão càng sẽ trọng thị những người bệnh nặng. Mặt khác, bệnh càng nặng tức Thực Thủy Trùng ở bên trong đã rất to rồi, Điền đại phu sẽ sử dụng thủ đoạn gì đây?

Nếu chỉ sử dụng nước thuốc đặc thù thì chắc chắn không có cửa, Thực Thủy Trùng càng lớn thì càng khó tiêu diệt. Đợt trước, để tiêu diệt mấy cái kén trùng mà hắn đã phải uống hết một chén thuốc. Vậy với một con Thực Thủy Trùng trưởng thành thì cần bao nhiêu, mười chén, hai mươi chén... có khi một thau nước thuốc cũng không đủ. Mà có người bệnh nào đủ sức nốc một thau nước trong một lần sao?

Chưa kể, Thực Thủy Trùng cũng đâu có nằm yên chờ chết, chúng có khả năng sẽ phản kháng với thuốc, lấy cái cơ thể to ngấn ấy mà cự quậy ngay bên trong phủ tạng của người thì... hậu quả không ngoài một chữ ‘chết’.

Theo suy đoán của Khương Hy, Điền đại phu chắc chắn sẽ dùng nước thuốc nhưng không phải để trị ‘trùng’ mà là để phục hồi. Điền đại phu hôm nay mang theo rất nhiều Huyết Tinh Thảo, điểm này khiến Khương Hy kinh nghi bất định vô cùng.

Điền đại phu tuy được gọi là ‘lượng y như từ mẫu’ nhưng đó là chỉ khi không động đến Huyết Tinh Thảo mà thôi. Ít nhất ở Điền y quán hắn chưa thấy lão sử dụng Huyết Tinh Thảo để cứu người bao giờ, ngược lại còn đem đi ủ rượu thì không ít.

Khương Hy trầm mặc, thâm nhủ:

“Huyết Tinh Thảo đặc tính cao nhất của nó là khôi phục huyết khí, lão bá sẽ không đơn giản chỉ dùng để hồi máu chứ?”

...

...

Ở trên đường, thời gian càng ngày càng trôi qua, người càng ngày càng đông, khung cảnh bây giờ náo nhiệt vô ngần. Bỗng nhiên, ngay lúc này, một tiếng hét chợt vang lên:

“Áaaaaaaaaa...”

Tiếng hét không biết từ đâu vang ra nhưng giữa con đường đông đúc này thì lại vô cùng nổi bật, bởi tiếng hét này bao hàm sự hốt hoảng và nỗi sợ hãi. Người người liền xoay ngang xoay dọc để xem tiếng hét từ đâu phát ra, rất nhanh, liền có người phát hiện mà lớn tiếng nói:

“Ở đây”.

Theo tiếng gọi đó, đoàn người dần dần tụ tập lại, to nhỏ mà xì xào với nhau. Điền đại phu tự nhiên có cảm giác không lành, lão liền lập tức theo đám đông mà chen vào. Khương Hy ở bên vốn dĩ không định để ý đến tiếng hét lắm nhưng thấy hành động lão nhân nhỏ yếu kia, hắn đành thở dài:

“Xem ra buộc phải động rồi”.

Điền đại phu sức so với những lão nhân cùng tuổi quả nhiên khỏe mạnh hơn rất nhiều, cùng với cơ thể nhỏ bé, lão hoàn toàn có thể chen qua đám đông khá dễ dàng. Nhưng càng về sau lại càng chật vật, cũng phải, sức một người làm sao chen lấn qua nổi một biển người chứ. Lúc này, một giọng quát tựa như hổ gầm đột nhiên phát ra cực lớn:

“Tất cả tránh ra”.

Nghe giọng quát như hổ gầm này người người đều giật mình, tai có chút đau. Có người chịu không nổi liền đưa hai tay lên mà xoa xoa đôi tai, những người khác liền khó coi bất giác mà quay lại hướng về nơi phát ra. Sắc mặt bọn họ bỗng ngưng ngưng trệ lại bởi người đó... là một thiếu niên vô cùng điển trai. Chủ nhân của giọng quát như hổ gầm kia đương nhiên là Khương Hy.

Bình thường giọng hắn vốn dĩ rất dễ nghe, không to mà không nhỏ, đương nhiên càng không thể to đến mức thô thiển như thế. Hắn đã sử dụng linh lực gia trì vào cuồng hống rồi quát. Một quát này hiệu quả không dưới Sư Hồng Công của giới võ lâm phàm nhân. Ở trường hợp này hắn dùng cũng chỉ để gây chú ý chứ không có mục đích đã thương nào cả.

Một quát này cũng làm Khương Hy rất hết cả hống. Hắn mặc dù là tu sĩ, ngoại thể có thể miễn cưỡng cho qua nhưng nội thể thì vẫn còn yếu lắm. Sử dụng linh lực gia trì nội thể nếu không cẩn thận thì mất mạng như chơi.

Nghe Khương Hy quát mọi người tự nhiên không ai... dám cãi bởi địa vị của hắn có chút đặc thù. Lúc này, những người ở gần đám đông cũng nhận ra

Điền đại phu đang cố chen vào trong liềm nhắc nhở đồng bạn tránh xa.

Như một hiệu ứng dây chuyền, Điền đại phu nửa đường sau không tốn chút công phu nào cũng có thể tiến vào vùng trung tâm. Ở đó là một phụ nhân đang hoảng sợ mà lay lay một trung niên nhân đang nằm trên đất, phụ nhân vừa khóc vừa lay vừa nói:

“Trương công... chàng không sao chứ?... chàng đừng dọa ta”

Trung niên nhân đương nhiên không phải nằm bất động mà đang dùng hai tay ôm bụng mà quằn quại, vẻ mặt đau đớn vô cùng. Điền đại phu thần sắc bỗng ngưng ngưng trọng lại bởi lão nhìn thấy máu ở trên khoe miệng trung niên nhân. Người kia... đã bước sang giai đoạn sau rồi.

Phụ nhân vốn đang lo lắng cho phu quân, bất giác mà nhìn quanh kêu giúp đỡ, nàng liền nhìn thấy Điền đại phu. Lúc này nàng như bắt được cọng lông cứu mạng mà quý gồi bò tới, hai vai run rẩy vô cùng. Phụ nhân đó... không kiểm soát được hành động của bản thân mình nữa rồi.

Nàng lo lắng phu quân sẽ xảy ra chuyện, đồng thời thấy được người có khả năng cứu chữa cho phu quân, nàng liền kích động. Lo lắng, vui mừng đan xen lẫn nhau... thật khó mà diễn tả bằng lời. Nàng run rẩy mà nói ra:

“Điền... Điền đại phu...”

“Lão phu biết rồi, giao cho lão phu”, Điền đại phu nói ra.

Hai tay lão liền đỡ lấy hai vai phụ nhân, cố gắng trấn an tinh thần nàng. Phụ nhân liền ổn định lại, Điền đại phu cũng ngay tức tốc mà lại xem trung niên nhân kia.

Trung niên nhân trong con quằn quại tự nhiên không quằn xung quanh là ai. Hẳn từ việc ôm bụng mà chuyển sang vò đầu bứt tóc, tay chân quơ loạn xạ hết cả lên. Điền đại phu cũng khó mà tiếp cận lại được. Lão liền nhìn những người xung quanh, có chút gấp gáp mà nói:

“Mau giúp lão phu giữ hẩn lại”.

Những người khác lúc này liền sực tỉnh ra, nhanh chóng mà giữ lấy hai tay, hai chân trung niên nhân lại. Dù bị giữ nhưng trung niên nhân vẫn cố gắng mà vùng vẫy cho bằng được, hẩn quả thực đau đớn đến tột điểm rồi.

Điền đại phu khó khăn lắm mới bắt được mạch, lão liền nhủ mảy, quay đầu lại gọi:

“Đại nhân tử, mang theo hộp thuốc lại đây”.

“Lão bá, ta mang đến đây rồi”.

Tiếng lão vừa dứt cũng là lúc Khương Hy tiến đến cạnh lão, trên tay hẩn là một hộp thuốc không tính là lớn. Bình thường hộp thuốc mà hẩn mang ra ngoài để khám sẽ to đến mức có thể che khuất đi tấm lưng của hẩn. Nhưng hôm nay so với bình thường thì lại nhỏ hơn nhiều, ít nhất khi hẩn mang lên người, từ đằng sau người khác vẫn có thể nhìn thấy được đầu vai.

To hay nhỏ không phải là vấn đề, Khương Hy vẫn còn dư sức để mang. Trọng tâm là bên trong chứa cái gì cơ.

Điền đại phu thấy vậy liền gật đầu, lão liền dùng tay chỉ vào trung niên nhân rồi nhìn những người xung quanh mà nói tiếp:

“Lão phu muốn mượn nhờ nhà một người gần đây để cứu chữa cho hẩn”.

Không gian bỗng nhiên liền im bật lại, không khí có chút bối rối. Người này người nọ nhìn nhau, ý bảo sao người không lên tiếng. Bọn họ dù có tâm giúp đỡ những cũng không nguyện ý để một người đã bước vào giai đoạn sau về nhà. Bọn họ dù sao cũng là phạm nhân, cô vãn quả lậu là chuyện bình thường. Hôm qua, Lâm Lục Viễn có công bố tin tức thì cũng chữa lại những tin quan trọng, để tránh cho dân chúng hoang mang.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng phụ nhân liền lạnh đi, bất lực mà ngồi thụp xuống. Điền đại phu cũng thờ dãi.

“Điền đại phu... hay là nhà ta đi”, một cánh tay bỗng nhiên giơ lên, chủ nhân giọng nói là của một thiếu nữ.

Nghe thấy giọng này, Khương Hy liền cảm giác quen quen, hẩn quay qua nhìn thì vẻ mặt liền đổi. Hẩn thầm nói:

“Là nàng”.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hoa Đà tái thế (1)

Nghe được giọng nói này, không chỉ Khương Hy mà cả Điền đại phu và phụ nhân kia cũng quay lại. Điền đại phu rất ngạc nhiên, bởi lão không nghĩ một thiếu nữ nhỏ bé như thế này mà lại can đảm không ngờ. Phụ nhân thì khỏi nói, chỉ cần có người đưa tay ra giúp đỡ thôi là nàng đã mừng lắm rồi, lòng nàng liền ấm lên một chút.

Vài giây phút trước, nàng quả thật thất vọng vô cùng... bởi trong đám đông có không ít người quen của nàng. Thậm chí còn có cả họ hàng và hàng xóm, nhưng hôm nay thì thế nào? Phụ quân nàng trở bệnh liền không ai dám giúp. Đừng nói tình làng nghĩa xóm, đến cả tình thân đó giờ... cũng chỉ thế mà thôi.

Thiếu nữ kia mặt nàng đỏ ửng lên, nàng liền xấu hổ bởi không chỉ ba người Khương Hy mà còn rất nhiều người đang nhìn nàng.

Nàng vốn dĩ hô lên không phải là tự phát mà bởi nàng nhận ra Khương Hy. Điền đại phu lúc này danh tiếng ở Linh Vân trấn rất cao, không người không biết nhưng Khương Hy mới là mấu chốt để nàng phải lên tiếng.

Tại sao lại là Khương Hy? Hắn biết nàng chứ?

Đĩ nhiên hắn biết bởi hắn đã từng xem bệnh cho nàng và cả cho bà bà của nàng. Nhờ bà bà của nàng mà hắn mới biết được chân tướng của dịch bệnh này.

Khương Hy tự nhiên phát hiện ra thiếu nữ kia có chút lúng túng, hắn liền cười một tiếng rồi nói:

"Đa tạ cô nương".

Nghe thấy Khương Hy, thiếu nữ liền đỏ mặt hơn đáp:

"Khương đại phu... đừng khách khí, tiểu nữ chỉ làm những chuyện nên làm mà thôi".

Hắn cười cười không đáp, lúc này Điền đại phu cũng tới sau gấp gấp mà nói:

"Tiểu cô nương, chuyện chào hỏi để sau được chứ? Lão phu đang gấp, người này đang rất nguy kịch rồi. Phiền cô chỉ đường cho".

Nghe vậy, thiếu nữ liền tỉnh lại, nghiêm túc nói ra:

"À vâng, mời hai vị đại phu theo tiểu nữ".

Điền đại phu gật nhẹ đầu đáp:

"Tiểu cô nương, lão phu đa tạ".

Sau đó lão quay đầu lại ra hiệu cho nhóm người khác mang theo trung niên nhân. Điều đáng nói ở đây là trung niên nhân kia không cựa quậy gì mà tựa như phó mặc tất cả cho số phận vậy, bởi vì hắn bất tỉnh rồi. Không phải do đau liên bất tỉnh mà là Điền đại phu thi châm ép hắn bất tỉnh.

Đối với y sư, cưỡng ép người bệnh là đại kỵ nhưng lấy tác phong Thần Y mà nói, cái này không đáng kể. Lão chỉ cần giữ lấy cái mạng của trung niên nhân là được.

Nhà của thiếu nữ đó không ngờ lại khá gần, mọi người đi bộ chưa đến một phút liền đã đến nơi. Ngôi nhà của thiếu nữ tương đối nhỏ, lại trông khá cũ kỹ nhưng sạch sẽ vô cùng. Để nói đúng về ngôi nhà này thì phải dùng đến từ 'cổ' để hình dung, 'cổ' mà không 'cũ'.

Ngôi nhà có một cái sân nhỏ, ở trước sân có một lão bà đang quét, dáng vẻ có chút yếu đi. Khương Hy thấy vậy trong lòng khẽ thở dài, lẩm bẫm nói:

"Vẫn là không kịp".

Nhìn thấy lão bà, thiếu nữ liền hoảng hốt mà chạy lại nói:

"Bà bà, người đang bệnh, sao lại ra đây?"

Lão bà nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên, một tay đỡ lưng hiền lành mà đáp:

"Tiểu Qua Qua về rồi đấy à".

"Vâng, con về rồi. Bà bà, sao người lại ra đây?", thiếu nữ từ tốn đáp nhưng cũng không quên câu hỏi trước.

Lão bà cười đáp:

"Bà bà không sao... bà bà nằm một chỗ quá không thoải mái, nên vận động vẫn tốt hơn nhiều".

Sau đó lão bà nhìn ra sau lưng thiếu nữ thì nhận thấy một đám người theo sau, đi đầu là một già một trẻ. Lão bà nhận ra người trẻ hơn liền giật mình, mở miệng chào hỏi:

“Khương đại phu tới chơi, lão không kịp tiếp đón”.

Khương Hy cười đáp:

“Bà bà đừng khách sáo, là chúng ta có chuyện cần nhờ, chúng ta thất lễ mới đúng”.

“Ý Khương đại phu là thế nào?”, lão bà khó hiểu nói.

“Chuyện không dài nhưng ta không có thời gian để nói... phiền bà bà cho lão bá và ta mượn một căn phòng để chữa bệnh”.

“Chữa bệnh?”, lão bà còn chút mơ hồ mà đáp.

Thiếu nữ bên cạnh thấy vậy liền nói:

“Bà bà, lát nữa con sẽ giải thích cho người, người để họ mượn phòng đi... Vị đại bá kia có chút gấp rồi...”

Lão bà nghe hết câu liền nhìn về phía sau, thấy trung niên nhân lão mới hoàn toàn hiểu chuyện, không nhiều lời mà nhanh chóng đưa mọi người vào một căn phòng trống. Căn phòng này rất sạch sẽ nhưng lại không có người ở.

Bằng chứng là trên giường chỉ có một tấm sạp gỗ mà không có nệm, đáng nói là trên đó không có một chút bụi bẩn nào. Lúc Khương Hy cùng mọi người vào thì thiếu nữ mới nhanh chóng lấy tấm nệm từ trong tủ trải ra.

Sau khi cẩn thận đặt trung niên nhân xuống giường, phụ nhân kia liền nắm chặt tay hắn không buông. Điền đại phu nhận thấy điều đó, lão liền trầm mặc.

Mọi người thấy lão trầm mặc thì không ai dám lên tiếng nữa, họ sợ sẽ cắt mạch suy nghĩ của lão, đến cả việc di chuyển họ cũng không làm. Một lát sau, Điền đại phu nói:

“Tất cả rời khỏi phòng, đại nhân từ ở lại”.

Nghe lời này, mọi người liền bình thường không có gì đáng bàn, dù sao chữa bệnh quan trọng nhất vẫn là không gian yên tĩnh. Nhưng ở đây có một người nhất quyết không chịu, đó là phụ nhân, nàng còn tưởng là nghe lầm, nàng liền nói:

“Điền đại phu, người không bỏ sót ta đây chứ?”

“Lão phu không bỏ sót, người... cũng ra ngoài đi”.

“Không, ta không đi... ta phải ở bên tướng công của ta”, nàng liền kích động mà lên tiếng.

Điền đại phu thở dài, nói:

“Ài... người yên tâm, lão phu chữa được...”.

“Điền đại phu, ta... tin ngài nói được làm được nhưng ta vẫn muốn ở cạnh tướng công”, phụ nhân kiên quyết nói ra.

Điền đại phu liền bất đắc dĩ không biết nên nói gì, lão suy nghĩ một hồi liền quay qua nói với thiếu nữ chủ ngôi nhà:

“Tiểu cô nương, thật thất lễ nhưng lão phu có thể nhờ cô một chuyện được chứ?”

“Điền đại phu cứ việc nói, nếu có thể... tiểu nữ sẽ giúp”, thiếu nữ cẩn thận mà đáp.

Sắc mặt Điền đại phu liền giãn ra, trông rất hòa ái, lão cười đáp:

“Không có chuyện gì lớn, lão phu muốn là một chậu nước ấm và một chậu nước nóng”.

“Hả?”, thiếu nữ mở to mắt mà nhìn lão.

“Là một chậu nước ấm và một chậu nước nóng”, Điền đại phu nhắc lại.

“... Vâng, tiểu nữ sẽ làm ngay”.

Thiếu nữ chậm chạp mà đáp, vẻ mặt nàng có chút mờ mịt. Nàng thầm nghĩ yêu cầu này sao tựa như dành cho... thai phụ sắp lâm bồn vậy. Sau đó nàng liền lắc đầu, không suy nghĩ lung tung nữa mà tranh thủ đi chuẩn bị.

Lúc này, Điền đại phu quay trở lại, nhìn phụ nhân như muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra lời. Khương Hy thấy vậy liền thở nhẹ ra một hơi, ngồi xuống

cạnh phụ nhân mà nói:

“Đại thẩm, ngươi... có con chứ?”

Phụ nhân bất ngờ với Khương Hy đột nhiên ngồi cạnh, càng bất ngờ hơn với câu hỏi của hắn, nàng đáp:

“Ta cùng tướng công có hai đứa”.

“Vậy chúng đâu?”, Khương Hy nói.

“Chúng đang ở nhà... Khương đại phu hỏi thế là ý gì?”, phụ nhân không hiểu, nhìn hắn mà đáp.

Khương Hy nói ra:

“Hai người đi lâu như vậy, bọn trẻ ở nhà sẽ lo lắng... đại thẩm vẫn nên về với chúng một chút”.

Phụ nhân lắc đầu nói:

“Không, ta sẽ ở đây với tướng công”.

Khương Hy thở nhẹ ra, hắn nói:

“Đại thẩm, phu quân của ngươi không sao đâu, lúc ngươi quay lại phu quân ngươi cũng đã được chữa khỏi rồi”.

“Nhưng...”, phụ nhân do dự đáp.

“Đại thẩm, phu quân ngươi hẳn cũng mong ngươi về với bọn trẻ lắm”, Khương Hy nói.

Điền đại phu nghe đoạn đối thoại này âm thầm tắc lưỡi, lão không nghĩ tới một chiêu này. Chiêu này của Khương Hy là đánh vào tâm lý của người làm mẹ, đứa con là trên hết. Điền đại phu một đời một thân một mình, đương nhiên không rõ chuyện này, lão... cũng hiếm khi mà chứng kiến được cái gọi là tình mẫu tử.

Thật tình mà nói thì đây cũng là do ‘duyên’ của lão Điền có chút đen. Người lão thân thiết nhất chỉ có lão Hoàng và Tứ nương. Ngặt nỗi trong số hai người này, một người thì mất chồng không con, một người thì mất con, một thân một mình mà nuôi đứa cháu. Hằng ngày nói chuyện với hai người này, lão nhận ra được tình mẫu tử mới là lạ.

Tuy trong quá khứ lão cũng có mẹ nhưng lão rời nhà rất sớm, thời gian qua đi, ký ức về thời gian đó cũng không còn lắng đọng lại bao nhiêu.

Tuy lão thầm khen thế nhưng lão cho rằng chiêu này của Khương Hy vẫn chưa đủ ‘đô’, bởi vì phụ nhân kia vẫn nhất quyết không chịu đi. Lão thầm nghĩ:

“Thôi thì giữ lại... “

“Được rồi, ta sẽ trở về”, phụ nhân đáp.

“Hả?”

Điền đại phu trở mặt ra mà nhìn phụ nhân, dáng vẻ không thể tin được. Tiếng thất thố này của lão Điền cũng không nhỏ, lập tức khiến phụ nhân cùng Khương Hy giật mình mà nhìn lão. Phụ nhân nhìn lão một chút rồi cúi đầu nói:

“Điền đại phu, ta sẽ trở về nhà lo cho bọn trẻ... tướng công của ta đành nhờ đến ngài vậy”.

Điền đại phu có chút ngập ngừng đáp:

“À... ừ, cứ giao cho lão phu”.

Phụ nhân thở ra một hơi yên tâm rồi cũng cáo lui. Điền đại phu vẫn một mặt không hiểu, rõ ràng là phụ nhân kia cương quyết ở lại mà, sao lại có thể chuyển biến nhanh như vậy. Mặt khác, dường như lão thấy mặt phụ nhân đó có chút... phiếm hồng. Sau đó lão nhìn Khương Hy gấp gáp nói:

“Đại nhân tử, ngươi đã làm gì?”

Khương Hy một mặt vô tội nói ra:

“Lão bá, ta... chỉ khuyên nhủ bình thường thôi mà”.

Điền đại phu mờ mịt mà nói:

“Khuyên nhủ... bình thường?”

Khuyên nhủ bình thường mà khiến một người cương quyết như thế chuyển biến ý định sao?

Còn nữa, nét mặt phiếm hồng đó là sao?

Khương Hy nhìn Điền đại phu mà thầm thở dài. Hẳn đúng là khuyên nhủ bình thường thật, nhưng là mặt ngoài thôi, bên trong thì hẳn có ẩn gian một chút. Qua vài câu đối thoại thôi Khương Hy cũng biết phụ nhân kia quả thực vẫn quan tâm đến con như bao người khác nhưng tâm thần nàng hiện tại thật không ổn.

Phu quân rơi vào tình trạng nguy hiểm tính mạng mà tâm thần của nàng bình thản thì mới đáng lo. Khương Hy hiểu Điền đại phu bắt đắc dĩ mới phải ‘đuổi’ hết mọi người ra, dường như loại y thuật mà lão sẽ sử dụng có lẽ tương đối tà môn, người ngoài không nên biết. Vậy nên khi khuyên nhủ phụ nhân, hẳn đã vận Sắc Dục thiên lên, không phải để hại người như hẳn đã làm với Lâm Thanh Đình mà là để tán đi lo lắng của nàng.

Kết quả thành công ngoài dự liệu, mỗi một lời của Khương Hy nói ra đều mang một loại dụ hoặc ngầm nào đó khiến người nghe liền mê mẩn mà mất tập trung. Phụ nhân không những rơi vào tình trạng đó mà nàng còn ảo tưởng hẳn đang quyến rũ nàng. Cũng chính vì suy nghĩ đó mà bản năng tội lỗi của người làm mẹ mới trở dậy, nàng liền tức tốc mà cáo lui trở về.

...

...

Phụ nhân rời đi, thiếu nữ cũng đã mang hai chậu nước theo lời Điền đại phu đến, lão liền lập tức chuẩn bị mọi thứ để bắt đầu chữa trị. Lão ra hiệu cho Khương Hy sắp xếp bàn lại gần nắp rồi... đỡ trung niên nhân lên đó. Khương Hy còn tưởng hẳn nghe lầm, bèn hỏi lại:

“Lão bá... người có nhầm với giường không?”

Điền đại phu nghe vậy liền đáp:

“Không nhầm đâu, là bàn”.

Khương Hy trầm mặc một lúc rồi gật đầu, làm theo lời lão đỡ trung niên nhân lên bàn. Trung niên nhân vẫn đang trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, xem ra Điền đại phu rất nặng tay. Bệnh nhân đã ở tình trạng sẵn sàng, thuốc thang hẳn cũng đã chuẩn bị xong, việc bây giờ đều là của Điền đại phu.

Điền đại phu nhìn xung quanh rồi gật đầu cười hài lòng, lão bắt đầu mở cái hộp thuốc ra. Khương Hy nghiêm túc mà quan sát, hẳn rất tò mò không biết trong hộp có cái gì. Hẳn hoàn toàn có thể sử dụng linh thức để tra xét nhưng rất tiếc, hẳn không thể. Linh thức của hẳn không thể tra xét xuyên cái hộp thuốc này, bởi nó được làm từ một loại gỗ rất đặc biệt.

Gỗ này được gọi là Tán Linh Mộc, được làm từ một Linh Thụ có tên Tán Linh Thụ. Loài Linh Thụ này trời sinh miễn dịch với linh thức. Ở tu chân giới, Tán Linh thụ không hiếm có nhưng phẩm chất càng cao lại càng khan hiếm. Hộp thuốc của Điền đại phu chỉ được làm từ Tán Linh Thụ cấp thấp mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ ngăn linh thức của tu sĩ Luyện Khí tầng sáu là cùng.

Điền đại phu mở hộp thuốc và lấy dụng cụ ra. Khương Hy nhú mày, thầm tự nhủ:

“Ít hơn ta nghĩ”.

Trong hộp thuốc không hề có linh dược hay bất cứ thứ gì thuộc hàng cao phẩm cả, chỉ gồm vài con dao, kéo... và kim chỉ. Những thứ này trông rất bình thường nhưng thực ra lại không bình thường chút nào. Đồ nghề của Thần Y nào có bình thường chứ, những con dao rất đặc biệt, cán của chúng rất dài nhưng lưỡi thì lại ngắn cực kỳ. Còn kéo thì tay cầm chỉ cho vừa một, hai ngón tay vào là cùng, còn kim thì không những dài mà còn cong như bình bán nguyệt.

Nhìn thế nào đi chăng nữa những thứ này trông rất lạ mắt, loại trừ đi hình dạng thì chất liệu quả thực không khác gì đồ dùng bình thường cả. Khương Hy không hiểu Điền đại phu sẽ sử dụng những thứ này làm gì, hẳn thấy lão cầm hết những thứ này rồi thả vào chậu nước nóng. Sau đó từ trong túi áo lão lấy ra một bình sứ màu lam rồi rắc thứ bột ở trong vào chậu.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Điền đại phu hai tay chống lên mặt bàn mà nhắm mắt suy tưởng. Lão thở nhẹ ra một hơi, sống lưng lão liền thẳng lại, khác hẳn với dáng vẻ thường thấy của một lão nhân ngoài bảy mươi. Lão mở mắt ra, nghiêm túc nhìn Khương Hy mà nói:

“Chúng ta bắt đầu thôi”.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hoa Đà tái thế (2)

Khương Hy hít một hơi sâu, nghiêm túc nhìn Điền đại phu rồi gật nhẹ đầu. Điền đại phu gật đầu đáp lại, bắt đầu lấy cây kéo và cắt áo của trung niên nhân ra, sau đó lão dùng tay sờ lên vùng bụng hần và ấn nhẹ. Đột nhiên, ánh mắt lão liền ngưng lại, tay lão liền ép hai bên xuống để vùng da thịt ở giữa trôi lên.

Cảnh tượng này vốn dĩ không có gì kỳ lạ nhưng sắc mặt của Điền đại phu rất ngưng trọng. Khương Hy chưa thấy vẻ mặt này của lão bao giờ, lão đang tập trung cao độ, toàn bộ lực chú ý chỉ để tâm đến phần da thịt được trôi lên.

Một tay ép vùng đó lên, tay còn lại lão liền lấy ngón châm ra và thi ba châm. Ba châm này không được định vào bất cứ huyết nào của cơ thể người cả, chỉ đơn thuần là ba châm mà thôi. Một y sư cấp bậc như Điền đại phu không đời nào ra ba châm vô nghĩa như vậy cả. Khương Hy thấy vậy liền tập trung linh thức vào chỗ đó, hần liền nở một nụ cười nhẹ.

“Ra vậy”.

Vùng da thịt trôi lên kia chính là nơi con Thực Thủy trùng đang cư ngụ, ba châm vô nghĩa đó thực tế thì không hề vô nghĩa chút nào. Ba châm đó hoàn toàn cố định và phong bế con Thực Thủy trùng. Phong bế ở đây là khiến chúng hoàn toàn bất động và không hề làm ra bất cứ hành động phản kháng nào cả. Để làm được điều đó, tay nghề của Điền đại phu phải cực kỳ kinh người.

Điền đại phu nhìn vào chỗ thi châm, ánh mắt liền giãn ra đôi chút, lão nói:

“Đại nhân tử, lấy cho ta chút vải thấm nước ấm và con dao”.

Khương Hy gật đầu đáp:

“Vâng”.

Hần lấy một mảnh vải sạch mà lão đã chuẩn bị rồi nhúng vào nước ấm, đồng thời lấy con dao được ngâm nước nóng kia ra cho Điền đại phu. Lão dùng cây kéo dài kia tiếp nhận lấy miếng vải rồi nhẹ nhàng chà lên vùng da quanh ba ngón châm, sau đó lão mới nhận lấy con dao rồi nói:

“Đại nhân tử, nhìn cho kỹ”.

Khương Hy gật đầu. Một lát sau mắt hần liền trừng lên mà nhìn. Hần nhìn thấy gì?

Điền đại phu đang dùng con dao cán dài kia của lão mà xẻ da thịt của trung niên nhân, vết xẻ không ngắn, máu liền bắt đầu chảy ra ngoài. Nhưng lượng máu lại ít hơn nhiều so với vết thương như vậy, Điền đại phu lo lắng mà nói ra:

“Con trùng này bắt đầu hút nước trong máu rồi”.

“Đại nhân tử, mau thấm máu”.

Khương Hy liền lấy một cái khăn nhúng nước ấm rồi vắt khô, sau đó hần nhẹ nhàng lau hết chỗ máu quanh vết xẻ. Quá trình này diễn ra rất nhanh nếu không trung niên nhân sẽ chết vì mất máu hơn là mất nước vì con trùng. Điểm kỳ lạ nhất là trung niên nhân không hề có dấu hiệu tỉnh dậy, làn da hần đã dần tái trắng đi, tựa như người chết vậy.

Lòng hiếu kỳ của Khương Hy bắt đầu tăng cao lên, đây không còn đơn thuần là thi châm mà hần biết nữa. Bình thường dù có bất tỉnh đến đâu thì khi uy hiếp của tử vong kéo đến, cơ thể sẽ tự động phản ứng lại. Không phải là tu sĩ mà có thể khiến một người không còn ý thức đến như vậy, loại thủ đoạn này hoàn toàn đáng giá để hần học hỏi.

Sau khi máu được thấm xong, Điền đại phu liền dùng cây kẹp tách vết thương ra, lúc này lão liền nở một nụ cười:

“Tìm ra nguoi rồi”.

Vết thương vừa tách ra, con trùng liền hiện ngay trước mặt hai người Điền đại phu và Khương Hy. Con Thực Thủy trùng lúc này trông rất ngoan ngoãn, nó không hề cựa quậy gì, trên thân bị ba cây châm trấn định. Con trùng này đã dài tầm một gang tay, thân to bằng ngón tay người lớn. Điền đại phu âm thầm may mắn, Khương Hy thành công ‘đuổi’ được phụ nhân kia đi chính là lập đại công. Nếu để phụ nhân kia thấy được cảnh này thì to chuyện. Lão nhanh chóng lấy kẹp giữ lấy con trùng, sau đó nói:

“Rút châm”.

Khương Hy ngay lập tức thay Điền đại phu mà thu châm lại. Đây là lúc hai người họ phải ăn ý, một khi châm vừa thu, con trùng liền động trở lại, lực bộc phát tuyệt đối kinh người. Điền đại phu biết điều đó, Khương Hy càng hiểu rõ hơn lão, bởi vậy hần càng cẩn thận.

Hần hít vào một hơi, ánh mắt liền lạng lạng, tập trung tinh thần rồi mới ra tay. Tốc độ của hần rất nhanh, người khác e rằng không kịp phản ứng nhưng Điền đại phu thì khác, từ lúc nói xong câu nói kia, lão không hề chớp mắt một chút nào mà tập trung toàn lực chú ý vào con trùng.

Châm vừa thu, lão cũng nhanh chóng gấp con trùng kéo ra ngoài ném xuống đất. Con trùng bị ném xuống liền ngo nguậy cơ thể như cá mắc cạn vậy. Khương Hy cũng tiện tay cầm châm mà phóng về nó, con trùng liền bất động, không rõ sống chết.

Lấy con trùng ra xong mọi việc liền dễ xử lý hơn nhiều, Khương Hy liền chuẩn bị kim chỉ để Điền đại phu khâu vết thương. Hắn tuy có ý nhưng Điền đại phu rất tiếc, lão không những không khâu mà còn dùng dao mở rộng vết thương ra, Khương Hy nhủ mảy, âm thầm vận linh thức lên.

Một lát sau, hắn đặt kim chỉ xuống, thầm tắc lưỡi.

“Sợ ý rồi”

Tuy con trùng đã được lấy ra nhưng nội quan của trung niên nhân bị hư hại không ít, lượng hư tổn này nếu không được cứu giúp thì cũng không sống được bao lâu nữa.

Mở rộng vết thương xong, toàn bộ khoang bụng của trung niên nhân liền hiện ra ngay trước mắt. Khương Hy thầm khen không ngớt:

“Kỳ nhân a, kỳ nhân a...”

Không rõ là hắn đang khen Điền đại phu hay khen người sáng tạo ra loại phương thức ‘chữa bệnh’ này. Trong quá khứ hắn chưa từng được chứng kiến loại y thuật phạm nhân nào có thể phô bày nội quan của cơ thể người ra mà không giết chết họ, ở trên cương vị của hắn lúc đó thì chỉ cần đưa linh thức vào cơ thể người là sẽ biết như thế nào. Tu sĩ yếu kém hơn thì giết rồi mổ bụng ra xem... nhưng phương thức thì thô bạo và tàn nhẫn hơn nhiều, nào có tinh tế mà nhân hạ như cảnh Khương Hy đang chứng kiến đây.

Hắn không nhìn được mà nói:

“Lão bá, đây là...”

Điền đại phu cười đáp:

“Y thuật này gọi là Phẫu thuật, mặc nó đã không còn đơn giản là y thuật nữa rồi nhưng ta cũng không có tên gọi khác để gọi nó cả”.

Tiếp theo đó, lão liền cắt bỏ phần bị hư hại đi nhưng vẫn đảm bảo được những nội quan còn lại phải hoạt động bình thường. Công việc này tựa như rất khó nhưng thực tế lại cực khó mà còn hung hiểm vô cùng, chỉ cần lão mất tập trung một chút thôi là trung niên nhân chết ngay tức khắc. Sau đó liền dùng kim chỉ khâu lại rồi sang những chỗ khác và lặp lại quá trình đó. Khương Hy ở bên cũng không rảnh rồi, hắn tập trung thay Điền đại phu thăm máu chảy ra, máu thấm nhiều đến nỗi khăn cũng không thể nào vắt thêm được nữa, hắn đành phải lấy khăn khác. Mặt khác, hắn cũng bắt tay chuẩn bị Huyết Dịch.

Huyết Dịch là một loại ‘máu giả’ do Điền đại phu điều chế từ Huyết Tinh Thảo, hôm nay cũng là lần đầu Khương Hy nghe thấy tên gọi này. Công dụng của Huyết Dịch phi thường đặc trưng, đó là cấp máu cho cơ thể.

Trải qua quá trình giải phẫu này mà không có máu bên ngoài cung cấp thì trung niên nhân cũng chết luôn rồi. Vấn đề là làm sao để cấp máu vào cơ thể, không có thể khơi khơi mà đổ thẳng vào trong bụng được. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Lão bá...”

“Trong hộp thuốc có một ống gắn với một cây kim, dùng nó để truyền”, Điền đại phu đáp.

“Vâng”

Khương Hy liền tìm, ở trong đúng là có thứ như Điền đại phu mô tả, ngoài ra còn có một túi da thú rất lớn để chứa nước. Túi da thú này đương nhiên là dùng để chứa Huyết Dịch, sau đó nối vào cái ống kia rồi truyền vào cơ thể người thông qua mạch máu. Cái ống truyền cũng không phải vật tầm thường, nó được làm từ một loại cây dây leo đặc biệt, thân cây đặc biệt dài và dai, chỉ cần đục ruột theo chiều dài của thân rồi khử trùng cẩn thận là có thể sử dụng được.

Nhờ có Huyết Dịch mà quá trình giải phẫu diễn ra khá suôn sẻ. Ngay từ trước khi phẫu thuật diễn ra, Khương Hy từng suy diễn Điền đại phu sẽ làm gì với Huyết Tinh thảo, chỉ tiếc là hắn suy đoán quá xa, lại không quá thực tế với lão. Ở góc độ của lão, công dụng thế nào thì dùng thế ấy thôi, suy nghĩ quá nhiều cũng không thể đem lại hiệu quả gì.

Sau khi đã ‘chữa trị’ nội quan xong, Điền đại phu liền khâu vết thương lại, những vết thương này bị sưng đến đỏ hết cả lên, nhìn rất là thảm. Tiếp đó lão lấy một bình sứ nhỏ mà rắc thuốc lên. Không bao lâu sau, phần vết thương đỏ tấy kia liền dịu đi đôi chút, lão gật đầu rồi nói:

“Đại nhân tử, lấy Hàn Huyền Cao bôi lên rồi băng bó cho hắn”.

“Lão bá, ta hiểu rồi”, Khương Hy cười đáp.

Chuyện tiếp theo với hắn thì rất đơn giản. Không tốn bao nhiêu thời gian, trung niên nhân liền được băng bó hoàn hảo mà nằm trên bàn.

Điền đại phu ngồi trên giường mà thở ra một hơi dài, trông lão rất mệt mỏi. Cả quá trình phẫu thuật cũng mất tới gần một canh giờ, hơn nữa lão còn phải tập trung cao độ liên tục. Loại phẫu thuật này đòi hỏi kỹ thuật và kinh nghiệm rất cao thì mới có thể sử dụng được, Khương Hy thành thật mà cho rằng nếu thay hắn vào vị trí của Điền đại phu thì cũng không thể phát huy đến được trình độ đó, kể cả đó có là hắn của kiếp trước.

...

...

Trong lúc Điền đại phu nghỉ ngơi thì Khương Hy bắt tay vào việc thu dọn y cụ và xóa dấu vết hiện trường. Điền đại phu không muốn ai khác biết thì hẳn sẽ không để lộ ra bất kỳ một vết máu nào xuất hiện được.

Dọn dẹp xong xuôi, trung niên nhân kia vẫn không tỉnh lại, hơi thở của lão nhẹ nhàng mà thở ra rất đều đặn, tựa như hồi phục rất tốt. Điền đại phu cũng đánh một giấc ngắn, đến cái tuổi này của lão mà còn ngủ ngày được thì quá kinh dị rồi nhưng ai bảo lão lao lực quá làm gì.

Khương Hy mỉm cười nhìn lão nhân đang nằm trên giường rồi dời ánh mắt sang chỗ khác, nụ cười hẳn liền thu lại. Hắn lạnh nhạt nhìn con trùng đang bị bất động trên đất, trầm mặc một đoạn rồi từ trong tay áo rút ra một cái gộp gỗ.

Khương Hy liền bỏ con trùng vào trong đó rồi đóng lại cẩn thận, hắn thở ra một hơi, nhỏ tiếng mà lẩm bẩm:

"Còn thêm vài con nữa..."

Bỗng nhiên hắn nhìn về phía cửa rồi cất chiếc hộp đi, toàn thân bắt đầu động, hắn nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài rồi đóng lại. Cửa vừa đóng, sau lưng hắn liền xuất hiện hai bóng người. Một là của cô nương gọi là Qua Qua, người còn lại... là phụ nhân kia. Phụ nhân thấy hắn đi ra liền gấp gấp hỏi:

"Khương đại phu..."

"Suyt".

Khương Hy đưa tay lên ra hiệu nhỏ tiếng rồi ngoắc tay bảo hai người họ đi theo. Phụ nhân và Qua Qua cô nương hai người nhìn nhau không biết chuyện gì rồi cũng quyết định đi theo. Phụ nhân lo lắng mà nhìn về cánh cửa kia, đằng sau đó chính là tướng công của nàng.

Qua Qua cô nương đã được Điền đại phu nhờ cậy không cho người khác vào nên nàng cũng không vội đi mà chọn đứng chờ phụ nhân. Không bao lâu sau phụ nhân cũng hít vào một hơi rồi quay lại nhìn Qua Qua cô nương nói:

"Qua muội muội, chúng ta đến chỗ Khương đại phu thôi".

Qua Qua cô nương cười đáp:

"Muội đã biết Khương đại phu ở đâu rồi, chúng ta đi thôi".

Phụ nhân gật đầu rồi hai người cùng đi tới chỗ Khương Hy. Gọi là chỗ nhưng đó cũng chỉ là một bộ bàn ghế cũ ở trước hiên nhà mà thôi. Khi hai người họ đến nơi, Khương Hy cũng đã rót xong ba chén trà rồi ra hiệu mời.

Phụ nhân ngồi xuống tiếp nhận chén trà rồi uống một hớp, đột nhiên nàng kêu lên một tiếng:

"Nóng".

"Tỷ tỷ, trà mới pha đương nhiên còn nóng rồi", Qua Qua cô nương ở bên nhẹ nhàng nhắc nhở, đồng thời rót cho nàng một chén nước mát.

Phụ nhân tiếp nhận, nói:

"Cảm ơn muội, là ta đã quá vội rồi".

Sau đó, nàng uống chén nước mát kia để bình tâm lại. Mặt khác, nàng cũng lén nhìn qua biểu hiện của Khương Hy để xem có thể biết được gì không. Liệu chữa trị có vấn đề gì không? Tướng công của nàng ra sao rồi?...

Đáng tiếc, nàng không tìm ra gì cả, tất cả những gì nàng quan sát được là vẻ mặt bình thản kia mà thôi. Nàng đành nói:

"Khương đại phu, tình hình tướng công nhà ta thế nào rồi?"

Khương Hy thổi nhẹ vào chén nước rồi làm một hớp nhỏ, gật gật nhẹ đầu khen:

"Trà ngon".

Qua Qua cô nương nhặc nhiên nói ra:

"Khương đại phu nói thật?"

Khương Hy nói ra:

"Ta thích vị đắng".

Qua Qua cô nương liền vui vẻ. Sau đó, hắn quay sang nhìn phụ nhân. Bắt được cái nhìn của hắn, nàng có chút căng thẳng. Mặc dù nàng đặt niềm tin vào

Điền đại phu nhưng nhờ đầu vạ nhất...

Khương Hy trầm mặc một lúc, phụ nhân lại càng căng thẳng hơn, một lúc sau, hần cười nhẹ nói:

"Đại thúc không có chuyện gì, từ nay về sau thúc ấy có thể sinh hoạt bình thường rồi".

Phụ nhân nghe vậy liền kích động nói ra:

"Khương đại phu nói thật?"

Hần gật nhẹ đầu, đáp:

"Thật".

Phụ nhân vui mừng nói:

"Vậy, bây giờ ta vào thăm được..."

Khương Hy ngắt lời:

"Không được"

Phụ nhân không hiểu, tướng công nàng đã bình an vô sự, tại sao nàng không được gặp?

Không đợi nàng đáp, Khương Hy liền giải thích:

"Mặc dù nguy hiểm đã qua nhưng Điền đại phu vẫn cần phải quan sát một chút. Khi nào lão bá gật đầu, ta sẽ báo với đại thẩm".

Phụ nhân có chút thất vọng nhưng cũng vui mừng vô cùng. Phu quân đã an toàn, nàng không còn cầu gì hơn. Tầng đá trong lòng nàng dường như đã bị nhấc xuống, nàng có cảm giác như lồng ngực nhẹ đi hơn rất nhiều.

Phải nói tâm tình hiện tại của phụ nhân rất tốt, sau khi về nhà với mấy đứa con, nàng liền bình tâm hơn rất nhiều.

Khương Hy nhận ra được điều đó nên hần mới trầm mặc mà khiến nàng căng thẳng. Hần không khỏi công nhận, ảnh hưởng của tình mẫu tử thật... đáng sợ.

Phụ nhân sau khi tâm tình tốt hơn liền nói:

"Đa tạ hai vị đại phu, đời này ta sẽ không quên ơn hai vị... Có cơ hội ta và tướng công liền sẽ báo đáp".

"Không cần thế, chức trách mà thôi, đại thẩm không cần phải báo ân, chỉ cần sống tốt là được", Khương Hy đáp.

Phụ nhân cười không nói, dường như đã có quyết định của mình. Ở bên Qua Qua cô nương không có chuyện gì để nói, trong đầu nàng chỉ lộn vờn vài câu:

"Khương đại phu thích trà ta pha"

"Khương đại phu khen trà ta a"

"..."

...

Mặt trời ngày càng lên thiên đỉnh, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, Khương Hy cùng hai người cũng thôi trò chuyện mà đứng lên. Phụ nhân cười nói:

"Khương đại phu, nếu không có chuyện gì nữa, ta xin cáo lui về với bọn trẻ".

Khương Hy gật đầu đáp:

"Đại thẩm đi cẩn thận".

Phụ nhân có hơi khựng lại một chút rồi đi, ánh mắt toát ra vẻ hậm hực, trước khi đi còn để lại một câu:

"Ta không phải đại thẩm".

Nhìn bóng lưng phụ nhân rời đi, Khương Hy quay sang Qua Qua cô nương mà hỏi:

"Giải thích như thế nào?"

Qua Qua cô nương đáp:

"Khương đại phu, nàng chỉ hơn ta hai tuổi mà thôi".

Khương Hy giật mình nói:

"Nhưng phu quân nàng rõ ràng là trung niên nhân mà".

"Người đó... mới ba mươi".

Khương Hy: "..."

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bạch y nữ nhân?

Trưa hôm đó, Điền đại phu tỉnh dậy, tinh thần khoan khoái hơn rất nhiều. Lão nhìn hiện trường Khương Hy dọn sạch sẽ mà gật đầu hài lòng. Lão tiến lại kiểm tra trung niên nhân đang nằm trên bàn, trung niên nhân hơi thở đã ổn định hơn rất nhiều. Lúc này hắn trông không khác gì một người khỏe mạnh bình thường cả.

Dù thế nhưng trông cũng chỉ là trông mà thôi, để hoàn toàn khỏe mạnh như người bình thường thì hắn cần phải tĩnh dưỡng đầy đủ.

Kiểm tra xong Điền đại phu thở nhẹ ra một hơi, lão đưa tay lên nắm lại rồi mở ra, nắm rồi lại mở, ánh mắt vô cùng đắm chiêu. Quá trình này lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, lão lâm bấn:

“May quá, vẫn thành công”.

Kỳ thực lão có tám phần chắc chắn sẽ phẫu thuật thành công nhưng hai phần thất bại vẫn còn nằm đó, lão không thể không lo được. Phẫu thuật khác y thuật, dù sao thì y thuật vẫn có thể thông qua cứu chữa, chẩn đoán từng người bệnh một để cải thiện, còn phẫu thuật thì làm gì có cơ hội để thử. Nếu có thì cũng phải giết người, chuyện đó lão không làm được. Bởi vậy, hai phần còn lại phi thường nguy hiểm.

Kỹ thuật của lão hầu như là đến từ việc giải phẫu động vật và xác chết, còn đối với người sống, trung niên nhân chính là người thứ hai. Người thứ nhất là nhân vật mà ai cũng biết, cháu trai của Nguyệt Hải Thành chủ. Khác biệt là người thứ nhất biết lão dùng phẫu thuật để cứu mình, còn trung niên nhân cả đời này sẽ không biết được.

Điền đại phu hít vào một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra, lão rời khỏi phòng.

Ngoài kia ánh nắng thật chói.

...

Ngay chiều hôm ấy, tin tức Điền đại phu cứu chữa thành công một người bệnh liền truyền đến hết cả Linh Vân trấn. Ngay cả Lâm Lục Viễn vốn đang đau buồn vì Lâm Thanh Đình bị phế đi cũng khởi sắc không ít. Thực tế, tầm quan trọng của sự việc này còn quan trọng hơn rất nhiều so với Lâm Thanh Đình.

Lâm Thanh Đình dù có là con trai độc nhất của hắn đi chăng nữa thì thân làm quan, là người đứng đầu một trấn, hắn công tư phải phân biệt rõ ràng, chưa kể ít nhất Lâm Thanh Đình vẫn còn toàn mạng. Mạng còn thì không sao hết, Lâm Lục Viễn có đủ niềm tin để con trai hắn có thể sống vui vẻ đến hết đời, dù sẽ có chút hơi ‘cô đơn’. Nhưng nếu Điền đại phu không xử lý được dịch trùng kia hắn mới thật sự là người chết, hơn nữa còn chết rất khó coi.

Nghe được tin tức từ lão quản gia, Lâm Lục Viễn đương nhiên mừng ra mặt, lão quản gia thấy vậy liền cười chúc:

“Chúc mừng đại nhân”.

Lâm Lục Viễn khoác tay, cười nói:

“Chúc mừng để sau đi, hai thầy trò Điền thần y đâu rồi? Ta muốn gặp bọn họ”.

Nghe câu hỏi của hấn, lão quản gia sắc mặt có chút ngưng trệ lại, không biết nên đáp sao cho phải. Lâm Lục Viễn nhận ra điểm khác thường, liền nói:

“Quản gia, có chuyện gì xảy ra sao?”

Lão quản gia thờ dãi, đáp:

“Bẩm đại nhân, hai thầy trò Điền thần y từ sáng đến giờ đều không có mặt ở phủ... Thậm chí đến bữa sáng bọn họ cũng không dùng”.

Lâm Lục Viễn liền nhíu mày:

“Ngươi nói cái gì?... Bọn họ không ăn tại phủ?”

“... Vâng”.

Lâm Lục Viễn liền trầm mặc. Từ lúc Điền đại phu đến đây, hấn đã biết khẩu vị của họ rất cao nên liền sai đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho họ chu đáo vô cùng. Hấn hiểu bọn họ chắc hẳn sẽ không chịu ra ngoài ăn, nếu ra ngoài chỉ có một lý do là bọn họ không muốn ăn tại phủ mà thôi. Nói cách khác, hai người Điền đại phu và Khương Hy đảm bảo không hề có cái nhìn tốt đối với Lâm phủ.

Sau lưng Lâm Lục Viễn liền đổ một tầng mồ hôi lạnh, hấn không rõ đã làm phật ý Điền đại phu ở điểm nào, hấn rõ ràng tiếp đãi lão rất tốt mới đúng. Đột nhiên, hấn nhớ đến gì đó, liền tiếc hận:

“Đáng chết, sao ta lại quên cơ chứ”

“Đại nhân, có chuyện gì sao?”, lão quản gia lo lắng hỏi.

Lâm Lục Viễn sắc mặt ngưng trọng lại, nói:

“Sự việc của Khương đại phu xử lý đến đâu rồi?”

Lão quản gia bỗng “à” lên một tiếng, gật nhẹ đầu rồi đáp:

“Bẩm đại nhân, đã tra ra thủ phạm”.

“Là ai?”, Lâm Lục Viễn hỏi.

“Chuyện này... “, lão quản gia ấp úng không nói.

“Ngươi cứ nói đi”, Lâm Lục Viễn quen biết với lão quản gia đã lâu, tự dưng quen thuộc với kiểu ‘hỏi đâu đáp đấy’ của lão, nay thấy lão ấp úng như vậy thì sự việc tất không đơn giản.

Lão quản gia mặc dù nghe rất rõ lời Lâm Lục Viễn nói nhưng chuyện này... quả thật khó nói, chưa kể sự kiện lúc sáng cũng ảnh hưởng không ít. Lão quản gia trầm mặc, Lâm Lục Viễn không vội mà chờ lão, tiện tay cầm tách trà lên mà uống một ngụm. Không bao lâu sau, lão quản gia nói:

“Bẩm đại nhân, thứ cho lão nô nói thẳng nhưng chuyện này e rằng ít nhiều có liên quan đến thiếu gia”.

Lâm Lục Viễn nghe vậy sắc mặt liền đổi, không còn trấn định nữa mà lão liền nổi nóng lên quát:

“Ngươi nói cái gì?”

Lão quản gia bị quát người liền có chút co rụt lại, Lâm Lục Viễn thường không dễ nổi nóng như thế. Chỉ là ai bảo bây giờ ở Lâm phủ hai tiếng ‘thiếu gia’ phi thường nhạy cảm, nhưng lão vẫn lấy hết can đảm mà nói tiếp:

“Bẩm đại nhân, bốn tên thích khách hôm qua bắt được đã khai ra chủ mưu”.

Lâm Lục Viễn trầm mặc, không biết hấn đang nghĩ gì nhưng tâm tình hấn cũng không bớt nóng hơn bao nhiêu, hấn nói:

“Bọn chúng khai gì?”

“Bẩm đại nhân, bọn chúng khai ra tên hầu cận của thiếu gia... kẻ này gọi là Lâm”.

“Lâm...”, Lâm Lục Viễn nhíu mày, tay dựa vào thành bàn gỗ nhẹ lên đó mà suy nghĩ, cố gắng nhớ xem bên cạnh con trai hấn có kẻ nào gọi như vậy không. Bất chợt, hấn liền nhăn mày rồi lại thở ra một hơi, sắc mặt ngưng trọng lại.

Lão quản gia thấy biểu hiện của Lâm Lục Viễn như vậy, lão không dám nói tiếp nhưng tính Lâm Lục Viễn thế nào lão lại rất hiểu rõ, bình thường thì ra dáng quan nhân, đối ngoại đối nội đều dùng phương thức mua chuộc dụ dỗ, nổi nóng lên thì dễ chịu hơn nhiều, đã có phu nhân lo. Còn một khi Lâm Lục Viễn ngưng trọng lại, lúc đó hấn mới thật là cáo già.

Trong lòng Lâm Lục Viễn lúc này thật không xong, tuy hấn đã nghi Lâm Thanh Đình nhưng đó là nghi mà không phải thật. Sau khi nghe đáp án từ chính

miệng lão quản gia, hần liền nổi nóng, không phải nổi nóng vì con trai hần có liên quan mà là Lâm Thanh Đình không chịu nghe lời. Nếu con trai hần chịu nuốt xuống hiềm khích này thì khi con dịch trùng qua đi, hần sẽ có biện pháp đòi lại công đạo bất chấp việc Điền Khương hai người đã giúp đỡ hần. Ai bảo hần chỉ có một đứa con, đã lỡ cung chiều thì cung cho trót. Chưa kể, Lâm Thanh Đình hiện tại còn bị người hại đến phé đi, con trai hần đã chịu thiệt nhiều rồi, hần đành phải... bắt nghĩa một chút vậy.

Lão quản gia trầm mặc trong phút chốc rồi nói tiếp:

“Bẩm đại nhân, lão nô đã cho người bắt giam Lâm tiểu tử kia... chính hần cũng tự nhận mình là chủ mưu, không liên can gì đến thiếu gia cả”.

Lâm Lục Viễn sắc mặt giãn ra đôi chút, trầm mặc rồi lại nói:

“Người định xử lý thế nào?”.

“Lão nô định để Khương đại phu toàn quyền xử lý”.

Lâm Lục Viễn nói tiếp:

“Người tìm cách kéo dài thời gian Khương đại phu đi gặp tên tiểu tử kia. Mặt khác, điều tra hần cho ta”.

Lão quản gia cung kính đáp:

“Đại nhân muốn tra gì?”

Lâm Lục Viễn nghiêm giọng nói:

“Tất cả”.

...

...

Buổi tối.

Trời trong lành, gió thoảng dịu nhẹ mang hơi thở lạnh lạnh của mùa xuân. Linh Vân trấn dưới bầu không khí thoáng đãng này liền như trở lại. Nguyên nhân không gì khác ngoài ca chữa trị thành công của Điền đại phu, bởi đây chính là hi vọng

Hôm nay, người dân Linh Vân trấn tự tổ chức một cái tiểu hội để ăn mừng. Đã là hội tất có khách mời, ở đây đương nhiên là hai người Điền đại phu và Khương Hy rồi. Từ lúc khai hội cho đến giờ, Điền đại phu được người dân chúc rượu rất nhiều, lão đương nhiên không từ chối, thậm chí còn uống rất nhiệt tình.

Dân chúng cũng biết tình hình mà tiết chế lại rất nhiều, họ không dám quá đà vì Điền đại phu mà say thì phiền phức cũng không nhỏ. Không ai dám cho ý sư say xin đi khám cả, đáng tiếc là họ lo thừa rồi.

Thân là một người chuyên uống rượu từ linh dược, từ lượng của Điền đại phu phải nói là kinh thế hãi tục. Một mình lão làm năm vò rượu liên tiếp mà không hề có biến chuyển gì, trong khi trai tráng và trung niên của trấn đã có dấu hiệu ngà ngà say rồi.

Ngoài Điền đại phu ra thì Khương Hy cũng rất được nhiều người chào đón, đặc biệt là nữ nhân... rất nhiều nữ nhân. Khương Hy về mặt y thuật quả thực trong mắt người nào đi chăng nữa cũng không thể bằng Điền đại phu nhưng điều quan trọng là hần còn trẻ, không gian phát triển còn rất nhiều. Bọn họ coi trọng là tiềm lực của hần. Mặt khác, ai bảo hần... đẹp mắt.

Ở thời đại này, người người cho rằng nam nhân mới là những người chuộng mỹ nhân, mỹ tửu, là những người đam mê ‘mỹ’ nhưng điểm đó lại không được đúng lắm. Chữ ‘mỹ’ này trở nên thuần túy nhất khi gắn với nữ nhân, chỉ cần là đẹp, nữ nhân đều sẽ thích, không quan trọng là cái gì đẹp. Từ mỹ vị, mỹ vật, mỹ phẩm, mỹ quan cho đến mỹ nhân, góc nhìn về ‘mỹ’ của họ rộng hơn nhiều, cũng đẹp hơn nhiều.

Mặt khác, ở phương diện truy cầu, nữ nhân truy cầu mỹ nhân cũng không kém nam nhân là bao. Nam nhân là người, mỹ nhân cũng là người. Nam nhân không được đẹp sao?

Khương Hy cũng đã quen dần với cuộc sống được nhiều người vây quanh như vậy rồi, nhưng hần lại không thích chút nào, quá ồn ào. Vậy nên hần chọn hạn chế giao tiếp lại, chỉ cười nhẹ mà gật đầu ít lên tiếng. Người hiểu ý thì chủ động rút lui, người vô ý rồi cũng sẽ thấy chán, cứ như vậy, đám đông cũng dần mất đi hứng thú mà tản ra. Khương Hy thở phào ra một hơi, cầm chén trà trên tay mà xem hội.

Đã là hội tất không thể thiếu đăng, ngặt nỗi Linh Vân trấn không có sông, cũng không có hồ nên dân chúng không thể thả hoa đăng được. Vậy nên họ dùng chính là thiên đăng, mỗi một thiên đăng đại diện cho niềm hi vọng mà người đó gửi gắm.

Thiên đăng đầy trời, như sao hạ phàm.

Nói đến hội của Linh Vân trấn thì không thể bỏ qua điệu múa cổ truyền ở đây. Điệu múa rất đặc thù bởi nó rất ít khi được dùng, chỉ khi được mùa thu hoạch người dân mới múa như một cách ăn mừng. Dù sao hôm nay cũng coi như ngoại lệ đi. Điệu múa ở đây phi thường bình dân, người nào cũng có thể

múa được, không phân định nam nhân hay là nữ nhân. Càng nhiều người múa lại càng đẹp.

Hoa đèn giăng treo, tiếng cười nô đùa, tiếng cạ chén hăng say...

Giương mặt Khương Hy lướt qua một ý cười, hần cảm khái nói:

“Quả nhiên, hội vẫn là hội a...”.

Bỗng nhiên, Hần lại nhớ đến hình bóng một nữ nhân quen thuộc trong bộ bạch y khiêu vũ dưới ánh trăng. Lúc đó, hoa cũng phải nhường, gió cũng phải lặng, khung cảnh tuyệt mỹ vô cùng. Hần thì thảo nói:

“Mong sao ta có thể thấy được một lần nữa”.

“Ngươi muốn thấy gì?”.

Một tiếng nói bỗng dựng phát ra từ sau lưng hần, hần liền giật mình mà quay lại. Nhìn thấy người đó, hần liền thở hắt ra một hơi. Ở đời này, e rằng hần chỉ mất cảnh giác với vị trước mặt mà thôi, hần nói:

“Lão bá, ngươi đừng hù ta”.

Điền đại phu cười nói:

“Ha ha ha, lão già ta đâu hù ngươi. Là ngươi tự giật mình đấy chứ”.

Lão nhìn quanh rồi lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh hần, lão nói:

“Đại nhân tử, ngươi nghĩ gì thế?”.

Khương Hy lắc đầu nói:

“Ta không nghĩ gì... trừ chuyện sáng nay”.

Điền đại phu và Khương Hy tuy là nhân vật chính hôm nay nhưng một khi tâm trạng vừa tốt, rượu vừa vào, lời vừa ra là mọi người liền quên đi sự hiện diện của hai người, chỉ tập trung tận hưởng không khí lễ hội mà thôi. Cũng vì thế mà Khương Hy mới hỏi trực tiếp như vậy, dù sao cũng không ai nghe được.

Điền đại phu nghe vậy liền cười nói:

“Ngươi có ý nghĩ như thế nào?”

Khương Hy trầm mặc một chút rồi đáp:

“Chưa kịp, chưa nghe, chưa biết bao giờ”.

Lão cười đáp:

“Rất gọn, không tồi... Đại nhân tử, ngươi có muốn nghe một câu chuyện chứ?”

Khương Hy cười đáp:

“Lão bá, ta đang đợi đây”

Điền đại phu nắm lấy vò rượu rồi rót rượu ra, lão cầm chén lên và uống, ánh mắt mang chút vẻ hồi tưởng, lão nói:

“Chuyện bắt đầu từ rất lâu rồi...”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bạch Y

Khoảng gần năm mươi năm về trước, Điền đại phu lúc đó là một thanh niên trẻ. Thời điểm đó lão vẫn còn giữ lấy cái tên Bạch Y. Bạch Y cũng như bao người khác, tuổi trẻ khí thịnh lại muốn xông xáo ra thế giới bên ngoài.

Tình cờ thay, trong một chuyến du ngoạn, Bạch Y vì cứu giúp một thiếu nữ mà rước họa vào thân, hắn liền bị người truy sát ráo riết. Cuối cùng hắn bị dồn vào đường cùng, trước sinh tử an nguy, hắn liền chọn nhảy xuống vực, sống chết theo ý trời.

Nhân họa đắc phúc, Bạch Y không rơi xuống vực mà bị vướng vào một cành cây nơi vách núi. Hắn không chết nhưng cũng không thể leo lên trên được nữa. Ở nơi này tuyệt không ai có thể cứu hắn, nếu có thì đó cũng không phải là người nữa rồi.

Chênh vênh giữa vách núi gần nửa ngày, xung quanh chỉ toàn là mây và núi, Bạch Y thật muốn cắn răng mà nhảy thẳng xuống dưới. Hắn chỉ muốn chết nhanh cho xong, còn hơn là ngồi đó chờ con đói, con khát hành hạ bản thân.

Bỗng nhiên, một cơn gió mạnh thổi tới, hắn liền mất thăng bằng mà rơi khỏi cây. Theo quán tính, Bạch Y liền cố gắng nắm lấy cành cây, điên cuồng mà giữ chặt. Gió liền lặng lại, không thổi nữa, hắn thở dốc ra rất mạnh.

Bạch Y liền hồi hận, vài giây phút trước hắn đã có ý sẽ nhảy nhưng lúc này hắn chỉ có một tâm niệm duy nhất là cầu sinh. Nếu không cầu sinh, hắn đã không cố bám vào cành cây rồi.

Đó cũng là lần đầu tiên Bạch Y hiểu ra ý nghĩa của sinh mệnh.

Sống là một việc khó khăn nhưng cái chết chưa bao giờ là dễ dàng cả.

Bạch Y hai tay nắm chặt cành cây không buông, đến mức bàn tay hắn bắt đầu bị rách đến đỏ máu. Hắn run rẩy mà nói:

"Ta không muốn chết".

"Ai đó... ai đó hãy cứu ta!".

Tiếng cầu xin của hắn rất to, tựa như dành hết sức lực cuối cùng để gọi vậy, âm thanh liền lan ra khắp không gian này nhưng tiếc rằng, không ai có thể nghe thấy hắn cả. Trước thiên nhiên hùng vĩ, con người nhỏ bé vô cùng, cũng hiu quạnh vô cùng.

Mặt trời dần dần biến mất, bầu trời ngày càng âm đạm đi, bóng tối liền kéo về. Bạch Y cười thầm mà tự giễu:

"Bạch Y ơi là Bạch Y... số người e rằng chỉ đến đây thôi".

Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi bàn tay nắm chặt lấy cành cây mà run rẩy. Bạch Y thật tuyệt vọng, trong đầu hắn xẹt qua ý nghĩ muốn buông xuôi. Buông ra sẽ thoải mái hơn nhiều, Bạch Y nhìn xuống dưới, bên dưới là thăm thẳm mây mù không thấy đáy. Hắn liền nhìn lên lại, nhìn lấy đôi tay đã rướm đầy máu kia, ánh mắt hắn lướt qua một ý cười mẫn nguyện.

Bạch Y buông tay.

Nhắm mắt lại, miệng khẽ cong lên, hắn liền chìm vào biển mây.

...

...

“Bịch”.

Một tiếng đập liên vang lên, Bạch Y đau đớn đến nhăn nhó mà ngồi dậy. Hắn cảm thấy có điều gì đó sai sai, tí như thời gian có chút nhanh chẳng hạn. Hắn đưa tay xoa xoa cái lưng đau, may mắn hắn còn trẻ, xương cốt vẫn còn dẻo dai nên ở độ cao này không tạo thương tật quá lớn cho hắn.

Phát hiện mình vẫn còn lành lặn, Bạch Y tâm tình bỗng dưng lạnh đi, hắn thờ người mà ngồi đó, không biết đang nghĩ gì.

Một người vốn dĩ đã chấp nhận cái chết bỗng nhiên được sống thì tâm tình sẽ thế nào?

Câu trả lời có lẽ chỉ Bạch Y mới hiểu.

Đến khi bụng hắn vang lên một tiếng kêu khó chịu hắn mới hoàn hồn lại, hắn quyết định tìm cái gì đó để ăn. Bạch Y nhìn quanh nhưng không thấy gì, chỉ thấy toàn mây mù. Mặt khác, bây giờ trời đã tối, mà tối thì...

Bạch Y liền nuốt một ngụm nước bọt, cả người phát lạnh. Hắn cảm thấy sợ và nhạy cảm hơn bất kỳ lúc nào, chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng đủ làm hắn giật bắn cả người lên.

Bụng thì đói, tay chân thì rã rời, cổ họng thì khô khát, Bạch Y cảm thấy rất khó chịu. Hắn đành đánh liều mà tiến về phía trước, mặc kệ phương hướng

nào.

Kỳ diệu thay, mỗi bước hần đi, mây mù liền tan ra, ban đầu thì hần còn hơi ngờ ngợ nhưng dần dần về sau hần liền kinh hi. Bởi mây mù vừa tan, son động liền hiện, có son động cũng tức là có người.

Son động này không hề có cửa, lại có không ít mạng nhện, Bạch Y lặng người, xem ra nơi này từ lâu đã không có chủ. Vậy nên hần không do dự nữa mà xông vào xem có gì để ăn hay để uống không. Đáng tiếc cho hần, trong son động chỉ có vài cái giá sách, một cái bàn bằng trúc và một cái giường đá.

Bạch Y thất vọng, nhưng hần cũng không có ý định đi ra ngoài kiếm ăn bởi ngoài kia trời đã bắt đầu lạnh rồi. Hần liền lục lọi quanh động, từ giá sách cho đến bất kỳ góc ngách nào. Kết quả hần chỉ tìm được mấy cái hộp ngọc, hộp ngọc được làm rất tinh xảo và cũng đẹp vô cùng. Cái hộp ngọc này rất kỳ lạ, dù bên trên nó có vết mạng nhện và bụi bẩn bám vào nhưng bản thân nó lại không hề có dấu hiệu tàn phá của thời gian.

Bạch Y chắc chắn cái hộp ngọc này không bình thường. Hần liền mở ra, một mùi hương thơm liền phả vào mặt, hần liền ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt mặt mũi bỗng dưng giãn ra rất nhiều.

Bạch Y nhìn lại một lần nữa thì thấy trong hộp ngọc mà một viên đan dược, hần đương nhiên không biết thứ bên trong gọi là đan dược, hần chỉ thấy thứ này cầm trên tay có cảm giác như nâng trướng vậy, có thể sẽ ăn được. Bạch Y không suy nghĩ gì mà liền cho vào miệng, đan vừa vào liền tan ra thành dịch mà trôi vào bụng hần.

Một dòng nước ấm không rõ bỗng dưng xuất hiện trong bụng, Bạch Y mở to mắt giật mình mà kinh hi, hần... không thấy đói nữa. Dù cơ thể vẫn còn mệt mỏi nhưng quả thật không còn đói nữa. Hần liền thở ra một hơi, đói cũng đã giải quyết được rồi, đói mất hần mệt mỏi mà nhắm lại. Bạch Y liền thiếp đi.

...

Hôm sau, Bạch Y tỉnh lại với tinh thần khoan khoái hơn rất nhiều, không biết hôm qua đã ăn phải thứ gì nhưng hần cảm giác bây giờ hần vẫn ‘no’ lắm. Bạch Y liền không suy nghĩ nhiều mà mở những hộp ngọc khác ra, bên trong cũng có mùi hương tương tự rồi sau đó hần liền đóng kỹ nắp hộp lại rồi để ở nơi dễ lấy.

Ở một nơi không rõ như thế này, hần nếu không tìm được thứ gì khác để ăn thì những viên đan dược đó là thứ có thể cứu hần, trong mơ hồ hần liền trân trọng những hộp ngọc kia còn hơn mạng mình.

Hôm qua trời không những tối mà hần còn mệt mỏi vô cùng nên không để ý những thứ khác, hôm nay liền khác, tinh thần Bạch Y minh mẫn hơn, hần liền bắt đầu xem xét son động.

Son động trên thực tế còn hơn cả tưởng tượng của hần, nó rất rộng rãi, ở phía trên có một thông đạo giếng trời để lấy ánh sáng. Đêm qua hần có thể thấy được cũng là nhờ ánh trăng chiếu qua đó. Phía sau son động có một con suối nhỏ, nhìn thấy con suối này, hần liền chạy đến mà úp mặt xuống đó, tham lam mà uống từng ngụm nước lớn. Uống xong, hần liền ngẩng lên, dùng tay mà vuốt mặt, miệng thì thảo:

“Sống rồi... sống rồi...”

Bỗng dưng, Bạch Y nhú mày lại, hai mắt liền nhìn về đôi bàn tay của mình. Đôi bàn tay hần đã rách nát vô cùng, vết thương chồng vết thương, máu cũ máu mới chồng chất lên nhau nhìn thảm vô cùng. Vết thương của hần qua một ngày không xử lý bây giờ liền bắt đầu đau, xung quanh liền cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Hần liền cắn răng xé một mảnh áo rồi nhúng xuống suối, sau đó cuộn quanh vết thương lại.

Một lát sau, hần không cảm thấy đau nữa. Bạch Y không biết có chuyện gì đang xảy ra, hần liền tháo miếng vải xuống, ánh mắt khó tin mà nhìn. Tay hần không còn sưng rất nữa mà đã dịu đi rất nhiều. Bạch Y không ngu, hần liền nghĩ đến con suối, con suối này có thứ gì đó bất thường.

Hần nhìn kỹ lại con suối thì mới phát hiện ra, suối này trông có chút... lấp lánh, là đúng nghĩa ‘lấp lánh’. Hần nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ:

“Ta uống... sẽ không sao chứ?”

Dù không biết tác dụng thế nào nhưng nước suối này có thể chữa trị vết thương ở tay hần thì hần không ngại mà nhúng vải xuống rồi thấm vào vết thương.

Quá trình kiên trì này không ngờ lại kéo dài đến hơn một canh giờ, kết quả thật không thể tưởng tượng được, vết thương ở lòng bàn tay kia... đã biến mất. Hiện tại chỉ còn một chút sẹo thôi nhưng không đáng kể. Bạch Y tin tưởng chỉ cần kiên trì thêm một canh giờ nữa, vết sẹo này cũng không còn gì đáng lo cả.

Kỳ tích xuất hiện làm hần có chút mong mỏi, hần liền tìm đường để ra ngoài. Bạch Y phát hiện rằng, nơi này trước đây tất có người, hơn nữa là sống một mình. Dựa trên lớp bụi bẩn và mạng nhện thì ít nhất cũng vài chục năm rồi không có người ở, điểm kỳ lạ ở đây là hần không tìm thấy xương cốt. Nếu đã sống một mình ở đây mà khi chết đi chắc chắn sẽ không ai chôn, trường hợp không có xương cốt thì chỉ có một mà thôi.

“Người kia đã thoát ra khỏi đây”, Bạch Y thầm nghĩ.

Mang theo chút hi vọng này, hần liền đi tìm lối thoát.

Đáng tiếc thay, hi vọng càng nhiều thì thất vọng cũng càng nhiều, hần không tìm thấy bất cứ lối đi nào khác cả. Bạch Y liền mang vè ừ rừ mà trở về, hần không cam lòng, chủ nhân son động này trước đây đã thoát được thì tại sao hần lại không được. Hần liền tục thầm oán trách.

Ánh sáng trong động ngày một càng sáng lên, bóng cũng dần đứng lại, mặt trời đã lên điểm cao nhất.

Bạch Y lúc này mới thôi oán trách mà chấp nhận sự thật. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn cảm thấy ở lại đây cũng không có gì xấu, khát thì đã có con suối kỳ diệu ở phía sau, đôi thì đã có đan dược, dù sao ở đây những thứ phục vụ đời sống căn bản như giường, bàn, ghế đều có đầy đủ cả.

Bạch Y quyết định tạm thời sẽ ở lại đây. Hắn liền bắt tay vào dọn dẹp, hắn không thể chấp nhận mình sống chung với cảnh điều tàn mà hoang vu này, trông không khác gì ăn mày cả. Cũng từ đây, cuộc sống ẩn thế của Bạch Y liền bắt đầu.

...

...

Thời gian cứ thế mà trôi qua. Xuân đến, Hạ về, Thu đi rồi Đông tới, vòng lặp như thế cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Bạch Y ẩn thế không biết đã bao lâu, thân người hắn cũng đã có sự thay đổi nhất định, hắn trông trưởng thành hơn rất nhiều. Lúc xuống đây, Bạch Y chỉ mới mười mấy tuổi, bây giờ hắn đã là một thanh niên nhân.

Không ngờ, hắn đã sống ở đây gần năm năm rồi. Trong năm năm này, đan dược hắn cũng đã ăn hết, hắn cũng đã tìm được cách an toàn để di chuyển vào trong mây mù, may mắn thay hắn tìm thấy cây trái cách không xa sơn động. Thi thoảng hắn cũng bắt gặp thú, nai và các loại thú vô hại khác, từ đó cái ăn liền không lo.

Sơn động có rất nhiều sách, Bạch Y cũng không ngại mà đọc một phen, dù sao ở đây hắn cũng không có gì để làm. Hắn không phải là người ham đọc sách nhưng hắn biết chữ, hắn cũng tò mò xem thử những quyển sách này có gì. Ban đầu đọc sách cũng chỉ để giết thời gian nhưng về sau hắn càng ham thích chuyện đọc sách này.

Những quyển sách này dù nhiều nhưng đều có một điểm chung, đó là chúng viết về y thuật. Không biết chủ nhân sơn động này trước đó là ai nhưng có thể sưu tập toàn bộ y sách này về đây cũng đủ để xưng hai chữ ‘cuồng nhân’ rồi.

Trong số những quyển y sách hắn đọc, hắn ấn tượng nhất là hai quyển Hoa Đà Y Thư và Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư.

Hoa Đà Y Thư viết về thủ đoạn cứu người đa dạng mà đáng kinh ngạc nhất là về phẫu thuật. Đọc Hoa Đà Y Thư, Bạch Y như được khai sáng ra rất nhiều, hắn khó mà tin được trên đời này lại có loại y thuật tà môn như vậy. Người viết nên quyển sách này không ai khác ngoài Thần Y Hoa Đà.

Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư thì khác hơn nhiều, nhưng cũng thuộc hàng độc đáo. Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư không bàn về chuyện mổ xẻ trắng trợn như Hoa Đà Y Thư nhưng triết lý của nó đập tan cái tư tưởng của y sư đương thời.

Y sư vốn chú trọng vào sự cân bằng của Ngũ Hành trong cơ thể người nhưng theo Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư, không phải ai cũng tồn tại đầy đủ Ngũ Hành ở trong người vì vậy nếu quá tập trung vào đó ngược lại là hại bệnh nhân.

Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư đề cao việc dụng cây cỏ và môi trường sống vào việc chữa bệnh hơn là xem xét yếu tố ‘mơ hồ’ về Ngũ Hành của cơ thể người mà chọn thuốc.

Mặt khác, quyển Y Thư này nghịch thiên ở chỗ là lý luận y học, loại lý luận này đối với người thường mà nói chẳng khác gì gân gà, đem đi nói cho người khác thì như nước đổ lá môn. Nhưng đối với y sư hay với những người hiểu sơ bộ y thuật như Bạch Y thì đây đúng là kho tàng trân bảo.

Bạch Y phát hiện hai quyển y sách này nhìn thì độc lập nhưng thực tế lại bổ khuyết và tương hỗ nhau rất hiệu quả.

Bạch Y tò mò không biết ai là tác giả của Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư, dù sao trên đời này không phải ai cũng có tư cách đứng cùng vị trí với Hoa Đà. Trên bìa sách không ghi tên tác giả mà chỉ có dòng chữ do người khác viết lên, theo hắn đoán có lẽ là chủ nhân của sơn động. Trên đó viết bốn chữ.

Nam Dược Thánh Nhân.

...

Sau khi đọc hết toàn bộ y sách, hắn liền tự học y bằng chính hai quyển y sách của Hoa Đà và Nam Dược Thánh Nhân. Chỉ có từ hai người này hắn mới có thể có được một nền tảng vượt trội hơn những y sư khác.

Lại qua vài năm nữa, Bạch Y trở thành một thanh niên nhân chứng trạc. Trên người hắn lúc này vô cùng sạch sẽ, phục trang tuy có chút cũ kỹ lại rất gọn gàng. Trang phục này không phải của hắn mà là của chủ nhân sơn động, hắn vô tình tìm thấy trong một cái hộp gỗ. Bộ y phục này trông cũng không tệ.

Tại sao hôm nay hắn lại ăn mặc gọn gàng như vậy?

Bởi vì hôm nay là ngày hắn rời đi.

Trong mười năm đọc sách, hắn liền tìm thấy một quyển bút ký vô danh, trong đó viết về đám mây mù ngoài kia. Đám mây mù đó là hiệu quả của một tòa chướng nhãn trận, được gọi là Vân Vụ đại trận.

Hiển nhiên trong quyển bút ký cũng ghi cách hóa giải trận pháp, Bạch Y phải mất hơn hai năm mới lĩnh hội được cách phá giải.

Bạch Y đứng trước sơn động, ánh mắt có chút không nỡ, dù sao nơi này cũng gắn bó với hắn hơn mười năm qua. Hắn thở dài ra một hơi, hành lễ rồi đập đầu ba cái trước miệng sơn động.

Sau đó hắn quay lưng rời đi, chỉ để lại trên tảng đá trước sơn động một cái tên.

Ngày đầu đến đây, hắn là Bạch Y.

Hôm nay rời đi, hắn là Điền Y.

Từ giây phút hắn buông tay, Bạch Y đã chết rồi. Cũng cùng lúc đó Điền Y được sinh ra, người mà trong tương lai được mệnh danh là Nguyệt Hải Thần Y.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Dĩ tư đạo giác tư dân

Câu chuyện của Điền đại phu quả thật rất kỳ thú, nghe tưởng chừng như là bịa chuyện, nếu người nghe không phải là Khương Hy thì có lẽ sẽ có ý nghĩ đó thật. Khương Hy khi nghe đến viên đan dược kỳ diệu kia hắn liền biết chủ nhân sơn động đó là ai.

Hắn mười phần chắc chắn người đó là tu sĩ, bởi viên đan dược đó là Ích Cốc đan. Ích Cốc đan là loại đan dược phổ thông vô cùng, giá thành cực kỳ rẻ, nếu hoàn cảnh không quá khó khăn thì hoàn toàn vẫn có thể mua được. Ích Cốc đan phổ thông đến độ người thường cũng có sáu đến bảy phần là biết, ngặt nỗi loại đan dược này không được lưu thông trong nhân gian.

Nếu có người bán Ích Cốc đan thì ai sẽ mua thực phẩm đây, ai sẽ còn hứng thú mà đi cày cấy làm ruộng vất vả chỉ để đổi lại vài nắm gạo sống qua ngày. Dân chúng sinh lời bằng thì quan phủ làm sao đây? Suu thuế thu ai bây giờ? Hoàng quyền tồn tại bằng cách nào đây?

Lại nói về chuyện kia, sơn động trong miệng Điền đại phu còn có con suối kia, cả tòa Vân Vụ đại trận nữa. Khương Hy trầm mặc:

“Chủ nhân sơn động tuyệt không chỉ là tu sĩ bình thường”

Hắn thăm nhủ, nếu có cơ hội, hắn sẽ đến sơn động đó một chuyến, ở đó có lẽ vẫn còn có thứ khác được ẩn giấu đi.

Khương Hy nghĩ nghĩ một chút, sắp xếp lại những dự định trong tương lai, sau đó hắn đứng dậy đi ra bàn đá ở ngoài sân.

Bây giờ đã là tối muộn, lễ hội cũng đã tan, Khương Hy và Điền đại phu đã trở về Lâm phủ. Lúc bọn hắn về, Lâm Lục Viễn đích thân ra đón, nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, ân cần mà hỏi thăm đó, Điền đại phu xém chút nữa mà thụ sủng nhược kinh, không biết đáp sao. May mắn mà Khương Hy lạnh lẽ, bảo rằng lão đang mệt nên cần nghỉ ngơi lại sức, Lâm Lục Viễn mới chịu ‘thả’ bọn hắn ra.

Mặt khác, sau khi để Điền đại phu trở về phòng, Khương Hy ở lại để thay mặt lão bàn chuyện chữa trị dịch trùng với Lâm Lục Viễn. Sau một hồi thương thảo bàn bạc, hai bên đã đi đến một kế hoạch khá tốt. Lâm Lục Viễn thậm chí còn nghiêm túc xem xét và đề xuất không ít hướng giải quyết khác nhau nhưng Khương Hy đều khước từ tất cả.

Đề xuất của Lâm Lục Viễn không tồi nhưng có một điểm hắn đã quên. Hắn quên rằng người chữa trị chính thức vẫn là Điền đại phu, trong tình huống này đến Khương Hy cũng không thể thay thế vai trò của lão được. Vậy nên ở góc độ Khương Hy, tình trạng của Điền đại phu mới là trên hết.

Đối mặt với phản ứng của Khương Hy, Lâm Lục Viễn đành trầm mặc, phải một lúc sau mới chấp nhận kế hoạch ban đầu. Khương Hy cười hài lòng rồi cáo lui trở về trạch viện.

...

...

Khương Hy ngồi xuống, cầm lấy bình trà mà rót vào hai chén, một chén cho hắn, chén còn lại... chưa có chủ, trông cô độc mà lạnh lẽo vô cùng. Nhưng không lâu sau, chủ nhân của chén trà đó liền tới, đó là một lão nhân đáng vẻ thật thà và lạnh lẽo khác hẳn với độ tuổi. Nhìn thấy hắn, lão nhân cấp tốc mà chạy tới, hơi thở hỗn hển mà nói:

“Khương... đại phu, ngài cho gọi lão nô... là có... chuyện gì?”

Khương Hy cười đáp:

“Quản gia, người không cần gấp, ngồi xuống làm chút trà cho lại sức”.

Quản gia cũng không khách sáo, lão đặt tay lên ngực hít vào một hơi mạnh rồi thở ra, cầm lên chén trà rồi nói:

“Đa tạ Khương đại phu”.

Uống xong chén trà, hơi thở của lão dường như đã ổn định hơn rất nhiều, Khương Hy nói:

“Đêm muộn như thế này rồi mà còn gọi quản gia ra thật có lỗi, nhưng ta có việc muốn nhờ”.

Lão quản gia xua tay, vội nói:

“Khương đại phu khách khí, Điền thần y và ngài là khách quý của Linh Vân trấn. Theo lý, chúng ta nên tiếp đón hai vị cẩn thận mới đúng”.

Khương Hy gật đầu nói tiếp:

“Vậy thì ta không nhiều lời, ta muốn quản gia dẫn ta đi gặp Lâm”.

Lão quản gia trong chốc lát động tác không được tự nhiên, lão nói:

“Khương đại phu nếu muốn gặp Lâm e rằng bây giờ không được”.

Khương Hy nhíu mày nói ra:

“Nếu ta nhớ không lầm thì lúc sáng mọi chuyện đã đâu vào đấy hết rồi”.

Lão quản gia gật đầu rồi đáp:

“Quả đúng là thế, nhưng chiều nay Lâm bỗng nhiên đổi lời khai, lão nô đành phải thăm vấn lại”.

Khương Hy trầm mặc một lát rồi đáp lại:

“Ta có cách để hắn khai ra”.

Lão quản gia trầm mặc, tay cầm chén trà không mà đăm chiêu, không bao lâu sau, lão đáp lại:

“Khương đại phu không cần phải nhọc công, lão nô nắm chắc chuyện này. Lấy lời khai xong, lão sẽ đích thân đưa đại phu đến gặp Lâm”.

Khương Hy không nói gì, chỉ đưa mắt sang nhìn lão, lão cũng nhìn lại hắn. Bỗng nhiên sống lưng lão liền phát lạnh, không phải do trời lạnh mà trong thâm tâm lão cảm thấy một cơn ớn lạnh. Trong lòng lão quản gia liền hoảng sợ, thầm nghĩ:

“Không lẽ... Khương đại phu biết được gì rồi”.

Tuy Khương Hy chỉ nhìn lão một cách bình thường thôi nhưng lão quản gia cũng từng là người lăn lộn chốn quan trường, lão quen thuộc nhất là đọc vị đối phương mà cư xử cho phù hợp. Ở tình hình này, bản thân lão không ngờ rằng người thiếu niên trước mặt đây lại không để lộ bất cứ thứ gì cả. Chỉ một ánh nhìn thôi cũng đủ đem lại áp lực đáng sợ cho lão.

Hai bên trán lão quản gia dần dần cũng xuất hiện vài giọt mồ hôi. Lão đang xoắn quýt vô cùng, lão không thể nghĩ ra cách giải quyết nào cả.

Lúc này, Khương Hy đột nhiên nhẹ giọng nói:

“Quản gia vất vả, ta sẽ đợi tin”.

Áp lực của lão quản gia liền biến mất, lão vội vàng mà đáp lại:

“Không vất vả, không vất vả. Để Khương đại phu phải chờ, lão phu thật có lỗi... Bây giờ lão phu xin phép cáo lui”.

Khương Hy cười đáp:

“Quản gia đi cẩn thận”.

Như đạt được ân xá, lão quản gia liền hành lễ rồi nhanh chóng rời khỏi trạch viện, dáng vẻ hấp tấp vô cùng. Khương Hy rót cho mình một chén trà rồi uống, khoe miệng hắn bỗng dưng cong nhẹ lên, ánh mắt tĩnh lặng mà thần nhiên.

Hắn đứng dậy làm một cái vượn vai một cái thật nhẹ rồi trở về phòng.

...

Ngày hôm sau, Điền đại phu và Khương Hy theo kế hoạch đã đề ra mà thực hiện. Lần này, Lâm Lục Viễn đích thân hộ tống hai người đi, trước tình cảnh này, Điền đại phu cũng không biết nói sao cho phải. Ở góc độ của lão, Lâm Lục Viễn đi theo chỉ tổ khiến lão không được thoải mái hơn mà thôi. Nhưng dù sao người ta cũng là quan lớn, lão không tiện từ chối.

Khương Hy ở một bên cười mỉm, tựa như một người rất hòa đồng, hẳn đa số thời gian đều thay Điền đại phu tiếp chuyện người khác nên rất được lòng.

Sự việc cứ như thế mà thực hiện trong suốt hai tuần lễ liên tục, số lượng người bệnh được cứu đã lên tới chín thành, cơ hồ đã xem như là toàn bộ rồi.

Tại sao mới chín thành mà đã xem là toàn bộ?

Bởi vì có những người chưa kịp cứu mà đã đi rồi. Người đi, nỗi đau còn ở lại. So với những cái chết trước, cái chết này còn đau đớn hơn nhiều. Trước đây là tuyệt vọng nhìn người chết đi, bây giờ vốn dĩ đã có hi vọng nhưng cũng không thể cứu vãn được điều gì.

Trước những tình cảnh này, Điền đại phu thật không thoải mái chút nào, càng nhiều hơn là lão thấy áy náy và tự trách, giá như lão đến cứu những người đó trước tiên. Khương Hy chỉ âm thầm thở dài, tấm lòng Điền đại phu quá bác ái, quá bao đồng, sống như vậy... không phải quá mệt mỏi sao?

Người sống đương nhiên cũng sẽ có lúc chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Ngoài chuyện đó ra, trong hai tuần lễ này, tay nghề của Điền đại phu càng ngày càng ‘thành thạo’. ‘Thành thạo’ ở đây không có nghĩa là phát triển mà là trở lại. Phẫu thuật liên tục nhưng vậy khiến y thuật của lão ngày càng trở lại giai đoạn đỉnh phong của đời lão.

Khương Hy nghĩ rằng lời đồn trước đây cho rằng Điền đại phu có thể cứu chữa tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ thì bây giờ hẳn mười phần khẳng định đến cả tu sĩ Luyện Khí Đỉnh phong lão vẫn có thể cứu chữa được.

Loại thủ đoạn phẫu thuật và châm cứu này quá tinh diệu, quá phi thường. Lấy toàn bộ tri thức của hắn ra để so sánh thì cơ hồ đây đã là một trong những đỉnh cao mà phạm nhân có thể chạm đến rồi.

Mặt khác, Khương Hy cũng có cơ hội được Điền đại phu thị phạm nhiều thủ đoạn cứu người, bao gồm cả tổng cương về Hoa Đà Y Thư cùng Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư.

...

...

Đêm đến.

Trăng lên cao.

Gió xuân thoảng nhẹ.

Khương Hy ngồi trên mái nhà mà thưởng trăng, bản thân hắn cũng không hiểu tại sao hắn lại thích trăng đến thế, có lẽ chỉ đơn giản là thích mà thôi mặc kệ vàng trăng kia chỉ là phản chiếu từ đại trận. May mắn thay, nơi đây là đất của Đại Nguyệt Hoàng Triều, dưới sự ưu ái của đất trời, trăng nơi đây tồn tại rất lâu, hơn nữa thời điểm trăng tròn còn dài hơn ở hai Hoàng Triều còn lại.

Ngồi ngắm trăng, khoe miệng hắn khẽ cong lên, từ trong áo Khương Hy lấy ra một quyển sách. Quyển sách này trông cũ kỹ vô cùng, không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, góc sách đã bị mòn đi rất nhiều, giấy đã xạm đen đi, chữ ở trên cũng đã nhòe đi theo năm tháng. Thật lòng mà nói, quyển sách này dùng để ngắm hoặc trưng thì đúng hơn, sách cũ vẫn có người đọc nhưng cũ đến độ này thì không biết nói sao nữa.

Mặc cho độ cũ đến đâu đi nữa, Khương Hy vẫn rất nâng niu quyển sách này, bởi đây là quyển sách mà Điền đại phu đưa cho hắn, trên đó đề dòng chữ.

Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư.

Cầm quyển sách trên tay, Khương Hy có chút run rẩy nhẹ, đương nhiên là run lên vì vui sướng. Trong quá khứ, hắn đã đọc quá nhiều, nhiều đến nỗi tri thức của hắn cũng đủ để tự lập nên một thế lực cho riêng mình, một thế lực dùng tri thức để kinh doanh.

Bởi vì đọc quá nhiều, tầm mắt của hắn tự nhiên rất cao, sách thường hắn vẫn sẽ xem nhưng tuyệt sẽ không lưu tâm. Chưa kể quyển sách cuối cùng mà hắn đọc mang tên ‘Cửu Tiêu Chân Quyết’ nên quyển sách tiếp theo mà hắn đọc ít nhất phải có tư tưởng và có cái tâm ngang với Cửu Tiêu Chân Quyết.

Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư vốn dĩ không nằm cùng hệ quy chiếu với Cửu Tiêu Chân Quyết nhưng hai bên đều có một điểm chung. Một quyển đại diện đỉnh cao cho công pháp của tu chân giới, một quyển đại diện cho đỉnh cao y thuật của phạm nhân. Xét về địa vị, hai bên đều là một chín một mười cả thôi.

Đọc được một vài trang đầu, ánh mắt Khương Hy ngày càng sáng, hứng thú của hắn ngày càng tăng, miệng không ngừng lẩm bẩm

“Thánh Nhân a... Thánh Nhân a...”

Một khi hán đã lằm bằm như vậy, nghĩa là hán khen ngợi, mà không phải là khen ngợi tầm thường. Đây là sự khen ngợi từ một vị ‘Nguyên Anh lão tổ’, từ một tu sĩ dám hạ thân phận mà cam bái hạ phong.

Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư, đặc biệt nhất là hai chữ giữa, dám lấy ‘giác tư’ để làm tựa sách thì người viết nên quyển sách này tuyệt không phải người thường mà là người có đại trí tuệ, đại nhân đức, đại nghị lực. Việc sử dụng đạo lý của bản thân để giác ngộ dân chúng, chỉ cho dân chúng thấy con đường y thuật chân chính cũng đủ thấy Nam Dược Thánh Nhân là bậc kỳ tài.

Giác ngộ tư tưởng cho một người nào đó không phải là chuyện dễ dàng gì, kể cả Khương Hy cũng không làm được, gọi người này bằng hai chữ Thánh Nhân không sai một chút nào.

Hiệu lực của Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư tại thời điểm được viết như thế nào Khương Hy không biết nhưng hán biết vào nhiều năm sau đó, quyển sách này đã tạo nên căn cơ của một vị Thần Y.

Nghiền ngẫm quyển sách đến gần một canh giờ sau, bỗng nhiên, Khương Hy khẽ thở dài ra một hơi. Hán phát hiện ra quyển sách này... không phải bản gốc, đây chỉ là bản sao mà thôi. Hán trầm mặc:

“Bản sao đã cũ như vậy thì bản gốc phải lâu đến mức nào nữa?”

Sách của nhân gian khác sách của tu sĩ, chất liệu làm nên vốn dĩ khác nhau, khả năng trường tồn tự nhiên khác biệt. Sách của tu sĩ trường tồn đến vài trăm năm, thậm chí ngàn năm cũng không thành vấn đề, sách nhân gian muốn trường tồn đến năm, sáu mươi năm cũng đã khó khăn rồi.

Tình trạng của quyển sách này ít nhất cũng đã tồn tại trên trăm năm. Nhưng Khương Hy không có ý đi tìm hiểu sâu làm gì, chỉ nhìn thoáng qua hán cũng biết đây là giấy thường, sở dĩ quyển sách này tồn tại lâu đến vậy đều là nhờ vào Điền đại phu. Trong hơn năm mươi năm qua, lão bảo hộ quyển sách này còn kỹ hơn cả mạng lão, nếu quyển sách này dám hư đi thì quá thất đức rồi.

Điền đại phu chỉ đưa cho hán Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư mà không đưa Hoa Đà Y Thư vì quyển y sách đó đã không thể đọc được nữa rồi. Nói về niên đại, Hoa Đà Y Thư tuyệt đối lâu hơn Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư, vậy nên nó hư nhanh cũng là chuyện bình thường. Điền đại phu dự định sẽ viết lại quyển sách đó cho Khương Hy, không chỉ sao y bản chính mà còn thêm cả kinh nghiệm và lý giải của đời lão nữa.

Khương Hy gấp quyển sách lại, cẩn thận mà cất vào túi áo, hán ngẩng đầu lên nhìn trắng một chút. Sau đó hán không trở về trạch viện và rời đi hướng ngược lại.

Đêm nay, không ai biết Khương Hy đi đâu cả.

Nếu có, e rằng cũng chỉ có ánh trăng kia mà thôi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thanh gia công tử

Lộc cộc, lộc cộc...

Tiếng xe ngựa từ từ mà chạy trên đường, người nào nhìn thấy đều tự động lui ra mà tránh, mỗi khi tránh, họ đều cúi người chào và mỉm cười. Người trong xe thì thoảng cũng sẽ có gật đầu đáp lại. Biểu hiện như vậy có nghĩa người đó vốn rất được kính trọng.

Linh Vân trấn là không phải là nơi có nhiều xe ngựa qua lại, vậy nên mỗi chiếc xe ngựa đều sẽ được mọi người nhớ kỹ. Không cần nhìn bên trong, chỉ cần nhìn bên ngoài thôi họ cũng biết được ai là chủ nhân chiếc xe ngựa này.

Đây dĩ nhiên là xe ngựa của Điền đại phu và Khương Hy rồi, hai người họ hôm nay xuất phát để đi chữa bệnh. Ở Linh Vân trấn, cơ hồ hầu như tất cả mọi người đều đã được chữa trị nhưng cơ hồ cũng chỉ là cơ hồ thôi. Trên thực tế, trong cơ thể của những người được cứu chỉ chứa những con Thực Thủy Trùng bình thường, quan trọng nhất của con dịch trùng này ngoài nguồn nước ra còn có một con trùng chúa.

Hôm nay, điểm đến của hai người chính là Thanh gia.

Lúc hai người đến, tại trước cổng Thanh gia vốn đã có người đứng chờ sẵn, không ngờ người đó là Thanh phu nhân. Điền đại phu xuống xe, cười nhẹ mà chào hỏi:

“Thanh phu nhân, chào buổi sáng”

Thanh phu nhân mỉm cười ôn hậu, đáp:

“Điền đại phu, Khương đại phu, chào buổi sáng”.

Khương Hy cười đáp lễ thăm nghĩ phụ nhân này không tồi.

Điền đại phu bỗng dung lưng thẳng lên đôi chút, nhìn Thanh phu nhân nói tiếp:

“Thanh phu nhân, thật thứ lỗi, bọn ta không báo trước mà đã đến”.

Thanh phu nhân lắc đầu nói ra:

“Điền đại phu đừng thấy có lỗi, tính mạng của con gái ta còn nhờ vào ngài, là ta không đón tiếp ngài chu đáo mới đúng”.

Ngay lúc này, Khương Hy bỗng nói ra:

“Thanh phu nhân, sao phu nhân biết bọn ta sẽ đến”.

Thanh phu đưa tay lên che miệng cười khẽ rồi nói:

“Người bệnh trong trấn đều đã được cứu hết trừ con gái ta, nếu hai vị đi chữa trị thì ta đã đoán là hôm nay. Chưa kể... ta tin vào lời hứa của hai vị”.

Điền đại phu gật đầu nói:

“Đúng là vậy. Chúng ta đừng tốn nhiều thời gian nữa, cứu người quan trọng hơn”.

Thanh phu nhân sắc mặt liền nghiêm túc lại, gật đầu đáp:

“Mời hai vị đại phu theo ta”.

Nói xong, Thanh phu nhân liền đưa hai người sâu vào trong trạch viện. Khương Hy ánh mắt thi thoảng nhìn bóng lưng nàng, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Rất nhanh, bọn họ đã đến nơi, cũng như Thanh phu nhân, Thanh Tiêu Nhi đã ăn mặc chỉnh tề mà đợi bọn họ. Nhìn thấy mẫu thân dẫn hai vị đại phu tới, Thanh Tiêu Nhi hành lễ rồi nói:

“Chào buổi sáng, hai vị đại phu”.

Khương Hy cười đáp:

“Tiêu Nhi cô nương, chào buổi sáng”.

Thanh Tiêu Nhi ngượng ngùng nói tiếp:

“Không biết hai vị đã ăn sáng chưa? Nếu chưa, mời hai vị nếm thử tay nghề của tiểu nữ”.

Nghe vậy, ánh mắt Điền đại phu liền sáng lên, cười nói:

“Vậy phiền Tiêu Nhi cô nương”.

Thanh Tiêu Nhi cười nhẹ, mời hai người họ vào phòng rồi cùng tiểu Châu đi chuẩn bị. Thanh phu nhân cũng có việc mà xin cáo lui. Trong phòng chỉ còn lại Điền đại phu và Khương Hy, Khương Hy đành đánh cho lão một cái ánh mắt, ý bảo:

“Lão bá, xin người tự trọng”.

Điền đại phu đưa tay lên giả bộ ho khụ khụ nói:

“Đại nhân tử, người đang độ tuổi lớn, nên ăn uống đầy đủ”.

“...”

Khương Hy đại ra, hẳn còn không biết Điền đại phu còn có mặt này, như vậy không khỏi quá mất mặt đi. Nhưng nhìn lão trông rất tùy ý, không quan tâm đến người khác nhìn thế nào lại khiến hắn có chút suy nghĩ.

Quan hệ giữa hắn và Điền đại phu tính đến giờ cũng xem như là ‘thân nhân’ đi. Bình thường ở nhà, lão tuy tùy ý nhưng cũng không đến độ không đánh thái cực mà trực tiếp đồng ý ăn ở nhà người khác. Ở Lâm phủ, lão cư xử rất lễ độ, kể cả lần trước ở Thanh gia, lão càng tỏ ra vị thế của bối phận cao,

đến mức không trực tiếp tiếp chuyện với Thanh Tiêu Nhi. Hôm nay quả thật Điền đại phu rất khác thường. Khương Hy trầm mặc một đoạn thời gian, hần âm thầm quan sát xem xung quanh có người nào khác không rồi mới nói:

“Lão bá... Có chuyện gì sao?”

Điền đại phu thu lại bộ dạng tùy ý, ánh mắt đầy ẩn ý mà nhìn hần, nói:

“Đại nhân tử, người thấy Thanh Tiêu Nhi như thế nào?”

Như thế nào là như thế nào?

Khương Hy đánh một cái ánh mắt sang bên trái, nghĩ đến gì đó rồi nói:

“Quá đen đui”.

Điền đại phu bật cười đáp:

“Ha ha ha, đúng, quá đen đui”.

...

...

Không bao lâu sau, Thanh Tiêu Nhi quay trở lại cùng với một bàn điểm tâm. Khương Hy đã rõ ý của Điền đại phu, hần cũng làm bộ như đói lắm rồi bắt đầu ăn.

Ăn uống xong xuôi, Thanh Tiêu Nhi liền nói:

“Điền đại phu, Khương đại phu, tiếp theo đây dành trông vào hai vị rồi”

Điền đại phu cười nói:

“Tiêu Nhi cô nương chớ lo”.

Thanh Tiêu Nhi cười cười, ánh mắt trông có chút chán chừ, sau đó nàng hít một hơi sâu rồi nói:

“Nhưng tiểu nữ... có một điều kiện”.

Điền đại phu ngạc nhiên, hỏi:

“Điều kiện gì? Tiêu Nhi cô nương nói xem”.

Thanh Tiêu Nhi ấp úng nói:

“Hai vị... có thể bịt mắt được không?”

Điền đại phu nói ra:

“Nếu bịt mắt, làm sao ta chữa bệnh được?”

“Điền đại phu đùa rồi, y thuật của ngài thông thần, bịt mắt có là gì đâu”.

Một giọng nói bỗng nhiên phát ra, Điền đại phu giật mình quay lại, nhìn thấy Thanh phu nhân liền thở ra một hơi, nói:

“Thanh phu nhân... đánh giá hơi cao lão già này rồi”.

Thanh phu nhân cười nhẹ đáp:

“Y thuật của Điền đại phu ta đã biết, ngài không cần phải giấu diếm... Hơn nữa... thân thể của con gái ta sao có thể để người ngoài thấy được”.

Điền đại phu nhìn Thanh phu nhân, nói:

“Thanh phu nhân nói gì ta không hiểu”

Thanh phu nhân từ tốn đáp:

“Ngài... định dùng phẫu thuật chăng?”

Nghe đến đây, ánh mắt của Điền đại phu liền chuyển thành kinh hãi mà nhìn Thanh phu nhân, lão nói:

“Làm sao ngươi biết?”

Thanh phu nhân đưa tay che miệng cười khê:

“Điền đại phu, Linh Vân trấn là gia sản của Thanh gia”.

Điền đại phu liền trầm xuống, ánh mắt có chút biến hóa. Dường như mọi dự định của lão đã bị biến chuyển đi rất nhiều. Nếu có để cho Thanh phu nhân nói lại lần nữa, lão vẫn sẽ kinh ngạc thôi, một bí mật được cất giấu mấy chục năm bỗng dưng bị phát hiện chỉ trong vài ngày, tâm tình của lão thật có chút không ổn.

Khương Hy ở bên quan sát hết thấy tình huống, hần liền nói:

“Xem ra rễ của Thanh gia cắm rất sâu tại Linh Vân trấn này rồi”.

Thanh phu nhân liền quay qua nói:

“Khương đại phu quá khen”.

Khương Hy khê cười nói:

“Lâm Lục Viễn cố đến đâu đi nữa thì cũng không đấu lại các người”.

Hần không gọi là ‘Lâm đại nhân’ mà gọi thẳng ra là Lâm Lục Viễn, trước mặt người không biết gì hắn sẽ diễn, trước kẻ tường tận đến vậy thì không cần thiết nữa. Khương Hy dù gì cũng từng là ‘Nguyên Anh lão tổ’, độ cao nhận thức của hắn không phải ai cũng có thể so. Lâm Lục Viễn càng không có tư cách để hắn gọi hai chữ ‘đại nhân’.

Lại nói, những ngày này Lâm Lục Viễn đúng là xuất lực rất nhiều, dưới con mắt của Khương Hy, hành động của Lâm Lục Viễn đương nhiên là dễ lấy nhân tâm. Chỉ có điều, Lâm Lục Viễn rốt cuộc cũng xe cát đã trảng rồi.

Thấy hai người không nói gì tiếp, Thanh phu nhân liền mở miệng:

“Hai vị yên tâm, mỗi người đều có bí mật riêng, Thanh gia sẽ không chạm đến giới hạn của hai vị. Hai vị chỉ cần bịt mắt và cứu chữa cho con gái ta liền được, Thanh gia sẽ có hậu đãi cho hai vị”.

Điền đại phu bình tâm lại, suy nghĩ những lời của Thanh phu nhân. Trước đó Thanh phu nhân dựa trên góc độ là ‘ta’ để quyết định, bây giờ nàng sử dụng góc độ của ‘Thanh gia’ để nói, đây đã trở thành một vấn đề khác rồi. Điền đại phu trầm mặc một chút rồi nói:

“Trường hợp của Tiêu Nhi cô nương có chút đặc biệt, ta... khó mà tuân theo được”.

Thanh phu nhân nhu mày lại, liền trầm mặc, Thanh Tiêu Nhi ở bên sắc mặt có chút đỏ ửng, nàng cũng có chút khấn trương.

Bỗng nhiên, ánh mắt của Khương Hy ngưng lại, tập trung vào tai của Thanh phu nhân. Hắn thấy tai nàng có chút động đậy, hắn thầm nghĩ:

“Truyền âm thuật”.

Ánh mắt hắn liền bình tĩnh lại, tĩnh lặng như mặt hồ, khí thế liền thay đổi. Hắn từ một người bình thường bỗng dưng lại tỏa ra một cảm giác nguy hiểm đến tột cùng, một áp lực vô hình liền bao phủ lấy toàn bộ căn phòng. Điền đại phu là người đầu tiên nhận ra, tiếp đến là Thanh phu nhân, nàng có cảm giác không lành. Khương Hy nhân nhật nói ra:

“Thanh lão gia nếu đã đến rồi sao còn không ra mặt”.

Hắn vừa nói xong, không gian liền yên tĩnh đi, không có một chút tiếng động nào được phát ra. Thanh phu nhân ánh mắt đại biến, bờ môi run rẩy, khó tin mà nhìn hắn.

Không nghe thấy câu trả lời, Khương Hy khê hừ lạnh. Tay phải hắn xoay một vòng rồi nắm lại, sau đó xuất ra một quyền đánh về phía Thanh phu nhân. Sắc mặt Thanh phu nhân liền tái trắng lại, nàng không suy nghĩ mà kéo Thanh Tiêu Nhi ra phía sau, dùng thân người mình làm lá chắn cho con gái. Thanh Tiêu Nhi kinh hãi mà thốt lên:

“Mẫu thân, đừng”.

Ngay lúc này, từ ngoài cửa, một bóng người từ đâu không biết bỗng xuất hiện, lấy tốc độ nhanh vô cùng mà tiến đến chắn cho hai nàng, đồng thời tay phải của y cũng xuất ra một quyền.

Hai quyền va vào nhau, kêu một tiếng ‘ầm’, kinh lực do giao thủ liền lan ra chấn động xung quanh làm vỡ hết bộ ấm trà đang để ngay trên bàn gần đó. Khương Hy gặp phản chấn liền điểm nhẹ mũi chân lùi về sau ba bước, dùng thân mình chắn cho Điền đại phu rồi tản đi kinh lực. Người giao thủ với hắn vẫn bất động như sơn, hai chân vững vàng mà đứng trên đất, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra.

Lần giao thủ này, Khurong Hy liền rơi vào thế hạ phong, tay phải của hắn có chút đau nhức. Một quyền kia của đối phương rất mạnh, nếu hắn không kịp tản lực đi thì cánh tay của hắn cũng bị phế đi rồi.

Tuy ở thế hạ phong nhưng ánh mắt của hắn vẫn trấn tĩnh như mặt hồ vậy, hắn nhìn người kia mà nói:

“Thanh gia chủ không thể xuất hiện một cách chính thống hơn được sao?”

Người xuất thủ kia đương nhiên là Thanh Bình Thanh lão gia, chỉ có điều ngoại hình của người này liền không đúng. Theo thông tin từ Lâm Lục Viễn, Thanh lão gia năm nay ít nhất cũng đã qua năm mươi tuổi nhưng người đang đứng trước mặt Khurong Hy đây chỉ là một nam thanh niên nhân, đáng vẻ trẻ tuổi vô cùng.

Điền đại phu nghe Khurong Hy nói cũng nhìn không được mà nhìn thử, kết quả lại có chút ngoài ý muốn, lão chỉ có chút ngạc nhiên mà thôi, ngoài ra lão còn có chút lo lắng mà nhìn Khurong Hy. Lần giao thủ vừa rồi lão đương nhiên là thấy, lão đoán chừng Khurong Hy đã chịu thương rồi, lão không hi vọng Khurong Hy sẽ đánh tiếp. Điền đại phu liền dùng tay nắm lấy vạt tay áo của hắn, nắm thật chặt không buông.

Thanh niên nhân kia nghe vậy liền cười nhẹ, đáp:

“Khurong đại phu cũng không phải quá nóng vội rồi sao?”

Thanh lão gia đáp lại câu hỏi của Khurong Hy cũng bằng một câu hỏi, Khurong Hy bỗng dừng liền bật cười, khí thế của hắn biến mất đi. Thanh lão gia thấy vậy cũng thu lại khí thế của mình, hắn quay lại nhìn vợ con rồi khẽ gật đầu như báo bình an.

Khurong Hy cũng quay lại vỗ nhẹ lên tay Điền đại phu đang nắm chặt tay áo hắn, ý bảo không sao hết rồi.

Hai bên đều đã trấn định xong, Thanh lão gia nói ra:

“Đây là lần thứ hai hai vị đến Thanh gia, thứ cho Thanh mỗ thất lễ không thể đón tiếp”.

Điền đại phu nhìn Thanh lão gia thật kỹ rồi lên tiếng:

“Thanh gia chủ, người... là tu sĩ sao?”

Không có vòng vo, chỉ có trực tiếp, phi thường trực tiếp, lúc này đây Điền đại phu không cần phải diễn gì nữa cả, đôi bên đều đã chơi bài ngửa hết rồi. À không, có lẽ bên phía lão vẫn còn một chút...

Nghe vậy, Thanh lão gia lắc đầu nói:

“Ta không phải là tu sĩ, nói đúng hơn thì ta biết đôi chút công phu mà thôi”.

Điền đại phu nhún mày, đương nhiên lão không tin. Cảm giác mà Thanh lão gia đem lại cho lão giống hệt lần đầu lão gặp cháu trai của Nguyệt Hải Thành chủ vậy. Thanh lão gia nói mình không phải tu sĩ không khác gì đang nói cảm giác của lão sai cả.

Điền đại phu là đứng trên lập trường cảm giác mà suy đoán, còn Khurong Hy thì tin là Thanh lão gia nói thật. Đợt giao thủ vừa rồi, hắn dùng linh lực để gia trì, còn Thanh lão gia dùng chính là nội lực. Nội lực dù cao đến đâu thì về chất vẫn không bằng linh lực được, bởi vậy hắn dù rơi vào hạ phong nhưng cũng không đến nỗi thảm hại, dù sao tu vị hiện tại của hắn cũng chỉ là Luyện Khí tầng một, còn Thanh lão gia về mặt võ lực đã ngang ngửa với tu sĩ Luyện Khí tầng bảy rồi.

Tầng một và tầng bảy là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, đừng nghĩ Khurong Hy rơi vào hạ phong là do hắn có kinh nghiệm của đời trước, kinh nghiệm và thân thể vốn không có chút liên can gì, ngược lại còn là bị ai. Rõ ràng là có cách đấu lại nhưng thực lực của bản thân không cho phép. Mặt khác, Thanh lão gia cũng không dùng hết sức.

Khurong Hy trầm mặc, Thanh lão gia thấy vậy, nghĩ rằng cuộc đối thoại này có lẽ sẽ lâu hơn dự kiến, đành ra hiệu cho Thanh phu nhân đi chuẩn bị trà.

Một khoảng thời gian khá lâu sau, Khurong Hy trực tiếp nhìn Thanh Tiêu Nhi mà nói:

“Chuyện chữa trị cấp bách, chúng ta nên tập trung vào đó trước”.

“Còn về chuyện bị mất, ta nghĩ dù không bị người cũng không mất mát gì đâu nhỉ, Thanh tiểu thư?”.

Đột nhiên, khóe miệng hắn cong nhẹ lên, ánh mắt đầy ý vị mà nói tiếp:

“Hay ta nên gọi là... Thanh công tử đây nhỉ?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Âm Dương đảo loạn

Nếu hỏi người dân Linh Vân trấn rằng ai là đệ nhất mỹ nữ thì hầu như toàn bộ sẽ trả lời là Thanh tiểu thư.

Thanh tiểu thư là Thanh gia đích nữ, là đứa con duy nhất của Thanh lão gia. Đời này Thanh gia không có con trai nên mười phần chắc chín toàn bộ gia sản sẽ thuộc về vị Thanh tiểu thư. Vậy nên kẻ nào cưới được Thanh tiểu thư thì không khác gì một bước lên trời cả.

Trong trường hợp Thanh tiểu thư là nữ thì có lẽ đúng là vậy.

...

Lời Khương Hy vừa nói ra, Thanh Tiêu Nhi sắc mặt đang tái trắng lại càng trắng hơn, bờ môi khô khốc mà ngồi thụp xuống, hai bờ vai run rẩy hết cả lên. Ánh mắt "nàng" rung động mà hoảng sợ nhìn Khương Hy.

Thanh phu nhân nhanh chóng đỡ "con gái" mình, ánh mắt nàng lướt qua vẻ không thể nào. Về tự tin của nàng khi đối đầu với Điền đại phu chỉ vì một câu nói của Khương Hy mà lật hết xuống.

Người duy nhất giữ bình tĩnh được có lẽ là Thanh lão gia. Hắn chỉ nhướn mày lên đôi chút, miệng khẽ ồ rồi gật gật đầu mà thôi, tựa hồ như đã đoán được trước đó rồi. Điền đại phu cũng vậy, đoạn đối thoại riêng tư trước đó của hai người chính là bàn về vấn đề này. Điền đại phu làm sao biết được thì Khương Hy đoán không ra nhưng nếu đọc hết toàn bộ y sách của lão thì có lẽ hắn sẽ giải đáp được.

Thanh phu nhân run nhanh chóng lấy lại tinh thần, ánh mắt có chút sắc nhìn về Khương Hy mà nói:

"Khương đại phu làm sao biết được?"

Khương Hy cười nhẹ, hắn quay lại nhìn Điền đại phu rồi chìa tay ra như đang xin thứ gì đó. Điền đại phu đương nhiên hiểu, chỉ có thứ đó mới khiến Thanh phu nhân tin được. Lão lấy ra một cái hộp gỗ, trong đó chính là Thấu Thê Kính.

Cầm Thấu Thê Kính trong tay, Khương Hy nói:

"Thanh phu nhân còn nhớ vật này chứ?"

Nhìn thấy Thấu Thê Kính, Thanh phu nhân như thể sức nhớ ra, nét mặt liền có chút khó coi, nàng lẩm bẩm:

"Bất cần rồi"

Lúc Khương Hy dùng Thấu Thê Kính để kiểm tra Thanh Tiêu Nhi, hắn dĩ nhiên không trắng trợn mà soi vào hạ thân, hắn còn không biến thái đến thế. Lúc phát hiện ra Thực Thủy trùng chứa ở phần bụng trái của "nàng", hắn cũng nhìn ra "nàng" không có tử cung.

Điểm kỳ lạ ở một chỗ là "nàng" cũng không có yết hầu luôn, hắn lục lọi hết toàn bộ tri thức ở trong đầu để xem thử đây là tình huống gì. Kết quả đúng là hắn đã tìm ra.

Thanh lão gia nghe vậy liền quay lại nắm lấy tay Thanh phu nhân, tay còn lại vỗ nhẹ lên vai Thanh Tiêu Nhi, hắn cười nói:

"Không sao đâu".

Sau đó hắn quay lại nhìn Khương Hy mà nói:

"Nếu Khương đại phu đã biết thì ắt hiểu tại sao phu nhân của ta làm vậy"

Khương Hy gật nhẹ đầu, đáp:

"Câu trả lời của Thanh lão gia thế nào?"

Thanh lão gia bật cười, sau đó hắn thờ dài nhìn Khương Hy đáp:

"Khuyến tử đành nhờ vào hai vị đại phu vậy".

Thanh lão gia quyết định xong, Thanh Tiêu Nhi có chút... ủy khuất. Điều đó có nghĩa là "nàng" phải để lộ toàn thân thể trước mặt Khương Hy. Tuy "nàng" nhận định được bản thân mình là thân nam tử nhưng nhận thức của "nàng" không có điểm nào là của nam nhân cả. Bi ai hơn là "nàng" lại được nuôi dạy

như một nữ nhân... ở nhiều phương diện.

Nhưng để sống sót "nàng" đương nhiên không còn sự lựa chọn nào khác cả.

...

Nằm trên bàn, Thanh Tiêu Nhi ném cho Khương Hy một ánh nhìn ai oán, toàn bộ áo ngoài của "nàng" lúc này đã cởi ra hết, để lộ thân hình nhỏ gầy của mình. Thân thể của 'nàng' đương nhiên là nam tử, chỉ có điều trông rất mỏng manh và yếu đuối.

Bắt được ánh mắt đó, Khương Hy khẽ cười nói:

“Thanh công tử còn điều gì muốn nói sao?”

Thanh Tiêu Nhi hừ một tiếng, nhưng nhìn thấy nụ cười của hân 'nàng' lại có chút đỏ mặt, 'nàng' liền mặc kệ hết thảy mà nhắm hai mắt lại.

Điền đại phu thấy cảnh đó cũng chỉ lắc đầu ngao ngán, Thanh Tiêu Nhi nhìn Khương Hy như thế nào lão đương nhiên nhìn ra, rất nhiều người nhìn Khương Hy như thế rồi. Nếu Thanh Tiêu Nhi là nữ nhân thì không sao nhưng đẳng này... đành phải để Khương Hy tự xử lý rồi.

Chuẩn bị xong, Điền đại phu nói:

“Chúng ta bắt đầu thôi”.

Nghe thấy vậy, Thanh Tiêu Nhi liền nuốt một ngụm nước bọt, 'nàng' không dám mở mắt ra để nhìn. Theo như được báo, phẫu thuật là thứ gì đó rất... ghê rợn và đau đớn, 'nàng' không rõ mình có thể chịu được không. Đột nhiên, toàn thân 'nàng' liền mất cảm giác, tựa như bị rơi xuống một khoảng không bóng tối vô tận vậy. Mắt không thể thấy, tai không nghe, ý thức của 'nàng' dần dần bị phai đi cho đến khi nàng không còn nhận thức nào nữa.

...

...

“Ừm...”

“Tiểu thư, người tỉnh rồi”.

Một giọng nói của nữ nhân vang lên, mang vẻ vui mừng tốt độ, nàng là nha hoàn của Thanh Tiêu Nhi, nàng chính là tiểu Châu. Vị 'tiểu thư' trong miệng của nàng đương nhiên là Thanh Tiêu Nhi rồi.

Thanh Tiêu Nhi khó khăn mở mắt ra, bắt giác mà đưa tay lên vùng bụng của mình. 'Nàng' nhũn mảy lại, khẽ thốt một tiếng:

“Đau”.

Tiểu Châu lo lắng nói:

“Tiểu thư, Khương đại phu bảo người không nên chạm vào vết thương”.

Thanh Tiêu Nhi thở ra một hơi, 'nàng' thu tay lại, cố gắng chống người dậy tựa vào thành giường, rồi nói:

“Tiểu Châu, cho ta chén nước”

Tiểu Châu gật đầu đáp:

“Vâng”

Nàng nhanh chóng chạy đến bàn lấy nước, đây là phòng của Thanh Tiêu Nhi nên nàng cũng không tốn quá bao nhiêu thời gian cả. Lại nói, lúc Thanh Tiêu Nhi tỉnh lại, thời gian đã trôi qua nửa ngày rồi.

Mang nước đến cho Thanh Tiêu Nhi, Tiểu Châu nói:

“Nước của người đây, tiểu thư”

Tiếp nhận lấy chén nước, Thanh Tiêu Nhi yếu ớt đáp:

“Cảm ơn muội, tiểu Châu”.

Tiểu Châu lắc đầu nói:

“Tiểu thư, giữa chúng ta sao phải khách sáo chứ”

Thanh Tiêu Nhi cười nói:

“VẬY MUỘI NÓI XEM, SAO MUỘI LẠI GỌI TA LÀ ‘TIÊU THƯ’ KHI CHỈ CÓ HAI CHÚNG TA Ở ĐÂY”.

Sắc mặt của tiểu Châu có chút không thoải mái, sau đó nàng thở dài một hơi rồi đáp:

“... Thiếu gia, bệnh của người... sẽ không sao chứ?”

Ánh mắt Thanh Tiêu Nhi vô định mà nhìn về xa xăm, ‘nàng’ đáp:

“Không biết nữa, theo ý trời đi”

...

Trong lúc Thanh Tiêu Nhi vừa tỉnh lại thì Điền đại phu, Khương Hy cùng đôi phu thê Thanh lão gia đang nói chuyện với nhau ở đại sảnh. Đại sảnh của Thanh gia có lẽ là nơi ra dáng nhà giàu nhất ở Thanh phủ, ít nhất ở đây được trang trí cẩn thận bằng ngọc, thạch anh và không thể thiếu nhất chính là cây cối.

Thanh lão gia lúc này nên gọi là Thanh gia chủ mới đúng, sau khi hân hiện diện trước mặt Điền Khương hai người thì gọi vị này bằng ‘lão’ cũng có chút hơi quá. Thanh gia chủ đưa tay lên chấp trước ngực mình rồi nói:

“TA MUỐN CHÍNH THỨC GIỚI THIỆU BẢN THÂN ĐÔI CHÚT, TA GỌI LÀ THANH BÌNH, ĐƯƠNG NHIỆM GIA CHỦ CỦA THANH GIA. CHUYỆN CỦA KHUYẾN TỬ ĐA TẠI HAI VỊ RẤT NHIỀU, THANH GIA SẼ CÓ HẬU ĐÀI CHO HAI VỊ”

Điền đại phu dù lớn tuổi hơn nhưng cũng không dám thất lễ, lão hành lễ đáp lại:

“Thanh gia chủ khách khi, đây là chức trách mà thôi”.

Thanh Bình cười lớn nói:

“Ha ha ha, chức trách đó theo ta nghĩ chỉ có hai vị mới mang được thôi”

Khương Hy làm một hớp trà rồi nói ra:

“ĐỪNG TÍNH TA VÀO, CHỨC TRÁCH ĐÓ CHỈ MỖI LÃO BÁ MỚI HỢP THÔI”.

Thanh Bình càng cười sáng khoái hơn, Điền đại phu thở dài một hơi rồi cũng cười khỏ. Không khí đôi bên tương đối vui vẻ, đột nhiên, ánh mắt của Khương Hy quét tới chỗ ngồi của Thanh phu nhân, mặc dù nàng đã bảo trì trấn định nhưng sâu trong mắt lại toát lên vẻ lo lắng và gấp rút. Thấy vậy, Khương Hy nói:

“Thanh phu nhân có điều gì muốn nói sao?”

Nghe vậy, Thanh phu nhân khẽ liếc qua nhìn Thanh Bình, nhận được cái gật đầu nàng mới bắt đầu nói ra:

“Hai vị đã phẫu thuật cho con... trai ta rồi, không biết hai vị có phát hiện điều gì kỳ lạ không?”

Điền đại phu trầm ngâm đáp:

“NGOẠI TRỪ KHÔNG CÓ YẾT HẦU RA THÌ CƠ THỂ CỦA THANH CÔNG TỬ TƯƠNG ĐỐI YẾU ỚT. YẾU ỚT Ở ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ ‘YẾU’ MÀ LÀ TỰA NHƯ THỂ CHẤT CỦA NỮ NHÂN VẬY, KHÍ LỰC CÓ LẼ KHÔNG LỚN HƠN NỮ NHÂN LÀ BAO”.

Thanh phu nhân gật đầu nói tiếp:

“ĐÚNG LÀ VẬY, CON TRAI TA TỪ LÚC SINH RA ĐÃ KHÔNG GIỐNG VỚI NGƯỜI BÌNH THƯỜNG. TIÊU NHỊ TỪ NHỎ THỂ CHẤT RẤT BÌNH THƯỜNG NHƯNG PHU QUÂN TA LẠI BẢO KHÔNG PHẢI NHƯ VẬY”.

Điền đại phu khó hiểu nói:

“Không phải như vậy?”

Thanh Bình thở dài nắm lấy tay Thanh phu nhân rồi đáp:

“ĐỂ TA KỂ TIẾP VẬY, TIÊU NHỊ LÚC SINH RA ĐÔI CƠ THỂ TUY BÌNH THƯỜNG NHƯ ‘KHÍ’ TRONG CƠ THỂ CỦA NÓ LẠI BẤT THƯỜNG. NẾU LÀ NAM TỬ, ‘KHÍ’ TRONG CƠ THỂ SẼ LÀ DƯƠNG, CÒN NỮ SẼ LÀ ÂM. ĐẲNG NÀY, TRONG CƠ THỂ CỦA CON TRAI TA... LẠI TOÀN LÀ ÂM. VẬY NÊN DÙ THÂN LÀ NAM NHÂN NHƯNG THỂ CHẤT VÀ MỘT SỐ ĐẶC ĐIỂM CƠ THỂ LẠI THUỘC VỀ NỮ NHÂN. TA ĐÃ BÍ MẬT MỜI RẤT NHIỀU Y SƯ NHƯNG ĐỀU VÔ ÍCH CẢ”

“Ra vậy”, Điền đại phu gật gù.

Thanh phu nhân nói tiếp:

“Điền đại phu, ngài có thể chữa được không?”

Điền đại phu trầm mặc một khoảng thời gian rất lâu. Lão đang cân nhắc nguyên nhân gây bệnh, các trường hợp và phương pháp chữa trị phù hợp, cuối cùng lão đưa ra kết luận:

“Xin lỗi, lão phu bất lực”.

Nghe vậy, ánh mắt Thanh phu nhân liền trầm xuống, nàng như già thêm mười tuổi. Vốn dĩ nàng đã có chút hi vọng khi thấy Điền đại phu nhẹ nhàng mà giải quyết dịch trùng kia nhưng nghe được câu trả lời của lão, nàng không biết phải diễn tả cảm giác của mình như thế nào.

Thất vọng chẳng?

Có lẽ là vậy.

Thanh Bình thờ dài ra, nhưng cảm giác của hắn khác với Thanh phu nhân. Trong khi Thanh phu nhân tựa như là vô vọng không còn cách nào thì Thanh Bình trông có vẻ như vẫn còn cách. Biểu hiện của hắn đương nhiên không thoát khỏi mắt của Khương Hy. Khương Hy đã đoán được Thanh Bình sẽ làm gì, hắn liền trầm mặc một đoạn thời gian rồi nói:

“Về bệnh của Thanh công tử, ta nghĩ mọi người hiểu sai rồi”

Thanh Bình giật mình, khó hiểu mà nhìn hắn. Thanh phu nhân đang tuyệt vọng nghe vậy cũng nhìn sang phu quân mình rồi quay sang nhìn hắn. Còn Điền đại phu có chút ngờ ngợ mà nhìn hắn, lão là người hiểu Khương Hy nhất nên lão biết hắn không nói dối, lão thầm tự hỏi:

“Sẽ không phải lại từ kỹ viện chứ?”

Khương Hy nhìn ba người họ mà có chút đau đầu, hắn nói tiếp:

“Về bệnh của Thanh công tử, nguyên nhân chủ yếu là đến từ Âm Dương cân bằng. Đúng hơn là Âm Dương đảo loạn”.

Thanh Bình bỗng dưng ngắt lời:

“Âm Dương đảo loạn? Ý của Khương đại phu là sao?”

Khương Hy cầm chén trà lên uống một chút rồi nói tiếp:

“Có phải thi thoảng Thanh công tử sẽ nói ra giọng nam đúng chứ?”

Lúc này, Thanh phu nhân liền gật đầu mà nói:

“Đúng rồi, thỉnh thoảng Tiêu nhi nói nhiều giọng sẽ chuyển thành giọng nam dù chỉ trong chốc lát... Nhưng chuyện đó có liên quan gì sao?”

Khương Hy cười đáp:

“Có liên quan, hơn nữa liên quan rất nhiều. Nam nhân có thể nói giọng nam sơ dĩ là vì nam nhân có... yếu hầu. Thanh công tử đúng là có yết hầu nhưng không lộ ra mà thôi”

Sau đó hắn nói tiếp:

“Mỗi một người đều có Âm Dương trong cơ thể mình, ở nam nhân thì phần Dương sẽ nhiều, ở nữ nhân phần Âm sẽ chiếm thế thượng phong. Trong tình huống của Thanh công tử, phần Âm chiếm ưu thế nhưng không có nghĩa là phần Dương bị mất đi. Nhờ vào phần Dương này, Thanh công tử mới có yết hầu, chỉ là nó rất nhỏ mà thôi”.

Nghe vậy, Thanh Bình liền gật gù hiểu rõ, sau đó hắn nói:

“Khương đại phu hiểu rõ tình huống của Tiêu nhi như vậy, liệu người có cách gì không?”

Khương Hy cười đáp:

“Cách không phải Thanh gia chủ đã nghĩ ra rồi sao?”

Ánh mắt của Thanh Bình đột nhiên co rút lại. Hắn có chút hối hận khi đối chiêu với Khương Hy lúc trước, hắn nên dùng thân mà đỡ mới đúng. Lấy cấp độ của Thanh Bình hiện tại, ăn một đòn của Khương Hy cũng không đến nỗi bị thương.

Khương Hy biết cách của Thanh Bình là gì, khi đối chiêu với Thanh Bình, Khương Hy bị rơi vào thế hạ phong nhưng ngoài cảnh giới và thực lực ra vẫn còn một lý do khác. Đó chính là Dương khí, Dương khí của Thanh Bình cực kỳ nhiều, quá nhiều đối với cơ thể của hắn. Chính vì lượng Dương khí này mà chỉ xem chút nữa thôi tay của hắn đã bị phé rồi.

Khương Hy đoán rằng Thanh Bình tu luyện một loại công pháp võ thuật nào đó nhằm đẩy Dương khí của cơ thể lên mức cao nhất có thể rồi sau đó sẽ truyền qua cho Thanh Tiêu Nhi. Chỉ tiếc rằng cách đó vô ích.

Thanh Bình trầm mặc một đoạn thời gian rồi nói:

“Theo Khương đại phu, cách đó có hiệu quả chứ?”

Khương Hy đáp:

“Không phải của mình thì vĩnh viễn vẫn không phải là của mình”.

Thanh Bình nói tiếp:

“Vậy còn cách của Khương đại phu?”

Khương Hy nói:

“Cách thì đúng là có... nhưng cũng như không thôi”.

Thanh Bình nhú mày nói:

“Ý của Khương đại phu là sao?”

Khương Hy nhìn hấn, rồi lại nhìn lên bầu trời, nắng đã nhạt đi rất nhiều, bầu trời cũng chuyển dần sang màu cam. Khương Hy trầm mặc rất lâu rồi khẽ thở dài mà nói:

“Người không hiểu được đâu, thuận theo ý trời đi”.

Thanh phu nhân tuyệt vọng, ánh mắt nàng mang máng chút nước, nàng quay lưng chạy về phía phòng của Thanh Tiêu Nhi. Thanh Bình nhìn nàng mà lắc đầu, nhưng hấn... vẫn không tuyệt vọng, hấn có cảm giác Khương Hy còn có ẩn ý gì đây có lẽ khó nói mà thôi nhưng chung quy lại là vẫn có cách. Cách vẫn còn thì hấn sẽ không bỏ cuộc, hấn không thể để con trai sống một đời dưới thân phận nữ tử được.

Từ lúc Thanh Tiêu Nhi được sinh ra, vì để quản lý Linh Vân trấn, Thanh Bình đã ra lệnh giữ bí mật thân phận của con trai mình rồi tuyên bố với ngoại giới là sinh con gái. Với thực lực của hấn, đáng lý ra hấn sẽ không e sợ ai cả, đáng tiếc trong trấn này còn một kẻ gọi là Lâm Lục Viễn. Lâm Lục Viễn là quan lại, Thanh Bình dù là phú ông nhưng về địa vị vẫn không bằng Lâm Lục Viễn, giá trị vũ lực trong trường hợp này không có tác dụng gì cả, cùng lắm là kiếm chế nhau mà thôi.

Thanh Bình biết Lâm Lục Viễn cáo già như thế nào, dã tâm của Lâm Lục Viễn chính là biến Linh Vân trấn thành tài sản riêng, một khi hấn thành công, trấn này liền xong. Nếu thân phận nam tử của Thanh Tiêu Nhi bị lộ, e rằng Lâm Lục Viễn sẽ nghĩ cách để diệt trừ, nhưng nếu sống dưới thân phận nữ tử thì sẽ khác. Lâm Lục Viễn tuyệt đối sẽ để con trai hấn theo đuôi và sự thật đúng là vậy.

Vài ngày trước, hấn nhận được một mật tin từ Lâm phủ rằng Lâm Thanh Đình đã bị phế. Hấn không biết ai đã phế Lâm Thanh Đình nhưng nếu hấn biết được, hấn sẽ toàn lực bảo vệ người đó khỏi tai mắt của Lâm Lục Viễn, đồng thời thưởng cho người đó cực kỳ hậu hĩnh. Cũng vì tình huống đó mà hấn mới gấp gáp tìm cách cứu chữa cho con trai mình trước khi quá muộn.

Tại sao lại quá muộn?

Năm nay, con trai hấn đã mười bảy tuổi rồi. Mười, hai mươi năm đầu sống dưới thân nữ tử thì không nói nhưng lâu hơn nữa thì sẽ ra sao. Con trai hấn không thể đi lấy chồng, như vậy tuyệt đối sẽ bị lộ, mà lộ ra lại càng bị mất mặt. Mặt khác, nữ tử hơn hai mươi chưa kết hôn tuyệt đối sẽ bị lời ra tiếng vào, hấn đương nhiên không muốn con trai mình bị soi mói như vậy.

Thanh Bình cũng hối hận vì để con trai mình đóng giả nữ nhân, chỉ ít đến ngày hôm nay hấn mới hối hận. Thân là người làm cha, hấn còn không nhận ra con trai hấn có ý với Khương Hy sao? Chuyện nào không cần biết, chuyện này tuyệt không thể được. Con trai hấn... buộc phải trở lại làm nam nhân.

...

...

Chiều tà kéo đến, Điền đại phu và Khương Hy liền ngồi xe ngựa mà trở về Lâm phủ, ra tiền bọn họ đương nhiên là Thanh phu nhân, đôi mắt nàng ánh lên một chút đỏ, hấn đã phải khóc rất nhiều. Thấy cảnh đó, Điền đại phu cũng cảm thấy khó chịu trong lòng. Khương Hy chỉ có thể thở dài an ủi nàng mà thôi.

Trên xe, Điền đại phu mở hộp thuốc, lấy Hàn Huyền cao và băng vải ra rồi nhìn Khương Hy mà nói:

“Đại nhân tử, đưa tay đây”

Hấn ngoan ngoãn mà đưa cánh tay phải ra, lão khẽ chạm vào chốc lát, rồi lão mắng:

“Ngu xuân, sao còn để đến tận bây giờ?”

Khương Hy cười khan không đáp, tay còn lại đưa lên gãi đầu, trông như một thằng ngốc. Cánh tay của hắn không bị thương gì nặng, chỉ là xương cổ tay của hắn bị rạn đi đôi chút. Hắn sử dụng linh lực gia trì lên đó để bảo vệ thương tổn rồi lúc về sẽ chữa trị sau, nào ngờ bị lão nhân này bắt phải rồi.

Điền đại phu thấy dáng vẻ đó của hắn liền có chút đau lòng mà hậm hực, trong lòng thầm mắng Thanh Bình không ít. Lão vừa băng bó vừa hỏi:

“Chuyện vừa rồi là như thế nào?”

“Chuyện vừa rồi?”, Khương Hy nghiêng đầu khó hiểu.

Điền đại phu bĩu môi, hậm hực nói:

“Đừng diễn trước mặt lão phu, làm sao người biết chuyện m Dương đảo loạn”

Khương Hy thở ra một hơi mà nói:

“Lão bá, ta nghe...”

“Lại là từ kỹ viện chứ gì?”, Điền đại phu hí hóp mắt nhìn hắn mà cất ngang.

Khương Hy khẽ gật đầu, người hắn co rụt lại, hai đầu gối co lên thu sát vào ngực tựa như đứa trẻ phạm lỗi. Điền đại phu định nói gì đó nhưng thấy cảnh đó, lão lại thấy không nổi, đành thở dài một hơi không nói gì nữa.

Ở trên đường, bóng xe ngựa ngày càng một trải dài ra, kéo dài như vô tận.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Thái Âm Minh Nguyệt Tự Huyền trận

Đêm nay trăng tròn sáng tỏ, thật to mà cũng thật gần. Dù vầng trăng kia chỉ là một hình ảnh phản chiếu nhưng ảnh hưởng thực sự của mặt trăng không phải là thứ mà tòa trận pháp nhỏ nhoi đó có thể cản được. Thậm chí, những đại trận kiên cố nhất Huyền Đô Đại Lục cũng không chặn nổi.

Vầng trăng kia có loại năng lượng gì mà hùng mạnh đến vậy?

Trăng là tiên thiên kỳ quan, không ai biết nó sinh ra bao giờ, xuất hiện từ đâu. Người thường lẫn tu sĩ đều chỉ biết là từ lúc họ ý thức được, trăng đã luôn luôn treo ở trên trời cao. Ở Đại Tinh Hoàng Triều, trăng còn có một tên gọi khác, nó gọi là Thái Âm tinh.

Thái Âm tinh mang lực lượng của Âm khí, Âm khí từ mặt trăng là tiên thiên linh khí sinh ra một trong Ngũ Hành linh khí - Thủy linh khí. Mà ảnh hưởng đó tạo thành ở đây chính là Âm Thủy linh khí.

Vạn vật đều có Âm Dương, Ngũ Hành cũng không nằm ngoài điều đó, từ đó mà tu sĩ có thể phân Ngũ Hành ra làm mười thuộc tính ứng với mười Can Chi.

Canh Kim là Dương, Tân Kim là Âm.

Nhâm Thủy là Dương, Quý Thủy là Âm.

Giáp Mộc là Dương, Ất Mộc là Âm.

Bính Hỏa là Dương, Đinh Hỏa là Âm.

Mậu Thổ là Dương, Kỷ Thổ là Âm.

Mười thuộc tính này chính là căn bản của mọi loại công pháp trong thiên hạ, cũng quyết định luôn phương hướng tu hành của tu sĩ.

Thời điểm trăng tròn cũng chính là lúc Âm Thủy linh khí mạnh nhất, hùng hậu nhất và tinh thuần nhất. Đối với tu sĩ mang linh căn có thuộc tính Thủy thì đây

chính là thời điểm tuyệt vời nhất để tu luyện. Tiếc rằng, đây không phải là thường thức của tu sĩ, chúng chính là bí vấn.

Tại Huyền Đô đại lục, hơn tám thành tu sĩ không biết được các bí vấn này, đa số chúng đã được các tông phái cùng Hoàng Triều liên thủ cất giữ và phong bế thông tin. Đứng ở vị thế của những người cầm quyền, những bí vấn này chỉ họ biết là được rồi. Hơn nữa, bản thân bí vấn đã là minh chứng cho địa vị siêu nhiên của những thế lực này.

...

Ngay lúc này tại trong phòng tắm của Lâm phủ, một thiếu niên trên người không mảnh vải đang ngồi đã tọa mà hấp thụ linh khí. Xung quanh hắn có những hình vẽ bằng nước kỳ quặc, nguệch ngoạc được sắp xếp theo một trật tự nào đó, nếu có tu sĩ nào bắt gặp được sẽ cực kỳ kinh ngạc. Bởi những hình vẽ đó khi kết hợp với nhau liền tạo thành một loại trận pháp.

Bất cứ người nào thấy được cũng sẽ biết đó là trận pháp nhưng không có mấy ai có thể kể ra được tên của loại trận pháp này. Trận pháp này là một loại cổ trận, nó có tên gọi là Thái Âm Minh Nguyệt Tụ Huyền trận.

Từ viễn cổ, Thái Âm Minh Nguyệt Tụ Huyền trận là loại đại trận duy nhất có thể hút Âm khí từ mặt trăng. Về mặt tác dụng thì không khác gì Tụ linh trận nhưng bản chất lại khác hoàn toàn. Ngũ Hành linh khí có thể so với Âm khí sao? Đương nhiên là không, vĩnh viễn là không.

Tu sĩ sử dụng Âm khí để tu luyện trong một tháng bằng với việc sử dụng Ngũ Hành linh khí tu luyện trong mười năm. Chỉ một điều này thôi cũng đủ nói lên sự đáng sợ của Âm khí rồi, chưa kể sự xuất hiện của Âm khí cũng sẽ gây nên biến đổi cho Ngũ Hành linh khí nữa.

Đây chính là một mũi tên bắn chết hai con nhạn.

Người biết được cách bày trận này đương nhiên cũng biết luôn bí vấn về mặt trăng, tự nhiên địa vị của người đó cũng cực kỳ kinh người. Người đó chính là Khương Hy, một tòa Công Thư Lâu di động trong nhân gian.

Lấy tu vi hiện giờ của Khương Hy, dĩ nhiên hắn không đủ sức để bày toàn vẹn Thái Âm Minh Nguyệt Tụ Huyền trận rồi, thậm chí trận pháp hắn bày ra hiện giờ cũng không hút được một tia Âm khí nào cả, nhiều nhất hiện tại hắn chỉ có thể nhờ vào trận này để hấp thụ Thủy linh khí tinh thuần mà thôi.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi, Âm khí quá mất cảm. Hắn dám chắc những Nguyên Anh lão tổ kia sẽ không vì chút Âm khí đó mà đến đây nhưng tu sĩ Kim Đan cảnh thì lại khác. Không nói đâu xa, cách đây năm mươi dặm về phía nam còn có sự tồn tại năm vị Kim Đan cảnh của Nguyệt Hải Thành. Một trong số đó còn là Kim Đan đỉnh phong, hắn tránh không nói. Vậy nên Thủy linh khí tinh thuần là tốt lắm rồi.

...

...

Đạt được trạng thái tốt nhất, Khương Hy liền đưa tay lên bấm quẻ. Hắn muốn tính xem thời điểm nào mới tốt để có thể đột phá. Hôm nay, Khương Hy dự tính sẽ đột phá đến Luyện Khí tầng hai nhờ vào Thái Âm Minh Nguyệt Tụ Huyền trận, vốn dĩ hắn sẽ đợi đến chuyến đi rừng vào ngày kia rồi đột phá nhưng hôm nay thật may mắn cho hắn. Hắn đã có đủ tài liệu cần thiết cho việc đột phá rồi.

Tài liệu ở đây chính là Thực Thủy trùng, đặc biệt là những con Điền đại phụ lấy ra từ trong cơ thể người bệnh. Khi Thực Thủy trùng hút nước trong cơ thể người thì bản thân nó cũng sẽ đạt được một loại sinh cơ nào đó có thể giúp nó tồn tại được, đáng nói là chỉ có nước trong cơ thể người mới có được hiệu quả đó. Loại sinh cơ này khi cộng hưởng với nhau sẽ tạo thành một trợ lực cực kỳ đáng sợ đối với trùng chúa. Trùng chúa nếu thôn phệ đám sinh cơ này, nó tuyệt đối sẽ lột xác thành sinh vật có sinh mệnh cao giai hơn.

Nhưng đáng tiếc, con trùng chúa này không có được điểm phúc đó, bản thân nó lúc này chính là tâm trận của Thái Âm Minh Nguyệt Tụ Huyền trận. Còn những con Thực Thủy trận khác sẽ đóng vai trò như ‘kỳ trận’, một khi Khương Hy khởi động đại trận thì toàn bộ cơ thể trùng chúa chính là trung gian chuyển hóa linh khí cho hắn.

Khương Hy lăm lăm bấm bấm quẻ không được bao lâu, ngón tay liền dừng lại, hắn khẽ thở dài tự nói:

“Một giờ đồng hồ nữa”.

Thời gian tuy không dài nhưng cũng không ngắn, hắn không thiếu việc để làm. Một tiếng này ngoài việc giữ trạng thái luôn luôn được đỉnh phong ra, hắn cần phải suy tính đến chuyện khác nữa.

Đơn cử ưu tiên nhất hiện tại nhất chính là tìm tài liệu chế luyện Ân Căn phù. Hắn mặc dù đã có dự tính đầy đủ cho chuyến đi ngày kia nhưng kỳ biến phát sinh là điều chắc chắn sẽ có, hắn không thể không phòng.

Tại sao Khương Hy lại chắc chắn đến vậy?

Tu sĩ tu luyện vì trường sinh, đây chính là nghịch ý trời, mà đã nghịch ý trời tất phải bị diệt. Phàm nhân một khi bước chân vào con đường tu chân thì nhân quả đã được kích hoạt rồi, con đường tu chân căn bản không còn đường lui, đường lui duy nhất chính là chết.

Một khi tu sĩ một có động thái nào đó thì trong vô hình sẽ có kỳ biến xuất hiện ngăn cản.

Nhân quả của Khương Hy đương nhiên đã bắt đầu rồi, lần ám sát vừa rồi chính là minh chứng cụ thể nhất. Dù đây chỉ là ý định tức thời của Lâm Thanh

Đỉnh nhưng từ góc độ của Khương Hy mà nói, đây là việc chắc chắn sẽ xảy ra.

Tại tu chân giới, câu nói phổ biến nhất khi nói về phạm nhân chính là ‘phạm nhân vô tri’, vô tri đến ngớ ngẩn, toàn bộ cuộc sống và số mệnh đều bị thao túng mà không hề hay biết gì hết.

Khương Hy nhắm mắt lại, bắt đầu mình tưởng.

Ngoài kia, mặt trăng ngày càng sáng, không khí ngày một mát mẻ.

...

Cuối cùng, một giờ đã trôi qua. Khương Hy mở mắt ra, khóe miệng hần khê cong nhẹ lên rồi nói nhỏ:

“Bắt đầu thôi”.

Lời vừa dứt, khí thể của hần liền toàn diện mở ra, hần vận linh lực lên, bắt đầu khởi động Thái Âm Minh Nguyệt Tự Huyền trận. Những hình vẽ kỳ dị bằng nước đã sớm khô kia bắt đầu lại hiện lên, mang theo những tia sáng huyền ảo màu tím nhạt. Đại trận được mở ra, những con Thủy Trùng liền bắt đầu cố gắng giãy dụa, chúng tựa như rất đau đớn nhưng Khương Hy sẽ quan tâm sao?

Linh khí xung quanh bắt đầu hội tụ lại quanh trận, từng đoàn Thủy linh khí tách ra khỏi không khí và nước mà tiến nhập về phía trùng chứa. Đây là công đoạn cực kỳ khó khăn, Khương Hy không giữ lại chút sức lực nào, hần mở linh thức ra và bắt đầu dẫn dắt từng đoàn linh khí đó lần lượt tiến vào cơ thể trùng chứa.

Cơ thể trùng chứa liền run lên rồi bắt đầu to ra, so với việc hấp thụ nước thì trực tiếp hấp thụ Thủy linh khí bổ hơn nhiều. Khương Hy chính là đang cho trùng chứa ‘ăn’, trùng chứa không biết chuyện gì đang xảy ra cả, nó đang sung sướng vô cùng. Nó không quan tâm đồng bào, con dân của nó đang bị đau đớn đầy đọa như thế nào, nó chỉ biết đoàn Thủy linh khí kia chính là bữa ăn tuyệt vời nhất.

Nó tham lam chủ động vươn ra ba cái vòi dài mà ra sức hút, cho đến khi cơ thể của nó không còn lớn được nữa, nó liền dừng. Khương Hy cũng dừng. Cơ thể của trùng chứa lúc này cực kỳ to, to đến khủng bố, nó hiện tại đã to bằng một đứa trẻ sơ sinh. Chỉ nghĩ đến việc một con trùng to đến thể cư ngụ trong cơ thể người thôi mà rung hết cả mình, đương nhiên không có người nào có thể chứa nổi con trùng đó.

Trùng chứa lúc này rất thỏa mãn, nó không có mặt mũi nên Khương Hy không biết tâm trạng của nó thế nào nhưng ba cái vòi cứ ngoe nguẩy tựa như đuôi mèo kia cũng đủ làm hần hiểu rồi.

Khương Hy nhếch miệng cười, cho ‘ăn’ xong rồi thì bước kế tiếp dĩ nhiên sẽ là làm thịt.

Hần dùng hai tay bắt ấn, tập trung toàn bộ lực lượng của Thái Âm Minh Nguyệt Tự Huyền trận lại rồi bao vây lấy con trùng chứa. Con trùng chứa đang thỏa mãn với bữa ăn của mình đột nhiên bị từng đoàn ánh sáng tím bao phủ lấy liền hoảng sợ, dù nó chỉ là sinh mệnh cấp thấp nhưng đứng trước tử vong, vạn vật đều bình đẳng, nó cũng không ngoại lệ. Trùng chứa cảm ứng được tử vong đang kéo đến.

Nó bắt đầu giãy dụa nhưng bất thành, cơ thể của nó đã quá to, quá tròn, đến mức nó không thể kiểm soát được cơ thể của mình nữa. Thấy vậy, Khương Hy dùng linh thức tác động vào nó, đúng hơn là lượng linh khí được chuyển hóa trong cơ thể nó. Hần bắt đầu thu hoạch.

Trùng chứa dù có nguyện ý hay không thì nó hiện tại không khác gì một cái đỉnh luyện cả, nó buộc phải nhả Thủy linh khí ra. Từng đoàn Thủy linh khí thoát ra khỏi cơ thể nó liền nhập vào đoàn ánh sáng tím kia, xanh tím đan xen lẫn nhau mà hòa trộn trông rất huyền ảo.

Đây chính là một trong hai hình thái đỉnh cao nhất của Thủy linh khí - Quý Thủy linh khí.

Quá trình này diễn ra rất nhanh, cho đến khi trùng chứa bị rút khô, cơ thể nó liền teo lại còn rất nhỏ. Từ một cơ thể to bằng trẻ sơ sinh mà trong vòng không đến năm phút đã bị teo lại bằng một ngón tay. Nó yếu ớt rơi xuống đất, không rõ sống chết.

Nhìn đoàn Quý Thủy linh khí kia, Khương Hy khẽ gật đầu. Hần bắt đầu hấp thụ chúng, đoàn linh khí kia dưới sự dẫn dắt của linh thức mà từ từ vây quanh lấy hần rồi theo thứ tự mà nhập thể.

Khí thể của Khương Hy nhanh chóng hồi phục đến đỉnh phong hai mươi hai chu thiên và có xu hướng xông thẳng lên.

"Âm"

Một tiếng kêu liền phát ra, khí thể của hần bắt đầu kéo lên. Cửa quan hai mươi hai chu thiên nhanh chóng bị phá, hần liền tiến nhập vào chu thiên thứ hai mươi ba. Không dừng tại đó, khí thể của hần liền tục bứt phá rồi xông thẳng qua cửa ải thứ hai mươi tư.

Một tiếng vang nhỏ kêu lên ở trong người hần. Xương cốt và bắp thịt đều bắt đầu có động thái cực cực. Trên làn da của hần, từng lỗ chân lông bắt đầu giãn ra, một đoàn chất lỏng màu đen theo đó mà xuất hiện dần. Cơ thể hần đang bắt đầu đào thải tạp chất, ở giai đoạn này, tạp chất của hần đã không nhiều như lúc trước nữa rồi.

Khương Hy lúc này thành công qua ải, hần đã chính thức trở thành tu sĩ Luyện Khí tầng hai.

Quý Thủy linh khí vẫn còn, hần đương nhiên không để phí rồi. Khương Hy tiếp tục vận lực mà hấp thụ, khí thể của hần lại tiếp tục tăng cao.

Hai lăm... hai sáu... hai bảy... hai tám... hai chín... ba mười.

Ngay lúc hấn đạt được ba mươi chu thiên, Quý Thủy linh khí cũng không còn. Khương Hy vui mừng, hấn không nghĩ tới hiệu quả lại tốt đến vậy. Phải biết ở đời này hấn rất trọng thị việc hấp thụ linh khí ở giai đoạn đột phá, mục đích của hấn là đạt được hoàn mỹ đột phá, hoàn mỹ căn cơ. Vậy nên hấn luôn chờ tới thời điểm thích hợp, cũng chính vì vậy mà linh khí hấn hấp thu về chất lại cao đến dọa người.

Theo hấn tính ban đầu thì hấn sẽ đạt được tầm hai sáu, hai bảy chu thiên là cùng. Nào ngờ hấn lại một hơi đạt đến Luyện Khí tầng hai trung kỳ, quả nhiên là ngoài ý muốn.

Hấn mỉm cười rồi giải đi trận pháp, bắt đầu ổn định cảnh giới.

...

Không bao lâu sau, Khương Hy thở nhẹ ra một hơi, hấn đã tạm thời ổn định bước đầu. Hấn không thể ngồi lâu ở trong phòng tắm được nữa, tuyệt đối sẽ bị người khác nghi ngờ. Hấn đứng dậy nhìn xung quanh một lượt, Khương Hy nghĩ đến gì đó rồi khẽ cười, sau đó hấn dùng linh lực bọc trùng chứa lại cho vào hộp gỗ. Còn những con Thực thủy trùng kia thì thôi, chết rồi thì còn giá trị gì nữa.

Hấn nhanh chóng mà dọn dẹp trong im lặng, sau đó liền tẩy rửa thân thể mình cho sạch sẽ, nhất là những tạp chất kia, hấn không xử lý thì không được.

Sau khi xong xuôi hết thì thời điểm lúc này cũng đã quá nửa đêm. Trên đường về, Khương Hy đương nhiên không quên ngắm vầng trăng trên trời kia, hấn mỉm cười nói:

"Thật đẹp".

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nổi giận

Nắng lên, đường liền đông người.

Hôm nay, Linh Vân trấn đông đúc đến lạ thường, đối với người ngoài có lẽ là đúng nhưng với người dân ở đây không. Đây là cảnh vốn dĩ và đáng ra phải luôn tồn tại ở Linh Vân trấn mới đúng. Nào ngờ chỉ một con Dịch trùng đi qua mà đã cướp đi quá nhiều thứ ở đây rồi, giờ đây, Linh Vân trấn mới thật sự là Linh Vân trấn.

...

Sáng sớm hôm nay, Lâm Lục Viễn đã cho mời Điền đại phu và Khương Hy đến đại sảnh có việc. Điền đại phu có chút không hiểu, đại sảnh lão đã đi qua không ít lần nhưng đó là vào giờ ăn tối. Còn vào ban ngày, Lâm Lục Viễn thường dùng nó vào việc thương nghị nội vụ của Linh Vân trấn hơn, ở thời điểm này thì đúng là không có điều gì liên quan đến lão cả. Cũng bởi vậy mà lão có chút suy nghĩ.

Dù trong lòng có chút bồn chồn nhưng người đã mời rồi thì Điền đại phu không đi không được, lão đành dẫn Khương Hy đến đại sảnh, trên đường đi, nhiều gia nô nhìn thấy cảnh này mà lên cười khúc khích. Sắc mặt Điền đại phu có chút đỏ lên, không rõ có phải là thẹn quá hay không.

Điền đại phu đang làm chính là dẫn Khương Hy, là "dẫn" chứ không phải bảo hấn đi theo. Khương Hy lúc này một tay thì bị Điền đại phu kéo, tay còn lại đang dụi dụi vào mắt, thi thoảng hấn còn ngáp vài cái, quần áo, tóc tai có chút lộn xộn. Thoạt nhìn trông có chút luộm thuộm, đáng yêu nhưng nên nhớ đối tượng là ai.

Ở độ tuổi mười lăm của Khương Hy, đối với nam nhân thì vừa đủ tuổi cho việc kết hôn. Độ tuổi này đáng ra nên có chút chừng trạc mới đúng, nào có "lỗi thời" như hấn, tính ra Điền đại phu dẫn hấn đi cũng có chút xấu hổ.

Lão không biết sao hôm nay hấn lại dậy trễ đến thế, lão phải gọi năm lần bảy lượt như gọi dò mới lôi hấn xuống giường được. Nhưng lão cũng không trách, đành phải cắn răng tự nhủ:

"Thời thì mất mặt một chút cũng được"

Khương Hy là người tu hành, hơn nữa còn là 'lão quái vật', hấn hiển nhiên không có ngủ quên trời quên đất đến thế. Đêm qua sau khi đột phá xong, hấn trở về phòng liền tiếp tục ổn định cảnh giới, dù sao Điền đại phu cũng đã ngủ rồi, hấn cũng không quá để ý đến việc hai người đang chung phòng. Kết

quả đến gần sáng mới ổn định xong, hắc ngũ còn không đến một canh giờ liền bị gọi dậy lỗi đi.

...

...

Tại đại sảnh, Lâm Lục Viễn đã thức dậy từ sớm, y phục cũng đã chỉnh trang toàn diện. Thấy Điền đại phu đến, hắc ngũ vội chào hỏi một hai câu, cho đến khi thấy Khương Hy thì giật mình không thôi. Không chỉ Lâm Lục Viễn mà đến cả Điền đại phu cũng giật mình, Khương Hy hôm nay khác ngày thường thì thôi nhưng đến Lâm Lục Viễn cũng khác thường.

Vốn dĩ, Lâm Lục Viễn là một trung niên nhân dáng gầy mặt béo nhưng hôm nay thì không còn như thế nữa, hắc ngũ giờ là một thân mười phần béo tốt. Làn da căng bóng, khí sắc hồng hào, thân hình to béo đúng chuẩn quan lại, giờ đây bộ đồ hắc ngũ mặc không còn rộng như trước nữa mà vừa khít như in.

Lâm Lục Viễn thấy Điền đại phu giật mình cũng không biết nên nói thế nào. Trước đây vì dịch trùng mà hắc ngũ ăn không ngon ngủ không yên mới để cho tình trạng thân thể suy nhược đến vậy, còn bây giờ dịch trùng cũng đã xử lý xong, chỉ còn mỗi nguồn nước nữa thôi nhưng đó cũng không phải chuyện của hắc ngũ.

Vậy nên Lâm Lục Viễn mới thoải mái mà sinh hoạt điều độ như trước. Mấu chốt là hắc ngũ đã béo tốt lên mấy ngày rồi, chẳng qua là Điền đại phu mỗi lần chữa bệnh xong liền về cấm cung mà ăn, đến nói chuyện cũng không làm thì làm sao mà nhận ra được.

Điền đại phu nhận ra bản thân có chút thất thố liền đưa tay lên giả vờ ho vài tiếng rồi nói:

“Không biết hôm nay Lâm đại nhân gọi lão phu đến có chuyện gì không?”

Nghe vậy, hai má Lâm Lục Viễn có chút rung nhẹ, hắc ngũ cười đáp:

“Ha ha ha, những ngày qua Điền thân y và Khương đại phu đã vất vả rồi. Hôm nay, bản quan mời hai vị đến là muốn chính thức cảm tạ hai vị một phen”.

Điền đại phu cười nhẹ, lắc đầu nói:

“Lâm đại nhân quá khen, đây vốn dĩ là chuyện nên làm, ngài không cần phải cảm tạ bọn ta. Nếu Phủ thành chủ không báo thì bọn ta đã không biết, ngài nên cảm tạ Phủ thành chủ mới đúng”.

Lâm Lục Viễn lắc đầu mà đáp:

“Điền thân y, Nguyệt Hải Thành Phủ thành chủ cũng không phải là ngài, họ cũng như ta, đều là làm theo chức trách. Hơn nữa, hôm nay bản quan đại diện cho Linh Văn trấn mà không phải là cá nhân, mong Điền đại phu đừng từ chối. Đây cũng là ý tốt của dân chúng Linh Văn”.

Điền đại phu nghe vậy liền, lão trầm mặc một chút rồi đáp:

“Thôi được rồi, lão phu... đành nhận vậy”

Lâm Lục Viễn liền cười vui vẻ, hai má thịt của hắc ngũ rung lên, hắc ngũ quay lại ra hiệu cho lão quản gia đang đứng gần đó. Lão quản gia hiểu ý liền cung kính gật đầu, sau đó lão nói:

“Vào đi”

Lời vừa dứt, từ đằng sau tấm bình phong, một đoàn người liền đi ra, trên tay mỗi người mang theo từng hòm rương nhỏ. Sắc mặt Điền đại phu có chút đen lại, lão còn không nhận ra thì sống mấy chục năm cũng uống công. Từ bao giờ mà ý tốt của dân chúng lại được đặt trong hòm trang trọng đến thế kia? Từng chiếc hòm lần lượt được mở ra, ở trong không ngoài dự đoán, toàn là vàng bạc.

Lâm Lục Viễn bảo lấy danh nghĩa của Linh Văn trấn hay cá nhân hắc ngũ đều không quan trọng, dù sao cũng chỉ là một cái có để tặng quà mà thôi. Để Lâm Lục Viễn phải dùng đến việc lấy có khác ngoài bản thân mình thì trên đời này e rằng chỉ có một mình Điền đại phu đây.

Với lão nhân này mà nói, vàng bạc đã không phải là thứ quá quan trọng, lão là một người đã kinh qua sinh tử, mạng sống mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, bản thân Điền đại phu cũng chính là một phú hộ, lão nhân này rất giàu nhưng ngại nổi lại không thể hiện ra. Khương Hy sống cùng lão đương nhiên hắc ngũ biết, lão mà không có tiền thì làm sao mua được nhiều Huyết Tinh Thảo đến thế.

Nhưng lời đã nói ra thì không thể rút lại được, Điền đại phu đã nói nhận thì lão sẽ nhận, chỉ có điều tâm trạng của lão không tốt lắm mà thôi.

Đằng sau lão, Khương Hy lúc này đã hoàn toàn tỉnh ngủ, trong lúc đám gia nhân mở từng hòm rương ra, hắc ngũ đã tranh thủ chỉnh trang tóc tai và y phục gọn gàng. Xong xuôi hết thì chăm chú mà quan sát đám người, ở góc độ của hắc ngũ, hắc ngũ thấy được những điều mà Điền đại phu không thể nhận ra. Tỷ như ánh mắt của Lâm Lục Viễn chẳng hạn.

Bản thân Khương Hy là tu sĩ, hơn nữa sau khi đột phá đến Luyện Khí tầng hai, linh thức của hắc ngũ lúc này cực kỳ mạnh. Ở phương diện chiến lược mà nói, toàn lực dùng hết mọi thủ đoạn hiện tại thì hắc ngũ cũng có vốn để đánh với Thanh Bình một trận ra trò chứ đừng nói tới là Lâm Lục Viễn.

Khương Hy nhận ra Lâm Lục Viễn có chút khác lạ từ lúc hắc ngũ chào hỏi Điền đại phu rồi. Nếu mấy ngày trước, ánh mắt của Lâm Lục Viễn mang hình

bóng của một vị quan vì dân vì mình thì bây giờ ánh mắt hắn lại mang một cái gì đó rất kỳ lạ, tựa như một như con hồ ly vậy.

Khương Hy trầm mặc, ánh mắt của hắn có chút đổi, nhân lúc không người để ý, hắn khẽ nhếch mép lên.

Điền đại phu sau khi đồng ý tiếp nhận thì Lâm Lục Viễn cũng cho người đem từng hòm rương đó trở về trạch viện của bọn họ. Khương Hy đợi đến lúc này mới lên tiếng:

“Tiện thể Lâm đại nhân ở đây, ta cũng có đôi lời muốn nói”.

Lâm Lục Viễn liền nhướng mày lên nhưng rất nhanh trở lại như cũ, hắn cười đáp:

“Khương đại phu cứ tự nhiên”.

Khương Hy cười nói ra:

“Ta muốn gặp Lâm”.

Nghe vậy, ánh mắt của Lâm Lục Viễn có chút đổi, lão quản gia đứng ngay sau hắn trong lòng như rơi một tiếng bộp, Điền đại phu dù có chút phiền muộn nhưng nghe đến cái tên ‘Lâm’, lão cũng nghiêm túc hẳn lên.

Điền đại phu lo lắng Khương Hy sẽ bị ám sát một lần nữa nên lão đã đi tìm lão quản gia để hỏi ngọn ngành chi tiết, và lão biết được cái tên ‘Lâm’. Qua thám thính, lão cũng biết được ‘Lâm’ là tên gia nô hầu cận với Lâm Thanh Đình, lão liền tức giận. Lúc đó nếu không phải vì công chuyện, lão đã trực tiếp đưa Khương Hy ra khỏi Lâm phủ rồi.

Lâm Lục Viễn trầm mặc đôi chút rồi gật đầu đáp:

“Được, bản quan sẽ để quản gia dẫn đường”.

Khương Hy lắc đầu nói:

“Lâm đại nhân không cần phiền đến thế, lão bá tuổi đã cao, những nơi ẩm thấp như đại lao thật không phù hợp, chi bằng... trực tiếp áp giải hắn đến đây. Lâm đại nhân thấy thế nào?”

Sắc mặt Lâm Lục Viễn liền trầm lại, hắn đưa mắt quan sát Khương Hy, cố gắng tìm ra sơ hở. Người thiếu niên trước mặt hắn đây quả thật không giống với người bình thường, so với Điền đại phu thì Khương Hy chính là đối tượng mà hắn cần trọng hơn cả. Hắn đã nhìn nhăm Khương Hy tận hai lần thì ai dám nói chắc sẽ không có lần thứ ba.

Nhưng càng nhìn hắn càng thấy không đúng, bởi vì hắn không nhìn thấy bất cứ gì cả. Một người dù tâm tư có kín đáo đến đâu thì hắn cũng sẽ nhìn ra, mỗi tội không biết được người đó đang giữ điều gì thôi. Còn đằng này là không thấy một cái gì hết, tựa như hắn đang nhìn vào một mặt hồ sâu thẳm vậy.

“Lâm đại nhân?”, Khương Hy đột nhiên gọi hắn.

Lâm Lục Viễn liền khẽ giật mình có chút thất thố, hắn nhanh chóng ổn định cảm xúc mà đáp:

“Bản quan hiểu rồi, cứ làm theo ý Khương đại phu đi”.

Sau đó, hắn quay sang dùng ánh mắt mà ra hiệu cho lão quản gia, lão nghiêm túc nhận lệnh rồi đi đâu đó. Đại sảnh chỉ còn ba người, không khí bỗng dưng căng thẳng hẳn lên, Điền đại phu thì ngồi xuống ghế mà đợi, lão không nói gì hết, chỉ rót trà ra chén rồi uống, uống xong rồi lại rót, rót rồi lại uống. Lão cứ lặp đi lặp lại hành động đó liên tục, cho đến khi lão quản gia trở về thì bình trà đã cạn đầy rồi.

Theo lão quản gia trở về là hai binh lính đang áp giải một thiếu niên, thiếu niên này trông thật thảm hết chỗ nói. Trên cổ bị đeo một cái gông nặng đến mức còng hết cả người xuống đất, hai tay hai chân thì bị xích lại, y phục trên người thì chỗ rách chỗ nát, trên đó còn có vết máu khô đọng lại, mặt mày thì lấm lem, dù nhìn ở góc độ nào đi nữa thì cũng quá mức thảm.

Thiếu niên đó không ngoài ai khác chính là Lâm.

Nhìn Lâm, Khương Hy không nảy lên bất cứ cảm xúc nào đặc biệt cả, hắn chỉ im lặng mà nhìn một khoảng thời gian ngắn rồi mới lên tiếng:

“Tại sao ngươi lại muốn giết ta?”

Đang bị gông đeo ép xuống mặt đất, Lâm liền gắng gượng người mà ngẩng đầu lên, hắn khó khăn đáp:

“Không vì lý do gì cả”

“Không vì lý do gì?”, Điền đại phu bất chợt nói ra, giọng nói già nua đầy ồm trọng của lão thường ngày đã không còn, lão bây giờ chỉ có phần nộ mà thôi. Lão nói tiếp:

“Không vì lý do gì mà ngươi lại muốn giết người, ngươi cho rằng lão phu sẽ tin?”

Lân nghe vậy liền cười khẩy một tiếng, hần nói:

“Điền thân y, tin hay không là chuyện của người, không phải của ta”

“Người...”, Điền đại phu nói không nên lời, bực tức mà chỉ vào hần. Mặt lão liền đỏ hết cả lên. Lão vốn dĩ là đã cố gắng giữ bình tĩnh lắm rồi nhưng khi gặp kẻ được cho là ‘chủ mưu’ vụ ám sát Khương Hy, lão liền nổi giận.

Thật tình cũng không trách được Điền đại phu, một người vốn dĩ cô đơn gần một đời như lão bỗng dưng có được một ‘đứa con’ thì cũng khó tránh việc cảm xúc thái quá.

Thấy vậy, Khương Hy nhanh chóng lại đỡ dành lão đôi chút, chờ Điền đại phu nguôi ngoai rồi hần mới chuyển qua Lân mà nói:

“Vậy là người sẽ không chịu nói sao?”

Lân đáp:

“Ta nói rồi, là ta làm, không liên can đến ai cả”

“Rằm”.

Một tiếng động đột nhiên vang lên, Lân liền ngã xuống đất, miệng thò ra một ngụm máu, cái gong đeo trên cổ hần cũng bị gãy làm đôi. Ngay lúc Lân vừa dứt lời, Khương Hy cũng vừa vận vận xong lĩnh lực mà đánh thẳng vào ngực hần, thân người hần dưới kinh lực kinh người mà bị đập vào cột nhà.

Khương Hy đưa hai tay lên phui phui rồi nhìn hần mà nói:

“Nếu vậy thì ta giết người cũng không sao đâu nhỉ?”

Lân chật vật đứng dậy, ánh mắt hần như không thể tin được mà nhìn Khương Hy. Hần lại phun ra thêm một ngụm máu, miệng run rẩy như muốn nói gì đó mà không thể nói nên lời.

Toàn bộ đại sảnh liền yên tĩnh trở lại.

Điền đại phu trở mắt mà nhìn Khương Hy.

Lâm Lục Viễn cùng lão quản gia kinh dị cùng không ngờ mà xem hần.

Hai tên lính áp tải đi theo thì chết lạng một chỗ, so với bọn hần, mọi việc diễn ra quá nhanh, bọn hần còn không kịp biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

Lâm Lục Viễn là người đầu tiên ổn định lại được, không hổ danh là người lăn lộn trong chốn quan trường, hần cười có chút khó khăn mà nói:

“Khương đại phu, người... không thể giết”

Ánh mắt Khương Hy lạnh nhạt mà nhìn sang, trong một khoảnh khắc, sống lưng của Lâm Lục Viễn như lạnh lại, hần khẽ run lên, tự như:

“Người này...”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Một người tham, kẻ bước dài

Trong lòng Lâm Lục Viễn lúc này như muốn dậy sóng, hần không ngờ mọi chuyện chỉ trong chớp lát liền bị lật đổ nhanh như vậy. Hôm trước, sau khi nhận được toàn bộ thông tin về Lân từ lão quản gia, hần đã đích thân đến đại lao để thẩm tra.

Dựa vào thông tin hần lấy được, hần thành công tìm ra thủ phạm chân chính của vụ ám sát. Kết quả không ai khác ngoài Lâm Thanh Đình, hần vốn dĩ đã nghĩ đến rồi nên cũng không ngạc nhiên là bao. Nhưng cũng vì thế mà hần rất đau đầu.

Nếu chuyện xảy ra trong tình huống bình thường thì Lâm Lục Viễn có thể sẽ đưa con trai hần vào diện điều tra mà răn dạy một phen, dù sao đối với hần,

chỉ cần Khương Hy không chết thì không thành chuyện lớn. Hẳn tự nhiên sẽ có cách để đổi đen thành trắng, xóa mọi nghi ngờ cho con trai. Đối với dân chúng, hẳn tự nhiên mà trở thành người công chính nghiêm minh, từ đó liền tin nhiệm hẳn hơn.

Đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Tuy nhiên, tình huống bây giờ không cho phép hẳn làm được điều đó. Lâm Thanh Đình đã bị phế, cả ngày chỉ có thể sống vật vờ như cái xác không hồn, Lâm phu nhân từ chuyện đó đến giờ ngày nào cũng dùng nước mắt để rửa mặt. Nếu hẳn dám đưa Lâm Thanh Đình vào vòng điều tra, Lâm phủ coi như tan tác.

Lâm Lục Viễn về bản chất là một con cáo già, quan lại có ai không cáo già chứ. Nên nhớ rằng, Thanh gia kiểm soát Linh Vân trấn những ba mươi năm, tuy rằng Lâm Lục Viễn chỉ trẻ hơn có mười năm nhưng dưới tình thế đó hẳn vẫn có thể gây dựng thế lực riêng cho mình cũng đủ chứng minh năng lực của hẳn rồi. Gặp người khác có khi bị Thanh Bình bức đi rồi cũng nên.

Thanh Bình hiện nay trong mắt phẩm nhân cũng có thể được xem là ‘quái vật’ bởi không có phẩm nhân nào giữ được tuổi trẻ thanh xuân như hẳn cả, hơn nữa võ lực của hẳn cũng cực kỳ cao thâm. Đến một nhân vật như vậy mà vẫn còn kiêng kỵ Lâm Lục Viễn thì quả thực kẻ này khó chơi.

Quay lại chuyện chính, Lân không phải là trẻ cô nhi, hẳn có gia đình, vì gia cảnh quá nghèo khó mà hẳn phải gán thân tại Lâm phủ. Với vị thế của nhà hẳn lúc đó thì Lân cũng được xem là rất may mắn rồi. Trong đợt dịch trùng vừa qua, phụ thân hẳn không may là một trong những người đầu phát bệnh nên đã qua đời. Mẫu thân hẳn dù không nhiễm dịch trùng nhưng năng vốn dĩ cũng đã mắc một căn bệnh nan y, cùng với nỗi đau mất chồng mà bệnh tình ngày một xấu đi.

Lân dù đang ở tại Lâm phủ nhưng khi biết chuyện, lòng hẳn liền bồn chồn không yên. Nếu nói nghịch lân của Lân nằm ở đâu thì hiện tại chắc chắn là mẫu thân hẳn. Bởi vậy hẳn mới ra sức làm việc tại Lâm phủ, bất kể tốt xấu, hẳn đều tự đặt cho mình một trọng trách phải để mẫu thân mình sống an nhiên hết quãng đời còn lại. Lâm Thanh Đình đương nhiên biết được việc đó và hẳn đã cùng Lân làm một cái giao dịch.

Giao dịch đó là hẳn phải thay Lâm Thanh Đình gánh hết mọi tội lỗi, đổi lại là một mảnh trời bình yên cho mẫu thân.

Trong mắt Lâm Thanh Đình, giao dịch này xem như đã xong, nhưng trong mắt Lâm Lục Viễn, giao dịch này còn chưa hết. Lân dù có thay con trai hẳn nhận tội thì chuyện có liên can đến Điền đại phu tất sẽ có Nguyệt Hải Thành can dự vào. Nguyệt Hải Thành một khi đã muốn quản thì dù Lâm Lục Viễn có dùng bất cứ thủ đoạn nào đi chăng nữa cũng không thể làm gì được.

Vậy nên Lâm Lục Viễn đã quyết định, trước khi chuyện đó xảy ra, Lân buộc phải chết, hơn nữa còn phải là tự sát. Nếu hẳn giết Lân, mọi điều tra đều sẽ dồn về phía hẳn, đến lúc đó hẳn sẽ bị đào sâu đến từng góc ngách trong quá khứ, tội chồng tội là điều không thể tránh khỏi.

Còn nếu Khương Hy đánh chết hẳn, mọi hướng điều tra sẽ đổ dồn về con trai hẳn, Điền đại phu chưa từng nghi ngờ Lân bao giờ, cái lão muốn nghe nhất chính là cái tên Lâm Thanh Đình. Đừng nghĩ lão nhân này là y sư mà hiền từ, lão một khi đã lạnh nhạt với ai thì kẻ đó cũng nên lo đi là vừa. Về phía Nguyệt Hải Thành, họ đương nhiên sẽ tin lời lão hơn rồi.

Theo dự tính, Lâm Lục Viễn cùng với Lân đã làm một cái giao dịch, dùng mạng hẳn đổi lấy phần đời an nhiên cho mẹ. Giao dịch này không khác gì với Lâm Thanh Đình nhưng uy vọng của Lâm Lục Viễn lại hơn hẳn, chưa kể hẳn còn lấy danh dự ra đảm bảo sẽ tìm người chữa trị bệnh cho mẫu thân của Lân nữa nên Lân đã gật đầu đồng ý.

Theo dự tính, hôm nay chính là lúc Lân sẽ tự sát trước mặt họ, Lâm Lục Viễn đã có dự tính trước, dù Khương Hy có mở miệng hay không thì hẳn cũng sẽ đưa họ đi gặp Lân. Nếu có khác thì chẳng qua là hẳn không muốn thấy Lân chết ngay tại đại sảnh mà thôi. Nơi đây hẳn dùng để thương nghị nội vụ, sao dám để có người chết ở đây được. Nào ngờ sau khi ăn một đòn từ Khương Hy, hẳn lại trông như sống dở chết dở rồi.

Lâm Lục Viễn nhìn Khương Hy, hẳn hít vào một hơi thật sâu rồi nói:

"Khương đại phu, bản quan hiểu cảm giác của người nhưng xin người giữ bình tĩnh... người này không thể chết được"

Khương Hy nhắm mắt lại, tựa như đang suy nghĩ gì đó, không bao lâu sau, hẳn mở mắt ra mà nói:

“Được, ta sẽ không giết hẳn nhưng mà...”

Lời vừa dứt, thân ảnh hẳn như quỷ mị mà đột ngột xuất hiện trước mặt Lân, tay phải hẳn nắm lại thành quyền đánh về phía ngực Lân. Bất ngờ bị trúng đòn, thân người Lân liền cong lại, miệng phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống đất mà ngất đi.

“... đánh ngất hẳn thì không sao chứ?”, Khương Hy quay người lại nói.

Lâm Lục Viễn liền há hốc mà nhìn, hẳn không thể tin nổi người thiếu niên này lại kinh khủng đến như vậy. Trong đầu hẳn vô thức mà nảy ra vô số câu hỏi.

Người đã đánh rồi thì còn hỏi làm gì?

Đường đường là một y sư sao lại ra tay hung tàn đến thế?

Không phải có câu ‘lượng y như từ mẫu’ sao?

Lão quản gia cũng chán kinh không ít, lão là tâm phúc của Lâm Lục Viễn đương nhiên biết kế hoạch ngày hôm nay. Từ lúc thấy Khương Hy ra đòn, lão đã cầu mong sao cho Lâm đừng có chết rồi, may thay Lâm không chết nhưng giờ hấn ngất rồi. Người đã ngất rồi thì còn tự sát được sao?

Phát hiện ra Lâm Lục Viễn cũng thất thố, lão liền e hèm vài tiếng báo hiệu cho hấn. Dù sao lão quản gia sống cũng đã lâu, định lực của lão vẫn cao lắm, ở mặt này, Lâm Lục Viễn chưa chắc đã qua được lão.

Nhờ lão quản gia, Lâm Lục Viễn liền vực tỉnh, hấn thở dài ra một hơi rồi phát tay ra hiệu cho hai tên lính lại đem Lâm trở về đại lao. Nào ngờ, Điền đại phu bỗng đứng lên tiếng:

“Khoan đã”.

Lâm Lục Viễn có chút ngờ vực mà nói:

“Điền thần y còn có chuyện gì sao?”

Điền đại phu nghiêm túc nhìn hấn đáp:

“Thương thế của hấn rất nặng, nếu không nhanh chóng chữa trị, hấn sẽ chết”

Trong giây lát, ánh mắt của Lâm Lục Viễn liền lướt qua một tia tinh quang, hấn nói:

“Vậy theo ý của Điền đại phu là...?”

Điền đại phu nhìn qua Khương Hy một chút rồi đáp:

“Mang hấn tới trạch viện của lão phu, lão phu sẽ lo liệu cho hấn”.

“Nhưng mà...”

“Có ta ở đây”, Khương Hy nói ra.

Lâm Lục Viễn giật thót quay lại, hấn không biết Khương Hy từ lúc nào mà đã xuất hiện sau lưng hấn. Hấn bỗng đứng nhớ đến cảnh Lâm bị đánh đến ngất đi, sắc mặt hấn đột nhiên tái trắng lại. Hấn thầm nghĩ nếu Khương Hy muốn giết hấn thì chắc chắn hấn đã thân không biết quý không hay mà chết rồi.

Nhìn thấy sắc mặt đó, Khương Hy liền nói:

“Lâm đại nhân, ngươi không sao chứ?”

Lâm Lục Viễn bắt giác mà tránh ánh mắt của hấn, xua tay mà đáp:

“Không, không sao, bản quan có chút hơi mệt”

“Vậy đại nhân nên về nghỉ ngơi”, Khương Hy ân cần mà nói ra.

Sau đó, không cần đợi Lâm Lục Viễn, hấn liền ra lệnh cho hai tên lính mang Lâm tiến về trạch viện. Đại sảnh rất nhanh liền chỉ còn lại Lâm Lục Viễn và lão quản gia, lão quản gia lo lắng mà nói:

“Đại nhân, ngài định để như vậy sao?”

Lâm Lục Viễn hít vào một hơi, sắc mặt tuy còn chút tái nhưng ánh mắt đã trở nên âm trầm hơn hấn, hấn nói:

“Đương nhiên là không nhưng Lâm không được chết, ở đây chỉ có hai người họ mới cứu được hấn mà thôi. Mặt khác, cho người theo dõi Khương đại phu, nhất cử nhất động của hấn phải báo lại cho ta”

Lão quản gia nghe vậy, lão suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đại nhân, võ công của Khương đại phu e rằng còn cao hơn cả tượng tượng của chúng ta, cho người theo dõi có khi đánh rần động rừng cũng nên”.

Lâm Lục Viễn nhíu mày, hấn nói:

“Vậy theo ngươi, chúng ta nên làm gì?”

Lão quản gia nói:

“Hay là cho người theo dõi Điền thần y?”

Lâm Lục Viễn lắc đầu:

“Điền thân y không phải là đối tượng mà chúng ta có thể động, đằng sau lão có người, hơn nữa bên người lão vẫn còn tám lệnh bài kia. Nhưng dựa vào biểu hiện vừa rồi của lão... thì không có gì bất thường cả. Lão không đáng lo, Khương đại phu... mới đáng lo”.

Lão quân gia liền trầm mặc rất lâu cũng không biết nên dùng cách gì, lão liền nhìn Lâm Lục Viễn một hồi rồi nói:

“Đại nhân, chúng ta... buộc phải thế này sao?”

Lâm Lục Viễn nghe vậy liền thở dài đáp:

“Lâm phủ không thể đổ, cơ nghiệp của bản quan cũng... không thể đổ. Hai người họ đành phải chịu ủy khuất một chút vậy”.

“Nhưng...”

“Là bất nghĩa... đúng chứ?”

Lão quân gia liền im bật lại, không nói gì nữa.

Lâm Lục Viễn nói ra tiếp một câu:

“Một đời làm quan, một đời tham vọng... nào có ai liêm chính được cơ chứ”.

...

...

Trở về trạch viện, Điền đại phu liền trực tiếp bắt tay vào việc chữa trị cho Lâm. Toàn bộ người Lâm đúng là quá thảm, chưa kể còn bị Khương Hy đánh nữa, thương chông lên thương, thậm lại còn thêm thảm.

Nhưng có thể đi nữa thì cũng không ảnh hưởng đến việc chữa trị cả.

Một tiếng sau, mọi việc liền xong xuôi hết, Điền đại phu liền quay sang nhìn Khương Hy, lão hít mắt lại mà nói:

“Đại nhân tử, nói đi, người bắt lão phu mang hấn về là có ý gì?”

Việc Điền đại phu đưa Lâm về đây cũng là do Khương Hy nhờ cậy lão, còn nhờ cậy lúc nào thì câu trả lời là lúc Điền đại phu đang tức giận. Khương Hy nhờ vào việc đồ dành lão mà hấn mới có cơ hội để truyền đạt ý định của mình, lúc đó hấn còn chưa có đánh Lâm. Nhưng hấn đã dự tính là sẽ đánh rồi.

Khương Hy khẽ cong miệng mà đáp lão:

“Là để bảo toàn mạng cho hấn”

“Bảo toàn mạng?”, Điền đại phu nghi vấn

“Đúng, là bảo toàn mạng”, Khương Hy gật gù đáp.

Điền đại phu bĩu môi mà nhìn hấn, lão nói:

“Người xem thử hấn còn dùng được chỗ nào?”

Lão hất cằm về phía Lâm đang nằm, toàn thân người hấn bây giờ đâu đâu cũng toàn là băng, tựa như một cái xác ướp vậy, một bên giường còn nguyên một chậu nước và khăn đã thấm qua máu. Nhưng đúng như Khương Hy nói, hấn vẫn còn giữ được cái mạng.

Khương Hy cười không đáp, ánh mắt hấn chuyển sang nhìn Lâm. Điền đại phu biết không thể hỏi được thêm gì nữa, lão liền lắc đầu rồi quay sang rót một chén nước. Lúc quay đi, lão đã bỏ lỡ một chuyện.

Sâu thẳm trong ánh mắt của Khương Hy, một tia tinh quang đỏ hồng bỗng dưng hiện ra, rồi dần dần lan ra hết con người. Hấn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhưng rất nhanh, hấn liền trở về bình thường.

Khương Hy quay lại nhìn Điền đại phu mà nói:

“Lão bá, chúng ta đi ăn sáng thôi”.

Điền đại phu nhìn qua Lâm đang nằm, xác định hấn trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại, lão liền gật đầu đáp:

“Được rồi, chúng ta đi thôi”

...

...

Sau khi hai người rời đi được một khoảng thời gian thì Lâm bắt đầu có dấu hiệu động đậy, nếu có người ở đây tháo hết đồng băng kia ra thì sẽ thấy toàn thân hắn nổi hết cả gai ốc lên. Lâm khó khăn mà mở mắt ra, sống lưng hắn đã đổ hết mồ hôi lạnh, vừa rồi dù đang ngất đi nhưng tận sâu trong linh hồn hắn liên tục run rẩy, hắn không biết phải mô tả cảm giác đó như thế nào, cứ như... từ thần ghé thăm vậy.

Hắn liên tục mảy lại, đau đớn như lan đến toàn thân. Những ngày này hắn chịu khổ quá nhiều, tâm trí lúc nào cũng căng như dây đàn, hắn đúng là đã giao dịch với Lâm Lục Viễn nhưng ở lâu trong Lâm phủ hắn còn không hiểu sao. Lời Lâm Lục Viễn nói ra mười phần thì hắn tin nhiều nhất là sáu phần mà thôi, bốn phần còn lại... không tin nổi. Một khi mẹ hắn còn chưa có được lợi ích gì từ giao dịch này thì bước cuối cùng kia hắn sẽ không làm.

Lâm cố gắng nén đau lại, hắn gắng gượng mà ngồi dậy. Bỗng nhiên, trời tối đi. Hai con người hắn liên tục co rụt lại, bây giờ mới sáng sớm, làm sao trời tối được.

Câu trả lời là tầm nhìn của hắn đã bị cái gì đó che chắn lại.

Lâm đột nhiên run rẩy hết cả lên, hắn từ từ mà ngẩng đầu đầu lên, ánh mắt mang vẻ hoảng sợ mà nhìn người trước mặt, miệng hắn khẽ run lên.

Nếu trên đời này người Lâm trân trọng nhất là mẹ hắn, người hắn ngờ vực nhất là Lâm Lục Viễn thì kẻ khiến hắn sợ nhất chính là người thiếu niên này, kẻ đó chính là Khương Hy.

Khương Hy nhìn hắn rồi nói:

“Sao thế, mặt ta dính gì sao?”

Hắn rõ ràng đã rời đi rồi, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Khương Hy vốn đang đi cùng Điền đại phu nhưng trên đường đi hắn ngáp rất nhiều. Điền đại phu thấy thế liền nhớ đến lúc sáng, lão đành bảo hắn trở về ngủ một chút. Đó là lý do mà hắn ‘tình cờ’ xuất hiện trước mặt Lâm.

Lâm khẽ run lên, lắp bắp nói:

“Không... không dính... gì hết”

Khương Hy bật cười đáp:

“Người thật thà quá rồi”

Hắn lại lấy một cái ghế rồi ngồi xuống trước mặt Lâm mà nói:

“Ta đáng sợ đến vậy sao?”.

Lâm nuốt một ngụm nước bọt rồi nói:

“Không... không, công tử không đáng sợ”

Khương Hy phát tay, tựa như mặc kệ chuyện đó, hắn nói tiếp:

“Mẫu thân ngươi đã an toàn rồi, khoảng thời gian này cứ ở lại đây, chuyện của ta thành hay bại đều là ở ngươi, nhớ rồi chứ?”.

Nghe vậy, Lâm liền nhanh chóng mà gật gật đầu, hắn khó khăn mà hạ người thấp người, hành lễ với Khương Hy. Đây không phải là vì sợ, đây chính cảm kích. Hắn cảm kích vì Khương Hy đã cứu hắn, cảm kích vì đã làm đúng... giao dịch.

Ban đầu, Lâm Lục Viễn cho rằng hắn đã nắm được cục diện nhưng so với Khương Hy, hắn còn non kém.

Khương Hy dù đến sau nhưng hắn đã đi trước một bước.

Một bước rất dài.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Lạc tử

Lân an tĩnh mà ngồi thẳng lưng đối mặt với Khương Hy, hắn là người bệnh, hắn có thể nằm nhưng hắn không dám dùng quyền hạn đó, nhất là với người trước mặt.

Với người ngoài, hôm nay là lần đầu Khương Hy và Lân gặp mặt, với người trong cuộc, đây chính là lần thứ hai. Như vậy, lần đầu đâu?

Lần đầu gặp mặt của hai người là vào một đêm tối, hôm đó là ngày trung niên nhân nọ được cứu. Khương Hy đương nhiên không nghe lão quản gia mà trực tiếp bí mật tìm đến đại lao. Toàn bộ Linh Vân trấn cũng không tính là to lớn, quan phủ lại chỉ có một thị đại lao đương nhiên cũng chỉ có một mà thôi.

Khương Hy rất nhanh liền tìm thấy đại lao, tình cờ thay, đêm hôm đó hắn cũng bắt gặp Lâm Lục Viễn cùng lão quản gia đi ra từ phía ngục thất của Lân. Khương Hy đã nghĩ đến rất nhiều điều, hắn là người biết chân tướng sự việc, hắn không tin phía Lâm phủ lại không thể moi thông tin ra được từ Lân, trừ phi bản thân Lâm Lục Viễn muốn giấu đi mà thôi.

Khương Hy nghĩ tới chuyện Lâm Lục Viễn sẽ lật lọng, dù chưa có chứng cứ nhưng hắn có trực giác như vậy. Đối với tu sĩ mà nói, đặc biệt là tu sĩ có linh thức mạnh, trực giác không có chuyện 'lầm'. Tu sĩ ở một góc độ nào đó mà nói thì đã siêu việt phạm nhân, họ đã vượt qua cái ngưỡng mà mọi thứ vốn được cho là tương tượng, là huyền hoặc. Vậy nên một khi họ đã có trực giác thì cũng có nghĩa là nhân quả đã bắt đầu chuyển động rồi.

Nhân quả như thế nào thì rất khó mà giải thích được, ít nhất đối với đại đa số tu sĩ là vậy. Khương Hy thì có hiểu biết đôi chút, nhân quả có dính dáng đến thiên cơ, người nào biết bói toán liền có thể tự nắm quẻ cho mình. Chuyện nhỏ thì xu cát tị hung, chuyện lớn thì tìm cách bỏ cục hoặc tránh né.

Tu luyện đến Nguyên Anh cảnh, người tệ nhất cũng phải biết bói toán, ít nhất là tự bói cho mình, nếu không làm sao còn sống sót mà đến cảnh giới này được chứ. Trên đời này không thiếu thiên kiều, có người là bá chủ một phương, có kẻ thì chiến lược kinh người, nhưng kết quả đều rơi vào trong cục của kẻ khác mà vẫn lạc.

Khương Hy đương nhiên biết bói toán, không phải người tệ nhất nhưng cũng không quá giỏi. Nhưng chỉ cần là phạm nhân, hắn có thể tính ra hết thảy.

Giờ phút này, Khương Hy núp sau một gốc cây, hắn bắt đầu bấm quẻ, diễn hóa sự việc. Không bao lâu sau, hắn liền trầm mặc lại, vẻ mặt đắm chiêu. Sau đó hắn liền nhìn ngó xung quanh rồi bắt đầu di chuyển, đích đến là ngục thất của Lân.

Lân sau khi bị tra khảo xong thì hắn được mang trở về ngục thất của riêng mình. Nói tốt vậy thôi, đã là đại lao thì chỗ nào cũng như chỗ nào, ở chung hay ở đều không khác gì nhau, khác biệt duy nhất là ở chỗ có chịu cực hình hay không mà thôi.

Lân ngả toàn bộ thân người, đổ gục trên chiếc giường đá, vẻ lạnh toát từ đá truyền vào người làm hắn muốn rùng mình lên. Hắn thầm mắng một tiếng, rồi cả người liền co ro lại. Đêm tối ở đại lao quả thực không có chút nào dễ chịu cả, nhưng hắn muốn ngủ, ngủ để quên đi nỗi đau, để quên đi cái lạnh.

Dần dần, hắn thấy cả người liền ấm lên, ấn đường hắn liền giãn ra, toàn bộ cơ thể như muốn thả lỏng, ánh mắt hắn có chút mờ lại. Con buồn ngủ đến rồi.

Nhưng rất nhanh, Lân liền nhận ra rằng, hắn không ngủ được. Hắn bắt đầu thấy nóng nực, đúng, là thấy nóng. Mùa này ở bên ngoài chưa chắc đã nóng được, đừng nói là ở cái nơi ẩm thấp như đại lao này.

Hắn liền bật dậy, miệng mở ra như muốn gọi người, thanh âm ứ ở liền phát ra. Hai con người hắn co rụt lại, hắn không nói được, dù hắn cố gắng đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể nói được, tựa như một người câm vậy.

Thân nhiệt hắn ngày một tăng, cả người hắn bắt đầu đỏ lên như bị sốt, hắn có cảm giác như lại bị tra tấn. Da hắn ngày càng nhạy cảm hơn, mỗi tác động chạm vào đồng rom trên sàn liền giật nảy lên, hắn có cảm giác như có đàn kiến đang bò khắp trên người, ngứa ngáy mà khó chịu.

Hắn chà xát toàn thân lên tường, dưới sàn. Hắn đưa tay lên người mà cào cào, từng đường một, từng đường một. Thương thế trên người chưa khỏi mà nay lại còn thêm những vết mới, thâm đẫm đầy máu tươi, trông rất ghê rợn.

Đột nhiên, hắn liền nhìn về hướng hạ thân mình, nơi đó không hiểu vì sao lại bắt đầu ngứa quậy. Hắn một lúc mỗi một khó chịu, hắn cắn răng chịu đựng mà nhìn ngó xung quanh, phát hiện không có ai, hắn liền thờ dốc ra một hơi. Hai tay hắn như muốn bắt vào chỗ đó, nhưng hắn nhận ra rằng, lần này, tay hắn... cũng không thể động được rồi.

Ánh mắt Lân như muốn phát điên lên, miệng không thể nói, thân không thể động, hạ thân như muốn nứt toác ra, đau đớn, ngứa ngáy thì triền miên không dứt. Hắn bắt đầu khóc, khóc đến khó coi. Ngất nổi, tiếng khóc của hắn không ai nghe thấy được.

Lân khó chịu, hắn muốn chết, như thế này quá thống khổ, so với những loại cực hình kia còn thống khổ hơn nhiều. Thân người hắn ngày một đỏ hơn, nếu chuyện này cứ tiếp diễn thì không bao lâu sau hắn liền sẽ bốc cháy.

Sâu trong ánh mắt đẫm nước của hắn, bỗng nhiên, một bóng đen liền hiện ra. Lân đương nhiên không thấy được, mắt của hắn đã bị nhòe đi, hắn lấy chút ý thức tỉnh táo còn lại của mình mà lay động con mắt. Hắn cứ nhắm vào rồi mở ra, nhắm vào rồi lại mở ra, lấy tốc độ nhanh nhất mà làm, không bao lâu sau hắn mới thấy được bóng đen đó là gì.

Đó là một bóng người không quá cao, toàn thân tối thui, duy chỉ có ánh mắt người đó rất kỳ lạ. Ánh mắt của người đó lấp lóe những tia tinh quang màu đỏ hồng như những đốm lửa ma trời. Kỳ dị nhất là ánh mắt đó đang nhìn hắn, sống lưng hắn liền rùng mình lên.

Lân không quản chuyện đó, hắn muốn mở miệng cầu cứu nhưng chỉ có thể phát ra vài tiếng ú ớ mà thôi. Hắn dùng hết sức bình sinh mà lên tiếng, nhưng tất cả đều thất bại. Đáng sợ hơn là bây giờ hạ thân hắn như muốn nổ tung rồi. Trong lòng Lân càng cuồng mắng người kia

Con mẹ nó, người bị mù sao?

Sao người còn đứng đó?

Không thấy ta sắp không xong rồi sao?

...

Nhanh, nhanh cứu ta.

Chỗ kia không xong rồi, ta không muốn chết.

Lân từ mắng chuyển sang cầu xin nhưng tất cả chuyện đó chỉ diễn ra trong đầu hắn mà thôi, hắn cố gắng mà truyền tải qua ánh mắt. Hắn bây giờ chỉ còn cách hi vọng vào đó mà thôi, nếu không có tác dụng thì hắn chết chắc.

May cho hắn, người kia đã động.

“Vù”

Một tiếng xé gió liên vang lên, rồi đập vào người hắn, hắn liền cử động được. Ngay tức khắc, hắn không màng gì cả mà chạy vào góc rồi đưa tay xuống phía dưới.

Bóng đen kia thấy vậy liền lắc đầu.

...

...

Bóng đen kia không ai khác chính là Khương Hy, hắn tìm đến Lân không phải là để tám chuyện, với một người có khả năng mất mạng như Lân thì ‘bị lợi dụng’ là tác dụng duy nhất còn sót lại. Trước khi lợi dụng ai đương nhiên là phải khiến kẻ đó ngoan ngoãn một chút mới được. Thế là hắn dùng Sắc Dục thiên.

Một chiêu hắn dùng với Lân là Hư Vô Sinh Dâm nhưng mức độ thì khác hẳn, Khương Hy lần này mạnh tay hơn hẳn lần hắn dùng với Lâm Thanh Đình.

Lâm Thanh Đình là hắn còn chưa muốn cho chết, còn Lân thì hắn cũng chưa cho chết được... nhưng gần chết là được rồi.

Trong số các chiến kỹ của Sắc Dục thiên thì hiện tại Khương Hy chỉ mới tiếp cận được thức đầu tiên. Dù chỉ là thức đầu tiên nhưng cũng thật đáng kinh ngạc, cộng thêm thuật châm cứu đặc thù mà Điền đại phu dạy cho hắn nữa thì một chiêu này đối với phạm nhân đúng là đủ hiểm.

Nói gì thì nói, mặc dù đang lén lút nhưng nhìn nam nhân tự an ủi thế kia cũng làm cho Khương Hy đau hết cả mắt, nếu không phải Lân còn có chỗ dùng thì hắn đã phát lực mạnh hơn mà đánh chết Lân rồi.

Sau khi xử lý xong, Lân phát hiện ra cơ thể hắn đã dịu đi rất nhiều, lúc này đau đớn từ vết thương mới bùng phát lên, sắc mặt hắn liền nhợt nhạt lại. Nhưng hắn cũng ý thức được người kia vẫn ở đây, hắn liền xấu hổ, chột vạt mà lén nhìn người kia. Hai con người hắn liền co rụt lại.

Người kia cũng tức là Khương Hy, không biết từ lúc nào đã vào ngục thất mà nhìn hắn. Ở khoảng cách này Lân đương nhiên nhận ra đó là ai, hắn liền run lên, muốn nói gì đó nhưng giọng hắn vẫn chỉ là hai tiếng ú ớ mà thôi.

Hắn biết được việc Khương Hy dựa vào một mình mà đánh bại bốn tên sát thủ nên trong ý nghĩ của hắn, Khương Hy là cao thủ. Đã là cao thủ thì ra vào ngục thất này... không quá khó.

Đúng như Lân nghĩ, Khương Hy ra vào rất tự nhiên. Ở trình độ của hắn, phi vài châm liền có thể khiến mấy tên cai ngục ngất hết, vậy nên hiện giờ hắn có rất nhiều thời gian.

Bỗng nhiên một viên đá bắn về phía hắn rồi rơi xuống sàn, Lân khẽ rên một tiếng:

“A”

Nghe được tiếng của mình, hắn liền run lên mà vui sướng nhưng niềm vui nho nhỏ của hắn không kéo dài được bao lâu. Bởi hắn thấy được viên đá kia trên sàn, trên sàn còn vài viên khác nữa. Đây là đại lao, nơi đây không có gì ngoài rom và sàn đá lạnh lẽo, nào có đá ở đây được.

Lân lúc này mới hiểu ra, đá này là từ bên ngoài, hơn nữa mỗi viên đá được phóng ra đều có tác dụng riêng.

Tại sao người hắn lại nóng lên?

Tại sao hấn không nói được?

Tại sao hấn không động được?

Bây giờ hấn còn không nhận ra thì chết đi là được rồi. Toàn thân người liền run cầm cập cả lên, hấn khẽ ngược đầu lên mà nhìn người thiếu niên kia.

Khương Hy nhìn hấn, cười lạnh mà nói:

“Ngươi sợ sao?”

Nghe thanh âm đó, sắc mặt Lâm liền tái đi, hấn lắp bắp nói:

“Khương.. Khương đại phu... ta... ta...”

Không đợi hấn nói hết, Khương Hy liền ngắt lời:

“Bỏ qua tiểu tiết đi, mẫu thân ngươi thế nào rồi?”

Nghe đến mẫu thân, ánh mắt của Lâm liền đổi, hấn cẩn thận mà quan sát Khương Hy, ánh mắt hấn liền va vào ánh mắt của Khương Hy.

Đốm lửa ma trơi kia lại hiện ra.

Con người Lâm liền co rụt, hấn bắt giác mà lui lại, hai thái dương hấn mồ hôi còn chưa kịp khô nay lại đổ ra thêm. Cổ họng hấn khô khốc mà nuốt nước bọt, hấn bỗng nhớ về cảnh trước đó, hấn liền rùng mình. Hấn... không muốn phải chịu lại cảnh đó một lần nữa.

Nào ngờ, cơ thể hấn đột nhiên nóng lên, hấn hoảng hốt mà quỳ xuống không suy nghĩ, run rẩy nói:

“Công... công tử... tha cho tiểu nhân”.

Khương Hy liền nhướng mày lên:

“Công tử?”

Lâm gật đầu lia lịa, đáp:

“Đúng, đúng, công tử”.

Khương Hy khẽ cười, đốm lửa ma trơi kia liền mất đi, ánh mắt hấn trở về bình thường. Lâm cũng cảm giác được cơ thể hấn đã trở lại bình thường, hấn liền thảm may mắn.

Khương Hy lại nói tiếp:

“Trả lời câu hỏi của ta”.

Lâm trầm mặc, lúc sau mới nói:

“Bẩm công tử...”

Lâm liền kể lại hết mọi chuyện của hấn, từ chuyện lúc nhỏ, chuyện ở Lâm phủ cho đến từng chuyện tốt, chuyện xấu mà hấn đã làm. Hấn không giấu diếm mà kể ra hết tất cả, bao gồm cả việc của Lâm Thanh Đình và Lâm Lục Viễn.

Nghe xong, Khương Hy trầm mặc một hồi rồi nói:

“Ngươi tin hai người họ chứ?”

Lâm khịt mũi mà đáp:

“Tiểu nhân nào có tin được hai người họ, nhất là Lâm Thanh Đình, hấn không đáng tin. Còn Lâm đại nhân thì tiểu nhân có tin... một chút”

“Một chút thôi sao?”, Khương Hy cười hỏi lại

Lâm liền co rụt lại, hấn thảm nghĩ:

“Công tử có ý gì?”

Không đợi hấn trả lời, Khương Hy lại nói tiếp:

“Về bệnh tình của mẫu thân ngươi, ta sẽ chữa cho nàng”.

Lân mở to mắt mà đáp:

“Công tử, người... nói thật?”

Khương Hy hỏi vặn lại:

“Ta và Lâm Lục Viễn, người nghĩ ai đáng tin hơn?”

Lân trầm mặc, vấn đề này hẳn suy nghĩ rất nghiêm túc. Một khoảng thời gian sau, hẳn mới đáp:

“Công tử đáng tin hơn”

Nói về chữa bệnh, lời nói của một y sư đương nhiên có trọng lượng hơn lời nói của một viên quan rồi. Hơn nữa, nhân phẩm của Lâm Lục Viễn... cũng không phải quá tốt đẹp.

Khương Hy liền bật cười, sau đó hẳn quay lưng rồi đi, trước đó chỉ để lại một câu:

“Ngày hôm đó người cứ thuận theo hành động của ta mà làm”.

...

...

Lân gặp mặt đầu tiên của Khương Hy và Lân diễn ra như thế đấy.

Mọi hành động của Lâm Lục Viễn từ đầu tới cuối đều nằm trong dự tính của Khương Hy, Lâm Lục Viễn cứ như một quân cờ trên bàn cờ vậy, chỉ chờ người chơi là Khương Hy tùy ý di chuyển mà thôi. Hôm nay, hẳn đã đi nước đầu tiên.

Lân ngồi trên giường, nhìn Khương Hy một hồi rồi hít thật sâu, hẳn nói:

“Công tử, chuyện người đánh... tiểu nhân hình như... không có trong dự tính”

Khương Hy sắc mặt không đổi mà đáp:

“À... Ta lỡ tay. Mà... chúng ta có dự tính sao?”

Nghe vậy, Lân liền khựng người lại.

Lỡ tay?

Công tử không lầm chứ?

Hắn thật không biết nên nói như thế nào nữa nhưng bên ngoài vẫn cố gắng bảo trì như cũ. Tổ chất của Lân vốn không tệ, nếu không hẳn đã không được chọn làm gia nô cho Lâm Thanh Đình. Chỉ là hôm ở ngục thất Khương Hy ‘nặng’ tay quá mà thôi.

Khương Hy không quản Lân thế nào, hẳn nhìn qua thương thế của Lân rồi cho đi nghỉ ngơi. Lân đương nhiên sẽ thật tâm mà nghỉ ngơi, Khương Hy nói mẫu thân hẳn đã an toàn thì hẳn như trút được một gánh nặng, lòng hẳn nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Giao dịch giữa hai người, hẳn sẽ có mà thực hiện.

Còn về phần Khương Hy thì dù có chút buồn ngủ nhưng hẳn phải đi gặp một người, giấc ngủ đành tạm gác lại một bên vậy.

An bài cho Lân xong, hẳn lại mở cửa ra. Ngoài đó không biết từ bao giờ đã có lão nhân đứng sẵn.

Lão nhân híp mắt mà nhìn Khương Hy, thanh âm đầy ý vị mà nói:

“Đại nhân tử, người muốn nói gì không?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vô tình hữu ý, già trẻ đối thoại

Nhìn thấy lão nhân kia, Khương Hy không có bất ngờ gì, dù sao đây cũng chính là người mà hắn ‘phải gặp’. Hắn cười đáp:

“Lão bá, người hiểu ta thật đấy”.

Điền đại phu khịt mũi, bĩu môi nói:

“Đại nhân tử, người còn không thèm giấu thì lão phu dù không muốn hiểu cũng phải hiểu thôi”.

Lão nói xong liền trực tiếp đi thẳng vào phòng, ngồi xuống rót một chén trà. Nhưng không có một giọt nào chảy ra cả, lão nhú mày rồi đặt ấm xuống. Khương Hy thấy vậy bèn lại sau lưng mà giúp lão xoa bóp.

Điền đại phu có chút ngạc nhiên nhưng lão vẫn tận hưởng cảm giác này. Bình thường Khương Hy đương nhiên không có chuyện đi xoa bóp giúp lão, hắn dù sao cũng từng là ‘Nguyên Anh lão tổ’, ít nhiều cũng đã quen với cuộc sống có người hầu hạ rồi. Khoảng thời gian hắn trùng sinh đến giờ cũng mới gần ba tháng, trong ba tháng này muốn thay đổi thói quen đó thì không dễ chút nào.

Điền đại phu lại có ý nghĩ khác, một người bỗng dưng làm một chuyện không theo thói quen của bản thân thì tức là người đó có chuyện muốn tránh né. Hôm nay, lão không có ý định để hắn tránh.

Cả hai người sống cùng dưới một mái nhà, một người thì thần thần bí bí, một người thì không hay biết gì, sống xa cách như vậy thật không phải là cảnh tượng mà Điền đại phu muốn thấy. Vậy nên lão mới quyết định quay lại.

Khương Hy buồn ngủ thì lão cho trở về, đây là chuyện thật nhưng người buồn ngủ dù có ngáp cũng đâu ngáp liên tục trong một phút được chứ?

Từ đó, lão bắt đầu sinh nghi, nên lão đành thuận ý hắn mà cho về, sau đó thì tự mình xuất hiện ở đây. Đợi một người nói ra chi bằng bắt tại trận rồi nghe, như vậy nhanh hơn nhiều.

Tiếc là việc lão tự đến đây lại nằm trong dự tính của Khương Hy, dạo gần đây hắn phát hiện ra tâm tình của Điền đại phu có chút chập chờn, hắn không cần bấm quẻ cũng có thể đoán được. Vậy nên hắn mới cố tình ngáp đến lộ liễu như thế.

Bị người bắt gặp chi bằng chủ động nói ra.

Hai người dù ở góc độ khác nhau nhưng vẫn là vô tình mà hữu ý giống nhau.

...

Đây là lần đầu Khương Hy xoa bóp nên hắn không biết nên làm thế nào mới phải, may mắn là hắn có kiến thức về kinh mạch, huyết đạo và hơn hết là linh thức. Xoa bóp ở hình thái nào đi chăng nữa thì chung quy lại cũng là lưu thông khí huyết và thư giãn đầu óc.

Lấy lực không chế của hắn thì những bước đầu tuy có hơi ngờ ngợ nhưng dần về sau hắn thành thục hơn rất nhiều. Cứ nhìn vào biểu hiện của Điền đại phu là hiểu, lão tận hưởng đến quên trời quên đất luôn rồi, nếu cứ tiếp tục có khi lão ngủ luôn cũng nên.

Điền đại phu tận hưởng rất nhiệt tình, Khương Hy xoa bóp thật sự rất thoải mái. Cũng may mà lão không quên chuyện chính, lão có chấp niệm khá sâu với ‘người thân’, làm sao lão có thể vì chút thoải mái này mà quên được chứ. Lão liền đảo hai vai đôi chút, cái này cũng biểu thị thay cho câu nói ‘được rồi’.

Trong lòng Khương Hy liền khê ồ lên một tiếng, hắn thử xoa bóp cho lão một phần là vì trấn an nhẹ, một phần là để lão quên đi những chuyện kia. Dù sao thì bớt được chuyện nào hay chuyện ấy, đang tiếc là lần đầu vẫn là lần đầu, hiệu quả cũng không thể nhanh đến thế được, hắn thầm nghĩ:

“Chiêu này cũng không tồi, về sau có lẽ... nên làm nhiều một chút”.

Hắn có rất nhiều thứ cần giấu, nếu có thể làm cho lão nhanh chóng quên đi mà không làm lão đau thì quá tốt rồi.

Điền đại phu ổn định xong liền ra hiệu cho hắn ngồi xuống. Khương Hy nhún nhẹ vai rồi cũng ngồi xuống đối mặt với lão. Lão nhìn thật kỹ biểu hiện của hắn rồi mới nói:

“Đại nhân tử, người nói đi”.

Khương Hy nhìn lão một chút rồi một mặt vô tội nói ra:

“Ta biết bắt đầu từ đâu bây giờ?”

Lão đẩy ý vị mà nói ra:

“Từ chuyện người cầm Huyết Tinh thảo của lão phu”.

Hắn khẽ gật đầu, bên ngoài không có gì đặc biệt nhưng trong lòng thì có chút ngạc nhiên. Hắn không ngờ rằng lão sẽ biết chuyện này, dù hắn đã từng đánh tiếng là dùng thảo dược cũ để làm nước tắm nhưng ba chữ ‘Huyết Tinh thảo’ thì hắn chưa từng đề cập đến.

Đối với phạm nhân, Huyết Tinh thảo được ví như thần dược hồi xuân. Đối với Quan lại, Phú hộ thì độ trân quý lại càng đáng sợ hơn. Nếu biết có người đem Huyết Tinh thảo hòa với nước tắm thì những người này chắc tức đến học máu mắt.

Chưa kể sau hôm đó, hắn là người đi thanh lý đám thảo dược cũ đã hư, nào có chuyện lão có thể biết được.

Khurong Hy nghĩ đến nhiều khả năng, hắn không nghĩ là hắn đã để lộ sơ hở nào cả.

Điền đại phu dù không thấy hắn có biểu hiện gì kỳ lạ nhưng lão lại khẽ cười, trong lòng thâm tự hào với bản thân:

“Thế nào, đã thấy sự lợi hại của lão phu chưa?”

Khurong Hy tính đến rất nhiều thứ, thiếu điều đến nỗi hắn chuẩn bị đưa tay lên tự bấm quẻ xem Điền đại phu đã làm bằng cách nào nữa nhưng hắn cũng đành nhịn xuống, hắn liền nói:

“Lão bá... sao nguoi biết?”

Lão liền cười đáp:

“Sao lại không biết được chứ”.

Sau đó lão liền nghiêm mặt lại, ra vẻ dạy dỗ mà nói:

“Đại nhân tử, nguoi quá phung phí, ngần ấy Huyết Tinh thảo mà nguoi dám đem làm nước tắm, ngâm xong liền vứt, nguoi cho là lão phu giàu có đến mức nào cơ chứ. Là lão phu thì đã đem đi ủ được vài vò rượu rồi”.

Khurong Hy giật mình, hắn khẽ ngả người ra sau, vẻ mặt hơi dị nhìn lão mà nói:

“Lão bá... người sẽ không nhìn trộm ta tắm chứ?”

Nghe vậy, sắc mặt của Điền đại phu liền đen lại, tay lão hơi run run chỉ hắn mà nói:

“Nguoi... xằng bậy”, lão đột nhiên mà lớn tiếng.

“Nguoi cho lão phu là người nào?”

Nguoi còn không nhớ ngày đầu lão phu đem nguoi về sao?

Thương thế của nguoi là lão phu chữa, đồ của nguoi là lão phu thay, người nguoi lão phu cũng lau qua. Nguoi nói xem... nguoi còn cái gì để lão phu nhìn chứ?”

“Vậy nếu ta còn, người sẽ...”

“Câm miệng”, Điền đại phu đỏ hết cả mặt mũi mà mắng.

Lão hiện tại rất là xấu hổ, lão đương nhiên không có đi nhìn trộm nhưng nói đến cái chủ đề này không phải quá mất mặt sao.

Khurong Hy thấy lão như vậy cũng không có ý muốn đùa nữa, không khéo lão lại trực tiếp khâu miệng hắn lại cũng nên.

Hắn lại đưa tay lên khẽ ho khụ khụ vài tiếng rồi nghiêm túc nói:

“Vậy, làm sao người biết được là ta dùng để ngâm nước tắm?”

Điền đại phu hí mắt nhìn hắn một hồi cũng đáp:

“Mùi của nguoi, Huyết Tinh thảo có mùi rất đặc trưng, nguoi không giấu được. Nếu như hằng ngày không phải nguoi ôm ngần ấy Huyết Tinh thảo mà ngủ thì cũng chỉ còn cách ngâm nước tắm mới có được cái mùi ấy mà thôi”.

Ánh mắt Khurong Hy liền lướt qua vẻ hơi dị. Hắn trầm nghĩ:

"Huyết Tinh thảo từ khi nào lại có mùi rồi? Ta không biết đấy".

Linh dược trên lý thuyết là thiên tài địa bảo, đương nhiên sẽ có mùi đặc trưng. Thậm chí một số loại linh dược chỉ cần ngửi mùi thôi cũng cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, thân thể thoải mái. Nhưng có một điểm cố hữu là Linh dược một khi rời khỏi Linh thổ liền mất hết mùi.

Đám Huyết Tinh thảo Khurong Hy dùng về bản chất thì có chút mùi hăng hơi nồng nhưng chúng chắc chắn đã được nhờ một khoảng thời gian rồi, nào có

lưu lại mùi được chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt đó, Điền đại phu liền nhanh chóng giải thích:

“Huyết Tinh thảo nếu còn được trồng thì sẽ có mùi nồng, nếu người kỹ thì sẽ nhận ra chúng có mùi tanh giống máu. Một khi chúng được nhổ thì chúng sẽ mất đi mùi nhưng lão phu quanh năm suốt tháng làm ‘bạn’ với Huyết Tinh thảo, đương nhiên sẽ nhận ra mùi mà người không biết rồi”

Khương Hy khẽ gật đầu, coi như đồng tình với quan điểm của lão, trong lòng thầm nói:

“Quả nhiên là Huyết Tinh cuồng nhân a”.

“Nhưng...”, Điền đại phu đột nhiên nói.

“Nhưng?”, hắn nghiêng đầu khó hiểu.

Lão nhìn hắn có chút bức mà nói tiếp:

“Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta”

Khương Hy một mặt vô tội đáp:

“Không phải ta đã trả lời rồi sao?”

Lão ngạc nhiên nói tiếp:

“Lúc nào?”

“Mới ban nãy”.

Lão nhủ mảy, cố nhớ lại xem hắn đã nói gì nhưng trong trí nhớ của lão, hình như chỉ toàn lão nói mà thôi. Lão cũng tự an ủi hắn là do có tuổi nên nghe không kỹ, lão đành nói:

“Người nói lại đi”

Khương Hy gật đầu, vô tội nói ra:

“Là để hòa nước tắm”.

Mặt Điền đại phu như muốn nứt ra, nếu đơn giản như thế thì lão còn hỏi để làm gì. Nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, kỳ lạ thay đúng là nói thật, lão cảm thấy bản thân có chút nghi hoặc xa rồi, lão đành xem đó như câu trả lời vậy.

Kỳ thực, nếu bỏ qua tiểu tiết, Huyết Tinh thảo đúng là dùng để hòa nước tắm.

Sau đó lão liền hỏi tiếp rất nhiều câu khác nữa. Câu đầu của lão không được suôn sẻ nhưng những câu sau càng ngày càng sắc bén hẳn lên, tựa như từng lưỡi kiếm mà chém về phía Khương Hy.

Khương Hy càng nghe... càng có chút sợ, bao nhiêu chuyện hắn giấu đều bị lão khai ra hết. Khương Hy có cảm tưởng mình giống như trái bắp vậy, từng lớp từng lớp một dần dần bị gỡ xuống, cho đến khi trần trụi hoàn toàn rồi bị ăn mà thôi.

Từ chuyện Huyết Tinh thảo, cho đến chuyện hắn bị ốm, chuyện hắn học võ công từ đâu, thậm chí là chuyện hao hụt dầu hương lão cũng hỏi đến.

Chuyện hắn học võ công ngay từ đầu vốn đã là giả, hắn cũng không ngại mà dùng chuyện đó lấp đi việc hắn là tu sĩ. Hắn nói rằng võ công hắn học được là từ một ‘cao nhân’, ngắt nỗi người đó không cho nói ra. Điền đại phu tự nhiên không hỏi sâu nữa, lão liền cho đó là sự thật. ‘Cao nhân’ hành sự quái đản, không cho lộ thân phận cũng không phải là chuyện lạ gì, bản thân lão hành sự... cũng đâu giống người thường đâu.

Còn chuyện bị ốm thì quá đơn giản, hắn trực tiếp nói mình tu luyện đến thời khắc máu chột cần bổ quan là được.

Chuyện đơn giản như thế nhưng nhìn ở một góc độ nghiêm túc hơn thì rất nghiêm trọng. Kể từ lúc trùng sinh đến giờ, đây là lần đầu Khương Hy có cảm giác mịt mờ không rõ đến vậy, rốt cuộc hắn đã phạm sai lầm ở chỗ nào mà lại bị nắm đuôi rồi. Hắn nghĩ mãi, nghĩ mãi mà vẫn không ra.

Cho đến tận cuối cùng, hắn... vẫn là nghĩ không ra.

Hôm nay, hắn dự định là muốn cho Điền đại phu một lời giải thích để lão có thể an lòng. Đầu ai biết được, bất ngờ này nối liền với bất ngờ khác, sự việc gần như rời khỏi dự tính của hắn.

...

...

Hỏi xong hết một lượt, Điền đại phu rất là thỏa mãn, bên cạnh đó lão cũng không ngờ rằng Khương Hy giấu nhiều đến thế. Chuyện Huyết Tinh thảo thì thôi đi, đằng nào cũng là lão sơ suất mà bỏ đi.

Ban đầu đúng là lão không biết cách chăm thật, sau đó lão mới gửi một phong thư đến người kia ở Phủ Thành chủ hỏi cách nuôi dưỡng Huyết Tinh thảo. Nhận được câu trả lời, lão liền quay lại kho nhưng đã trễ, số Huyết Tinh thảo đó đã không còn.

Tinh cò thay, lão lại ngửi ra được mùi đó từ Khương Hy, hắn không hề hay biết rằng mình bị lộ từ lúc đó rồi. Chuyện võ công thì lão không có ý kiến nhưng chuyện dầu hương thì... lão không biết nên nói thế nào. Câu trả lời của hắn làm lão có chút ngoài ý muốn.

Nam nhân thích ngửi dầu hương sao?

Câu này hỏi ra mười người chắc chắn mười người đều nói không.

Nhưng Khương Hy dù sao cũng từng là kỹ nam... Chuyện như vậy xem như cũng được đi.

Bất kể kết quả như thế nào thì tâm tình của Điền đại phu rất cao hứng. Trái ngược với lão là Khương Hy, hắn trầm lắng hẳn đi, hắn tựa như đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn bắt quả tang vậy, nhưng ở góc độ khác thì không phải là thế.

Mỗi quan tâm mà hắn lo ngại nhất là làm sao mà Điền đại phu lại biết được, chỉ tiếc là lão không nói gì cả. Hắn cũng đành chịu thua, đành phải tìm dịp khác vậy.

...

Đột nhiên, Điền đại phu đánh ánh mắt qua Lâm đang nằm trên giường, lão hỏi:

“Vậy còn chuyện của hắn là sao?”

Khương Hy hít một hơi sâu, ổn định lại tâm tình rồi đáp:

“Hắn là người của chúng ta”.

Điền đại phu nghe vậy rồi gật đầu, như đang đợi hắn nói tiếp gì đấy. Khương Hy thở dài ra một hơi, hắn đành phải kể cho lão nghe.

Chuyện nào cần kể sẽ kể, chuyện nào không cần thì hắn trực tiếp bỏ qua. Hắn tin lão có thể nhìn ra hắn nói dối toàn bộ nhưng một lời nói với bảy phần thật, ba phần giả thì thế nào? Hắn không tin lão có thể nhìn ra được.

...

Nghe xong chuyện, Điền đại phu liền hừ một tiếng, nhỏ tiếng mắng:

“Tên ăn cháo đá bát”.

Lão đương nhiên là mắng Lâm Lục Viễn. Nhưng lần này thì lão không mắng như bình thường mà trực tiếp gán luôn cho hắn cái mác bội tín. Kẻ bội tín thường kết quả không được tốt cho lắm, nếu không muốn nói là quá xấu.

Khương Hy nhún nhún vai không ý kiến, trừ Điền đại phu ra hắn không tin người nào cả, tự nhiên không quan trọng chuyện này. Lòng tin giữa người với người vốn đã rất mong manh, hơn nữa hắn lại là tu sĩ, tin người càng phải có căn cứ. Nếu không, họa tới hắn liền xong.

Hắn cũng không thể giải thích được tại sao hắn lại tin nhiệm lão đến thế, nhưng hắn nguyện tin nhiệm lão. Bởi vì trực giác của hắn mách bảo như vậy, hắn tin vào trực giác của hắn.

Điền đại phu trầm mặc một hồi rồi nói tiếp:

“Đại nhân tử, ngươi rút đi. Chuyện này lão phu lo”.

Khương Hy mở to mắt mà nhìn lão, hắn hiểu ý của lão là gì, hắn đáp:

“Lão bá, chuyện đến nước này rồi, ta không thể rút được”.

Điền đại phu nói:

“Ngươi sẽ gặp nguy hiểm... lão phu sẽ lo lắng”.

Khương Hy ngạc nhiên nhìn lão, sau đó hắn cười rạng rỡ mà nói:

“Sẽ không, mọi chuyện đều trong dự tính của ta cả”.

Điền đại phu trầm mặc một hồi rồi từ trong tay áo lấy ra tấm Thông Hành Lệnh ném cho hắn, lão nói:

“Nhớ giữ nó cho tốt”.

Khương Hy gật đầu, cẩn thận tiếp nhận lấy tấm lệnh bài, hắn liền không nhìn mà trực tiếp cho vào áo. Theo ước tính, thời gian trở về Nguyệt Hải Thành cũng không còn bao lâu nữa, nhưng ngần ấy thời gian cũng đủ để hắn nghiên cứu tấm lệnh bài này rồi.

Điền đại phu đưa cho hắn đương nhiên không phải là vật thường, Thông Hành Lệnh chưa bao giờ là vật thường cả, kể cả thế, lão vẫn đưa cho hắn.

Mặt trời dần dần lên cao, nắng cũng bắt đầu chói hơn.

Điền đại phu cũng không nán lại nữa, lão đánh nhường lại phòng cho Khương Hy, trước khi đi lão híp mắt mà nhìn Lâm một chút, lão liền khẽ nhủ mảy trăm tư, rồi lại lắc đầu, tự nói:

“Chắc nhìn lầm rồi”.

“Lão bá, có chuyện gì sao?”, Khương Hy nói.

Lão lắc đầu đáp:

“Không có gì”.

Sau đó lão nhìn hắn thật kỹ, ồng tay áo liền động, cánh tay khô gầy của lão đột nhiên vươn ra. Khương Hy thấy vậy liền hạ thấp người một chút, lão nhẹ nhàng xoa lên đầu hắn một hồi rồi nhẹ giọng nói ra:

“Đại nhân tử, an toàn là trên hết”.

Khương Hy khẽ cong miệng đáp:

“Vâng”.

...

...

“Ngươi dậy được rồi”, Khương Hy đột nhiên nói ra.

Ở trên giường, Lâm chớp mấy con mắt mà mở ra, hắn bất an mà thở mạnh ra một hơi. Lâm tựa hồ như đã nghe được bí mật gì đó rất động trời nhưng thật lòng mà nói, hắn rất ủy khuất. Hắn không muốn nghe, cũng không dám nghe nhưng lại không dám bịt tai lại, bịt tai chứng tỏ hắn còn tỉnh.

Đáng sợ nhất là biểu hiện của Khương Hy, Lâm có cảm giác như đang gặp quỷ vậy. Trong mắt hắn, Khương Hy tuyệt đối là con ác mộng hắn không muốn gặp lại, nhưng vừa rồi thì thế nào?

Dù chỉ nghe thôi cũng làm hắn chịu không nổi rồi. Nếu Lâm mà thấy được dáng vẻ e thẹn của Khương Hy khi trả lời mấy câu của Điền đại phu, có khi hắn tự đâm mù hai con mắt mình cũng nên.

Chưa kể, vừa rồi, Điền đại phu chỉ nhìn qua thôi mà làm con tim hắn như muốn nhảy ra lồng ngực rồi. Lâm không ngờ rằng lão nhân này ánh mắt tinh tường đến mức không hợp thói thường như vậy. Hắn vốn đã sợ Khương Hy mười phần, nay gặp lão hắn liền sợ đến bảy, tám phần. Hắn còn hoài nghi đám y sư thời nay có phải ai cũng đáng sợ như vậy không nữa.

Cân nhắc đến những chuyện này, Lâm liền can đảm làm ra quyết định, hắn nhắm mắt lại, nói ra:

“Tiểu nhân... không muốn tỉnh”

Khương Hy nghe vậy liền lạnh nhạt nói ra:

“Trùng hợp... Ta cũng không muốn ngươi tỉnh”.

Thanh âm không lớn nhưng vào tai Lâm như lời mình oanh đỉnh, hắn giật mình mở mắt ra như muốn nói gì đó nhưng ánh mắt hắn ngay tức khắc liền tối sầm lại, toàn bộ thân thể nặng trĩu mà nằm ép xuống giường.

Từng ánh nắng xuyên qua cửa sổ mà rọi lên người hắn, ánh quang của ngân châm liền lóe lên.

Khương Hy không để ý đến hắn nữa, hắn liền quay trở về giường.

Không bao lâu sau, hơi thở hắn đều đặn mà thở ra.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thanh Minh qua, Cốc Vũ đến

“Khương đại phu, ngài đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”.

Một thanh âm bỗng dưng phát ra, thanh âm này mang vẻ trầm ổn có chút khản đặc, tựa hồ người nói là một trung niên nhân.

“Đại thúc yên chí, ta đã sẵn sàng”, Khương Hy cười đáp.

Trung niên nhân nghe vậy liền nhìn hắn ôn hòa khẽ gật đầu mà kiểm tra lại mọi thứ. Trung niên nhân kia chính là người đầu tiên được Điền đại phu cứu, kỳ thực bản thân hắn năm nay cũng chỉ vừa bước qua tuổi thứ ba mươi mà thôi.

Dù không còn là thanh niên trai tráng nhưng gọi là trung niên thì cũng có chút ủy khuất cho hắn. Khương Hy thì không để ý lắm, hắn cũng quen miệng gọi thế rồi. Chưa kể khoảng cách giữa hai người lên đến mười lăm năm, gọi hắn bằng đại thúc cũng đâu có sai.

Mười lăm năm đối với tu sĩ là một khoảng thời gian không ngắn cũng không dài, cùng lắm chỉ bằng một lần bế quan trường kỳ mà thôi. Nhưng đối với phàm nhân, khoảng thời gian đó đủ để một đứa bé vừa sinh ra đời có thể trưởng thành và lập gia thất.

Trung niên nhân đó gọi là A Tứ, vì hắn là đứa con sinh thứ tư trong gia đình. Tại Linh Vân trấn, phần lớn tên người nào cũng đơn giản như vậy cả, nói khó nghe hơn tên cực kỳ xấu. Ở đây, không phải ai cũng có học thức cao như Thanh gia hay Lâm phủ mà có thể đặt tên con nghe cho kêu tai như Lâm Thanh Đình hay Thanh Tiêu Nhi được.

Chỉ cần tùy tiện hỏi tên bất kỳ một người ở Linh Vân trấn thì kết quả cũng không sai biệt với A Tứ là bao, đều là những cái tên nông đậm khí tức nông thôn cả thôi. Đối với dân chúng ở đây, tên là thứ dùng để gọi nhau là chính, nhiều khi đặt tên xấu một chút cho dễ nuôi cũng là chuyện bình thường.

Hôm nay, A Tứ vừa vận được phép hoạt động trở lại bình thường, hắn liền tự động lãnh trách nhiệm hộ tống Khương Hy tiến về khu rừng kia. Ngặt nỗi, đội ngũ của họ chỉ có đúng hai người, với đội ngũ như thế này mà dám đi vào rừng thì quả thực rất nguy hiểm.

Rừng dù to hay nhỏ cũng đều tồn tại những hiểm nguy không ngờ, đội ngũ đông người một chút thì vẫn an toàn hơn. Nhưng tình huống quả thực không còn còn cách nào khác, A Tứ là người được phẫu thuật đầu tiên, đương nhiên hắn cũng là người đầu tiên phục hồi và có thể hoạt động.

Trai tráng, trung niên còn khỏe mạnh ở trong trấn cũng không phải là không có nhưng quen thuộc với rừng nhất thì e rằng phải kể đến A Tứ, bản thân hắn vốn dĩ là một tiểu phu.

Với người khác, đi rừng là chuyện hiểm hoai, có khi là không bao giờ. Còn với A Tứ, đi rừng so với đi cày ruộng không khác nhau là bao, ngày nào hắn cũng đi, đi nhiều liền thành thói.

Thay vì đi cùng một đoàn người không biết gì về rừng thì Khương Hy thà đi cùng một người am hiểu rõ về khu rừng kia còn an tâm hơn.

Kỳ thực, Khương Hy vẫn có thể hỏi mượn vài tên lính từ Lâm phủ, binh lính dù có không quen đi rừng thì họ vẫn có được năng lực tự vệ. Nhưng tiếc rằng, Khương Hy không làm thế, bởi hắn đã tính được Lâm Lục Viễn tất sẽ có hành động.

Việc Khương Hy đi rừng cũng không phải chuyện bí mật gì, thậm chí hắn còn công khai tìm người dẫn đường nữa là đằng khác.

Biết được điều đó, ngay sáng hôm qua, Lâm Lục Viễn liền phân bổ lại binh lính của Lâm phủ, thậm chí hắn còn lấy danh nghĩa là trợ giúp những nhà có người bệnh mà rải binh lính ra toàn trấn. Hành động này của Lâm Lục Viễn vừa thu được nhân tâm, vừa cất luôn cả binh lực trợ giúp cho Khương Hy.

Khương Hy không khỏi khen ngợi mặt này của Lâm Lục Viễn. Nếu hắn tự động mở miệng ra xin thì Lâm Lục Viễn không có lý do gì để có thể từ chối cả, nhưng nếu Lâm Lục Viễn chủ động tự tạo ra một lý do công khai thì sao? Khương Hy dù có muốn mượn cũng khó mà mở miệng ra được, can hệ quá nhiều.

Một chiều này của Lâm Lục Viễn vừa vận đẩy Khương Hy vào chỗ hiểm nguy mà không cần phải tự thân động thủ. Ở góc độ của Lâm Lục Viễn, Khương Hy chết luôn thì càng tốt. Trông động tác của Lâm Lục Viễn tựa hồ rất nhanh nhạy, cứ như đã rất quen thuộc rồi.

Có lẽ hắn đã làm rất nhiều lần, Khương Hy không rõ bao nhiêu người đã rơi vào trong cục của hắn nữa. Nhưng số lượng tuyệt đối sẽ không ít.

Kể cả thế, Khương Hy cũng không để tâm tới, với hắn, ngoại trừ ‘kỳ biến’ kia thì những chuyện còn lại hắn không quản là bao, những chuyện đó giết không được hắn. Mặt khác, chuyến đi này hắn không cần đi quá đông người, một mình A Tứ cũng vừa đủ rồi.

...

...

Chuẩn bị xong xuôi, Khương Hy cùng A Tứ liền lên đường, khu rừng kia vốn rất gần Linh Vân trấn, chỉ cách khoảng một dặm về phía Tây nên hai người đi liền lựa chọn đi bộ.

Bây giờ là sáng sớm, trời còn khá tối, người lại rất ít nhưng sự hiện diện của hai người họ lại tương đối bắt mắt. Khương Hy thì không nói, ngoại hình của hắn hiện tại ngoại trừ chiều cao ra thì còn lại đứng ở đâu cũng có thể vỗ ngực tự xưng là ‘Nhân Trung Long Phụng’ rồi. Đáng chú ý là A Tứ, trên người hắn đang mang linh kính không ít đồ.

Thông thường, việc đi rừng đòi hỏi chuẩn bị kỹ càng là chuyện tất yếu, A Tứ vì an toàn cũng như tiện nghi cho Khương Hy nên hắn càng chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, số lượng đồ hắn mang hôm nay còn nhiều hơn so với bình thường rất nhiều.

Khương Hy đã ngỏ lời tự mang phần của mình nhưng A Tứ nhất quyết không cho nên mới diễn ra cái tình trạng linh kính như vậy.

Cuối cùng, Khương Hy vẫn ‘giành’ được cái giỏ tre, chuyến đi này hắn lấy cớ là hái thảo dược nên thiếu giỏ tre thì quá bất hợp lý rồi.

Một số người trên đường nhận ra Khương Hy liền chạy đến hỏi thăm hắn, có người còn dúi cho hắn mấy cái bánh bao để ăn đi đường. Hắn không từ chối, đi sớm như vậy hắn cũng chưa kịp ăn uống gì. Thuận miệng, hắn cũng tươi cười chào hỏi lại những người đó.

Đột nhiên ánh mắt hắn liền tập trung vào một thân ảnh đằng xa, thân ảnh kia trắng toát từ đầu tới chân, trên tay đang cầm cây chổi sương mà quét sân, động tác có chút chậm mà vô hồn. Khương Hy nhận ra thân ảnh đó, hắn liền xin phép mà tiến về đó.

Dân chúng xung quanh nhìn theo ánh mắt hắn rồi cũng khẽ lắc đầu mà thờ dài, sau đó họ cũng tản đi mà trở lại với việc của mình.

Người kia cũng đã nhận ra hắn tiến tới, đành đành chỉ hành động lại.

Khương Hy khẽ gật đầu rồi nói:

“Qua cô nương, chào buổi sáng”.

“Khương đại phu, chào buổi sáng”, người kia cúi đầu đáp.

Người kia chính là Qua cô nương nọ, chỉ có điều bộ dạng lúc này của nàng rất tiêu tụy, tóc xõa dài lộn xộn, hai mắt thì sưng đỏ lên, tựa như đã khóc rất nhiều. Khương Hy cũng không biết nên nói gì với nàng, nỗi đau mà nàng đang chịu đựng có lẽ rất lớn.

Trang phục mà nàng đang mang chính là Tang phục Ti Thôi, Ti Thôi cũng có nghĩa là bà bà của nàng... đã qua đời rồi.

Bà bà ra đi quá đột ngột, quá yên tĩnh. Qua cô nương không hay biết gì cả, nàng còn ngỡ là lão đang ngủ. Sự thật đúng là lão đang ngủ, một giấc ngủ không bao giờ tỉnh.

Bà bà của nàng vốn đã mang căn bệnh nan y trong người, lại còn mắc thêm cả dịch trùng, chưa kể tuổi lão cũng đã lớn rồi, cơ thể lão đã không thể chống đỡ nổi nữa. Điền đại phu và Khương Hy chưa kịp đến thì lão đã nhắm mắt xuôi tay.

Khương Hy cũng lựa chọn không kể cho nàng nghe về căn bệnh nan y kia. Nếu nàng biết, có khi nàng sẽ tự trách bản thân mình nhiều hơn.

Duy chỉ có một điều mà Khương Hy băn khoăn là liệu ước nguyện của lão bà kia có thành hiện thực không?

Khương Hy trầm mặc một đoạn thời gian, hắn không cùng nàng nói gì cả, hai người cứ yên tĩnh như thế mà đối mặt nhìn nhau.

Một lát sau, hắn đành thờ dài, tiến vào nhà nàng, vì bà bà mà thắp một nén nhang.

Ba tiếng trống liền vang lên.

...

...

Trời bắt đầu sáng lên, tiết trời liền trong lành hẳn, hai người Khương Hy và A Tứ cũng vừa vịn ra khỏi Linh Vân trấn.

Ngoài Linh Vân trấn chính là một thảo nguyên rộng lớn bạt ngàn, vượt qua thảo nguyên này chính là Bắc Nguyên.

Theo Huyền Đô thường thức mà nói, toàn bộ Đại Lục được chia làm năm khu vực: Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung Tâm. Bỏ qua khu vực phía Tây và Trung Tâm ra thì ba nơi còn lại chính là địa phận của Nhật - Nguyệt - Tinh Tam Đại Hoàng Triều.

Phượng Bắc là Đại Tinh

Phuong Đông là Đại Nguyệt

Phuong Nam là Đại Nhật

Ngoài ra, ở Huyền Đô Đại Lục, phuong Bắc còn được biết đến dưới một cái tên khác, gọi là Bắc Nguyên.

Dựa theo địa thế này, Linh Vân trấn e rằng là điểm đầu tiên của Đại Nguyệt và Nguyệt Hải Thành cũng chính là ‘bức tường phòng thủ’ đầu tiên của Đại Nguyệt. Nếu có một ngày, chiến tranh giữa Đại Tinh và Đại Nguyệt diễn ra, Linh Vân trấn tuyệt đối là nơi đầu tiên bị san bằng, Nguyệt Hải Thành là tòa thành đầu tiên tiếp lấy chiến hỏa.

Nếu đã tồn tại Hoàng Triều thì chiến tranh có lẽ là sớm muộn, nhưng theo Khurong Hy suy đoán thì chuyện này còn xa lắm. Tam Đại Hoàng Triều từ thời điểm lập quốc đến bây giờ cũng gần hai ngàn năm, ngoại trừ xô xát chính trị đôi chút ra thì về mặt cơ bản, Tam Đại Hoàng Triều vẫn có thể sống chung hòa bình dưới cùng một vòm trời.

Chưa kể, chiến tranh đâu phải muốn nổ ra là nổ ra, Thập đại Chính Phái sẽ không cho phép điều đó.

Tuy nhiên, đích đến hôm nay cũng không phải là Đại Tinh Hoàng Triều, Khurong Hy cũng không cần phải cân nhắc đến vấn đề chính trị. Hôm nay, hắn chỉ có duy nhất một đích đến là khu rừng kia mà thôi.

...

Đạp lên từng ngọn cỏ xanh mướt, Khurong Hy cùng A Tứ thẳng tiến một đường mà tiến về phía Tây. Trên đường đi, A Tứ cũng thuận tiện mà giải thích kỹ càng về kết cấu khu rừng kia, chỗ nào nên đi, chỗ nào cần tránh, chỗ nào có nước,...

Một dặm cũng không phải là quá xa, với khoảng cách đó, hắn đã thấy được khu rừng kia rồi. Đột nhiên, hắn liền nhủ mảy lại.

Khu rừng kia trông rất bình thường nhưng hắn lại có cảm giác không ổn chút nào. Càng lại gần, cảm giác bất an ngày một rõ rệt hơn. Sắc mặt Khurong Hy liền giãn ra, hắn tự nhủ:

“Không còn nghi ngờ gì nữa, nơi này có thứ ta cần”.

Khurong Hy bây giờ hoàn toàn chắc chắn khu rừng này có đầy đủ nguyên liệu để hắn có thể hoàn thành tám phù lục kia. Tại sao hắn lại chắc chắn đến thế?

Giây phút lại gần khu rừng này, sâu thẳm trong lòng hắn bỗng dựng bốc lên một cỗ khí tức tử vong. May mắn là hắn biết bói toán thiên cơ nên mới có thể nhận ra, còn không đổi lấy tu sĩ khác thì kẻ đó sẽ giống như A Tứ kẻ bên, không hay biết gì cả.

Khí tức tử vong hiện diện cũng có nghĩa là thứ ở trong xứng đáng để hắn dùng mạng đến đổi. Đồng thời, ‘kỳ biến’ có lẽ cũng sắp hiện rồi, hắn quay sang nói với A Tứ:

“Đa tạ đại thúc, người đến đây là được rồi, đường còn lại ta sẽ tự đi”.

A Tứ giật mình, nói:

“Khurong đại phu, ta... làm sai gì sao?”

Nghe Khurong Hy nói, A Tứ còn tưởng hắn đã làm điều gì đó không hợp ý, nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại thì đoạn đường này hai người chủ yếu là nói về khu rừng này, hắn không nghĩ là mình đã lỡ miệng ở chỗ nào cả, sao có thể đắc tội được chứ.

Khurong Hy lắc đầu nói:

“Không, không, người không làm gì sai cả. Ta đến đây tìm thảo dược, một mình là thuận tiện rồi”

A Tứ nói tiếp:

“Khurong đại phu, ta làm tiểu phu cũng mười năm, khu rừng này ta hiểu rõ, ngài cần một nơi như thế nào, ta có thể dẫn ngài đi. Huống hồ...”

“Huống hồ?”, Khurong Hy hỏi.

A Tứ nghĩ nghĩ một chút rồi lo lắng mà nói ra:

“Huống hồ khu rừng này có rất nhiều thú hoang, ta sợ ngài sẽ gặp nguy hiểm”

Nghe vậy, Khurong Hy liền bật cười, hắn đưa tay lên vỗ nhẹ lên vai A Tứ mà đáp:

“Đại thúc, ta không sao đâu, thú hoang đối với ta mà nói... chỉ như thú cưng mà thôi”

A Tứ giật mình, hai mắt khó tin mà nhìn Khương Hy, hẳn không nghĩ tới trên đời này lại có người xem thú hoang như thú cưng cả. Đơn cử mỗi chuyện lấy một con hổ và một con mèo cùng đặt lên một bàn cân, bên nào thú hoang, bên nào thú cưng không lẽ lại không nhìn ra?

Hắn còn cho là Khương Hy sống ở Nguyệt Hải Thành đã lâu, đối với ngoại giới liền mù tịt, tự nhiên không biết sự đáng sợ của thú hoang, vậy nên hắn đáp:

“Khương đại phu, thú hoang cũng không phải thú cưng a, thú hoang sẽ tấn công người đấy”.

Khương Hy khẽ gật đầu nói:

“Ta biết”.

“Vậy... tại sao?”

Khương Hy thở dài, hắn liền trầm mặc lại, một lát sau, hắn nhìn ngó xung quanh tựa như đang tìm thứ gì đó. Kết quả hắn tìm được một khúc cây thân gỗ cũ.

A Tứ không hiểu sao Khương Hy lại cầm khúc gỗ ấy lên. Đột nhiên, con người hắn liền co rụt lại, hắn chấn kinh mà nhìn Khương Hy.

Khương Hy nắm lấy hai đầu khúc gỗ lại, âm thầm mà vận linh lực lên. Hắn dùng toàn lực mà ép khúc gỗ lại.

“Rắc... rắc...”

Thanh âm từ khúc gỗ liền phát ra, rất nhanh sau đó, khúc gỗ liền bị ép đến gãy thành đôi.

Nhìn thấy thảm trạng của khúc gỗ kia, A Tứ liền nuốt một ngụm nước bọt, bây giờ hắn mà còn không hiểu nữa thì quá ngu độn rồi. Khương Hy hoàn toàn không cần hắn đi theo, hắn đi theo có khi lại còn trở thành gánh nặng.

A Tứ thở ra một hơi mạnh, rồi từ sau lưng lấy ra một cái rìu cùng tay nải đưa cho Khương Hy, trong tay nải đã có đủ lương thực và nước uống. Hắn nói:

“Khương đại phu, là ta mắt mù không thấy núi Thái Sơn nhưng có điều này ta cần nhắc nhở ngài”.

Tiếp nhận lấy rìu và tay nải, hắn khẽ gật đầu tựa như đang đợi A Tứ nói tiếp. A Tứ liền nói:

“Vào buổi tối, thú hoang hoạt động rất mạnh mẽ, ngài nên trở lại trần trước trời tối... Khương đại phu, nếu ngài có mệnh hệ gì thì ta sẽ ân hận hết cả đời mất”.

Khương Hy gật đầu đáp:

“Đại thúc, ta cũng không phải đi đánh trận, người không cần bi thảm đến thế. Trước trời tối ta sẽ trở về. Chưa kể ta cũng đã nhớ hết kết cấu khu rừng rồi, người không cần quá lo lắng đâu”.

A Tứ nghe vậy liền gật đầu, sau đó hắn liền quay trở về.

...

...

A Tứ rời đi, Khương Hy liền không còn vương vãi gì cả, hắn đưa hai tay lên vờn vai đôi chút. Sau đó liền ngồi xuống, bắt đầu đã tọa, trong khu rừng kia có thứ có thể uy hiếp đến tính mạng của hắn, đương nhiên hắn không dám coi thường. Hắn liền điều chỉnh khí tức đến trạng thái đỉnh phong.

Khí tức quanh thân Khương Hy bắt đầu biến chuyển, từ trạng thái ‘động’ mà chuyển sang ‘tĩnh’. Khí tức của hắn bình lặng như mặt hồ vậy, hắn tựa như đang hòa mình vào với cảnh vật xung quanh. Nếu như nhắm mắt lại mà chỉ đơn thuần cảm nhận thôi thì chắc chắn hiện tại không ai có thể tìm ra hắn cả.

Đây là chỉ phạm nhân, còn tu sĩ, chỉ cần tu vi viễn siêu hắn liền có thể cảm nhận được. Nhưng như vậy Khương Hy cũng hài lòng rồi, hắn chủ yếu là cần né tránh đi cảm quan của thú hoang.

Khương Hy không sợ thú hoang nhưng có thể tránh được trận chiến nào thì hắn liền tận lực tránh, dù sao hiện tại hắn vẫn không biết được chân tướng ‘kỳ biến’ lần này là gì, cẩn thận vẫn hơn.

Điều chỉnh xong, đột nhiên ánh mắt hắn có hơi đổi, hắn liền vận linh thức lên, dò xét phạm vi xung quanh hắn. Hiện tại cảnh giới của hắn đã là Luyện Khí tầng hai trung kỳ, phạm vi dò xét linh thức của hắn đã được mở rộng ra một mét.

Dù không nhiều như hắn dự tính nhưng ai bảo linh thức tu luyện quá khó đây. Có thể đạt đến mức này ở tu vi Luyện Khí tầng hai đã là quá kinh hãi so với người khác rồi.

Thông qua linh thức, hắn phát hiện ra rằng Thủy linh khí đang có xu hướng xông thẳng lên trời. Dọc đường đi đến giờ hắn không để ý là bao, dù sao linh khí luôn ở trong trạng thái ‘động’, đến khi hắn đưa khí tức về trạng thái ‘tĩnh’ thì hắn mới nhận ra tình huống.

Khương Hy đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hần đưa tay lên tính. Hần không phải đang bấm quẻ mà đang tính ngày, một lát sau hần liền gạt gù xem như đã hiểu.

Hần tự lẩm bẩm

“Cốc Vũ sắp tới rồi sao...”

Hai tuần qua hần cùng Điền đại phu tập trung quá nhiều vào việc chữa trị mà hoàn toàn quên mất Tiết Thanh Minh đã trôi qua. Dân chúng Linh Vân trấn thì càng không cần phải nói, mạng sống còn đang lo không giữ được, nào quan tâm Thanh Minh đến hay đi chứ.

Khương đưa tay lên chống dưới cằm, ánh mắt hần bỗng dưng trở nên đăm chiêu, sau đó hần nhìn về khu rừng, một tia tinh quang liền lướt qua. Hần khẽ cười, thầm nói:

“Dù hơi gấp... nhưng thử xem sao”.

Sau đó hần liền đeo tay nải trước ngực, vai mang giỏ tre, tay phải cầm rìu vung qua vung lại vài cái xem như làm quen.

Chuẩn bị xong, hần liền cất bước tiến vào khu rừng.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đạp Vân Bộ

Khu rừng này nhìn về tổng thể thì tương đối rộng, nếu so về mặt diện tích, Linh Vân trấn có khi chỉ bằng một phần ba là cùng.

Khương Hy không biết nên gọi khu rừng này như thế nào. Hần cũng đã từng hỏi A Tứ nhưng A Tứ bảo khu rừng này vốn dĩ không có tên. Một khu rừng rộng lớn gấp ba lần Linh Vân trấn lại không có tên, Khương Hy đương nhiên không tin nổi.

Linh Vân trấn còn có được tên, khu rừng này vì có gì lại không có được. Ở điểm này, A Tứ cũng chỉ cho hần một cái cười khổ, hần thật là không biết. Linh Vân trấn qua bao đời nay không có nhiều tiểu phu, ở thế hệ của A Tứ, hần lại là tiểu phu duy nhất ở trấn. Mọi thứ hần biết về khu rừng này hầu như là đều đem thân đi trải nghiệm mà ra cả.

Khương Hy một mặt khó hiểu vô cùng. Ở Huyền Đô Đại Lục, dù đặt ở đâu đi chăng nữa thì tiểu phu vẫn là chức nghiệp tương đối quan trọng, nhất là với phạm nhân.

Đối với phạm nhân, gỗ đóng vai trò quá quan trọng trong đời sống hằng ngày. Không có gỗ người xây nhà bằng gì? không có gỗ người nấu nướng thế nào? không có gỗ thì nông cụ ở đâu ra?

Nói chung gỗ là thứ khó mà thiếu được.

Đối với một tiểu trấn như Linh Vân thì gỗ lại càng quan trọng hơn, bọn họ vốn dĩ không có nhiều sự lựa chọn cho việc này. Ở Nguyệt Hải Thành, ngoài gỗ ra thì dân chúng còn có thể lựa chọn đá để xây nhà nhưng ở trấn này, tiền đâu mà mua đá chứ.

Không có tiểu phu thì không có gỗ, như vậy tức phải có người cung cấp gỗ cho trấn.

Khương Hy nghĩ nghĩ một hồi hần cũng chỉ có thể suy đoán Thanh gia mà thôi. Thanh gia rất giàu, bọn họ nguyện ý cấp nước cho toàn trấn được thì tuyệt đối dư sức cung cấp gỗ cho nơi đây

Vấn đề là tại sao lại phải cực như vậy chứ?

Thanh gia có giàu thì cũng là giàu có hạn, nhập gỗ từ nơi khác về xong rồi lại còn buôn bán lại cho dân chúng, lời lỗ được bao nhiêu chứ.

Khương Hy trầm mặc một đoạn thời gian, hần suy đi tính lại nhiều trường hợp cũng chỉ cho ra cùng một kết quả. Khu rừng này có ẩn tình. Nếu không thì Thanh gia đã sớm động tới rồi.

Có một điểm đáng nghi khác đó là quãng đường từ Linh Vân trấn cho đến khu rừng này chỉ cách đúng một dặm. Khoảng cách này quá gần, nếu một ngày thú hoang đột loạt xông ra không phải là thảm họa sao.

Đáng nói hơn là khu rừng này một phần là tự nhiên, một phần lại thuộc về nhân tạo, tựa như bị một ai đó cố định tạo nên để che giấu gì đó. Mà thủ đoạn che giấu thì quả thật rất tốt.

Từ ngoài bìa rừng hắc đã thấy được một thứ, đó chính là đất. Nghe thì rất vô lý nhưng đất mà Khương Hy thấy có lẽ không phải là đất thường.

Nhưng thực tế nó đúng là đất thường, chỉ có điều loại đất đó không phải là đất lâu năm. Đất là thứ mà người thường không thể nào phỏng đoán ra được nó trường tồn trong bao lâu, từ viễn cổ, đất đã luôn tồn tại, làm sao có thể xác định được chứ.

Khương Hy đương nhiên không xác định dựa trên độ trường tồn, đất tồn tại còn lâu hơn cả hắc, hắc tính kiểu gì được.

Hắc xem xét là độ dày của đất. Lúc hắc vận linh thức quan sát thủy linh khí thì hắc cũng vô tình mà phát hiện ra một mét đất ngay dưới chân hắc... quá mỏng.

Đất càng dày là đất lâu năm, đất càng mỏng là đất mới thêm vào.

Đất mới thêm vào... chính là để trồng cây.

Trong trần chỉ có A Tử tiểu phụ, nếu người nào vận chuyển đất thì A Tử hắc phải biết, hắc quá quen thuộc con đường này. Như vậy chỉ có thể nói rằng ngoài Linh Vân trần, ở đây còn một thế lực vô hình khác.

Thế lực này là muốn mở rộng ngoại vi của khu rừng.

Khương Hy lẩm bẩm:

“Hi vọng bọn chúng là ‘kỳ biến’ đi...”

...

Đi được một lúc, hắc bỗng dừng đứng lại, thở nhẹ ra một hơi, ánh mắt hắc bình lặng mà nhìn thẳng về phía trước. Ở đó từ bao giờ đã có một con gấu hoang, hắc nhủ mảy, tự nhủ:

“Sẽ không phải quá đen rồi chứ?”

Tính toán thời gian, hắc chỉ vừa bước vào khu rừng này không đến một trăm bước, từ vị trí của hắc, chỉ cần nhìn sau lưng thì vẫn còn thấy được thảo nguyên ngoài kia. Lúc đi vào hắc không thấy cái gì cả, sao bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một con thú hoang rồi.

Gấu hoang nhìn nhìn hắc một chút, ánh mắt đục ngầu không rõ cảm xúc như thế nào cả. Đột nhiên, nó bắt đầu chuyển động, Khương Hy cũng bắt đầu động. Một người một thú cứ thế mà tiến thẳng về phía nhau.

Tưởng chừng hai bên sẽ bắt đầu giao chiến nhưng ngạc nhiên thay, con gấu cứ thế mà đi ngang qua hắc, cứ như trước mặt nó là không khí vậy.

Khương Hy dù thấy nó cũng có chút ngạc nhiên nhưng hắc chắc chắn mười phần nó sẽ không tấn công hắc. Bởi hắc tự tin khả năng ẩn thân của mình, nếu đến việc tránh một con gấu còn không xong thì hắc nên đập đầu vào tảng đá mà chết thì hơn, quá mất mặt.

Khương Hy đưa tay lên vân vê một chút ở dưới cằm, hắc trầm mặc một đoạn thời gian. Từ lúc gặp con gấu kia, hắc thấy trên thân nó có vết máu, tựa hồ là máu của nó. Hắc liền có cảm giác nếu hắc tiếp tục đi, kiểu gì hắc cũng sẽ bắt gặp thú hoang khác, mà khả năng là con có thể đã thương một con gấu. Như vậy quả phiền phức.

Vậy nên đối với tình huống hiện tại, đi dưới đất thật không ổn chút nào.

Hắc liền hạ thấp trọng tâm người xuống, vận linh lực mà gia trì lên mũi bàn chân. Hắc điểm nhẹ một cái, toàn thân liền nhẹ nhàng mà lao thẳng lên cành cây ở phía trên.

Hắc trầm nghĩ:

“Nếu đã không đi dưới đất được nữa thì đi đường trên không vậy?”

Sau đó hắc tiếp tục di chuyển, trên đường đi thuận tiện mà quan sát xem có thứ gì có thể dùng được hay không. Kết quả liền khiến hắc thất vọng.

Từ lúc vào rừng cho đến giờ, hắc chưa thấy cái gì đáng giá hơn ngoài con gấu kia. Nếu chuyến đi này thật sự vô công thì có khi hắc sẽ quay trở lại xử lý con gấu kia cũng nên. Nhưng chuyện đó chưa chắc đã xảy ra được.

Bởi vì hắc tin vào trực giác hắc, khu rừng này... có biến.

...

...

Di chuyển liên tục ở trên cây trong gần một canh giờ, Khương Hy cũng dần thấm mệt đi, hần không phát hiện ra điểm gì bất thường cả. Trong thâm tâm, hần càng ngày cảm thấy quá vô lý. Lấy tốc độ của hần, hiện tại hần đã gần tiến vào khu vực nội vi rồi, đáng lý ra hần cũng nên bắt gặp vài con thú hoang mới đúng, đằng này...

Khương Hy thở dài, hần định ngồi xuống đã tọa mà hồi phục linh lực một phen.

Đột nhiên, ánh mắt hần ngưng lại, hần liền nhẹ nhàng mà điểm chân, nhảy vào cành cây cao hơn, hần cẩn thận mà quan sát xung quanh. Vừa rồi hần đã nghe thấy tiếng người nói, dù rất nhỏ nhưng hần không thể làm được, đó chính là người, hơn nữa không phải chỉ có một.

Hần liền hạ thấp người xuống, một bên dựa vào thân cây, nhắm mắt lại mà hồi phục linh lực. Hần quyết định đợi.

Đúng như dự đoán, không bao lâu sau, một đoàn người liền xuất hiện. Khương Hy hít mắt lại, hần thầm nghĩ:

“Số lượng không ít...”

Đoàn người kia xuất hiện, bao gồm chín người, trên người đều mang cùng một loại phục trang. Lưng áo có chung một ký hiệu, là hình ảnh của một con đại xà cách điệu.

Khương Hy không biết ký hiệu đó là gì nhưng hần là ký hiệu của môn phái nào đó. Đặc biệt là hần tập trung nhiều nhất vào ba người, một người dẫn đầu, một người đi giữa và một người đi cuối.

Ba người này thực lực cao nhất, hơn nữa xếp đội hình như thế này như thể bọn họ đang ở thế phòng thủ vậy. Sáu người còn lại dù yếu hơn nhưng cũng không đến nỗi kém, đội ngũ này nhìn thế nào cũng không tệ, ít nhất với thực lực hiện tại của Khương Hy chính là như vậy.

Đội ngũ như thế mà lại ở trạng thái phòng thủ thì thật không bình thường chút nào. Chưa kể trên người bọn họ vẫn còn rất sạch sẽ. Sạch sẽ đại biểu cho việc bọn họ chưa có động thủ qua. Dựa vào điều này, Khương Hy đưa ra ba suy đoán của mình.

Thứ nhất, toàn bộ chín người này toàn là lũ chết nhất. Khương Hy dù một phần sợ chết hần cũng đến mức rơi vào thế phòng thủ cả, phòng thủ chưa bao giờ phong cách của hần. Suy đoán này, hần cũng chỉ vừa mới lóe lên mà thôi, hần không coi trọng lắm. Ba người dưới kia thực lực không yếu, ‘chết nhất’ khó mà dùng để chỉ họ.

Thứ hai, bọn họ mới vào lần đầu. Điểm này đến chính hần cũng không có chút tin tưởng nào cả, bởi lẽ bước chân của bọn họ rất đều và vững, cứ như là đi theo một lộ tuyến cố sẵn vậy.

Thứ ba, bọn họ quá quen thuộc với khu rừng này. Khương Hy nguyện ý tin vào điều này, xác suất thực sự rất cao, chưa kể hướng mà bọn họ tiến về... chính là khu nội vi.

Khương Hy khẽ mỉm cười, hần liền âm thầm mà bám theo. Đi một mình không bằng ‘đi cùng’, như vậy sẽ an toàn hơn hần.

Mỗi lần hần điểm chân phi thân sang cành cây khác, hầu như những cành cây này hoàn toàn bất động, đến một chút rung chuyển cũng không có.

Cũng không còn cách khác, đây đã rất gần với Bắc Nguyên rồi. Rừng ở phương Bắc chính là rừng lá kim, rừng lá kim thật sự là một lựa chọn tồi để ẩn thân. Nhưng ở tình huống này hần nào có sự lựa chọn khác, nơi duy nhất có thể ẩn thân chính là ở càng cao càng tốt, hơn nữa mỗi lần di chuyển càng phải nhẹ nhàng đến cực điểm.

Chỉ cần một tiếng động nhỏ phát ra, hần liền bị lộ tẩy.

Cũng may là Khương Hy đã chuẩn bị trước, thân ảnh hần nhẹ nhàng mà di động từ nơi này qua nơi khác vậy. Hần dùng chính là một loại thân pháp khá đặc thù.

Trong số những thân pháp hần đã đọc qua thì phù hợp nhất với tu sĩ chủ tu Thủy linh khí chính là Đạp Vân Bộ.

Mây có thể đạp vào được không?

Về mặt chân chính, mây không thể đạp, đạp vào liền rơi.

Đạp Vân Bộ là loại thân pháp giúp người thi triển nó ngày càng nhẹ, nhẹ như mây vậy, nhưng tu luyện Đạp Vân Bộ đến cùng cũng không thể chân chính mà lơ lửng như mây được. Nhiều lắm là nán lại trên không trung trong chốc lát mà thôi.

Đạp Vân Bộ về mặt đẳng cấp kỳ thực rất cao, ở Cửu Tiêu Tông, người có tư cách học được Đạp Vân Bộ ít nhất phải là nội môn đệ tử, hơn nữa còn là loại xuất sắc nhất.

Dù vậy nhưng vẫn không mấy người chọn nó, đúng hơn là không ai bởi vì nó là thân pháp tương đối mất mặt. Đạp Vân Bộ mang tiếng là thân pháp nhưng tốc độ lại chậm vô cùng. Đạp Vân Bộ không giúp ích gì trong chiến đấu cả, dùng nó trong trường hợp đó trừ phi là bị điên, không thì cũng là muốn chết.

Khương Hy nhất quyết chọn Đạp Vân Bộ trong số các loại thân pháp tự nhiên có lý do của hần. Đạp Vân Bộ chậm là chuyện chắc chắn đúng nhưng

đây là loại thân pháp có tư cách để ‘Nguyên Anh lão tổ’ ghé mắt nhìn đôi chút.

Đạp Vân Bộ tổng cộng có ba tầng, tu luyện tầng thứ nhất, toàn thân nhẹ như mây. Tu luyện tầng thứ hai, thân người liền tựa như mây. Tu luyện tầng thứ ba, thân người hư hóa trong không trung.

Luận về tốc độ, Đạp Vân Bộ không sánh được với ai.

Luận về thân pháp, Đạp Vân Bộ mới đúng là thân pháp.

Tu sĩ tu luyện thân pháp đương nhiên là dùng để di chuyển, thậm chí có người còn xem đó là bùa đào mạng. Nhưng có một điểm cố hữu là dù người có nhanh đến đâu đi chăng nữa thì một khi bị bắt lại, thân pháp liền vô dụng.

Đạp Vân Bộ thì khác, đại thành Đạp Vân Bộ, tu sĩ liền có thể ẩn tàng toàn bộ cơ thể của mình trong chốc lát, tựa như hư hóa vậy. Người bắt không thấy được người, vậy thì bắt kiểu gì?

Đáng sợ hơn cả là Khương Hy đem Đạp Vân Bộ kết hợp với trạng thái ‘tĩnh’ của bản thân, ở một góc độ cảm quan mà nói, hắn đã chân chính ‘hư hóa’ rồi.

...

...

Bí mật bám theo đội ngũ kia, Khương Hy cuối cùng cũng có cảm giác ‘đi rừng’ rồi. Bởi vì hắn cuối cùng cũng đã thấy được thú hoang khác, không phải một mà là năm, năm con sói.

Năm con sói này bộ dáng hung hãn vô cùng, chúng hạ thấp đầu mà gầm gừ, để lộ hàm răng trắng buốt nhọn hoắt mà nhe kia ra, ánh mắt chúng lộ rõ vẻ hung tàn. Không cần nói cũng biết, chúng đã xem đội ngũ này là con mồi rồi.

Về phía đội ngũ, người dẫn đầu là một lão nhân tóc hoa râm, dáng vẻ thông dong bình tĩnh, sau lưng lão là một thanh kiếm được tra vào vỏ kỹ càng, nhìn thoáng qua trông lão tựa như một đạo sĩ vậy.

Đối mặt với năm con sói này, lão không có bất kỳ cử chỉ nào lo lắng cả. Đột nhiên, năm con sói liền đồng loạt mà lao vào. Lão không nhanh không chậm mà bước ra một bước, tay phải nắm lấy thanh kiếm ở sau lưng, nhưng lão không có rút kiếm. Lão chỉ nắm một chút rồi lại buông tay ra.

Năm con sói liền ngã xuống đất, toàn thân dần nhuốm một sắc đỏ, chúng liền bất động.

Lão quay đầu lại nói:

“Chúng ta đi tiếp thôi”.

Tám người còn lại cung kính gật đầu, xem ra địa vị của lão không đơn giản. Hơn nữa bọn họ còn cực kỳ tự tin với thực lực của lão, năm con sói vừa rồi bọn họ còn không nhìn lấy một chút, cứ như chắc chắn chúng sẽ chết vậy.

Ở trên cây, Khương Hy cũng khẽ gật đầu, thầm khen:

“Kiếm pháp rất nhanh, không tệ”.

Lão nhân vừa rồi nhìn như không rút kiếm, kỳ thực lão đã rút ra, chỉ là động tác quá nhanh. Khương Hy có thể thấy được đường kiếm đó, chỉ có điều hắn cũng sẽ như đám sói kia, hắn không tránh được.

Lão nhân kia mạnh hơn hắn rất nhiều, lão còn mạnh hơn cả Thanh Bình.

Khương Hy hiện tại không phải là đối thủ, nhưng kể cả thế cũng không ảnh hưởng đến mắt nhìn của hắn, một chiêu kia cũng vẫn là ‘không tệ’ thôi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Một hơi ẩm, một tiếng hú

Sau khi đám sói kia chết xong, một mùi máu tanh liền bốc lên, thu hút những loài thú hoang khác đến. Những con đến sau mạnh yếu đều có đủ, tất cả đều là thú ăn thịt. Số phận của chúng tương đối may, khi chúng mò đến thì đội ngũ kia đã rời đi rồi.

Khương Hy không tiếp tục bám theo nữa mà hẩn tạm nán lại đôi chút. Dù sao bây giờ hẩn cũng đã bước vào nội vi khu rừng rồi, bám hay không cũng không quan trọng nữa. Đã đến tận đây rồi, thứ mà hai bên cần không tránh khỏi giống nhau nên sớm hay muộn cũng sẽ đụng độ nhau thôi, vậy nên không cần vội.

Mặt khác, trong năm con sói vừa rồi, có một con khiến hẩn phải để tâm. Nó khác với đồng loại của mình, còn khác ở chỗ nào thì câu trả lời chính là huyết mạch của nó.

Huyết mạch của nó rất đặc thù, con sói này không phải là sói hoang, nó là bán yêu.

Với phạm nhân, bán yêu là chủng loài lai tạo giữa người với yêu thú, nhưng với Khương Hy, chỉ cần có một nửa huyết mạch của yêu thôi cũng được gọi là bán yêu rồi.

Chủng loại này ở bất kể nơi đâu cũng sẽ bị xa lánh, thậm chí là đuổi cùng giết tuyệt. Dễ hiểu hơn thì ở bất cứ chủng loài nào, chỉ cần huyết mạch không thuần liền bị xem là nhơ bẩn.

Con sói kia mang trong mình huyết mạch lai tạp giữa Yêu Lang và sói hoang, vậy nên hình dáng của nó mới chính là sói. May mắn cho nó, Yêu Lang huyết mạch trong người nó lại mỏng manh vô cùng, những con sói khác không nhận ra nên mới cho nó nhập đàn.

Tuy chỉ là một tia huyết mạch mỏng manh thôi nhưng nó lại đem đến cho con sói kia một nguồn sinh cơ mạnh mẽ, bằng chứng là con sói kia vẫn còn sống, chỉ là nó đang thoi thóp mà thôi.

Lão nhân kia sau khi chém xong một kiếm chiêu cũng nhận ra nó không chết nhưng thế thì sao chứ. Nó không chết thì cũng mất nửa cái mạng rồi, nếu nó đã không còn tính uy hiếp thì nên để nó tự sinh tự diệt mà thôi.

Thật thế, tình huống của nó thật không may chút nào, mùi máu đã kéo đến không ít thú hoang khác mà chính bản thân nó hiện tại cũng vô lực chống cự rồi.

Tự sinh tự diệt chính là như vậy.

Ánh mắt của nó yếu ớt mà đảo qua một vòng, tựa như muốn nhớ lấy những con thú hoang sắp sửa ăn thịt mình. Có lẽ nếu thoát được, nó sẽ quay trở lại mà giết hết đám này.

Mọi hành động của nó diễn ra cứ như là vô thức nhưng rơi vào mắt Khương Hy thì lại khác. Bản thân hẩn cũng đã từng một chân bước vào quỹ môn quan, hẩn hiểu cảm giác bất lực khi đối diện với tử vong là gì.

Mặt khác, đứng trước bờ vực sinh tử của bản thân, con sói kia dường như đã bắt đầu thức tỉnh huyết mạch của mình. Nếu hôm nay nó chết thì thôi, nhưng nếu nó còn sống thì tuyệt đối là nhất phi trùng thiên.

Nghĩ đến đó, Khương Hy liền bắt đầu động, bởi vì đám thú hoang kia đã động rồi.

Trong nháy mắt, bốn cái xác sói kia liền bị không biết bao nhiêu thú hoang lao vào mà xâu xé, chúng dù đã chết nhưng nay còn tội tệ hơn rất nhiều, nếu chúng có anh linh, hẩn là phải sợ run rẩy hết cả lên.

Đàn thú hoang không lựa chọn tấn công con sói kia vì chúng cũng phát hiện ra nó còn sống. Không phải chúng đột nhiên phát lòng từ bi mà là vì nó còn sống, còn sống liền mang nghĩa khác.

Ăn một cái xác thì đó chỉ đơn giản là ăn.

Ăn một con sống, đó mới là thú sinh, là khoái lạc.

Thú hoang về bản chất là loài khát máu, sống trong môi trường cá lớn nuốt cá bé như thế này, không khát máu thì không thể sinh tồn được. Mỗi ngày chúng chỉ có một vòng lặp là săn rồi giết, giết rồi lại ăn, ăn xong rồi lại ngủ, ngủ dậy lại đi săn. Ngày này qua ngày khác chỉ biết làm như vậy đương nhiên không tránh khỏi sự nhạth nhèo.

Vì nhạth nhèo nên mỗi lần bắt được con mồi, chúng lại thả đi, rồi lại bắt, rồi lại thả, cho đến khi con mồi hoảng sợ đến bất lực mà chấp nhận cái chết. Lúc đó, chúng mới bắt đầu thưởng thức chiến lợi phẩm của mình, chúng xem đó là niềm vui trong chuỗi ngày chán ngắt của mình.

Thú sinh chính là tàn nhẫn như vậy đấy.

...

Chúng xem con sói kia là con mồi, đương nhiên sẽ tạm thả nó ra nhưng nào có ngờ, Khương Hy đột nhiên xuất hiện mà nhanh chóng vác nó lên vai. Nó liền mở to mắt mà nhìn hẩn, nó không nghĩ ra được sự hiện diện của hẩn, bởi vậy nó giật mình.

Nó bị thương quá nặng, đương nhiên không thể phản kháng, mặc cho hẩn muốn làm gì thì làm. Trên thực tế, dù nó có muốn động cũng không được, bởi

Khương Hy đã dùng linh lực của mình mà khóa thân hình nó lại.

Dưới sự bao phủ của linh lực, sự hiện diện của nó cũng bắt đầu hòa vào Khương Hy, Khương Hy liền hòa vào tự nhiên, hần vận Đạp Vân Bộ lên mà rời khỏi đó.

Sự tình chỉ diễn ra trong chớp lát, cho đến khi đàn thú quay lại, ở đó chỉ còn là một bãi máu không mà thôi. Chúng liền bắt đầu phấn nộ mà gào thét lên.

Tiết gầm rú của chúng cộng hưởng lẫn nhau tạo thành một áp lực vô hình mà vang vọng khắp khu rừng.

Xa xa, đội ngũ kia cũng đã nghe thấy được tiếng gầm rú kia, bọn họ liền giật mình. Khu rừng này bọn họ đi qua quá nhiều lần, tập tính của lũ thú hoang bọn họ đương nhiên hiểu rõ. Bởi vậy tình huống mới khiến họ giật mình.

Một thanh niên nhân sắc mặt có chút ngưng trọng bỗng dừng nói ra:

“Khu rừng này có biến chuyển rồi sao?”

“Có lẽ vậy”, từ sau lưng, một trung niên nhân đáp.

Thanh niên nhân nghe vậy liền nhú mày, sắc mặt của hắn có chút buồn cười. Thanh niên nhân ngoại hình không tệ, dáng người cao ráo, mặt mũi dương cương góc cạnh. Duy chỉ có điều là lông mày của hắn rất nhạt, không phù hợp với ngoại hình chút nào.

Vì nhạt nên khi hắn nhú mày, vẻ nghiêm nghị đáng lý nên có ra lại không xuất hiện, thay vào đó trông rất buồn cười, nhưng ở đây không ai dám cười cả.

Bởi thanh niên nhân đó thực lực rất mạnh, địa vị lại cao. Trung niên nhân cũng thế.

Hai người này cũng với lão nhân kia chính là ba người mạnh nhất trong đội ngũ này. Bọn họ hôm nay đến đây đương nhiên là có việc, hơn nữa còn là việc hệ trọng, bất kỳ một động tĩnh nào trong khu rừng này đều tạo thành một rủi ro ngầm. Bọn họ không lo không được.

Lão nhân đi đầu nghe vậy liền cười nhẹ, đưa tay lên vuốt vuốt chòm râu mình mà nói:

“Không phải, chúng là đang nổi giận, không phải vì thứ kia”

Thanh niên nhân và trung niên nhân nghe vậy liền quay mặt qua nhìn nhau tựa như đang xác nhận lại lời lão, sau đó trung niên nhân liền cung kính mà đáp:

“Cánh lão có thể giải thích rõ hơn cho chúng vân bối được không?”

Lão nhân họ Cảnh kia nghe vậy liền khẽ gật đầu, lão nói:

“Thứ nhất, chúng không vì thứ kia, nếu không hướng mà chúng phải đi là chỗ chúng ta mà không phải là hướng ngược lại. Thứ hai, ta vừa giết năm con sói, hần bây giờ chúng là đang xâu xé mà ăn, giữa lúc đó phát sinh mâu thuẫn cũng là chuyện bình thường”.

Thanh niên nhân nghe vậy liền gật gù đã hiểu, hắn đáp:

“Cánh lão dạy phải”.

Lão nhìn thanh niên nhân cười hiền từ mà gật đầu, lát sau sắc mặt lão liền ngưng trọng lại, bây giờ mới đến lượt lão nói. Trung niên nhân liền giật mình, thanh niên nhân càng chấn kinh hơn, cả hai người thâm nghĩ:

“Cánh lão... ngưng trọng?”

Không quan tâm biểu hiện hai người kia thế nào, lão liền mở miệng nói:

“Mặt khác, chúng ta nên cảnh giới cao độ hơn. Dọc đường đi, ta phát hiện ra có người bám theo”.

Thanh niên nhân chưa kịp ổn định lại nghe thấy thế liền đứng dậy mà nhìn ngó xung quanh, thấy vậy, lão lắc đầu:

“Không cần tìm, người kia hiện tại không ở quanh đây”

Trung niên nhân trầm mặc một hồi rồi nói:

“Cánh lão, người đã biết sao không nói với chúng ta?”

Khác với thanh niên nhân, trung niên nhân này bình ổn hơn rất nhiều, điều này can hệ rất nhiều đến tuổi tác. Hắn năm nay đã qua bốn mươi, lăn lộn không ít lần nơi chốn giang hồ, trải qua những năm tháng thăng trầm, trung niên nhân đương nhiên thành thục hơn đám mới vào đời như thanh niên nhân.

Cánh lão nghe vậy liền nheo mắt lại, nói:

“Ngươi... là đang chỉ trích ta?”

Một áp lực vô hình từ lão đột nhiên bộc phát ra, những người còn lại liền biến sắc mà tránh xa, sắc mặt liền tái nhợt lại. Thanh niên nhận thực lực không tồi, đương nhiên có thể chống cự nhưng hắn cũng không tốt lắm, hắn nhìn qua trung niên nhân mà khẽ nuốt một ngụm.

Trung niên nhân không lạnh không nóng mà đối mặt với lão nhân, ánh mắt hắn vẫn rất kiên định với ý niệm của mình.

Lão nhân thấy vậy liền động tay phải, ông tay áo như có gió mà phấp phới, ngón tay lão co lại thành trảo mà bắt lấy trung niên nhân. Thanh niên nhân liền hoảng sợ mà nói:

“Cánh lão, xin người bớt giận”

Hắn sợ là Cánh lão không vừa ý mà ra tay đánh chết trung niên nhân, dù sao trong thâm tâm hắn, lão nhân này là người ngoài, còn hắn với trung niên nhân là đồng môn.

Phải biết là trong đội ngũ này, ba người được công nhận là thực lực mạnh nhất nhưng hắn và trung niên nhân lại rõ ràng hơn ai hết. Cánh lão viễn siêu cả hai người họ cộng lại, dù thế hai người vẫn nắm chắc thủ vững trước lão, ít nhất là không dễ bị thua đến khó coi.

Vô hình chúng, đội ngũ liền tạo thành thế Thái Cực như vậy đấy. Nếu bây giờ trung niên nhân bị đập chết, một mình hắn há có thể là đối thủ của lão sao?

Một trảo của lão nhân nhanh chóng bắt lấy vai trung niên nhân, tựa hồ chỉ cần lão vận lực một chút là có thể tháo cả cánh tay kia xuống vậy.

Kỳ lạ thay, trung niên nhân kia vẫn kiên định mà nhìn lão, hắn không động đậy một chút nào cánh, ánh mắt vẫn thủy chung là như thế.

“Ha ha ha...”

Lão nhân đột nhiên bật cười lên, tay cũng đã buông ra, uy áp liền biến mất, lão nói:

“Tốt, tốt, tốt... Trời không phụ Linh Xà Môn chúng ta... ha ha ha...”

Dường như sự tình có chút ngoài ý muốn, thần sắc thanh niên nhân ngưng trệ lại, hắn không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra cả, hắn lắp bắp nói:

“Cánh... Cánh lão, chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Lão nhân nhìn hắn rồi nói:

“Người thực lực không tồi nhưng tâm tính còn xa lắm mới sánh được hắn, người không hiểu được”.

Trung niên nhân im lặng này giờ mới lên tiếng mà nói:

“Cánh lão, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta”.

Lão nhân nhìn hắn cười đáp:

“Người tâm tính rất tốt, ngôi vị môn chủ về người không sai nhưng làm người vẫn còn cứng đầu lắm, nên thả lỏng hơn. Còn về câu hỏi của người, người kia dường như chỉ bám theo một đoạn đường mà thôi, hắn không động sát ý với chúng ta, đương nhiên ta không cần quản”.

Trung niên nhân nghe vậy liền khẽ gật đầu, hắn nói ra:

“Đúng là vậy... Nhưng chuyến đi này không phải chuyến đi bình thường, nếu để người ngoài biết, Linh Xà Môn tất gặp họa. Người kia... không thể sống”.

Cánh lão gật đầu, đáp:

“Người kia đúng là không được sống, bắt quá, dù ta biết được có người theo dõi nhưng vẫn không thể tìm ra hắn. Mỗi lần ta sắp dò ra tung tích là hắn lại biến mất, thân pháp của hắn không bình thường”.

Trung niên nhân nghe vậy liền ngưng trọng lại, hắn rơi vào trầm mặc. Thanh niên nhân ở sau nghe đoạn đối thoại của hai người liền có chút không hài lòng nhưng cũng không dám nói gì.

Trong ba người, thực lực của hắn yếu hơn, tuổi tác lại nhỏ hơn, địa vị càng không phải nói. Hai người kia, một người là cao nhân tiền bối, một người là Môn chủ Linh Xà Môn, hắn so kiểu gì chứ.

Trung niên nhân đúng là Môn chủ Linh Xà Môn, một môn phái dùng võ lập môn hộ trong giang hồ. Linh Xà Môn trên giang hồ tiếng tăm cũng không tệ, tính ra cũng có chút danh khí. Bản thân hắn là Môn chủ đương nhiên là người có tiếng nói nhất, ngất nổi ở đây ngoài hắn ra còn một tồn tại khác hắn không cùng kính không được.

Tồn tại đó là Cánh lão, đứng góc độ của thanh niên nhân, Cánh lão không phải là đồng môn nhưng phục trang lão mặc đúng là của Linh Xà Môn. Hắn không cho lão là tiền bối trong môn, vì xưng hô của Môn chủ rất khách sáo, không giống như là đang nói với trưởng bối, mặt khác địa vị của hắn cũng

không thấp.

Trong Linh Xà Môn, hấn là quan môn đệ tử của Môn chủ tiền nhiệm, Môn chủ hiện tại chính là sư huynh của hấn. Vì hai tầng quan hệ này, hấn đương nhiên biết được rất nhiều việc, trong môn phái hiện tại người có thực lực cao nhất chính là sư huynh, các vị sư thúc bá trong môn gần như đã qua đời hết rồi, người còn sống thì huyết khí đã cạn, chỉ còn leo lắt mà an hưởng tuổi già.

Cũng chính vì thế mà hấn mới coi lão nhân kia là người ngoài.

Nhưng cũng chỉ hấn mà thôi, bảy người còn lại vẫn xem Cảnh lão là tiền bối trong môn phái, mặc khác, Môn chủ còn rất cung kính, bọn hấn đương nhiên không dám thất lễ.

Cùng thế hệ, thanh niên nhân đứng là biết rất nhiều. Nhưng chung quy lại, hấn vẫn còn trẻ, suy nghĩ vẫn còn không được thấu đáo lắm.

Không phải tự nhiên mà Cảnh lão lại gọi là ‘Linh Xà Môn chúng ta’.

...

...

Ở một nơi khác, Khương Hy vừa vịn mạng con sói kia đến bên một con suối nhỏ. Hấn từ từ mà đặt nó xuống rồi thở ra một hơi nặng nhọc. Hấn hiện tại đúng là mất sức rất nhiều, dù Đạp Vân Bộ là do hấn chọn nhưng trong một số trường hợp, chậm cũng không phải ý hay.

Dọc đường đi, hấn đương nhiên có bắt gặp vài thú hoang khác nhưng đó có là gì, hấn di chuyển trên cây, bọn chúng có nhiều hơn nữa cũng không thể leo lên đó được, chưa kể cảm quan của chúng còn không phát hiện ra nổi hấn, đuổi theo kiểu gì được.

Một đường không bị đuổi theo thì tốc độ của Đạp Vân Bộ chính là nhược điểm, hấn di chuyển rất chậm, hao hụt không ít linh lực.

Đen đủi thay, Cốc Vũ sắp đến, Thủy linh khí liền xung thiên, hấn không có cách nào để thông qua linh khí mà tìm đến nguồn nước cả. May mà hấn chạy loạn lên vô tình mới bắt gặp con suối này.

Mặc kệ con sói kia, hấn liền bắt đầu đã tọa.

Bây giờ quan trọng nhất là khôi phục linh lực, những chuyện khác hấn không quản. Bây giờ bất kỳ con thú hoang nào dám đến, hấn liền xuất thủ đập chết ngay tại chỗ.

Con sói kia khẽ liếc nhìn hấn, hơi thở nó đang yếu dần, ánh mắt nó như thể có một lớp màng che phủ vậy, mơ mơ hồ hồ. Trên đường đi, nó may mắn được Khương Hy dùng linh lực cầm máu nên mới có thể sống đến giờ.

Nó không nhận ra nhân loại đã cứu nó là ai, nhưng ít nhất nó biết bản thân nó không sống qua mấy hơi thở nữa, phủ tạng của nó bị một kiếm chiêu kia đã thương quá nặng.

Nó cố gắng dùng hết sức cuối cùng mà lê cái thân tàn của mình đến gần Khương Hy. Nó vươn đầu ra, run rẩy mà liếm nhẹ lên chân hấn.

Một hơi ấm liền chạm vào đầu nó, Khương Hy dùng tay mà vuốt nhẹ, hấn thở dài nói:

“Đi đường thông thả”

Con sói như thể nghe được thanh âm của hấn mà khẽ hú một tiếng đáp lại.

Tiếng hú vừa dứt, bộ lông liền đổi màu.

Còn bản thân nó... khí tuyệt bỏ mình.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Yêu thú hiện

Khương Hy có chút ngoài ý muốn, theo hấn kiểm tra thì thương thế của con sói kia đúng là rất nặng nhưng chưa đến nỗi chết nhanh như vậy. Y thuật của

hắn dù không bằng Diền đại phu nhưng chỉ cần giúp nó sống sang ngày hôm sau thì hắn vẫn có tự tin làm được.

Hắn không hiểu hành động cuối cùng kia của nó là như thế nào. Thời điểm đó, nó có thể gọi là vô tri, hắn cũng chỉ có thể giải thích hành động đó thay cho lời ‘cảm ơn’ cứu mạng. Nhưng sau đó thì không phải, vì nó đã lột xác.

Trong giây phút cuối cùng của sinh mệnh, nó đã thức tỉnh được huyết mạch của bản thân, nó chính thức có linh trí, một tiếng hú kia chính là lời tuyệt mệnh của nó, một tiếng hú có linh trí.

Lại nói, sau khi lột xác, nó hiện tại trông rất chói mắt. Trước đây, bộ lông của nó thuộc về màu nâu bạc của loài sói hoang, nay bộ lông của nó đã chuyển thành màu trắng bạc, óng ánh như giọt sương mai.

Thân thể của nó đã to hơn rất nhiều, so với trước hắn là gấp đôi. Nhìn vào đôi mắt của nó, Khương Hy khẽ thở dài, lắc đầu mà tiếc nuối. Đôi mắt của nó đã chuyển thành màu tím.

Ở Yêu tộc, Yêu Lang có lông màu trắng bạc không phải là quý hiếm, ít nhất cũng có tầm mười loài khác nhau nhưng sở hữu đôi mắt màu tím lại là chuyện khác.

Lông trắng, mắt tím, đây chính là hai đặc điểm duy nhất để chỉ về một loài yêu thú, nó gọi là Tử Ngân Lang.

Tử Ngân Lang không phải là loài cường hãn bậc nhất trong hàng ngũ yêu tộc nhưng nó đáng sợ ở hai điểm.

Thứ nhất, nó cực kỳ nhanh, trong số Yêu Lang của Yêu tộc, Tử Ngân Lang là nhanh nhất. Thứ hai, nó là yêu thú đặc dị, nó cực kỳ đặc biệt, vượt xa những hiểu biết thông thường.

Tu chân thường thức, Yêu tộc sở hữu thân thể cường hãn và tuổi thọ rất dài, nhưng điểm yếu của nó chính là linh trí kém. Yêu tộc thông thường phải đến Trúc Cơ cảnh mới có thể khai mở linh trí, còn trước đó là dựa vào đặc tính bẩm sinh của loài mà sinh sống. Bởi vậy Yêu tộc trở nên rất yếu ớt trước những tu sĩ có linh thức mạnh.

Nhưng Tử Ngân Lang lại khác, từ lúc sinh ra, nó đã có linh trí. Linh trí của nó thuộc vào hàng cao giai, là loài được xếp vào hàng ngũ Thiên sinh linh thức.

Tại Yêu tộc, bất cứ một con Tử Ngân Lang nào được ra đời đều sẽ nhận được sự đón chào nồng hậu nhất từ tộc đàn nhưng tiếc thay, con sói kia lại không có được diễm phúc đó. Bản thân nó sinh ra đã là bán yêu, là loài có huyết mạch nhơ bẩn, đến lúc huyết mạch toàn vẹn mở ra, nó đã ra đi rồi.

Cuộc đời của nó có lẽ là một chuỗi tháng ngày bất hạnh dài đằng đẵng.

Ra đi có khi lại là một sự giải thoát cho nó.

...

Khương Hy cảm thán, hắn không biết cuộc đời của nó trải qua những gì nhưng kể có biết hắn cũng không rủ lòng thương tiếc gì cả.

Hắn cứu nó là vì hắn có cách để nó thức tỉnh huyết mạch, sau đó hắn mới dựa vào loại huyết mạch gì mà tính toán. Nào ngờ, ngoài ý muốn là nó đã tự mình kích hoạt rồi, càng ngoài ý muốn hơn, nó lại là Tử Ngân Lang.

Đối với bất kỳ tu sĩ nào, Tử Ngân Lang là tài liệu trân quý nhất rất đa dụng. Nó có thể dùng để luyện đan, luyện khí hay họa phù, cái nào cũng được cả. Không một chỗ nào trên người Tử Ngân Lang là không luyện chế được hết.

Với Khương Hy, hắn không biết hiểu luyện đan, không biết luyện khí nhưng hắn thông thạo họa phù. Tử Ngân Lang này, hắn phải lấy.

Ngất nổi, thân thể của nó lúc này quá lớn, đến cái giỏ tre của hắn cũng chứa không nổi.

“Giỏ tre?”, Khương Hy bất giác mà đưa tay ra phía sau lưng, ở đó chỉ còn là một mảnh khoảng không.

Hắn nhú mày lại, nhớ lại xem thử hắn đã để rơi ở đâu. Một lát sau, hắn ‘à’ một tiếng tựa như đã biết làm rơi ở nơi nào. Trên đường mang con Tử Ngân Lang này chạy, hắn liền làm rơi.

Khương Hy có chút đau đầu, cái giỏ tre đương nhiên không quan trọng nhưng hái thảo dược lại không có giỏ thì nói ra ai tin được. Hắn đành phải suy nghĩ mà tìm một cái giỏ.

Chuyện giỏ tre tính ra là một chuyện nhỏ nhưng phiền phức thì lại rất phiền. Nếu có người vô tình hỏi đến, trả lời không khéo lại khiến người suy nghĩ lung tung, với những người có trí tưởng tượng bay xa thì... thật đáng sợ.

Những người khác Khương Hy có thể mặc kệ nhưng Diền đại phu thì không, lão nhân này tự nhiên sẽ lo lắng cho hắn. Kỳ thực, được người khác lo lắng thay chính là một điều hạnh phúc nhưng với Khương Hy thì lại khác.

Để người lo lắng chứng tỏ họ không tin tưởng vào thực lực của hắn, nói trắng ra thì hắn rất yếu hay ít nhất là thủ đoạn bảo mệnh của hắn... không tin được. Ở vị thế của người từng là Nguyên Anh lão tổ, để người lo lắng chính là mất mặt nhất.

Khurong Hy trầm mặc, hần khê đưa mắt về phía Tử Ngân Lang.

Một lát sau, hần khê thở ra một hơi rồi tiến lại, vuron cánh tay ra mà giúp nó nhắm mắt lại.

Nếu đã ngủ rồi thì hãy ngủ cho thật ngon.

Sau đó, từ trong tay áo, hần lấy ra một dao nhỏ, trùng hợp thay, đó là con dao phẫu thuật của Điền đại phu.

...

...

Thời gian ngày càng trôi qua, nắng cũng càng gắt hơn, cho đến khi đứng bóng hần. Cốc Vũ sắp đến nên tính ra tại thời điểm này cũng không quá nóng như mọi ngày.

Cũng vì thế mà linh lực của Khurong Hy khó mà hồi phục được nhưng kỳ lạ thay, lúc này hần lại đang ở trạng thái đỉnh phong, Luyện Khí tầng hai ba mươi chu thiên. Không ai biết được làm thế nào mà hần có thể khôi phục lại được trạng thái đỉnh phong cả.

Nếu có người thấy lúc này thì cũng chỉ có thể nói là hần đang đứng mà thôi. Đứng dưới cái nắng này hần là không ai nguyện ý cả nhưng hần đã đứng như thế được một tiếng rồi. Trước mặt hần là một nấm mộ nhỏ, dưới đó chính là Tử Ngân Lang.

Không bao lâu sau, hần liền quay người rồi đi. Hướng mà hần tiến về chính là khu nội vi.

Ở trạng thái đỉnh phong, hần đương nhiên nhanh hơn rất nhiều nhưng cũng thoát khỏi được một chữ ‘chậm’. Dù thế, hần vẫn dùng Đạp Vân Bộ mà đi, ít nhất, so với chạy bộ thông thường, Đạp Vân Bộ vẫn có đôi chút phong phạm của thân pháp.

Cũng vì dùng Đạp Vân Bộ mà hần mới thấy được nhiều thứ. Trên đường đi, hần không phát hiện ra bóng dáng của một con thú hoang nào khác cả. Tựa như chúng đột ngột mà biến mất vậy.

Không chỉ thú hoang mà đến cây cỏ cũng kỳ quái. Dù bên ngoài không khác gì như cũ nhưng Khurong Hy chắc chắn một điều rằng không qua mấy thời gian nữa, cây cỏ ở đây cũng sẽ khô héo hết.

Thân là tu sĩ chủ tu Thủy linh khí, Khurong Hy hẳn cảm hơn ai hết đối với nước. Hần phát hiện ra nước trong cây cỏ đang mất dần đi, đúng hơn là Thủy linh khí đang dần cạn đi. Không phải vì Cốc Vũ sắp đến mà là như thể linh khí bị cưỡng chế rút đi.

Trong thời điểm như thế này, Thủy linh khí chỉ có một xu thế là xung thiên, đằng này lại rút xuống lòng đất. Nhờ thế, Khurong Hy không cần phải đi lòng vòng trong khu nội vi, chỉ cần dựa theo luồng linh khí đó mà đi theo, hần tự khắc đến nơi cần đến.

Đúng như hần dự đoán, càng đi vào sâu trong rừng, hần càng bắt gặp cảnh tượng khô héo của cây cỏ, hần thầm nghĩ:

“Xem ra cũng gần đến rồi”.

Suy nghĩ vừa dứt, hần đột nhiên ngừng mặt lên nhìn về phương xa. Nơi hần nhìn đến chính là một bãi chiến trường.

Tại sao lại là chiến trường?

Cây cối thì đổ ngã, có cây thậm chí còn bị bật gốc, trên mặt đất tồn không ít vết nứt. Ở trung tâm vết nứt còn có một bãi máu, không rõ là của ai. Quang cảnh như vậy đương nhiên là chiến trường rồi.

Khurong Hy gia tốc mà vận lực hơn, hần liền nhanh chóng mà đến chiến trường. Nhưng hần vẫn lựa chọn ẩn thân, một phần là để do thám tình hình, một phần là để khôi phục linh lực, một phần là... ngư ông đắc lợi.

Đối với chính nhân quân tử, ngư ông đắc lợi là hành động của tiểu nhân, gạt nổi trên đời nhiều người nguyện ý làm tiểu nhân lắm. Vừa rảnh tay lại vừa được lợi, ai mà không ham được.

Chưa kể, hần đến rất yên tĩnh, không người nào phát hiện ra thì coi như không có hần ở đây đi.

...

...

Nhìn về phía trận chiến kia, Khurong Hy nhận ra có người hần ‘quen’. Người ‘quen’ ở đây không ai khác là lão nhân kia rồi, lão lần này cũng dẫn đầu đội ngũ của Linh Xà Môn mà tiến đánh yêu thú trước mặt.

Đúng, đối thủ của Linh Xà Môn chính là yêu thú. Khurong Hy lúc này mới khê gật đầu, hần không nghĩ tới ở một khu rừng nhỏ thế này lại có yêu thú, đương nhiên là hần loại trừ con Tử Ngân Lang kia ra.

Mà kể cả thế, nó cũng chỉ là một bán yêu, dù có sở hữu huyết mạch cường đại của Tử Ngân Lang thì bán yêu cũng không phải là chân chính yêu thú. Con đang chiến với lão nhân mới đích thực là yêu thú. Đang sợ hơn, đó lại là một con Yêu Hầu, một con Yêu Hầu cao đến ba mét.

Trong tự nhiên, khi là loài gần với nhân loại nhất, chúng là loài rất linh hoạt, linh trí rất cao. Ở trạng thái của một thú hoang, không ít lần chúng còn có thể gây phiền phức đến người khác khiến người người phiền muộn. Ở trạng thái Yêu Thú thì kinh dị hơn hẳn, nếu tính từ để chỉ cho khi là ‘tinh nghịch’ thì khi nói đến yêu thú, người ta sẽ nhớ đến hai chữ ‘hung tàn’.

Một con Yêu Hầu vừa tinh nghịch vừa hung tàn thì có ý vị gì?

Ý vị rất đơn giản, chính là bãi máu kia.

Ở xa Khương Hy không nhận ra, nhưng khi tập trung tinh thần hẳn mới biết được. Đội ngũ kia thiếu đi một người, trùng hợp thay, bãi máu kia chính là người đó. Hẳn cũng không nhớ hình hài người đó lúc còn sống như thế nào, dù sao trong mắt hắn, đội ngũ đó cũng chỉ có ba người mà thôi.

Thú vị là ba người kia đang chặt vật không ít, nói đúng hơn thì là hai người. Lão nhân kia trông thì như chặt vật nhưng tinh mắt mà nói, bộ pháp của lão không hề loạn đi.

Dưới góc nhìn của Khương Hy, lão là đang ‘quan sát’ đối thủ của mình, chỉ cần Yêu Hầu lộ ra sơ hở, lão lập tức xuất kích, mà còn là một kích chí mạng.

Hai người còn lại Khương Hy chưa từng thấy xuất thủ, hẳn đương nhiên sẽ để tâm, bọn họ đúng là không kém. Dựa theo tiết tấu của trận chiến này, ba người đó chắc chắn sẽ sống sót.

Sau đó, hắn và bọn họ không thể thoát khỏi một trận chiến. Thành thật mà nói, một mình hắn không thể đơn phương mà đầu lại cả ba người được, thậm chí đơn phương chiến với lão nhân kia một trận hẳn cũng không thắng nổi.

Ở tình thế này, Khương Hy đành trông chờ vào Yêu Hầu kia vậy. May mắn là Yêu Hầu kia cũng không yếu, theo Khương Hy ước tính, thực lực của nó không dưới lão nhân kia.

Khương Hy hoàn toàn có thể tự nắm giữ mà suy đoán kết quả nhưng hắn không làm, biết trước liền không có gì thú vị. Tình huống tốt nhất là hai bên lưỡng bại câu thương, hắn ‘đường đường chính chính’ mà thành ngư ông, như thế mới thú vị.

Trận chiến càng đánh càng đến hồi cao trào, Linh Xà Môn ngày càng có xu thế càng đánh càng lui, thanh niên nhân kia sắc mặt nhăn nhó mà quát:

“Bày trận”.

Lời vừa dứt, những người còn lại không chần chừ mà bắt đầu bày trận, lão nhân kia cũng không ngoại lệ. Trận thế vừa ra, tình thế liền đổi, Yêu Hầu vốn đang theo thế mà tiến công, nào ngờ nó lại chính là người lui, thậm chí mọi hành động của nó còn bị khóa lại. Nó liền tức giận mà gầm một tiếng:

“Gào...”

Thanh âm liền vang vọng hết xung quanh, tạo thành một làn xung kích nhỏ. Khương Hy hí mắt lại, nhanh chóng mà vận linh thức lên chống đỡ. Xung kích lướt qua, tóc hắn khẽ tung bay, ánh mắt hắn vẫn thủy chung mà quan sát tiếp.

Đội ngũ Linh Xà Môn đương nhiên là người chịu ảnh hưởng nặng nề nhất, hai trong số đó liền bị chấn đến ngất đi, sáu người còn lại phản ứng nhanh hơn nên tránh được một kiếp.

Cũng vì thế mà trận pháp liền loạn lên, Yêu Hầu có cảm giác bản thân được tự do hơn, nó liền đưa hai tay lên toàn lực đập xuống, một tiếng động mạnh liền phát ra, bãi máu lại hiện.

Thanh niên nhân sắc mặt liền tái nhợt đi, hắn chửi nhỏ một tiếng:

“Chết tiệt”.

Vốn dĩ đội ngũ có chín người, vừa vận tạo thành một trận pháp bí truyền của Linh Xà Môn. Ban đầu, hắn còn chần chừ vì sự có mặt của Cảnh lão nhưng sư huynh đã cho phép, hắn cũng không nói được gì nữa.

Nhưng kết quả thì thế nào, trận pháp chưa kịp thi triển thì một người chết, trận pháp còn tám người nào có vẹn toàn, không được mấy hơi liền chết thêm hai người. Bây giờ chỉ còn sáu người, đến miễn cưỡng bày trận còn không được nữa, tình thế thật không khác gì ngồi chờ chết cả.

Trung niên nhân ở bên lúc này mới chịu lên tiếng, thanh âm của hắn vẫn như cũ mà trầm ổn:

“Được rồi, đại kẻ không thể bại, tiếp sau đây ba người chúng ta toàn lực đánh”

Ba người trong miệng trung niên nhân dĩ nhiên là chỉ hắn, lão nhân và thanh niên nhân. Ba người còn lại đương nhiên hiểu ý hắn nói là gì, liền khẽ gật đầu mà lui lại dưỡng thương. Bọn hắn tự hiểu lấy mình, nếu bọn hắn đánh tiếp, tự nhiên liền trở thành gánh nặng.

...

Sắp xếp xong xuôi, trung niên nhân liền nói:

“Cảnh lão, người có thể toàn lực xuất kích rồi?”

Cảnh lão gật đầu, nghiêm túc đáp:

“Được, hai người sức thế, ta đánh trận đầu”.

Vừa dứt lời, lão liền bước ra một bước, khí thế liền đổi. Lão thả hết toàn bộ nội lực trong người ra, không giữ lại chút nào. Trường bào của lão cũng theo đó mà phấp phới.

Yêu Hầu nhận ra khí thế của lão thay đổi liền khẽ gầm gừ, lúc này nó đương nhiên nhận ra đối phương cùng cấp độ với nó, lúc này nó cũng đã cảm nhận được uy hiếp từ lão, nó liền cẩn thận hơn.

Lão nhận lúc này cũng không đợi nó mà lão trực tiếp xuất thủ, một tay cầm kiếm mà lao lên phía trước. Tốc độ của lão cực nhanh, nhanh hơn hẳn Đạp Vân Bộ của Khương Hy.

Yêu Hầu không ngờ lão lại ra tay trước, nó liền không kịp trở tay. Lão hét một tiếng thật lớn:

“Chém”.

Một đường kiếm ngay tức khắc liền xuất hiện trên thân Yêu Hầu, nó hét lên một tiếng đau đớn. Ánh mắt liền chuyển thành hung tàn mà ra một quyền, Cảnh lão ngay lập tức lách sang một bên mà tránh, thuận tay chém thêm một đường. Trùng hợp thay, đường kiếm này liền đè lên vết thương trước đó của nó.

Một đường máu liền bắn ra.

Yêu Hầu liền gào thét, vung tay mà đánh đấm loạn xạ lên. Ở ngoài vòng chiến, thanh niên nhân đang đã tọa tập trung nội lực mà khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Hắn thầm nghĩ nếu thay hắn vào vị trí đó, hắn tuyệt đối tránh không nổi.

Nhưng cũng bởi vì càng quan sát trận chiến mà hắn càng sợ, không phải sợ Yêu Hầu mà là sợ lão nhân kia. Hắn biết lão mạnh viễn siêu hắn nhưng mạnh đến độ chỉ trong hai kiếm liền đã thương Yêu Hầu thì hắn không hề nghĩ ra.

Mặt khác, hắn nhận ra thân pháp mà lão đang dùng, đó là Xà Hành thân pháp, thân pháp chí cao của Linh Xà Môn. Xà Hành thân pháp không thể ngoại truyền, lúc này hắn không nhận ra được nữa thì quá phé vật rồi. Hắn quay sang nhìn trung niên nhân mà nói:

“Môn chủ sư huynh, Cảnh lão...”

“Cảnh lão là người trong môn”, trung niên nhân cắt lời hắn.

Thanh niên nhân chấn kinh, hắn nói tiếp:

“Làm sao thế được? Ta... không biết chuyện này”.

Trung niên nhân hít vào thở ra mà điều chỉnh nội lực, hắn đáp:

“Cảnh lão về bồi phận là sư thúc của chúng ta. Lúc trẻ vì vi phạm môn quy nên mới bị trục xuất khỏi sư môn. Về sau ta mới biết được, sự việc năm đó là giả, Cảnh lão không thật sự bị trục xuất mà là lui về ẩn cư. Sư phụ nói đây là dụng ý của sư tổ.”

Thanh niên nhân khó hiểu nói:

“Dụng ý của sư tổ?”

Trung niên nhân gật đầu nói:

“Phải, là dụng ý của sư tổ, người muốn lưu lại cho thế hệ chúng ta một quân bài tẩy, nên mới giấu nhem đi Cảnh lão. Chỉ khi môn phái gặp nguy cấp, Cảnh lão mới hiện thế. Lần này vì đại kế, ta mới phải đích thân mời Cảnh lão xuất quan”.

Thanh niên nhân bây giờ mới khẽ à ra một tiếng. Hắn bây giờ mới vỡ lẽ ra những tình huống hắn cho rằng không đúng trong khoảng thời gian qua.

Tại sao sư huynh lại cung kính như vậy?

Tại sao Cảnh lão dù mới biết đến trận pháp lại có thể phối hợp nhịp nhàng đến thế?

Tại sao mỗi lần nguy cấp, người đứng chắn trước bọn hắn lại luôn là Cảnh lão?

Là vì lão là trưởng bối, lão sẽ không để cho lớp trẻ phải đương đầu với hiểm nguy.

Thanh niên nhân như ngộ ra được, hấn mang theo về áy náy mà nhìn về phía lão nhân. Hấn thẳm mong lão... thắng trận này.

Ở phía chiến tuyến, Yêu Hầu càng ngày càng có xu hướng ra đòn thô bạo, mỗi một quyền nó đánh tới đều tàn phá hết quang cảnh xung quanh. Trái ngược với nó là Cảnh lão, sau một đoạn thời gian quan sát, lão đã nắm rõ được xu hướng, thói quen, tốc độ, lực ra đòn của Yêu Hầu, cũng chính vì thế mà lão mới có thể ung dung mà đánh với nó.

Mỗi một đòn lão ra đều nhanh vô cùng mà cũng độc vô cùng. Lão chỉ chém đúng vào một chỗ duy nhất trên người Yêu Hầu làm vết thương của nó ngày càng rộng ra, nó thống khổ mà hét lên một tiếng, toàn lực mà đánh về phía lão một quyền.

Quyền này... đáng sợ, kinh lực không phát mà thu vào gói gọn trong một quyền.

Đối diện với quyền này, sắc mặt của Cảnh lão cũng ngưng trọng lại. Lão nhanh chóng tra kiếm vào vỏ rồi đứng nhìn Yêu Hầu.

Thanh niên nhân mở to mắt không tin nổi mà nhìn lão, hấn lẩm bẩm:

“Cảnh lão... sẽ không phải điên rồi chứ?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chân diện hung thủ, quá khứ sơ lộ

Không chỉ thanh niên nhân mà bất cứ ai ở đó cũng phải kinh ngạc. Trung niên nhân kỳ thực vẫn rất bình tĩnh, hấn là người biết rõ thực lực của Cảnh lão nhất, nếu không làm sao hấn có thể ngồi vào vị trí môn chủ được.

Cảnh lão xuất kiếm, đó là chiến. Cảnh lão thu kiếm, đó là giết.

Quyền của Yêu Hầu tiến đến cách lão nửa mét liền bắt đầu phát lực, tựa như một quả bom pháo vậy. Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, không gian liền yên tĩnh lại, quả bom pháo kia như thể chưa từng phát sinh vậy. Cảnh lão vẫn không động đậy mà đứng đấy, tay lão đặt trên chuôi kiếm, mái tóc trắng bạc khẽ lật phất trong gió.

Một quyền của Yêu Hầu bị đình chỉ lại, nó bất động mà nhìn lão, ánh mắt vẫn hung tàn như lúc trước.

Thanh niên nhân nhìn thấy cảnh này liền không biết nên nói gì, sắc mặt hấn tái nhợt lại. Một quyền kia lúc bộc phát liền chấn hấn đến nội thương.

Với khoảng cách đó hấn không thể bị thương được, dù quyền lực có bộc phát mạnh mẽ đến đâu. Nhưng lúc đó hấn lại đang tập trung hồi phục nội lực, một lực xung kích từ quyền đó đủ để cản ngang quá trình vận chuyển nội lực trong thân thể, thế là hấn gặp phản phệ

Cảnh lão hít mắt lại nhìn Yêu Hầu, đột nhiên sắc mặt lão có chút tái lại, khí thế theo đó mà rơi xuống một mảng lớn. Lão khẽ ho ra một ngụm máu nhỏ, rồi quay lưng quay lại chỗ trung niên thanh niên hai người.

Phía sau, Yêu Hầu liền ngã xuống, thân thể chia đôi. Thanh niên nhân dù sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng thấy cảnh này, hấn lại càng chấn kinh tột độ, hấn lẩm bẩm:

“Chuyện này... chuyện này...”

Cảnh lão quay lại liền ngồi xuống mà đá tọa, trung niên nhân liền đình chỉ khôi phục lại, vì lão mà thủ hộ. Đây không chỉ là thủ hộ thông thường, đây chính là lời cảm tạ sâu sắc nhất của hấn trên cương vị là Môn chủ Linh Xà Môn.

Với cương vị là hậu bối, hấn đương nhiên phải thủ hộ cho trưởng bối đã bảo vệ mình, đây chính là hiếu.

Đá tọa được một thời gian, sắc mặt của Cảnh lão liền hồng hào trở lại, lão thở dài ra mà cảm thán:

“Già rồi, già rồi...”

Một kiếm kia hao đi rất nhiều nội lực của lão, đó có thể coi là chiêu mạnh nhất hiện giờ của lão. Chợt nhìn thấy sắc mặt hồng hào lúc này mà cho rằng lão đã hồi phục, một chiêu kia hao đúng là nội lực nhưng càng đúng hơn chính là chân lực. Không có mấy năm, chân lực cũng không dễ như thế mà khôi phục.

Thanh niên nghe vậy nhanh chóng nói ra:

“Cảnh... Không, sư thúc, người không già”.

Cảnh lão có chút ngạc nhiên, đưa một ánh mắt nhìn hấn mà đáp:

“Người đã biết?”

Thanh niên nhân gật gật đầu mà nói:

“Ta đã nghe từ sư huynh, ta cũng biết... người đã thủ hộ Linh Xà Môn suốt thời gian qua”.

Cảnh lão thờ dãi, lắc đầu nói:

“Thủ hộ gì chứ? Thực lực nếu có mà không thể làm gì mới là bất lực. Sư phụ nuôi dạy ta từ nhỏ, ta đương nhiên phải trả ơn. Mặt khác, ta xem Linh Xà Môn như là nhà, các người chính là hậu bối trong nhà, thân là trưởng bối, ta đương nhiên phải lo”.

Trung niên nhân nghe vậy liền trầm mặc, không biết nên đáp sao, thanh niên nhân càng không biết nói gì. Nghĩ đến chuyện trước kia, hấn không khỏi có chút xấu hổ, hấn hít vào một hơi, trên gương mặt tái trắng ấy, hấn liền khẽ run mà nói:

“Sư thúc... ta... xin lỗi”.

Cảnh lão nhú mày, hỏi:

“Ý người là?”

Trung niên nhân đột nhiên nói ra:

“Cảnh lão... người cứ nhận đi, chuyện này, sư đệ khó mà lên tiếng được”.

Thanh niên nhân như có điều muốn phản bác nhưng Cảnh lão cũng đã chặn lại, lão nói:

“Chuyện đó để về môn rồi hãy nói tiếp, bây giờ nói chuyện chính thôi”.

Trung niên nhân gật đầu, hấn quay lại ra hiệu cho ba người còn lại cực độ mà cảnh giới xung quanh, chuyện này không thể để người ngoài nghe được.

Xong xuôi, hấn quay lại nói:

“Cảnh lão, theo tính toán của chúng ta thì thứ kia sắp đến thời điểm chín mươi rồi. Chương ngại là Yêu Hầu cũng đã giải quyết xong, dù mất đi ba người nhưng kết quả cũng xem như tốt đẹp”.

Nói đến chính sự, thanh niên nhân cũng phải nhanh chóng mà ổn định lại cảm xúc của chính mình. Bọn hấn bỏ lại rất nhiều thứ mà làm nên đại kế này, thành công thì một bước lên trời, thất bại liền gặp họa diệt môn. Hấn không nghiêm túc mà đối đãi thì thật không được.

Nghe trung niên nhân thuật lại toàn bộ sự việc chỉ trong một, hai câu, lão liền gật gù rồi trầm mặc, lát sau, lão nói:

“Vậy còn chuyện kia thì thế nào?”

Trong một khoảnh khắc, trung niên nhân như lo lắng đi, như thể bị nói trúng gì đó rất quan trọng vậy. Điểm này đương nhiên không thoát khỏi mắt lão, lão ngưng trọng hỏi:

“Đã có chuyện gì sao?”

Trung niên nhân nghe vậy, khẽ nhắm mắt lại, hấn nhanh chóng sắp xếp lại những gì cần nói rồi bình tĩnh đáp:

“Chuyện Linh Vân trấn có chút thay đổi. Nguyệt Hải Thành phái người đến”.

Cảnh lão đáp:

“Nguyệt Hải Thành cũng không phải lần đầu phái người đến đây, để người nói như vậy thì... lai lịch của kẻ đó như thế nào?”

Thanh niên nhân liền thay trung niên nhân mà đáp:

“Sư thúc, người đến là... Nguyệt Hải Thần Y”

“Người nói... Thần Y?”

Thanh niên nhân như muốn xác nhận lời lão nói nhưng hấn... nói không được. Bởi khí thế lão đột nhiên nổi lên, không giống như lúc chiến với Yêu Hầu,

lúc này khí thế của lão không chỉ cao mà còn chứa thêm một luồng sát ý cực thịnh. Luồng sát ý này dường như rất mặn cảm với hai chữ ‘Thần Y’ vậy.

Thanh niên nhân càng thăm, sắc mặt hắn chưa kịp khôi phục như cũ nay lại càng trắng hơn, hắn không biết mình đã nói gì sai. Đừng nói là hắn, trung niên nhân vốn dĩ bình tĩnh mà ổn trọng cũng cực kỳ ngạc nhiên trước hành động của Cảnh lão, bản thân hắn cũng không rõ Cảnh lão là đang có chuyện gì.

Hắn trầm nghĩ:

“Không lẽ có chuyện gì mà ta không biết sao?”

Cảnh lão dù có chút xúc động nhưng lão cũng nhanh chóng nhận ra biểu hiện của hai hậu bối, đặc biệt là đứa nhỏ hơn. Nếu lão không thu khí thế lại, có khi khí huyết của thanh niên nhân liền bị nghịch hành kinh mạch mà chết.

Vậy nên, rất nhanh chóng, sát ý liền biến mất, Cảnh lão thở ra một hơi, âm trầm mà nói:

“Đừng để ý chuyện vừa rồi, các người nói tiếp đi”.

Thanh niên nhân lúc này dù có muốn nói tiếp thì hắn cũng không nói được, nội thương của hắn dường như có chút nặng hơn rồi. Hơn nữa, hắn cũng không dám nói, Cảnh lão vừa rồi quá đáng sợ, hắn nếu nói sai một chút có khi mạng cũng không giữ được nữa.

Trung niên nhân nhận ra tình cảnh của sư đệ mình liền hiểu nên làm gì, hắn nói ra:

“Nguyệt Hải Thần Y đến Linh Vân trấn, thành công giải được Thực Thủy trùng mà chúng ta âm thầm đặt vào”

Cảnh lão lạnh nhạt đáp, ánh mắt lão như có như không mà lướt qua về hận ý:

“Nếu là hắn, đương nhiên chuyện này là chuyện nhỏ. Ở phương diện này, chúng ta thua... không oan”.

Trung niên nhân trầm mặc, hắn đang do dự có nên hỏi tiếp hay không. Nguyệt Hải Thần Y về nội cái tên cũng đã là một biến số rồi, hắn có dự cảm rằng Cảnh lão và vị Thần Y kia có quan hệ, từ lời nói của Cảnh lão, mối quan hệ giữa hai người họ thật không tốt lắm.

Suy nghĩ một hồi, hắn vẫn quyết định hỏi:

“Cảnh lão... Người biết Nguyệt Hải Thần Y?”

Cảnh lão híp mắt lại, như muốn bùng nổ nhưng rất may, lão vẫn có thể bảo trì được, lão nhàn nhạt đáp:

“Đời này kẻ cả ta có chết cũng thể nào quên được hắn. Hắn chính là kẻ khiến ta phải lui về ẩn cư”.

“Ẩn cư... Không lẽ...”, trung niên nhân giật mình nói ra.

Cảnh lão hừ lạnh một tiếng, nói:

“Đúng, năm đó theo dự tính của môn phái, vào lúc ta năm mươi tuổi mới chính thức bị ‘trục xuất’, nào ngờ cùng năm đó, hắn mang theo một đám... tiên nhân đánh lên sơn môn”.

Thanh niên nhân đang bị nội thương cũng chấn kinh tốt độ, chuyện này là lần đầu hắn nghe. Đáng kinh ngạc hơn là hắn không ngờ sơn môn từng bị người đánh lên, mà còn là tiên nhân đánh lên. Chuyện lớn như này, sao hắn may mắn không nghe chút phong thanh gì chứ.

Trung niên nhân cũng không biết đến chuyện này, chuyện bí mật mà thế hệ trước để lại cho hắn cũng chỉ có Cảnh lão mà thôi. Hắn nào có ngờ đằng sau đó còn có sự tình giạt gần đến vậy.

Cảnh lão không để ý đến bọn hắn, lão nói tiếp:

“Sự kiện năm đó làm môn phái chúng ta mất đi đại lượng cao thủ, bao nhiêu sư thúc, sư bá của các người cũng vì trận chiến kinh thiên kia mà vẫn lạc. Cuối cùng, sư phụ ta, cũng chính là sư tổ của các người đã làm ra quyết định trục xuất ta ra khỏi môn phái.

Trận chiến đó vì thế mới ngừng. Nhưng bọn chúng không biết một chuyện rằng, sư phụ năm đó là vì nghĩ đến chuyện sinh tồn của môn mà sớm đưa ta về ẩn cư hơn dự định.

Trận chiến năm đó làm môn phái chúng ta suy yếu đến cực điểm, ta cũng không còn cách nào khác ngoài việc lẩn trốn đến tận bây giờ”.

Khí thế của lão không thay đổi nhưng càng nói sát ý của lão càng tăng, người nghe đương nhiên cảm thấy không thoải mái là bao nhưng so với lúc trước, đây là nhẹ nhàng lắm rồi.

...

...

Khương Hy ẩn tàng cách đó không xa cũng có chút ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới chuyến đi này thu hoạch nhiều đến thế, mấu chốt là thứ quan trọng nhất hắn vẫn chưa đạt đến mà đã có không ít thứ tốt trong tay rồi.

Từ Ngân Lang là một, hung thủ thật sự của dịch trùng chính là hai.

Đạo trước, hắn còn nghi ngờ là Thanh gia nhưng lại không có mấy bằng chứng hữu dụng có thể chứng minh được. Nào ngờ hung thủ lại là người ngoài, trùng hợp thay, lão nhân kia cũng biết đến Điền đại phu.

Qua những gì hắn nghe được, Điền đại phu và lão nhân kia tất có thù, hơn nữa là thù cực sâu. Điền đại phu làm người thế nào hắn rõ, để lão đích thân dẫn người đánh lên sơn môn thì mối thù này với Điền đại phu cũng không phải vừa.

Khương Hy không cần nhắc qua việc tuổi tác của Điền đại phu lúc ấy, bởi theo lời của lão nhân kia, Điền đại phu đi cùng với tu sĩ, hơn nữa là rất nhiều tu sĩ.

Có thể huy động đại lượng lớn tu sĩ như vậy e rằng có bóng dáng của Nguyệt Hải Thành sau lưng. Hắn không rõ Điền đại phu thành danh lúc nào nhưng đã huy động được ngàn ấy lực lượng, lúc đó tuổi của lão chắc chắn không còn trẻ.

Khương Hy suy đoán rằng mối thù giữa hai người họ khả năng cao là liên quan đến tính mạng của Điền đại phu, chỉ có đe dọa đến tính mạng, Điền đại phu mới có thể bật lại dữ dội đến vậy.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhớ đến câu chuyện của Điền đại phu, câu chuyện về thời còn trẻ mang tên Bạch Y. Lão nói rằng thời đó, lão bị truy sát mà rơi xuống động phủ kia, người truy sát lão năm ấy bảy, tám phần e là lão nhân kia rồi.

Ánh mắt của Khương Hy lướt qua một vệt tinh quang, hắn như có như không mà nghĩ ngợi, thâm nhủ:

“Nhân quả này của lão Điền, ta có nên gánh không đây?”.

Gánh vác nhân quả thay cho người khác, đây là đại tội mà cũng là đại đức. Mỗi người đều có nhân quả của riêng mình, thậm chí có kẻ nhân quả nặng đến nỗi trải qua mấy đời cũng không thể giải quyết hết được.

Chưa kể, bản thân nhân quả còn mang theo nghiệp lực rất mạnh. Gánh đúng nhân quả thì tốt nhưng nếu gánh sai, dù có để nước sông Cửu Long tẩy lễ cũng không thoát được một chữ ‘chết’. Trong truyền thuyết, nghiệp lực cường đại đến mức có thể dòn... tiên nhân vào chỗ chết, mà ‘tiên nhân’ trong miệng Khương Hy giống được ‘tiên nhân’ của phạm nhân sao?

Khương Hy rất muốn đưa tay lên tính thử một quẻ về việc này, là cát hay là hung. Nhưng hắn lại do dự, một nửa là muốn tính, nửa kia thì lại không. Nhớ đầu nhân quả này là hung, liệu hắn có dám gánh nữa không? Bản thân hắn cũng không chắc nữa.

Gánh thì hắn phải chuẩn bị tinh thần mà đối mặt với nghiệp lực.

Còn không thì trong lòng hắn liền sinh tâm ma.

Lựa chọn nào ở trên đối với con đường tu tiên cũng đều là thuốc độc cả. Cả hai thứ trên đều là họa sát thân, mặt khác, trong người hắn hiện tại còn đang còn một luồng oán niệm chưa giải quyết đây.

Đắn đo rất lâu về sau, hắn mới cắn răng mà không bắm quẻ, hắn quyết định... gánh lấy cái nhân quả này.

Hôm nay, hắn phải đánh với lão nhân kia.

Quyết định này với hắn thật không đơn giản chút nào, hắn là một kẻ sợ chết, tu vi chỉ mới Luyện Khí tầng hai, trong khi đối phương lại là cao thủ võ lâm, võ lực sánh ngang với... Luyện Khí tầng bảy đỉnh phong. Thực lực hai bên chênh nhau không ít, hắn khó mà toàn mạng sau trận chiến này.

Nhưng hắn vẫn quyết định gánh.

Bởi vì, hắn quý Điền đại phu. Nhân quả này, hắn nhận vậy.

Khương Hy nghĩ đến đây, hắn liền khẽ thở dài. Đột nhiên hắn giật mình mà nhìn về phía trước.

Một thân thể liền rơi xuống cạnh hắn.

Nửa trên... đã không còn, nơi đó chỉ có máu nhuộm cỏ xanh.

Khương Hy chấn kinh mà nghĩ:

“Chuyện gì xảy ra rồi?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bát Trân hiện thế

Khoảng thời gian mà Khương Hy dẫn đo trên thực tế quả thực không hề dài, nó chỉ diễn ra trong chớp lát mà thôi. Nhưng chỉ ngần ấy thời cũng đủ đoạt đi một mạng người.

Nhìn vào cái xác kia, Khương Hy có chút giật mình, sự tình diễn ra quá nhanh, so với tưởng tượng của hắn còn nhanh hơn quá nhiều. Hắn ngẩng đầu lên mà quan sát thì mới phát hiện ra rằng ba người kia đã không còn ở đó nữa, hắn thẫn mẫn:

“Bất cần rồi”.

Kỳ thực, sau trận chiến của Yêu Hầu, hắn vẫn chưa có bất cứ hành động nào cả, mặc cho lão nhân kia đã bị hao hụt đi rất nhiều. Trong suốt trận chiến kia, hắn có rất nhiều cơ hội để ra tay nhưng hắn lại chọn chờ đợi, bởi vì hắn không cảm nhận được uy hiếp từ vong từ trên đội ngũ này. Dù cho việc đấu với lão nhân đó có thể khiến hắn mất mạng nhưng uy hiếp từ vong từ lão không nồng đậm như lúc đầu hắn cảm nhận được.

Cũng vì thế mà hắn mới lơ đãng đi, nào ngờ trong một khoảnh khắc đó, biến số liền xuất hiện. Ba người đó cũng đã biến mất rồi.

Dẫu vậy, hắn vẫn không vội đuổi theo, thứ hắn cần xem xét hiện tại chính là cái xác kẻ bên. Hắn muốn xem thử thứ nào có thể trong nháy mắt giết người mà không để lại bất kỳ thanh âm gì cả

....

Kiểm tra một hồi, Khương Hy liền nhíu mày, vết thương chí mạng của kẻ này quả thực làm hắn giật mình, vết thương này nhìn qua tựa như là bị chém ngang nhưng thực tế còn đáng sợ hơn nhiều.

Vết thương này thật sự rất ngọt, cắt rất ngọt, chém rất ngọt, hay nói đúng hơn là... cắn rất ngọt. Khương Hy suy đoán kẻ này chết là vì bị cắn, hơn nữa là bị cắn trong một đòn chớp nhoáng không thể hoàn thủ.

Làm sao để hắn biết là bị cắn thì không quá khó. Nếu là vết chém, bề mặt vết thương ít nhiều sẽ lệch về một hướng, nếu là bị cắn, vết thương đương nhiên lệch về hai bên, mà hai bên này lại hướng về nhau. Nhưng lý do này chỉ là thứ yếu.

Chính yếu là hắn còn ngửi ra được một mùi hơi hắc, mùi này mới chính là thứ khiến hắn giật mình. Hắn còn không nghĩ tới nơi này còn tồn tại một con yêu thú khác nữa.

Bản thân Khương Hy là tu sĩ, đương nhiên ngũ quan của hắn vẫn cảm hơn so với phàm nhân nhưng hắn lại không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào của đánh nhau, chứng tỏ con yêu thú kia một là rất nhanh, hai là khả năng ẩn thân cực kỳ đáng sợ.

Hắn không cần nhắc đến chuyện con yêu thú kia mạnh yếu ra sao, bởi hắn không tin còn một con yêu thú nào mạnh hơn Yêu Hầu được. Yêu Hầu về mặt thân thể nó đã rất kinh người rồi, thân là cao giai yêu thú, nó đương nhiên có được thực lực đó.

Nói về hệ thống phân chia cảnh giới của yêu thú thì chúng không phức tạp như nhân loại. Nếu Luyện Khí cảnh ở nhân loại phân làm bốn giai đoạn sơ, trung, hậu, đỉnh phong thì trong cùng một cấp độ, yêu thú được chia làm bốn giai theo thứ tự là đề, trung, cao, đỉnh. Một khi yêu thú khai mở linh trí, đúc thành Trúc Cơ thì gọi là Trúc Cơ yêu thú, các cảnh giới sau cứ tương tự như thế mà phân chia.

Yêu Hầu là cao giai yêu thú, tương đương với Luyện Khí cảnh Hậu Kỳ ở nhân loại, thực lực của nó đủ để càn quét toàn khu rừng này, đủ để ăn thịt uống máu hết toàn bộ sinh vật nơi đây. Nhưng vấn đề là chuyện đó không hề phát sinh, chứng tỏ ở đây còn một tồn tại ít nhất ngang ngửa nó.

Khương Hy có chút mà mong chờ được ‘diện kiến’ con yêu thú đó, bởi vì mùi hắc kia không phải yêu thú nào cũng có, chưa kể khả năng ẩn thân như có như không kia.

Đột nhiên, tai của hắn khẽ động, ánh mắt liền di chuyển về nơi hắn nghe được. Hắn đã nghe được tiếng đánh nhau, hơn nữa rất kịch liệt.

Nơi hắn nghe được cũng không xa lắm, chỉ cần băng qua một bụi cây liền đến. Đằng sau bụi cây chính là một đầm lầy lớn.

Khương Hy liền gạt đầu hài lòng, hắn đã đến trung ương khu rừng rồi. Mặt khác, ánh mắt hắn không hướng đến nơi trận chiến diễn ra mà lại hướng về phía trung tâm của đầm lầy.

Trôi nổi trên đấy chính là một đảo nổi rất nhỏ, nhỏ đến nỗi nếu có người đạp lên đó tất sẽ chìm.

Nhưng đó không phải là thứ hắn thực sự hướng đến, hắn nhìn chính là thứ đang mọc trên đó. Nhìn thấy thứ đó, hai mắt Khương Hy như tỏa sáng lên,

hắn không ngờ bản thân lại gặp thứ đó ở đây.

Cao nửa mét, thân mỏng manh không có lá mà chỉ có quả, hơn nữa còn là hai quả, mỗi quả to bằng một cái nắm tay trẻ em. Toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh ngọc óng ánh mà thanh thuần, trái ngược với chính quang cảnh mà nó được mọc lên. Nếu hắn chỉ cần đến gần mà ngửi thôi thì tuyệt đối đảm bảo thanh thần khí sáng.

Danh tính của loại quả đó ở tu chân giới cực kỳ có tiếng tăm, bởi vì nó cực kỳ quý hiếm, đến nỗi được ví như Bát Trân của tu chân giới.

Bất kỳ một cái tên nào trong hàng ngũ Bát Trân của tu chân giới cũng phi thường kêu tai. Bất cứ một tồn tại nào có được một chân trong đó tuyệt đối là linh được đỉnh giai, gọi là tiên được cũng không sai.

Duy chỉ có loại quả này thì không, nhưng nó vẫn có thể bỏ qua hàng loạt linh dược khác mà trở thành một trong Bát Trân. Loại quả này gọi là Thủy Linh quả, là chân chính kết tinh từ Thủy linh khí mà thành.

Thủy Linh quả không thể nhân giống, không thể nuôi trồng như bình thường, nó là loại linh dược vurun lên từ nghịch cảnh, là hóa thân của trời đất mà tạo thành. Bởi vì sự xuất hiện của nó là hi hữu, nên nó không có được phẩm chất chính thức của linh dược.

Mặt khác, Thủy Linh quả càng tuyệt hảo khi linh khí tạo ra nó đủ nhiều, đủ tinh thuần.

Bây giờ, Khương Hy mới hiểu tại sao Thủy linh khí lại đi ngược với xu thế của Cốc Vũ, bởi vì Thủy Linh quả sắp chín rồi.

Bát Trân tu chân giới sắp xuất thế rồi.

...

...

Trong lúc Khương Hy đang mê mẩn mà nhìn Thủy Linh quả thì một bên khác cũng đang trong tình cảnh như phát ‘điên’ lên rồi.

Lão nhân kia đang khổ sở mà đối đầu với một con yêu thú cực kỳ hung hãn, so với Yêu Hầu còn hung hãn hơn nhiều.

Thân hình nó dài ít nhất ba chục mét, trên thân nhón bóng mà trơn tuột, nó không hề có chân hay tay gì cả, toàn thân hình nó chính là một con đại xà. Cái đầu nó phi thường khổng lồ, so với toàn bộ thân thể thì không có chút cân xứng nào cả. Nhưng ở đây không ai dám coi thường nó hết.

Bởi cái đầu kia đã nuốt tận hai người rồi.

Càng chống đỡ lâu càng nhận ra thân thể mình không thể chống đỡ lâu hơn nữa, lão liền hét lên một tiếng mà liều mạng chém ra một kiếm. Đại xà lạnh lẽ mà lắc mình né đi đường kiếm đó, lão khẽ rống một tiếng:

“Khốn kiếp, súc sinh này từ đâu lại xuất hiện ở đây”.

Trung niên nhân nhanh chóng mà di chuyển đến cạnh lão, hắn có chút gấp gáp mà nói:

“Cảnh lão, ta thật không biết, theo những gì chúng ta điều tra được, đáng lý ra chỉ có mỗi con Yêu Hầu kia thôi mới đúng”.

Trên thực tế, Linh Xà Môn đã lên kế hoạch cho đại kế này từ rất lâu, thậm chí là từ lúc thân phận Phù Linh của Khương Hy vẫn còn sống. Bọn họ chính là người đã tạo nên mối họa dịch trùng cho Linh Vân trấn, cốt chính là để cô lập dân chúng trong trấn lại trong khoảng thời gian bọn họ hành động.

Mặt khác, tác dụng của Thực Thủy trùng trong đại kế này cũng rất quan trọng. Linh Xà Môn có dự tính sau khi Linh Vân trấn toàn diệt, bọn họ sẽ lấy toàn bộ Thực Thủy trùng ra mà cung cấp linh khí cho Thủy Linh quả. Như vậy phẩm chất của Thủy Linh quả mới cao được.

Khu rừng ngày một có xu hướng mở rộng cũng chính là do bọn họ động tay động chân vào, mục đích chính là để tạo nên một bức tường chắn tự nhiên, che đi sự tồn tại của Thủy Linh quả với ngoại giới.

Bọn họ cũng điều tra rõ ràng hệ sinh thái của khu rừng này, biết được Yêu Hầu mạnh yếu như thế nào, biết được sinh hoạt thường nhật của nó ra sao. Cuối cùng bọn họ cũng biết được nó cũng đang nhắm nhe Thủy Linh quả.

Đứng trước đối thủ vượt tầm như vậy, Linh Xà Môn chủ tức trung niên nhân không còn cách nào khác, đành phải mời Cảnh lão xuất sơn.

Tướng chùng sau chiến thắng với Yêu Hầu, bọn họ đã có thể an tâm rồi. Nào ngờ...

...

Sắc mặt lão nhân không tốt đẹp gì mà nhìn trung niên nhân, tựa như muốn khiển trách vậy, đột nhiên lão mở to mắt mà tức giận quát:

“Súc sinh, dừng tay”.

Nói xong lão liền cường thế chém một kiếm cực cường, một kiếm này mạnh hơn hẳn một kiếm trước đó.

Đại xà sau khi tránh được đường kiếm kia liền nhanh chóng lao tới chỗ hai người còn lại, thanh niên nhân còn tốt, hấn liền vọt lên Linh Xà thân pháp mà tránh né nhưng người còn lại thì không. Một cánh tay liền văng ra rơi xuống đầm lầy, kẻ kia liền hét lên một tiếng đau đớn.

Đại xà quay thân hình lại như muốn đón hấn nhưng một kiếm kia đã tới rồi.

“Gào...”

Đại xà hét lên một tiếng phẫn nộ, trên thân nó liền lộ ra một vết chém dài xuyên vào thân thể, máu tươi theo đó mà chảy ra.

Con người của nó lấp láy linh động rồi phẫn nộ mà há cái miệng khổng lồ kia ra, phun một làn khói đen về phía bọn họ. Lão nhân thấy thế liền không nhiều lời mà nắm lấy trung niên nhân, nhanh chóng lui ra sau. Thanh niên nhân lại càng nhanh hơn, từ lúc tránh được một ‘đớp’ cực đại kia, hấn vẫn không ngừng chạy, càng chạy càng xa. Vô tình thay, hướng hấn chạy đến chính là chỗ Khương Hy.

Tên còn lại vừa bị mất một tay, vừa không có ai cứu liền vô vọng rơi vào vùng khói đen kia. Khói đen trôi qua, tất cả những gì còn lại là một bộ xương trắng.

Nhìn thấy cảnh đó, ánh mắt lão nhân liền lạnh đi, trung niên nhân càng hoảng sợ hơn, thềm mắng:

“Trận này đánh thế nào được?”

Đại xà đương nhiên không để hai bọn ngây người quá lâu, nó liền gia tốc mà lao toàn thân như tên bắn đến gần họ.

...

Ở một nơi khác gần đó, thanh niên nhân run rẩy, bần rần mà ngồi thụp xuống đất, một đội ngũ chín người thế mà đã chết hết sáu. Sáu người này yếu hơn hấn nhưng nói thế nào cũng là tinh anh của Linh Xà Môn, vì đại kẻ này, Linh Xà Môn đích thật đã dốc hết toàn bộ vốn liếng rồi.

Nếu toàn bộ ngã xuống hết tại đây, sơn môn còn thủ được sao?

Hấn bây giờ thật muốn chạy rồi nhưng hấn... chạy không được, hấn quá sợ. Đột nhiên, hấn thả thanh kiếm xuống, hai tay ôm lấy cổ mà nôn ra.

Quá kinh tởm. Hôm nay hấn chứng kiến quá nhiều cái chết, mà toàn bộ trong đó không phải bị đập nát báy ra thì cũng là bị cắn đến không toàn thân. Kể cả giới võ lâm có tàn độc đến đâu thì cũng không ai hạ thủ độc ác đến như vậy.

Hấn nôn thốc nôn tháo không ngừng, cho đến khi sắc mặt đỏ lên không còn nôn được nữa, hấn liền ho một tiếng dài.

“Người sợ đến thế sao?”

Một thanh âm như có như không đột nhiên thoảng qua tai hấn, hấn liền giật mình, ngay lập tức vươn tay ra với lấy kiếm nhưng... kiếm đã không còn ở đó.

Sắc mặt hấn liền chuyển từ đỏ sang trắng bệch, hấn run rẩy như muốn hét lên báo cho Cảnh lão nhưng hấn không thể nói ra được nữa.

Toàn thân hấn liền ngã ra đất, thủ cấp khê rời cổ mà lăn xuống dưới đầm lầy.

Cầm trên tay thanh kiếm nhuộm máu tươi đang còn nhỏ giọt, Khương Hy thở nhẹ ra một hơi. Quả thực vừa rồi nhìn thấy Thủy Linh quả đã làm hấn có chút mất tập trung. Nhưng Bát Trần khó cầu, hấn khó mà bình tĩnh được, đừng nói là hấn, bất cứ người nào thấy Bát Trần cũng run rẩy hết cả lên. Nguyên Anh lão tổ cũng không phải ngoại lệ.

Giây phút hấn ổn định lại được cảm xúc của mình, thanh niên nhân kia lại chạy đến chỗ hấn, hấn đương nhiên sẽ vui vẻ mà tiếp lấy. Hấn còn đang muốn dựa vào con yêu thú đó mà tách ba người này ra, nay cơ hội đến, hấn không thể không đáp lễ được.

Một chuyện khác khiến hấn mừng rỡ hơn chính là con yêu thú đó, hấn còn đang tự hỏi vận may của hấn không biết đến từ đâu nữa. Ngày hôm nay gặp quá nhiều thứ tốt, thậm chí đến thứ cần tìm cũng đang ở ngay trước mặt.

Đúng vậy, đại xà kia chính là Huyền Độc Xà Yêu, một con Huyền Độc Xà Yêu trưởng thành toàn diện. Bởi vì đầu của nó rất to, Huyền Độc Xà Yêu có một đặc điểm đó là nó càng lớn, đầu càng to.

Đầu to chính là để chứa túi độc. Độc của Huyền Độc Xà Yêu đủ để làm các mô thịt của người vữa ra trong chốc lát, tựa như kẻ vừa rồi vậy.

Sắc mặt của Khương Hy quả thực không được tốt lắm, bắt gặp Huyền Độc Xà Yêu đúng là chuyện tốt, tài liệu họa phù hấn cũng đã tìm ra rồi. Ngất nổi, hấn cũng cảm giác được khí tức từ vong kia bắt đầu xuất hiện lại rồi, trùng hợp thay, nguyên nhân chính là con đại xà kia.

...

Ở bên kia chiến trường, hai người càng đánh càng có xu hướng lui đi. Dù sao sau trận chiến với Yêu Hầu, người nào người đẩy cũng đã hao tổn không ít nội lực rồi, trung niên nhân dù hồi phục khá tốt nhưng so về mặt chiến lực, hấn vẫn kém hơn lão nhân kia một đường.

Lão nhân kia càng đánh sắc mặt lão càng tái đi, lão mắng một tiếng:

“Đáng chết, tên tiểu tử kia trốn đi đâu rồi?”

Trung niên nhân nhíu mày lại, nghĩ đến đáng về lúc trước của sư đệ mình, hần đáp:

“Cảnh lão, sư đệ dù còn trẻ người nhưng đại sự sẽ không để lỡ chuyện. Có thể... hần bị thương nặng rồi”.

Trong lúc trung niên nhân nói, Huyền Độc Xà Yêu đột nhiên xoay thân mà quật đuôi về phía họ, lão nhân liền biến sắc, vận nội lực lên mà thủ vững. Huyền Độc Xà Yêu một đường trực tiếp quật bay lão, trung niên nhân giật mình mà hét một lên một tiếng:

“Cảnh lão”.

Rồi hần quay qua chỗ Xà Yêu quát:

“Súc sinh, đáng chết”

Hần vận toàn bộ nội lực của bản thân tập trung vào lưỡi kiếm rồi chém vào thân đại xà. Mục tiêu của hần chính là vết thương mà lão nhân tạo ra trước đó.

Phong cách của Linh Xà Môn quả thực không lẫn vào đâu được, trong trận chiến với Yêu Hầu, lão nhân kia cũng một đường dùng chiêu đề chiêu, thương đề thương mà chiến thắng. Trung niên nhân cũng chính là đang đi theo lộ tuyến này.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lưu Thủy chiến Linh Xà

“Rệt”.

Một đường máu liền bắn ra, Huyền Độc Xà Yêu gầm lên một tiếng đau đớn, ánh mắt nó liền chuyển thành phần nộ mà lao về phía trung niên nhân. Trung niên nhân giật mình, không nghĩ tới một chiêu kia lại hiệu quả hơn tưởng tượng như vậy, hần liền gấp gấp vận lên Linh Xà thân pháp mà né tránh.

Nhưng đối diện với một đối thủ có thực lực viễn siêu như Huyền Độc Xà Yêu, hần không né được. Thân người hần trong chớp mắt bị đuôi của Xà Yêu quật bay đi, tựa như lão nhân trước đó vậy.

Huyền Độc Xà Yêu cũng không dừng lại đó, thương thế của nó ngày càng nặng, nếu còn kéo dài, nó tất sẽ chết trước. Nó liền há cái miệng khổng lồ ra mà phun khói đen.

Trung niên nhân chật vật đứng lên mà hoảng hốt, cảnh tượng bộ xương trắng kia đột nhiên ủa về, sắc mặt hần liền tái trắng lại. Hần quay lưng muốn tránh nhưng toàn thân bỗng nhiên ngã xuống đất.

Một đòn kia của Xà Yêu liền khiến chân hần gãy rồi, trung niên nhân bây giờ hoàn toàn mất cắt không còn giọt máu, hần cảm nhận được tử vong kéo đến, ánh mắt hần như dại ra, vô lực mà nhìn làn khói đen như muốn nuốt trọn lấy mình.

Giữa giây phút ấy, một tiếng kiếm minh đột nhiên vang lên, làn khói đen kia liền bị tách đôi ra mà tan biến vào không khí.

Huyền Độc Xà Yêu liền gầm lên một tiếng dài đau đớn, toàn thân nó nhuộm một màu đỏ của máu. Một kiếm vừa rồi xuyên qua khói đen mà chém vào nó, vết chém kia đã sâu này còn sâu hơn rất nhiều, người ngoài còn có thể nhìn thấy được nội quan bên trong.

Ánh mắt của nó dù vẫn còn phần nộ nhưng bây giờ lại chen lẫn một chút sợ hãi. Nó nhìn về phía sau trung niên nhân, ở đó từ khi nào đã có một ‘hung thần’ đứng đấy.

Ở đây người duy nhất có thể cứu trung niên nhân cũng chỉ có lão nhân họ Cảnh kia, dĩ nhiên lão cũng chính là ‘hung thần’ trong mắt Huyền Độc Xà Yêu.

Toàn thân lão được bao bọc bởi một lớp màng khí màu trắng dày đặc, ánh mắt lão lóe lên sát ý nồng đậm, trang phục lão như được thổi hồn mà chuyển động, râu tóc lão hoàn toàn tung bay trong không khí. Đúng là trông tựa như hung thần thật.

Ở xa xa, Khương Hy cũng giật mình, nhưng càng nhiều hơn là vui mừng. Bởi hắn cảm nhận được từ vong của lão nhân kia. Hiện tại trạng thái của lão chính là trạng thái hùng mạnh nhất, bây giờ võ lực của lão tuyệt đối đã sánh ngang với Luyện Khí tầng tám rồi.

Đầu vậy, Khương Hy vẫn có cảm giác không đúng, hắn tự nhủ:

“Lão nhân đó quên ta rồi sao?”

Hắn dám chắc lão nhân kia đã nhận ra sự tồn tại của hắn khi hắn bám theo đội ngũ kia. Thực lực của hắn có thể che đi mắt người khác nhưng thực lực của lão lại vượt qua cái biên mà hắn có thể che đậy hoàn toàn, lão nhận ra cũng không phải chuyện lạ gì.

Nhưng dù sao lão cũng là phạm nhân, võ lực có cao đến mấy cũng không thể cảm ứng ra dao động linh thức mà tra xét đúng vị trí của hắn được.

Trên thế gian luôn có một loại truyền ngôn rằng võ lực của phạm nhân đến một mức độ nào đó là có thể chiến với tu sĩ. Thuyết ngôn này Khương Hy không phản bác, người có võ lực đầy đủ tự nhiên có tư cách, nhưng tư cách cũng chỉ là tư cách mà thôi. Phạm nhân không thắng được tu sĩ. Bởi vì tu sĩ có linh thức.

Linh thức là thứ chỉ có tu luyện qua công pháp tu chân mới hiển lộ ra, đây là đặc quyền của tu sĩ. Tu sĩ có linh thức là đã có thể sử dụng phép thuật, dù cho võ lâm phạm nhân có sở hữu thân thể vững chãi hay võ kỹ cường đại đến đâu thì đối đầu với sức công phá của phép thuật cũng phải chết không nghi ngờ.

...

...

Khương Hy không đòi nào tin lão nhân đó lại quên đi sự tồn tại của hắn được, chắc chắn chuyện này có ẩn tình gì đó. Nhưng để an toàn hơn, hắn cũng tận lực thu liễm khí tức của mình lại rồi dùng Đạp Vân Bộ núp đến chỗ cao hơn.

Ở bên kia, trung niên nhân lo lắng mà nhìn lão, nhìn thấy hình dạng này hắn đã biết lão định làm gì rồi. Mắt hắn có chút ngập nước mà nói:

“Cảnh lão... người làm thật sao?”

Cảnh lão liếc hắn đáp:

“Ta đã già, thứ đó không giúp ích được là bao, nhưng ngươi còn trẻ, đó lại là chuyện khác”.

Lão bỗng dừng ngừng lại, như có điều suy nghĩ, ánh mắt liền tập trung vào Huyền Độc Xà Yêu một đoạn thời gian ngắn rồi khẽ thở dài nói:

“Linh Xà Môn về sau đành để một mình ngươi lo rồi”.

Nói xong, ánh mắt lão liền bùng phát lên vô tận sát ý mà hướng về phía Huyền Độc Xà Yêu. Bản thân Xà Yêu đang tranh thủ thời gian lão nói chuyện để hồi phục nhưng không được bao lâu lão đã động.

Nó hoảng sợ mà ngay tức khắc không do dự phun ra một làn khói đen. Lão nhân hừ lạnh một tiếng, tay cầm kiếm chém ra một đường mà dễ dàng hóa giải đi khói đen.

Huyền Độc Xà Yêu nhận thấy khói độc bị giải quá nhanh liền muốn quay đầu bỏ chạy. Lão nhân hét lên một tiếng:

“Súc sinh, còn muốn chạy?”

Lão lại chém ra thêm hai kiếm nữa, lần lượt đè lên vết thương cũ, Xà Yêu liền gào lên đau đớn nhưng nó không dám quay lại, bởi lão nhân kia quá mạnh rồi.

Theo chuyển động của Xà Yêu mà toàn bộ thảm cỏ xung quanh cũng bị nhuộm đỏ theo, quang cảnh không khác gì âm ti địa ngục cả.

Lão nhân lần này chọn buông bỏ hết mọi thứ mà dồn hết tâm thần vào trận chiến này, lão đòi nào có thể để Xà Yêu bỏ chạy được. Lão liền vận lên Linh Xà thân pháp mà cuốn lấy nó.

Mỗi bước chân của lão đi qua liền tạo thành dư ảnh nối đuôi nhau tựa như một con đại xà khác vậy, hai con đại xà như cuốn lấy nhau không ngừng.

Tiếng ầm ầm phát ra liên tục, tiếng kiếm minh vang vọng khắp nơi, cảnh vật bị tàn phá đến không thể tàn phá hơn.

Sắc mặt của trung niên nhân tái nhợt mà nhìn cảnh chiến đấu dữ dội kia. Hắn chưa từng chứng kiến tầng cấp giao thủ nào kinh khủng đến vậy cả, thậm chí sự phụ của hắn năm xưa... cũng không mạnh đến thế.

Bây giờ hắn đã hiểu tại sao môn phái lại ẩn tàng đi Cảnh lão, lão quá mạnh, nếu giới võ lâm biết Linh Xà Môn còn có nhân vật như lão tồn tại, ai còn dám khinh thị Linh Xà Môn chứ?

Nhưng có lẽ đây là lần đầu, lần cuối và cũng là duy nhất trong đời hắn chứng kiến được tầng thứ chiến đấu này, bởi Cảnh lão đã vận dụng bí thuật của

Linh Xà Môn rồi.

Bí thuật đó gọi là Linh Xà thoát xác, hai chữ ‘thoát xác’ này nghe tựa như là một loại bí thuật đào mạng nhưng thực tế thì không phải vậy. Thoát xác ở đây chính là rũ bỏ thân thể mà khai phá tiềm lực của bản thân, đẩy bản thân đến mức cực hạn của sinh mệnh. Nói cách khác, đây là bí thuật đồng quy vu tận với kẻ thù. Không đến thời khắc sống còn, bí thuật này chính là cấm thuật

Cảnh lão một khi đã vận lên bí thuật này, Huyền Độc Xà Yêu tuyệt không sống được bao lâu nữa nhưng sau đó lão cũng..

Nghĩ đến đây, trung niên nhân lại khê thờ dài. Hắn liền tựa tay vào thân cây mà đứng dậy, một cánh tay liền vươn ra mà đỡ lấy hắn. Cảm nhận được, trung niên nhân thở ra một hơi, có chút nghiêm nghị quay lại nói:

“Sư đệ, ngươi đi đâu...”

“Rầm”

Toàn bộ thân hình trung niên bất ngờ mà bay ngược ra ngoài, hắn liền phun ra một ngụm máu. Trên ngực hắn lộ rõ một vết lõm vào tựa như nắm đấm, hắn đưa tay lên khẽ chạm vào, run rẩy nhìn về phía người đối diện mà nói:

“Ngươi... ngươi là ai?”

“Ngươi đoán xem”.

Khương Hy khẽ cười nói, ánh mắt lóe lên tinh quang màu đỏ hồng. Hắn đã nhìn thấy khí tức tử vong của lão nhân kia, tự nhiên liền để cho lão đi xử lý Huyền Độc Xà Yêu, hai bên đồng quy vu tận thì càng tốt. Hắn chỉ mong lão đừng quá nặng tay mà hư hỏng hết tài liệu của hắn.

Thời gian chiến đấu càng lúc càng trôi đi.

Chiến trường của lão và Huyền Độc Xà Yêu ngày một xa đi vị trí hiện tại, tựa như lão muốn kéo rộng khoảng cách để trung niên nhân đi lấy Thủy Linh quả vậy. Còn trung niên nhân, hắn tự nhiên hiểu ý lão.

Nhưng tiếc một điều rằng, trung niên nhân hiện tại chỉ là thân cô thế cô, thực lực đại giảm, thương tích đầy mình. Còn bản thân Khương Hy vẫn còn toàn vẹn mười phần thực lực.

Nghe vậy, trung niên nhân đột nhiên nhớ tới những lời Cảnh lão nói lúc sáng, hắn liền nghiêng răng cắn lợi là nói:

“Ngươi là kẻ bám theo chúng ta”.

Khương Hy khẽ cười đáp:

“Đúng thế”.

Trung niên nhân nói tiếp:

“Sư đệ ta đâu?”

“Chết rồi”, Khương Hy đáp

Nói xong, sắc mặt hắn liền lạnh lại, trong nháy mắt, thân ảnh hắn như có như không mà xuất hiện trước mặt trung niên nhân, hắn nói:

“Nên ngươi cũng chết cùng đi”.

Tay nắm thành quyền, Khương Hy liền hạ xuống đánh thẳng vào ngực trung niên nhân. Trung niên nhân không cam lòng, vận nội lực lên mà ra một quyền đối ứng.

Khương Hy khẽ nhếch miệng, xoay nhẹ cổ tay mà lách ra khỏi đường quyền của trung niên nhân, đáng sợ là tốc độ và uy lực trong quyền của hắn... không giảm.

Trung niên nhân liền bị đánh lui, sắc mặt của hắn trắng bệch lại, ho ra một ngụm máu lớn. Tay chân hắn run rẩy hết cả lên, cơ thể của hắn đã chạm đến giới hạn rồi.

Hắn gắng gượng đứng lên như muốn kêu cứu Cảnh lão nhưng không đợi hắn nói, ba quyền của Khương Hy lại bất ngờ vung tới. Hắn liền cắn răng, đưa hai tay lên đỡ mà hét lên một tiếng.

Từ trong cơ thể của trung niên nhân, một âm thanh tựa như vụn vỡ mà kêu lên, toàn thân hắn liền được bao bọc bởi một màng trắng tựa như lão nhân vậy. Trung niên nhân đã quyết định đồng quy vu tận với Khương Hy rồi.

Đối mặt với tử vong, hắn nào còn sự lựa chọn khác, kể cả Cảnh lão đã giao lại Linh Xà Môn cho hắn cũng thế. Hắn hiểu rằng hôm nay hắn không ra được khỏi khu rừng này rồi, thay vì bị người giết chết, hắn thà lựa chọn chết theo cách của mình.

Khí tức của hắn liền bùng nổ ra, dù yếu hơn lão nhân họ Cảnh nhưng cũng không kém tu sĩ Luyện Khí tầng sáu đỉnh phong là bao nhiêu.

Khương Hy hít mất lại, thầm nghĩ:

“Phiền phức rồi”.

Sau đó, hắn liền vận Đạp Vân Bộ lên mà chiến với trung niên nhân. Trung niên nhân cũng không chịu yếu thế, bản thân hắn đã trọng thương, trạng thái này hắn không thể giữ lâu được, hiện tại hắn cần là một đòn nhất kích tất sát.

Trái với trung niên nhân, Khương Hy không gặp phải hạn chế gì cả, ngược lại, chỉ cần hắn một mực kéo dài khoảng cách ra, trung niên nhân cũng sẽ tự chết mà thôi. Nhưng loại bí thuật này khiến Khương Hy tương đối tò mò, hắn muốn biết phạm nhân làm cách nào lại có thể đẩy bản thân lên cực hạn chỉ trong thời gian ngắn được.

Nếu là tu sĩ thì không cần phải sử dụng bí thuật nào hết, chỉ cần tiêu đốt linh lực, thậm chí là sinh mệnh lực liền được. Nhưng tu sĩ làm được điều đó vì bọn họ có linh thức, có khả năng kết nối với thiên địa linh khí.

Để biết được điều gì đó thì tự thân kiểm chứng là tốt nhất, Khương Hy liền đưa nắm đấm lên mà ra tiếp ba quyền. Quyền này của hắn rất đặc biệt, nó không hề có bất kỳ một quỹ tích chuyển động cố định nào cả, bởi đây là điểm đặc biệt nhất của bộ chiến kỹ này.

Từng đường quyền đánh ra đều dựa vào mô phỏng của dòng nước chảy. Vậy nên bộ chiến kỹ này có tên gọi là Lưu Thủy Quyền Pháp, quyền ra như nước chảy, liên miên bất tận mà không dứt. Mỗi đường quyền đều là một quỹ tích hoàn toàn khác nhau. Nhìn chung, bộ chiến kỹ này vô cùng đơn giản, đương nhiên điều kiện người tu luyện phải sở hữu Thủy linh căn.

Lưu Thủy Quyền Pháp không có nhiều chiêu thức, người dụng quyền chỉ cần ra quyền liên tục là được, quyền ra càng nhiều, quyền thế càng lớn, quyền sau đập gia quyền trước, sinh sinh mà ép chết đối thủ.

...

Đối diện với ba quyền này, trung niên nhân đương nhiên không dám thất lễ, hay tay hắn đưa lên tạo thế xà quyền mà ra đòn, hắn hét lên:

“Linh Xà xuất động”

Từng đường quyền như rắn bò liền xuất hiện, ngăn chặn ba quyền kia của Khương Hy. Khương Hy cũng không để cho trung niên nhân thở dốc, hắn liền gia tăng linh lực trong mỗi đòn đánh mà ra quyền liên tục.

Nhìn thấy từng đường quyền tiến đến như lũ quét, sắc mặt trung niên nhân liền tái mét đi, chân của hắn đã gãy, nào có cơ hội để chạy chứ, thậm chí đến việc trụ vững thân thể còn khó. Thế là hắn bất chấp tất cả, điên cuồng mà ra xà quyền đối ứng.

Quyền đối quyền.

Lưu Thủy đối Linh Xà.

Mỗi một quyền va chạm vào nhau đều tạo thành kinh lực mà phản chấn ra xung quanh.

...

...

Thời gian liền trôi qua, Khương Hy càng đánh càng mạnh, trung niên nhân lại càng có xu thế yếu đi, hắn dần dần bị đẩy lui ra phía sau. Cho đến khi hắn không thể chống đỡ được nữa liền chuyển thành thế bị đè đánh.

Không bao lâu sau, thân người trung niên nhân liền khựng lại rồi lên cơn co giật từng đợt. Sau đó, hắn ho ra một ngụm máu, không cam lòng mà chết đi.

Khương Hy đương nhiên cũng thu quyền lại, tay của hắn khẽ run lên, trên đó xuất hiện một vài vết tích nhỏ. Hắn liền nhú mày, thầm nghĩ:

“Chết sớm như vậy?”

Hắn cứ ngỡ trung niên nhân sẽ chống đỡ lâu hơn, nào ngờ hắn còn chưa kịp tìm ra bí mật của bí thuật kia là gì mà đã kết thúc như thế này rồi. Hắn liền lắc đầu, khẽ thở dài, lẩm bầm:

“Thôi bỏ đi”.

Sau đó, ánh mắt hắn di chuyển về phía Thủy Linh quả. Thủy Linh quả hiện tại trông óng ánh như giọt sương vậy, nó không tiếp tục hấp thụ Thủy linh khí nữa mà đã bắt đầu ổn định tạo hình. Đây là dấu hiệu cho thấy nó sắp chín rồi.

Nhìn Thủy Linh quả, Khương Hy gật gật đầu hài lòng.

Đột nhiên, lông tóc sau gáy hắn liền dựng đứng lên, hắn hoảng hốt mà nói:

“Không tốt”.

Đạp Vân Bộ vừa lên, hắn liền chạy. Vừa ra khỏi đó, mặt đất dưới chân hắn liền hiện ra một vết chém sâu.

Khương Hy ngưng trọng nhìn về phía xa, ở đó là một lão nhân toàn thân đầy máu me, ánh mắt hung ác tràn đầy sát ý mà nhìn hắn. Màng khí trắng xung quanh lão đã yếu đi rất nhiều, chỉ còn lơ lơ như ngọn nến trước gió nhưng lão vẫn y nguyên cường đại như vậy.

Lão tức giận chìa mũi kiếm về hắn mà quát:

“Tiểu tử, chết đi”.

Lời vừa dứt, kiếm quang nhanh kinh người bất ngờ tạt ngang qua người hắn, một đường máu liền bắn ra.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Từng giọt long lanh rơi

“Tách... tách... tách...”

Nhỏ giọt... nhỏ giọt...

Từng giọt máu của Khương Hy cứ thế mà rơi xuống, tay hắn liền chặn ngay bên cổ trái đã nhuộm một màu đỏ. Ánh mắt hắn lạnh nhạt mà nhìn lão nhân kia, trầm nghĩ:

“Nếu hắn đã ở đây thì Huyền Độc Xà Yêu hắn là xong rồi”.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn có chút nghiêm túc lại, tự nhủ:

“Xem ra, nhân quả này... vẫn là ta tự giải quyết lấy vậy”

Nhìn bề ngoài, trông hắn hẳn là rất nhẹ nhàng, tựa hồ như mọi sự vẫn luôn trong tầm kiểm soát nhưng kỳ thực tình huống vẫn cực kỳ hung hiểm. Nếu vừa rồi không phải hắn lạnh lẽo thì bây giờ có khi hắn lại giống thanh niên nhân kia rồi.

Bất quá để tránh được đường kiếm kia, hắn cũng trả giá không ít. Xương hông của hắn như muốn nứt cả ra, từng đường cơ bắp nửa thân dưới như muốn gào thét lên, áp lực của việc đẩy cơ thể lên cực hạn trong chốc lát thật không đùa được.

Thấy hắn còn sống, lão nhân kia có chút nhú mày, lão liền thu kiếm về như muốn tra vào vỏ. Ánh mắt Khương Hy khẽ động, hắn nhanh chóng nói ra:

“Làm sao... ngươi chưa chết?”

Lão nhân nhướng mày, hành động có chút ngưng lại, lão đáp:

“Vì ngươi chưa chết”

Hắn gạt nhẹ đầu, tựa như đã hiểu ra gì đó rồi nói ra:

“Ngươi nắm chắc sẽ giết ta sao?”

Kiểm tra vào vỏ, sát ý của lão đột nhiên liền biến mất, màng trắng cũng đã mỏng dần đi. Lão không nóng không lạnh mà đáp:

“Ngươi sẽ chết... ta cũng sẽ chết”

Lão dứt lời, tiếng ma sát của kiếm vang vọng lên mà tạo thành một tiếng kiếm minh, vô số tia sáng liền xuất hiện, hướng về phía Khương Hy mà đi. Mỗi một tia sáng tưởng chừng tựa như ánh ban mai ôn hòa nhưng thực chất lại mang theo một đạo sát ý thâm nhiên mà trực chỉ kẻ thù.

Một thanh âm oanh động liền vang lên, bề mặt đầm lầy chịu ảnh hưởng mà dao động mãnh liệt, tạo thành những gợn sóng nhỏ đều đặn mà liên tục. Cây

cối phía sau thì đổ rạp ra đất, trên đó có thể thấy rõ được những lỗ hồng tựa như tổ ong vậy.

Tia sáng qua đi, Khương Hy ngã xuống đất, sâu trong con mắt hắn, ánh quang đỏ hồng không rõ từ đâu xuất hiện kia liền biến mất đi. Từng mảng đỏ dần dần hiện trên người hắn, cho đến khi mảnh ngực hắn ướt đầm hết cả lên.

Lão nhân kia một tay chống kiếm mà quỳ xuống, hai bên thái dương lão ần ần hiện hiện từng đường kinh mạch như muốn căng nứt cả ra. Màng trắng vốn đang bao phủ lão cũng theo tốc độ nhanh nhất mà dần tan biến vào không khí.

Lão gắng gượng những giây phút cuối cùng nhìn về phía xác trung niên nhân mà khẽ thở dài ra một hơi đầy tiếc nuối.

Một hơi qua đi, lão liền chết.

Khu rừng liền trở về vẻ yên tĩnh vốn có.

...

“Ài...”

Ngón tay khẽ động, Khương Hy mở mắt ra mà thở dài. Sắc mặt hắn có chút tái nhợt lại, hắn chặt vật chống tay mà ngồi dậy, mảnh ngực ướt kia khẽ nhói lên. Hắn liền nhủ mày, lắm bầm nhò một câu:

“Ra tay nặng quá rồi”.

Khoảnh khắc lão nhân kia tra kiếm vào vỏ, Khương Hy đã biết lão dự định sẽ nhất kích tất sát rồi. Một chiêu này của lão hắn cũng đã thấy qua hai lần rồi.

Lần đầu lão dùng để giết đàn sói kia, Khương Hy không nghĩ nhiều, hắn cũng chỉ xem đó là một kiếm chiêu không tệ mà thôi. Lần thứ hai, một kiếm kia của lão liền bỏ đời Yêu Hầu, hắn liền khẳng định lão nhân này là một cao thủ kiếm thuật, mà phiền phức hơn là cao thủ thuộc trường phái rút kiếm.

Kiếm thuật là nền tảng cơ sở nhất của một người dùng kiếm, mọi công pháp của kiếm tu đều dựa vào những đường kiếm trong kiếm thuật mà tạo thành.

Kiếm thuật gồm có năm đường kiếm cơ bản, tạo thành năm trường phái khác nhau, theo thứ tự liền là rút, vung, chém, đâm và tra. Trong đó lấy vung làm thủ, lấy chém làm công, lấy đâm làm sát, lấy tra làm diệt thì rút kiếm lấy nhanh làm chủ.

Cao thủ rút kiếm một khi đã ra trận thì hầu như đều tất sát chỉ trong một chiêu đầu bởi lúc đó kiếm họ còn đang ở trong vỏ, lợi thế của họ là lớn nhất. Một kiếm vừa ra, trận chiến dù chưa bắt đầu thì người thắng cuộc cũng đã lộ ra rồi.

Lão nhân kia chính là vậy, lão am hiểu nhất chính là rút kiếm, những trận trước lão không đem sử dụng một phần là vì rèn luyện hậu bối, một phần là vì muốn giữ sức lực lại để phòng trừ bất trắc.

Rút kiếm tuy nhanh và hiệu quả nhưng kỳ thực cũng tốn sức lắm.

Lão nhân đó ngay từ đầu đã dự đoán là Khương Hy sẽ đến đây, vậy nên với tâm thế tử chiến, lão liền vận lên bí thuật, cưỡng ép mà đề thăng cảnh giới. Tình cờ thay, thực lực lão tăng lên vừa vặn vượt qua giới hạn ẩn thân của hắn, lão liền biết hắn ở đâu.

Nếu tình huống lúc đó không cho lão sự lựa chọn, e rằng kiếm đầu tiên lão xuất ra chính là để lấy mạng hắn.

Vì chiêu đầu không thể dùng nên một chiêu cuối lão dành cho Khương Hy chính là lần lão rút kiếm nhiều nhất.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn sống, dù không được hoàn hảo lắm nhưng hắn vẫn là còn sống.

Tại thời điểm đó, hắn đã nhanh chóng vận Tam Dục lên, nén toàn bộ linh thức trong người mà công kích lão. Đòn tấn công của hắn chính là một đòn tinh thần công kích.

Trên thực tế, khoảng cách thực lực hai người cách nhau quá xa, công kích của Khương Hy không đủ để hạ gục một người có võ lực sánh ngang với tu sĩ Luyện Khí tầng tám được nhưng để làm xao nhãng thì vẫn hoàn toàn đủ sức.

Ít nhất, hắn đã khiến cho đòn tấn công của lão bị lệch đi nên kết quả của hắn nhận được cũng chỉ là thương thế như hiện tại mà thôi.

Khương Hy ngồi dậy liền xé áo ngoài ra làm băng mà tạm bó vết thương lại. Để chuẩn bị cho chuyến đi này, hắn đương nhiên có mang theo thuốc để chữa trị nhưng hiện tại không phải là thời điểm thích hợp.

Hơi thở của hắn có hơi dốc, nhưng trên gương mặt tái nhợt của hắn lại không giấu được vẻ phấn khích. Ánh mắt hắn lóe lên tinh quang sáng chói, tựa như đứa trẻ vui thích khi cầm được đồ chơi trong tay vậy.

Bất quá ‘đồ chơi’ của hắn có hơi lớn một chút, Thủy Linh quả nào có ai dám gọi là ‘đồ chơi’ được.

Tạm băng bó bản thân xong, hắn không chọn đá tọa hồi phục mà tập trung tinh thần quan sát Thủy Linh quả, đúng hơn là Thủy linh khí. Bởi bây giờ hắn

đã có thể nhìn thấy linh khí mà không cần phải cảm nhận, Thủy linh khí giờ đây đã ngưng thực thành đoàn ánh sáng xanh ngọc mà bao phủ lấy Thủy Linh quả. Tinh hướng này từ Xuân Phân đến giờ hán mới có thể thấy lại được, chứng tỏ độ tinh thuần của đám linh khí này phi thường cao.

Nước trong đầm lầy cũng đã rút dần đi, để lộ ra một cái đáy rộng vô ngần, dưới đó tựa như hiện ra chút xương cốt, hán đó là con mồi ngày trước mà Huyền Độc Xà Yêu để lại. Toàn bộ Thủy linh khí trong đó liền hướng về Thủy Linh quả.

Bản thân Thủy Linh quả ngày càng trong suốt mà óng ánh thêm, từng đoàn từng đoàn linh khí theo nó hấp thụ mà dần biến mất đi.

...

...

Thời gian qua đi, không gian như được phủ lên một lớp màu cam của hoàng hôn mà đượm buồn. Đoàn Thủy linh khí cuối cùng kia cũng đã biến mất, Thủy linh quả liền phát sinh biến hóa.

Toàn thân từ dạng trong suốt liền chuyển thành sắc xanh như cây cối bình thường, duy chỉ có ‘quả’ là càng trong suốt hơn, nếu chỉ nhìn thoáng qua, có khi còn không thể nhận ra rằng nơi đó có hai quả Thủy Linh quả.

Tương truyền Thủy Linh quả không bao giờ mọc đơn, cũng không bao giờ mọc thành chùm mà chỉ mọc đúng duy nhất hai quả.

Một quả gọi là Nhâm Thủy, quả còn lại là Quý Thủy.

Một Dương một âm không bao giờ tách rời.

Cũng vì đặc điểm này mà những người thêm muốn nó lại càng phải cẩn thận. Thủy Linh quả một khi đi đã rời khỏi cây thì nó bắt buộc phải được hái, một khi Thủy Linh quả chạm đến mặt đất thì nó liền hòa vào lòng đất mà nuôi dưỡng môi trường xung quanh.

Càng khó khăn hơn là phải hái được cả hai quả cùng lúc, một quả cũng không được bắt trật.

Bởi vậy Khương Hy dù bị thương nặng đến đâu hán cũng không dám đi chữa trị. Thương thể hiện tại trông thì rất nặng nề nhưng kỳ thực không giết nổi hán, mạng sống đã không còn bị đe dọa thì hán cũng không quan quá nhiều.

Đột nhiên, ánh mắt hán liền đổi. Hán vận Đạp Vân Bộ lên mà đi, toàn thân lao về phía trước. Hán nhẹ nhàng băng qua được đầm lầy, vươn lấy hai tay về phía trước mà hứng.

Thủy Linh quả xuất thế rồi.

Nhâm Thủy cùng Quý Thủy liền rời cành, tựa như từng giọt long lanh rơi vậy. Không ngoài dự đoán, hán thành công mà bắt được, Nhâm Thủy tay trái, Quý Thủy tay phải.

Ngay sau đó, toàn thân Khương Hy liền rơi xuống đáy đầm lầy, ngực hán đập mạnh xuống đất, sắc mặt có chút nhẩn nhơ mà khẽ rên một tiếng:

“Đau quá”.

Coi như hán là tu sĩ, thân thể đã mạnh hơn hán người thường không biết bao nhiêu lần nhưng hiện giờ hán là đang bị thương, trực tiếp đập vết thương lên mặt đất không đau mới là lạ.

Sắc mặt của Khương Hy ngày một tái nhợt đi, hán từ từ ngồi dậy, dùng hai mu bàn tay mà chống cả người lên. Hán tận lực không dám để Thủy Linh quả chạm đất, chạm đất liền công toi.

Tư thế lật người của hán kỳ thực trông khá buồn cười, tựa như con mèo đuối cái lưng mồi vậy. Phải mất một đoạn thời gian ngắn hán mới có thể ngồi dậy đường hoàng được.

Hán khẽ thở ra một hơi, nhìn vào mảng ngực ướt của mình, dù hiện tại đang được miếng vải lớn che chắn nhưng qua linh thức, hán cũng cảm nhận được ngực hán hiện tại nát đến độ nào.

Nếu đem đi so với vết thương của Thẩm Minh đạo trước thì không khác nhau là bao. Về mặt cảnh giới, Khương Hy lúc này và Thẩm Minh lúc đó cũng có thể xem là ngang nhau.

Về mặt thân thể, hán phải trải qua hàng loạt công cuộc cải tạo đầy nước mắt mới có thể đạt được sức chống chịu tốt như hiện giờ. Tốt đến mức hán có thể đương đầu với công kích toàn lực của một kẻ sánh ngang tu sĩ Luyện Khí tầng tám, mà vẫn toàn mạng trở ra. Bởi vậy mới có thể thấy được thể chất của Thẩm Minh... cường hán đến bậc nào.

Nhắc đến Thẩm Minh, hán lại nhớ đến Hồi Cốt tán. Hiện tại, số Hồi Cốt tán kia đã bị hán dùng hết rồi, nhưng may một điều là hán đã nắm được Thủy Linh quả trong tay.

Có Thủy Linh quả, thương thể dạng này hán có thể không cần nhìn.

...

Khurong Hy liền đã tọa, khôi phục một chút linh thức và linh lực. Thủy linh quả dù tốt nhưng nếu hắn không chuẩn bị đường hoàng thì bạo thể cũng không nói chơi.

Sắc trời âm đạm đi, màn đêm liền kéo đến.

Hắn mở mắt ra, một tia tinh quang thoát ẩn thoát hiện mà lướt qua. Dù sắc mặt của hắn vẫn còn tái nhợt nhưng tinh thần cũng coi như là tốt rồi.

Nhìn Thủy Linh quả trong tay, ý cười trong mắt hắn liền hiện ra, hắn tựa như hồi tưởng mà thầm nói:

“Bát Trân a... Năm đó nếu không phải ta đánh cược cùng lão Vệ thì cũng không biết hình dạng của nó sẽ như thế nào đây”

Thủy Linh quả trong tay hắn hiện tại chính là kết tinh của Thủy linh khí toàn bộ khu vực này, thậm chí là vuran ra ngoài thảo nguyên kia. Vậy nên về mặt phẩm chất thì chưa đạt đến độ cao tuyệt đỉnh như trong truyền thuyết nhưng so với hàng ngũ linh dược quý hiếm khác thì đã không kém bao nhiêu. Nếu hắn đoán không nhầm thì phạm vi xung quanh đây hắn đã khô héo rất nhiều rồi.

Hắn tự nhủ:

“Nơi này không thể nán lại lâu”.

Khu rừng này nói thế nào thì vẫn nằm trong phạm vi của đại trận kia, phát sinh lần này rất lớn, chắc chắn không qua mắt được những kẻ canh giữ. Thời gian hiện tại của hắn nhiều nhất cũng chỉ còn vài canh giờ nữa thôi.

Khurong Hy liền không do dự mà nâng hai tay lên, đưa Nhâm Thủy cùng Quý Thủy mà cho vào miệng. Hắn không phải là trần trụi mà cho vào, miệng hắn còn không đủ rộng đến độ như yêu thú.

Khi Nhâm Thủy cùng Quý Thủy ở cạnh nhau, chúng như có lực cộng hưởng nào đó mà tự khắc chuyển hóa thành dạng lỏng rồi hòa quyện vào nhau. Khurong Hy ngay lập tức vận linh lực lên mà dẫn số linh thủy ấy vào người.

Một lát sau, toàn thân hắn liền có biến chuyển chóng mặt. Làn da trắng ngần của hắn đang dần trở nên trong suốt đi, từng huyết vị, từng đường kinh mạch trong cơ thể cứ thế mà hiện ra trước mắt thế gian.

Kỳ lạ ở chỗ là chỉ có kinh mạch và huyết vị hiện thế, còn xương khớp phủ tạng cứ như là... biến mất đi vậy. Khurong Hy vẫn có thể cảm nhận được chúng nhưng không rõ được chúng đã đi đâu.

Theo điển tịch hắn đọc được ở Công Thư Lâu, đây là dấu hiệu cho thấy Thủy Linh quả đang hòa thành một với cơ thể của hắn, đang dùng Thủy linh khí tinh thuần nhất mà cải tạo lại cơ thể. Đây chính là một đại thuật biến, một đại thuật biến không hề đau đớn chút nào, ngược lại hắn còn cảm thấy rất thư thái.

Dưới tác động tuyệt diệu này, toàn thân của hắn được ví như đập đi xây lại vậy, kể cả thương thế kia cũng lặng yên không một tiếng động mà biến mất.

Quá trình này diễn ra thật lâu, nhưng may mắn hắn vẫn còn thời gian.

Sở dĩ hắn còn ngần ấy thời gian là vì hắn là tu sĩ, những kẻ canh giữ đại trận kia cũng là tu sĩ.

Tu sĩ mong mỏi nhất là thời cơ tốt để tu luyện, thậm chí là đột phá.

Hắn cùng những kẻ kia chính là chờ Cốc Vũ đến.

Đêm nay.

Cốc Vũ sẽ hạ phàm.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cơn mưa cuối xuân

Màn đêm kéo đến, mây đen đầy trời mà che lấp đi những vì sao kia, không gian như muốn nặng trĩu mà u trầm lại.

Đây là dấu hiệu đầu tiên của Cốc Vũ, bản thân Cốc Vũ là một trong số Nhị Thập Tứ Tiết khí của tự nhiên đem lại. Trong tình huống không có đại cơ duyên nào thích hợp thì Tiết khí là thời điểm vô cùng có lợi cho việc tu hành của tu sĩ. Thậm chí, nếu người nào nắm chắc được thời cơ, Tiết khí là thời điểm vàng của phá cảnh.

Trong số những người tính toán được thời cơ này, phải kể đến Nguyệt Hải Thành chủ - Mặc Hiên.

Thời điểm này ở Nguyệt Hải Thành, Mặc Hiên ngự kiếm mà đứng trên trời mây. Hắn đứng ở nơi rất cao, cao đến độ vượt qua khỏi tầng mây đen kia, hắn đứng ở đó như thể chuyện này không có gì khó khăn vậy.

Đối với hắn, chuyện này quả thực rất dễ dàng bởi hắn có được thực lực đó. Trong phạm vi một trăm dặm, thậm chí là vài trăm dặm quanh đây, hắn chính là người mạnh nhất. Sự tồn tại của hắn chính là cây định hải thần châm của Nguyệt Hải Thành, là nỗi uy hiếp của bất cứ ác nhân nào hoạt động quanh đó.

Tại Nguyệt Hải Thành, hắn chính là vua, muốn gì có nấy nhưng mấy ai biết được, từ lúc nhậm chức đến nay, hắn chưa từng vui vẻ qua lần nào.

Hôm nay cũng vậy, Mặc Hiên ngự kiếm mà ngắm trăng, ở độ cao của hắn, trăng còn rõ hơn thường ngày rất nhiều. Ánh mắt của hắn lướt qua vè tang thương, đậm bạc mà nhìn ánh trăng kia, hắn nhìn rất kỹ càng, như muốn in dấu hình ảnh chân thực mỹ miều ấy vào ký ức của mình vậy.

Đột nhiên, ánh mắt hắn khẽ đổi, chuyển hướng mà nhìn về phía tầng mây dưới chân. Xuyên qua đó là một con hạc giấy nhỏ. Con hạc giấy này đương nhiên không phải vật phàm, nó là một kiện pháp khí chuyên phục dụng cho việc truyền tin. Xung quanh nó được bao phủ bởi một lớp linh lực mỏng mà phát sáng lên.

Hạc giấy nhanh chóng định vị được vị trí của Mặc Hiên, nó liền tiến tới, mọi hành động của nó diễn ra tự nhiên vô cùng, tựa như một sinh vật sống vậy.

Đậu trên vai Mặc Hiên, một thanh âm không rõ là nam hay nữ đột nhiên truyền ra:

“Phụ thân”

Mặc Hiên quay lại nhìn ánh trăng, mặc con hạc giấy ở đó mà lãnh đạm nói:

“Có chuyện gì?”

Thanh âm kia lại phát ra:

“Hạo Nhiên Thư Viện có hồi đáp, mùa xuân tới họ sẽ đến đây”

Mặc Hiên nghe vậy khẽ gật đầu, nói:

“Ta biết rồi... lần sau, chuyện như thế này không cần con phải đi báo, để người khác lo là được rồi. Về phần con,...”

“Chuyên tâm tu luyện là được rồi... Ta nói đúng chứ?”, thanh âm kia liền cắt ngang.

Mặc Hiên không đáp, cũng không có biểu hiện gì cả. Thanh âm kia liền cười khỏ đáp lại:

“Phụ thân, ta hiểu, nhưng là ta muốn như vậy”.

Mặc Hiên liếc mắt qua nhìn hạc giấy, trầm mặc một hồi rồi đáp:

“Được rồi, tùy con. Mặt khác, nếu đã muốn nói, sao không lên đây?”

Thanh âm kia liền trầm mặc, tựa hồ không biết nên nói thế nào, một lúc sau mới ngưng ngưng đáp lại:

“Phụ thân, người bay quá cao, cảnh giới của ta... không đủ”

Mặc Hiên chợt vỡ lẽ ra mà ‘à’ một tiếng, hắn lắc đầu mà nói:

“Già rồi, già rồi”.

Lời vừa dứt, hắn liền ngự kiếm mà quay trở lại Phù Thành chủ. Kiếm quang roi xuống tựa như sao hạ phàm, quang huy chói lòa mà nổi bật.

Dân chúng trên đường chứng kiến được liền đua nhau quỳ xuống mà bái lạy, người không biết thì thầm mong chờ tiên sư xuất thế, người biết thì tấm tắc khen ngợi Thành chủ lợi hại. Còn những người biết rõ thì trầm mặc mà vô định.

Mặc Hiên làm thành chủ đã có hơn trăm năm nhưng hắn rất ít khi xuất hiện trước dân chúng. Thậm chí đến hiền uy hắn cũng không công khai mà làm, nay đột nhiên lại làm ra hành động lớn như vậy, tất có chủ ý.

Sống lâu như Mặc Hiên, hắn đã không còn quan tâm quá nhiều đến tục vật nữa rồi, đến cái chức Thành chủ hắn cũng không luyến tiếc là bao, rồi bỏ lúc

nào cũng được nhưng Mặc phủ thì khác.

Mặc phủ đóng chân tại Nguyệt Hải Thành cũng đã lâu, môn nhân, người thân con cháu của hắn dĩ nhiên không ít, hắn sẽ không để họ gặp nạn. Kỳ thực tu chân giới và nhân gian đều có một điểm chung, đó là chính trị rất phiền phức.

Ở bất kỳ vị thế nào thì một khi đã rơi vào vòng xoáy tranh đoạt quyền thống trị, nhân quả liên đới cực kỳ nhiều, mà thăm nhất lại là môn hộ.

Phiền nào hơn là đúng như Khương Hy nhận định, Mặc Hiên đã già, hắn không còn bao nhiêu năm nữa, một bước kia nếu hắn không bước qua được, Mặc phủ liền nguy.

Mà những người trông mong hắn chết nhất dĩ nhiên là bốn vị Kim Đan cảnh còn lại, lão tổ của Tứ đại thế gia.

Trên lý thuyết, Nguyệt Hải Thành có năm vị Kim Đan cảnh đại năng nhưng kỳ thực lại có đến sáu người, người thứ sáu chính là người vừa liên lạc với hắn qua con hạc giấy.

Trong suốt hàng thập kỷ qua, Mặc Hiên đã tận lực hiển uy thực lực với Tứ đại thế gia. Hắn càng mạnh, họ càng tập trung vào hắn, hắn càng đạt được mục đích.

Đúng như kỳ vọng, lợi dụng được khe hở ấy, con trai hắn đã thành công đột phá Kim Đan cảnh mà không ai may mắn biết được. Sau này nếu hắn có rời đi, Mặc phủ cũng có thể miễn cưỡng mà đứng vững ở Nguyệt Hải Thành.

Sau này... là rất lâu về sau.

...

...

Giữa những toan tính và mưu mô đang diễn ra tại Nguyệt Hải Thành thì tại một nơi khác, kỳ biến liên phát sinh liên tục. Trải qua hơn một canh giờ cải tạo, thân thể của Khương Hy cũng đã trở về như cũ, làn da của hắn đã trở lại trắng ngần mà đầy sức sống, sắc mặt của hắn cũng đã không còn tái nhợt nữa mà ngày một trở nên hồng hào và tươi sáng hơn.

Ngoại trừ những điều đó ra, người ngoài có nhìn vào cũng khó mà biết được hắn có được những thay đổi gì. Duy chỉ có bản thân hắn mới biết được tình trạng thân thể của hắn hiện tại như thế nào mà thôi.

Khương Hy kết thúc mình tướng liền thở nhẹ ra một hơi, hắn âm thầm vận linh thức lên mà tra xét cơ thể. Một lát sau, hắn liền nở ra một nụ cười vui vẻ, hào hứng mà nói:

“Bát Trân quả nhiên là Bát Trân, không hổ danh chút nào”.

Linh thức hắn quét một vòng qua cơ thể, từng tác da, tác thịt, từng đường kinh mạch, từng ngóc ngách phủ tạng, xương cốt hắn đều không hề bỏ sót. Hắn cứ thế mà tra xét kỹ càng, càng tra hắn lại cảm thấy càng mượt. Linh thức hắn quét đến chỗ nào liền cứ thế mà đi qua như thể không có gì sai sót.

Như thể lục giác của hắn mặc định thân thể hiện tại là ‘hoàn hảo’ vậy. Dẫu vậy, Khương Hy vẫn hiểu thân thể của hắn vĩnh viễn không thể nào hoàn hảo được, bởi hắn đã mất đi nguyên dương, tiên thiên vật chất của hắn đã không còn nữa.

Nhưng bù lại, hắn lại có tiên thiên linh vật bù đắp thiếu hụt khác của cơ thể. Tiên thiên linh vật trên đời này không phải rau cải trắng, muốn gặp là gặp nhưng hắn đã gặp Bát Trân. Bát Trân về bản chất đều là tiên thiên linh vật, Thủy Linh quả càng là tiên thiên linh vật.

Thân là kết tinh của Thủy linh khí trong đất trời, còn không xứng nổi cái danh xưng tiên thiên linh vật sao?

Thân thể của hắn lúc này phải nói là cực hảo. Đầu tiên, cơ bắp của hắn không bị ‘thủy hóa’ mà mất đi, ngược lại còn gia tăng độ dẻo dai lên không ít, sức bền hiện tại của hắn phải nói là rất khủng, nếu để lượng hóa mà nói thì sức bền của hắn có thể so với tu sĩ Luyện Khí tầng bảy.

Thứ hai, tốc độ luân chuyển máu trong cơ thể của hắn nhanh hơn hai đến ba thành so với lúc trước, phản xạ thân thể vì thế mà cũng được đề cao hơn rất nhiều. Vốn dĩ, Khương Hy rất lo lắng thân thể hắn sẽ không theo kịp nhận thức hiện tại nhưng giờ thì đã khác rồi, dù vẫn không kịp nhưng khoảng cách cũng không còn xa như trước nữa.

Thứ ba, đây mới là điểm bá đạo nhất mà hắn nhận được. Trong số Ngũ Hành khí hiện tại, hắn chủ tu là Thủy linh khí và giờ đây, khả năng hấp thụ Thủy linh khí của hắn đã đề thăng thêm ba thành. Ba thành này với người khác chính là nhiều, với hắn lại càng nhiều hơn.

Bởi hắn có linh thức, hắn có lực kiểm soát của Nguyên Anh lão tổ, ba thành này hắn hoàn toàn có thể khai thác triệt để tiềm năng của mình. Lượng hóa mà nói, tốc độ tu luyện tự nhiên của hắn đã không dưới Song linh căn rồi.

Mặt khác, dưới ảnh hưởng của việc cải tạo thân thể, tu vi của hắn đã có tiến triển không nhỏ. Ba mươi chu thiên đã trở thành đỉnh phong ba mươi lăm chu thiên.

Tu vi của hắn đã trực tiếp hóa thành Luyện Khí tầng hai đỉnh phong.

...

Tra xét xong, Khương Hy không có chỗ nào là không hài lòng cả, ngược lại trong thâm tâm, hắn còn có chút lo lắng nữa là đằng khác.

Giây phút hắn nuốt Thủy Linh quả vào người, hắn đã mơ hồ cảm nhận được... Thiên Cơ như bị che lấp đi. Đây mới chính là điều hắn sợ.

Trên đời này, vạn vật có m Dương, vạn vật đều cân bằng, không ngoại trừ vạn may. Vạn may càng cao, vạn rủi tuyệt không thấp, đây chính là nhân quả.

Ngày hôm nay, hắn đã liên tục gặp may, không chỉ một mà đến tận bốn lần.

Từ Ngân Lang, Yêu Hầu, Huyền Độc Xà Yêu, Thủy Linh quả.

Đối với tu sĩ Luyện Khí cảnh, có được bất kỳ vật nào ở trên cùng đã cao húng mà thấp hương khản bái rồi, mà bản thân hắn lại gặp được cả bốn, trong số đó còn có cả tiên thiên linh vật.

Lấy lượt nhân quả ra mà đối ứng, trong tương lai, ‘quả’ mà hắn phải gặp... tuyệt đối là họa sát thân.

Khương Hy không có lựa chọn nào khác, hắn có thể không nhận sao? Tu sĩ tu luyện là tranh mệnh với trời, thời vận đến mà không nắm bắt được thì lực đâu mà đáp trả ‘quả’ sau này. Ai ai cũng biết đường mình đi là tử lộ nhưng có thể không đi sao? Chắc chắn phải đi, hơn nữa là phải đi cho thật ‘đẹp’.

...

...

Khương Hy đứng dậy, phui phui bụi bẩn trên người hắn đi, vết máu dính trên phục trang cũng đã sẫm màu mà khô đi. Hắn nhìn lên bầu trời đen như mực kia, cẩn thận mà đưa tay lên tính.

Không lâu sau, hắn khẽ gật đầu, thời gian còn khá dài, hắn không nhất thiết phải vội vàng làm gì. Hắn còn rất nhiều việc cần phải làm, nếu để sau Cốc Vũ mới làm thì sẽ không kịp.

Hắn liền vận lên Đạp Vân Bộ lên mà đến chỗ xác của lão nhân. Dù lão đã chết nhưng tư thế của lão không giống như một kẻ hèn gì cả, ít nhất hắn còn dành cho lão đôi lời khen lời. Nhân vật như lão ở bất kỳ tông môn nào xứng tầm trên Huyền Đô Đại Lục cũng đều được đón nhận như nhau cả.

Một người vừa có thực lực vừa dành cả đời để thủ hộ tông môn, thủ hộ hậu bối, tông môn có thể từ chối được sao? Dĩ nhiên là không.

Nhưng tiếc rằng Khương Hy nào biết lão thủ hộ Linh Xà Môn như thế nào chứ. Hắn chỉ biết lão nhân xem chút chém chết hắn là nhân quả của Điện đại phu mà thôi, hắn đã nhận lấy nhân quả này, đương nhiên hắn phải giết lão. Hắn đánh giá cao lão là vì lão dám xem thường sinh tử của bản thân mà vận lên bí thuật, điểm này hắn không làm được.

Hắn liền tra xét người lão xem thử có thứ gì tốt không, kết quả liền không công. Nhưng như vậy hóa ra cũng không phải là chuyện xấu, nếu thật mò ra thứ tốt, có khi con tim hắn cũng chịu không nổi thật.

Sau đó, Khương Hy liền đan chéo ngón tay lại với nhau, miệng khẽ lầm bầm gì đó, lát sau, một ngọn lửa từ giữa hai tay liền xuất hiện. Ngọn lửa đó nhanh chóng rơi vào người lão nhân mà thiêu đốt hết thảy.

Thứ hắn vừa dùng chính là phép thuật, dù chỉ là một phép tạo lửa thông thường thôi nhưng đây chính là sự khác biệt của tu sĩ và phạm nhân, là minh chứng cho cái gọi là ‘phi nhân loại’.

Tiếp đó hắn cũng lần lượt mà tìm kiếm trên người những người khác. Những kẻ bị đập đến thịt nát xương tan thì hắn trực tiếp phóng hỏa thiêu luôn, kể cả nếu có tìm được thứ tốt thì hắn cũng đã thành bột mịn rồi. Cuối cùng, tất cả những gì hắn thu hoạch được cũng chỉ là vài tờ ngân phiếu và một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội này hắn tìm thấy được trên người trung niên nhân, nó rất đặc biệt, bởi bản thân nó được làm bằng loại ngọc cực kỳ đắt tiền. Khương Hy đã từng thấy loại ngọc này một lần lúc còn ở kỹ viện và chủ nhân của nó không ai khác chính là Thẩm Minh.

Như vậy thôi cũng đã đủ nói lên giá trị thực của nó, mặt khác, trên đó còn được khắc một loại họa tiết giống hệt với hình ảnh trên phục trang của đám người này. Kết hợp hai yếu tố này lại, Khương Hy mười phần chắc tám đã đoán ra lai lịch của miếng ngọc bội này rồi.

Hắn trầm mặc lại.

Một lát sau, khóe miệng hắn khẽ cong lên.

...

Xong đám người này thì mục tiêu tiếp theo của Khương Hy đương nhiên là Huyền Độc Xà Yêu, dù sao đây cũng chính là mục đích mà hắn đến đây. Khi đến nơi tọa lạc của Xà Yêu, hắn liền gạt mình, khóe miệng khẽ co giật, hắn thầm mắng:

“Lão già kia nặng tay như vậy”.

Huyền Độc Xà Yêu đúng là đã bị lão nhân kia giết nhưng nó chết thật thảm. Cái đầu to bự của nó sinh sinh mà bị chém rụng xuống, tệ hơn nữa là còn bị bỏ đói, toàn thân thể thì vì cắt ra từng khúc một, vất vẹo mỗi khúc một nơi. Trùng cảnh có thể nói là như địa ngục, địa ngục của con Xà Yêu.

Vào giây phút cuối cùng của sinh mệnh, có lẽ nó đã rất thanh thản vì đã được giải thoát khỏi lão nhân kia.

Nghĩ tới đây, sống lưng Khương Hy liền khẽ run lên. Hắn không tưởng tượng được nếu lúc đó lão bắt chấp mà giết hắn trước tiên, có khi nào hắn cũng bị chém đến nát bầm như vậy không?

Hắn rung mình mà lắc đầu.

Sau đó liền cầm lấy thanh kiếm của lão nhân mà bắt đầu lột da Xà Yêu, hết da liền đến máu, hết máu liền đến tủy độc ở trên đầu. Tủy độc của Huyền Độc Xà Yêu kỳ thực chính là thứ đáng giá nhất nhưng không may lại bị lão nhân kia chém nát đi, số lượng độc hắc thu thập được cũng không nhiều.

Khương Hy cũng chỉ lấy đi một ít vừa đủ để họa phù, hắn không có thứ gì có thể chứa nổi được ngần ấy tài liệu còn lại, vậy nên đành phải từ bỏ thôi. Cuối cùng, hắn liền nhóm lên một đoàn lửa, phân ly ra mà thiêu cháy toàn bộ Huyền Độc Xà Yêu.

Nếu hắn đã không thể lấy được thì cũng không nên tiện nghi cho những kẻ khác.

Cứ thế theo tuần tự, hắn lại đến chỗ Yêu Hầu, lấy đi chỗ tốt rồi lại thiêu đi. Quá trình trông nhanh gọn đơn giản nhưng lại rất tốn thời gian. Thời điểm hắn hoàn thành việc xóa hết dấu vết cũng là lúc trời bắt đầu mưa.

Mưa cũng có nghĩa là Cốc Vũ đến rồi.

...

...

Con mưa rất nhanh mà rơi xuống, tạo thành một cơn mưa rào trắng xóa cả trời đêm. Từng giọt mưa nặng trĩu mà rơi xuống đất, gột rửa đi những vết tích của trận chiến mà ban ngày để lại, bao nhiêu bụi bẩn, tội lỗi, đều bị quét sạch hẵn đi.

Khương Hy liền nhanh chóng mà tìm chỗ ẩn nấp, kết quả hắn lại tìm đến gần con suối lúc trưa. Ở đó có rất nhiều cây cao và mọc thành chùm, vừa vặn để cho hắn ‘trú’.

Trên thực tế, thứ cần ‘trú’ không phải là hắn chính là tài liệu hắc thu thập được, cùng với phục trang của hắn.

Ở nơi rừng rậm này, nếu có ai đó bắt gặp hắn khóa thân mà đi lại, hắn sẽ cho hắn là biến thái nhưng giờ này còn có ai dám ở lại rừng sao? Mặt khác, hắn lại không muốn phục trang của mình bị ướt đi, hắn hiện tại còn không có y phục khác để thay. Chưa kể, đã tu luyện Thủy linh khí thì trực tiếp dùng thân thể để cảm nhận vẫn tốt hơn nhiều.

Thay hết toàn bộ y phục ra, cẩn thận cất vào một góc khô ráo, Khương Hy liền mang theo toàn bộ thân thể trần trụi của hắn mà hòa vào cơn mưa, tựa như thời tắm mưa từ thuở ấu thơ vậy. Từng giọt mưa rào lạnh lẽo chạm vào cơ thể liền khiến hắn khẽ run lên, từng giọt mưa rơi xuống cứ tựa như kim châm xuyên qua vậy, rất đau nhưng cũng rất thoải mái.

Mỗi giọt mưa của Cốc Vũ chính là Thủy linh khí kết dịch mà thành, đây là thứ tốt. Khương Hy liền không do dự gì nữa mà tìm một bệ đá cao rồi đã tọa. Hắn điều chỉnh bản thân đến đỉnh phong rồi không ngừng mà hấp thụ thêm Thủy linh khí của Cốc Vũ.

Hành động của hắn rất rõ ràng, hôm nay, hắn muốn phá cảnh.

Sau khi được Thủy Linh quả cải tạo, tốc độ hấp thụ Thủy linh khí của hắn càng tăng mạnh hơn. Khí thể của hắn ngày một tăng lên một cách nhanh chóng rồi lấy cường thế mà phá tan đạo quan ải chu thiên thứ ba mươi sáu.

Khương Hy liền thành công phá cảnh, chính thức bước vào cảnh giới Luyện Khí tầng ba. Nhưng cũng như mọi lần, hắn không dừng lại đó mà lại tiếp tục tu luyện. Khí thể của hắn theo từng cơn mưa rào mà tăng lên cao, nhưng ngặt nỗi chỉ có bản thân hắn mới biết được điều đó.

Dưới cơn mưa rào này, khí thể hắn có cao hơn bao nhiêu đi nữa thì cũng sẽ bị che lấp cả thôi.

Mãi cho đến khi trên thân thể bắt đầu nổi mạch máu lên, Khương Hy mới đình chỉ hấp thụ Thủy linh khí mà tập trung bình ổn khí tức. Từ trên người hắn, từng dòng tạp chất liền thoát ra rồi nhanh chóng bị cơn mưa thuận thế mà quét đi.

Khương Hy liền vui vẻ mà mỉm cười. Ít nhất, lần đột phá này có thể xem như là lần sạch sẽ nhất đi.

...

Con mưa liền kéo dài tới một tiếng đồng hồ sau vẫn không dứt, kéo dài đến dờ dội, đến độ cái đầm lầy trống kia cũng đã ngập được một nửa rồi.

Khương Hy dù đã thành công đột phá, lấy hoàn mỹ nhất để đột phá tầng ba nhưng hắn vẫn tiếp tục ở dưới cơn mưa rào mà ổn định cảnh giới.

Con mưa cuối xuân này... hần bỏ không được, cũng không đi được.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thành tại tri thức, bại cũng tại tri thức

Thời gian qua đi, mưa liền ít lại đi nhưng vẫn y nguyên nồng đậm Thủy linh khí. Mưa rào mang ý nghĩa Thủy linh khí đến nhanh và dồn dập nhất, mưa qua, Thủy linh khí liền hóa thành Thủy linh hải.

Thời khắc này cũng chính là giai đoạn cuối của Cốc Vũ, giai đoạn đánh dấu chấm hết cho mùa xuân năm nay, và cũng là lúc Thủy linh khí được trả lại nhân gian, toàn diện mà trả lại.

Trong khoảnh khắc đó, trên toàn bộ Huyền Đô Đại Lục ngoại trừ hiểm địa ra, đâu đâu cũng ngập tràn Thủy linh khí tinh khiết. Thậm chí ở những nơi ngóc ngách nhất trên Đại Lục cũng có thể nghe được tiếng cười khoái trá, tiếng vỗ đùi đôm đốp hay tiếng thờ dốc mà nhộn nhịp. Bên cạnh đó cũng không thể thiếu được những tiếng thờ dài vắng vắng mà vô định.

...

Tại khu rừng kia, mưa cũng dần dần rút đi, ánh trắng sáng liền lộ ra ngoài, soi sáng khắp một cánh rừng lớn, hay nói ít nhất là vậy.

Từng luồng sáng huyền bí kia cứ thế mà chiếu rọi vào thân thể Khương Hy tựa như đang khoác lên một tấm áo choàng màu trắng bạc, như thể đang chúc mừng hần vậy.

Thân thể hần dưới từng quang huy của mặt trăng mà óng ánh lên rất chói mắt. Xung quanh hần được bao phủ bởi một lớp sương xanh ngọc lúc ẩn lúc hiện, trông thật phi thường ảo diệu. Giờ đây, hần đang ở trong giai đoạn cực kỳ quan trọng.

Ở góc độ khách quan mà nói, đây được xem là một sự kiện rất đặc biệt, phi thường đặc biệt kể từ lúc hần trùng tu trở lại. Khoảng thời gian hần nán lại ở cảnh giới Luyện Khí tầng hai chỉ có vài ngày trong khi lại ngảy ngốc ở Luyện Khí tầng một tới hơn một tháng, người ngoài dù nhìn như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ nhận định rằng hần đang lấy ngọn mà bỏ đi gốc.

Người hiểu chuyện hơn thì khác, họ sẽ cho rằng hần đã đoạt được cơ duyên nào đó. Quả thực, hần đoạt được cơ duyên, hơn nữa còn là đại cơ duyên.

Khương Hy vốn dĩ từng cân nhắc sẽ nán lại Luyện Khí tầng hai trong hai tháng nhưng kế hoạch của hần đã có chút biến chuyển khi hần bắt gặp Từ Ngân Lang và Thủy Linh quả.

Từ Ngân Lang thi hiện tại hần tạm không nhắc đến nhưng Thủy Linh quả thì lại khác. Không thể phủ nhận rằng Thủy Linh quả đã khiến cho căn cơ của hần trở nên hùng hậu hơn bao giờ hết, cảnh giới Luyện Khí tầng hai liền vững chắc đến không thể nào chắc được hơn.

Hần liền thuận thế đột phá đến tầng ba mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Cũng chính vì thế mà ngay tại cảnh giới Luyện Khí tầng ba này, hần đã làm ra một lựa chọn điên cuồng mà khó một kẻ sợ chết nào có thể làm ra được.

Khương Hy chưa từng nghĩ rằng hần sẽ điên đến như vậy, bởi hần chưa từng tính tới một nước này.

Hần không ngờ rằng bản thân hần lại đạt được hậu thiên thể chất.

Hậu thiên thể chất là định nghĩa như thế nào?

Khác với tiên thiên thể chất, hậu thiên thể chất là do thiên tài địa bảo đắp vào mà tạo thành, về mặt hiệu quả đương nhiên không thể so với tiên thiên nhưng cũng cực kỳ cường đại rồi.

Thủy Linh quả trên thực tế đã cải tạo thân thể hần rất nhiều nhưng hần chỉ cần đến đó thôi, nào ngờ ảnh hưởng của Cốc Vũ lại tạo thành cộng hưởng với lực lượng dư thừa còn sót lại trong người hần. Thủy Linh quả liền tiếp tục đề thăng thể chất của hần thành hậu thiên.

Đối với người khác, nắm được hậu thiên thể chất liền là đại cơ duyên nhưng với Khương Hy, đó đồng nghĩa với họa sát thân, đặc biệt đối với người không nơi nương tựa như hần thì chữ ‘sát’ kia còn nặng hơn gấp trăm lần.

Theo cổ tịch của Công Thư Lôu, người mang hậu thiên thể chất liền không thể thoát khỏi cảm ứng của tiên thiên thể chất cùng loại. Giả sử như hần mang

hậu thiên Thủy Linh thể thì chắc chắn sẽ bị tiên thiên Thủy Linh thể cảm ứng được.

Hậu thiên có thể che mắt người khác nhưng không thể che khỏi cái nhìn của tiên thiên. Đến lúc đó, người mang hậu thiên thể chất liền thâm, rất thâm.

Tiên thiên thể chất trên đời này có rất nhiều loại, đương nhiên cũng phân chia mạnh yếu. Tuy vậy, mạnh cũng không thể mạnh mãi, yếu cũng không có nghĩa là sẽ mãi yếu.

Người mang tiên thiên thể chất nếu muốn đề thăng lên một đoạn thì cách nhanh nhất và hoàn hảo nhất chính là hấp thụ lực lượng từ người mang hậu thiên thể chất cùng loại với mình. Nói một cách dễ nghe thì đó là song tu, nói khó nghe hơn thì chính là thái bổ.

Song tu thì thôi đi, Khương Hy không ý kiến, còn thái bổ... thì hần thà tự sát còn hơn. Có thể khiến cho một người sợ chết lại khao khát cái chết đến như vậy thì thái bổ hoàn toàn xứng đáng với hai chữ ‘đáng sợ’.

Vì thế, hần liền có chút nuối tiếc là hủy đi hậu thiên thể chất, hủy đi sủng an mà đất trời ban tặng.

Trước tình cảnh như vậy, Khương Hy liền tắc lưỡi mà bi ai cho số phận của mình. Đời trước hần đọc không ít, biết lại quá nhiều, đời này bao nhiêu chỗ tốt trong mắt người khác lại hóa thành đại họa trong mắt hần.

Như vậy thật quá bi ai, bi ai đến phát điên.

...

...

Mưa đã tạnh, khu rừng như được thổi thêm một luồng thanh khí mà mát rượi. Những cây cối bị Thủy Linh quả rút hết nước mà khô héo kia cũng đã tốt hơn đôi chút, xem ra qua thêm một đoạn thời gian nữa chúng cũng sẽ trở lại bình thường thôi.

Mặt khác, trên bệ đá kia, Khương Hy cũng đã hoàn thành ổn định cảnh giới của mình. Thân thể của hần cũng đã không còn óng ánh như trước nữa nhưng so với trước khi Cốc Vũ đến cũng không khác là bao. Xem chừng thì có lẽ hần đã thành công.

Đúng vậy, Khương Hy đã thành công loại bỏ đi hậu thiên thể chất của mình, may mắn là hần vẫn còn giữ lại được thân thể dẻo dai được cải tạo kia. Tính ra thì hần cũng không lỗ nhưng khó mà thoát khỏi nuối tiếc không thôi. Ai bảo hần biết quá nhiều làm gì, biết quá nhiều cũng chính là tội lớn.

Tiếc nuối không được bao lâu, hần cũng đành tự an ủi chính mình, ít nhất hần cũng đã thành công mà hoàn mỹ đột phá lên tầng ba, một đường đạt đến bốn mươi một chu thiên. Hần giờ đây chính là tu sĩ Luyện Khí tầng ba hàng thật giá phi thường cao.

Phi thường cao là bởi vì hần có lòng tin... tay đôi mà đánh bại Thanh Bình. Có thể vượt qua hai tiểu cảnh trung kỳ và hậu kỳ để chiến với một người như Thanh Bình, thậm chí phần thắng còn rất cao thì hần hiện tại có thể xem là cực kỳ mạnh.

Nhưng ở góc nhìn của hần thì không khoa trương đến thế, nếu ở đời trước mà so với hai tên Thương Nguyên, Vệ Khắc Nguyên thì hần dĩ nhiên không bằng. Đời này, dù trải qua nhiều cơ duyên khác nhau nhưng hần hiểu rằng, hần vẫn không bằng hai người họ.

Vậy nên, thực lực hiện tại của hần không có cái gì đáng để tự cao cả.

Khương Hy ổn định xong liền bất giác mà ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng kia, hần liền cười có chút ngây ngô. Một làn gió khẽ thoảng qua, hần liền khẽ rung mình, sau nhìn lại mình thì liền giật mình.

Giờ này hần mới nhớ ra rằng hiện tại vẫn còn đang khóa thân, hần liền rời bệ đá mà đi mặc lại phục trang. Nhìn từ sau, hai mạng tai của hần có chút đỏ lên. Dù không có ai nhìn nhưng khóa thân như vậy mà chạy long nhong cũng khó mà thoát khỏi cảnh ngượng ngùng.

Khương Hy nhanh chóng mà tìm lại được phục trang của mình, may mắn rằng hần giấu rất tốt, y phục nhiều lắm là mang chút hơi ẩm mà thôi. Hần liền vận lên một tia linh lực mà hong khô đi, đồng thời hần cũng đã để ý đến vết máu khô kia.

Miệng hần khẽ lẩm bẩm cái gì đó, từng đường linh lực theo từng thanh âm phát ra liền xuất hiện rồi khẽ đan vào y phục hần. Những nơi linh lực đi qua liền có vết bụi đỏ bay lên. Bụi đỏ đó chính là vết máu khô, hần đang làm chính là tẩy đi vết máu đó.

Hần có thể không quản vết máu đó có hay không nhưng không ai dám đảm bảo Điền đại phu sẽ không quản. Hần đã bảo với lão mọi việc hần sẽ tự lo, tự lo nghĩa là nắm chắc mọi thứ, cũng có nghĩa là tự bảo vệ bản thân thật tốt.

Nhìn thấy vết máu này, lão sẽ mất lòng tin ở hần, từ đó về sau... lão tuyệt đối sẽ kè kè mà đi theo hần. Như vậy hần liền không thoải mái, lão cũng sẽ không thoải mái.

...

Xử lý xong, hần liền nhanh chóng mà mang vào, lúc quần trắng vừa kéo lên, hần liền khựng người lại. Hai chân hần bất giác mà đá lảng về phía trước, hết trái rồi lại phải, hần ngạc nhiên nói ra:

“Ta thể mà... cao lên?”

Giây phút hân hạnh quần liễn cảm nhận được ống quần có chút ngấn đi, y phục hân đương nhiên không thể ngấn lại rồi, giải thích duy nhất mà hợp lý nhất cho chuyện này dĩ nhiên hân đã cao lên.

Khương Hy lúc này mới chợt nhận ra rằng, hân mới có mười lăm tuổi mà thôi, dù tâm hồn có già cỗi đến độ nào đi nữa thì thân thể của hân chỉ là của thiếu niên, cao lên đương nhiên là chuyện bình thường.

Hân lăm bẫm:

“Xem ra phải tính đến chuyện mua đồ mới rồi, vừa vặn... số ngân phiếu kia có chỗ dùng”

Khương Hy liền cẩn thận đem tất cả những thứ mà hân thu hoạch được mà vác lên vai. Gọi là vác nhưng kỳ thực chính là mang một cái tay nải quá cỡ mà thôi, dù có hơi bất thường nhưng nếu người khác không quá để tâm thì cũng sẽ không hoài nghi gì, nhiều lắm cũng chỉ là tay nải to mà thôi.

Hân đưa tay lên khẽ tính một chút tình huống của bản thân, đột nhiên bàn tay hân liền run nhẹ lên, thần sắc Khương Hy ngưng trọng lại, hân không do dự vận lên Đạp Vân Bộ mà rời đi. Rời đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Bởi hân tính được, sắp có người tới rồi.

...

...

Đúng như Khương Hy tính, không đến năm phút thì chỗ bệ đá kia liền có người. Người đến cũng chỉ có một nhưng một người kia liền dư sức hạ gục hân, bởi người đó đến bằng việc ngự kiếm.

Ngự kiếm cũng mang ý nghĩa rằng người đến có tu vi bèo bọt nhất là Trúc Cơ cảnh, tình cờ thay, người này cũng chính là người chịu trách nhiệm chính cho toàn đại trận bao phủ Linh Vân trấn.

Chuyện phát sinh tại khu rừng này rất khoa trương, chưa kể Thủy Linh quả xuất thế cũng gây động tĩnh không nhỏ. Hân đương nhiên cảm ứng ra được nhưng Cốc Vũ sắp đến, hân cũng không tiện mà đi tra xét, và hân cũng không cần vội làm gì.

Hân là người chủ trì tòa đại trận này, nếu sự việc kia là do người làm, người kia tuyệt đối không thể bỏ ra ngoài kia được, bởi hân không cho phép.

Đại trận cũng chính là nguồn gốc cho sự tự tin này của hân.

Cốc Vũ qua đi, hân liền tự thân đến đây, trùng hợp thay, nơi đầu tiên hân tra xét chính là bệ đá kia. Trong mắt hân, cái bệ đá này quá đối bất thường, hân có thể cảm nhận được mật độ Thủy linh khí xung quanh đó nhiều đến mức nào.

Hân liền cẩn thận mà tra xét cái bệ đá kia, cẩn thận xăm soi như thể đó là bảo vật vậy. Càng tra xét hân càng không tra ra được gì, hân càng lắc đầu mà tấm tắc kỳ lạ. Tra đến gần một canh giờ sau hân liền bực bội mà bỏ đi.

Bởi cuối cùng hân cũng đã xác nhận được bệ đá kia cũng chỉ là đá mà thôi.

Bệ đá kia sở dĩ đặc biệt là vì Khương Hy đã đẩy toàn bộ năng lượng còn thừa của Thủy Linh quả ra ngoài, thời gian cũng không lâu đương nhiên ngân ấy năng lượng cũng chưa thể tan biến được.

...

...

Một canh giờ mà người kia tra xét bệ đá vô dụng đó cũng vừa vặn đề Khương Hy cao chạy xa bay, một canh giờ đó giúp cũng hân an toàn mà trở về Linh Vân trấn.

Tưởng chừng mọi chuyện sẽ suôn sẻ nhưng lúc về đến đầu trấn, hân liền thấy một đoàn người gồm tập hợp hết thầy thanh niên trai tráng của trấn, trên tay họ đều cầm một cái đuốc lửa lập lòe trong đêm.

Người nào người nấy thần sắc tựa hồ rất nghiêm trọng, Khương Hy liền lo lắng lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi, hân liền nhanh chóng mà chạy đến đó hỏi.

Nào ngờ hân vừa xuất hiện, giây đầu mọi người liền ngây ra, giây sau thì đã lao đến mà ôm chầm lấy hân, mừng rỡ mà nói lên, có người còn khóc rống thật to. Khóc rống lên đương nhiên là A Tứ.

Thấy A Tứ, Khương Hy mới sực nhớ ra những lời lúc sáng. Hân quên mất trở về trước trời tối nhưng kỳ thực tình huống lúc đó cũng không cho hân lựa chọn nào khác.

Cũng vì thế mà hân không trở về đúng giờ được, A Tứ liền lo lắng. Điền đại phu biết tin lại càng lo lắng hơn. A Tứ đương nhiên không dám để lão lo lắng, hân liền tự mình đến khu rừng xem.

Ngoài ý muốn là ngoài bia rừng lại tập hợp rất nhiều thú hoang, hấn liền sợ tái mặt lại, nhanh chóng mà trở về trấn cấp báo chuyện này lên quan phủ.

Thú hoang tập hợp ở bia rừng là chuyện lần đầu diễn ra ở Linh Vân trấn, bởi vì là lần đầu nên mới họa phúc bất phân. Nhưng ở tình thế của đại đa số người, tình huống như vậy liền là họa

Nhận được tin, Lâm Lục Viễn xem chút nữa mà cười lớn lên, cũng may định lực của hấn tốt liền diễn rất tròn vai. Hấn nhanh chóng phát lệnh tập hợp toàn bộ trai tráng khỏe mạnh trong trấn lại mà lên đường đi tìm Khương Hy.

Ngất nổi, người chưa đi thì hấn đã về kịp rồi. Nhìn thấy hấn bình an mà trở về, trên thân không chút sứt mẻ gì, dân chúng cũng như trút một hơi mà nhẹ nhõm hấn đi.

Khương Hy liền bày tỏ lòng thành đối với bọn họ, dù sao đêm hôm thế này mà khiến người người phải mạo hiểm mà đi tìm cũng khiến hấn có chút ngượng ngùng

Dân chúng thấy vậy liền lắc đầu xua tay, miệng liên tục bảo:

“Không sao cả, không sao cả. Khương đại phu bình an là chúng ta vui rồi”.

Khương Hy cũng không còn gì để nói, chỉ có thể thành tâm mà cảm tạ bọn họ.

Cảm tạ xong xuôi, hấn liền nhanh chóng mà trở về Lâm phủ, thâm tâm hấn kỳ thực rất lo lắng cho Điền đại phu, hấn sợ lão sẽ vì hấn mà thức trắng đêm, như vậy hấn lại càng áy náy hơn.

Rất nhanh, hấn liền một đường mà trở về trạch viện, nhanh chóng mà mở cửa ra.

Đột nhiên, một ám trà không rõ từ đâu bay đến, đập vào đầu hấn mà vỡ toang.

Một thanh âm giận dữ liền phát ra:

“Ranh con, giờ này còn biết đường về?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trước khi bão đến, trời luôn yên bình

Từng mảnh vỡ cứ thế mà rơi xuống gây nên động tĩnh không nhỏ, xung quanh liền bị ảnh hưởng. Một tiếng vỡ toang như vậy thôi cũng đủ để khiến không ít gia nhân quanh đó giật mình rồi. Bọn họ còn ngỡ là có thích khách đột nhập như lần trước nên rất nhanh liền kéo đến.

Không được mấy hơi thời gian, trạch viện liền đông đúc không dưới mười người, sắc mặt mỗi người một vẻ, không biết suy nghĩ gì, nhỏ tiếng mà bàn tán xì xào qua lại.

Khương Hy đưa tay lên xoa xoa trên trán, xác nhận không có chảy máu mới an tâm, hấn quay qua nhìn đám gia nhân, ánh mắt có chút híp lại, đưa tay mà khẽ phát ra hiệu không có chuyện gì.

Nhận được dấu hiệu, đám gia nhân nào dám nán lại lâu, bọn họ liền tản đi, trả lại không gian cho hai người. Trên đường về sống lưng mỗi người bất giác mà chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, bước chân liền nhanh hơn.

Không để tâm đến đám gia nhân nữa, Khương Hy liền hướng về phía người ném ám trà kia mà nói:

“Lão bá... người nặng tay thế”.

Điền đại phu ánh mắt mang theo vẻ lo lắng mà đáp:

“Ngươi không sao chứ?”

Lão đưa cánh tay khô gầy lên mà kiểm tra, khẽ xoa vào trán hấn. Kỳ thực Điền đại phu rất bất ngờ, mọi việc diễn ra có chút ngoài ý muốn.

Ban đầu, lão nhận được tin của A Tử là tầm chiều tối Khương Hy sẽ về nhưng kết quả thì đến lúc qua giờ com tối đã lâu, hấn vẫn chưa về. Chưa kể, lão

còn nghe tin ngoài bìa rừng còn tụ tập không ít thú hoang nữa, lão liền lo lắng mà muốn đi tìm người, nào ngờ cơn mưa rào cuối xuân kia lại kéo đến làm trì trệ đi không ít thời gian.

Mưa tạnh thì trời đã qua đêm, đến giờ này rồi thì có bậc cha mẹ nào mà không lo cho con cái được chứ, lão liền quỳnh hết cả lên.

May mắn là giữa lúc đó, gia nhân của Lâm phủ liền báo rằng hấn trở về, an toàn mà trở về thì lão mới bớt quỳnh lại đôi chút.

Khương Hy trở về là chuyện tốt nhưng Điền đại phu thật không xong, nỗi lo của lão mạnh mẽ đến độ ngăn ấy áp súc lại tạo thành hỏa khí, lão liền muốn phát tiết mà uống ấm trà về phía Lâm đang nằm trên giường nhưng chợt nghĩ đến Khương Hy còn cần lấy hấn nên mới ngừng tay.

Thuận tiện, lúc Khương Hy về, lão liền không cần nghỉ nhiều mà ném thẳng về phía hấn. Dù sao lão cũng đã mặc định hấn biết võ công, né một ấm trà hấn sẽ không phải chuyện gì khó khăn. Nào ngờ, ném một phát liền trúng rồi.

May là hấn không bị thương. Nếu không, lão thật hối hận không thôi

...

Từng đường tay nhăn nheo cứ thế mà khẽ xoa qua xoa lại trên trán Khương Hy không ngừng, hấn khẽ đưa mắt lên mà nhìn tay lão, trong lòng thầm nghĩ:

“Điền đại phu đã già rồi”

Sau đó, hấn cũng không để lão đợi lâu mà cười đáp:

“Ta không sao, nhưng người còn xoa nữa thì trán ta cũng bị lột da mất”.

Nghe vậy, lão liền thu tay lại, vẻ lo lắng kia cũng đã biến mất nhưng sắc mặt của lão lại biến chuyển mà nói:

“Hừ, nói đi, người đi đâu đến bây giờ mới về?”

Khương Hy cười đáp:

“Ta sẽ nói nhưng trước tiên vào phòng đã”

Nói xong, hấn liền nhìn nhìn xung quanh, xác nhận không có người hấn mới đóng cửa lại. Trên thực tế, cũng không phải không có người, Lâm còn nằm đó, ngặt nỗi việc hấn nằm đó hay không cũng không quan trọng.

Chỉ cần một châm thôi là đủ.

Nằm trên giường, Lâm như muốn khóc lên, hai người dù không nói gì hết nhưng hấn biết hấn liền không xong rồi. Hấn muốn chạy nhưng... chạy thế nào bây giờ. Ngoài kia có Lâm Lục Viễn, trong này Khương Hy, ở đâu cũng là đầm rồng hang hổ, chạy đường nào cũng là tử lộ.

Nhìn bộ dáng của Lâm, Điền đại phu dù có ý định cũng phải do dự một chút, lão thầm nghĩ:

“Chuyện cũng không hấn là tuyệt mật lắm, hay là... tha cho hấn?”

Điền đại phu nhìn Lâm thì hấn cũng đang nhìn lão. Ngày thường hấn cũng đã nhìn thấy lão, mỗi lần bắt hấn ‘ngủ’ đều là ra tay dứt khoát, nào có như bây giờ, thế là hấn liền vui mừng nghĩ là lão đang do dự. Tiếc thay, niềm vui của hấn không kéo dài bao lâu thì đôi mắt đã tối sầm lại.

Cả thế giới trong chớp mắt mà biến mất, hấn liền ngất đi. Điền đại phu ngạc nhiên mà nhìn qua Khương Hy, không nghĩ tới người ra tay là hấn, lão nói:

“Chuyện quan trọng?”

Khương Hy gật đầu đáp:

“Quan trọng”

Điền đại phu gật đầu rồi lại ngồi xuống bàn, vươn tay như muốn rót trà nhưng lão lại chợt nhớ đến ấm trà ban nãy đã bị ném đi rồi, lão đành cảm chén xem còn chút nước nào không.

Khương Hy thấy vậy liền khẽ cười, hấn đáp:

“Lão bá, để ta đi lấy nước, người ngồi đợi một chút”

Điền phu nghe vậy, ánh mắt có hơi đổi nhưng vẫn gật đầu, khoác nhẹ tay tựa như đang bảo cứ đi đi vậy. Hấn nhìn lão cười một chút rồi mới rời đi.

...

...

Trăng cao, khí trời mát mẻ. Từng giọt nước theo mái hiên khẽ rơi mà chạm đất, một cái bóng đột nhiên liền lướt qua, lặng yên không một tiếng động.

Sau đó liền nhẹ nhàng mà rơi trên mái nhà ở một trạch viện nào đó. Tà áo đen theo gió mà khẽ phất lên, dưới ánh trăng chiếu sáng, nhân dạng kia liền lộ ra, không ngoài dự kiến, đó là Khương Hy.

Kỳ thực, nếu chỉ cần là nước thì hẳn chỉ việc nhờ gia nhân lấy liền xong nhưng hẳn không chọn như vậy, bởi hẳn có việc để làm, hơn nữa là chuyện quan trọng nên mới thừa dịp đó để rồi đi.

Thời gian hẳn còn ở Linh Vân trấn vốn không còn nhiều, trước khi đi cũng nên giải quyết cái cục rối rắm mà hẳn đã tạo ra này, nếu không, để càng lâu nhân quả lại hiện.

Trùng hợp thay, nơi đầu tiên hẳn đến lại chính là chỗ của Lâm Thanh Đình. Bây giờ thời điểm đã rất trễ rồi, thiếu gia cỡ như hẳn bây giờ nếu còn thức thì cũng chỉ có đang... mà thôi nhưng hẳn còn dùng được sao?

Đương nhiên là không, vạn lần là không.

Vậy nên không cần đoán cũng biết Lâm Thanh Đình đã ngủ rồi, Khương Hy liền nhẹ nhàng mà lên vào phòng, cẩn thận mà tiến đến gần giường. Nhìn thấy Lâm Thanh Đình, Khương Hy liền giật mình, không nghĩ tới hẳn lại thay đổi nhiều đến vậy.

Làn da xanh xao, cơ thể gầy gò, hai má hóp lại, hai mắt thâm quầng, nhìn qua tuyệt đối không khác gì một người bệnh. Nhìn đáng vẻ của hẳn khi ngủ, Khương Hy thầm nghĩ hẳn mười phần là ngủ không được yên giấc.

Từ sau sự kiện kia, Lâm Thanh Đình liền ít xuất hiện trước người ngoài, thậm chí đến việc ra khỏi phòng cũng không thấy mấy. Sự việc của hẳn nói nhỏ thì nhỏ, nói lớn thì lớn, Lâm Lục Viễn dù có dùng hết sức mà đè ép bản tán xuống cũng sẽ có cá lọt lưới.

Không nói đến Thanh gia, chỉ nội ngay trong Lâm phủ thôi thì thoảng cũng phong thanh nghe được lời ra tiếng vào rồi. Lâm Thanh Đình dù có tức giận cũng không thể làm gì được bởi những lời đó không có gì sai cả.

Người ta nói cha hẳn làm nhiều điều ác nên hẳn mới phải gánh tội thay, cái này không sai. Thân làm con của Lâm Lục Viễn, hẳn biết một số chuyện không được sạch sẽ lắm cũng là chuyện thường tình.

Người ta nói hẳn hoang dâm, tính dục quá độ mới bị trời phạt, cái này... cũng xem như không sai. Đối với dân chúng Linh Vân, tiếng tăm của hẳn rất tốt, được rất nhiều cô nương trong trấn đề tâm nhưng với người của Lâm phủ thì lại khác.

Bên cạnh Lâm Thanh Đình lúc nào cũng sẽ có hai nha hoàn, đây là chuyện ai cũng biết nhưng hai nha hoàn đó phục vụ cho hẳn chính là chuyện hoan ái. Hoạt động tình ái của hẳn có thể nói là xảy ra thường xuyên, gần như nhịp độ ngày nào cũng có vậy.

Đến mức Lâm Lục Viễn phải cho xây riêng một cái nhà tắm lớn chỉ để dành riêng phục vụ một mình hoạt động này mà thôi, mặt khác cũng là để che tai che mắt bên ngoài.

Lần trước Khương Hy từng hỏi lão quản gia về nhà tắm khác, lão đương nhiên biết còn phòng nhưng cũng may lão đã rào trước rồi nên mới thoát được một kiếp. Nơi đó gọi là nhà tắm nhưng mấy ai biết ở trong có thực là nhà tắm hay không chứ, ít nhất, lão quản gia biết.

Nơi đó không khác gì phòng riêng của Lâm Thanh Đình cả, khác một điểm là trong đó không một ai là mang y phục cả.

Đối với chuyện này, Lâm Lục Viễn không có ý kiến, ngược lại còn rất ủng hộ con trai hẳn. Nơi đó dùng tốt... còn không phải đồng nghĩa với khả năng lưu lại hậu nhân cao sao?

Tiếc rằng... tốt chỗ nào, trời ghen chỗ đấy.

Lâm Thanh Đình thoát đầu không chấp nhận, một mực hoài nghi Điền Khương hai người, mà đặc biệt là Khương Hy. Hẳn dù có hoang dâm đến đâu thì cũng không có chuyện một hơi liên tục mà hoan ái đến sáng được, chắc chắn đã có người hại hẳn.

Hẳn liền nghĩ đến bản thân mình bị hạ dược, có thể vô thanh vô tức hạ dược mà hẳn không hề hay biết thì chỉ có y sư ở cấp bậc hai người kia mới có được thực lực này. Vậy nên hẳn đã nhờ Lâm Lục Viễn cho mời y sư khác đến kiểm tra, kết quả... không tra ra được gì cả.

Y sư kia kết luận, hẳn không bị hạ dược.

Lâm Thanh Đình không tin, lại cho mời y sư khác. Kết quả cũng không ngoài câu đó.

Một ngày đó, tâm thần của Lâm Thanh Đình liền bị trùng kích nặng nề, cả người như hóa điên lên.

Một ngày đó, Lâm phu nhân ăn ngủ không yên, mỗi tối đều sẽ tắt bật mà chạy đến phòng Lâm Thanh Đình, mỗi lần thấy hẳn liền hai tay che mặt mà khóc.

Một ngày đó, Lâm Lục Viễn liền âm trầm hơn, địch ý của hẳn hướng đến Điền Khương hai người ngày một nặng đi.

Một ngày đó, dòng sông ngầm của Lâm phủ liền nổi lên.

...

...

Những chuyện này Khương Hy dù không muốn biết thì hẳn vẫn sẽ biết thôi, tai của hắn quá thính, mọi chuyện bàn tán dù nhỏ đến đâu cũng không thể thoát khỏi phạm vi nghe ngóng của hắn được. Về cơ bản, mọi tin tức của Lâm phủ hắn đều sẽ nắm chắc trong tay.

Khương Hy âm thầm mà cảm khái:

“Nhân quả không hổ là nhân quả...”

Dù mâu thuẫn xuất phát đều chỉ từ một ánh nhìn khó chịu của Lâm Thanh Đình thôi nhưng kết quả kéo đến hiện tại thì đáng sợ đến nhường nào. Nếu ‘nhân’ không chỉ đơn giản là một cái nhìn mà còn lớn hơn thế nữa thì ‘quả’ sẽ thê thảm đến mức nào đây.

Khương Hy không biết, người khác không biết và cũng không ai nguyện ý đi thử cả.

Câu chuyện nhân quả cứ vậy mà lướt qua trong đầu Khương Hy, hắn không còn nghĩ về chuyện Lâm Thanh Đình nữa mà cứ như đang hồi tưởng vậy, hồi tưởng về quá khứ, về nhân quả của quá khứ. Hắn như đang muốn tìm kiếm lại xem liệu còn nhân quả nào hắn vẫn chưa chấm dứt được.

Nhưng hắn cũng không thể yên tĩnh mà tiếp tục hồi tưởng được bởi Lâm Thanh Đình có chút động rồi. Hắn nhíu mày lại, hai bên thái dương liền lấm tấm mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt, hai chân hai tay bắt đầu cựa quậy mà giãy dụa, tựa như gặp ác mộng vậy.

Thấy vậy, Khương Hy liền biết thời điểm đến rồi, hắn nhanh chóng rút ra vài cây châm mà thi lên người Lâm Thanh Đình. Toàn thân Lâm Thanh Đình liền yên lại, sắc mặt của hắn giãn ra, lộ vẻ an bình mà nhẹ nhõm.

Sau đó, từ trong túi áo, Khương Hy liền lấy ra một hộp gỗ.

Khóe miệng hắn khẽ cong lên.

Trước khi bão đến, trời luôn yên bình.

...

...

Không bao lâu sau, hắn liền rời đi, tiến đến trạch viện của Lâm Lục Viễn.

Rất nhanh sau đó, hắn cũng rời đi. Rốt cuộc hắn đã làm gì?

Có lẽ... phải đợi đến lúc hắn thu cục thì mới biết được.

Trên đường trở về hắn cũng không quên ghé qua bếp lấy một cái ấm trà khác cho Điền đại phu. Lúc trở về, lão liền dành cho hắn một cái nhìn đầy yêu thương mà nói:

“Đại nhân tử, người quan tâm đến độ đun nước pha trà cho lão già này luôn sao?”

Khương Hy cười đáp:

“Lão bá, người quá lời rồi. Ta chỉ đi lấy nước thôi”.

Điền đại phu liền bĩu môi, hừ một tiếng, tay nâng chén trà lên làm một hóp, đột nhiên ánh mắt lão khẽ đổi, nhìn hắn mà nói:

“Đây đâu phải trà, đây là nước mà”

Khương Hy một mặt vô tội nhìn lão mà nói:

“Ta chưa từng nói sẽ đi pha trà... Ấm khác, không phải uống trà ban đêm không tốt sao?”

Điền đại phu nghe vậy có chút thất thố, đúng là uống trà ban đêm không tốt. Lão liền đưa tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu mà đáp:

“Ài, già rồi già rồi...”

Nghe vậy, hắn liền lo lắng mà nói ra:

“Vậy người nên ngủ sớm a”.

Lão nhếch miệng, bộ râu khẽ động, một chân gác lên ghế, một tay thuận thế mà chống lên đó, lão nhìn hấn mà nói:

“Đại nhân tử, hôm nay ngươi không nói thì ai trong chúng ta cũng đừng nghĩ đến chuyện đi ngủ”.

Khương Hy nghe vậy liền thở dài, Điền đại phu càng ngày càng... có chấp rồi. Hấn tính đủ đường kết quả vẫn phải là nói mà không phải là ngủ, hấn trầm nghĩ:

“Xem ra hôm nay không thoát được rồi”.

Hấn liền trầm mặc lại, như muốn sắp xếp những gì cần nói. Nhưng hấn chắc chắn sẽ không ngờ rằng mọi cử động của hấn đều rơi vào trong mắt lão nhân này.

Lão trầm nghĩ:

“Đại nhân tử, để lão già này xem xem ngươi còn muốn giấu bao nhiêu chuyện đây”.

Có một chuyện mà Khương Hy không hề hay biết, đó là vào ngày đầu tiên hấn gặp Điền đại phu. Ngày hôm đó, lão đã biết hấn có chuyện giấu đi nhưng lão cũng làm lơ đi bởi chuyện hấn kể cũng không phải là giả. Danh tiếng kỹ nam Nam Thành cũng không phải là nhỏ.

Sau một khoảng thời gian sống chung, lão liền có hảo cảm với hấn, thậm chí là xem hấn như con, tự nhiên thật tâm muốn răn dạy một phen, dù sao nói dối cũng không phải là chuyện tốt. Ngất nổi, hấn không phạm phải bất cứ lỗi gì cả để lão bất cả, hấn cứ thế mà làm tốt ở rất nhiều việc, lại được lòng của rất nhiều người, lão cũng không biết phải làm thế nào cho phải cả.

Hôm nay, Điền đại phu đã quyết tâm sẽ tra ra cho bằng được bởi ngày mai hai người sẽ về Nguyệt Hải Thành rồi. Về thành, mọi việc đều sẽ trở lại như cũ, sinh hoạt giữa hai người cứ thế mà trở lại như cũ, lão sẽ không tìm ra được sơ hở nữa.

Trên đời này, cơ hội không đến hai lần, lão đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Nhưng có một vấn đề là làm sao lão lại có thể phát hiện được Khương Hy nói dối, ở cái bậc của hấn, nói dối tự nhiên khó mà tra ra được. Nhưng lão vẫn có thể nhìn ra.

Kỳ thực câu trả lời rất đơn giản.

Lão có một bằng hữu.

Người đó họ Hoàng.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Họa Phù

Tại Nguyệt Hải Thành, họ Hoàng không phải là họ quá nổi danh, càng không đại biểu cho giới quyền lực hay là giới tu chân, thậm chí là giới đại gia cũng không được, họ Hoàng đại biểu chính là giới nghệ thuật.

Giới nghệ thuật của Nguyệt Hải Thành kỳ thực vẫn rất có tiếng tăm nhưng tại thời đại mà tu sĩ làm chủ này, nghệ thuật liền có chút lu mờ. Giữa sự lu mờ đó, có một người đã vùng lên mà chứng tỏ bản thân. Rất nhanh chóng, vị kia liền lấn áp hết danh tiếng của tu sĩ.

Thời điểm đó, tu sĩ cũng không còn cách nào khác, đành phải lui lại mà nhường sân khấu.

Danh xưng Nguyệt Hải Thần Kịch cũng vì thế mà ra đời.

Nói về diễn, Điền đại phu tin chắc rằng trên đời này không ai có thể qua mặt được lão Hoàng, kể cả những thế hệ sau của lão, bởi không ai trong số đó có thể thoát ra khỏi cái bóng khổng lồ kia.

Điền đại phu đã làm bạn vong niên của lão Hoàng từ rất lâu về trước, đương nhiên đã quen thuộc với mấy trò lừa lọc của lão.

Hầu hết những người ở thế hệ sau đều cho rằng lão đã già rồi, tay nghề đã lụi đi rất nhiều nhưng ít người biết được rằng, lão chính là đang diễn.

Không diễn, không là Thần Kịch. Luôn diễn mới chính là Thần Kịch

Đây mới là phong thái của Thần Kịch đương thế - Lão Hoàng.

...

...

“Ngươi đã nghĩ xong chưa?”, Diên đại phu đột nhiên lên tiếng, tay lão vân vê chén nước mà nhìn hấn đầy ý vị.

Nghe vậy, Khương Hy nào dám nói không, đành cười khô mà nói ra:

“Lão bá, người hỏi đi”

Diên đại phu cười hài lòng, nói:

“Nói đi, mục đích ngươi đi cánh rừng đó là gì?”

Hấn trầm mặc một hồi rồi nói:

“Ta đi săn yêu thú”

Nghe đến đây, hai con ngươi Diên đại phu liền co rút lại, lão chán kinh nhìn hấn mà trầm giọng nói:

“Ngươi điên rồi sao?”

Khương Hy lắc đầu, đáp:

“Mục đích đã xong, ta cũng đã về, mà còn rất lành lặn. Người bảo ta có điên không?”

Diên đại phu trầm mặc. Hấn nói không sai, hấn không điên, hấn là nắm chắc mọi thứ nên mới đi. Nhưng ở góc độ của Diên đại phu thì khác.

Ban đầu nếu hấn dám nói là đi rừng vì yêu thú, lão tuyệt đối sẽ không cho. Yêu thú khác thú hoang, yêu thú là do linh khí uẩn dưỡng mà huyết mạch được cải tạo. Ở mọi khía cạnh, yêu thú hoàn toàn siêu việt thú hoang, tựa như giữa tu sĩ và phạm nhân vậy.

Tu sĩ mạnh đến thế nào trong lòng Diên đại phu liền biết rõ. Chưa kể, trong mắt lão, Khương Hy đương nhiên là phạm nhân, phạm nhân làm sao có thể đánh lại yêu thú được.

Thấy lão vậy, Khương Hy liền lấy cái tay nài to kia ra. Diên đại phu bất giác mà tập trung vào đó. Thật ra từ lúc Khương Hy về, lão đã nhìn chăm chăm vào cái tay nài đó rồi.

Theo trí nhớ của lão, lúc sáng Khương Hy chỉ mang một cái tay nài rất nhỏ mới đứng, không thể nào lớn đến như vậy được, thế là lão liền nghĩ đến thứ bên trong.

Nghe được mục đích của hấn, lão mười phần chắc chắn trong đó là thứ có liên quan đến yêu thú. Đúng như lão đoán, trong đó đúng là yêu thú nhưng rất cũng không hấn.

Từ trong tay nài, Khương Hy lấy ra một khúc thịt, khúc thịt này rất đặc biệt, bản thân nó bị một lớp băng mỏng bao trọn lại, bên ngoài là một lớp tuyết trắng trong.

Không chỉ một mình khúc thịt mà mọi thứ ở trong đó cũng như vậy, đều bị phủ một lớp băng mỏng lên đó.

Nhìn từng khúc thịt ở trên bàn, Diên đại phu há hốc mà nhìn hấn, nói:

“Đại nhân tử, ngươi thật... giết một con yêu thú?”

Khương Hy nhìn lão rồi cười đáp:

“Người cứ cho là vậy đi”.

Diên đại phu liền bĩu môi, lão đương nhiên biết hấn lại nói dối, hấn là trong chuyện này có ẩn tình gì đó. Lão cũng không muốn đào sâu, mỗi người tự nhiên sẽ có bí mật của riêng mình, lão dù muốn biết thì cũng hiểu đâu là giới hạn nên dừng lại.

Kỳ thực Khương Hy cũng không muốn nói dối nhưng hấn chỉ còn cách trả lời mập mờ như vậy thôi, nếu nói ra thật thì có chút mất mặt.

Hôm nay, vận khí của hấn thật sự rất tốt, từng khúc thịt trên bàn là hấn lấy từ ba con yêu thú Từ Ngân Lang, Yêu Hầu và Huyền Độc Xà Yêu. Trùng hợp thay, cả ba đều bị lão nhân kia giết hết, hấn chỉ tiện đường mà đoạt đi thôi. Cái gọi ‘ngư ông đắc lợi’ chính là thế.

Điền đại phu nhìn từng khúc thịt trên bàn, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, hỏi:

“Đại nhân tử, người dự tính làm gì với số thịt này?”

Khương Hy khẽ cong miệng lên, đáp:

“Ta định mang về cho Tử nương nha, dù sao ta cũng chưa từng ăn linh thực do nàng nấu cả”.

Điền đại phu nghe vậy liền đưa tay lên miệng khẽ ho khụ khụ, bảo:

“Đại nhân tử, ta đã già... xương cốt cũng không còn tốt... hay là...”

Sắc mặt của Khương Hy đột nhiên co quắp lại, mặc dù đúng là hấn cố tình trêu lão một chút nhưng không nghĩ đến lão lại ‘nhiệt tình’ đến mức này.

Tuổi đã cao, được, cái này hấn tin nhưng xương cốt không còn tốt thì hấn không đời nào tin được. Hấn gọi lão là Huyết Tinh cuồng nhân tự nhiên chắc chắn cơ thể của lão kinh người đến mức nào. Nếu hấn chưa từng ăn Thủy Linh quả có khi còn thua lão nửa bậc nữa là.

Dẫu vậy, hấn vẫn cười nói:

“Lão bá, một mình ta sao ăn hết được, đương nhiên là có phần của người rồi”

Điền đại phu gật đầu hài lòng, sau đó lão lại nói tiếp:

“Vậy chuyện quan trọng mà người muốn nói là thế nào?”

Nói đến chuyện quan trọng, sắc mặt Khương Hy liền nghiêm túc lại, hấn nói:

“Là thế này,...”

Khương Hy liền nói ra dự định của mình cho Điền đại phu, lão nghe chăm chú vô cùng, thi thoảng sắc mặt của lão lại khẽ đổi, biến hóa nhiều chiều.

Phải gần một tiếng đồng hồ sau, cuộc trò chuyện của hai người mới kết thúc. Khương Hy cũng tiện tay mà trả lại cho lão Thông Hành lệnh cùng con dao phẫu thuật. Con dao thì lão không nói nhưng lúc cầm Thông Hành lệnh trong tay, lão liền ngạc nhiên mà nhìn hấn nhưng cũng không nói gì cả.

Không rõ lý do là thế nào, cũng có thể là bởi lúc này trông lão đã có chút mệt mỏi rồi, lão liền bảo hấn đi nghỉ thôi, dù còn nhiều điều muốn nói nhưng sức khỏe tuổi già thật sự không cho phép lão thực hiện được điều đó.

Mặt khác, Khương Hy đem về không ít linh thực, cũng đồng nghĩa với sắp tới sẽ được ăn ngon, lão liền cân nhắc mà không tra xét nữa.

Khương Hy liền giúp lão mà thổi tắt đèn. Đóm lửa cuối cùng trong đêm cuối cùng cũng tắt đi. Không gian liền yên tĩnh lại, ngoài trời, gió thoảng mà lướt nhẹ qua.

Ở trong phòng, tiếng ngáy nhẹ của Điền đại phu liền phát ra, lão hô hấp thật nhẹ, tựa như rất mệt mỏi vậy. Khương Hy khẽ mở mắt ra mà thờ dãi, ánh mắt hấn mang theo một tia tinh quang rõ rệt như sao trời.

Trên thực tế đúng là hấn không hề mệt chút nào cả, cái này hấn là một loại tác dụng đặc biệt sau khi được Thủy Linh quả cải tạo thân thể. Hấn không rõ tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu nhưng hấn dám chắc một điều rằng trong đêm nay hấn tuyệt không ngủ được.

Phải biết rằng, Khương Hy sống lại một thế, khó khăn lắm hấn mới có thể làm quen được với chuyện đi ngủ hằng ngày, nay đột nhiên không ngủ được lại làm hấn có chút không quen.

Hấn đảo mắt qua nhìn về phía chỗ Điền đại phu đang nằm, xác nhận rằng lão đã ngủ rồi hấn mới âm thầm ngồi dậy rồi đi ra ngoài. Lúc đi hấn liền mang theo cái tay nải to kia.

...

...

Khương Hy rất nhanh chóng mà di chuyển đến phòng tắm kia, cái phòng tắm mà được xây riêng cho Lâm Thanh Đình. Hấn đến đây cũng không phải vì chỗ này có cái gì đặc biệt cả mà là vì nơi đây tuyệt nhiên sẽ không có ai bước vào.

Với tư cách là người lần đầu đến đây, đương nhiên Khương Hy sẽ cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, bởi cách bày trí ở đây không giống phòng tắm chút nào. Nói đúng hơn là cách bày trí không khác gì với căn phòng của Lâm Thanh Đình cả, điểm khác biệt duy nhất mà hấn có thể nhận ra là nơi vốn dĩ đặt giường lại chính là bồn tắm.

Khương Hy liền nghĩ đến những lời đồn về Lâm Thanh Đình, sau đó liền khẽ gật đầu công nhận, Lâm Thanh Đình dù có đặt ở Nguyệt Hải Thành thì khả năng này của hấn cũng thuộc hàng trung trở lên. Kể ra thì những gì đã xuất chúng thì ở đâu chúng cũng sẽ xuất chúng cả thôi.

Bỏ qua chuyện đó, vấn đề chính là tại sao Khương Hy lại đến đây?

Bởi sự việc tiếp theo hẳn làm sẽ dễ oanh động đến xung quanh, hẳn cần một nơi thật yên tĩnh, thật ít người đến, thậm chí là không ai dám đến nữa kia. Cuối cùng hẳn liền chọn cái phòng tắm này.

Nếu hẳn đoán không lầm thì ngày mai, người chủ trì đại trận kia sẽ hiện thân mà ra mắt Điền đại phu, nên hẳn cũng không còn nhiều thời gian nữa. Tắm phù kia hẳn phải họa xong trong đêm nay.

Sau khi tìm được một chỗ thuận tiện mà ngồi, hẳn liền lấy những thứ trong tay nải ra, chỉ là lần này hẳn không lấy thịt mà là một tấm da và một cái bọc màu đen.

Đây là hai loại tài liệu hẳn lấy được từ chỗ của Huyền Độc Xà Yêu, vừa vận đây cũng là hai tài liệu chính để chế luyện Ân Căn phù.

Ân Căn phù là một loại hạ phẩm phù lục có tác dụng che giấu linh căn của tu sĩ, cũng vì tác dụng đơn giản như vậy mà loài phù lục này quá ít người để ý đến nó, càng ít hơn là số người dùng nó.

Nhưng ở địa vị của Khương Hy đòi trước, hẳn đánh giá rất cao loại phù lục này bởi độ khó của nó vô cùng cao. Ân Căn phù mang danh là hạ phẩm phù lục nhưng độ khó để họa phù lại sánh ngang với trung phẩm đỉnh phong phù lục, chỉ kém một bước thôi là đã thành thượng phẩm phù lục rồi.

Bất kỳ Nguyên Phù Sư nào trên Huyền Đô Đại Lục có được địa vị như hiện tại hầu như đều từng chuyên tâm mà nghiên cứu qua Ân Căn phù lúc còn trẻ, nếu không thì làm sao xứng đáng với tên gọi ‘Nguyên Phù Sư’ được chứ.

...

Ân Căn phù lấy da của Huyền Độc Xà Yêu làm phù, lấy độc của nó làm mực, thứ duy nhất còn thiếu chính là bút họa. Ở điểm này Khương Hy vốn dĩ không biết nên giải quyết thế nào, may mắn hẳn lại gặp được Yêu Hài.

Không phải Yêu Thú nào cũng có thể dùng để làm bút họa được, nhất là khi mực lại được làm từ túi độc của Huyền Độc Xà Yêu. Theo suy đoán của hẳn, Yêu Hài làm đối thủ của Xà Yêu nhiều năm như vậy tuyệt nhiên bộ lông của nó hoàn toàn có thể chống chịu lại được độc tính của Xà Yêu.

Từ trong tay áo trái, Khương Hy liền lấy ra một cây bút thân gỗ, một đầu được bọc bằng chính lông của Yêu Hài. Trong lúc chờ đợi Cốc Vũ, hẳn đã kỹ càng mà chế luyện ngòi bút này, theo đánh giá của hẳn thì cũng không tệ.

Hẳn đã hoàn tất chuẩn bị, đương nhiên đã có thể họa phù rồi. Nhưng hẳn không vội, họa phù là một chuyện cần khả năng tập trung tinh thần rất cao, vội vàng sẽ hủy hoại tất cả.

Không lâu sau đó, hẳn liền thở nhẹ ra một hơi, ánh mắt liền chuyển thành bình lặng mà nhìn về phía trước, tập trung vào lớp da của Huyền Độc Xà Yêu.

Hai tay hẳn bắt ấn mà vận linh lực lên, một đường tơ trắng liền xuất hiện mà nhanh chóng len lỏi vào tấm da, tựa như muốn cải tạo từ bên trong vậy.

Tấm da Xà Yêu khẽ động lên, dưới tốc độ khó tin mà bị ép lại mỏng dính, từng chất lỏng màu đỏ từ trong đó liền chảy ra, lênh láng hết cả sàn.

Thấy vậy, ánh mắt Khương Hy khẽ đổi, hẳn liền gia tốc linh lực nhiều hơn, ép càng nhiều chất lỏng ra càng tốt. Không bao lâu sau, tấm da đàn hồi của Xà Yêu liền bị luyện chế thành một tờ giấy đen mỏng dính. Hẳn liền thở ra một hơi, tự lẩm bẩm:

“Phù đã luyện xong, bây giờ đến mực”

Khương Hy thay đổi thủ ấn rồi hướng về cái bọc đen, cái bọc đen đó chính là túi độc của Huyền Độc Xà Yêu. Lấy kích thước của Xà Yêu thì túi độc đáng lý ra phải to hơn nhiều nhưng đáng tiếc rằng, nó đã bị lão nhân kia chém rụng nên số lượng cũng không còn là bao.

Với từng này độc, Khương Hy nhiều lắm là họa được hai tấm phù mà thôi nhưng cũng đã vượt qua rất nhiều mong đợi của hẳn rồi.

Theo thủ ấn thay đổi, từng đường tơ trắng liền xuất hiện mà bao phủ túi độc lại, nhìn bên ngoài thật không khác gì một cái kén cả. Không chỉ như thế, từng đường tơ mỏng đó còn lan xuống chỗ chất lỏng màu đỏ mà hấp thụ. Chất lỏng theo đó mà truyền vào trong kén, từng luồng sáng liền xuất hiện, xuyên qua các kẽ hở.

Một đoạn thời gian sau, kén liền khô lại mà vỡ vụn ra, để lộ bên trong là một đoàn chất lỏng màu đen tuyền đang lơ lửng trên không trung, đó chính là mực. Dưới sự nâng đỡ của linh lực mà đông mực đó không hề rơi xuống, ngược lại cứ thế mà trôi nổi giữa không trung.

Khương Hy liền thở ra một hơi nặng nhọc, sắc mặt của hẳn có chút tái trắng lại mà tự nhủ:

“Bất cần rồi”.

Trước kia, hẳn có thể tự tin nói rằng một lần liền họa phù thành công, nhưng đó là họa phù mà không phải chế luyện tài liệu. Hẳn chủ quan rằng với thực lực hiện nay, hẳn có thể thoải mái mà chế luyện cùng họa phù nhưng hẳn lại tính sai một nước.

Đó là độ tinh thuần huyết mạch của Huyền Độc Xà Yêu.

Khurong Hy bị lừa bởi hình dạng của Huyền Độc Xà Yêu, chỉ bằng vào hình dạng đó, hắn đã lầm rằng con Xà Yêu kia có huyết mạch thuần chứ không phải là tạp như hiện tại.

Số chất lỏng đỏ bị đẩy ra đó chính là huyết mạch không thuần, nhìn vào số lượng thì quả thực Huyền Độc Xà Yêu này quá tạp rồi.

Khổ sở hơn chính là số mực dùng để họa phù là được luyện chế từ việc dung hòa huyết nhục và tủy độc, huyết nhục đã không thuần thì chất lượng của mực e rằng không tốt là bao.

Nghĩ đến đây hắn liền vận linh thức lên mà tra xét số mực như thế nào. Một lát sau, hắn liền nhẹ nhõm mà thở ra một hơi, tự nhủ:

“May quá, từng này vẫn còn ổn”.

Tuy chất lượng có bị ảnh hưởng đôi chút nhưng vẫn ổn để hắn có thể họa được hai tấm phù, chỉ có điều thời gian sử dụng chỉ có nửa canh giờ mà thôi.

Hắn đành cắn răng nói:

“Nửa canh giờ thì nửa canh giờ vậy”

Khurong Hy khoan chân lại mà đã tọa, khôi phục linh lực lại trạng thái tốt nhất.

May mắn là vừa rồi lượng linh lực của hắn cũng không hao phí là bao nhiêu cả nên rất nhanh hắn liền khôi phục lại tình trạng đỉnh phong.

Sau đó, hắn liền mang tờ giấy đen kia lại, cẩn thận mà cắt thành hai tấm phù ngay ngắn. Tay phải cầm lấy bút họa đưa lên gần miệng mà thấm chút nước bọt, rồi hắn liền nhúng nhẹ vào mực rồi họa phù.

Mỗi một đường bút vừa ra, thiên địa linh khí bắt giác mà hội tụ lại quanh tấm phù. Khurong Hy liền vận linh thức của mình lên, dẫn đường cho thiên địa linh khí tụ hội vào đầu ngòi bút. Đồng thời, hắn cũng gia trì linh lực của bản thân mình lên đó, gia tăng sức chống chịu của nó lên.

Nếu không, dưới một lượng thiên địa linh khí kinh khủng như vậy nén vào, cây bút này liền nổ tung.

Thiên địa linh khí theo động tác của hắn mà dần dần tụ hợp lại tựa như một đoàn sương vậy, vô cùng bất mắt.

Họa phù là một trong số tu chân bách nghệ có thể kết nối thiên địa linh khí với vật chất, đem thiên địa linh khí mà ngưng tụ lại thành vật chất.

Mỗi đường mực được họa ra trên thực tế chính là ngưng thực thiên địa linh khí lại theo một quy tắc nào đó.

Lấy phù làm vật chứa, lấy mực làm dung môi, lấy bút làm vật dẫn, lấy linh thức làm chỉ đường, lấy linh lực làm thủ hộ. Chỉ cần thiếu bất kỳ yếu tố nào thôi cũng có thể dẫn đến thất bại.

Họa phù chính là khó như vậy. Vì thế, số lượng Phù Sư trên Đại Lục cũng ít không kém.

Theo thời gian, từng đường nét liền dần dần mà hiện ra, tạo thành một đồ án bất mắt. Sắc mặt Khurong Hy ngay lập tức ngưng trọng lại, sâu bên trong đôi mắt hắc bạch phản minh kia, một tia quang mang đỏ hồng liền xuất hiện.

Hắn đã đến bước cuối cùng rồi, và cũng là bước khó khăn nhất. Thành hay bại mấu chốt đều nằm ở giai đoạn này, khi mà hắn phải làm những hai việc cùng lúc. Đó là vừa khóa linh khí lại mà ngưng thực thành phù lục, vừa ngắt đứt dòng dịch chuyển của thiên địa linh khí mà hắn đang sử dụng.

Nếu ngắt linh khí mà chưa kịp ngưng thực lại thì lượng linh khí dùng để họa phù từ này giờ liền bị tán ra, hắn sẽ bị đẩy trở về điểm xuất phát. Nếu khóa linh khí để ngưng thực lại mà không ngắt phần còn lại đi thì lượng linh khí đó sẽ thuận thế mà đè ép vỡ tan tấm phù, lúc đó lại càng uổng công hơn.

Đối mặt với tình hình này, Khurong Hy không dám chủ quan, chuyện tạp chất của Huyền Độc Xà Yêu đủ để răn đe hắn rồi, hắn liền vận luôn cả Tam Dục lên. Lúc này, hắn cũng giải toàn bộ Liễm Tức thuật đi, khí thế toàn thân hắn cũng vì thế mà thay đổi.

Nhìn vào hắn bây giờ cũng chỉ có thể dùng hai chữ ‘dụ hoặc’ để hình dung mà thôi, so với lần đầu tu luyện, lần này khí thế của hắn còn kinh khủng hơn nhiều. Với bộ dạng này, hắn hoàn toàn có thể câu dẫn bất kỳ tu sĩ nào dưới Luyện Khí đỉnh phong, đặc biệt là đối với nữ nhân.

Trùng hợp thay, vì một lý do nào đó, hắn bây giờ lại trông rất hợp với cái phòng tắm này, hợp hơn hắn so với chủ nhân của nó.

Nhưng Khurong Hy cũng không quan tâm là bao bởi hắn đã hành động rồi. Cổ tay hắn khẽ xoay nhẹ lại, tựa hồ rất đơn giản nhưng thủ pháp lại rất cao siêu. Thiên địa linh khí trong chốc lát liền tán ra, tấm phù đen kia liền ngưng lại mà sáng lên một mảnh không gian.

Khurong Hy cười hài lòng nói:

“Thành công rồi”

Hắn đã họa phù thành công, một lần họa hai phù.

Hắn liền đưa vật tay áo lên mà thấm nhẹ mồ hôi ở hai bên thái dương, tay còn lại đưa lên khẽ sờ vào tấm phù, kỳ lạ là trên tấm phù đen đó không hiện

bất cứ thứ gì cả nhưng hắn biết hắn đã họa xong rồi.

Đột nhiên, một đoàn ánh sáng từ đâu mà lướt qua, từng đường họa tiết theo đó liền óng ánh lên, toàn bộ đồ án liền hiện ra trước mắt.

Khurong Hy bắt giác liền nhìn ra bên ngoài.

Xuyên qua ô cửa sổ, anh ban mai hiện lên rồi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đại phú hộ

Ban mai hiện, mặt trời lên.

Khurong Hy mới thức tỉnh ra rằng thời gian trôi qua nhanh như thế nào, hắn không nghĩ rằng mới đó mà đã sáng. Kỳ thực nếu hắn để ý thì sẽ nhớ ra rằng, lúc hắn trở về vốn đã qua đêm rồi, trời nhanh sáng cũng là chuyện bình thường.

Dù thế thì hắn cũng không vội, nơi này chắc chắn sẽ không có ai đến, hắn liền ngồi yên mà đã tọa, khôi phục lại một chút linh thức đã hao hụt. Còn về linh lực, e rằng phải đợi đến lúc trở về Nguyệt Hải Thành rồi hãy làm. Khôi phục ở đây cũng không có ích gì.

Mặt trời lên cũng đồng nghĩa với việc một ngày mới đã bắt đầu, Linh Vân trấn bây giờ cũng đã dần trở về với quỹ đạo cũ của mình rồi. Điều đó cũng có nghĩa là sứ mệnh của Điền đại phu và hắn đến hôm nay đã hoàn toàn chấm dứt, mà còn là chấm dứt rất hoàn hảo.

Nhưng với Khurong Hy, mọi việc vẫn chưa xong, hắn chỉ còn thiếu một bước nữa mà thôi, một bước cuối rất quan trọng

....

Sau khi khôi phục xong linh thức, hắn liền cất đi hai tấm Ấn Căn phù rồi nhẹ nhàng mà rời đi. Mục tiêu của hắn cũng không phải là trở về trạch viện, dù sao hắn cũng không buồn ngủ. Nếu trời đã sáng rồi thì hắn cũng nên hoàn thành nốt những chuyện còn dang dở.

Thế là hắn rời khỏi Lâm phủ, tiến về phía Thanh gia.

Ngất nổi sáng sớm hôm nay, đường đến Thanh gia xa một cách không ngờ. Kỳ thực quảng đường vốn dĩ không thay đổi nhưng thời gian đi lại của hắn lại bị trễ nải rất nhiều.

Sự việc hôm qua đối với Linh Vân trấn không khác gì một tiếng sét đánh ngang tai vậy, không người nào biết thì cũng khó. Vậy nên trên đường đi, hắn liền bắt gặp không ít người hỏi thăm, ai ai cũng hỏi những câu như nhau, đến độ hắn hoàn toàn có thể trả lời lại mà không cần suy nghĩ gì cả.

“Khurong đại phu không sao chứ?”

“Ta không sao”.

“Khurong đại phu sao không ngủ thêm một chút?”

“Ta không sao”.

...

...

“Khurong đại phu đến tìm tiểu thư sao?”

“Ta không sao”.

Linh gác liền ngậy người đi, cố nghĩ lại xem thử mình đã hỏi sai cái gì mà lại nhận câu trả lời như vậy. Khurong Hy cũng thức tỉnh mà có chút xấu hổ, hắn khẽ đưa một tay lên che che mặt lại, làm ra vẻ như đang vuốt lông mày.

Hắn quên rằng mình đã thoát khỏi đám người kia mà đến trước cửa Thanh gia, vừa rồi cũng xem như là hắn lỡ lời đi. May mà không gặp phải ai trong số

ba người nhà họ Thanh, nếu không thì hẳn thật không biết nên chui xuống chỗ nào để trốn nữa.

Không phải để cho lính gác suy diễn nhiều, hẳn nhanh chóng mà bình ổn cảm xúc rồi nói:

“Ta đến gặp Thanh gia chủ, phiền người vào báo một tiếng”

Lính gác nghe vậy liền khẽ gật đầu đáp:

“Vâng, ta sẽ chuyển lời, phiền Khương đại phu đợi một lát”

Khương Hy gật đầu, khẽ đưa tay ra hiệu cho hẳn đi. Lính gác cũng không chân chừ, liền nhanh chóng mà đi vào báo tin.

Trong tình huống bình thường, nhắc đến Thanh lão gia, lính gác tự nhiên sẽ dè chừng, dù sao Thanh lão gia cũng là một tồn tại đặc thù của Thanh gia, là giới hạn cuối cùng của họ. Nhưng từ mấy ngày trước, hẳn nhận được một tin tức, nếu Khương Hy đến tìm Thanh lão gia thì ngay lập tức hãy đi báo lại, không được chậm trễ.

Hiệu suất của tên lính gác kia không tồi, Khương Hy đợi cũng không lâu, chỉ trong một thời gian ngắn, Thanh gia liền có người ra đón. Cũng không ngoài dự đoán, người ra đương nhiên là Thanh phu nhân.

Trông thấy phụ nhân, ánh mắt của Khương Hy khẽ đổi, hẳn trầm nghĩ:

“Xem ra cũng thương tâm không ít”.

Thanh phu nhân dù là người ra đón hẳn nhưng phong thái quả thực không được như ngày thường, hai đôi mắt nàng dù đã qua một ít trang điểm nhưng cũng không thoát được mắt hẳn. Hẳn chắc rằng đêm qua nàng hẳn đã khóc rất nhiều.

Khương Hy cũng đoán được lý do vì sao, cũng như Lâm phu nhân, Thanh phu nhân khóc dĩ nhiên là vì con của mình. Trong khi Lâm Thanh Đình không thể lấy lại được khả năng của nam nhân thì Thanh Tiêu Nhi lại không thể lấy lại được thân phận nam nhân của chính mình.

Một bên là bẩm sinh, một bên là do hẳn hạ thủ, nhìn thế nào thì Thanh gia ngay từ đầu đã thương tâm hơn chút rồi, nhưng đứng ở góc độ của một người mẹ, hẳn cũng coi như hiểu cho tâm trạng của hai người.

Khương Hy cũng không nhọc mà để Thanh phu nhân lên tiếng trước, hẳn liền cười nói:

“Thanh phu nhân, chào buổi sáng”.

Thanh phu nhân nghe vậy, liền gượng cười mà đáp:

“Khương đại phu, chào buổi sáng... Ta thật thất lễ rồi”

Khương Hy nhẹ giọng mà nói ra:

“Ta hiểu, phu nhân cũng không cần phải thấy thất lễ. Là ta bất lực mới đúng”

Thanh phu nhân lắc đầu, nhìn hẳn mà đáp:

“Khương đại phu không cần phải thế. Bệnh của con ta, ta hiểu rõ. Dù sao ta cũng đã chuẩn bị tinh thần trước rồi”.

Khương Hy không đáp lại, xem như chào hỏi của hai người đã xong. Hẳn liền cùng Thanh phu nhân tiến vào trong. Trên đường đến phòng Thanh lão gia, hai người không nói với nhau lời nào cả, chỉ có dùng im lặng để đối đáp mà thôi.

Mặt khác, Khương Hy cũng tiện đường mà quan sát thật kỹ Thanh gia, mặc dù hẳn đã đến đây hai lần, tính thêm lần này nữa thì đã được ba lần rồi nhưng con đường này là lần đầu hẳn mới đi qua.

Càng đi con đường này hẳn càng hiểu ra được một điều rằng, phong cách đơn giản đến vô vị của Thanh gia hẳn là do Thanh lão gia mà ra.

Rõ ràng hơn thì hẳn là do chính võ công mà hẳn tu luyện. Bởi càng đi sâu vào Thanh gia, kiến trúc nhà cửa dần dần đã mất đi, chỉ còn lại toàn là cây cảnh mà thôi.

Dạng quang cảnh này đối với phạm nhân thì không có quá nhiều ý nghĩa đặc biệt nhưng đối với người luyện võ công lại khác. Môi trường này quả thực rất tốt, thanh thần khí sáng, thoát ly thế tục.

Mãi đến lúc cả hai người dừng lại thì trước mặt liền là một cái hồ nước.

Khương Hy lúc này mới giật mình mà nhớ lại xem này giờ hẳn đã đi bao xa rồi. Không nhớ thì thôi nhưng hẳn là tu sĩ, muốn quên cũng khó. Theo trí nhớ của hẳn, quãng đường đi từ ngoài đến nơi đây quả thực rất xa, không đến độ phải dùng đơn vị dặm để đo lường nhưng cũng không kém rồi.

Hẳn lúc này mới ý thức được, Thanh phủ trên thực tế rất rộng lớn, phi thường rộng lớn.

Nếu đem tổng diện tích ra mà nói, Thanh phủ ít nhất phải lớn gấp đôi Lâm phủ, thậm chí là gấp ba. Chưa kể phủ đệ của Lâm Lục Viễn là do Nguyệt Hải Thành cấp, còn Thanh phủ thì chắc chắn là của cải riêng.

Chỉ riêng mỗi mảng tài vật thôi, Lâm gia có ở thêm mười, hai mươi năm nữa cũng không thắng nổi.

...

Quay trở lại cái hồ nước, cái hồ nước này cũng không đến mức gọi là lớn, nhiều lắm cũng có thể xem là một cái ao mà thôi. Giữa hồ có một hòn đất, trên hòn đất đó có một thanh niên nhân đang đá tọa.

Thanh niên nhân đó không ngoài ai khác chính là Thanh lão gia, Thanh Bình.

Thanh Bình đá tọa mà xoay lưng về phía Khương Hy, dường như hắn không có ý định sẽ ra chào đón. Khương Hy cũng để ý rằng Thanh phu nhân cũng không có dấu hiệu gì khác thường cả, nếu là người khác thì có khi đã khấn trương lắm rồi nhưng xem ra ở Thanh gia, chuyện này xảy ra cũng khá thường xuyên.

Khương Hy cũng hiểu dụ ý của Thanh Bình là gì, hắn đương nhiên không từ chối, liền vận lên Đạp Vân Bộ mà lướt trên mặt hồ.

Thân người hắn nhẹ như chim vỗ cánh mà bay lên, mũi chân hắn khẽ chạm lên mặt hồ liền không tạo ra một gợn sóng nào cả, tựa như một đám mây chạm vào vậy.

Nhìn thấy thân pháp này, Thanh phu nhân cũng giật mình mà nhìn, nàng không nghĩ đến thân pháp của hắn nhanh và nhẹ đến thế.

Không chỉ nhanh mà đến bản thân Thanh Bình cũng chấn kinh không ít, hắn dù không nhìn nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được, hắn cảm nhận được có người đang tiến về phía mình, hơn nữa với tốc độ rất nhanh.

Đáng sợ hơn là hắn không thể cảm âm được. Người dù nhanh đến mấy thì khi di chuyển sẽ có tiếng xé gió, hơn nữa từ đầu bờ kia đến cái hòn đất này tuyệt đối không thể dùng sức một lần là đến được.

Thanh Bình liền chấm dứt đá tọa mà quay lại quan sát, hắn muốn xem thử loại thân pháp nào mà lại kỳ diệu đến thế. Rất tiếc hắn lại chậm một bước, bởi Khương Hy đến rồi.

Thanh Bình liền nhíu mày mà ngẩng đầu lên, hắn nói:

“Thân pháp ngươi vừa dùng gọi là gì?”

Khương Hy khẽ cười rồi ngồi xuống cách hắn không xa, đáp:

“Đạp Vân Bộ”

“Đạp Vân Bộ? Ta chưa nghe bao giờ”, Thanh Bình suy nghĩ một lát rồi nói ra.

“Cũng không phải có một mình ngươi”, Khương Hy đáp

Thanh Bình trầm mặc lại, những câu vừa rồi thực ra chỉ là thay cho lời chào hỏi mà thôi, đương nhiên cả hai cũng không có ý định để cho nó kéo dài ra, như vậy cũng vô dụng, càng không phải là mục đích chính.

Một lát sau, Thanh Bình liền nói:

“Không biết Khương đại phu tìm ta có việc gì?”

Khương Hy đáp:

“Ngươi có muốn đẩy Lâm Lục Viễn ra khỏi Linh Vân trấn không?”

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Bình liền đổi, hắn nghiêm túc lại nhìn Khương Hy, ánh mắt hắn liền nhìn chăm chăm mà sẫm soi xem thử có phát hiện ra điều gì bất thường không. Nhưng cuối cùng hắn cũng không thu hoạch được gì cả, hắn liền suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Kế hoạch của ngươi là thế nào?”

Khương Hy liền bật cười, rồi ánh mắt khẽ đưa qua chỗ Thanh phu nhân. Thanh Bình hiểu ý tứ của hắn là gì, liền ra hiệu cho nàng rời đi. Nhưng ngoài ý muốn là nàng vẫn đứng yên tại chỗ, dường như có điều gì đó muốn nói vậy. Cho đến khi Thanh Bình quyết ý ra hiệu lần thứ hai, nàng mới miễn cưỡng mà rời đi.

Thấy vậy, Khương Hy nói ra:

“Ngươi không định nghe nàng sao?”

Thanh Bình đáp:

“Ta sẽ nghe, nhưng không phải bây giờ”.

Khurong Hy gật đầu, không tiếp tục đề tài này nữa, hần liền nói ra kế hoạch của mình cho Thanh Bình nghe.

Cũng như Điền đại phu, Thanh Bình nghe rất chăm chú, sắc mặt của hần cũng thay đổi dần theo câu chuyện, từ chán kinh đến trầm mặc, từ nhú mảy khó hiểu cho đến mở to mắt mà ngạc nhiên, phải nói là phong phú vô cùng.

Một đoạn thời gian sau, Thanh Bình liền trầm mặc lại. Khurong Hy cũng không vội, dù sao quyết định này cũng rất quan trọng, hần không ép.

Trong lúc đợi Thanh Bình, hần cũng không nhàn rỗi mà tiến vào địa tọa khôi phục một chút linh lực. Có một điều hần phải công nhận rằng Thanh gia đích thực là phúc địa của Linh Văn trấn, nói chính xác hơn là khu vực mà Thanh Bình tu luyện vô công.

Từ lúc Khurong Hy đến đây, hần đã có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm hơn không ít, thậm chí có thể so với khi hần ở tại Nguyệt Hải Thành. Mà nơi có mật độ linh khí dày đặc nhất tuyệt đối là nơi hần đang ngồi đây, một cái đảo nổi giữa hồ.

Khurong Hy có thể kết luận rằng Thanh gia không hề có tụ linh trận, nhưng để đạt được một lượng linh khí đến thế này thì chắc chắn phải có một cái gì đó. Mãi cho đến khi hần bắt đầu hấp thụ linh khí thì mới lờ mờ mà biết được câu trả lời.

Hần liền âm thầm mà vận linh thức lên, tiến hành tra xét bên dưới hần. Một lát sau, trong lòng Khurong Hy liền giật mình, hần thấy gì?

Hần thấy Linh thạch, thấy rất nhiều linh thạch. Số linh thạch đó đang nằm ngay dưới đáy hồ này.

Hần liền âm thầm thở dài mà có chút cảm khái, tự nhủ:

“Phàm nhân có tiền sống vẫn tốt hơn tu sĩ a”

Đúng vậy, Thanh Bình thân là phàm nhân nhưng dựa vào trữ lượng linh thạch kinh dị này, thì phần lớn tu sĩ Luyện Khí cảnh phải xấu hổ mà đập đầu chết mất thôi.

Tu sĩ bình thường vốn đã có danh tiếng rất cao, quan lại, phú hộ thậm chí còn chịu bỏ cái giá rất cao để nhờ cậy họ nhưng chung quy lại họ vẫn nghèo cực kỳ. Đơn giản là vì tài nguyên tu luyện quá đắt, dùng tiền bạc thông thường thì rất khó mà mua được, chỉ có thật nhiều tiền bạc mới mua nổi.

Bởi vậy chuyện Thanh Bình có nguyên một trữ lượng Linh thạch lớn như vậy mà vẫn còn giàu mới khiến hần kinh nghi bất định.

...

Thanh Bình cũng cảm giác được Khurong Hy đang tiến vào giai đoạn tu luyện, hần đương nhiên không nguyên ý chút nào. Lượng Linh thạch dưới đáy hồ là hần bỏ ra rất nhiều tiền để mua, thậm chí để cho an toàn, hần còn cho người chia làm rất nhiều chuyến nhỏ để tránh bị nghi ngờ.

Nếu có tu sĩ biết được thì trên đường vận chuyển qua thảo nguyên kia, hần chắc chắn sẽ bị cướp. Bởi vậy đồng linh thạch này đối với hần vô cùng có giá trị, hần tự nhiên không cho phép người khác sử dụng.

Bởi vậy hần liền nói:

“Kế hoạch này... tính ta một chân”

Khurong Hy nghe vậy liền đình chỉ hấp thụ linh khí, hần nhìn Thanh Bình một hồi rồi nói:

“Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?”

Thanh Bình gật đầu đáp:

“Đã cân nhắc kỹ lưỡng”.

Khurong Hy gật đầu. Hần liền chống hai tay mà đứng lên chuẩn bị ra về, nào ngờ Thanh Bình lại hỏi thêm một câu:

“Chuyện của Tiêu nhị, ngươi nói... là còn cách, đúng chứ?”

Hần đưa mắt sang nhìn Thanh Bình một lát, rồi quyết định lại ngồi xuống mà nói:

“Đúng là còn nhưng ý ta vẫn sẽ như cũ, tùy vào số trời đi”.

Thanh Bình trầm mặc lại, lát sau đáp:

“Thật khó đến thế?”

Khương Hy nói ra:

“Rất khó”.

Dừng một hồi, hần liền nghĩ đến gì đó rồi lại nói ra tiếp:

“Nếu Thanh công tử cơ duyên không cạn, e rằng vẫn có thể có người giúp được”.

Thanh Bình suy nghĩ một hồi rồi nói ra:

“Nguyệt Hải thành chủ?”

Khương Hy ngạc nhiên nhìn hần, tò mò mà hỏi:

“Sao ngươi lại nghĩ đến thành chủ?”

Thanh Bình nói tiếp:

“Tùy tiện... nhưng là thành chủ sao?”

Khương Hy liền cười nhẹ lắc đầu, một tay chỉ lên trời mà nói:

“Không phải, còn cao hơn thế nữa”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đối chiến với Thanh Bình

“Cao hơn...”, Thanh Bình trầm ngâm suy nghĩ.

Hần không hiểu cao hơn là như thế nào, nhưng hần mạn phép liền nghĩ đến trường hợp là mạnh hơn. Hần không rõ Nguyệt Hải Thành chủ mạnh đến đâu nhưng xung quanh trăm dặm này, hần cũng e rằng không ai có thể qua được vị Thành chủ này cả.

Không chỉ hần mà hầu như trong khu vực này ai cũng đều có suy nghĩ như thế, bởi khi nói về thực lực, Nguyệt Hải Thành chủ chính là tín ngưỡng của họ.

Việc Khương Hy nói rằng Thành chủ cứu không được quả thực làm cho hần rất bất ngờ. Nhưng hần cũng không hoài nghi làm gì, bởi Khương Hy không có lý do gì để nói dối cả.

Đúng là vậy, Khương Hy không có lý do gì để phải lừa Thanh Bình cả, hần không được lợi gì từ việc nói dối hết, chưa kể quan hệ giữa hần với Thanh Tiêu Nhi cũng không giống với Lâm Thanh Đình.

Mặt khác, Âm Dương đảo loạn vốn dĩ đã không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể hóa giải được, thậm chí có là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong thì cũng vô dụng cả thôi.

Như vậy, câu trả lời cho bệnh tình của Thanh Tiêu Nhi chính là Nguyên Anh lão tổ. Hần trả lời tùy theo ý trời cũng không sai, Nguyên Anh lão tổ ở thời đại này gần như đã mất dạng trong mắt thế nhân rồi. Trừ phi có người nào đó tọa hóa như hần thì may ra còn có chút phong thanh, còn không thì phàm nhân vĩnh viễn sẽ không biết đến họ.

Hai người liền rơi vào trầm mặc, vẻ mặt của Thanh Bình thoáng hiện lên một chút khổ sở. Hần vì thương con mà nghĩ đến đủ đường nhưng kết quả lại quá khó khăn, quá phụ thuộc vào ý trời. Hần không thể chủ động mà nắm giữ vận mệnh được, hần liền phiền muộn.

Hần còn từ hỏi, liệu rằng ông trời còn có công bằng? Con trai hần... đã phạm phải tội gì cơ chứ.

Mang theo vẻ oán trách, Thanh Bình khẽ ngước đầu mà nhìn lên trời cao kia.

Trong lúc đó, Khương Hy lại nghĩ đến một chuyện lạ, hần liền âm thầm vận linh thức lên mà tra xét Thanh Bình. Lấy thực lực hiện tại của hần, Thanh Bình tuyệt nhiên sẽ không phát hiện ra được.

Một lát sau, sắc mặt Khương Hy liền khê đổi, thầm nghĩ:

“Xem ra tình huống không tốt như ta nghĩ”.

Hắn liền rơi vào trầm mặc, hắn đang suy xét rằng liệu hắn có nên can thiệp vào hay không. Trong khoảng thời gian này, hắn quả thực rất nhạy cảm mỗi khi nhắc đến nhân quả nhưng lại không thể không nhắc được, bởi hắn không còn cảm ứng được thiên cơ rõ ràng như trước được nữa.

Bây giờ, mỗi một hành động nhỏ của hắn thôi cũng có thể sẽ làm thay đổi đi cách cục của hắn sau này, nên hắn không can trọng không được.

Phải một khoảng thời gian ngắn sau, hắn vẫn làm ra lựa chọn mà nói:

“Bây giờ ngươi định làm gì?”

“Ta?”, Thanh Bình thu ánh mắt lại nhìn hắn một cách đầy khó hiểu mà nói.

Khương Hy nói tiếp:

“Ta nói là lượng Dương khí kia”.

Thanh Bình lúc này mới ‘à’ một tiếng, xem như hiểu ý hắn là gì. Kỳ thực, lượng Dương khí trong người hắn lúc này chính là hi vọng mà cũng chính là bi ai trong suốt hai mươi năm qua của hắn.

Ngay từ đầu, hắn đã phát hiện ra thể chất con trai hắn có vấn đề, hắn liền nghiên cứu, dò hỏi khắp nơi, tìm mọi cách để có thể chữa trị nhưng liền không công.

Mãi đến gần một năm sau đó, hắn mới nghe ngóng được ở phía nam có cách cứu chữa, thế là hắn liền đi. Không ai biết rằng, cách đây gần hai mươi năm, Thanh Bình từng rời khỏi Linh Vân trấn một thời gian.

Thời điểm đó cũng là lúc Lâm Lục Viễn đến trấn này. Thanh Bình rời đi ba năm, Lâm Lục Viễn trong ba năm đó liền âm thầm xây dựng thể lực mà không hề gặp một chút cản trở nào cả, đến lúc Thanh Bình trở về thì hắn đã không thể cản lại được nữa rồi.

Trong chuyến đi đó, Thanh Bình đã tìm được một môn võ công rất lợi hại, gọi là Thụy Dương công.

Thụy Dương công là một loại võ công rất đặc biệt bởi nó giúp cho hắn tu luyện ra một lượng Dương khí vô cùng nhiều. Con trai hắn tiên thiên khuyết Dương vậy thì phân đó để hắn đến bổ sung đi.

Mặt khác, vì chuyên tâm tu luyện mà dung mạo của hắn qua thời gian liền không hề già đi, hắn mãi mãi mang một dáng vẻ của tuổi trẻ, nhưng đôi lại hắn phải luôn ở trong trạng thái nhập định.

Trải qua một khoảng thời gian dài, lúc đó con trai hắn là Thanh Tiêu Nhi đã lớn lên, đã ra dáng một ‘thiếu nữ’ rồi thì Thụy Dương công của hắn mới đại thành, hắn liền có thể di chuyển được.

Đây cũng chính là lý do mà trong suốt khoảng thời gian kia, Lâm Lục Viễn đã không thể tiếp cận được Thanh Bình. Mà trùng hợp là, Thanh Bình cũng không có ý muốn gặp hắn.

Cho đến tận vài ngày trước, tự tại hắn đã nghe được rằng cách của hắn là vô ích, hắn liền thất vọng. Hắn lúc đó đương nhiên không hoàn toàn tin tưởng vào lời Khương Hy nhưng cũng vì thế mà hắn mới có thể nán lại mà suy nghĩ thấu đáo về quyết định trước kia.

Và hắn đã rút ra một điều rằng, cưỡng ép Dương khí nhập thể tuyệt không phải chuyện dễ dàng gì. Chưa kể là trong cơ thể của con trai hắn, Âm khí lại quá thịnh, cưỡng chế đưa vào có khi lại là họa.

Cũng vì cách đó vô dụng mà bây giờ Thanh Bình liền gặp phiền phức. Lượng Dương khí của hắn quá nhiều, Thụy Dương công tu luyện ra Dương khí là đương nhiên nhưng mục đích chính là để dùng, còn hắn lại tu ra để tích trữ.

Hai mươi năm tích trữ Dương khí là cả một khái niệm như thế nào?

Quá kinh khủng. Đến Khương Hy cũng không chắc bằng cách nào mà đến bây giờ Thanh Bình vẫn còn sống nữa, mang ngàn ấy Dương khí mà không bị thiêu rụi đi thì chỉ có hai lời giải thích mà thôi.

Một là thân thể của Thanh Bình quá biến thái hoặc sở hữu một loại thể chất đặc dị nào đó. Hai là lượng Dương khí mà hắn tu ra không hề thuần khiết.

Trong hai hướng trên, Khương Hy mười phần là nghiêng về cái sau. Cái trước thì quá vô lý rồi, thể chất thì đúng là có nhưng Thanh Bình không sở hữu được, nếu không thì hắn đã chẳng ngồi đây mà nói chuyện với Khương Hy rồi.

Nhưng dù thế thì ở một khía cạnh nào đó, sinh hoạt của Thanh Bình tuyệt đối sẽ bị ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, Khương Hy bất giác liền liếc về chỗ kia của Thanh Bình. Hiển nhiên, Thanh Bình cũng phát giác ra được, hắn liền cau mày nói:

“Khương đại phu, xin tự trọng cho”

Khương Hy nhún vai, không ý kiến, đầu của hắn có hơi ngẩng lên, tựa như nghĩ đến cái gì đó. Hắn liền quay sang nói:

“Ngươi không tính có thêm một đứa nữa sao?”

Thanh Bình trầm mặc một lát rồi mới đáp:

“Tại sao ta phải nói cho ngươi?”

Khương Hy cười nói tiếp:

“Thanh gia không có ngươi, không còn là Thanh gia”.

Thanh Bình sắc mặt liền có chút trầm xuống, hắn hiểu ý Khương Hy là gì. Hắn còn thì Thanh gia còn, hắn mất, Thanh gia liền xong. Sự tồn tại của hắn đối với Thanh gia quá mức trọng yếu, hắn không thể gặp chuyện được. Vậy nên hắn đáp lại:

“Nàng không thể... Sau khi sinh hạ Tiêu nhi xong, sức khỏe của nàng cũng không còn tốt nữa”.

“Ngươi không tính nạp thiếp?”, Khương Hy hỏi tiếp

Thanh Bình nghiêm túc nhìn hắn mà đáp:

“Nàng rất tốt”.

Khương Hy liền trầm mặc lại, một lát sau hắn mới nói ra:

“Đánh với ta một trận đi”

Thanh Bình ngạc nhiên, không nghĩ tới sẽ nhận được câu này, hắn liền có chút hứng thú mà nói:

“Khương đại phu đánh được chứ?”

Nghe vậy, Khương Hy liền bật cười, từ thế ngồi, hắn liền vận Đạp Vân Bộ lên mà lướt trên mặt nước một vòng. Thanh Bình cũng không ngồi nữa, hắn liền đứng dậy mà vận nội công lên. Khí thế của toàn thân hắn liền biến đổi, nội công như lũ quét mà tràn ra từ người hắn, mang theo một làn gió khô nóng đến cực độ.

Khương Hy liền biết đây hắn là loại võ công đặc thù kia, hắn cũng không giữ lại mà giải phóng toàn bộ linh lực ra. Toàn thân người hắn liền xuất hiện một đoàn khí tức thanh lãnh đến cực điểm.

Nếu Thanh Bình được xem như một mặt trời sắp thức giấc thì Khương Hy chính là một vầng trăng ngự trị trên thiên không.

Dựa vào Đạp Vân Bộ, hắn hoàn toàn có thể di chuyển trên không trong chớp lát mà không gặp nhiều khó khăn gì, tựa như một đám vân nguyệt vậy.

Cả hai nhìn nhau không nói một lời nào liền cùng lúc mà xuất thủ.

...

...

Không khí chấn động, mặt hồ dao động không yên, cây cối xung quanh như run lên vì sợ. Trận chiến giữa hai người diễn ra vô cùng kịch liệt, mỗi một đường quyền Thanh Bình đánh ra đều như một cự pháo oanh tạc mọi mục tiêu.

Cây cối, đất đá, mặt hồ... Tất cả đều bị đánh đến thành bột mịn.

Khương Hy liền âm thầm lú lờ hết cả lên, Dương khí tích tụ qua hai mươi năm quả nhiên không tầm thường. Vốn dĩ hắn mượn một trận chiến này cốt là để áng chừng thực lực hiện tại, mặt khác, hắn cũng xem như làm người tốt, cố gắng cưỡng ép mà hao tổn đi lượng Dương khí của Thanh Bình.

Lượng Dương khí của Thanh Bình bây giờ quá nhiều, nếu hắn không chịu xả ra thì e rằng không đến một năm nữa, Thanh Bình cũng không chống đỡ nổi.

Mặt khác, Thanh Bình dù tổng thể nhìn thì rất cường đại nhưng thực tế hắn lại không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào cả, chỉ có vài động tác cơ bản mà thôi. Cũng không trách được hắn, trong suốt hai mươi năm qua hắn tu tập nội công là chính, nào có thời gian mà luyện tập võ kỹ được.

Vậy nên trận đối chiến này với Khương Hy thì tương đối nhẹ nhàng. Đối mặt với từng quyền đầy nội lực đó của Thanh Bình, Khương Hy liền xuất ra Lưu Thủy quyền pháp mà chiến với hắn.

Quyền và quyền, mặt nước liền dao động kịch liệt mà bắn lên không trung, ánh cầu vòng khẽ hiện ra.

Phải đến gần một tiếng đồng hồ sau, trận chiến mới kết thúc.

Thanh Bình đứng bên bờ hồ mà thở hổn hển, khí thế của hắn hao hụt đi rất nhiều nhưng ở một góc độ nào đó, Dương khí của hắn cũng đã suy giảm đi không ít, đây là chuyện tốt.

Đột nhiên, hắn khẽ nhìn về mặt hồ rồi cười một tiếng đầy sáng khoái. Từ dưới đó, một bóng người liền hiện ra, người đó chính là Khương Hy.

Vào những giây cuối cùng kia, Thanh Bình liền vận toàn lực xuất ra một quyền cực cường đại, Khương Hy dù đã nhìn ra nhưng cũng khó mà tránh được, cuối cùng hắn liền vận toàn lực lên mà tấn đi lực đánh. Dư lực phóng ra liền ép hắn rơi xuống hồ.

Nhìn thấy hắn, Thanh Bình liền nói:

“Trận này, ta thắng”.

Khương Hy không để tâm, cũng không nhìn hắn mà đáp:

“Tùy ngươi”

Thanh Bình cười không nói, trong lòng thâm nghĩ:

“Khương đại phu còn nhỏ tuổi như vậy mà thực lực đã đến bậc này rồi, tương lai tiền đồ rộng mở a”

Khương Hy đương nhiên không biết Thanh Bình nghĩ gì, bởi vì hắn thật là không để tâm đến. Bởi qua trận vừa rồi hắn cũng gặt hái được không ít thứ tốt. Ít nhất là cảnh giới hiện tại của hắn đã được đánh vững chắc hơn rồi.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn liền đổi mà nhìn về gần đó, một đoàn người liền xuất hiện, trên mặt mang theo một vẻ khẩn trương.

Trận chiến vừa rồi của hai người thanh thế tuyệt đối là rất to, trong Thanh phủ không ai là không nghe được cả, bởi vậy mới kéo nhau mà đến chỗ nơi phát ra. Nào ngờ đích đến lại chính là cấm địa của Thanh phủ.

Dĩ nhiên, những người có thể đến được đây đều là những người thân cận với Thanh Bình. Thanh phu nhân cũng có trong số đó, thấy bộ dáng chật vật của Thanh Bình, nàng liền hoảng hốt mà nói ra:

“Lão gia, ngươi không sao chứ?”

Thanh Bình xua tay cười nói:

“Không hề gì, không hề gì”

Dẫu thế, Thanh phu nhân vẫn rất kiên quyết mà hỏi thăm đủ đường, nét lo lắng không có dấu hiệu giảm chút nào. Thanh Bình cũng thoải mái mà đáp làm cho nàng có chút ngạc nhiên, bởi hắn quá khác ngày thường.

Kỳ thực vào những ngày bình thường, Thanh Bình rất áp lực khi phải đè nén Dương khí trong cơ thể mình, tự nhiên đối với Thanh phu nhân liền thiếu đi sự quan tâm, nay Dương khí đã hao đi, hắn tự nhiên tốt hơn hẳn. Trong suốt hai mươi năm qua, hôm nay có lẽ là ngày hắn thoải mái nhất.

Ở một bên, Khương Hy liền vô tình mà thành người vô hình giữa hai người, dù sao cũng đã xong chuyện quan trọng rồi, hắn liền cáo lui.

Nhưng cuối cùng thì bị Thanh Bình giữ lại mà ăn trưa, hắn tự nhiên... không từ chối, vì bụng của hắn từ đêm qua đến giờ đã chịu cảnh bỏ đói cũng được một đoạn thời gian rồi.

Mặt khác, bộ đồ ướt của hắn cũng đã được thay ra, Thanh phu nhân liền đưa cho hắn một bộ y phục của Thanh Bình, hắn liền tiếp nhận. Thanh Bình thân là người luyện võ, y phục của hắn mặc rất thoải mái, rất dễ hoạt động, Khương Hy đại khái vẫn rất là vừa lòng.

...

...

Buổi trưa rất nhanh mà trôi qua, y phục của Khương Hy cũng đã được hong khô kỹ càng, hắn liền thay đổi lại rồi nhanh chóng mà trở về Lâm phủ.

Thời điểm hắn trở về cũng vừa vặn tất cả mọi người đều đã tập trung ở đại sảnh.

Đại sảnh lúc này gồm có một nhà ba người của Lâm Lạc Viễn, lão quân gia, Điền đại phu cùng với Lâm. Lâm thì bị gông gô vào cổ mà quỳ giữa đại sảnh, những người còn lại thì an vị mà ngồi trên ghế riêng của mình. Còn lão quân gia thì an tĩnh mà đứng sau Lâm Lạc Viễn, ánh mắt lão khẽ biến đổi, không biết là đang nghĩ gì.

Sắc mặt của Lâm Thanh Đình có chút tái nhợt lại, hắn nhìn về phía Điền đại phu mà khó hiểu. Không biết vì lý do gì mà Điền đại phu lại phát lệnh triệu

tập toàn bộ bọn họ tập trung lại đây nhưng bọn họ quả thực rất bất an, kể cả Lâm Lục Viễn.

Sắc mặt hắn cũng không khá hơn là bao, hắn liền khề liếc mắt nhìn tấm lệnh bài ở trên tay Điền đại phu, thầm mắng:

“Khốn kiếp, là ai nói cho lão biết công dụng của tấm lệnh bài đó?”

Đúng vậy, Điền đại phu đã dùng tấm Thông Hành lệnh này và cưỡng chế toàn bộ Lâm phủ, bắt toàn bộ mọi người tập trung lại đây. Hành động này của lão cũng đã chấm dứt đi quyền hạn của Lâm Lục Viễn, ít nhất là trong khoảng thời gian này. Vậy nên, chủ vị liền thuộc về lão.

Tình huống ở sảnh nhìn qua thì chỉ có sự yên tĩnh lạ thường nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, tình huống hiện tại thật áp lực đến cực nào.

Giữa lúc này, thanh âm Khương Hy đột nhiên mà xuất hiện.

“Lâm Thanh Đình, người đã biết tội chưa?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thu cục (1)

Thanh âm của Khương Hy không lớn nhưng lại tựa như thiên lôi mà vọng vào trong tai Lâm Thanh Đình, sắc mặt hắn liền tái nhợt lại mà quát:

“Họ Khương, người nói bậy”.

Lâm Thanh Đình quay ngang quay dọc mà tìm lấy thân ảnh của Khương Hy nhưng kết quả lại không nhìn thấy ai cả, hắn liền như nằm mộng, còn ngỡ rằng là nghe lầm. Nhưng không, ở đây ai cũng như hắn cả.

Lâm Lục Viễn nghe thấy thanh âm liền giật mình nhưng rất nhanh hắn liền trấn định lại, không giống như con trai, tố chất tâm lý của hắn vẫn còn tốt lắm.

Lâm phu nhân sắc mặt càng tái nhợt hơn mà nhìn quanh. Nàng vốn đã tiêu tụy vì tình trạng của Lâm Thanh Đình rồi, nay lại còn nghe lời cáo buộc này, nàng thật chịu không nổi.

Nếu nói người bình tĩnh nhất ở đây là ai thì có lẽ là Điền đại phu, bởi lão đã biết trước rồi, chỉ là lão không biết hắn sẽ lựa chọn xuất hiện như thế nào mà thôi.

Nhưng rất nhanh, nghi vấn của lão rất nhanh liền có kết quả. Từ trên trời, một bóng người đột nhiên xuất hiện, từ từ mà bước xuống. Đúng vậy, là từ từ bước xuống, hai tay khoan thai bất chéo sau lưng mà đi xuống, cứ như là bước xuống cầu thang vậy.

Bóng người càng gần, thân phận liền rõ, đó chính là Khương Hy. Bầu trời vốn dĩ là một mảnh hư không, nào có thứ gọi là bậc thang mà bước. Nhưng hắn đứng thật là bước xuống, bởi vậy mới chấn động.

Không ngoài dự đoán, trông thấy cảnh này, Lâm Thanh Đình liền ngã ra mặt đất, sắc mặt như không thể tin được. Lâm phu nhân thì tái nhợt hẳn đi, Lâm Lục Viễn thì một mặt chấn kinh mà nhìn hắn. Lâm gia một nhà ba người biểu hiện phải nói là phong phú vô cùng.

Quang cảnh này chính là thứ mà Khương Hy muốn thấy, hắn muốn thấy biểu hiện của những kẻ sắp bước chân vào tử môn quan này sẽ như thế nào. Bởi vậy hắn mới chọn cách xuất hiện một cách khoa trương đến thế.

Đời trước hắn giết đương nhiên không ít, có ai trở thành Nguyên Anh lão tổ mà không kinh qua sinh tử chứ, thậm chí Nguyên Anh lão tổ giết so với người khác còn muốn nhiều hơn.

Nhưng không rõ vì lý do gì mà ký ức của Khương Hy về việc đó lại rất nhạt. Kỳ thực ký ức của hắn vào thời gian gần đây đột nhiên nhạt dần đi mà làm hắn hoảng sợ một phen.

Về sau hắn mới phát hiện ra một điểm rằng, linh hồn của hắn đã hoàn tất dung hợp rồi, đã hoàn toàn hợp nhất với cơ thể này rồi. Những ký ức hay bất cứ thứ gì có thể gây tổn hại đến cơ thể hắn liền sẽ bị đào thải đi.

Vô hình chung, tình thế này lại đẩy hắn đến một vị trí đáng sợ hơn rất nhiều. Bất kể hắn có nhớ hay đã quên thì nhân quả vẫn sẽ tiếp tục, nếu còn nhớ, có lẽ hắn sẽ làm chút chuẩn bị, còn nếu không, phiền phức bức nhiên sẽ lớn.

...

Không bao lâu sau, hấn liền xuất hiện ở một bên Điện đại phu. Ngay lúc hấn ổn định được thì cũng là lúc đôi bàn tay hấn khẽ run nhẹ lên.

Để diễn một cảnh này, hấn phải thôi thúc Đạp Vân Bộ liên tục đến độ mà rã hết cả chân. Cũng vì thế mà toàn bộ hai mươi một tia linh lực trong người hấn liền hao đi mất, nếu không có hai mươi tia pháp lực còn lại chống đỡ thì e rằng hấn đã gục rồi.

Nhưng nếu xét đến kết quả thì như vậy cũng đáng, bởi hấn đã thành công chấn nhiếp tinh thần của Lâm gia, như vậy mọi chuyện sau liền dễ hơn rất nhiều.

Toàn trường tĩnh lặng đi, giữa lúc này, Lâm Lục Viễn liền cắn răng mà nói ra:

“Khương đại phu, lời không thể nói bậy”

Khương Hy nhìn hấn cười nói:

“Vậy Lâm đại nhân nói xem, ta nói bậy chỗ nào?”

Lâm Lục Viễn nghe vậy liền chần chừ không nói, hấn nào biết được Khương Hy nói bậy ở chỗ nào cơ chứ. Hơn nữa, hấn đương nhiên nhận ra ý đồ thực sự của Khương Hy là gì, hấn mà nói ra thì chính là tự mình tìm đường chết.

Một chiêu ‘người không biết thì không nói’ này hấn đã kinh qua nhiều lần rồi, nếu chỉ có vậy thôi mà muốn lừa hấn thì quá ngây thơ rồi.

Hấn liền hít mát lại mà nhìn Khương Hy, hấn muốn xem thử thiếu niên nhân này sẽ làm ra hành động như thế nào nhưng hấn lại quên một điều rằng, hấn kinh qua không có nghĩa là người khác cũng như hấn.

Ở một bên, Lâm Thanh Đình phần nộ đến cực điểm mà lên tiếng:

“Họ Khương kia, nguoi đừng có mà vu oan”.

Ánh mắt Khương Hy liền lướt qua một tia tinh quang, hấn cười đáp:

“Ta vu oan nguoi chỗ nào?”

“Còn không vu oan, ta rõ ràng...”

“Đinh nhị, im miệng”, Lâm Lục Viễn đột nhiên quát lên làm cả Lâm Thanh Đình cùng Lâm phu nhân giật mình.

Không đợi hai người phản ứng ra sao, hấn liền nghiêm khắc nói:

“Đây không phải chỗ để nguoi lên tiếng”

Sau đó hấn liền quay sang Khương Hy nói tiếp:

“Bản quan là người công minh, nếu Khương đại phu đã cho đó là thật thì hãy giải thích đi, để mọi người ở đây đều được nghe”.

Nghe vậy, Khương Hy không khỏi khen ngợi, chón quan trường quả nhiên bản tính, diễn hay như thật. Không chỉ Khương Hy mà đến Điện đại phu cũng âm thầm mà khinh bỉ Lâm Lục Viễn.

Trước đây lão toàn tâm mà để ý đến bệnh nhân, tự nhiên không quản Lâm Lục Viễn thế nào, cho đến dạo gần đây khi quan hệ giữa Khương Hy và Lâm Lục Viễn đột nhiên xấu đi một cách bất thường, lão mới để tâm đến.

Càng để tâm lão mới nhận ra rằng Lâm Lục Viễn nói dối một cách trắng trợn mà còn không biết xấu hổ là gì, lão liền tức giận. Mắng hấn là ăn cháo đá bát cũng không sai.

Khương Hy đối với phản ứng của Lâm Lục Viễn cũng không có gì ngoài ý muốn cả, hấn liền đáp:

“Vậy ta sẽ để hấn giải thích”.

Nói xong, hấn liền đưa tay về phía Lân đang ở giữa đại sảnh. Ngay lập tức, toàn trường liền chú ý vào kẻ đang bị gô kia.

Lân liền đỏ mặt hột hết cả lên, mặc dù đã biết trước nhưng hấn không tránh khỏi cảnh bị ngọp. Hấn mặc dù đề phòng Lâm Lục Viễn nhưng cũng không có nghĩa hấn sẽ dám nói trước mặt người.

Nhưng hấn buộc phải nói, nếu không, tình cảnh của hấn tuyệt đối sẽ rất thảm. Đêm đó đối với hấn đã trở thành một cơn ác mộng, một cơn ác mộng khiến hấn mỗi đêm đến đều không dám ngủ.

Điện đại phu thấy hấn có chút hơi do dự liền nói:

“Lân, ngươi nói đi, lão phu sẽ chủ trì giúp ngươi”

Nghe vậy, Lâm liền hít một hơi thật sâu mà thở ra rồi nói:

“Sự tình ám sát công... Khương đại phu đêm đó là chủ ý của Lâm thiếu gia, ta... chỉ làm theo lệnh mà thôi”.

Sắc mặt Lâm Thanh Đình liền tím tái lại mà quát:

“Nói bậy, ta sai ngươi bao giờ?”

Lâm phu nhân lúc này cũng không nhịn nữa mà tức giận lên tiếng:

“Lân, ngươi dám vu khống con trai ta, bình thường con trai ta chiếu cố ngươi thế nào mà ngươi lại dám lấy oán báo ân”

Nghe vậy, Lâm liền cười khẩy, hần nói tiếp:

“Chiếu cố? Ý của Lâm phu nhân là lấy mẫu thân ta ra để đe dọa sao?”

Sắc mặt Lâm Thanh Đình liền tái nhợt hẳn đi, phối hợp cùng với thể trạng hần bây giờ thì trông không khác gì một tên bệnh tật đầy mình cả.

Khương Hy lúc này mới nói:

“Lâm đại nhân nghĩ thế nào về chuyện này?”

Lâm Lục Viễn có chút cứng đờ, hần không nghĩ Lâm sẽ lại quay lưng ra đâm cho hần một dao, bây giờ hần liền có cảm giác mọi thứ đang dần tuột ra khỏi tầm tay của mình vậy. Nhưng hần cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần mà đáp:

“Khương đại phu có bằng chứng gì không? Lời của một tên thù phạm không thể tin được?”

Khương Hy liền cười cười lắc đầu mà nói:

“Lâm đại nhân không phải có chút vội vàng rồi sao, Lâm còn chưa chính thức bị phán xét là thù phạm đâu”

Lâm Lục Viễn nghe vậy liền hừ lạnh một cái, đột nhiên hần liền nghĩ đến chuyện gì đó, hần liền híp mắt nhìn Khương Hy mà nói:

“Không lẽ... Khương đại phu không có bằng chứng?”

Lời vừa ra, sắc mặt Lâm gia liền đổi, bọn hần bất giác mà nhìn về phía Khương Hy. Lâm Thanh Đình lại không dám nhìn thẳng, hần là thù phạm thật sự, chưa kể hần hiện tại rất sợ, không phải vì bị vạch trần mà là vì cảnh trước đó.

Quang cảnh một bước hạ phàm đó quá chấn động, hần không nghĩ một con người bình thường nào lại có thể làm được như thế cả. Nếu có thì e đó là tiên nhân rồi.

Nghe vậy, Khương Hy liền bật cười, hần nói:

“Đúng, ta không có bằng chứng nhưng sẽ có người có”

Lâm Lục Viễn có cảm giác không đúng, theo ánh nhìn của hần, thiếu niên nhân này không hề có chút lo lắng nào khi nói ra những lời tựa như bắt lợi cho bản thân như vậy, tựa như biết rằng mình chắc chắn sẽ ‘thắng’ vậy.

Hần còn muốn nói một điều gì đó thì ngay lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh.

Không gian liền bị đông cứng lại, một đạo uy áp khổng lồ từ bầu trời liền ép xuống, một thanh âm tràn đầy khí lực phát ra mà vang vọng toàn Lâm phủ:

“Lão đạo Đồ Lư xin ra mắt Điện đại phu”

Thanh âm vang vọng không chỉ ở Lâm phủ mà lan ra toànkhu vực quanh đó, dân chúng ở bên đường nghe được liền bất giác mà nhìn về hướng bầu trời.

Bọn họ liền tức tốc mà quỳ xuống, hoảng sợ mà vái lạy, có người mừng rỡ kêu to:

“Tiên nhân xuất thế, tiên nhân xuất thế”

Trên bầu trời cao kia liền là một lão nhân thân mang đạo bào, râu tóc bạc trắng, dáng vẻ bất phàm, tiên phong đạo cốt, đặc biệt, dưới chân lão chính là một cây phi kiếm. Lão nhân này là đang ngự kiếm phi hành. Theo như trong sách, đây chính là bộ dạng của tiên nhân.

Quang cảnh này phải nói là cực kỳ khoa trương, cực kỳ bất mắt. Toàn bộ Lâm phủ liền chấn động, nhao nhao mà quỳ xuống vái lạy. Lâm Lục Viễn ngay lập tức hoảng sợ, hai đầu gối nhanh chóng liền chạm đất, thân người hần khẽ run lên.

Cùng là hoảng sợ nhưng đối với một số người lại mang một ý nghĩa khác, với Lâm Lục Viễn lại càng khác. Ở Linh Vân trấn, hẳn có lẽ là người duy nhất biết được tiên nhân có hình dạng ra sao, được gọi thế nào. Cũng vì biết nên hẳn càng hoảng sợ

Người khác tập trung hẳn là vào lão nhân tiên phong đạo cốt tựa tiên nhân kia nhưng hẳn tập trung lại là vào câu nói của lão.

‘Ra mắt Diền đại phu’ là có ý tứ gì, một tu sĩ ngự kiếm phi hành vốn dĩ đã siêu thoát phàm nhân lại đi dùng lễ mà đối đãi với Diền đại phu, như thế có ý nghĩa gì cơ chứ?

Như thế có nghĩa là địa vị của Diền đại phu tuyệt đối kinh người. Thậm chí là hơn xa cả tưởng tượng của hẳn.

Lâm Lục Viễn lúc này bỗng nhiên có cảm giác xấu, hẳn bất giác thầm nghĩ:

“Lần này e rằng xong rồi”.

...

...

Lão nhân cũng không vì chút tung hô này mà nán lại bầu trời lâu, lão liền lách người một cái mà đột ngột xuất hiện ngay giữa đại sảnh, phi kiếm cũng rời chân mà lượn lơ quanh thân.

Diền đại phu lúc này liền đi đến, hành lễ mà nói:

“Đô đại nhân quá lời, ta chỉ là kẻ phàm phu tục tử, nào dám nhận lễ của ngài chứ”

Lão nhân gọi Đô Lư kia khẽ liếc mắt nhìn lệnh bài trong tay lão mà khách khí đáp:

“Diền đại phu xin chớ khách sáo, lễ này ngài hoàn toàn xứng đáng. Chưa kể, việc lần này ngài lập được đại công rồi, lão đạo nào dám quá lời”.

Nói xong lão liền nhìn về phía sau lưng Diền đại phu, ở đó là Khương Hy. Giống như những người khác, hẳn cũng đang hành lễ nhưng có một điểm lại khác những người còn lại, đó là hẳn không quỳ.

Ở tron mắt một số người, đó là bất kính nhưng Khương Hy từng là Nguyên Anh lão tổ, mắt nhìn của hẳn tự nhiên rất cao, tâm cũng rất ngạo. Mặc cho hiện tại tu vi của hẳn không còn như trước nhưng như thế cũng không ảnh hưởng đến chuyện kính hay là không.

Thân là Nguyên Anh lão tổ, lễ có thể làm nhưng quỳ thì tuyệt đối không. Đây chính là cảm kỵ ở tầng cấp này.

Đô Lư thấy hẳn không quỳ đương nhiên rất ngạc nhiên, lão liền cố tình phóng ra chút uy áp mà phóng linh thức quét tới. Dưới uy áp cực đại này, hai thái dương hẳn liền đỏ mọng hơi hột.

Dù cho linh thức của hẳn đồng cấp có mạnh đến đâu đi chăng nữa thì trước mặt lão nhân Trúc Cơ cảnh này, hẳn liền vô lực, mặc cho lão muốn làm gì thì làm, muốn tra gì thì tra.

Một lát sau, lão âm thầm gạt đầu mà nghĩ:

“Khí độ không tồi, xương cốt rất tốt, dung mạo... xuất chúng. Không hổ danh chút nào, chỉ tiếc rằng, hẳn... lại là phàm nhân”

Linh thức của lão rất mạnh nhưng mạnh đến đâu cũng đều nằm trong dự tính của Khương Hy, lão không tra xét qua được Ân Căn phù.

Cách đây vài phút, khi mọi người hốt hải mà vái lạy thì hẳn đã nhân cơ hội không ai để ý mà sử dụng Ân Căn phù, che lấp đi linh căn của mình. Bí mật của hẳn tạm thời xem như an toàn nhưng kể từ bây giờ, hẳn liền bắt đầu bước vào cuộc đua với thời gian.

Hẳn chỉ có một tiếng đề rời khỏi nơi đây, nếu không hẳn liền bại lộ.

Kiểm tra Khương Hy xong thì lão cũng không ngừng lại, lão liền một đường mà quét hết toàn bộ những người trong sảnh. Lão quả gia tuổi đã cao, dưới áp lực ban nãy vốn dĩ chống không nổi, nay lại bị linh thức phóng tới mà thần kinh chấn động đến ngất đi.

Đô Lư đương nhiên không đề ý, chỉ là một phàm nhân mà thôi.

Cho đến khi linh thức của lão quét tới Lâm Thanh Đình, lão liền khựng lại, hừ lạnh một tiếng, ánh quang liền hiện. Một tiếng ‘cộp’ liền kêu lên.

“AAAAAAAAA...”, Lâm phu nhân đột nhiên la lên một tiếng thất thanh, sắc mặt nàng tái xanh lại. Hai mắt như muốn trợn hết ra ngoài mà nhìn vật trước mặt. Hai tay, thậm chí là toàn thân nàng đều run lẩy bẩy, nàng kích động mà nhìn về... thủ cấp của Lâm Thanh Đình.

Nàng khóc nức lên, hơi thở khó thông, hai mắt như nhòe dần rồi ngã ra mặt đất. Nàng liền ngất đi.

Toàn đại sảnh im bất hẳn, Lâm Lục Viễn liền trắng toát cả người lên, không hiểu vì lý do gì. Đô Lư đưa tay ra khẽ vẫy một cái, toàn thân Lâm Thanh

Đình đường như có chút động dậy, một thứ gì đó liền xuyên qua thân thể hắc mà thoát ra ngoài, xuất hiện trước mặt thế nhân.

Nhìn thấy thứ đó, Lâm Lục Viễn không biết tình huống thế nào, lắp bắp nói:

“Đó... đó... là... thứ gì?”

Đô Lư hừ lạnh, nói:

“Thực Thủy trùng chúa... Đừng nói với ta là ngươi không biết”

Sống lưng Lâm Lục Viễn đột nhiên liền phát lạnh cả ra, toàn thân hắc run rẩy mà nói:

“Ta... ta thật... không biết”

“Không biết?”, lão hừ lạnh một tiếng, ngón tay lại khẽ động.

Một vật nhỏ liền bay ra từ y phục của Lâm Lục Viễn, tình cờ thay... chính là một miếng ngọc bội. Lâm Lục Viễn có chút chấn kinh bởi hắc không nhận ra miếng ngọc bội đó từ đâu mà có.

Nhưng Đô Lư cũng không để cho hắc trả lời, bởi lão lần này lại động, kiếm quang lại hiện, thủ cấp lại rơi. Lần này, đối tượng là Lâm Lục Viễn.

Đến lúc này, sắc mặt của Điền đại phu cũng không được tốt lắm, Khương Hy liền nhanh chóng mà đỡ lấy lão, ánh mắt nhìn về phía hai cái xác kia, trong lòng liền thâm lắng:

“Cái tên này không thể gọn gàng hơn được sao?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thu cục (2)

Hai cha con Lâm Lục Viễn chết đi mang đến một cỗ áp lực vô hình lên những người còn lại ở đây. Gọi là thế nhưng những người còn tỉnh táo ở đây cũng chỉ còn Khương Hy, Điền đại phu và ngoài ý muốn là Lân.

Lân vốn dĩ bị gô cổ, toàn thân người hắc luôn trong trạng thái bị ghìm xuống mặt đất, tự nhiên không thể thấy được tràng cảnh vừa rồi nhưng lúc hắc ngẩng đầu lên thì cũng rất giật mình.

Khương Hy cũng có chút ngạc nhiên với tổ chất tâm lý của hắc nhưng nghĩ tới những tháng ngày bị tra hình ở trong ngục cùng đêm đó bị Sắc Dục thiên hành hạ ra, Lân quả thực có điểm hơn người.

Khương Hy nhìn vào hai cái xác kia xong liền quay sang nhìn Đô Lư mà nói:

“Đô đại nhân không phải hơi quá tay rồi sao?”

“Quá tay?”, Đô Lư nghe vậy liền nhìn sang hắc. Ánh mắt ngoài ý muốn mang đầy thương thức.

Ở góc độ của hắc, tu sĩ giết người là chuyện bình thường, hơn nữa giết người có tội lại càng bình thường hơn. Nhưng ở góc độ phạm nhân thì lại khác, nhìn thấy người chết thì ít ra cũng nên như Điền đại phu và Lân.

Nhưng Khương Hy thì hắc quá điềm tĩnh, hai mạng người trong chớp mắt liền mất đi mà hắc vẫn không có lấy một chút chớp mắt nào, tựa như chuyện đó không có gì đáng ngạc nhiên cả. Bởi vậy Đô Lư cực kỳ thương thức hắc, nhưng cũng vì vậy mà lão thờ dài.

“Chỉ tiếc vẫn là phạm nhân”, lão nói ra.

Sau đó lão lại nhìn hắc mà nói tiếp:

“Bọn hắc đều có tội, có tội thì nên chết. Ngươi hiểu rồi chứ?”

Khương Hy gật đầu, nói:

“Đã hiểu”.

Thấy vậy, Đô Lư liền ngạc nhiên, không nghĩ tới thiếu niên nhân trước mặt này lại nhanh nhạy đến thế, mới nói một câu mà đã hiểu ý rồi. Bất chợt, lão liền nghĩ đến những tin đồn trước kia về hắn.

Có một điều mà Khương Hy không hề biết, đó là lúc còn ở kỹ viện, danh tiếng của hắn phi thường lớn. Lớn đến độ có thể sánh ngang với đệ nhất mỹ nữ của Nam Thành là Chiêu Hồng Nan.

Cũng khó trách được bởi hắn chính là đệ nhất kỹ nam, là người đầu tiên và cũng là người duy nhất của kỹ viện cho đến tận bây giờ. Thời điểm đó, kể cả tu sĩ lẫn phẩm nhân mặt ngoài đều là khinh bỉ hắn, làm mất mặt nam nhân nhưng bên trong thì khó ai nói được.

Đã là người, sao có thể thoát ra khỏi hai chữ tò mò cơ chứ. Đô Lư lúc đó cũng tính là một người, lão từng âm thầm đi xem thử một lần, lão muốn xem thử, kỹ nam có bộ dáng tựa thế nào.

Trùng hợp thay thời điểm lão bắt gặp là lúc hắn đang hoan ái với nữ nhân nào đó, gọi là vậy nhưng thực chất là hai tay hắn bị trói vào đầu giường, hai mắt thì bị băng vải che kín đi.

Nữ nhân kia Đô Lư tự nhiên nhận ra bởi phu quân của nàng danh tiếng không nhỏ. Qua dò xét linh thức, lão liền biết rằng danh tiếng của hắn cũng chỉ như phù du mà thôi. Bởi lúc đó lão đã thấy được ánh mắt của hắn qua lớp vải kia, một ánh mắt vô hồn như đã buông xuôi tất cả.

Dù ở bất kỳ vị trí nào đi nữa, một khi bản thân đã buông xuôi thì kể cả độ cao của người có cao đến đâu, danh tiếng có thịnh đến mấy thì cũng vô dụng cả thôi. Cho đến ngày hôm nay, Đô Lư lại một lần nữa nhìn thấy thân sắc của hắn, lão liền ngạc nhiên bởi hắn quá hữu khí hữu thần, chưa kể tính cách lại ôn trọng và chín chắn hơn hắn.

Bất giác, lão nhìn hắn mà bật cười lên, Khương Hy liền có chút khó hiểu mà nhìn lão.

Trong thời gian đó, Điền đại phu ở một bên cũng đã lấy lại chút tinh thần, lão nhìn đại sảnh qua một lượt mà khẽ nhấm nhắt lại, tựa như đang mặc niệm vậy.

Sau đó lão lại nhìn Đô Lư mà nói:

“Đô đại nhân, ngài có thể giải thích cho ta chứ?”

Đô Lư nghe vậy liền gật đầu, lão nói:

“Điền đại phu, mời”

Điền đại phu gật đầu, theo lão mà đi ra ngoài. Ở đây không phù hợp để nói chuyện, ở một nơi đầy mùi máu tanh thế này, hứng thú dù có cao đến đâu cũng khó mà nói nên lời nổi.

Khương Hy thì không vội, hắn đợi hai người ra ngoài xong liền giúp Lâm giải trừ đi gông gô cổ. Được giải thoát, Lâm liền vui mừng mà đứng dậy vờn vai, nhưng hắn cũng không dám làm lâu quá, bởi Khương Hy còn đứng ở đấy, chủ vị còn chưa đến lượt hắn.

Khương Hy thấy hắn vậy cũng không nói gì, liền trực tiếp đi ra ngoài, bỏ mặc hắn đứng đấy.

Lâm thấy vậy liền có chút chần chừ, đi theo Lâm phủ nhiều năm, hắn tự nhiên biết cách đọc biểu hiện người đối diện như thế nào.

Từ biểu hiện của Khương Hy, hắn liền hiểu, hắn bây giờ có hai lựa chọn. Một là tự do, hai là đi theo.

Ở trường hợp này, hầu hết mọi người đều sẽ chọn cái đầu, ai mà lại không muốn được tự do cơ chứ nhưng hắn lại không nghĩ như vậy. Khương Hy đối với hắn quả thực rất khủng bố nhưng đi theo Khương Hy có khi lại là chuyện tốt.

Nếu hắn được tự do mà trở về, hắn tự nhiên sẽ bắt đầu một cuộc sống rất bình đạm như bao người khác nhưng đến tận cuối đời, hắn vẫn sẽ bình đạm như thế.

Hắn có cảm giác rằng nếu hắn ra khỏi đại sảnh này, theo bóng lưng kia, hắn liền có thể bước vào một thế giới khác, bước xa khỏi cái mộng tưởng bình đạm kia.

Thế là hắn không suy nghĩ gì nữa mà trực tiếp chạy theo, vừa chạy vừa gọi

“Công tử, đợi tiểu nhân”

Khương Hy liền dừng bước chân, quay lại mà nhìn. Lâm nhanh chóng mà chạy lại, vẻ mặt tươi cười mà nhìn hắn. Lúc này, Khương Hy mới chính thức nhìn rõ được mặt hắn.

Nếu đem so với người thường thì Lâm... rất giống với người thường, hắn không có điểm gì nổi trội hơn người khác cả, nếu có thì đó hắn là làn da đen rạm cùng với... linh căn của hắn.

Đúng vậy, Lân có linh căn, vậy nên Khương Hy mới quyết định thu thập thay vì giết hấn.

Khương Hy lên tiếng nói:

“Không hối hận?”

Lân liền gật đầu lia lịa mà nói:

“Công tử, ta không hối hận”

“Vậy sao”

Khương Hy nói, từ sâu trong ánh mắt hấn liền hiện lên một tia quang mang đỏ hồng, Lân bất giác liền dựng tóc gáy lên mà lùi ra phía sau, sắc mặt khấn trương đến cực điểm.

Nhưng hấn chợt nhận ra gì đó mà nhắm chặt mắt lại, hai tay nắm chặt lấy vạt áo, sống chết liền không di chuyển nữa.

Khương Hy thấy vậy liền bật cười lên, quay lưng mà đi đến chỗ Diên đại phu. Lân nghe vậy liền hé mắt ra nhìn, phát hiện hấn đã đi liền khẽ thờ ra một hơi nhẹ nhõm rồi chạy theo.

...

...

Lúc Khương Hy cùng Lân đến nơi thì trùng hợp cũng đến đoạn Đô Lư đưa miếng ngọc bội lên mà giải thích với Diên đại phu, lão nói:

“Diên đại phu, tên tiểu tử kia chết ngài cũng đã rõ lý do rồi, thân mang trùng chứa trong người, hấn đương nhiên là mầm mống gây bệnh. Còn về miếng ngọc bội này thì ta muốn hỏi ngài một câu”.

Diên đại phu gật đầu đáp:

“Đô đại nhân cứ nói”

Đô Lư cười nói ra:

“Diên đại phu biết bao nhiêu về giới võ lâm?”

Diên đại phu nghe vậy liền trầm mặc lại một hồi rồi mới nói ra:

“Không nhiều nhưng trong giới võ lâm ta biết một môn phái, gọi là Linh Xà Môn”

Đô Lư nghe vậy liền gật đầu, tựa hồ rất thỏa mãn với câu trả lời đó, lão nói tiếp:

“Diên đại phu, người và môn phái này duyên số không cạn đâu, bởi miếng ngọc bội mà ta đang cầm đây chính là tín vật của Môn chủ Linh Xà Môn”

Diên đại phu liền giật mình mà nhìn miếng ngọc bội đó, lão bất giác hỏi:

“Vậy làm sao Lâm Lục Viễn có được nó?”

Đô Lư lắc đầu, cười nói:

“Ta không biết nhưng có một chuyện người nên biết”

Diên đại phu không đáp, chỉ dùng ánh mắt mà nhìn lão, chú tâm mà nghe tiếp. Đô Lư cũng không kéo dài lâu, lão nói:

“Linh Xà Môn... diệt môn rồi”

Diên đại phu lúc này liền chấn kinh, lão thất thố mà kêu:

“Diệt môn? Người không đùa?”

“Ta không đùa”, Đô Lư lắc đầu đáp

Diên đại phu không ngờ rằng, kẻ thù cũ năm xưa của mình nay đã bị diệt rồi, mà còn là thảm nhất trong số đó nữa. Theo quan điểm của lão, Linh Xà Môn quả thực rất mạnh, năm xưa lão mang theo không ít tu sĩ Luyện Khí cảnh mà đánh lên sơn môn của Linh Xà Môn.

Trận chiến đó lão thắng, toàn bộ tinh anh của Linh Xà Môn đều vẫn lạc, duy chỉ có lão nhân họ Cảnh là may mắn sống sót. Nhưng đổi lại, một nửa số

người theo lão năm đó cũng tử trận ngay tại chỗ, đó cũng là lần đầu tiên lão thấy nhiều ‘tiên nhân’ tử trận đến vậy.

Trong mắt lão, những tu sĩ đó được xem là mạnh lắm rồi mà còn bị Linh Xà Môn cứng đối cứng đến tổn thất hơn nửa, Linh Xà Môn liền có vấn đề tự ngao. Qua trận chiến đó, lão liền biết Linh Xà Môn không phải là loại môn phái muốn nói diệt là diệt được.

Vậy nên hôm nay nghe được tin diệt môn của Linh Xà Môn lão mới cảm thấy khó tin, nếu không phải là từ chính miệng của Đô Lư, có khi lão lại cho là hoang đường rồi.

Lão liền trầm mặc một hồi rồi nhìn Đô Lư mà nói:

“Là ai đã giết?”

Đô Lư lắc đầu nói:

“Ta không biết, mọi dấu vết đều đã bị xóa đi. Nhưng ta chắc chắn một điều rằng, người đó còn ở đây, ở ngay trong cái đại trận này”.

Khi Đô Lư nhắc đến đại trận, ánh mắt lão liền hiện lên một tia minh quang mãnh liệt, như lão đang nói về một thứ rất đáng tự hào vậy.

Điền đại phu suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp:

“Vậy Đô đại nhân định xử lý như thế nào?”

Đô Lư nghe vậy liền cười nói:

“Xử lý gì chứ, mục đích của ta đến đây đều đã xong rồi, chuyện còn lại tự sẽ có người lo”

Nghe vậy, Điền đại phu liền gật đầu, không nói gì thêm nữa. Ở một bên Khương Hy cũng tận lực mà an tĩnh nghe, đồng thời cũng âm thầm mà tính toán số thời gian còn lại. Mặt khác, hắn cũng nghe được câu cuối cùng của Đô Lư.

‘Mọi chuyện đều đã xong rồi’, đúng vậy, đã xong hết rồi.

Đô Lư vốn dĩ gọi hai cha con Lâm Lục Viễn là tội đồ nên đáng chết, đó là chuyện thường nhưng đối tượng nghe là Khương Hy, ý nghĩa tự nhiên khác.

Người đẩy Thủy Trùng chúa vào cơ thể Lâm Thanh Đình chính là hắn, giấu miếng ngọc bội kia vào trong áo Lâm Lục Viễn đương nhiên cũng là hắn.

Mục đích của hắn rất đơn giản, đó là ‘thay trắng thành đen’, hắn muốn đẩy hết mọi tội lỗi lên đầu hai cha con nhà này. Trùng hợp thay lại vừa vặn với ý của Đô Lư.

Đô Lư trấn thủ nơi đây đã được vài tháng, vài tháng này đối với tu sĩ Trúc Cơ như lão thì không có gì đáng kể nhưng lão lại là tu sĩ, tự nhiên vẫn cần tu luyện. Ở cái đất khi ho cò gáy này, linh khí tự nhiên không thể giúp lão chuyển tu hành được.

Bởi vậy lão mới thiết tha đợi Cốc Vũ, vì quá tập trung vào đó mà lão không hề phát hiện ra rằng có bát trân hiện thế, liền vô tình mà làm lợi cho Khương Hy.

Cũng chính vì thế mà lão muốn về Nguyệt Hải Thành, mà để làm được điều đó, lão cần phải tìm ra nguồn bệnh và thủ phạm. Tệ thay, Lâm Lục Viễn cùng Lâm Thanh Đình thỏa hai điều kiện này. Vậy nên bọn hắn mới chết.

Chuyện lão ra tay chắc chắn cũng không ai ý kiến gì hết, kể cả bên Nguyệt Hải Thành cũng vậy. Bởi lão đã đổ hết lên đầu Linh Xà Môn. Đội ngũ Linh Xà Môn ở trong đại trận tự nhiên lão biết nhưng cũng không để tâm làm gì, cứ cho là vô tình đi.

Nhưng giờ thì sao, đội ngũ kia thì chết mất xác, Lâm Lục Viễn cầm miếng ngọc bội thì cũng chết rồi, ai có thể đối chất với lão được chứ. Tính ra thì lão cũng thảm mà cảm tạ người đã đẩy cái cục này tiến triển đến mức này, một bước giết Linh Xà này quả nhiên... rất hay.

Khương Hy cùng Đô Lư không hện mà hợp, bất kỳ là tu vi gì, ở địa vị nào thì đã là tu sĩ, nhu cầu chỉ có một. Đó là tu hành, bất cứ thứ gì cản trở việc tu hành đều sẽ bị loại bỏ.

...

Đang nói chuyện, đột nhiên, Đô Lư liền nhíu mày lại, quay sang hướng về phía bụi rậm gần đó mà quát:

“Ai?”

Loạt xoạc, loạt xoạc. Từ trong đó liền có người đi ra.

Thấy vậy, Điền đại phu liền ngạc nhiên mà nói:

“Thanh gia chủ, sao người lại ở đây?”

Thanh Bình thấy Điền đại phu cùng Đô Lư ở đây liền nghiêm cẩn mà hành lễ, nói:

“Gia chủ Thanh gia xin ra mắt Đô tiên sư và Điền đại phu”

Nghe một tiếng ‘Thanh gia chủ’, người hiếu kỳ nhất ở đây dĩ nhiên là Lân. Hắn từ nhỏ đến lớn đều ở Linh Vân trấn, tên của Thanh gia chủ hắn đương nhiên biết, hơn nữa vị này còn là một sự tồn tại bí ẩn lớn nhất trong suốt ba mươi năm qua ở trấn. Nếu hắn không tò mò thì quả thực bất thường rồi.

Ngất nổi khi thấy Thanh Bình, sắc mặt Lân liền đại ra, bởi Thanh Bình quá trẻ, quá khác so với những gì hắn tưởng tượng ra được, hắn còn nghĩ ít nhất Thanh gia chủ phải to béo như Lâm Lục Viễn thì mới ra dáng phú hộ được nhưng rất tiếc, thực tế quá ‘phũ phàng’ với mộng tưởng của hắn.

Khương Hy tự nhiên phát giác ra bộ dạng của Lân ra sao, tự nhiên liền di chuyển nhẹ mà tránh xa hắn ra. Lân bây giờ là gia nô của hắn, tự nhiên hắn sẽ ‘luyện’ lại đằng hoàng sau, còn bây giờ hắn phải tránh cho mất mặt bản thân đã.

Nhìn thấy Thanh Bình, Đô Lư liền thay đổi, lão hòa ái mà nhìn hắn, nói:

“Bình tiểu tử, đã lâu không gặp, người đạo này ra sao rồi?”

Thanh Bình nghe vậy liền khiêm tốn đáp:

“Đô tiên sư còn nhớ đến quả thực làm ta vui mừng không ngờ. Những năm qua ta sống rất tốt”

Đô Lư liền gật gù, nói:

“Dù người không thể tu hành nhưng có thể sống tốt như hiện tại, cha người ở dưới tuổi vàng cũng có thể an tâm rồi”

Điền đại phu ở một bên nghe được đối thoại liền ngạc nhiên hơn nữa, lão không nghĩ đến hai người này vậy mà biết nhau. Không chỉ lão mà Khương Hy cũng thế, không chỉ ngạc nhiên mà hắn còn thầm nghĩ thiếu sót.

Kế hoạch ban đầu của hắn chính là để Thanh Bình đến, lấy uy thế cùng danh vọng của hắn mà đứng về phía mình, cộng đồng gây áp lực cho Lâm gia, kéo dài thời gian đến khi Đô Lư xuất hiện. Nào ngờ... Đô Lư đến sớm hơn dự kiến, đã thế lại còn quen biết cả Thanh Bình. Tính ra thì hắn đã có chút bỏ sót rồi.

Dù thế, mọi chuyện cũng đã xong hết thảy, hắn liền không quan tâm nữa. Quan hệ giữa Đô Lư và Thanh Bình là gì hắn cũng mặc kệ, không liên quan đến hắn. Chuyện hắn quan tâm nhất hiện tại đương nhiên là thời gian bởi hắn không còn nhiều nữa.

May mắn là, Đô Lư cùng Thanh Bình cũng chỉ hàn huyên vài câu thôi liền dứt, Đô Lư cũng có việc mà rời đi. Thanh Bình thì ở lại nói chút đôi chuyện với Điền đại phu.

Khương Hy liền thở ra một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

“Vừa kịp”

Ý nghĩ vừa trôi qua, tác dụng của Ân Căn phù cũng trôi đi mất. Khí thế của hắn trong vô hình liền có chút biến chuyển, bất giác làm Thanh Bình khẽ liếc mắt về hắn nhưng rất nhanh cũng liền tản đi.

Vừa rồi có thể là giây phút hồi hộp và gay cấn nhất kể từ lúc trùng sinh đến bây giờ của Khương Hy, chưa bao giờ mà thần kinh của hắn phải căng ra đến vậy cả. Chỉ cần chậm một chút thôi là mọi sự của hắn liền đổ sông đổ bể hết.

Nhưng nói thế nào đi nữa thì bây giờ cũng đã an toàn hết rồi, hắn cũng có thể nghỉ ngơi được một thời gian.

Nguyệt Hải Thành... cũng nên về rồi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tham thì thâm

Trời cao, mây ngát, ánh nắng chói chang. Phố xá nhộn nhịp, đông người qua lại trông tràn đầy sinh khí.

Tại một ngã tư nọ ở Nguyệt Hải Thành, quang cảnh cũng không thoát đi được vẻ nhộn nhịp kia. Giữa tiếng ồn ào đông đúc, một thanh âm của phụ nhân nào đó liên phát ra từ một cửa tiệm.

“Tiểu Hy tử, lấy cho ta ít thang thuốc trị phong hàn nào”

“Đại thẩm, chờ ta một chút”, Khương Hy cười đáp.

Hắn liền quay lại theo đơn mà bốc thuốc từ từng hộp gỗ ra rồi gói lại từng bao một, xong xuôi liền đưa cho vị phụ nhân vừa rồi. Tiếp nhận được gói thuốc, phụ nhân liền mỉm cười cảm ơn, đứng lại nói chuyện vài ba câu rồi mới chịu rời đi.

Cứ thế, hết người này lại đến người khác, người này dừng hỏi bệnh một chút, người khác dừng cũng tám chuyện một chút, cuộc sống của hắn cứ như vậy mà trôi qua một cách bình dị.

Lại nói, bây giờ hắn cùng Điền đại phu đã trở về Nguyệt Hải Thành rồi, còn Linh Vân trấn đã là chuyện của một tháng trước.

Ngày hôm đó, Linh Vân trấn như muốn bị đảo lộn hết cả lên. Lâm gia ba người thì hai chết một hóa điên, gia nhân trong phủ liên nhau mà thoát ly, quan phủ sầm uất mà trang nghiêm trước kia nay chỉ còn lại một mảnh tiêu điều, trông thảm vô cùng.

Không ai biết vì sao hai cha con Lâm Lục Viễn lại chết nhưng cũng không dám đào sâu, bọn họ không muốn bị liên lụy. Tự nhiên liền để mọi chuyện lại cho những người có thẩm quyền.

Tương chừng mọi chuyện sẽ nhanh được giải quyết nhưng không, cái chết của Lâm Lục Viễn đem lại phiền phức không nhỏ. Không có người nào kiểm soát giá cả, không có người nào thực hiện hoạt động trị an, không có người nào đứng ra xử lý phân tranh, Linh Vân trấn liền loạn.

Lâm Lục Viễn dù tâm tư thâm trầm, ăn cháo đá bát đi chăng nữa thì ở cương vị quan phủ, hắn vẫn làm rất tốt. Mất đi hắn, Linh Vân trấn liền mất đi một nút thắt quan trọng.

Trước tình huống đó, Nguyệt Hải Thành liền ban lệnh bổ nhiệm Thanh Bình làm quan phủ. Tin tức vừa ra, dân chúng cũng không có biểu hiện gì quá ngạc nhiên, dù sao danh khí của Thanh Bình ở Linh Vân trấn vẫn cao hơn Lâm Lục Viễn một đầu.

Mặt khác, vào ngày nhận chức, Thanh Bình cũng chính thức mà lộ diện trước bàn dân thiên hạ, điều này cũng gây nên không ít sóng gió. Lấy tri thức cùng nhân sinh quan của dân chúng trong trấn, bọn họ liền trực tiếp tôn Thanh Bình lên hai chữ ‘tiên nhân’, điều này cũng làm hắn có chút khó xử một đoạn thời gian.

Nhưng chung quy lại thì mọi chuyện vẫn tốt, Linh Vân trấn rất nhanh liền quay trở lại quỹ đạo cũ. Mặt khác, Thanh Bình còn có ý kéo dài quan hệ với Điền đại phu, tự nhiên liền phái thêm người tới để làm thuê nhưng đều bị lão từ chối.

Điền y quán vốn là một tiệm thuốc và cũng là một nơi yên tĩnh để lão tĩnh tâm, thêm một người lão liền không thích. Đây là chưa kể Khương Hy lần này còn mang Lân về theo. Trong những ngày đầu, Điền đại phu tự nhiên dành cho Lân sắc mặt không tốt một chút nào, phải hơn một tuần sau mới có thể làm lão quen dần được.

Bị từ chối, Thanh Bình cũng chỉ cười cười không phản ứng gì đặc biệt nhưng thiện chí của hắn vẫn đầy đủ. Hậu đãi của việc chữa trị cho Thanh Tiêu Nhi cũng đã được chuyển đến, mà bất ngờ nhất chính là trong đó có linh thạch.

Khương Hy nhớ đến ngày hôm đó hắn chỉ tận dụng một ít linh khí từ linh thạch để tu luyện thôi mà cũng đã bị Thanh Bình cho một sắc mặt không tốt rồi. Nên chuyện Thanh Bình gửi linh thạch lại hoàn toàn ngoài ý muốn.

Khương Hy liền đếm qua thì chốt lại được số lượng là hai mươi viên. Hai mươi viên này đương nhiên không thể so với số lượng ở dưới cái hồ kia nhưng với hắn bây giờ, có còn hơn không.

Điền đại phu giàu có là chuyện đương nhiên nhưng lão lại không có linh thạch. Không có linh thạch, Khương Hy liền không thể đem đi trao đổi tài nguyên tu luyện được. Bây giờ linh thạch đã có, hắn liền có thể đi Tây Thành một chuyến rồi.

Kèm theo số linh thạch đó chính là một phong thư mà trên đó lại chỉ đích danh người nhận là Khương Hy. Cầm phong thư trên tay, Khương Hy liền biết ai là người gửi, đáp án không xa đâu hết, đó là Thanh Tiêu Nhi.

Quan hệ giữa hắn và Thanh Tiêu Nhi ở một mặt nào thì cũng được tính là chỗ quen biết, gửi thư qua lại cũng là chuyện bình thường. Ngặt nỗi, chỉ có hắn mới cho là thế, còn Thanh Tiêu Nhi thì lại ưa thích hắn vô cùng.

Khương Hy không rõ độ ưa thích của Thanh Tiêu Nhi là đến đâu nhưng hắn có thể nhìn ra là tình ý. Khương Hy mặc dù ở đời trước lần đời này đều có thể nói là chưa từng yêu nhưng cũng không có nghĩa là hắn không thể nhìn ra.

Mà kể cả hắn không có nhìn ra thì phong thư này cũng đã thay chủ nhân nó mà thổ lộ hết rồi. Đọc xong, hắn liền thở dài ra một hơi.

Hắn vốn dĩ đã từng khéo léo mà từ chối rồi, hắn không gọi ‘nàng’ là Tiêu Nhi cô nương nữa mà lại gọi là Thanh công tử. Riêng điểm ấy thôi cũng nói lên rằng hắn không có ý với ‘nàng’

Nhưng tiếc rằng, nỗ lực của hần liền vô dụng. Thanh Tiêu Nhi vẫn cố chấp gửi phong thư kia. Kỳ thực, Khương Hy vẫn có thể quyết ý mà gửi lại một lời từ chối chính thức, gạt nổi, hần lại quá trọng hai chữ ‘nhân quả’ mà chần chừ không trả lời

Nhân khẩu tại Linh Vân trấn là tám năm đến sáu trăm người, trong số đó hần phát hiện ra hai người có linh căn, một là Lân, hai chính là Thanh Tiêu Nhi. Thanh Tiêu Nhi chỉ cần là phạm nhân, hần liền không để ý, nhưng ‘nàng’ lại có số mệnh làm tu sĩ, điểm này hần không dám đoán bừa được.

Khương Hy đã ‘sống’ ở trên đời này quá lâu, hần biết rất nhiều, chứng kiến cũng rất nhiều, nghĩ cũng rất nhiều, tự nhiên liền lo lắng nhiều hơn.

Số mệnh là một thứ khó mà giải thích được, gặp được một lần, ai dám nói không có lần thứ hai. Tuyệt tình một người, ai biết được khi nào sẽ bị tuyệt tình lại cơ chứ.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng, hần liền cất phong thư vào trong tủ mà đóng kín lại. Hần lựa chọn không phản hồi, ít nhất hiện tại là vậy.

...

...

Quay trở lại thực tại, mặt trời cũng đã chạm lên thiên đỉnh, đường phố liền ít người đi. Những người đi ăn thì đi ăn, người đi về liền đi về, người nào người nấy đều dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà chạy.

Đúng vậy, là chạy, Cốc Vũ đã qua cũng có nghĩa là mùa xuân đã chấm dứt. Xuân đi, Hạ về, đây là quy luật bình thường của tự nhiên nhưng ở Nguyệt Hải Thành thì đúng là chịu cực cho dân chúng.

Nguyệt Hải Thành quanh năm nhiệt độ thấp, phục trang đa phần thường chú trọng đến giữ ấm cơ thể là chủ yếu, nên mỗi khi mùa hạ đến liền là cực hình.

Trước cửa, Khương Hy ngồi trên cái ghế đầu của Điện đại phu mà nhìn ra ngoài, cái ngã tư trước Điện y quán kỳ thực cũng không phải quá lớn nhưng lưu lượng người qua lại thì cực kỳ đông đúc, nhiều lúc chỉ mỗi việc nhìn dòng người qua lại thôi cũng đủ khiến hần mệt hết cả mắt.

Hần ưa thích nhất là yên tĩnh, tự nhiên ưa thích nhất cũng là thời điểm thiên đỉnh này. Một ngày mười hai canh giờ thì chỉ có giờ này cùng nửa đêm là vắng bóng người nhất và cũng yên tĩnh nhất.

Khương Hy ngồi thẩn thờ mà nhìn ra ngoài kia, hai mắt hần có chút lim dim, tựa như rất buồn ngủ. Ngay lúc này, một thanh âm hữu khí liền vang lên.

“Công tử, đến giờ ăn rồi”

Khương Hy chợt tỉnh lại, ánh mắt hướng sang phía bên kia đường, ở đó là Lân đang vẫy tay gọi hần. Nơi đó cũng chính là quán ăn của Tứ nương, nàng lúc này cũng đang khá rảnh khách, liền tranh thủ mà chuẩn bị cơm trưa cho bọn họ.

Bình thường ở cái giờ này, Khương Hy liền không vội mà sang, có sang thì kiểu gì cũng phải đợi thôi. Giờ này quán ăn Tứ nương đặc biệt đông đúc nhưng mùa này thì xem như ngoại lệ đi. Ai ai cũng không nguyện ý ở ngoài đường quá lâu.

Dẫu vậy, Tứ nương cũng không bao giờ thiếu khách cả, danh tiếng Thần Trù của nàng cũng không phải để nói suông. Nếu chỉ vì thời tiết mà bỏ lỡ một bữa ở quán Tứ nương liền là thua thiệt cho kẻ ấy.

Khương Hy cũng không vội sang, hần liền quay vào trong mà gọi Điện đại phu, sau đó mới cùng lão sang ăn.

Bữa trưa hôm nay phải nói là cực kỳ đơn giản, chỉ gồm cơm, một món xào và một món mặn nhưng bữa này hần rất trông chờ, nói đúng hơn là đặc biệt trông chờ.

Ánh mắt hần liền tập trung vào nồi thịt kho trước mặt. Thịt kho của Tứ nương rất ngon, đó là chuyện không cần phải bàn cãi nhưng hôm nay thì khác, bởi nồi thịt kho đó chính là làm từ thịt của Yêu Hầu.

Lúc trở về từ Linh Vân trấn, hần liền lập tức sang gặp Tứ nương mà đưa cho nàng hết chỗ thịt này, nàng liền vui mừng hết mực. Gạt nổi một điều là nàng không cho hần ăn ngay mà bảo rằng cần phải chuẩn bị nguyên liệu.

Một lần chuẩn bị liền qua một tháng, hôm nay mới chính thức là bữa ăn đầu tiên, tự nhiên liền làm hần trông chờ, hần muốn xem xem dưới tay nghề của Tứ nương, miếng thịt đó sẽ trở thành bộ dáng gì.

Ồn định hết xong, Tứ nương cũng không để bọn hần chờ lâu, nàng liền nói:

“Chúng ta ăn thôi”

Lời vừa dứt, Khương Hy nhanh hết mức mà cố gấp lấy miếng đầu tiên, nào ngờ núi cao ắt có núi cao hơn, Điện đại phu liền nhanh hơn hần một nhịp. Miếng đầu tiên liền vừa vụn mà an vị trong bụng lão.

Khương Hy giật mình, trợn mắt mà nhìn lão, ý rất rõ ràng.

“Đó là phần của ta mà”

Nhắm nháp hương vị của miếng thịt, sắc mặt lão liền lộ ra vẻ hài lòng, lão đánh cho hắn một cái nhìn đầy ý vị. Hắn đại khái vẫn là hiểu ý của lão.

“Thịt rất ngon”

Khương Hy liền mặc kệ lão mà ăn. Cảm nhận đầu tiên của hắn phải nói là thịt rất mềm, chỉ cần hắn động đũa vào thôi cũng đã thấy được độ đàn hồi của miếng thịt rồi, vừa phải mà không bị bở

Chưa kể mùi còn rất thơm, đầu óc của hắn xem chút nữa thì mù mị đi. Hắn liền không nhin được mà ngay tức khắc cho miếng thịt vào miệng, một vị ngon đến tan chảy liền lan ra hết khắp khoang miệng của hắn. Sắc mặt hắn liền như Điền đại phu ban này

Đột nhiên, hắn liền nhận ra gì đó mà mắt mở to mà nhìn Tứ nương, nói:

“Tứ nương, người dùng mật ong?”

Tứ nương cười đáp:

“Đúng vậy, ta phải ướp một tháng mới ra được vị như thế”

Khương Hy lúc này liền ‘à’ một cái, tựa như hiểu ra. Hắn liền hiểu tại sao nàng phải mất đến một tháng để chuẩn bị, để gia tri hương vị cho miếng thịt này, mật ong đúng là không thể thiếu. Có mật ong, món này liền ngon hơn hẳn, hắn càng ăn, vị ngon càng ngấm

Từng lỗ chân lông trên người Khương Hy như muốn nở ra mà thư giãn, bất giác, ánh mắt hắn liền khẽ đổi. Hắn cảm nhận được có một dòng khí bí ẩn đang chạy trong người, hiển nhiên hắn liền biết đó là linh khí.

Thịt yêu thú trên bất kỳ phương diện nào cũng đều là vật đại bổ bởi chúng được linh khí uẩn dưỡng mà ra. Ăn một miếng thịt liền tiết kiệm được một chút thời gian tu luyện.

Luồng linh khí kia dù có chạy loạn thì cũng không ảnh hưởng xấu đến hắn nhưng hắn cũng không thể hoang phí nó được, hắn liền âm thầm mà vận chuyển tia linh khí đó theo chu thiên mà hóa thành linh lực.

Càng vận chuyển linh khí, Khương Hy càng giật mình, bởi độ tinh thuần của lượng linh khí này... không thấp. Ít nhất hắn cảm nhận được độ tinh thuần này đã vượt qua linh khí tự nhiên của Nguyệt Hải Thành rồi.

Lần này, Khương Hy như một lần nữa được khai sáng, hắn thầm nghĩ:

“Tứ nương thật không đùa được đâu”

...

Thời gian trôi qua, thịt trong nồi liền ngậy một voi đi, ngạc nhiên là phần lớn trong số đó không phải do Khương Hy cùng Điền đại phu ăn mà là Lân.

Hắn ăn vô cùng khí thế, xin rất nhiều chén cơm, Tứ nương tự nhiên vui lòng. Bản thân nàng tuy rằng biết rằng mình nấu rất tốt, người khác khen ngon không phải chuyện hiếm lạ. Nhưng nàng thích vậy, nàng thích cảm giác món mình nấu được người khen ngon.

Khác với Điền đại phu và Khương Hy, Lân nào có biết thịt hắn đang ăn là thịt yêu thú chứ, hắn chỉ đơn thuần cảm thấy rằng bữa này ăn đặc biệt ngon, hắn liền ăn đặc biệt nhiều.

Lại nói về Lân, từ sự kiện kia, Lân liền quyết chí mà đi theo Khương Hy, trở thành gia nô riêng cho hắn. Còn mẫu thân của hắn thì ở lại Linh Vân trấn, nàng từ nhỏ đến lớn đều sinh sống ở đây quen rồi, thế giới của nàng cũng chỉ gói gọn lại trong Linh Vân, nàng không thể đi xa được.

Nguyệt Hải Thành với nàng mà nói thì quá xa hoa, quá xa lạ, chưa kể nàng cũng không dám làm phiền hai vị đại phu cho lắm, hai người họ đã chấp nhận cho con nàng đi theo thì đã là diễm phúc lắm rồi, nàng không đòi hỏi gì thêm.

Mặt khác, Lân dù đến Nguyệt Hải Thành cũng khó mà không lo cho mẫu thân được. May mắn thay, đích thân Thanh Bình đã đứng ra mà đảm bảo cho cuộc sống của nàng ở Linh Vân trấn. Như vậy Lân mới yên tâm mà lên đường.

Những ngày đầu hắn đến Nguyệt Hải Thành phải nói là khổ sở vô cùng, bởi Khương Hy đã uốn nắn lại hắn mọi thứ từ đầu. Từ dạy chữ viết cho đến cách hành xử, từ cách xưng hô cho đến cách đi đứng, tất tần tật thứ cơ bản hắn biết đều sẽ dạy lại cho Lân.

Chỉ trừ y thuật là hắn không dạy bởi Điền đại phu không cho phép, hắn liền tôn trọng lão, mặt khác, Lân cũng không có khiếu đối với y là bao.

...

...

Ăn uống xong xuôi, ba người liền trở về Điền y quán, về mặt ai nấy cũng đều hài lòng vô cùng. Lân thì hào hứng mà nói ra:

“Tứ nương nấu thật ngon, đời tiểu nhân chưa bao giờ được ăn món nào ngon đến vậy”.

Điền đại phu liền đưa cho hắn một cái nhìn không tốt mà nói:

“Tứ nương nấu đương nhiên là ngon rồi, ngon đến mức ăn không ngót đầy chứ”

Nghे vậy, Lân liền co rụt cổ lại, hắn liền cười trừ mà né tránh ánh mắt lão. Sống chung với nhau một tháng, hắn tự nhiên biết tính cách lão nhân này như thế nào. Lão đối với công tử tự nhiên rất hòa ái, còn đối với hắn... thì không khác nào con ghẻ vậy, lão toàn tìm cớ mà xia xói hắn cho bằng được.

Nhưng không thể không công nhận, bữa này hắn ăn hơi quá, không rõ liệu có ăn... bớt phần của công tử không. Nghĩ đến đây, hai thái dương hắn liền đỏ mỗ hôi hột mà nhìn lên Khương Hy.

Mỗ hôi hắn ngày càng đổ ra nhiều, hắn mặc dù không phát hiện ra điểm nào lạ thường cả nhưng công tử lại tránh xa hắn quá, hắn liền bất an.

Mỗ hôi ngày một càng nhiều, Lân liền thấy hơi khó chịu, thậm chí ngửi một tiếng mùa hạ chết tiệt rồi đưa tay lên mà lau. Đột nhiên, sắc mặt hắn khế đổi, thậm chí:

“Sao ta có cảm giác nhót nhót thế nhỉ?”

Hắn nhanh chóng mà đưa tay xuống kiểm tra rồi giật mình, trên tay hắn đúng là có vết nhót, hơn nữa còn là màu đen, so với da hắn thì còn đen hơn. Hắn liền đưa lên mà ngửi thử, sắc mặt hắn liền biến đổi, từ đen mà chuyển sang đỏ. Hắn liền tức tốc mà chạy về phía nhà tắm.

Khương Hy lúc này mới bật cười ra, thậm chí:

“Đáng đời, ai bảo ngươi ăn nhiều quá làm gì”

Thịt yêu thú ăn nhiều đương nhiên tốt, nó là vật đại bổ, linh khí trong đó sẽ giúp cải thiện thể chất của người ăn. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc sau khi ăn xong, cơ thể liền sẽ đào thải tạp chất của cơ thể.

Ăn càng nhiều... thải càng nhiều. Bởi vậy Khương Hy mới không dám đứng gần Lân.

Ai bảo hắn hôi quá làm gì.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tây Thành

Lân hốt hẩ mà vội chạy đi, hắn xấu hổ vô cùng, càng quá đáng hơn là chuyện này lại xảy ra trước mặt Điền đại phu, hắn liền đoán thế nào lão cũng sẽ được nước chè cười.

Đúng như hắn dự đoán, lão rất vui vẻ. Mặc dù bây giờ lão chấp nhận để Lân sống cùng nhưng đó là do lão nể mặt Khương Hy mới làm vậy. Ở góc độ của Điền đại phu, để một kẻ từng dẫn người đi giết ‘con lão’ cùng sống dưới một nhà quả thực là một quyết định mạo hiểm.

Lão không lo Khương Hy sẽ bị Lân ám toán lần nữa nhưng lòng người... khó đoán, lão chung quy vẫn là không thích.

Nhìn Khương Hy tìm tìm cười như vậy lão liền thở dài. Cảnh này tự nhiên rơi vào mắt hắn, hắn liền nói:

“Lão bá, có chuyện gì sao?”

Điền đại phu nhìn hắn một hồi, cũng không muốn nói đến chuyện đó nữa, lão liền để hắn tự quyết định. Đột nhiên, lão khế nhưong mày, nhớ đến cái gì đó mà nói:

“Chút nữa thì quên, đại nhân tử, chiều nay người đi mua cho ta một ít dược liệu”

Khương Hy suy nghĩ một chút, xem thử trong quán đạo này thiếu loại nào, kết quả thực không có, nhưng hắn cũng không nghĩ đến Điền đại phu sẽ lần trí mà nhờ lung tung, hắn liền đáp:

“Chúng ta vẫn lấy ở chỗ cũ”

Điền đại phu lắc đầu, nói:

“Không, ở Tây Thành”

Nghe vậy, Khương Hy liền giật mình, ‘Tây Thành’ hai chữ này ở Nguyệt Hải Thành tự nhiên thâm nhiên vô cùng, lão đã bảo đến Tây Thành mua được tự nhiên là linh dược.

Khương Hy vốn dĩ đã tính toán sẽ đi Tây Thành một chuyến nhưng không nghĩ cơ hội lại đến nhanh như vậy, hắn liền vui vẻ mà gật đầu.

Không biết qua bao lâu, mặt trời rất nhanh mà hạ độ cao xuống, Khương Hy liền lên đường. So với Nam Thành thì Tây Thành là nơi gần nhất trong ngũ thành mà hắn có thể tự mình đi bộ được, tự nhiên không cần phải đánh tiếng với trung niên mặt sẹo.

Dẫu vậy, gần cũng đồng nghĩa với xa, bởi phạm nhân căn bản không dám đơn phương mà đi vào Tây Thành. Mặc cho có thiết luật của Nguyệt Hải Thành bảo vệ nhưng sự thực thì thiết luật đó công bằng thật sao?

Một tu sĩ Trúc Cơ như Đô Lư mà đã không xem trọng mạng sống của phạm nhân ra làm sao cả thì liệu một lão quái vật sống sáu trăm năm như Mặc Hiên sẽ có cái nhìn với phạm nhân như thế nào?

Không chỉ mình Khương Hy mà hầu như tất cả mọi người đều có ý nghĩ như vậy, nhưng không ai dám nói ra cả. Cuối cùng, câu trả lời vẫn là không có tìm ra.

Lấy góc độ của Khương Hy thì hắn sẽ nói rằng, luật này áp không được, phạm nhân cùng tu sĩ cuối cùng liền không thể bình đẳng được.

...

Thời gian hắn sống ở đây cũng tính là đã lâu, hắn cũng xem như quen thuộc với đường xá, rất nhanh hắn cũng tìm đến được Tây Thành. So với tưởng tượng của hắn thì Tây Thành lại khoa trương hơn rất nhiều, ít nhất, đường vào đã cực kỳ chói mắt rồi.

Trước mặt hắn là một con đường sầm uất vô cùng, người người qua lại rất đông đúc, buôn bán tấp nập cũng rất sinh khí. Nhìn chung thì không thua Nam Thành là bao.

Nhưng khác người ở chỗ là ngay tại giữa đường liền tọa lạc một cột trụ khổng lồ vô cùng. Nói về mặt thẩm mỹ thì cũng không đến nỗi tệ nhưng chắn đường thế này thì đẹp đến mấy cũng chóng mặt vô cùng.

Cột trụ này ở đây tự nhiên có lý do của nó, Khương Hy liền nhận ra đây là linh thạch. Nếu đem ra so với lượng linh thạch ở đáy hồ Thanh gia thì tuyệt đối chỉ có hơn mà thôi.

Đột nhiên, Khương Hy nhíu mày mà nhìn chăm chăm vào đó, hắn cảm giác được có cái gì đó rất quen thuộc, thế là hắn liền vận linh thức lên mà cảm thụ. Một lát sau, hắn liền gật gật nhẹ đầu mà nói:

“Ra vậy, là tụ linh trận”

Đúng vậy, cột trụ linh thạch này là một trong bát trụ ngoại vi của tụ linh trận tại Tây Thành. Nói dễ hiểu hơn thì đây là một mắt xích vô cùng quan trọng của Tây Thành, nếu cột trụ này bị phá thì tụ linh trận liền bị tán đi.

Nói là vậy nhưng không phải ai muốn phá là phá được, ít nhất người phá phải có tu vi Kim Đan cảnh thì may ra còn thử sức đôi chút. Còn không thì tuyệt đối sẽ trở thành công địch của tu sĩ Tây Thành.

Trên thực tế, Nguyệt Hải Thành sở hữu một lượng linh khí rất dồi dào, với người thường thì đây tuyệt đối là một môi trường sống lý tưởng nhưng với tu sĩ thì không đủ. Bởi vậy Tây Thành mới được ra đời, tụ linh trận mới được dựng lên.

Đối với phạm nhân, đoạt tài lộ tức là đòi mạng. Đối với tu sĩ, đoạt đi môi trường tu luyện tức là người sống ta chết. Mà tu sĩ giết nhau thì tàn nhẫn lắm, so với lão nhân họ Cảnh kia thì còn hơn một bậc.

Chưa kể, dưới mỗi cột trụ liền có người canh gác, mà mỗi người trong số đó tu vi thấp nhất cũng đã là Luyện Khí hậu kỳ rồi. Người muốn phá cũng nên xem xét lại một phen.

Khương Hy liền âm thầm mà gật đầu thừa nhận, Nguyệt Hải Thành chủ xem ra rất coi trọng cái tụ linh trận này, nếu không thì đã không cất cử ngàn này người đi canh giữ. Mà đây cũng chỉ mới là một trụ mà thôi. Bảy trụ còn lại số lượng tuyệt không dưới nơi này.

Trông thấy Khương Hy đứng nhìn cột trụ lâu như vậy, một tên lính gác trung niên trong đó liền nhíu mày, nghiêm giọng nói:

“Người đến là ai?”

Nghe vậy, Khương Hy liền nhìn qua người đó, sắc mặt của trung niên nhân liền đại ra, tựa như thấy cái gì đó rất đặc biệt vậy. Khương Hy mỉm cười nói:

“Thật thứ lỗi, lần đầu đến đây, ta liền có chút tò mò mà thôi”

Trung niên nhân đại ra cũng chỉ trong chốc lát liền nhanh chóng lấy lại bình tĩnh mà đáp:

“Lần đầu? Vậy phạm nhân như ngươi cũng không nên vào rồi”

Nghe vậy, sắc mặt của Khương Hy vẫn không đổi, hắn chỉ cười đáp:

“Là lần đầu đến nhưng quả thực ta có chuyện cần phải vào. Mặt khác, luật cũng không cấm phạm nhân vào Tây Thành”

Trung niên nhân nghe vậy liền không hài lòng, hắn rõ ràng là có ý tốt nhưng sao người nghe lại cố chấp như vậy cơ chứ, hắn liền hừ lạnh nói:

“Luật đúng là không cấm nhưng phạm nhân như ngươi ở trong đó tuyệt đối không kiếm được quả ngọt nào đâu”.

Nói xong, trung niên nhân liền tách ra mà nhường đường cho hắn. Khương Hy thấy vậy cũng cười nhẹ nói:

“Đa tạ đại thúc”

Trung niên nhân không đáp, cũng không nhìn hắn, chỉ hừ một cái rồi quay lại vị trí cũ. Khương Hy cũng không để tâm, hắn chỉ liếc mắt nhìn về nơi khác một chút rồi một đường mà tiến vào trong.

Sau khi đi xong, trung niên nhân cũng bất giác mà quay lại nhìn bóng lưng hắn mà nói:

“Tính tình không tồi, dung mạo quả thực xuất chúng nhưng sao đầu óc lại ngu đến vậy?”

“Ngươi nói ai ngu?”, một trung niên nhân khác ở cạnh hắn liền nói

“Là người vừa rồi”, trung niên nhân chỉ chỉ ra sau mà đáp

“... Ta không nghĩ như vậy”

Một giọng nói không rõ từ đâu mà vọng ra, làm cả hai trung niên nhân liền giật mình mà đổ mồ hôi hột. Bọn hắn đương nhiên nhận ra giọng này, một kẻ trong số đó liền có chút run rẩy mà quay lại nói:

“Vậy... Phụng lão nghĩ như thế nào?”

Người khiến hai trung niên nhân giật mình kia ngoài ý muốn lại là một lão nhân tuổi tác đã cao. So với Đồ Lư, Điền đại phu thì lão còn già hơn rất nhiều nhưng cũng không vì thế mà khiến người khác khinh thường.

Bởi lão chính là người trấn thủ cái cột trụ này, một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Bất trụ ngoại vi trên thực tế có đến tám trấn thủ riêng biệt, mỗi một người trong đó đều là Trúc Cơ cảnh. Tu vi mạnh yếu khác nhau nhưng trùng hợp thay, lão giả này lại là người mạnh nhất. Hai trung niên nhân kia... không sợ không được.

Cũng chính vì lão giả này mà Khương Hy mới cho rằng Nguyệt Hải Thành trọng thị tu linh trận.

Lão giả họ Phụng nghe đến câu hỏi của trung niên nhân liền nghĩ nghĩ đôi chút rồi nói tiếp:

“Ngươi mới ngu”

Trung niên nhân nghe vậy liền giật mình, sắc mặt đại ra còn hơn cả ban nãy, dường như muốn nói gì đó nhưng lão cũng không cho hắn phản bác, lão lại nói tiếp:

“Tên tiểu tử vừa rồi là tu sĩ”

“Tu sĩ?”, tên trung niên nhân còn lại liền chấn kinh mà nói.

Hắn không nghĩ đến thiếu niên nhân vừa rồi là tu sĩ bởi hắn không nhìn ra điểm nào khác thường cả, hắn cũng đã thử dùng linh thức mà dò xét rồi nhưng cũng không nhìn ra thiếu niên nhân đó khác phạm nhân ở điểm nào.

Hắn cũng liền cho rằng đó là phạm nhân.

Nhưng theo lời Phụng lão thì phán đoán của hắn đã sai, đối phương e rằng, không, chắc chắn là tu sĩ, hơn nữa có thể vượt qua linh thức tra xét của hai người thì tám, chín phần liền là tu vi siêu việt hơn.

Nghĩ đến đây, trung niên nhân nói chuyện với Khương Hy ban nãy liền tái mặt đi, tự lẩm bẩm:

“Ta... gây thù với người khác rồi”.

Phụng lão giả thấy vậy liền lắc đầu, nói nhẹ một câu:

“Đừng thần thờ ở đó nữa, quay lại vị trí cũ đi”

“Vâng”, hai trung niên nhân đồng thanh đáp.

...

...

Khurong Hy sau khi vào được liền một đường hướng thẳng mà đi, hấn không quá để tâm đến lão nhân ngoài kia. Kỳ thực, hấn đã thấy lão rồi nhưng tình huống thật sự khác với lần đối mặt với Đô Lư.

Đây là Tây Thành, đây là đất sống của tu sĩ, nhìn thấy tu sĩ tự nhiên là chuyện bình thường. Lão tự nhiên sẽ không lưu tâm là bao, hấn cũng không lo bị lộ. Nhưng có một điều mà Khurong Hy lại đánh giá thấp, đó là dung mạo của hấn. Kể cả có là tu sĩ thì tầng cấp dung mạo của hấn... cũng không mấy người có thể so được.

Vô hình chung, dung mạo hấn đã bị hai trung niên nhân kia ghi tạc trong đầu rồi. Và có lẽ lão già kia cũng vậy.

Đây cũng là lần đầu Khurong Hy đến Tây Thành, tự nhiên hấn liền trọng thị mà quan sát một phen. Nhìn chung thì quang cảnh buôn bán rất náo nhiệt, người rao người mua nhiều vô kể, tựa như không có gì khác biệt với Nam Thành cả nhưng đây là Tây Thành.

Đồ vật buôn bán trao đổi tự nhiên là các loại linh đan diệu dược, pháp khí phòng thân và tài nguyên tu luyện. Nhìn cảnh này, tự nhiên Khurong Hy có đôi chút cảm giác vui mắt cùng thích thú.

Hấn là tu sĩ, nhưng lại sống giữa thế giới của phàm nhân, tự nhiên liền có chút cảm giác cô đơn và lạc lõng. Nay đến Tây Thành, hấn không khác gì cá gặp nước cả, vui vẻ tự nhiên khó tránh.

Mặc dù Khurong Hy là người ưa thích yên tĩnh nhưng hôm nay hấn lại có chút thích mắt với quang cảnh ồn ào này, hấn liền không nghĩ nhiều mà xen lẫn vào sinh hoạt nơi đây. Lúc thì hỏi giá món này, lúc thì trả giá món khác, lúc thì cùng người mà bình phẩm một viên đan dược không tên.

Nếu Điền đại phu ở đây, tự nhiên lão sẽ cười hòa ái, an lòng mà nhìn hấn bởi lúc này hấn tựa như đang sống đúng với tuổi thật của mình vậy, sống đúng như một thiếu niên mười lăm tuổi. Điền đại phu dù không nói ra miệng nhưng thực chất lão lại có chút lo lắng cho hấn, bởi hấn quá chừng trạc, cái gì ‘quá’ liền không tốt.

Sống chung với lão vài tháng qua, cái gì hấn cũng tốt, khổ một cái là hấn không có bạn, cả ngày chỉ quanh quẩn quanh một lão nhân và một quả phụ. Toàn Bắc Thành đương nhiên không thiếu thiếu niên mười lăm tuổi nhưng trong số đó, không ai dám tiếp cận hấn cả. Bởi cái cảm giác mà hấn mang lại quá giống với trường bối, tự nhiên liền khiến người xa cách đi.

Bây giờ, trông hấn dường như thoải mái đi rất nhiều. Cái cảm giác trường bối kia... cứ như không tồn tại vậy.

Dẫu vậy, thích thú đến đâu thì cũng phải tạm đặt sang một bên hết bởi sắc trời đã không còn sáng như trước nữa. Khurong Hy liền nhanh chóng mà theo chỉ dẫn của Điền đại phu mà đến nơi được chỉ điểm.

Cầm tấm bản đồ mà lão đưa cho, Khurong Hy liền theo đó mà lòng vòng một khoảng thời gian rất lâu, phải đến nửa tiếng sau hấn mới có thể tìm ra.

Khurong Hy liền đại cả người ra, sắc mặt lộ rõ vẻ khó hiểu, hấn tự lẩm bầm:

“Nơi này... hình như ta đi qua ba lần rồi thì phải”

Sau đó hấn mới nhìn lại tấm bản đồ, nhìn tới nhìn lui thế nào hấn cũng không hình dung ra được làm thế nào Điền đại phu lại đi qua cùng một chỗ những ba lần mà không nhận ra. Hấn không hiểu được.

Nhưng rồi hấn cũng từ bỏ, suy nghĩ nhiều quá liền mệt mỏi. Hấn ngẩng đầu lên mà nhìn tòa bảo lâu trước mặt.

Vị trí của tòa bảo lâu này cũng giống như Điền y quán vậy, nó tọa lạc ngay tại một ngã tư đông người và kích thước của nó cũng vô cùng lớn, thanh thế vô cùng, cứ như e sợ sẽ không có người thấy được vậy.

Trên đó có một tấm biển hiệu đề bốn chữ - Trầm Thiên Bảo Lâu.

Trầm Thiên Bảo Lâu bề ngoài trông rất rộng lớn nhưng bên trong thì lại không như thế, ít nhất theo cảm giác của Khurong Hy thì nó có rất nhiều đồ, nhiều đến độ không gian cho người e rằng cũng chỉ bằng một nửa số đó.

Nhưng như vậy, Khurong Hy liền yên tâm hơn rất nhiều, bảo vật phong phú đến vậy... tự nhiên sẽ có nhiều thứ tốt.

Khả năng phục vụ của Trầm Thiên Bảo Lâu cũng không tệ, ngay lúc hấn bước vào, liền có một cô nương trẻ nhanh chóng tiếp cận, tươi cười mà chào đón hấn:

“Hoan nghênh công tử đã đến Trầm Thiên Bảo Lâu”

Nghe vậy, Khương Hy liền nhìn qua cô nương này một chút, trầm nghĩ:

“Quả nhiên không tệ”.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cọc làm ăn khó khăn

Khương Hy tùy ý mà đánh giá cô nương trẻ kia, thi thoảng lại khẽ gật nhẹ đầu làm nàng có chút bối rối. Nàng trầm nghĩ:

“Sẽ không phải là một tên hoa hoa công tử nào đấy chứ?”

Nghĩ vậy, nàng liền có chút gấp, nàng làm phục vụ Trầm Thiên Bảo Lâu cũng tương đối lâu, nhưng thực tế khách nhân của nàng lại không nhiều, tự nhiên không được coi trọng là bao.

Mỗi lần nàng tìm được mới mới thì y như rằng ngay sau đó sẽ bị người khác nẫng tay trên, địa vị của nàng ở đây cũng không được ổn định.

Nếu nàng đen đui gặp phải hoa hoa công tử nào đó thì chắc chắn Trầm Thiên Bảo Lâu sẽ không để tâm đến, như vậy nàng liền nguy, bởi thế, nàng không gấp không được.

Khương Hy nhìn nàng qua một lượt, tự nhiên không phải xem ngoại hình nàng thế nào, hần nào phải hoa hoa công tử như ai kia. Hần xem chính là tu vi của nàng, nàng thế mà lại là một tu sĩ. Hơn nữa tu vi còn là Luyện Khí tầng bốn.

Luyện khí tầng bốn tuy rằng không phải cao nhưng nàng là nữ tu đầu tiên hắn thấy kể từ lúc hắn vào Tây Thành. Có thể là hắn không để ý đến nhưng quả thực trên đường đi hắn đã lướt qua không ít nữ tu rồi, ngặt nỗi lúc đó hắn còn đang hứng thú với những thứ khác bên vệ đường.

Khương Hy trầm nghĩ:

“Để một tu sĩ Luyện Khí tầng bốn làm phục vụ, xem ra Trầm Thiên Bảo Lâu này quả thực có thứ tốt”

Sau đó hắn mới nhìn nàng mà nói:

“Ta có một số thứ cần mua, phiền cô nương dẫn đường”

Cô nương trẻ nghe vậy liền cẩn thận quan sát một chút rồi tươi cười đáp:

“Không rõ công tử cần loại nào?”

Khương Hy từ trong tay áo mà lấy ra cho nàng một mảnh giấy, nàng liền nhanh chóng tiếp nhận mà xem qua một lượt, trầm nghĩ:

“Nhiều như vậy”

Danh sách mà nàng đang xem đó là tất cả loại và số lượng linh dược mà Điện đại phu đang cần, trong đó đương nhiên không thể thiếu Huyết Tinh thảo cùng Huyền Băng thảo rồi. Còn những linh dược khác Khương Hy đương nhiên biết đến nhưng hắn chưa từng chứng kiến lão sẽ dùng để làm gì cả. Hắn nghĩ có lẽ Điện đại phu định sáng tạo ra một phương thuốc chữa trị mới.

Nàng nhìn xong rồi nhẹ nhàng gấp mảnh giấy lại, nhìn hắn nói:

“Tiểu nữ gọi là Na Lan, không biết công tử là...”

Khương Hy đáp:

“Ta họ Khương”

Na Lan cười nói tiếp:

“Vâng, Khương công tử, không biết ngài còn yêu cầu gì nữa không?”

Khương Hy trầm mặc, ánh mắt hắn khẽ lướt qua từng gian hàng một rồi bất giác ngưng lại một chỗ, hắn quay sang nhìn Na Lan mà nói:

“Phiền cô nương chuẩn bị những thứ trong mảnh giấy trước, ta sẽ xem qua đôi chút”.

Na Lan nghe vậy liền cười nhẹ một tiếng mà đáp:

“Vây tiểu nữ không làm phiền công tử nữa”.

Sau đó nàng khẽ cúi đầu mà lui ra. Khương Hy cũng không để ý đến mà đi dạo một vòng. Không đi thì thôi, đi rồi mới biết Trầm Thiên Bảo Lâu cái gì cũng có, từ thượng vàng đến hạ cám đều có tất.

Từ những dược liệu hay vật liệu luyện kim thông thường cho đến linh đan diệu dược, tài nguyên luyện khí đều có đầy đủ cả. Thậm chí hắn còn nhận ra trong số những người đến mua cũng có cả phạm nhân nữa.

Khương Hy liền nhớ đến lời của trung niên nhân gác cổng kia, phạm nhân vào đây tất ăn quả đắng nhưng dường như phạm nhân cũng có phân cấp bậc rõ ràng.

Những người đến đây nếu không phải là quan lại thì cũng là phú hộ, những người này tu sĩ đương nhiên không tùy tiện động đến.

Nghĩ đến đó, hắn liền nhún nhẹ vai, bởi chuyện là phạm nhân hay không đối với hắn mà nói... không quan trọng cho lắm. Sau lưng hắn có Điện đại phu, mọi sự có lẽ cũng không đến lượt hắn lo là bao.

Bất giác, Khương Hy mỉm cười, hắn liền đi đến chỗ bán phù lục. Hắn dự kiến sẽ xem qua một lượt thử chất lượng nơi đây sẽ như thế nào. Nếu tốt thì thôi, nếu không thì mọi chuyện lại rẽ sang hướng khác.

Hắn đang tính đến một cộc làm ăn nhỏ với Trầm Thiên Bảo Lâu, bởi số linh thạch hiện tại hắn đang có thực sự không đủ để tu luyện chút nào. Mùa hè cũng đã đến rồi, khó khăn lại càng khó khăn hơn.

Hè đến, Thủy linh khí liền yếu hẳn đi, ngược lại Hỏa linh khí lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Ngũ Hành tương khắc, Thủy Hỏa bất dung, mùa này hắn kể cả có siêng năng tu hành đi chăng nữa kết quả đem lại cũng chỉ mang tính chất nhỏ giọt mà thôi.

Đương nhiên hắn còn có cách khác để gia tăng thực lực, nhưng bước đầu sẽ hao tài đôi chút, vậy nên cộc làm ăn này với hắn mà nói phi thường trọng yếu.

Một lát sau, hắn liền cười, bởi những phù lục này... chất lượng rất ổn, hắn cười đến phát điên rồi. Dù không thành tiếng nhưng ai mà rõ được cảm giác lúc này của hắn ra sao chứ, hắn thầm nghĩ:

"Thế này thì làm ăn kiểu gì nữa chứ"

Nhưng hắn nghĩ kỹ lại thì cũng đúng, đã mang tiếng là Bảo Lâu thì chắc chắn sẽ có người giám định. Một khi hàng đã được bày bán thì chất lượng tự nhiên không kém mới đúng. Hắn liền nghĩ có lẽ đã có chút xem thường nơi này rồi.

Đột nhiên, ánh mắt hắn khẽ nhú lại, hắn liền tập trung vào tấm phù ở trong góc, một tấm phù xanh lục có chút ánh quang.

Nhưng dưới góc nhìn của hắn thì ánh quang này có chút âm đạm hơn so với vẻ vốn có của nó.

Tấm phù này không hoàn mỹ, không hoàn mỹ liền tốt. Khương Hy vui mừng nhưng rất nhanh hắn liền trấn định lại, tự nhủ với lòng mình rằng:

“Không vội, không vội...”

Hắn liền nhìn qua một lần nữa, cẩn thận xem kỹ càng lại xem những tấm cùng loại khác như thế nào. Kết quả đúng là như nhau, ánh quang đều âm đạm.

Khương Hy liền thở ra một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

"Có tiền rồi"

Đột nhiên, một giọng nói liền vang ra từ sau lưng hắn:

"Khương công tử, linh dược của ngài đây"

Nghe vậy, Khương Hy liền nhú mày, bởi hắn không nhận ra giọng này, đây không phải của Na Lan. Hắn liền quay lại thì trước mặt hắn là một cô nương trẻ khác.

Hắn nói:

"Ngươi là ai?"

Cô nương liền cười đáp lại:

"Công tử, tiểu nữ gọi..."

"Ta không hỏi tên ngươi", hắc lạnh lùng nói ra.

"Tiểu nữ...", cô nương ấp úng nói ra, toàn thân có chút run rẩy bởi nàng đã vô tình chạm qua ánh mắt hắn. Từ ánh mắt đó, nàng cảm ứng được một luồng áp lực vô hình đè lên đôi vai.

"Đổi lại đi", Khương Hy nói, sau đó hắn liền quay đi chỗ khác, không nhìn cô nương đó nữa.

Sắc mặt nàng liền đỏ lên mà xấu hổ, quay lưng mà đi.

‘Đổi lại đi’ ba chữ này... quả thực rất vô tình.

...

Một lát sau, Na Lan xuất hiện, thần sắc có chút vui vẻ. Nháy Khương Hy, nàng liền chỉnh trang lại đôi chút rồi nói:

"Đa tạ công tử"

Khương Hy nhìn nàng mà nói:

"Tại sao?"

"Vâng?"

Na Lan có chút lúng túng, nàng không nghĩ đến hắn sẽ hỏi lý do. Dù sao giữa hai bên chỉ đơn thuần là quan hệ mua bán, chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Nay bất ngờ được hắn hỏi đến, lòng nàng có chút vui vẻ. Nàng liền nói:

"Đã để công tử phải quan tâm rồi, chỉ là việc nội bộ của Trầm Thiên Bảo Lâu mà thôi".

Khương Hy nhìn nàng một lát mà mỉm cười. Na Lan liền đỏ mặt lên, nàng len lén mà nhìn dung mạo hắn, thầm nghĩ:

"Khương công tử quả thực... đẹp nha"

Hắn nói tiếp:

"Về sau ngươi không cần phải như thế nữa. Ngươi mạnh hơn họ, tự nhiên không cần nhường nhịn"

Đúng như hắn nói, Na Lan quả thực mạnh hơn cô nương vừa rồi, kể cả hắn nhìn qua những người phục vụ khác ở đây thì cũng không được mấy người có thể đạt đến tu vi như Na Lan.

Nàng rơi vào tình trạng này mười phần hắn là do sự nhu nhược mà ra.

Na Lan nghe vậy liền cúi đầu thấp xuống, dường như có chút suy nghĩ gì đó mà rơi vào trầm lặng. Khương Hy cũng không vội, hắn liền đứng đó đợi.

Cọc làm ăn của hắn phải thông qua Na Lan thì mới an toàn được. Trước mắt hắn cần phải lấy niềm tin từ nàng.

Không bao lâu sau, Na Lan liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua một tia tinh quang, khí thế quanh nàng liền có chút đổi đi. Sự thay đổi này rất nhỏ, chỉ có một mình Khương Hy phát hiện ra bởi toàn bộ quá trình hắn đều quan sát nàng

Hắn liền mỉm cười, nàng vậy mà lại có thúế biến. Dù không nhiều nhưng tu vi của nàng đã có biến chuyển nhỏ, linh lực của nàng đã tinh thuần đi một chút.

Bình thường linh lực muốn tinh thuần thì một là lựa chọn thời điểm đột phá thích hợp, hai là tu luyện công pháp đẳng cấp cao, ba là chất lọc linh lực của bản thân ra. Trong ba cách thì cái cuối là cả một quá trình gian khổ và tốn rất nhiều thời gian.

Đôi khi cần phải có cả cơ duyên nữa, tựa như Na Lan hiện tại vậy. Nàng thiếu chính là một lời khuyên, một lời chỉ điểm. Vừa vặn, nàng gặp Khương Hy.

Hắn thầm nghĩ:

“Xem ra tính cách nhu nhược này của nàng lại là gốc rễ cùm xiềng xích của việc tu hành”.

Thuế biến trôi qua, nàng nhìn hắn cảm kích mà nói:

"Đa tạ Khương công tử"

Khương Hy cười xua tay:

"Đều là tự người cả thôi... Mặt khác, ta có chuyện muốn nhờ"

Nghe đến đây, Na Lan liền sáng mắt lên, nàng cung kính mà nói:

"Khương công tử cứ giao phó, tiểu nữ sẽ giúp đỡ hết mình"

Khương Hy liền gật đầu nói:

"Vậy phiền cô nương dẫn đường, ta muốn gặp chương quỹ"

Ánh mắt của Na Lan liền đổi, đúng là nàng có lòng nhưng chương quỹ không phải muốn gặp là gặp, dù sao người đó không phải lúc nào cũng rảnh rỗi. Nàng liền nói tiếp:

"Không biết Khương công tử có chuyện gì không?"

Khương Hy nói ra:

"Ta muốn bàn một cọc lâm ăn"

Na Lan liền giật mình ngạc nhiên, không nghĩ đến hắn sẽ nói đến chuyện này, nàng liền suy nghĩ tiếp rồi nói:

"Tiểu nữ không chắc có thể sẽ mời chương quỹ ra được hay không nhưng tiểu nữ sẽ gắng hết sức"

Dù nói vậy nhưng dường như biểu hiện của nàng lại có chút hơi do dự, tựa như còn muốn nói điều gì đó nữa vậy. Khương Hy tự nhiên nhìn ra, hắn cười nói:

"Không biết Na Lan cô nương còn chuyện gì sao?"

Na Lan nghe vậy liền do dự đôi chút rồi đáp:

"Câu hỏi như thế này sẽ có chút mạo muội nhưng... không biết Khương công tử muốn bàn cọc lâm ăn như thế nào?"

Khương Hy liền khẽ gật đầu, trong lòng liền nghĩ Na Lan làm người rất cẩn trọng, vô cùng phù hợp với người sẽ làm trung gian của cuộc trao đổi này. Hắn cười đáp:

"Na Lan cô nương báo lại với chương quỹ rằng ta muốn bàn về Hồi Mệnh phù"

"Hồi Mệnh phù?", Na Lan bất giác hỏi lại, nàng cũng đột nhiên nhận ra nơi mình đang đứng là chỗ nào, nàng liền nhìn về nơi đặt những tấm phù đó mà khẽ gật đầu.

Nàng đáp:

"Vâng, tiểu nữ sẽ báo cho chương quỹ ngay. Còn số linh được công tử đã đặt, chỉ cần ngài nói một câu, tiểu nữ liền sẽ cho người mang đến tận nhà"

Nghe vậy, Khương Hy hài lòng gật đầu, cười nói:

"Vậy đa tạ Na Lan cô nương rồi"

Na Lan khẽ lui, lắc đầu cung kính đáp:

"Khương công tử quá lời rồi"

...

...

Na Lan rời đi, Khương Hy liền đi sang những chỗ khác xem như thế nào. Hắn cũng chỉ dự định xem qua mà thôi, ngoại trừ phù đạo ra, những thứ còn lại hắn mười phần không thông. Những thứ khác dù có gặp bất trắc nào như Hồi Mệnh phù kia thì hắn cũng chỉ đứng nhìn thôi, cần bản không nhúng tay vào được.

Mặt khác, Hồi Mệnh phù kia cũng phi thường đặc biệt, dù là vô tình nhưng Khương Hy cũng khá là may mắn khi tấm phù duy nhất có vấn đề lại chính là nó.

Hồi Mệnh phù tác dụng đúng như tên gọi, nó là một loại phù chuyên chữa trị vết thương, phẩm chất phù lực càng cao, tác dụng càng lớn hơn rất nhiều.

Đối với tu sĩ, nhất là tu sĩ có tu vi thấp, Hối Mệnh phù tuyệt đối là vật bảo mệnh.

Tại tu chân giới, Hối Mệnh phù giá tuyệt đối cao dọa người, một tấm hạ phẩm Hối Mệnh phù giá đã lên đến ba mươi linh thạch rồi. Toàn bộ số linh thạch hắn nhận từ Thanh Bình cũng không đủ để chi trả cho tấm phù này.

Hối Mệnh phù tuyệt đối là vật có thể đem lại lợi nhuận cao cho Trầm Thiên Bảo Lâu, hắn đương nhiên tin tưởng người giám định của nơi này đã nhìn ra hiệu quả của những tấm phù này không cao như dự kiến.

Nhưng Trầm Thiên Bảo Lâu vẫn quyết định bán, chứng tỏ bọn họ không có nguồn cung cấp nào khác cả. Như vậy liền tiện cho hắn.

Đời trước, hắn tích lũy được ngàn năm kinh nghiệm ở phù đạo, tự nhiên lý giải đối với phù đạo cao hơn rất nhiều người. Đời này hắn có thể sống lại một thế, tự nhiên cũng không muốn tìm hiểu đạo khác.

Đời trước đã cất công xây dựng căn cơ, đời này hắn càng phải tận dụng mà tiến thêm một bước. Hắn đã quyết, đời này, con đường phù đạo hắn vẫn sẽ tiếp tục đi.

Với vốn kiến thức cùng kinh nghiệm kinh người như vậy, hắn liền nhìn ra vấn đề thực sự của những tấm Hối Mệnh phù này là gì.

Hối Mệnh phù tại Trầm Thiên Bảo Lâu trên thực tế nhìn qua rất hoàn hảo, từ tài liệu làm ra cho đến từng đường nét họa phù nhưng kết quả lại không được hoàn hảo như thế. Bởi trên từng đường nét kia... có điểm không đúng.

Giữa lúc này, đột nhiên, một đoàn người liền ngang nhiên mà xông vào Trầm Thiên Bảo Lâu, khí thế hùng hổ kinh người. Khí thế lớn đến độ làm Khương Hy bất giác mà lùi lại một bước.

Hắn nhíu mày, ánh mắt liền hướng về người đứng đầu đoàn người kia. Giấy lát sau, hắn liền ngăn người ra mà nghĩ:

“Đại sư tử?”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Cải họ

Không chỉ một mình Khương Hy mà toàn bộ khách nhân ở đây cũng giật mình khi thấy đầu ‘đại sư tử’ kia, mỗi người một biểu hiện. Nhưng so với họ thì Khương Hy lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hắn từng là Nguyên Anh lão tổ, đạo uy áp từ ‘đại sư tử’ kia không ảnh hưởng quá sâu đến hắn.

Còn những khách nhân khác thì mặt mũi tái nhợt, kẻ yếu hơn thì trực tiếp ngồi xuống đất mà đổ mồ hôi hột, thảm hại nhất hẳn là mấy tên phú hộ phạm nhân kia, uy áp ép xuống liền trực tiếp thổ huyết ngất đi.

Những tu sĩ khác không tùy tiện động vào những phú hộ này nhưng kẻ đến thì lại khác. Có thể làm cho Khương Hy lùi một bước thì kẻ đến tu vi ít nhất đã phải Luyện Khí đỉnh phong rồi.

Ngất nổi, đầu ‘đại sư tử’ kia lại là tin xấu, hẳn là tu sĩ Trúc Cơ.

Đầu ‘đại sư tử’ kia bước vào Trầm Thiên Bảo Lâu liền dùng ánh mắt sắc như đao của mình mà quét qua một lượt, đồng thời trực tiếp phóng linh thức ra mà tra xét toàn bộ Bảo Lâu.

Những tu sĩ có linh thức kém hơn liền dần dần bị chắn đến ngất đi. Nếu không có ai ra ngăn cản thì e rằng không mấy thời gian nữa toàn bộ đại sảnh này đều sẽ mất hết ý thức cả.

May mắn, giữa lúc này, một giọng nói già nua phần nộ không biết từ đâu mà quát lên:

“Thảm lão tam, ngươi xem thường Trầm Thiên Bảo Lâu cũng vừa phải thôi”.

Thảm lão tam nghe vậy sắc mặt vẫn không đổi mà đáp:

“Thất lễ rồi, ta chỉ đến tìm người thôi”

Đáp lại hắn một tiếng hừ lạnh vang vọng khắp đại sảnh nhưng Khương Hy có thể để ý rằng, người này hoàn toàn không có ý sẽ ra mặt đối chất ‘đại sư

tử' kia.

Hắn liền nghĩ đến vừa rồi người nọ gọi 'đại sư tử' là Thảm lão tam. Hắn không biết đó là ai nhưng họ Thảm thì lại khác. Theo hiểu biết sơ bộ của hắn về Nguyệt Hải Thành thì toàn thành chỉ có một nhà họ Thảm mà thôi.

Chính là một trong tứ đại thế gia tu chân - Thảm gia.

Hơn nữa, cái tên gọi 'Thảm lão tam' cũng nói lên được nhiều việc, đơn cử nhất chính là xưng hô của dòng chính môn nhân, hơn nữa còn là trực hệ. Khương Hy thầm nghĩ:

"Đầu 'đại sư tử' này tuyệt đối có quan hệ cận huyết với Thảm Minh".

Hắn liền rơi vào trầm mặc, bởi cận huyết cũng có nhiều loại vấn đề, thân thuộc có, mẫu thuẫn có, gian dũu có, thậm chí thù địch cũng có. Trong số tất cả các loại vấn đề trên thì hắn lại mong rằng đầu 'đại sư tử' này đừng có thân thuộc với Thảm Minh, nếu không thì kế hoạch của hắn sẽ xáo trộn lên hết, như thế rất phiền phức.

Giữa lúc suy nghĩ, đột nhiên, tóc gáy của hắn liền dựng đứng hết cả lên, hắn liền vận lên linh lực thủ hộ toàn thân rồi cảnh giác nhìn về phía trước. Ở đó, Thảm lão tam đã dùng đôi mắt sắc như đao kia mà khóa chặt hắn.

Khương Hy thầm nghĩ:

"Sao hắn lại nhìn ta?"

Sau đó, bất giác hắn nhìn qua toàn đại sảnh một lượt mới nhận ra lý do tại sao. Toàn bộ đại sảnh hiện nay, những người còn đứng vững được đều có tu vi... Luyện Khí tầng năm trở lên. Hắn là người duy nhất dưới ngưỡng đó mà còn tỉnh táo, thậm chí còn không bị hề hấn gì cả.

Khương Hy liền thầm mắng:

"Chết tiệt, sơ hở rồi".

Thảm lão tam nhìn qua hắn, đầu tóc rối bay như sư tử kia cũng đã hạ xuống. Hắn nói:

"Tiểu tử, không tồi... Ngươi là môn nhân nhà nào?"

Nghe vậy, Khương Hy liền trầm mặc lại, hắn nhớ đến cái gì đó rồi từ trong tay áo liền lấy ra một lệnh bài đen mà đưa lên phía trước. Thảm lão tam liền nhủ thầm, hắn tập trung linh thức vào tấm lệnh bài đó mà quan sát, sắc mặt hắn liền khẽ biến, hừ một tiếng mà nói:

"Ra là người của Phủ Thành chủ, Thảm mỗ mạo phạm rồi"

Lời vừa ra, những người còn lại liền giật mình mà nhìn Khương Hy. Mới giây phút trước họ cũng từng nghi ngờ làm sao một tiểu tử không có tu vi lại trụ vững dưới uy áp của Trúc Cơ cảnh, không ngờ Thảm lão tam lại thốt lên một câu ngoài ý muốn như vậy.

Phủ Thành chủ, nghe đến ba chữ này, ánh mắt bọn họ liền thoáng qua vẻ tôn kính cực kỳ, đồng thời bọn họ cũng bắt đầu e dè hơn mà nhìn Khương Hy. Vô hình chung, hắn liền được xếp vào loại 'không thể tùy tiện động'.

Mặt khác, những người này không thể nào nhìn ra được tu vi của hắn, tự nhiên cho rằng tu vi của hắn cao tuyệt. Khác với nhân gian, tu chân giới đề cao thực lực, mà trực tiếp hơn chính là vũ lực, kẻ nào có nắm đầm to liền nắm luôn đạo lý.

Tây Thành ở một góc độ nào đó cũng được xem là một tu chân giới thu nhỏ, thực lực cao hơn liền có quyền nói chuyện, tựa như bây giờ vậy. Từ lúc phát sinh kỳ biến đến giờ, người nói chủ yếu là Thảm lão tam và lão nhân thần bí của Trầm Thiên Bảo Lâu, những kẻ khác căn bản không dám xen vào.

Khương Hy cũng vậy, thực lực của hắn không bằng hai người kia, đành phải dùng tấm lệnh bài của Phủ Thành chủ để bảo vệ mình.

Lại nói, tại sao tấm lệnh bài đó lại ở trong tay hắn?

Điền đại phu lần đầu đưa cho hắn là khi còn ở Linh Vân trấn, nhưng lần đó hắn không có cơ hội để sử dụng nên trả lại. Lần này thì khác, không những đưa mà Điền đại phu còn nhất mực nhắc nhở hắn phải luôn giữ tấm lệnh bài bên mình. Bởi trong quá khứ, lão có thể an toàn mà ra vào Tây Thành đều là nhờ vào uy danh của tấm lệnh bài này.

Hôm nay hắn không cầm tấm lệnh bài này trong tay thì e rằng đã bị Thảm lão tam bắt đi rồi. Dù không lâu sau sẽ được thả ra thôi nhưng như vậy không phải sẽ bị lộ tẩy ra bên ngoài là tu sĩ sao. Tây Thành biết thì không sao, dù sao bọn họ cũng không phải lúc nào cũng rời đi, nhưng người ngoài thì quá phiền phức.

...

...

Đem tấm lệnh bài cất vào tay áo xong, Khương Hy liền bất động đứng một chỗ, không nói một lời nào cả. ĐIểm này cũng rất bình thường, không ai ở

đây dám nói gì hần hết.

Thẩm lão tam cũng không đứng đây quá lâu, ánh mắt như đao kia của hần liền lóe lên tinh quang, hần nhắm mắt lại, nghĩ nghĩ cái gì đó liền quay người đi ra.

Thẩm lão tam vừa rời đi, toàn trường liền thở ra một hơi nhẹ nhõm, có người vì quá sợ mà thẳng hơi nằm xuống đất. Khương Hy không sống tại Tây Thành, đương nhiên không rõ chuyện vừa rồi là như thế nào.

Nhưng qua quan sát của hần, những người này tựa hồ cũng không quá ngạc nhiên khi thấy Thẩm lão tam, tựa hồ đây cũng không phải là lần đầu. Thế là hần liền đến gần một thanh niên nhân gần đó mà nói:

“Vị huynh đệ này, có thể cho ta biết chuyện vừa rồi là sao chứ?”

Thanh niên nhân đang thở hổn hển sau uy áp kia nghe được giọng hần mà quay lại, liền giật mình tránh xa. Khương Hy thấy vậy liền cười nói:

“Vị huynh đệ này, ta đáng sợ đến thế sao?”

Thanh niên nhân lắc đầu, nào dám trả lời, trước đó thì thôi, bây giờ ai mà không biết Khương Hy có liên quan đến Phủ Thành chủ, nhờ như hần lỡ lời chỗ nào chẳng phải liền chết không đối chứng sao.

Nhìn bộ dạng của thanh niên nhân, Khương Hy bất giác mà nhớ đến ngàn năm trước đó, khi hần còn là một tu sĩ nhỏ yếu, mọi hành động của hần tựa hồ cũng cẩn thận từng ly từng tí như vậy. Hần liền cười nhẹ.

Không biết là vô tình hay hữu ý, nụ cười này của hần vô hình chung liền giải tỏa đi căng thẳng của thanh niên nhân. Thanh niên nhân nhìn hần mà suy nghĩ một chút, liền nhìn quanh mà nói nhỏ:

“Ừm... vị công tử này, chúng ta có thể đi chỗ khác được không?”

Khương Hy có chút ngẩn người ra, nói:

“Sao không nói tại đây?”

Thanh niên nhân lại nói nhỏ:

“Ai biết được có tai mắt của Thẩm gia ở đây không? Vẫn là nên đi chỗ nào kín đáo hơn”

Khương Hy nghĩ một hồi thì đột nhiên khẽ cười, hần nói:

“Trùng hợp”

Hần liền quay ra đằng sau nhìn hình bóng đang đi về hướng mình. Na Lan đến rồi, nàng cười nói:

“Khương công tử, chương quỹ đã đồng ý gặp ngài”.

Hần nhìn qua nàng, dường như sắc mặt nàng có chút tái đi nhưng cũng không nhiều lắm, hần là ban nãy đã có người giúp nàng chống đỡ một phần uy áp rồi.

Sau đó, hần lại quay sang nhìn thanh niên nhân mà nói:

“Chúng ta đi thôi”

Thanh niên nhân nghe vậy liền ngẩn người ra, nhưng cũng đi theo, rất nhanh hần liền biết đi đâu, bởi Na Lan đã dẫn hai người ra sau quầy, đi lên một cầu thang dài mà tiến vào một căn phòng nào đó. Tâm thần thanh niên nhân liền bắt đầu căng thẳng, hần không phải là lần đầu đến Trầm Thiên Bảo Lâu nhưng nơi này là lần đầu hần đi qua.

Đoạn đối thoại vừa rồi hần cũng đã nghe được, nên càng căng thẳng hơn rất nhiều. Bản thân hần tu vi rất thấp, chỉ mới Luyện Khí tầng năm nên chưa có cơ hội nhìn thấy chương quỹ. Hần nghe đồn Trầm Thiên chương quỹ tu vi siêu tuyệt, dù không bằng Thẩm lão tam nhưng tuyệt đối kinh người.

Vì sự kiện vừa rồi của Thẩm lão tam, chương quỹ tạm thời phải chấn chỉnh lại việc buôn bán của Bảo Lâu trước nên đành phải để Khương Hy ngồi đợi. Thế này liền vừa hợp ý hần, trong lúc chờ đợi, hần liền hỏi thanh niên nhân:

“Nơi đây đủ riêng tư rồi chứ?”

Thanh niên nhân nhìn qua một lượt mà khẽ nuốt một ngụm nước bọt, hần gật đầu nói:

“Công tử, ta nghĩ chắc đủ rồi... Không biết công tử muốn nghe từ đâu?”

Khương Hy đáp:

“Từ đầu đi”.

Thanh niên nhân gật đầu, hẩn hít vào một hơi thật sâu rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện.

Cách đây gần hai tháng, Tây Thành phát sinh một sự kiện vô cùng oanh động, đó là Thảm tiểu tam đột nhiên mà biến mất, việc này liền khiến Thảm phủ nháo lên một trận. Thảm tiểu tam cũng không phải ai quá xa lạ với Khương Hy, hẩn chính là Thảm Minh.

Không những mất tích, trước đó người ta còn nghe phong thanh rằng, Thảm Minh đổi tên cái họ, bí mật trốn đi. Tại thế gia, cái họ chính là phản nghịch, đồng nghĩa với tội chết. Nghe đồn, Thảm gia chủ đã rất nổi giận mà ra lệnh truy sát Thảm Minh nhưng liền bị Thảm lão tam ngăn lại.

Dưới con thịnh nộ của Thảm gia chủ, Thảm lão tam đã dùng tính mạng của mình ra mà đe dọa, Thảm gia chủ liền biến sắc. Thảm gia dù là một trong tứ đại thế gia nhưng tu sĩ Trúc Cơ cũng không có được mấy người, mất một liên là tổn thất kinh người. Cuối cùng, Thảm gia chủ chọn cách hòa hoãn, để mọi sự của Thảm Minh lại cho Thảm lão tam lo.

Kết quả, những tháng ngày sau đó, cứ cách vài ngày là Thảm lão tam lại dẫn người đi tra xung quanh. Đến hôm nay thì đã tra đến Trầm Thiên Bảo Lâu rồi.

...

Nghe xong, sắc mặt Khương Hy liền âm trầm bất định. Tình huống hiện tại có chút không được tốt lắm, thứ nhất, Thảm lão tam ngoài ý muốn lại là phụ thân của Thảm Minh. Đây tự nhiên là điểm mà hẩn không muốn nghe nhất bởi kế hoạch của hẩn sẽ bị xáo trộn nhưng sự đã đành, hẩn không đổi không được. Tuy vậy đó cũng không phải là điểm hẩn quá lưu tâm.

Thứ hai, Thảm Minh cái họ. Đây mới là điểm Khương Hy thực sự lưu tâm, nếu trước đây, hẩn mơ hồ cảm nhận được tố chất của một cường giả từ Thảm Minh thì bây giờ, Thảm Minh đã thực sự bước đi trên con đường đầy chông gai kia rồi.

Mà đáng ngạc nhiên hơn là Khương Hy không nghĩ đến Thảm Minh lại dám làm ra quyết định điên rồ đến như vậy. Chuyện Thảm Minh có nhiều kẻ thù hẩn đương nhiên biết, với cái tính bại hoại đó, Thảm Minh không gây họa mới là chuyện bất ngờ.

Lấy suy đoán của Khương Hy mà nói, Thảm Minh chắc hẩn không còn ở Tây Thành nữa, đây là sân nhà của Thảm gia, Thảm Minh ở đây thì kiểu gì cũng sẽ bị tóm lại.

Mấu chốt là hẩn nghĩ đến thì Thảm gia sẽ không nghĩ ra sao?

Thảm gia đúng là nghĩ không ra nhưng Thảm lão tam lại khác. Trên đời này, hiểu rõ bản tính của con cái đương nhiên không ai ngoài cha mẹ, Thảm lão tam làm cảnh gà trống nuôi con lại càng rõ ràng hơn.

Nhưng hẩn chỉ lựa chọn đi tìm trong nội Tây Thành, cốt chính là để bảo vệ con trai hẩn. Con trai hẩn có không ít kẻ thù, nhưng dưới cái bóng của Thảm gia, ai dám làm gì được. Nhưng nay lại khác, con trai hẩn đã cái họ, đám kia liền bắt đầu rục rịch.

Thảm lão tam không còn sự lựa chọn nào khác ngoài làm to chuyện lên như vừa rồi, người ngoài tự nhiên sẽ nghĩ rằng Thảm Minh còn ở Tây Thành, lực lượng của Thảm gia vẫn đang truy sát. Những kẻ thù kia buộc phải án binh bất động lại.

Phối hợp như vậy, vô hình chung, Thảm Minh liền an toàn.

Nghĩ đến đây, Khương Hy khẽ nhếch miệng lên. Xem ra cũng đã đến lúc hẩn bắt đầu tiến hành kế hoạch rồi.

...

Thời gian dần trôi qua, không để Khương Hy phải đợi quá lâu, chương quỹ liền xuất hiện. Nhìn thấy chương quỹ, hẩn liền nhú mày lại, bởi hình ảnh trước mắt có hơi chút quen quen.

Chương quỹ là một lão nhân không quá lớn tuổi, mái tóc hoa râm, thân người có chút hơi khom. Trên mặt lão là một chòm râu cá trê trông rất ra dáng... lừ đừ, nhìn chung, Trầm Thiên chương quỹ tương đối hợp mắt Khương Hy, ít nhất lão giống hai lão nhân Điền đại phu và lão Hoàng ở nhà, tự nhiên quen thuộc hơn nhiều.

Chương quỹ thấy hẩn liền khẽ gật người lại rất kỳ dị, tựa như vái vẫy, lão nói:

“Khương công tử đến chơi, lão hủ không đón tiếp từ xa”

Khương Hy liền cười đáp:

“Chương quỹ nói đùa rồi, là ta đến không báo trước”

Hai người cười nói như thể không phải lần đầu gặp mặt vậy, trông giống hai người bạn lâu ngày không gặp thì đúng hơn.

Na Lan nghe được đoạn đối thoại, trong lòng liền tự hỏi:

“Hai người này có gặp nhau rồi sao?”

Nghĩ là vậy nhưng nàng lại không thể hiện ra ngoài, ở mặt này Na Lan tỏ ra rất chuyên nghiệp. Nàng an tĩnh, sắc mặt bất định, cung kính mà đứng phía sau lưng chương quỹ. Thanh niên nhân thì khác, hắn không biết quan hệ giữa Khương Hy và chương quỹ như thế nào cả, tự nhiên liền tin hai người là chỗ quen biết.

Nhưng như vậy thì sao chứ, hắn không quan tâm. Hắn đã kể hết chuyện rồi, việc của hắn lý ra phải xong rồi... Nhưng tại sao hắn vẫn chưa được đi?

Trong lòng thanh niên nhân liền khóc ròng thảm thiết.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Họa trật một li, phù đi một dặm

Khương Hy cùng lão chương quỹ hàn huyên đến độ ánh đèn nổi lên lúc nào không hay, hắn cũng không ngờ thời gian lại nhanh trôi qua đến vậy, liền nhìn ra ngoài, nghĩ nghĩ một chút mà nói với Na Lan:

“Na Lan cô nương, phiền cô cho người chuyển toàn bộ số linh được kia về chỗ của ta, tiện thể báo giúp ta sẽ về trễ”

Nghe vậy, Na Lan liền khẽ cười, gật đầu nói:

“Khương công tử yên tâm, tiểu nữ sẽ làm theo đúng lời ngài căn dặn”.

Sau đó nàng liền lui ra ngoài. Thanh niên nhân ở bên thấy vậy liền biết thời điểm đến rồi, hắn có chút áp úng mà nói:

“Vị công tử này... còn ta... thì sao?”

Lời vừa ra, Khương Hy liền khựng người lại, về mặt của hắn có chút không được tự nhiên là bao. Hắn ngượng ngùng nhìn thanh niên nhân mà nói:

“Thật xin lỗi... ta quên mất”.

Nghe xong, thanh niên nhân ngay lập tức tròn mắt mà nhìn, về mặt không thể tin được, hắn thầm mắng ở trong lòng:

“Mẹ nó, ta ở ngay đây mà ngươi dám quên?”

“Ngươi cho ta là không khí?”

“Ngươi dám khinh ta?”

“Nếu không phải ngươi đến từ Phủ Thành chủ, ta đã...”

“...”

Vô số lời mắng chửi cứ vậy mà tuôn ra trong đầu thanh niên nhân, nhưng căn bản là hắn vẫn không dám phát ra ngoài. Dầu vậy, thông qua biểu hiện gương mặt, Khương Hy cũng ít nhiều đoán ra được chuyện gì đang diễn ra trong đầu hắn.

Đời trước lúc còn là tu sĩ Luyện Khí cảnh, mỗi lúc âm ức mà không thể tuôn ra được, hắn đại khái cũng không khác thanh niên nhân này là bao.

Khương Hy liền nói tiếp:

“Thật xin lỗi, đã làm lỡ thời gian của huynh đệ rồi... Đây coi như chút tạ tội của ta vậy”

Vừa nói, hắn vừa dúi vào trong tay thanh niên nhân một cái túi nhỏ. Tiếp nhận xong, thanh niên nhân liền có chút ngỡ vực mà dùng linh thức quét qua một hồi, sau đó, hắn liền giật mình, bất giác mà thốt ra khỏi miệng một câu:

“Nhiều đến thế?”

Nói xong, hắn liền đưa tay lên bịt miệng mình lại, sắc mặt hốt hoảng, tựa như vừa nói ra điều gì đó tuyệt mật vậy. Khương Hy cũng không muốn lỡ chuyện, liền xua tay muốn đuổi, thanh niên nhân thấy vậy khẽ liếc nhìn chường quỹ một chút, xác nhận lão không có ý kiến gì rồi mới hành lễ một cái mà rời đi.

Khương Hy về ngoài lãnh đạm không đổi mà nhìn bóng lưng thanh niên nhân, kỳ thực trong lòng hắn lúc này đang tiếc đến đứt ruột rồi. Cái túi nhỏ kia đựng chính là linh thạch, hơn nữa còn là mười viên linh thạch.

Đối với tu sĩ Luyện Khí cảnh, mười viên linh thạch để đổi lấy thông tin khá đại chúng như vừa rồi là rất chịu chi, bởi vậy thanh niên nhân mới thất thố đến như vậy.

Khương Hy vốn dĩ không định trả nhiều đến thế nhưng ai bảo bây giờ hắn đang đội lốt ‘người của Phủ Thành chủ’ đây, nên không thể keo kiệt được.

Với người Tây Thành là vậy nhưng với Trầm Thiên Bảo Lâu thì khác. Hắn suy đoán rằng kiểu gì sau hôm nay thân phận hắn cũng sẽ bị lộ ra ngoài nhưng đến lúc đó, sự đã thành, muốn thay đổi cũng không thể được nữa.

Nghĩ đến đây, hắn liền nhìn lão chường quỹ mà nói:

“Phùng chường quỹ, chúng ta vào chuyện chính được chứ?”

Qua đoạn chuyện phiếm vừa rồi, hắn đại khái đã nắm được tên gọi của lão chường quỹ là gì, lão gọi Phùng Quang Tiêu và kinh ngạc hơn là lão đã làm cho Trầm Thiên Bảo Lâu gần năm mươi năm rồi. Địa vị của lão tại đây tuyệt đối đủ quyền quyết định cục diện kinh doanh này của Khương Hy.

Như vậy cũng vừa tiện cho hắn, hắn vốn dĩ e ngại nhất chính là phải nói chuyện trực tiếp với lão nhân thần bí lúc chiều kia. Cảnh giới giữa hai người chênh nhau rất xa, như hiện tại mà nói thì chính là đất với trời, hắn không có bất kỳ vốn liếng hay ‘đạo lý’ nào mà đi so bì với lão cả.

Nhưng Phùng Quang Tiêu lại khác, lão không phải tu sĩ Trúc Cơ nhưng cũng không kém là bao. Tu vi của lão là Luyện Khí tầng chín, nghe qua đúng là không kém nhưng chung quy lại vẫn là Luyện Khí cảnh. Chi cần tiền đề là đồng cấp, hắn tự nhiên không quá ái ngại.

Phùng Quang Tiêu nhìn qua hắn một chút rồi mỉm cười, gật đầu nói:

“Khương công tử cứ nói”

Nghe vậy, Khương Hy liền trực tiếp vào đề:

“Hồi Mệnh phù của các người bán không được phải không?”

Phùng Quang tiêu hai mắt bất giác có chút nheo lại, khí thế vô thức mà tràn ra, tựa như hắn vừa động vào chỗ đau của lão vậy. Ở bên lão, sắc mặt Na Lan bất giác liền tái nhợt lại mà lùi ra sau vài bước.

Lão không phải phẫn nộ hay gì cả, lão nhiều hơn vẫn là bất đắc dĩ. Kỳ thực, Hồi Mệnh phù không chỉ là nỗi đau của lão mà còn của cả Trầm Thiên Bảo Lâu này.

Toàn bộ Tây Thành nếu tính toán cẩn thận mà nói thì tu sĩ Luyện Khí cảnh chiếm phần đông dân cư, ước tính không thôi thì số lượng cũng đã lên chín thành rồi. Đối với Trầm Thiên Bảo Lâu thì đây chính là nguồn thu vô hạn, mà vật phẩm được săn đón nhiều nhất dĩ nhiên là Hồi Mệnh phù.

Làm người hay tu sĩ thì ai không sợ chết, tu sĩ lại càng sợ chết. Vậy nên nhu cầu nhiều nhất của tu sĩ Luyện Khí cảnh chính là Hồi Mệnh phù, vừa vặn xứng đáng cho ba chữ ‘vật bảo mệnh’ tại tầng cấp tu vi này.

Ngặt nỗi chất lượng Hồi Mệnh phù tại Nguyệt Hải Thành quá thấp, căn bản không khiến cho đám tu sĩ này yên tâm mà mua được.

Dẫu vậy, Hồi Mệnh phù không tốt cũng không có nghĩa là không thể bán, chỉ là số lượng bán được không nhiều mà thôi.

Uy áp của Phùng Quang Tiêu tràn ra như nước, không nặng nề và dồn dập như những người khác nhưng lại âm trầm mà thốn thốn hơn bất kỳ người nào. Khương Hy tự nhiên biết lão đang muốn chơi trò tâm lý, vấn đề là uy áp của lão vô dụng với hắn, trò này tự nhiên mất vui.

Nhìn thấy hắn không hề hấn gì, một thân vẫn bình chân như vại, Phùng Quang Tiêu liền nhủ mày lại, lão trầm mặc một hồi rồi đáp:

“Đúng như Khương công tử nói, Hồi Mệnh phù khó bán. Không biết cục làm ăn của công tử có giải quyết được chuyện này không?”

Khương Hy nhìn lão mà nói tiếp:

“Đương nhiên là được, bởi vì... ta có thể làm cho Hồi Mệnh phù trở nên hoàn mỹ hơn”

Nghe vậy, Phùng Quang Tiêu liền bật cười, lắc đầu mà nói:

“Công tử đừng đùa lão phu, ngài nói chuyện chính đi”

Khương Hy đáp:

“Ta không nói đùa, ta nghiêm túc”

Phùng Quang Tiêu liền nheo mắt lại, lão lạnh giọng nói:

“Công tử lần đầu mới đến Tây Thành sao?”

Khương Hy không hiểu ý lão, gật đầu đáp:

“Đúng vậy, ta là lần đầu”

Phùng Quang Tiêu liền nhếch miệng, một tay đưa lên khẽ vuốt chòm râu cá kia của mình, lão nói:

“Vậy công tử không rõ rồi, không chỉ ở đây mà những Bảo Lâu khác tại Nguyệt Hải Thành cũng không có Hồi Mệnh phù nào khá hơn. Phù sư ở đây đẳng cấp không đủ cao, tự nhiên phẩm chất phù lục cũng vậy. Nếu có khá hơn thì họa chăng là... ở Phù Thành chủ rồi”

Lời cuối cùng lão nói ra cùng vừa vặn đá xéo Phù Thành chủ một câu, cũng vừa vặn mà châm chọc luôn Khương Hy. Ý của lão rất rõ ràng, cứ cho là Phù Thành chủ có đi nhưng hẳn có thể đem ra mà trao đổi được sao?

Hắn không để tâm tới ý lão là gì, liền nói tiếp:

“Phùng chương quỹ, giám định bên Trầm Thiên nói sao về Hồi Mệnh phù?”

Phùng Quang Tiêu sắc mặt liền không tốt mà nhìn hắn, bởi hắn dám lơ đi câu vừa rồi của lão, thậm chí còn không có phản ứng gì đặc biệt. Nhưng nghĩ đến thân phận của hắn, lão liền nhịn xuống một hơi, âm trầm nói:

“Linh khí không đủ...”

Khương Hy liền khẽ cười nói thêm:

“Ngoài linh khí không đủ ra, phù còn nhanh hỏng và người dùng thì... chết nhanh hơn đúng chứ?”

Nghe vậy, Phùng Quang Tiêu liền biến sắc, lão bật dậy khỏi ghế, hốt hoảng mà nói:

“Sao ngươi biết?”

Khương Hy híp mắt lại, đầy ý vị mà nói:

“Phùng chương quỹ đoán xem”

Phùng Quang Tiêu ngay tức khắc liền khựng người lại, hai tay lão bóp chặt lại. Lão không đáp lại được một câu nào bởi lời hắn nói không sai. Tấm Hồi Mệnh phù kia đúng là bị thiếu hụt linh khí, đồng thời, họa bản cũng không phải đúng hoàn toàn.

Họa bản được dùng trong tấm Hồi Mệnh phù này có một bộ phận nhỏ đã bị điều chỉnh đi... sao cho giống với họa bản của Tử Hoạt phù. Tử Hoạt phù chính là loại phù dùng để giết người, nếu dùng nó làm họa bản cho Hồi Mệnh phù thì không khác gì tự sát cả.

Họa bản của Hồi Mệnh phù và Tử Hoạt phù trên thực tế khác xa nhau nhưng chỗ bị sai vô tình lại có nét giống nhau.

Họa trật một li, phù đi một dặm.

Phùng Quang Tiêu liền hít một hơi thật sâu, trầm mặc một đoạn thời gian ngắn mà nói:

“Khương công tử có gì chứng minh lời mình nói là thật?”

Khương Hy nhìn hắn nói tiếp:

“Tấm lệnh bài trong tay ta còn chưa đủ?”

Phùng chương quỹ nghe vậy liền lắc đầu, nói tiếp:

“Lệnh bài của Phù Thành chủ không đại diện cho tất cả, lão phu cần một lý do thuyết phục hơn”.

Khương Hy trầm mặc, hắn không nghĩ đến Phùng Quang Tiêu lại gan lớn đến vậy. Tấm lệnh bài này đến Trúc Cơ tu sĩ là Thảm lão tam còn kiêng kỵ, hắn không hiểu làm sao một tên Luyện Khí tăng chín lại không có chút biến chuyển nào cả.

Kỳ thực, Khương Hy không sống tại Tây Thành, tự nhiên không biết một chuyện, Trầm Thiên Bảo Lâu là gia sản của Tường gia, mà còn là nguồn thu chính.

Phủ Thành chủ dù có quyền lớn đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể nào mà ngang nhiên động vào căn bản của Tướng gia được. Trên đời này không phải chỉ có mỗi Phủ Thành chủ là có tu sĩ Kim Đan cảnh.

Thảm lão tam sở dĩ có thể đến hùng hổ tại Trầm Thiên Bảo Lâu là bởi thời gian này quá nhạy cảm, Thảm lão tam có thể phát điên bất cứ lúc nào, không mấy ai có thể chịu nổi cơn điên rồ của Trúc Cơ tu sĩ cả, kể cả lão nhân thần bí kia.

Một khoảng thời gian ngắn sau, Khương Hy liền ngưng trầm mặc, nhìn Phùng Quang Tiêu mà nói:

“Phùng chương quý, phiền người chuẩn bị dụng cụ đầy đủ giúp ta”

Phùng Quang Tiêu liền giật mình, lão còn tưởng là mình nghe lầm, liền hỏi lại:

“Ý Khương công tử là...?”

Khương Hy đáp:

“Ta sẽ họa cho người xem”

Phùng Quang Tiêu liền không biết nói gì nữa. Lão đương nhiên không tin Khương Hy có thể họa ra được, bởi ở tu vi của lão, lão hoàn toàn có thể nhìn ra hấn là Luyện Khí tầng ba.

Tu sĩ đến Luyện Khí tầng bốn mới có thể đủ điều kiện để bắt đầu học tu chân bách nghệ, vậy thử hỏi xem với tu vi đó, hấn có thể họa ra được sao? Câu này Phùng Quang Tiêu liền không cần phải trả lời vì đã quá hiển nhiên rồi.

Vốn dĩ lão nghĩ đến chuyện Phủ Thành chủ định thông qua Khương Hy mà làm ăn với Trầm Thiên Bảo Lâu nhưng xem ra lão đã quá cả tin rồi.

Dù nghĩ vậy, nhưng lão vẫn ra hiệu cho Na Lan đi chuẩn bị. Lão tự nhiên cho rằng Khương Hy ngông cuồng không hiểu sự đời, tự cho rằng mình điềm tĩnh hiểu chuyện nhưng thực chất lại ngu ngốc đến nực cười.

...

...

Rất nhanh sau đó, Na Lan liền quay trở lại, nàng mang về vừa đủ dụng cụ để họa phù, đồng thời còn mang theo một tấm Hồi Mệnh phù khác để đối chiếu. Ở điểm này, Na Lan cực kỳ cẩn thận, Phùng Quang Tiêu rất hài lòng, ra hiệu cho nàng ra sau đứng.

Thấy vậy, Na Lan liền vui vẻ, nhanh chóng mà đứng sau lưng lão. Thời gian nàng làm tại Trầm Thiên Bảo Lâu tuy đủ lâu nhưng so với Phùng Quang Tiêu lại chẳng đáng nhắc đến tí nào, bình thường lão rất bận rộn, không để ý đến bọn họ. Nay có cơ hội được lão thương thức, Na Lan tự nhiên không thể không bắt.

Nếu là trước kia, nàng có lẽ sẽ ngưng ngừng mà từ chối rồi nhưng qua Khương Hy chỉ điểm, nàng liền muốn tranh, nếu không tranh, nàng liền không thể tiếp tục tồn tại được tại Trầm Thiên Bảo Lâu.

Dụng cụ đã đầy đủ, Phùng Quang Tiêu liền nhìn qua Khương Hy mà nói:

“Khương công tử, đồ đã chuẩn bị xong, công tử có thể bắt đầu chứ?”

Khương Hy nhìn lão, cười đáp:

“Được, ta bắt đầu thôi”

Phùng Quang Tiêu cười đáp lễ, hai chòm râu cá của lão khẽ run lên, tựa như sắp chờ xem chuyện vui vậy.

Khương Hy ngồi xuống cũng không vội mà bắt đầu, hấn liền nhập định mình tưởng một chút. Phùng Quang Tiêu cũng không vội, lão cho là hấn đang diễn, mà diễn càng lâu, kịch càng nhạt, người xem liền chán. Đến lúc đó, lão liền cường chế mà đuổi hấn ra ngoài.

Ở góc độ của lão, đây là họa tự hấn tìm đến, lão chỉ làm theo đúng chức trách mà thôi. Lời này nói ra ngoài, Phủ Thành chủ cũng phải muối cả mặt. Nghĩ đến đây, hai chòm râu của lão lại càng mấp máy rung động hơn.

Về phía Khương Hy, mình tưởng xong, hấn liền họa phù. Hấn làm rất chậm, làm từng thao tác một, từ chấm mực đến giữ tay áo, cho đến họa, nhìn rất thanh tao nhã nhặn. Na Lan ở bên nhìn đến mê mẩn, nàng thầm nghĩ:

“Công tử họa thật đẹp...”

Còn Phùng Quang Tiêu thì sắc mặt liền ngưng trọng lại, nghiêm túc mà xem. Lão khác Na Lan, lão không nhìn những động tác kia hoa mỹ như thế nào mà lão nhìn chính là dòng chảy của linh khí.

Dòng chảy của linh khí là một khái niệm vừa đơn giản mà cũng vừa vô cùng phức tạp. Trong tu chân bách nghệ, khống chế dòng chảy của linh khí là điều

căn bản nhất mà mỗi tu sĩ cần phải nắm, cần phải hiểu. Đối với Phù sư thì càng khắt khe hơn nhiều.

Bởi phẩm chất phù tốt hay xấu phụ thuộc rất nhiều vào việc khống chế dòng chảy linh khí. Một đời lão nhìn qua không ít Phù sư, nhưng chưa bao giờ lão lại chứng kiến được khả năng kiểm soát dòng chảy đến đáng sợ như thế này.

Dưới góc nhìn của lão, từng dòng linh khí liền hội tụ về đầu bút họa, theo đó mà thâm thấu vào từng đường nét được họa ra. Từng dòng chảy mỏng như tơ, đan xen lẫn nhau huyền diệu vô cùng, Phùng Quang Tiêu liền run rẩy mà nghĩ:

“Dòng chảy như tơ... Đây không phải là...”

Đột nhiên, một luồng ánh sáng chói lòa liền xuất hiện, mang theo một luồng khí tức sinh mệnh đến cường đại. Dưới luồng khí này, tấm Hồi Mệnh phù vốn được dùng để so kìa trông thật thảm hại, tựa như những ngôi sao le lói mà cổ với tới hào quang mặt trời vậy.

Khí tức sinh mệnh vừa hiện, Phùng Quang Tiêu cũng đại hết cả người ra.

Bởi Hồi Mệnh phù hoàn thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Trầm Thiên Lâu chủ

Khí tức sinh mệnh là một loại khí nằm ngoài Ngũ Hành, ở một mặt nào đó thì có thể nói là cao cấp hơn. Nhưng trong Ngũ Hành lại có một loại gần với nó, đó là Mộc linh khí.

Tu chân thường thức mà nói, Ngũ Hành khí nếu đi đến cực hạn liền được gắn với hai chữ ‘hủy diệt’. Hỏa linh khí có thể thiêu đến tận cùng, Thủy linh khí có thể can quét hết thảy, Thổ linh khí có thể rung chuyển toàn đại địa, Kim linh khí có thể xuyên phá mọi thứ.

Riêng chỉ có Mộc linh khí là ngoại lệ, cực hạn của nó chính là sự sinh trưởng, sinh trưởng liền là sinh mệnh. Trong Ngũ Hành khí, nó là ôn hòa nhất và cũng bình dị nhất.

Hầu hết tất cả các loại pháp thuật chuyên dùng để chữa trị đều xuất phát từ Mộc linh khí, Hồi Mệnh phù cũng không ngoại lệ.

Ngay lúc Hồi Mệnh phù được hoàn thành, khí tức sinh mệnh kia liền lan tỏa ra khắp cả phòng, Phùng Quang Tiêu có thể cảm nhận được một luồng sinh khí đang chảy trong cơ thể của mình, lão liền biến sắc.

Hiện tại, lão đứng cách Khương Hy những hai mét mà đã có thể cảm nhận được như thể đang trực tiếp sử dụng thì... uy lực của tấm phù này khi thi triển sẽ kinh diễm đến mức nào?

Họa phù xong, Khương Hy nhanh chóng thu tay, hần liền thở ra một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

“May quá, xong rồi”.

Hồi Mệnh phù không phải là loại phù dễ họa, bản thân nó được xem là vật bảo mệnh của Luyện Khí cảnh tu sĩ, tự nhiên độ khó không phải vừa. Ít nhất nó không kém Ấn Căn phù, mặt khác, Hồi Mệnh phù cũng không phải cùng thuộc tính mà Khương Hy chủ tu nên hần hao tổn nhiều hơn so với bình thường.

Nếu Hồi Mệnh phù được tạo ra trên cơ sở của Thủy linh khí thì ít nhất tốc độ họa của hần sẽ nhanh hơn vừa rồi, thậm chí, phẩm chất còn cao hơn hần. Nhưng thực tế lại không cho phép như thế, Hồi Mệnh phù thuộc về phạm trù của Mộc linh khí.

May mắn, Khương Hy là Kim, Thủy, Mộc tam tạp linh căn, phù lục có thuộc tính Kim và Mộc hần vẫn có thể họa ra được. Nếu thứ bị hỏng tại Trầm Thiên Bảo Lâu là Hỏa và Thổ thuộc tính phù lục thì hần cũng bó tay. Cơ thể hần không thể cảm ứng được hai loại linh khí đó.

Giờ khắc này, Phùng Quang Tiêu hoảng sợ mà nhìn hần, lão lâm bầm:

“Làm sao... có thể...”

Nghe vậy, Khương Hy liền đứng dậy, nhìn lão nói:

“Không gì là không thể cả, việc này với ta cũng không quá khó...”

Hần liền dừng lại một chút rồi đánh ánh mắt ra bên ngoài, nói tiếp:

“... ngài nghĩ thế nào?”

Phùng Quang Tiêu đột nhiên trầm mặc, không đáp. Na Lan ở gần đó không biết chuyện gì đang xảy ra, và cũng không có tư cách lên tiếng. Nàng đành cung kính, nhắm mắt, cúi đầu, an tĩnh mà đứng ở một góc.

Một lát sau, thanh âm già nua ở đầu bỗng phát ra:

“Hậu sinh khả úy...”

Phùng Quang Tiêu ngay lập tức liền quỳ xuống, hành lễ nói:

“Tham kiến Lão chủ”

Na Lan bất giác cũng quỳ xuống theo. Nàng sao không thể nghe ra được đây là giọng ai chứ, chỉ mới chiều nay thôi, đây chính là giọng nói đã cứu cả tòa Trầm Thiên Bảo Lâu khỏi đợt uy áp từ Thảm lão tam.

Lão nhân thần bí kia xuất hiện rồi.

Khương Hy đương nhiên đã biết là lão đã xuất hiện, hơn nữa là từ sớm rồi. Nhưng chỉ khi hắn bắt đầu họa phù, thiên địa linh khí xung quanh liền có chút biến đổi, hắn mới mơ hồ nhận ra được sự hiện diện của lão.

Kỳ thực, với thực lực bây giờ, kể cả có dẫn động thiên địa linh khí thì hắn cũng không thể phát hiện ra được Trúc Cơ tu sĩ, trừ khi người đó tự mình lộ thân. Và đúng là lão đã cố tình để lộ thân... nhưng là ngưỡng tu sĩ Luyện Khí tầng bảy có thể nhận ra.

Vậy nên, lão gọi hắn bốn chữ ‘hậu sinh khả úy’ tự nhiên không sai.

Khương Hy khác với hai người kia, hắn không quỳ nhưng lại nhũn mảy, thẳm nghĩ:

“Lão nhân này tựa hồ sẽ không lộ diện với ta”

Sau đó hắn nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Không biết Trầm Thiên Bảo Lâu chủ nghĩ như thế nào?”

Thanh âm già nua kia lại phát ra:

“Được, chất lượng của tám Hồi Mệnh phù kia rất tốt, cốc làm ăn này... Trầm Thiên Bảo Lâu nhận”

Khương Hy nghe vậy liền gật đầu, nói ra:

“Vậy lợi ích chia như thế nào đây?”

Thanh âm kia đột nhiên rung lên mà bật cười, đáp:

“Ha ha ha, tiểu tử ngươi rất thẳng thắn, lão phu rất thích. Thế này đi, lợi nhuận từ Hồi Mệnh phù chúng ta chia đôi, ngươi thấy thế nào?”

Khương Hy liền trầm mặc, một tay liền đưa lên cằm mà vân vê, tựa như suy nghĩ rất kỹ càng. Phùng Quang Tiêu thấy biểu hiện của hắn như vậy liền có chút khó coi.

Lão đành gần một đời người tại Trầm Thiên Bảo Lâu, tự nhiên hiểu Lão chủ là người thế nào. Thân là thương buôn, hầu như lúc nào cũng nghĩ lợi ích về mình trước tiên, kể cả Lão chủ cũng không ngoại lệ. Nay bản thân Lão chủ tự mình đề xuất chia đôi, đúng là khó có dịp.

Nhưng Phùng Quang Tiêu hiểu, đó là vì thân phận kia của Khương Hy, lão có thể suy đoán rằng hắn có thể không đến trực tiếp từ Phủ Thành chủ nhưng sở hữu tám lệnh bài đen thì ít nhiều cũng có liên quan rồi.

Nếu không thì làm sao lại có chuyện Lão chủ đích thân đến đây, lão chỉ cần trực tiếp bắt trói lại là được. Sau đó liền dùng thủ đoạn mà bắt hắn họa phù. Tiếc thay, thân phận của hắn vẫn là quá mức nhạy cảm.

Bởi vậy, khi nhìn thấy Khương Hy trầm mặc, Phùng Quang Tiêu mới không nhận được, đây tự nhiên là lợi ích lớn nhất mà Trầm Thiên Bảo Lâu có thể đưa ra rồi, lão thẳm nghĩ:

“Không lẽ hắn định ăn nhiều hơn?”

Trầm mặc một đoạn thời gian sau, Khương Hy liền nói:

“Lợi nhuận chia sáu, bốn... Ta bốn, các ngươi sáu”.

Lời vừa ra, Phùng Quang Tiêu liền ngốc trệ, Na Lan cũng không nhận được mà mở mắt ra nhìn hắn, giây phút này, cả hai người đều có chung một suy

nghĩ:

“Hắn sẽ không phải là thằng ngốc chứ?”

“Nhưng...”, Khương Hy đột nhiên kéo một hơi ngắn mà nói

Sau đó hắn khẽ mỉm cười nói tiếp:

“Trầm Thiên Bảo Lâu sẽ cung cấp cho ta tài nguyên tu luyện, tài liệu cùng dụng cụ luyện chế. Trầm Thiên Lâu chủ thấy điều kiện này thế nào?”

Lần này, lão nhân kia liền trầm mặc. Vốn dĩ lão không lên tiếng nhiều, nay lại trầm mặc cũng không ai hay biết, nhưng Khương Hy biết lão sẽ trầm mặc.

Hắn làm sao không hiểu ngụ ý chia năm, năm kia là thế nào. Đơn giản mà hiểu chính là thuần túy chia lợi nhuận, nếu hắn đồng ý thì sau đó, tài nguyên tu luyện, tài liệu luyện chế, dụng cụ họa phù hắn đều phải tự bỏ linh thạch ra mà mua.

Và cái giá tuyệt đối rất lớn, số lợi nhuận kia tuyệt đối không thể giữ lại được bao nhiêu. Nhưng nếu tự mình giảm xuống một phần, đổi lại là những thứ kia thì ở mặt trong, hắn liền lời. Mặt ngoài, ai cho hắn là đồ ngốc cũng được, chỉ cần lợi ích của hắn được đảm bảo là được.

Mặt khác, dám đưa trò năm, năm đó ra mà không sợ hắn đổi ý tìm Bảo Lâu khác thì cũng đủ nói lên... vị Lâu chủ này không đùa được. Sống gần ấy năm, Khương Hy đương nhiên hiểu, hắn dù có muốn đổi cũng không thể đổi được.

Bởi trên đời này có thứ gọi là thành ý, mà thành ý thì không phải ai cũng có tư cách được nhận.

Khương Hy nếu một mực muốn hợp tác với Trầm Thiên Bảo Lâu, bọn họ liền cho hắn thành ý đầy đủ, nếu hắn bỏ qua chỗ khác, tự nhiên những chỗ khác cũng sẽ ra cái giá năm, năm kia thôi. Thậm chí còn không bằng.

Khương Hy tự giảm bản thân một phần, ở một khía cạnh nào đó mà nói, hắn đã cho đủ thành ý rồi. Phần còn lại là câu trả lời của Trầm Thiên Bảo Lâu mà thôi.

Không được bao lâu sau, lão nhân liền lên tiếng mà nói:

“Được, ta đồng ý với điều kiện đó của ngươi”

Khương Hy đáp:

“Là ngài... hay Trầm Thiên Bảo Lâu?”

“... Về sau”, thanh âm lão nhân phát ra.

Nghe vậy, hắn liền mỉm cười lên, sau đó nói:

“Thành giao”

...

...

Ngoài Lâu.

“Khương công tử ra về cẩn thận”, Na Lan cười nói, toàn thân nàng liền khẽ cúi người phía trước.

Khương Hy cũng gật nhẹ đầu, xem như tạm biệt, rồi quay lưng mà rời đi, hướng về Bắc Thành, hướng về Điện Y Quán. Cho đến khi bóng người hắn mất hút đi, Na Lan mới trở lại vào trong.

Từ trên lầu cao của Trầm Thiên Bảo Lâu, một lão nhân râu trắng, toàn thân ăn vận trường bào màu tro, trầm ngâm mà nhìn lên bầu trời, tựa hồ đang nghĩ đến một chuyện gì đó rất đáng cân nhắc vậy.

Lão nhân này không ai hết chính là Trầm Thiên Lâu chủ - Tường Thôi.

Đằng sau lão lại là một lão nhân khác, chỉ là dáng vẻ trông yếu ớt hơn nhiều. Toàn thân như muốn cúi gập người về hắn phía trước, trông thật khó khăn. Nhưng mấy ai biết được, tư thế này với lão rất thoải mái, phi thường thoải mái.

Lão nhân đó tự nhiên là Trầm Thiên chương quỹ Phùng Quang Tiêu. Giữa giây phút yên tĩnh này, lão đột nhiên lên tiếng:

“Bẩm Lâu chủ, người có muốn tra vị Khương công tử đó không?”

Tường Thôi nghe vậy liền quay người lại, nhìn lão mà nói:

“Người nói thử xem”

Phùng Quang Tiêu gật đầu, cung kính đáp:

“Ta nghĩ là nên tra. Toàn bộ thông tin về tu sĩ của Phủ Thành chủ chúng ta rất rõ nhưng ta lại không tìm ra được người nào họ Khương cả. Chuyện này có chút... không được bình thường”.

Tướng Thôi nhìn lão nhân lưng còng kia, gật đầu cười nói:

“Không sai... nhưng trong trường hợp này thì không cần”

Phùng Quang Tiêu gật mình, nói:

“Lâu chủ, tại sao vậy?”

Tướng Thôi đẩy ý vị nhìn lão mà nói:

“Tên tiểu tử này không đơn giản, lá gan lại không nhỏ. Mặt khác, thiên sinh linh thức rất cao... thậm chí so với nha đầu kia của Tô gia lại càng cao hơn một đoạn dài... E rằng phía sau tiểu tử này có người”

Phùng Quang Tiêu nghe vậy lại càng chân kinh lên, sắc mặt không thể tin được mà nói:

“Còn cao hơn Tô nhị tiểu thư sao, làm sao có thể?”

Tướng Thôi thấy vậy liền lắc đầu, nói:

“Người quên rồi sao, không gì là không thể, tên tiểu tử kia đã nói như vậy đấy”.

Nói xong, bất giác lão liền bật cười lên. Phùng Quang Tiêu không hiểu hành động này của lão là như thế nào, một mặt liền ngốc trệ ra.

Tướng Thôi cũng không quan tâm, lão liền lẩm bẩm:

“Hạo Nhiên chiêu sinh, Thẩm tiểu tam mất tích, một tên tiểu tử thiên sinh linh thức không biết từ đâu xuất hiện...”

“Thú vị... thú vị... ha ha ha”

Tiếng cười già nua của lão cứ thế mà giòn giã vang vọng hết toàn lầu, tựa như rất cao hứng vậy.

...

Tối đến, đèn lên, từng đốm lửa theo hàng mà lượn lờ trên không trung, vô tình liền tạo thành một con đường dài bất tận trong bóng đêm.

Khác với những khu vực khác trong Nguyệt Hải Thành, cảnh về đêm của Tây Thành lại không đông đúc mấy. Thậm chí, so với Bắc Thành còn không bằng, đừng nói đến là Nam Thành.

Nhưng cảnh này lại hợp ý với Khương Hy, hẳn thích yên tĩnh. Tây Thành khác những khu vực khác ở chỗ đó là mục đích, trên đời này, toàn bộ tu sĩ đều chỉ có một mục đích duy nhất, đó là trường sinh.

Đề trường sinh đương nhiên là phải tu hành, tu hành mọi lúc mọi nơi, chỉ cần có thời gian liền tu hành. Vậy nên, tu sĩ thường sẽ không dành thời gian ra mà vui chơi như phàm nhân bình thường.

Ở điểm này, Khương Hy cũng có thể nói là bị ai cho tu sĩ. Tu sĩ tu hành là chuyện bình thường nhưng bỏ mặt trần thế quá lâu liền là họa.

Hắn nói là trần thế mà không phải hồng trần. Bởi hồng trần là cám dỗ, còn trần thế là thử thách.

Tu sĩ dù tu hành có xuất sắc đến đâu đi chăng nữa thì trước sau gì cũng sẽ đối mặt với Nhân kiếp. Kê rồi xa trần thế quá lâu, Nhân kiếp liền đáng sợ nhất, so với Thiên Địa nhị kiếp còn kinh khủng hơn nhiều.

Cuộc đời trước của Khương Hy chính là minh chứng rõ ràng nhất cho điều này. Đời trước, hắn rất mờ nhạt, thiên tư không cao vậy nên tài nguyên tu luyện chiếm liền không được bao nhiêu, hắn đành phải len lỏi vào trần thế, trải qua sinh hoạt phong phú của phàm nhân, vượt qua bao nhiêu là cám dỗ, lao mình vào hiểm địa không ít lần. Cốt cũng chỉ để có thể gia tăng tu vi.

Từ đó hắn mới có thể hiểu trần thế là thế nào, là vui sướng, hạnh phúc, bị ai hay tàn khốc, hẳn đều đã trải qua. Bởi vậy, nhân kiếp của hắn cứ thế nhẹ nhàng mà trôi qua.

Còn với những thiên kiêu khác, cuộc đời của bọn họ không giống với Khương Hy. Họ được tông môn cung cấp đại lượng tài nguyên mà tu hành, thi thoảng liền xuất môn mà tham gia bí cảnh, làm nhiệm vụ. Khoảng thời gian của họ tiếp xúc với trần thế phải nói là rất thấp, đến độ có lẽ họ đã quên đi trần thế là gì rồi.

Bởi vậy, Nhân kiếp đến, thiên kiều vẫn.

Thời đại đó, đại lượng thiên kiều chết đến kinh khủng, nếu phải hình dung số lượng thì ‘nhiều như rạ’ chính là câu trả lời. Từ đó về sau, thiên kiều mới dần dần mà hành tẩu trên nhân gian, không còn bị tuyệt tòng như trước nữa.

Nói đi cũng nói lại, năm đó chết tuy nhiều nhưng những người còn sống đều là đỉnh tiêm trong số những thiên kiều đó. Đến tận bây giờ, bọn họ đều đã là cự đầu một phương rồi.

Khương Hy không được tính là thiên kiều nhưng hẳn vẫn sống sót qua được thời đại khốc liệt đó.

Với hẳn mà nói, còn sống liền tốt rồi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hồi Mệnh xuất thế, Tây Thành đảo khuynh

Những ngày sau đó, theo giao ước, cứ cách ba ngày là bên Trầm Thiên Bảo Lâu liền phái người đến Điện y quán để nhận Hồi Mệnh phủ từ Khương Hy, hiển nhiên ở đây là lén lút mà đi. Chuyện hệ trọng như thế này Tường gia cũng không đại mà công khai.

Một chuyện khác là dù Tường Thôi không phái người đi điều tra Khương Hy nhưng Phùng Quang Tiêu lại khác. Bản tính của lão vốn đa nghi, lại thích nắm giữ tin tức, tự nhiên liền chủ động cho người đi tra. Tường Thôi cũng hiểu tính lão nên đành mắt nhắm mắt mở.

Đến lúc cầm được kết quả trên tay, không chỉ Phùng Quang Tiêu mà đến Tường Thôi cũng phải giật mình không thôi. Hai lão không ngờ rằng ‘tên tiểu tử thiên sinh linh thức’ này lại có xuất thân phô trương đến thế.

‘Kỹ viện’ hai chữ này không chỉ nổi danh ở Nam Thành mà đến Tây Thành cũng biết đến, ngặt nỗi Tây Thành bị quản rất chặt, khó mà xâm phạm vào phạm nhân giới được. Đương nhiên, ở đây không bao gồm Tứ đại thế gia.

Hai lão tra ra được hẳn liền tra ra được luôn cả Điện đại phu, cuối cùng, không biết vì lý do gì, Tường Thôi lại bày ra một sắc mặt kiêng kỵ khôn lường. Lão liền không cho kẻ nào khác tra xét nữa.

Phùng Quang Tiêu không hiểu lý do tại sao nhưng Tường Thôi đã kiêng kỵ đến như vậy rồi thì lão cũng đành phải tuân theo.

Lại nói, trong khoảng thời gian này, Trầm Thiên Bảo Lâu phải nói là đại phát tài. Cọc làm ăn ‘nhỏ’ giữa Khương Hy và họ không ngờ lại đem về lợi nhuận phải nói là cực kỳ khổng lồ. Chỉ trong gần một tháng, khách nhân của Trầm Thiên Bảo Lâu tăng lên đáng kể, đến độ tạo ra một làn sóng oanh động cho toàn Tây Thành.

Ba nhà còn lại trong tứ đại thế gia liền gặp khủng hoảng. Trong suốt một tháng nay, lượng khách ra vào Bảo Lâu nhà họ bị suy giảm không ngừng/ Nếu sự tình này còn tiếp diễn, có khi không còn bất cứ tên tu sĩ Luyện Khí cảnh nào sẽ xuất hiện tại Bảo Lâu nhà họ nữa cũng nên.

Như vậy cũng đồng nghĩa với chín thành dân số Tây Thành sẽ tập trung về sản nghiệp của Tường gia. Tường gia liền sẽ lũng đoạn toàn bộ thị trường, ba nhà còn lại tự nhiên không nguyện ý thấy điều này.

Tây Thành hiếm khi thấy được một hồi náo động như thế này, dân chúng nơi đó liền gọi giai đoạn này bằng một câu thơ.

Hồi Mệnh xuất thế, Tây Thành đảo khuynh.

Sự kiện lớn thì lớn thật nhưng thông tin cũng chỉ gói gọn tại Tây Thành mà thôi, đây cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ. Phạm nhân có mối quan tâm của phạm nhân, tu sĩ có mối quan tâm của tu sĩ, hai bên căn bản là nước sông không phạm nước giếng, thông tin tự nhiên cũng vậy.

...

Tại một nơi nào đó ở Tây Thành, cỏ cây xanh tươi, tiếng chim hót rộn ràng nghe thật kêu tai. Phong cảnh phải nói là khá lệch quỹ đạo so với chốn thành thị này nhưng thực tế thì phong cảnh này chỉ chiếm khoảng không nhỏ dưới tên gọi Tô uyển.

Trên thực tế, Tô uyển là một vườn cây nhỏ tại Tô gia, cụ thể hơn thì đó là tư sản của vị con cháu thuộc dòng chính. Cũng như Thẩm Minh, người này phi thường nổi danh nhưng khác ở hai điểm.

Thứ nhất, người đó là nữ nhân.

Thứ hai, nàng có chân tài thực học.

Nếu Khương Hy gặp nàng, hẳn tự nhiên sẽ không biết nàng là ai nhưng chắc chắn một điều rằng hẳn sẽ phát hiện ra dao động linh thức của nàng.

Phải, vị tiểu thư này chính là Tô nhị tiểu thư trong miệng của Trương Thôi. Nàng là đứa con thứ hai trong nhà, đồng thời cũng là Tô gia đệ nhị nhân tại thế hệ này.

Nàng gọi Tô Uyên, Tô uyển vốn dĩ chính là được đặt theo tên nàng.

Giữa lúc Tây Thành đang nháo nhào lên vì Hồi Mệnh phù thì bản thân Tô Uyên lúc này lại đi du ngoạn tại Tô uyển. Theo sau nàng là một nữ tì nhưng ngạc nhiên thay, nữ tì đó lại đứng rất xa nàng. Nếu người ngoài thấy được có khi còn cho là hai bên hoàn toàn xa lạ với nhau cũng nên.

Bình thường, gia nhân phải theo sát chủ tử của mình để tiện hầu hạ, nữ tì kia đứng xa như vậy liền bị xét vào tội bất kính. Nhưng đó là tại thế gia khác, còn đây là Tô gia.

Nữ tì của Tô gia không được đứng quá gần với chủ tử, đặc biệt là không được đứng quá gần với Tô Uyên. Không ai biết tại sao Tô gia lại đặt ra một điều luật ngược đời như vậy, đừng nói là người ngoài, thậm chí đến đương nhiệm Tô gia gia chủ còn không biết nữa là.

Điều luật này do Tô gia lão tổ là Tô Thanh đặt ra, nếu như nàng không nói thì trên đời này vĩnh viễn sẽ không ai biết được.

Lại nói về Tô Uyên, nàng lúc này đang ngồi dưới một gốc cây lớn mà hưởng bóng mát. Từng con chim nhỏ liến hạ xuống quanh người nàng, đáng vẻ như muốn tiếp cận nhưng lại có chút sợ sệt. Thấy vậy, Tô Uyên liền khẽ cười, nàng đưa tay ra hướng về đàn chim đó.

Không hiểu tại sao, chúng dường như có chút đắn đo nhưng chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi, một trong số chúng liền tiếp cận nàng, nhẹ nhàng điểm chân mà nhảy lên tay.

Tô Uyên cười thích thú, tay còn lại khẽ nâng lên mà vuốt vuốt cái đầu nhỏ, nàng nói:

“Ngoan ngoan, tiểu điều điều người thật dũng cảm”.

“Không phải nó dũng cảm, mà là nó không có phòng bị với con”

Thanh âm đột nhiên từ đâu vang lên làm nàng giật hết cả mình, chú chim đó cũng bị kinh động mà cất cánh bay đi.

Tô Uyên tự nhiên biết giọng này, liền lắc đầu nhõng nhẽo nói:

“Mẫu thân, người lại làm thế nữa rồi”

Giọng nói này là của mẫu thân nàng. Mẫu thân đã nói, nàng tự nhiên sẽ trả lời nhưng có một điều là nàng không hề có ý sẽ nhìn xung quanh tìm người.

Bởi nàng biết chắc chắn nơi này sẽ không có ai, khu vườn này ngoại trừ nàng ra thì chỉ có lão tổ mới có thể bước vào. Đây cũng là một cái luật khác mà Tô gia lão tổ đặt ra.

Vậy nên, khi nàng ở trong này, người nào muốn nói chuyện với nàng thì cũng chỉ còn cách dùng truyền âm thuật mà thôi. Mà để có thể truyền âm thì người dùng ít nhất cũng đã có tu vi Luyện Khí hậu kỳ rồi.

Nghe được thanh âm nhõng nhẽo của Tô Uyên, nữ nhân kia liền khẽ cười thành tiếng. Đương nhiên, tiếng cười này không thể đến tai Tô Uyên được, bởi khi không dùng truyền âm thuật, hai người liền ở xa vài chục mét.

Nữ nhân kia đáp lại:

“Uyên nhi, là do con không chịu quen. Ta ngày nào cũng dùng cách này để nói chuyện với con, với ta thì đã quen thuộc rồi”

Tô Uyên liền bĩu môi, nàng không đáp lại, tựa hồ rất giận dữ.

Nữ nhân kia không thấy nàng phản hồi liền khẽ cười nói tiếp:

“Nha đầu ngốc, con lại làm thế nữa rồi”

Nghe vậy, Tô Uyên liền chu miệng lên mà nói:

“Mẫu thân, người không được lấy câu của ta”

Lần này, tiếng cười khanh khách của nàng liền vang lên bên tai Tô Uyên. Tiếng cười này rất đặc biệt, vừa ngân vừa vang, thanh âm lại vừa đủ, nếu chỉ

nghe thoáng qua có khi còn nghe ra là đang hát.

Nhưng vì tiếng cười này mà Tô Uyên liền nhú mày lại.

Lát sau, nàng liền thu liễm lại dáng vẻ nhõng nhẽo kia, sắc mặt có chút nghiêm túc mà nói:

“Mẫu thân, đã có chuyện gì xảy ra sao?”

Nữ nhân kia nghe vậy cũng không cười nữa, nàng liền không đáp lại, phải tận một lát sau, thanh âm của nàng mới vang vọng trở lại:

“Con đến đại sảnh đi”

Tô Uyên nghe vậy liền giật mình chấn kinh. Nàng liền không do dự mà lập tức rời khỏi Tô uyển.

Rất nhanh sau đó, Tô Uyên đã xuất hiện tại đại sảnh. Ngạc nhiên hơn là đại sảnh lúc này lại trầm lặng một cách đáng sợ.

Trầm lặng là một tính từ không quá đáng sợ với một đại sảnh lớn như Tô gia nhưng một đại sảnh hơn chục người mà trầm lặng thì sự tình quả thực rất căng.

Đến đây, Tô Uyên liền nhanh chóng mà chỉnh trang lại, cung kính hành lễ nói:

“Tô Uyên ra mắt chư vị trưởng lão”.

Hơn mười ánh mắt ngay lập tức liền tập trung vào nàng, áp lực đột nhiên gia tăng, Tô Uyên liền biến sắc, hai gò nàng liền hạ xuống.

Nhưng tình cảnh này rất nhanh liền biến mất bởi những người kia đã nhận ra nàng, cũng kịp lúc mà thu lại khí thế. Trong những người đó, một lão bà tay chống quai trượng, dáng người khom khem tựa hồ rất chậm chạp nhưng kỳ thực lại nhanh đến cực điểm mà tiến tới đỡ Tô Uyên dậy, ân cần nói:

“Uyên nhi, con không sao chứ?”

Tô Uyên vì sự tình vừa rồi có chút bất ngờ mà sắc mặt còn hơi tái, nàng miễn cưỡng cười nói:

“Lục bà bà, ta không sao, đa tạ người đã quan tâm”

Lão bà kia nghe vậy liền lắc đầu, đáp:

“Uyên nhi, là đám già bọn ta có lỗi, xem chút nữa liền dọa con rồi”

“Đúng vậy đấy Uyên nhi, là bọn ta sơ suất”, một người khác cũng xen vào, sắc mặt mang chút lo lắng.

Tiếp đó, cả đám người nhao nhao mà xúm lại, đua nhau mà hỏi thăm. Tô Uyên liền có chút hơi... khó chịu, được quan tâm tự nhiên tốt nhưng như thế này thì hơi quá rồi. Dẫu vậy, nàng cũng đành phải giấu tâm tình của mình lại, vui vẻ mà tiếp nhận.

Cũng may, giữa lúc này, nàng được cứu. Nàng cũng không hiểu bằng cách nào mà nàng được cứu, chỉ biết rằng vừa rồi nàng đang bị vây quanh thì một làn gió mát không biết từ đâu thoảng qua, nàng liền đã yên vị ngay cạnh ghế chủ vị rồi.

Ghế chủ vị kia đương nhiên là có người ngồi mà người đó không ai hết chính là mẫu thân nàng, đương nhiệm gia chủ của Tô gia - Tô Thiển Thiển.

Trong số các gia chủ của tứ đại thế gia hiện thời, Tô Thiển Thiển là người trẻ tuổi nhất và cũng là phận hậu bối so với ba người còn lại.

Nàng là người cùng thế hệ với Thẩm lão tam, nhưng nếu so ra thì tu vi của nàng cao hơn hẳn rất nhiều, chưa kể nàng còn vô cùng giao hoạt, đối đầu với ba người kia, nàng liền không yếu thế chút nào.

Cũng chính vì vậy mà tiền nhiệm Tô gia chủ mới nhanh chóng mà thoái vị, lui về hậu trường, Tô Thiển Thiển liền quang minh chính đại mà đăng lâm vị trí gia chủ.

Lại nói, Tô Thiển Thiển là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, vóc người cân xứng, nàng còn cố tình mang phục trang táo bạo để lộ đôi chân dài miên man không tì vết kia làm người khác khó lòng mà trấn định được.

Nhìn qua, Tô Thiển Thiển đúng thật là nữ nhân tài sắc vẹn toàn, nếu không phải nàng đã có hai đứa con, có khi cả Tây Thành bây giờ còn đang xếp hàng trước cổng Tô gia cũng nên.

Tô Uyên sau khi được nàng ra tay cứu đi thì những trưởng lão kia cũng không nói gì nữa, nhưng so với trước đó thì sắc mặt đã có chút hòa hoãn hơn nhiều, không còn căng thẳng như trước.

Vị lục bà bà kia mới nhân cơ hội đó mà lên tiếng:

“Gia chủ, theo lão nghĩ, chúng ta nên tra ra lai lịch của Phù sư thần bí kia”

Tô Uyên còn đang mơ hồ không rõ chuyện gì thì nghe được câu này nàng liền hiểu vấn đề. Đoàn trưởng lão tập hợp tại đây quả nhiên là vì Trầm Thiên Bảo Lâu. Trong khoảng thời gian này, nàng tự nhiên biết Hồi Mệnh phù có tiếng tăm như thế nào.

Nàng cũng từng cho người lên mua một tấm về xem thử, kết quả liền chạm chân không mua được, đúng hơn là không có cửa chen chân vào cổng. Lúc đó, nàng liền phi thường phiền muộn rất nhiều.

Ở bên nàng, Tô Thiển Thiển nghe ý kiến của lục bà bà xong liền trầm mặc một chút rồi nói:

“Tra là chuyện phải làm nhưng quan trọng là dù tra ra được chúng ta có chắc sẽ ngăn được con sóng lúc này không?”

Lời vừa ra, những trưởng lão kia liền trầm mặc lại. Tô Thiển Thiển nói đúng, tra ra thì thế nào, không lẽ Tô gia định cưỡng ép bắt người? Tường gia còn chưa có mù mà đề chuyện đó xảy ra. Mà có khi lúc Tô gia tra ra được thì đại thế đã thành, Tường gia liền một nhà độc đại rồi.

Một trưởng lão khác đột nhiên khẽ thở hắt ra một hơi, nghiêm túc nói:

“Gia chủ nói đúng, bây giờ không phải là lúc lo chuyện Phù sư kia là ai, chúng ta cần phải nghĩ cách để vực dậy chuyện kinh doanh của Tô gia”

Một người khác nghe vậy liền gật đầu tán thành bổ sung:

“Đúng vậy, ta đồng tình với ý kiến của Nhị trưởng lão. Thảm, Lý hai nhà kia thì không nói nhưng Tô gia chúng ta cùng Tường gia bọn họ trước giờ đều là đối thủ trên thương trường, không ai chịu thua ai. Nếu bây giờ chúng ta không vượt qua được con nguy khó này, há sau này chẳng phải là chịu thua họ Tường kia một đầu”

Lúc này không chỉ những người khác mà đến Tô Thiển Thiển cũng gật đầu đồng ý, nhưng quan điểm của nàng khác với bọn họ. Bọn họ là nói, còn nàng là làm, cái nàng cần bây giờ không phải là ngồi nói suông, nàng cần chính là giải pháp.

Thế là mặc cho đám trưởng lão luận thuyết, nàng liền một mình mà rơi vào trầm mặc.

Tô Uyên ở một bên tự nhiên biết mẫu thân đang suy nghĩ, liền tận lực mà giữ im lặng.

...

Không chỉ một mình Tô gia mà Thảm, Lý hai nhà kia cùng lúc đó cũng tổ chức một hội nghị trưởng lão gia tộc lại, bàn cách đối phó với nước đi này của Tường gia.

Còn Tường gia, bọn họ lúc này đương nhiên đang tận hưởng thành quả mà Hồi Mệnh phù mang lại rồi.

...

...

Tây Thành sóng lớn đến đâu đương nhiên Khương Hy không biết, nhưng hần cũng đại khái mà đoán ra được. Ở mặt nào không rõ chứ một khi đã nhắc đến Phù đạo, Khương Hy vẫn rất tự tin với thực lực của mình, nói quá hơn thì là cao ngạo vô cùng.

Cao ngạo đến độ hần có thể xem thường kẻ khác, tựa như tình cảnh mà thiếu niên nhân trước mặt hần đang phải chịu lúc này. Thiếu niên nhân này phải nói là thấp hơn hần tới tận nửa người.

Khương Hy vốn đã không cao là bao, người mà thấp hơn hần tận nửa người trừ khi là trẻ con, còn không thì là lão quái vật bất tử nào đó.

Nhưng nếu là về sau thì hiện tại còn chưa đến lượt bị Khương Hy xem thường. Thiếu niên nhân trông thấp bé này kỳ thực rất cao, thân người to khỏe, trông thì hơi khù khờ nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ... của một kẻ liêu lĩnh. Đặc biệt hần rất đen.

Thiếu niên nhân đó không phải ai xa lạ hết, đó chính là Lân.

Lân lúc này hai chân quỳ xuống đất, trông bộ dạng phải nói là ủy khuất vô cùng, hần chỉ có thể cúi gầm đầu mà nhìn mặt đất, hai tay thẳng tắp mà chống vào đầu gối, hần không dám ngẩng đầu lên.

Ngẩng đầu lên, hần sẽ thấy đôi mắt... đó hồng kia, hần liền xong.

Khương Hy lúc này tâm tình có chút không tốt, hần lạnh giọng mà nói:

“Người còn điều gì trần trời nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Đá càng thô, ngọc càng khó mài

Toàn thân Lâm liên run rẩy lên, trên đời này hắn sợ nhất chính là ánh mắt kia, sợ nhì chính là cái giọng này. Từ đêm hôm ấy, hai thứ đó đã trở thành nỗi ám ảnh khắc cốt ghi tâm với hắn, nói theo cách của người tu đạo, đó là tâm ma.

Lâm không đáp nhưng ánh mắt hắn lần này đã liếc lên nhìn Khương Hy một chút, ánh mắt ấy mang vẻ liều lĩnh... một cách đáng thương.

Khương Hy nhìn hắn nói:

“Đã bao lâu rồi?”

Đồng tử của Lâm co lại, hắn không ngờ lại nhận câu hỏi như thế này, nhưng hắn không còn nghe ra cái giọng kia nữa. Trong lòng hắn liền nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lâm trầm mặc lại một lát rồi do dự mà ngẩng đầu lên, lưng thẳng ra, hắn nói:

“Hai tháng, tiểu nhân đã theo công tử được hai tháng rồi”

Khương Hy liền đánh cho hắn một ánh mắt, ngụ ý còn gì nữa không. Lâm nuốt một ngụm nước bọt, rồi nói tiếp:

“Chuyện kia cũng được... một tháng rồi”

Khương Hy gật đầu, lạnh nhạt nhìn hắn mà đáp:

“Vậy... làm sao đến tận giờ ngươi vẫn không cảm khí được?”

Lâm nghe vậy liền ừm khuất, nhưng trong chuyện này hắn đúng là không giải thích được gì cả.

Cách đây một tháng, Khương Hy bất thành linh lõi Lâm ra chỗ riêng tư mà dạy hắn... Dẫn Khí thuật. Chỗ riêng tư nhưng thực tế lại là nơi quen thuộc với Khương Hy nhất, đó chính là phòng tắm nhà Điền đại phu.

Vừa vặn thay, trong mắt người ngoài, gia nhân hầu hạ tắm rửa cho chủ tử là chuyện bình thường, sẽ không ai nghĩ ngợi gì hết. Mặt khác, nơi này cũng đáp ứng được tiêu chuẩn che mắt Điền đại phu lại.

Trước đây thì thôi, bây giờ hắn đã biết được khả năng phát hiện nói dối kinh người của Điền đại phu ra sao, tự nhiên phải cẩn trọng hơn không ít.

Được dạy, Lâm tự nhiên học, chỉ có điều hắn không biết rằng thứ hắn học chính là điểm bắt đầu của con đường tu tiên.

Hắn tưởng rằng Khương Hy đang dạy hắn chính là võ công, hắn liền vui vẻ chấp nhận. Nhưng thời gian một tháng trôi qua, hắn vẫn không thể nào đạt đến được cái cảm giác mà Khương Hy đã nói.

Vì thế, hắn liền hoài nghi rằng có khi nào bản thân hắn lại không có tư chất luyện võ thì sao?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn tiếp tục luyện. Hắn lựa chọn theo Khương Hy là vì hắn mong muốn thoát khỏi viễn cảnh tầm thường kia, nếu chỉ vì chút khó khăn này mà hắn từ bỏ thì thật không đáng.

Lâm đã rất cố gắng tu hành nhưng rất tiếc một điều là dù hắn cố đến thế nào đi chăng nữa, hắn vẫn không thể làm được điều đó.

Kỳ thực, không phải Lâm không cảm được linh khí mà là hắn cảm chưa tới. Luận về linh căn thiên chất, hắn chỉ là tứ tạp linh căn, so với Khương Hy lại càng tạp hơn. Hắn cũng không phải là thiên sinh linh thức, tự nhiên tốc độ tu hành của hắn phi thường phổ thông.

Bởi vì tốc độ tu luyện chậm chạp như vậy mà Lâm liền sinh vội, càng vội hắn lại càng không tập trung, không tập trung thì lượng linh khí hắn hấp thụ được còn không đến hai thành, chứ đừng nói là qua vận chuyển sẽ còn lại bao nhiêu. Hắn thậm chí đã bỏ cuộc trước khi linh khí bắt đầu vận chuyển quanh cơ thể rồi.

Nếu hắn cẩn thận, khắc khổ thì với đà đó, sau tám tháng hắn sẽ trở thành tu sĩ Luyện Khí cảnh nhưng đằng này chính bản thân hắn đã mắc phải một đạo kham quan. Không giải quyết được, hắn vẫn mãi mãi chỉ là phẩm nhân mà thôi.

Trên thực tế, Khương Hy đương nhiên biết tiến độ tu luyện của Lâm như thế nào nhưng hắn lựa chọn không can thiệp vội.

Tu hành là chuyện của mỗi người, hắn đã chỉ cho Lâm một con đường để đi, còn đi như thế nào lại là chuyện mà bản thân Lâm phải tự quyết định.

Nhưng cuối cùng hắn cũng đành phải ra tay, hắn chỉ cho Lâm cách tu hành tự nhiên lãnh luôn trách nhiệm dẫn dắt. Không phải tự nhiên mà Khương Hy lại chỉ cho Lâm tu chân chi lộ, tất cả đều có lý do cả.

Trong suốt hai tháng qua, Lân coi như cũng hầu hạ không tệ, hẳn từng có kinh nghiệm là gia nhân tại Lâm phủ, việc tốt xấu gì hẳn cũng đã từng làm qua. Tính ra cũng rất dễ sai bảo.

Đặc biệt, Lân rất nghe lời hẳn, điểm này Khương Hy vô cùng hài lòng, vậy nên hẳn quyết định sẽ dạy cho Lân tu hành.

...

Bản thân Khương Hy không thích quá nhiều sự thay đổi, nhất là người hầu hạ cạnh mình. Đồi trước, dưới thân phận Phù Linh, hẳn có hai người hầu hạ mình, cả hai người đó đều là do hẳn tự tay nuôi dạy nên.

Trong đó, một người thì phục thị hẳn hơn bốn trăm năm rồi trong một lần làm nhiệm vụ đã vắng lạc, một người thì vẫn còn sống. Thậm chí, người còn sống cũng đã đột phá Nguyên Anh cảnh, trở thành một đời nhân vật giới tu chân.

Dẫu vậy, người đó vẫn cung kính gọi Phù Linh bằng hai chữ ‘sư thúc’, Phù Linh liền quen thuộc mà gọi lại ba chữ ‘Nghiêm tiểu tử’

Bởi vậy, Khương Hy liền nghĩ đến chuyện sẽ cho Lân hầu cận hẳn vài trăm năm. Mà để sống được vài trăm năm, Lân phải kịch liệt tu hành mới được. Thế là Khương Hy mới ra mặt rắn dạy hẳn một trận.

...

...

Quay trở lại với câu hỏi của Khương Hy, Lân lúc này dù không biết nên giải thích sao cho rõ nhưng nghe cái giọng điệu đó, lấy hiểu biết của hẳn về công tử thì cũng hiểu được đôi điều.

Thứ nhất, công tử đang đặt niềm tin vào hẳn.

Thứ hai, hẳn tu hành chưa thật sự khác khổ.

Nhận ra được điều đó rồi, Lân liền cắn răng, ánh mắt liễu lĩnh kia toát lên vẻ kiên quyết mà nói:

“Công tử, tiểu nhân... nhất định sẽ khác khổ, nhất định phải tu ra khi”

Lân dùng từ ‘phải’ mà không là ‘sẽ’, đây biểu thị cho quyết tâm của hẳn. Khương Hy liền gật đầu xác nhận, tựa chừng chấp nhận. Lân liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Giữa lúc này, Khương Hy đột nhiên nói ra:

“Nhưng lần này, ta sẽ cẩn thận mà chỉ cho ngươi”

Lân liền giật mình, sau đó liền có chút cảm động rồi tự trách. Hẳn trách mình vô dụng, lại phải để cho công tử nghĩ ngợi nhiều. Thế là hẳn liền khoanh chân bắt đầu dả tọa, tập trung tinh thần cao nhất mà vận Dẫn Khí thuật lên.

Kết quả, Dẫn Khí thuật của hẳn chậm chạp mà xuất hiện, lưu chuyển theo huyết vị và kinh lạc cũng không được thông suốt.

Ngược lại từng dòng khí xuất hiện trong người hẳn cứ tựa như một con thú ăn quá no đến độ đi không nổi vậy.

Khương Hy liền lắc đầu ngán ngẩm, hẳn đưa tay lên đỉnh đầu của Lân, đồng thời bắt đầu vận linh lực lên mà truyền vào trong người của hẳn

Lân bất giác mà khẽ run lên nhưng hẳn lúc này thật sự rất kiên quyết, hẳn không đình chỉ mà lại càng tập trung hơn mà vận Dẫn Khí thuật.

Lúc này, sắc mặt Khương Hy mới giãn ra đôi chút, thầm nghĩ:

“Tên tiểu tử này vẫn còn chút ý chí đây. Sau này đá có thành ngọc được hay không đều phụ thuộc vào bản thân ngươi rồi”

Linh lực nhập thể, Khương Hy liền dùng đó mà điều hướng cho dòng linh khí trong cơ thể Lân, giúp hẳn ghi nhớ lộ tuyến vận công như thế nào.

Ngất nổi, huyết vị, kinh lạc cơ thể người nhiều vô cùng, đối với một kẻ mù y học như Lân lại càng rối rắm hơn, vậy nên hẳn lại càng trọng thị mà tập trung nhiều hơn nữa.

...

Gần nửa tiếng sau, Khương Hy mới thu công lại mà thở ra một ngụm trọc khí. Hẳn không phải là người tu luyện nhưng kỳ thực, hẳn rất tốn sức.

Lân cũng không phải là ‘đứa học trò’ thông minh, chính xác hơn mà gọi là thông thì chậm nhưng lại rất ầu.

Hẳn vận linh khí đi không những chậm mà còn trật lộ tuyến không ít lần. Mỗi lần trật là Khương Hy lại dùng linh lực của mình để điều hướng dòng linh khí

kia quay về lộ tuyến cũ.

Nhìn chung, đây cũng xem như là một loại trải nghiệm mới đối với Khương Hy đi. Trong quá khứ, hắn chưa từng chỉ dẫn một người có tư tạp linh căn tu hành bao giờ, tự nhiên không biết độ khó nó như thế nào. Đằng này, người đầu tiên hắn chỉ lại rơi vào đúng Lân, hắn liền làm bầm:

"Xem như xui xẻo đi."

Lân ngồi đã tọa cũng không vội mà mở mắt ra, hắn lúc này đang trong một trạng thái huyền diệu vô cùng, ít nhất với hắn là vậy. Hắn có thể cảm nhận được lộ tuyến vận chuyển linh khí bây giờ rõ ràng hơn bao giờ hết, không còn mơ hồ và khó đi như trước nữa.

Tiếp qua nửa tiếng, Lân liền đình chỉ tu hành, kinh hi mà đứng dậy nói:

“Công tử... tiểu nhân thành công rồi”

Khương Hy gật đầu, hắn dĩ nhiên đã nhận ra được rồi nhưng mặt ngoài thì vẫn dành cho Lân ánh mắt tán thưởng, hắn nói:

“Tốt rồi, sau này tu hành phải cẩn trọng, theo lộ tuyến mà ta đã chỉ cho ngươi. Mặt khác, tu hành là chuyện khắc khổ và nhàm chán nhưng không có hai yếu tố đó, ngươi đừng hòng nghĩ đến chuyện có tu vi cao hơn”

Nghe vậy, Lân liền ngồi xuống nghiêm túc mà lắng nghe, tựa như đứa nhỏ tại lớp vỡ lòng của thầy đồ vậy. Một lát sau, hắn liền một mặt ngu ngơ, một tay gãi đầu mà nói:

“Công tử, tiểu nhân có thể hỏi... một số điều được không?”

Khương Hy đáp:

“Ngươi nói đi”

Lân nói:

“Cái gì là tu vi?... Tu hành là thế nào?”

Khương Hy nghe vậy liền ‘à’ một tiếng, tựa hồ đã hiểu. Hắn lúc này mới nhớ ra là bản thân vẫn chưa nói rõ cho Lân biết là hắn đang làm gì.

Hắn trầm mặc một đoạn thời gian rồi đáp:

“Ngươi nghĩ ta đang dạy ngươi cái gì?”

Lân khẽ liếc mắt lên, cố gắng suy nghĩ xem trả lời như thế nào mới là đúng, sau đó hắn nói:

“Công tử dạy ta võ công”

Khương Hy lắc đầu, Lân giật mình đáp:

“Tiểu nhân... sai rồi sao?”

Khương Hy thở dài đáp:

“Đúng sai là vấn đề tương đối, ngươi không sai nhưng cũng không đúng. Thứ ngươi tu luyện về một mặt nào đó thì cũng không khác võ công là bao nhưng ngươi yên trí, nó còn cao hơn võ công không biết mấy tầng lầu đâu”

Sau đó, Khương Hy khẽ cong khóe miệng rồi nói tiếp:

“Ngươi đã bao giờ nghe qua tiên nhân chưa?”

Lân lần đầu thấy nụ cười kia của Khương Hy liền có chút đại ra, khung cảnh này thật quá khác với ấn tượng của hắn. Hắn liền suy nghĩ một chút rồi nói:

“Tại Linh Vân trấn, tiểu nhân đã thấy qua tiên nhân”

Khương nghe vậy liền sực nhớ ra Đồ Lư, hắn đưa tay lên mà vỗ nhẹ cái đầu, miệng lẩm bẩm gì đó rất nhỏ, đến độ không thể nghe được.

Hắn liền đưa tay lên che miệng, khẽ ho khụ khụ một tiếng rồi nói:

"Đúng vậy, tiên nhân ngự kiếm như ngươi đã thấy đấy. Kỳ thực đó không phải là tiên nhân, tiên nhân cao cao tại thượng, người kia không thể với tới được"

"Người kia được gọi là tu sĩ, việc tu sĩ làm thường xuyên nhất chính là tu hành. Cũng chính là việc mà ngươi đang làm đấy".

Lân chấn kinh, hai mắt không thể tin được mà nhìn, hần nói:

"Ý công tử là..."

Khurong Hy đáp:

"Là người sẽ giống như người đó, có thể tự do bay lượn trên bầu trời"

Nghe đến chuyện có thể bay lượn, Lân liền vui vẻ vô cùng. Sự kiện ngày hôm đó tại Linh Vân trấn quả thực rất rung động, lần đầu tiên trên đời hần thấy được nhân loại có thể bay.

Trùng hợp mà nói, bất kỳ ai nghe đến bay lượn cũng đều rất hứng thú. Tại sao ư?

Nhân loại rất nhỏ bé, thiên địa lại rộng lớn bạt ngàn, thậm chí là bất tận. Ai chẳng mang trong mình một tâm nguyện có thể khám phá tận cùng chân trời kia.

Nhìn lên trời mới biết trời cao, chân vững mặt đất mới biết đất rộng thế nào.

Lân hào hứng như vậy, Khurong Hy cũng hiểu. Hần đã từng bay lượn như thế, đột nhiên bây giờ lại có chút nhớ rồi.

Tiếp theo đó, Khurong Hy liền tiếp tục giảng giải cho hần một vài thường thức về tu chân giới. Lân nghe rất nhập tâm, càng nghe, ánh mắt hần càng ngày càng kiên định.

Giờ phút này, Lân đã chính thức biết được con đường mà mình nên đi là thế nào, ý chí hần liền kiên định hơn rất nhiều.

Thấy vậy, Khurong Hy liền gật đầu hài lòng. Lân đã có mục tiêu, như vậy mới tốt.

Khurong Hy nói rất nhiều, hần gần như là chi tiết hóa mọi thứ của tu chân giới vậy. Bất giác, màn đêm đã đạt đến điểm trong ngày, hần mới xong.

Đêm đến cũng là lúc nghỉ ngơi, Lân liền xin phép về phòng chuẩn bị giường ngủ cho Khurong Hy.

Khurong Hy tự nhiên vui lòng, giường êm nệm ấm thì ngủ mới ngon. Trước khi Lân đi, Khurong Hy liền nhớ đến gì đó mà nói:

"Lân tử, chuyện này can hệ trọng đại, người không được để lộ ra ngoại giới. Nếu không, cả ta và người liền sẽ bị đẩy đến Tây Thành, rõ chưa?"

Nghe vậy, Lân liền gật đầu loa lịa, biểu thị mình đã hiểu. Sau đó, hần mới nhẹ nhàng mà đóng cửa phòng lại, trả lại không gian yên tĩnh cho căn phòng.

Trong phòng, Lân vừa đi là Khurong Hy ngay lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Lân đã xong, bây giờ mới đến lượt hần.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tiếng hú trong cơn mưa đêm

Khurong Hy chưa bao giờ bỏ lỡ chuyện tu hành của bản thân cả, đặc biệt là trong mùa hạ đầy oi bức này. Nếu hần một ngày ngừng tu luyện, linh lực của hần sẽ bị mỏng hơn.

Nghe qua thì rất vô lý nhưng với tu sĩ Luyện Khí cảnh, linh lực chưa hoàn toàn hợp thể được, hầu như phải nhờ cậy vào linh mạch mà duy trì cảnh giới.

Càng rời xa linh mạch thì tu vi sẽ yếu đi rất nhiều, đến chỗ linh khí khô cạn thì có khi cảnh giới sụp đổ mà hóa thành phàm nhân.

Đột trước, hần từng đến Linh Vân trấn một đoạn thời gian, hần gọi nơi đó là chốn khi ho cò gáy nhưng cũng không đồng nghĩa với việc nơi đó không có linh khí. Linh Vân trấn thật ra có linh khí, nếu không hần đã không đột phá hai tiểu cảnh tại nơi đó, chỉ có điều linh khí nơi đó có hơi mỏng mà thôi.

Đời trước hần tu luyện tại Bạch Dương sơn mạch, đồng thời cũng là một trong những nơi sở hữu linh mạch hàng đầu tại Huyền Đô Đại Lục, tự nhiên tiêu chuẩn phải cao hơn người bình thường rồi

Mặt khác, Linh Vân trấn chỉ cách Nguyệt Hải Thành vài chục dặm, tự nhiên vẫn nằm trong khu vực chịu ảnh hưởng của linh mạch. Linh mạch có tốt có xấu, theo Khurong Hy đánh giá thì Nguyệt Hải linh mạch nằm ở vùng tương đối tốt bởi nó có thể cung cấp đủ cho năm vị tu sĩ Kim Đan tu hành.

Như một hệ quả, linh khí tại Linh Vân trấn thời điểm đó cũng đủ để chèo chống cho hần.

Lại nói, trong suốt một tháng nay, Khương Hy tương đối an bình mà trải qua. Đồng thời yêu thú mà hắn mang về phải nói là rất được đón nhận. Chỉ nguyên một tháng này, hắn, Điền đại phu cùng Lân ngày ba bữa đều ăn thịt yêu thú là chính. Ăn đến nỗi bây giờ hắn đã có chút ngán rồi.

Dầu thể, hiệu quả đem lại quả thực rất cao. Tập chất trong cơ thể Khương Hy bây giờ đã bị đào thải ra rất nhiều, thể phách của hắn cũng đã được cải thiện hơn. Thậm chí, Khương Hy bây giờ cũng đã đến mùa phát dục rồi.

Từ lúc trở về từ Linh Vân trấn đến bây giờ, hắn càng ngày càng cao hơn, đến hôm nay thì e rằng chiều cao đã đạt đến hơn mét bảy rồi.

Nhưng đó không phải là điểm thay đổi lớn nhất, lớn nhất chính là dung mạo của hắn. Theo ngôn ngữ phàm nhân mà nói, Khương Hy đến hiện nay cũng xem như là tu luyện có chút thành tựu, khí chất của hắn cũng vì thế mà thay đổi.

Nếu trước đây, hắn trông giống một tiểu bạch kiếm của kỹ viện thì bây giờ hắn ra dáng nam nhân hơn nhiều, các đường nét trên gương mặt của hắn trở nên rõ ràng và góc cạnh hơn. Bây giờ tại Bắc Thành, ngôi vị đệ nhất mỹ nam tử hắn hoàn toàn có vốn để ngồi vào.

Chưa kể, theo tu vi tăng trưởng, Tam Dục cũng được hắn tu luyện đến mức tiểu thành Sắc Dục thiên rồi. Đạo gần đây Khương Hy không có thời gian để kiểm tra nên không rõ với ngoại hình bây giờ mà thả Sắc Dục thiên ra thì sẽ như thế nào nữa.

Nhưng hắn đoán tuyệt đối phải khoa trương không ít. Vậy nên những ngày này, hắn vẫn luôn tận lực dùng linh thức mà điều động Liễm Tức thuật, tận lực mà che giấu đi.

Ngoài ra, tu vi của hắn hiện tại cũng đã có một bước tiến triển khá dài. Trong cơ thể hắn bây giờ đã có đến sáu mươi hai chu thiên linh lực rồi, trong đó ba mươi một chu thiên đã được hắn chuyển hóa thành pháp lực. Kết quả này phần nhiều đúng là nhờ cậy vào cộc lăm ăn kia.

Lợi nhuận đem lại cho hắn phải nói là nhiều không xuể, tài phú của hắn bây giờ nói ra e rằng cũng đủ khiến cho bất kỳ tu sĩ Luyện Khí cảnh nào cũng phải ghen ghét.

Một vạn linh thạch.

Đây chính là toàn bộ tài sản hiện tại của hắn, con số này vừa đủ khiến hắn hoàn toàn có thể sánh ngang với một tu sĩ Trúc Cơ rồi.

Nghĩ đến chuyện đó, Khương Hy khẽ mỉm cười, đưa tay lên luôn vào áo trong mà lấy ra một sợi dây chuyền, trên sợi dây đó có buộc một chiếc nhẫn phổ thông bằng ngọc.

Hắn cẩn thận mà vân vê cái nhẫn đó, tự nhiên đó không phải là phàm vật, hắn nào có hứng thú với phàm vật.

Một vạn linh thạch không phải là một con số lớn nhưng để tích trữ thì ngần ấy là quá ‘khó’ rồi, vậy nên Trầm Thiên Bảo Lâu gửi đến hắn ngoài số linh thạch ra còn có thêm một cái giới chỉ.

Giới chỉ hiệu nôm na là một vật chứa đồ đặc của tu sĩ, giới chỉ cũng phân ra nhiều loại, còn tùy vào không gian tích trữ của nó. Giới chỉ của Khương Hy không gian hắn là loại nhỏ nhất rồi, chỉ tầm một mét vuông, vừa vặn nhét được toàn bộ số linh thạch đó rồi.

Hắn lựa chọn đeo vào cổ mà không phải trên tay chủ yếu là vì để cẩn thận thôi, dù khả năng người khác phát hiện không cao nhưng phòng vẫn hơn là chữa.

...

...

Nguyệt Hải Thành bình lặng trong đêm tối, trời không trăng cũng không sao, đêm nay trời đặc biệt đen, chỉ có đám mây đen phủ hết toàn bầu trời.

Một tiếng sét đột nhiên giáng ngang mà xé toạc bầu trời đêm ra. Người còn thức thì nhắm mắt mà nhìn, người đang trong mê ngủ thì giật choàng tỉnh giấc, nhao nhao mà chạy ra ngoài lấy y phục đang phơi vào.

Bởi mưa bắt đầu rơi rồi.

Sắc mặt dân chúng liền hân hoan vui mừng. Đây là cơn mưa hiếm hoi có trong mùa hạ này, dù không lớn như Cốc Vũ nhưng cũng đủ để xua tan đi cái nóng.

Mùa hạ đến, dân chúng Nguyệt Hải Thành phải nói đúng là cực vô cùng, thậm chí vì không quen với khí hậu mà bắt đầu đổ bệnh các loại nhưng may mắn không phải là đại dịch gì, chỉ là cảm nắng nhẹ thôi.

Điền y quán cũng nhờ thế mà trở nên đông đúc vô cùng, hằng ngày Khương Hy hỗ trợ cho Điền đại phu đến độ bận tới mất tới mảy. Cũng may đợt này có thêm Lân mà mới đỡ hơn một chút.

Tại phòng tắm, lúc này Khương Hy đã hoàn toàn lấy lại được trạng thái đỉnh phong của mình, hắn nhìn ra ngoài ô cửa sổ kia mà mỉm cười, thầm nói:

“Vừa vặn”

Khương Hy không bấm quẻ, tự nhiên không biết hôm nay sẽ mưa, nhưng nếu mưa thì thật tốt, hắn sẽ đỡ tiêu hao hơn. Hôm nay hắn dự tính ngoài việc chỉ dẫn cho Lân tu hành ra thì bản thân hắn cũng muốn làm một số việc.

Đạo gần đây, hắn quan hệ với Tây Thành không tệ, đặc biệt là với Trầm Thiên Bảo Lâu, thông qua đó hắn biết được rất nhiều chuyện của Tây Thành.

Ngoại trừ chuyện Thẩm Minh mất tích cùng Hồi Mệnh phù xuất thế ra thì chuyện lớn nhất được bàn tán ở Tây Thành bây giờ chính là Hạo Nhiên chiêu sinh.

Tin tức này Khương Hy đã nghe từ Thẩm Minh cách đây mấy tháng, tự nhiên không có gì ngạc nhiên mấy. Thứ hắn đề tâm nhất chính là Thẩm Minh mất tích có liên quan đến chuyện này.

Bây giờ, chuyện danh ngạch của Thẩm Minh bị Tô gia tước đi cũng âm thầm mà lan truyền toàn Tây Thành. Tương gia thế lớn, đương nhiên càng biết rõ nội tình thế nào, Khương Hy nhờ đó mà hiểu được nguyên căn.

Vì hiểu nguyên căn, hắn lại càng thương thức Thẩm Minh hơn. Thẩm Minh là quân cờ tối quan trọng mà Khương Hy muốn dùng, tự nhiên không thể để cho hắn gặp bất trắc. Vậy nên cuộc chiến ngầm hiện này giữa hắn và các thế gia với nhau chính là ai sẽ truy ra Thẩm Minh trước tiên. Ngặt nỗi trong suốt một tháng nay, hắn vẫn không có cách nào tìm ra được Thẩm Minh.

Một tháng này, hắn đã âm thầm lùng sục hết toàn bộ Bắc Thành. Bắc Thành là nơi ở của phạm nhân, dân số vượt quá trăm vạn, nếu Thẩm Minh muốn trốn thì đây đúng là một lựa chọn tốt. Nhưng Khương Hy đúng thật là không tìm đến hắn.

Mặt khác, hắn cũng đã đi qua Tây Thành cùng Nam Thành, kết quả đều như nhau. Như vậy thì hiện tại chỉ còn Đông Thành cùng... Phủ Thành chủ.

Phủ Thành chủ thì hắn trực tiếp bỏ qua, Thẩm Minh chỉ là tiểu nhân vật, đúng hơn thì không có giá trị gì để Phủ Thành chủ lợi dụng cả. Đến độ Thẩm gia lão tổ trực tiếp ném danh ngạch của hắn cho Tô gia cũng đủ hiểu Thẩm Minh không được coi trọng như thế nào rồi.

“Xem ra ta phải đi Đông Thành một chuyến rồi”, Khương Hy lẩm bẩm.

Hắn trầm mặc lại, tựa hồ đang suy nghĩ đến chuyện gì đó, lúc thì ánh mắt nhắm lại, lúc thì ánh mắt đóng lại mà trầm tư, tựa như chuyện đó rất hệ trọng vậy.

Một lát sau, hắn thở ra một hơi, khẽ gãi gãi đầu, như đã quyết định được việc gì đó vậy.

Thế là hắn liền khoanh chân lại, từ trong túi áo mà lấy ra một bình sứ trắng, quanh bình sứ được buộc bằng vải rất chặt, gần như không để cho miệng bình phải bị lộ ra. Nhìn bên ngoài, mặt vải đã có chút sờn và sần màu đi, xem chừng đã được quấn một khoảng thời gian rồi.

Đúng vậy, cái bình sứ này được Khương Hy mang bên mình cũng đã hai tháng rồi. Hai tháng trước, hắn còn đang tại Linh Vân trấn, đúng hơn là khu rừng kia.

Trong bình sứ chính là thứ mà Khương Hy ưng ý nhất sau Thủy Linh quả. Hắn từ tốn mà gỡ lớp vải ra rồi tháo nút bình. Kế tiếp, tay hắn liền nắm lấy giới chỉ trên cổ mà khẽ vận linh thức lên.

Trong chốc lát, trên sàn liền xuất hiện một đồng đồ đặc, nhìn qua chính là dụng cụ dùng để họa phù. Tiếp đó, Khương Hy thôi động linh lực, tập trung toàn bộ linh thức mà dẫn động linh lực ly thể.

Linh lực ly thể là một trạng thái đặc thù mà chỉ có tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ trở lên mới làm được nhưng đó là thường thức. Còn trên thực tế, linh lực ly thể còn phụ thuộc rất nhiều vào linh thức và độ tinh thuần của linh lực.

Mỗi một lần dẫn động linh lực ly thể là một lần hao phí đến kinh khủng, bất kể tu vi có trác tuyệt đến đâu thì kết quả cũng sẽ như nhau, chỉ khác là hao phí nhiều hay ít thôi. Với thực lực hiện tại của Khương Hy, dẫn động một tia linh lực thôi là đã hao phí đi bốn tia linh lực khác rồi.

Mà may đó là hắn, còn nếu là kẻ khác có khi hao đến mười mà thậm chí là hao toàn bộ cũng chưa chắc đã dẫn động ra được cũng nên..

Rất nhanh, theo đầu ngón tay hắn, một đường tơ trắng đột nhiên xuất hiện rồi len lỏi vào trong bình. Lát sau, đường tơ đó kéo ra một... giọt máu.

Chỉ một giọt mà thôi nhưng Khương Hy lại cẩn thận vô cùng, giọt máu này quá hiếm hoi, hắn cũng không nỡ để phí đi. Giọt máu này tuy chỉ có một nhưng nó lại đáng giá gấp trăm gấp ngàn lần máu của những thứ khác.

Bởi đây chính là tâm huyết, tâm huyết của Tử Ngân Lang.

Tâm huyết chung quy thì vẫn gọi là máu nhưng nó là máu được lấy từ tim, là giọt máu được lấy từ nguồn cội của sự sống. Đối với tu sĩ, lấy một giọt tâm huyết ra bên ngoài cũng đủ gây nên thương tổn.

Còn đối với yêu thú, một giọt tâm huyết liền đại biểu cho truyền thừa huyết mạch của chủng tộc. Vậy nên yêu thú cấp cao vì e sợ loài khác đoạt được truyền thừa mà trước lúc chết hầu như đều lựa chọn tự bạo tâm huyết..

May cho Khương Hy là Tử Ngân Lang này chỉ vừa mới thức tỉnh, còn không kịp tiếp nhận truyền thừa từ huyết mạch.

Theo tâm huyết ra ngoài, ánh mắt hắn liền tỏa sáng, như hai ánh sao sáng giữa bầu trời mưa rào này vậy.

Sau đó hắn nhẹ nhàng đặt cái bình xuống rồi từ từ mà cời y phục nửa thân trên ra. Giọt tâm huyết theo linh lực nâng đỡ mà lơ lửng trước người, hai tay hắn liền bắt ấn lại, miệng khẽ niệm một đạo khẩu quyết.

Bất thành linh, dị biến xuất hiện, giọt tâm huyết kia khẽ dao động mạnh mẽ mà tản ra xung quanh, hóa thành một đoàn sương đỏ bao quanh lấy Khương Hy.

Thấy thế, hắn liền nheo mắt lại, quang mang dị hồng xuất hiện, hắn đã vận lên Tam Dục rồi. Hai tay hắn cũng thuận thế mà thay đổi thủ ấn, đoàn sương đỏ kia dưới tốc độ từ từ mà thâm thấu qua lớp da rồi nhập thể hắn.

Khí huyết nhập thể, Khương Hy liền biến sắc, hắn khẽ cắn răng, toàn thân thả lỏng mà cố gắng chịu đựng đau đớn. Nhưng một lát sau, hắn lại thấy không đúng, thậm chí:

“Quái lạ... sao lại không đau?”

Hắn liền nhìn quanh mà vận linh thức lên kiểm tra thân thể mình. Hắn phát hiện ra rằng khí huyết vẫn nhập thể bình thường, không có gì khác lạ cả, điểm duy nhất hắn thấy không đúng lại chính là... quá trình này quá thuận lợi rồi.

Bình thường khí huyết của yêu thú nhập thể nhân loại sẽ tạo ra sự xung đột mạnh mẽ dẫn đến đau đớn kinh người. Quá trình đầy đau đớn này cốt chính là để luyện thể, nâng cao thể phách của người luyện.

Mà đã luyện thể thì không đau đớn không được, thậm chí là cực đại thống khổ. Hắn đã chuẩn bị toàn bộ tinh thần cho chuyện đó rồi nhưng không ngờ lại ngoài ý muốn như vậy.

Khương Hy càng quan sát, càng nghĩ lại càng lấy làm lạ, hắn liền có chút do dự, không biết có nên đình chỉ hay không. Hắn có thể cảm nhận được thể phách hắn đang thay đổi... theo một chiều hướng tốt nhưng như thế này lại quá không đúng rồi.

Không biết vì lý do gì, bất giác, một hình ảnh đột nhiên xuất hiện ngay trong đầu hắn. Đồng tử hắn liền co rút lại, hắn sao lại không nhận ra thân ảnh này được chứ.

Lông trắng, mắt tím, toàn thân cao lớn. Đây không phải Tử Ngân Lang thì là gì. Nhưng có một điểm là ánh mắt của nó có chút hơi lạ, tựa hồ như rất hòa hoãn mà nhìn hắn.

Thân ảnh đó trong nháy mắt liền mờ ảo mà xuất hiện trước mặt Khương Hy. Không phải là trong thực tế, mà là ngay trong đầu, thân ảnh không xuất hiện bên ngoài nhưng về mặt cảm nhận thì nó đúng là ở ngay trước mặt hắn.

Tử Ngân Lang nhìn hắn rồi khẽ dùng đầu mà đẩy một cái, tiếp đó lại dùng lưỡi mà liếm một cái dưới chân, sau cùng là ngửa đầu lên trời mà tạo ra một tiếng hú.

Ngoài trời, sấm sét bất thành linh theo tiếng hú mà đánh ngang bầu trời.

Một tiếng hú này Khương Hy sao có thể quên được. Ngày hôm đó, trước khi Tử Ngân Lang khí tuyệt bỏ mình, hành động của nó cũng giống như hôm nay vậy.

Thế là hắn một bên tập trung dẫn động khí huyết nhập thể, một bên là lực tung toàn bộ ký ức, tri thức lên mà xem thử, hành động đó của Tử Ngân Lang nghĩa là gì.

Cũng không mất quá nhiều thời gian, hắn liền tìm được câu trả lời cho mình.

Hành động đó của Tử Ngân Lang chính là nhận chủ. Giây phút cuối đời kia, Tử Ngân Lang đã nhận Khương Hy làm chủ nhân. Vậy nên Khương Hy dùng tâm huyết của nó, nó liền không phản kháng, ngược lại càng hỗ trợ cho hắn hấp thụ nhanh hơn.

Khương Hy liền không biết nên nói như thế nào cả, hắn chưa tính đến nước này, hắn cũng không ngờ hành động kia lại giúp hắn qua một ải này.

Thế là hắn liền nhìn lấy thân ảnh kia ở trong đầu, khẽ cúi một cái rồi nói:

“Đa tạ”

Tử Ngân Lang thấy vậy liền khẽ gật đầu, ngay lập tức, thân ảnh nó liền hóa thành một làn khói trắng mà dung nhập vào linh hồn hắn.

Khương Hy tự nhiên biết đây là gì, hắn liền kinh hi mà thả lỏng tinh thần ra. Làn khói trắng cứ thế mà nhanh chóng toàn diện dung nhập linh hồn thành công. Ánh mắt hắn liền sáng lên quang mang dữ dội.

Cùng lúc đó, khí huyết cũng thành công mà nhập thể. Khương Hy ngay tức khắc liền vận toàn bộ linh lực mà chuyển hóa ngàn ấy khí huyết vào hệ cơ xương và kinh lạc trên khắp cơ thể.

...

Quá trình này diễn ra không lâu, rất nhanh sau đó hắn liền thở ra một ngụm trọc khí, thần sắc vui mừng, hắn liền mỉm cười tự nói nhỏ:

“Tốt, tốt, tốt... Như thế này rất tốt”

Hắn liên tục nói ‘tốt’ không ngừng vì thật sự đúng là rất tốt. Thể phách hiện tại của hắn phải nói là được cải thiện một cách toàn diện. Không những thế, linh thức của hắn sau khi nhận sự dung hợp kia của Từ Ngân Lang mà lại có sự đề thăng kinh ngạc hơn.

Bình thường, dưới sự hỗ trợ của Tam Dục, tốc độ tu luyện linh thức của Khương Hy đương nhiên là rất nhanh. Trước thời điểm hiện tại, linh thức của hắn đã có thể che giấu đi cảm nhận của tu sĩ Luyện Khí tầng bảy thì bây giờ, hắn có thể tự tin tuyên bố rằng hắn... có thể qua mắt được cả tu sĩ Luyện Khí tầng tám.

Như vậy có đáng kinh ngạc không?

Đương nhiên kinh ngạc, thậm chí là phi thường kinh ngạc mới đúng.

Còn về thể phách, nhìn bề ngoài thì không có gì khác biệt hết bởi Khương Hy không chú trọng vào sức mạnh hay kích thước, hắn chú trọng chính là sự dẻo dai.

Từ Ngân Lang về bản chất là một chủng loại thiên về tính khinh linh, đương nhiên tâm huyết của nó đem đi cải tạo nhân thể sẽ đề thăng sự dẻo dai rồi. Nếu hắn muốn gia tăng sức mạnh thì hắn đã dùng đến tâm huyết của Yêu Hầu mới phải đạo.

Theo Khương Hy đánh giá, hiện tại cơ thể của hắn rất tốt, trọng lượng không thay đổi nhưng cảm giác lại nhẹ nhàng đi rất nhiều. Xương cốt cũng dẻo dai hơn trước, ít nhất hắn có thể chống chịu được các đòn tấn công mạnh bạo mà không lo bị gãy xương.

Chưa kể với thân thể bây giờ, hắn có thể sử dụng Đạp Vân Bộ một cách dễ dàng hơn trước. Đạp Vân Bộ có thể khiến một người có trọng lượng ngoại cỡ nhẹ đi nhiều thì lại càng có thể khiến một người nhẹ hơn nhanh chóng đạt được cấp độ cuối cùng là hư hóa.

Về chuyện tu hành, Khương Hy vốn dĩ đề cao chuyện lấy chậm mà chắc, không vội mà đi, nhưng nếu có thể thuận lợi đẩy nhanh tiến trình mà không lo ảnh hưởng đến căn cơ thì hắn ngại gì không làm.

Đột nhiên, Khương Hy nghĩ đến gì đó rồi đưa tay lên mà nhẹ ấn lên từng vùng trên cơ thể, mỗi lần ấn là sắc mặt của hắn lại càng hài lòng hơn. Đến lúc hắn ấn đến vùng chân thì lại càng ưng ý hơn nhiều.

Bởi hôm nay, trọng tâm chú ý của hắn chính là ở đôi chân này.

Một tiếng sét đột nhiên đánh ngang, hình bóng hắn bất giác mà hiện lên sàn nhà.

Hắn liền nở một nụ cười bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nhân phù thích thanh

Trận chiến với lão nhân họ Cảnh kia đã làm cho Khương Hy thấm nhuần đạo lý ‘vạn vật khởi điểm tương đồng’, dù cho hắn từng là một vị Nguyên Anh lão tổ trùng sinh thì xuất phát điểm bây giờ của hắn cũng không phải là Nguyên Anh lão tổ, mà chỉ là một phạm nhân.

Lần ở trong rừng, hắn đã nhìn ra được đường kiếm kinh khủng muốn lấy mạng kia nhưng hắn lại không né được. Lúc đó, hắn có thể giải thích là thân thể không cho phép nhưng kỳ thực, hắn đã quá tự tin rồi.

Vậy nên bây giờ hắn phải tận lực điều thấp lại, mặc dù trước đây cũng không khoa trương là bao nhưng hiện nay ngoại hình của hắn đã phát dục, muốn không để người khác chú ý cũng khó.

Mặt khác, thủ đoạn bảo mệnh của hắn hiện nay vốn không nhiều, nói trắng ra rất ít. Đạo gần đây thì có thêm Hồi Mệnh phù nhưng ngân ấy thì không đủ. Hồi Mệnh phù không nằm trong thứ tự ưu tiên của hắn.

Kể cả đời trước và đời này thì Khương Hy đều giống nhau ở một điểm là... sợ chết.

Đến độ công pháp, chiến kỹ hắn tu luyện cũng thuộc loại chuyên dùng bảo mệnh là chính. Nếu để hắn phải lựa chọn chiến kỹ để tu luyện thì hắn sẽ lựa chọn thân pháp trước tiên, sau mới đến phòng ngự, hồi phục và cuối cùng là công kích.

Lưu Thủy quyền pháp mà hắn tu luyện nhìn thì giống công kích nhưng thực ra đó lại là chiến kỹ thuộc hệ phòng ngự, chuyên dùng công để đối công, dùng công để làm thủ. Quyền ra đến cực hạn liền dựng thành một bức tường thủy khí mà thủ hộ tu sĩ, đó mới chính là bản chất của Lưu Thủy quyền pháp.

...

Nhưng hôm nay, Khương Hy không động vào Lưu Thủy quyền pháp mà lại muốn điều chỉnh Đạp Vân Bộ, chuyện này nghe thì điên rồ bởi chữ điều chỉnh công pháp cũng đồng nghĩa với việc viết lại công pháp. Đây tuyệt nhiên là chuyện khó nhưng với hắn thì đây là chuyện quá bình thường.

Mỗi một thời đại thì mật độ thiên địa linh khí sẽ có thay đổi nhất định, từ đó dẫn đến việc tu luyện công pháp cũng gặp phải trục trặc. Vậy nên điều chỉnh công pháp là chuyện cần phải làm, nếu không môn phái sẽ lụi bại đi.

Trong suốt bốn trăm năm qua, hắn đã cải tạo đến tám, chín thành công pháp trong Công Thư Lôu tại Cửu Tiêu Tông. Nếu xét về mặt công tích, hắn tuyệt đối xếp ngang với Thương Nguyên cùng Vệ Khắc Nguyên. Nhưng xét ở mặt khác thì hoàn toàn không giống.

Khương Hy cũng từng nghĩ đến chuyện đó rồi. Hắn tọa hóa có khi lại là một sự nhẹ nhõm cho cao tăng của Cửu Tiêu Tông. Hắn đã điều chỉnh rất nhiều công pháp, tự nhiên liền biết được điểm yếu của từng loại. Cửu Tiêu Tông từ trước đến nay chưa từng ngại ngoại địch nhưng lại ngại nhất là chính hắn trở thành địch nhân.

Nếu năm xưa Phù Linh thật trở thành địch nhân của Cửu Tiêu Tông thì hắn tuyệt đối sẽ trở thành tội đồ bị truy sát kịch liệt nhất từ sau đại chiến Chính Ma hai ngàn năm trước. Như thế cũng đủ để hắn lưu danh muôn thuở rồi, ở cả nghĩa tốt lẫn xấu.

Tạm bỏ qua chuyện đó, quay lại hiện tại, Khương Hy sau khi kiểm tra phần chân của mình xong hắn liền quay ra chuẩn bị dụng cụ họa phù.

Điều chỉnh công pháp phải sử dụng phù sao?

Đáp án là không, hắn điều chỉnh chính là uy lực sử dụng của Đạp Vân Bộ mà cụ thể nhất chính là cải tạo bản thân hắn.

Đạp Vân Bộ ngoài bản chất chậm vốn có của nó ra thì giới hạn thân thể của tu sĩ cũng có liên quan mật thiết. Thân thể đạt đến khả năng khinh linh cao thì ít nhất tốc độ khi vận Đạp Vân Bộ sẽ nhanh hơn nhiều.

Về mặt khinh linh, Khương Hy bây giờ có thể nói là hợp cách nhưng hắn không muốn dừng tại đó. Hắn muốn nhanh hơn nữa, may mắn thay, phù đạo của hắn lại rất hợp với chuyện này.

Đạo là con đường tu hành mà tu sĩ lựa chọn để tu luyện, Phù đạo cũng vậy nhưng trên đời này không phải chỉ có một mình hắn là đi Phù đạo. Cùng đi một đạo khó đi đến cùng, vậy nên hắn đã tự sáng tạo ra một con đường riêng cho mình.

Nghe rất khoa trương nhưng kỳ thực đây là chuyện bình thường. Nguyên Anh lão tổ có ai không tự sáng tạo ra con đường riêng cho mình chứ.

Con đường mà hắn sáng tạo ra chính là Nhân Phù.

Nhân Phù là một loại khái niệm mà hiện nay tại Huyền Đô Đại Lục ngoại trừ Khương Hy ra thì cũng chỉ còn ba người biết. Đó là Thương Nguyên, Vệ Khắc Nguyên cùng vị bằng hữu Kiếm tu kia.

Nhân Phù được hắn sáng tạo ra vào khoảng thời gian sau khi Tam Dục được tu bỏ thành công. Kỳ thực đến hiện tại, Nhân Phù nhất mạch hắn vẫn chưa hoàn toàn được thành lập bởi đến người sáng lập là hắn vẫn chưa thể tu Nhân Phù đến đỉnh cao.

Kiếp trước, ông trời đã cho gọi hắn đi quá nhanh, hắn căn bản là không có thời gian. Vậy nên cuối cùng hắn đã tọa hóa và thể nhân liền không biết đến hai chữ “Nhân Phù”. Trước lúc ra đi, hắn đã để lại một bản bút ký tại Công Thư Lô, nếu một ngày có người hữu duyên tìm được, Nhân Phù sẽ lại hiện thế.

Vốn dĩ hắn tính là vậy nhưng người tính không bằng trời tính, hắn còn sống. Vậy nên Nhân Phù nhất mạch này, hắn dĩ nhiên sẽ nối tiếp hương hỏa rồi.

...

...

Khương Hy xắn gấu quần lên quá đầu gối rồi một tay cầm lấy bình sứ kia mà đổ ra nghiền mực. Một đoàn chất lỏng theo đó mà đổ ra.

Trong bình sứ kia ngoài tâm huyết ra thì còn lại chính là máu của Tử Ngân Lang, máu thường mà thôi. Khương Hy không ngại hai loại đó bị trộn lẫn với nhau, bởi dù sao thì tâm huyết cũng là một loại đặc thù, khó mà bị hòa lẫn được nên hắn mới để chung.

Máu ra hết, nghiền mực liền đầy. Hai tay hắn lại bắt đầu tạo thủ ấn, miệng lẩm bẩm một đoạn chú ngữ mà bắt đầu luyện chế mực.

Trong số dụng cụ Khương Hy lấy ra từ giới chỉ đương nhiên có mực họa nhưng loại mực đó chỉ được dùng để dung hòa máu của Tử Ngân Lang là chính. Nhân Phù tuy là phù nhưng cũng không phải là phù, mực họa thông thường kham không nổi.

Phù lục thông thường cần phù làm vật chứa phù văn còn Nhân Phù thì dùng chính con người làm vật chứa. Nói trắng ra chính là khắc họa phù văn lên

trên người mình.

Ý tưởng này xuất phát từ một điển tịch mà Khương Hy đã đọc được trong một phế tích cổ xưa vào đời trước. Qua tìm hiểu của hần tại thời điểm đó thì phế tích đó chính là Văn Lang cổ quốc.

Văn Lang cổ quốc hình dáng như thế nào thì Khương Hy không rõ, còn thứ duy nhất hần tìm được trong phế tích đó chính là một điển tịch có tên gọi Lĩnh Nam chích quái.

Thời gian quyển điển tịch đó được viết ra có phải cùng lúc Văn Lang cổ quốc còn tồn tại hay không thì Khương Hy không biết nhưng hần có thể chắc chắn được một điều. Văn Lang cổ quốc mười phần là một tồn tại từ bốn ngàn năm trước.

Niên đại của nó đủ dài để được tụng xưng một chữ ‘cổ’. Văn Lang tồn tại còn trước thời đại Chính - Ma đại chiến, trước cả thời đại tuyệt đại thiên kiêu của hần, tự nhiên tri thức lưu lại tuyệt đối kinh người.

Tại Tu chân giới có một quy luật rõ như ban ngày thế này, niên đại càng cổ, linh khí càng thịnh, tu chân càng cường.

Văn Lang cổ quốc vào thời điểm đó, thiên địa linh khí tuyệt đối no đủ và sung túc hơn bây giờ nhiều, đồng nghĩa với tu sĩ thời đó chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn. Tri thức họ lưu lại đương nhiên đáng giá tham khảo.

Với ý nghĩ đó, Khương Hy cuối cùng cũng tìm ra được con đường cho hần, gọi là thích thanh. Thích thanh nghĩa là dùng mực xanh khắc họa lên trên người, gọi một tiếng dân dã thì đó là tọc xăm hình cổ xưa.

Thích thanh không giúp tu vi tăng trưởng nhưng trong chiến đấu, nó được mệnh danh là đệ nhất tăng phúc. Thích thanh là một loại thủ đoạn mà Văn Lang cổ quốc tạo ra để mượn thiên địa linh khí mà trợ chiến.

Phương pháp thích thanh như thế nào thì qua bốn ngàn năm có lẽ đã bị thất lạc đi nhưng Khương Hy từ đó cũng có thể tìm cách để tu bỏ.

Đến Nguyên Anh công pháp hần còn tu bỏ được thì một loại thủ pháp của cổ quốc cũng không đến nỗi khó. Kết quả là mười năm sau đó hần cũng đã tìm ra.

Từ đó hần liền đem thích thanh mà kết hợp với phù đạo rồi sinh ra Nhân Phù nhất mạch như hiện tại

...

...

Không bao lâu sau, mực họa cũng được luyện hóa xong. Khương Hy liền thở ra một hơi nặng nhọc. Khoảng thời gian hần ‘ủ’ máu Tử Ngân Lang cũng đã hai tháng, máu cũng không còn đỏ như trước nữa nên luyện hóa cho ra được mực như hiện tại cũng mệt đến bời hơi tai.

Hần khẽ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, mưa vẫn còn, từng giọt từng giọt rơi xuống mà tạo thành một khúc nhạc thiên nhiên nghe thật êm tai. Khương Hy liền tiến vào trạng thái hồi phục.

Nhờ vào cơn mưa đó mà hần nhanh chóng lấy lại được trạng thái đỉnh phong của mình. Tiếp đó hần liền bình tâm lại, tập trung tinh thần mà cầm lấy bút họa mà chắm vào mực.

Mực chắm xong, đương nhiên là bắt đầu họa. Nơi hần họa chính là đôi chân của mình.

Theo từng đường nét được họa ra, máu liền xuất hiện. Không phải máu của Tử Ngân Lang mà chính là máu của hần.

Khương Hy đã dùng linh lực mà bọc lấy đầu bút họa lại, khiến cho mỗi đường bút hần họa ra không khác gì dùng dao khắc vào thân thể cả.

Không chỉ dừng lại đó, thiên địa linh khí cũng dần dần dưới sự dẫn dắt của linh thức mà hiện ra dưới những đường tơ trắng mà tiến vào chỗ được họa. Trông vậy nhưng kỳ thực đây là một quá trình vô cùng khó khăn.

Thiên địa linh khí cường ép nhập thể mà tạo hình phù văn, da thịt bị từng đường bút di chuyển mà toác da toác thịt, huyết khí của yêu thú liền bắt đầu xung đột với nhân huyết của Khương Hy.

Sắc mặt hần biến đổi không ngừng, hai thái dương hần đỏ mọng hồi liên tục. Kinh ngạc hơn là mảng lưng trần kia đã ướt đầm hết cả rồi.

Tổng thể quá trình này quả nhiên đau đớn đến tột cùng. Đặc biệt là máu của Tử Ngân Lang, mỗi một đoạn thời gian trước hần còn nhẹ nhàng vượt qua là do hần dùng tâm huyết, tâm huyết còn lưu lại linh hồn của Tử Ngân Lang nhưng máu này thì khác.

Hoang dã, cuồng bạo, khát máu, bao nhiêu đặc tính bản nguyên của yêu thú liền được chính Khương Hy trải nghiệm ngay tại chỗ. Đau đớn nhanh chóng không chỉ dừng lại tại chân mà đã thấm dần vào xương cốt, lan đến từng góc ngách trong cơ thể. Sắc mặt hần liền tái nhợt lại nhưng hần bắt buộc phải giữ thần trí thanh tỉnh.

Nếu hần chỉ lo là một giây thôi là thiên địa linh khí bắt đầu tán loạn, đáng sợ hơn chính là tán ngay trong cơ thể hần. Đến lúc đó hần không chết thì cũng bị mất đến nửa cái mạng rồi.

Đăm lao liên theo lao, hấn lại tiếp tục cắn răng thật chặt rồi nén đau mà họa tiếp. Lúc này trong đầu hấn đã bắt đầu mắng chửi cả lên:

“Mẹ nó, sao ta lại chọn loại phù này cơ chứ?”

Phù mà Khương Hy chọn để họa có tên gọi là Bách Dặm thuận phù. Lúc nghe cái tên này lần đầu, ai cũng sẽ nghĩ đây là một loại truyền tống phù cự ly ngắn nhưng thực chất đây là loại phù dùng để... chạy.

Bách Dặm thuận phù là loại phù có thể giúp tu sĩ chạy liên tục một trăm dặm mà không hao linh lực. Giá trị của nó trên thị trường đương nhiên lớn, thậm chí một số nơi còn bán đắt hơn cả Hồi Mệnh phù.

Bình thường, Bách Dặm thuận phù được dùng bằng cách dán vào đôi chân rồi vận linh thức. Nhưng đằng này, hấn lại lựa chọn họa vào chân.

Về mặt ngoài thì không khác gì nhau nhưng bản chất lại không giống. Theo nguyên lý của Nhân Phù, phù vẫn được họa ra trên cơ thể người thì tác dụng cao hơn đến... năm thành. Đồi trước, chính hấn đã tự kiểm chứng qua và kết quả đúng là vậy. Phù được khắc vào thân hiệu dụng hơn phù lục bình thường nhiều.

Như vậy quả thật đủ để cho Khương Hy liều mạng mà họa. Bách Dặm thuận phù dưới dạng Nhân Phù tốc độ sẽ được gia tăng một cách đáng kinh ngạc, thậm chí là có thể chớp mắt mà di chuyển tức thời ở cự ly gần.

Nhưng đổi lại, thể phách phải đủ cường hấn để gồng gánh phù văn trên thân. Với cơ thể hiện tại của Khương Hy thì những phù văn có tính chất khinh linh như Bách Dặm thuận phù là phù hợp nhất.

Mặt khác, Bách Dặm thuận phù có... rất nhiều nét. Họa phù tự nhiên sẽ rất lâu, hấn mắng chính là vì chuyện này.

...

Phải đến hơn mười lăm phút sau, Khương Hy mới buông bút mà thở ra một hơi nặng nhọc. Hấn liền ngã một phát ra sau, tám lưng ướt đầm của hấn chạm vào sàn nhà mà khẽ run lên.

“Thật lạnh”, hấn lẩm bẩm.

Hai tay hấn dang rộng ra mà nhìn trần nhà. Dưới chân hấn, một đạo phù văn đầy ánh kim đột nhiên sáng chói lên, linh khí mười phần. Khương Hy cố ngẩng đầu, nhìn về hướng đó một chút mà hải lòng, niệng thì thảo:

“Thành công được một nửa rồi”

Hoàn thành một chân, liền là một nửa. Nửa còn lại chính là cho chân kia.

Đây không phải là lần đầu hấn họa Nhân Phù nhưng đây đúng là lần đầu đau đớn nhất. Đồi trước hấn họa đương nhiên sắc mặt không có phong phú cảm xúc như bây giờ, thể phách của Nguyên Anh lão tổ lúc đó đã không ngại bị mổ xẻ, huống hồ đây chỉ là một vết rạch.

Ngất nổi giờ đây, Khương Hy sợ nhất... lại là một vết rạch. Hấn không ngại bị đánh đến gãy xương nhưng hấn lại cực ngại bị vết kiếm chém, như thế rất đau. Lần đầu với lão nhân họ Cảnh kia hấn đương nhiên không để lộ cảm xúc ra ngoài, như thế liên tiện nghi cho đối phương.

Ngay lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh. Bách Dặm thuận phù được khắc trên chân hấn liền âm ỉ đi rất nhiều rồi đột ngột biến mất hấn.

Đúng vậy, là biến mất hấn, cả phù văn... lẫn vết thương. Khương Hy không để ý đến chuyện này bởi đây là chuyện bình thường. Hấn mượn thích thanh làm cơ sở không có nghĩa là hấn sẽ lấy hoàn toàn.

Phù văn được họa trên khắp cơ thể như thế thì khác gì đang để lộ bài tử ra cho địch nhân thấy. Vậy nên hấn liền biến những phù văn đó trở nên ẩn mình đi, lúc nào dùng thì sẽ hiện ra.

Vết thương của hấn cũng bị mất đi, đó là do hấn đã họa hai lần. Một lần là họa Bách Dặm thuận phù, một lần là họa Hồi Mệnh phù.

Nam tử không ngại thương tích... nhưng hấn ngại. Nếu ngoại hình phổ thông thì thôi đi, hấn không quản nhưng hấn hiện tại là mỹ nam tử a, một thân thương tích như thế thật không tốt, không tốt.

Cũng không trách được Khương Hy, cái này cũng là một nỗi đau của hấn vào kiếp trước. Thời còn trẻ, Thương Nguyên cùng Vệ Khắc Nguyên được mệnh danh là Cửu Tiêu Song Nguyên bởi hai người họ tu vi cao nhất, thực lực cao nhất và ngoại hình... tốt nhất.

Tự nhiên bọn họ rất nổi tiếng, được nhiều người vây lấy mà hâm mộ. Lúc đó Khương Hy cũng có chút ghen ghét nhưng biết sao được, tu vi hấn không bằng, thực lực thì khỏi nói. Còn ngoại hình thì rất tiếc, ông trời không thương hấn bằng hai người họ.

Nhưng đời này thì khác, hấn đã trải nghiệm được cảm giác có tiếng tăm, được người người bám lấy, hấn liền tươi cười rất nhiều. Nhưng kỳ thực trong lòng hấn lại có chút không thoải mái, hấn ưa thích yên tĩnh hơn.

Hấn không quen với việc trở thành tâm điểm như các thiên kiêu chi tử. Có lẽ, bởi hấn không phải là thiên kiêu chân chính nên mới không hiểu được tư vị

đó như thế nào cả.

Từng đoạn... từng đoạn hồi ức cứ thế mà trôi qua trong đầu Khương Hy, cho đến khi chỉ còn lại một mảng tối tăm, hắt lên thờ dài ra một hơi, toàn thân ngồi dậy mà tiếp tục chuyện còn đang dở.

Ngoài trời, mưa vẫn không ngớt đi, sấm sét đánh ngày càng kịch liệt, tựa như một con giông sắp đến vậy.

Con giông mang tên... Hạo Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Phát giác

“Tứ nương, cá này người mua chứ?”

“Tứ nương, còn con này thì sao?”

“Oa, con sò này to thật, Tứ nương người không định mua sao?”

“Bốp”

Một cú đánh giáng trời từ đâu không rõ đột nhiên hạ xuống ngay đầu người nói nhiều kia. Hắc liên đau đớn mà ngồi thụp xuống ôm đầu, hai mắt đầy ứa máu mà nhìn người đánh hắc, lầm bầm:

“Công tử, sao người ra tay nặng với tiểu nhân như vậy?”

Khương Hy hừ lạnh một cái mà nói:

“Người chó phiền hà Tứ nương”

Ở bên, Tứ nương nghe vậy liền cười nói:

“Đại nhân tử, không cần nặng tay với tiểu hắc tử như thế”

Khương Hy cười đáp:

“Tứ nương, người đừng chiều hắc quá”

Tứ nương cười đáp:

“Không sao, không sao, có người nói nhiều cũng tốt. Tiểu hắc tử, cảm giúp Tứ nương cái này”

Tiểu hắc tử trong miệng Tứ nương đương nhiên là Lân, hắc nghe vậy liền xoa xoa cái đầu rồi ngoan ngoan cầm lấy cái giỏ cá mà Tứ nương đang xách. Thấy bộ dáng e thẹn như vừa mắc lỗi của hắc mà Tứ nương liền bật cười lên, khoe miệng nàng lại hiện ra, trông thu hút cực kỳ.

Khương Hy nhìn Lân một cái rồi khẽ nhún vai mặc kệ mà đi theo Tứ nương.

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ sau cái đêm mưa ấy. Mưa qua, hòa khí của mùa hạ cũng đã dịu đi nhiều, không khí cũng mát mẻ hơn, dân chúng liền hăng hái hơn mà ra ngoài khơi đánh bắt.

Nguyệt Hải Thành là tòa thành hải cảng, ra ngoài khơi là hoạt động bình thường ở nơi đây, nhất là vào mùa này. Trước khi mùa mưa bão kéo đến thì mùa hạ là mùa mà ngư dân càng phải ra sức đánh bắt, nếu không khi thời điểm đến liền không có cái ăn.

Vì là mùa hạ, Tứ nương cần mua chút hải sản nên nàng đi Đông Thành. Bắc Thành đương nhiên có chợ nhưng nơi nào có hải sản ngon nhất thì Tứ nương mặc nhiên sẽ chọn Đông Thành rồi. Chưa kể năng xuất thân là từ Đông Thành, nơi nào bán hải sản ngon nàng liền nắm rõ trong lòng bàn tay.

Khương Hy ở gần đó đương nhiên biết được chuyện, thế là hắc liền xin nàng đi cùng, tiện đường kéo Lân theo mà để Diên đại phu ở nhà một mình. Lão đương nhiên là không đồng ý mà đòi đi theo, ngặt nỗi, Khương Hy từ chối.

Trên thực tế, Diên đại phu cũng không ở lại một mình mà còn có lão Hoàng ở đó. Lão nhân rảnh rồi đó lúc này không bàn mà hợp với Khương Hy, lão liền giúp giữ chân Diên đại phu lại.

Trước lúc hấn đi, lão Hoàng còn đánh cho hấn một cái nháy mắt, hấn liền rùng mình. Cái nháy mắt của lão Hoàng dường như có chút ý vị nào đó mà hấn không thể đoán được nhưng chuyện về lão Hoàng hấn đã nghe Điền đại phu kể qua.

Khương Hy sợ rằng... lão Hoàng đã nhìn ra gì rồi. Qua lời kể của Điền đại phu thì hấn ít nhiều có thể cảm nhận được lão Hoàng thâm sâu khó lường đến thế nào, mặc dù trực giác của hấn không phát giác ra gì cả nhưng hấn vẫn thấy có cái gì đó không đúng cho lắm về lão, chỉ là hấn không gọi tên ra được mà thôi.

Vậy nên mặt ngoài hấn vẫn cười nói với lão bình thường nhưng trong thâm tâm, hấn lại bắt đầu dựng nên một bức tường ngăn cách với lão.

Cũng không thể trách được Khương Hy được, với một người mà hấn không thể nhìn thấu thì tốt nhất là không nên quá thân thiết, dẫu cho người đó có là bạn vong niên của Điền đại phu đi chăng nữa.

Còn tại sao hấn lại kéo Lân đi theo thì rất đơn giản, Tứ nương một lần đi chợ thì y như rằng một tháng sau nàng mới đi lại, tự nhiên thức ăn mua về trong một lần sẽ chất đầy đến khó tưởng tượng. Nàng dù sao cũng mở quán ăn, mua nhiều cũng là chuyện bình thường.

Thời điểm này, mục đích của hấn đến Đông Thành đương nhiên là để tra xét, nào có đi làm phận sai vặt. Lần trước hấn không biết thực hư, cuối cùng nhìn thấy đồng đồ Tứ nương mua liền choáng váng hết cả đầu óc.

Lần đó hấn phải bỏ tiền ra mà thuê một cái xe kéo, hấn vốn muốn thuê người kéo về luôn nhưng ngặt nỗi khi biết phải kéo về Bắc Thành thì hầu như tất cả đều lắc đầu từ chối. Bởi địa thế Bắc Thành rất cao, từ Đông Thành trở về Bắc Thành là một quãng được mười phần... leo dốc.

Đi bộ đã không khác leo núi mà nay lại thêm một xe kéo chất đồng đồ, chỉ nghĩ đến thôi đã không muốn đi rồi.

Nhìn bộ dạng hăng hái của Lân mà Khương Hy thật sự muốn cười lên nhưng hấn cố nhịn lại. Lân dạo gần đây mặc dù vẫn rất nghe lời nhưng hấn ngoại trừ chuyện tu hành ra còn lại cũng không quá nghiêm khắc, đâm ra Lân bắt đầu có chút ‘quá phận’ rồi.

Trùng hợp hôm nay Tứ nương đi Đông Thành, vậy thì nhân cơ hội này dạy dỗ hấn lại một phen.

...

...

Đông Thành so với Bắc Thành thì không đông đúc, so với Nam Thành thì càng không phồn hoa, càng không thể so với Tây Thành cường thịnh được. Tuy nhiên, Đông Thành vẫn giữ được địa vị ‘siêu nhiên’ mà ba nơi còn lại không thể sánh được.

Siêu nhiên ở đây không phải loại siêu thoát thế tục như các môn phái tu chân mà có nghĩa là phạm vi quản hạt. Đông Thành là nơi duy nhất mà tứ đại thế gia tuyệt đối không có quyền can thiệp vào.

Ở những nơi khác, chữ ‘tuyệt đối’ đặt cùng tứ đại thế gia không khác gì nước đổ lá trôi nhưng Đông Thành lại khác, sau lưng Đông Thành chính là Phủ Thành chủ cùng... Đại Nguyệt Hoàng Triều.

Ở bất kỳ nơi nào trên đại lục này, hải cảng đều đóng vai trò cực kỳ quan trọng đối với nền kinh tế, kim ngạch mà nó mang lại không phải bất cứ thứ gì cũng có thể so được. Vậy nên hải cảng tất nhiên sẽ được Thành chủ cùng Hoàng Triều cộng đồng trông coi rồi.

Tứ đại thế gia dù có muốn cũng không thể can thiệp được, thậm chí bọn họ cũng không có cái gan mà lên lút xâm nhập vào. Bởi ánh mắt của Mặc Hiên lúc nào cũng không rời khỏi Đông Thành.

Tu sĩ Trúc Cơ tuyệt đối không thể lại gần đó, còn tu sĩ Luyện Khí thì có thể gây nên được sóng gió gì cơ chứ.

Vậy nên theo suy đoán của Khương Hy, Thẩm Minh chạy đến Đông Thành là xác suất rất cao nhưng vấn đề là hấn có lựa chọn chạy đến đây hay không thôi.

Khương Hy từng âm thầm dò xét Thẩm Minh, tự nhiên biết hấn chủ tu Thổ linh khí. Đông Thành là hải cảng, Thủy linh khí đương nhiên nhiều nhất. Trong Ngũ Hành tương khắc thì Thổ khắc Thủy, Thẩm Minh ở lại Đông Thành thời gian dài cũng không phải là chuyện tốt với hấn.

Khương Hy trầm mặc một đoạn thời gian mà thầm nghĩ:

“Tính thế nào thì Nguyệt Hải Thành cũng không phải là nơi hấn nên trốn... Vậy thì hấn ở đâu đây?”

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hấn lựa chọn để tình hình thuận theo tự nhiên. Nếu hấn thật sự có thể tìm được, như vậy liền có nhân quả với nhau. Nếu không thể, vậy thì kế hoạch lại phải thay đổi đôi chút rồi.

Bất giác, Khương Hy đánh ánh mắt liếc sang Lân, kẻ đang nhìn hấn. Vô tình bắt gặp ánh mắt ấy, Lân liền giật mình mà lui lại ra sau vài bước, miệng có chút lắp bắp nói:

“Công... công tử, sao người... nhìn ta?”

Khương Hy hít một hơi lại nói:

“Ta không được nhìn ngươi?”

Nghe vậy, Lân liền ho sặc sụa, sắc mặt có chút e thẹn đáp:

“Không, không... công tử... cứ nhìn”

Sắc mặt Khương Hy liền đen lại, không nghĩ tới Lân ngày càng quá phận đến thế này. Hắn liền nghĩ đến cái gì đó mà đột nhiên nở ra nụ cười... quý dị.

Lân không hiểu nụ cười này là gì, hắn chỉ thấy công tử ‘cười’, vậy thì hắn cười lại nhưng rất nhanh nụ cười đó liền cứng ngắc lại. Bởi hắn lại nhìn thấy quang mang đó nữa rồi.

Nhưng ngạc nhiên là lần này Lân không chạy mà lại đứng yên đó mà nhìn. Trong lòng Khương Hy liền khẽ ồ lên một tiếng ngạc nhiên, dạo gần đây Lân quả nhiên tiến bộ không tệ. Nhưng quy củ vẫn nên là quy củ, Khương Hy liền vận Tam Dục lên.

Lân đang kiên cường ‘chống đối’ thì sắc mặt đại biến, hắn liền không suy nghĩ mà quay đầu bỏ chạy, bỏ Khương Hy cũng Tứ nương ở lại sau.

Tứ nương sau khi mua được con cá tốt liền quay lại đưa cho Lân nhưng không thấy hắn đâu cả, nàng thắc mắc hỏi Khương Hy:

“Đại nhân tử, tiểu hắc tử đâu rồi?”

Khương Hy nhìn hướng Lân bỏ chạy rồi quay sang cười với nàng mà đáp:

“Hắn có chút việc nên chạy đi rồi. Tứ nương, để ta mang cho”

Tứ nương phì cười nói:

“Ai dà, đại nhân tử ngươi bữa này cũng lên ‘thiếu gia’ rồi, không nên làm những việc này nữa, để cho tiểu hắc tử đi”.

Nghe vậy, Khương Hy cũng có chút cứng người lại, hắn đành cười khổ. Khương Hy mặc dù không thích những chuyện sai vặt này nhưng Tứ nương đâu sao cũng là nữ nhân, hắn sao để nàng tự mình mang được.

Mặt khác, chuyện Lân là gia nhân của hắn Tứ nương đương nhiên biết, vậy nên nàng mới gọi Lân là ‘tiểu’ hắc tử mà không phải là ‘đại’ hắc tử. Chưa kể hôm nay Khương Hy ăn mặc cũng không khác hai chữ ‘thiếu gia’ là bao.

Trường bào xanh lam, chất vải trung hạng, đường nét phi thường tỉ mỉ. Tóc được búi cao lên gọn gàng mà không để thừa bất kỳ sợi nào cả. Cùng với dung mạo và khí chất của hắn thì... gọi ‘thiếu gia’ cũng đúng.

Bộ phục trang này là một trong những bộ hắn mặc từ hồi còn tại kỹ viện, trang phục như thế này hắn có rất nhiều nhưng lại không thường mặc vì rất khó hoạt động. Chỉ là từ sau khi thu lưu Lân xong, Điền đại phu liền chủ động bảo hắn nên mang lại những phục trang này... cho ra dáng.

Thế là hắn liền mặc.

Nhìn Tứ nương, Khương Hy vội vàng bày ra bộ dạng ủy khuất mà nói:

“Tứ nương, người cũng đừng đối xử với ta như vậy chứ, ta cũng không phải là thiếu gia thật nha”

Tứ nương bật cười mà nói:

“Được rồi, được rồi, cho ngươi mang, thật tình...”

Khương Hy liền tiếp nhận lấy giỏ cá từ nàng, cánh tay của hắn bắt gặp có chút hạ xuống mà chấn kinh nhưng rất nhanh hắn liền ổn định cảm xúc mà đi theo Tứ nương

Đồng thời hắn chủ động gia tăng lực cho cánh tay. Trong lòng Khương Hy quả thật có chút giật mình cùng có chút hoài nghi, hắn thầm nghĩ:

“Những năm này... phạm nhân đáng sợ đến thế sao?”

Cái giỏ cá trong tay hắn hiện giờ mà đưa cho Lân xách có khi đến tối Lân cũng chưa về đến được Điền y quán mất. Bởi cái giỏ này nặng một cách kinh khủng.

Cầm cái giỏ này trong tay thì hắn mới nhớ ra được trước đó Lân... hình như là để giỏ dưới đất mà không phải luôn luôn mang theo bên mình.

Khương Hy hiện tại đã là tu sĩ Luyện Khí tầng ba, so với người thường thì khí lực cao hơn không ít lần, vậy mà hắn lại phải vận lực lên để xách cái giỏ cá này. Như vậy cũng đủ cho thấy Tứ nương... không bình thường.

Hắn đã từng bí mật dùng linh thức mà dò xét nàng, kết quả đúng là cho hắn chấn kinh. Tứ nương vậy mà lại là thiên sinh thần lực.

Tương tự như thiên sinh linh thức, thiên sinh thần lực là chỉ những người từ lúc sinh ra đã mang trong mình một loại khí lực vượt xa người thường.

Tại tu chân giới, những người sở hữu thiên sinh thần lực được mệnh danh là thiên tài luyện thể. Cùng một loại công pháp luyện thể thì những người sở hữu thiên sinh thần lực tốc độ tu luyện mặc nhiên nhanh hơn người khác gấp đôi.

Từ trước đến giờ Khương Hy gặp qua thiên sinh thần lực cũng không phải là ít nhưng hắn chưa từng gặp qua nữ nhân nào có thiên sinh thần lực cả. Tứ nương tính ra tự nhiên được xem là dị loại.

Mặt khác, cái giỏ cá này cũng không phải phạm vật, Khương Hy không ngờ nhất không phải là Tứ nương có thiên sinh thần lực mà là nàng có pháp khí.

Pháp khí dưới hình dạng cái giỏ cá thì hắn chưa từng gặp qua, nhưng qua kiểm tra hắn không phát hiện ra điểm gì quá lạ cả. Dường như cái giỏ cá này được đặt làm riêng vậy, tác dụng của nó không khác giới chỉ là bao.

Nếu bảo phải tìm điểm khác thì đó là cái giỏ này không cần phải vận linh thức để dùng, chỉ cần trực tiếp mà thả vào là được.

Khương Hy nghĩ nghĩ một chút liền lên dùng linh thức mà thả vào trong giỏ. Một lát sau, khóe miệng của hắn khẽ giật giật, hắn tự nhủ:

“Thảo nào nặng đến thế...”

...

...

Lân sau khi bắt gặp phải quang mang đỏ hồng kia thì cơ thể hắn bắt đầu nóng lên, hắn liền chạy đến chỗ vắng bóng người. Nhưng đây cũng không phải là đồng không mông quạnh, đây là Nguyệt Hải Thành, tự nhiên khó tìm chỗ nào được như vậy cả.

Lân có chút quỳnh hết cả lên, mặc dù cơ thể hắn không nóng hơn nữa nhưng hắn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng vậy. Trong lòng hắn liền khóc không ra nước mắt mà nói:

“Công tử, người sao hại ta ra nông nổi này cơ chứ”

Cũng may cho Lân, chạy đông chạy tây cuối cùng hắn cũng vô tình mà bắt gặp một con hẻm tối. Lân liền vui mừng, không suy nghĩ gì cả mà lao sâu vào.

Vội vội vàng vàng, hắn vô tình đã phải thứ gì đó mà kêu ‘lộc cộc’, sắc mặt hắn nhăn nhó lại mà ôm chân nhảy lò cò.

Quay lại nhìn thì thấy một trung niên nhân sắc mặt bất thiện nhìn hắn, Lân liền giật mình cúi đầu nói:

“Đại thúc, thứ lỗi, thứ lỗi, ta đang vội”

Nói xong, hắn liền chạy đi mất hút. Trung niên nhân kia nhìn theo bóng lưng Lân mà nhủ mảy lại, dường như hắn không có ý định sẽ đuổi theo. Bèn nhìn mấy cái bánh bao lẫn lộn cùng cái chén vỡ trên mặt đất mà thở dài.

Hắn chống người dậy mà nhặt từng cái bánh bao lên, phui phui đi lớp bụi rồi cho vào miệng.

Ánh mặt trời bất ngờ xuất hiện mà xuyên qua con hẻm tối, tựa như một đạo kiếm quang vậy. Nắng chiếu qua, ánh mắt của trung niên nhân bất ngờ lộ ra vẻ tinh minh chói sáng.

Hắn liền suy nghĩ một chút rồi đi ra khỏi con hẻm đó.

...

Thời gian bất giác trôi qua, Tứ nương cùng Khương Hy cũng đã đi chợ xong. Hôm nay, Tứ nương rất cao hứng, sắc mặt nàng không khỏi cười liên tục, tựa như hôm nay mua được rất nhiều đồ tốt vậy.

Tứ nương vui, Khương Hy cũng vui, dù sao thì đằng nào hắn cũng được ăn những món ở trong giỏ này thôi. Nhưng hiện tại thì hắn vui không nổi, hắn bắt đầu có chút sợ với thói quen đi chợ của Tứ nương rồi.

Đừng trông sắc mặt hắn thoải mái mà nghĩ rằng đang vui, đằng sau vẻ mặt đó có khi là ‘biển rộng sông dài’ cũng nên. Khương Hy nhẩm sơ qua thôi thì hôm nay Tứ nương đã mua cũng được nhiều loại hải sản, nào là cá, tôm, cua cho đến cái loại ốc, sò, hải sâm. Mà mỗi thứ đều là dùng đơn vị... yên để tính.

Chỉ tính qua như vậy thôi cũng đủ biết được cái giỏ cá tưởng chừng bình thường mà hắn đang xách kia chỉ cần tiện tay quăng thôi cũng có thể đè chết một người rồi.

Nhưng hắn biết nói gì đây bây giờ, tất cả những gì có thể làm bây giờ chỉ có thể là cười khổ mà thôi.

Giữa lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên tái trắng lại, tay lơ buông cái giỏ ra mà roi xuống đất làm vỡ cả nền gạch. Những người xung quanh liền giật mình mà nhìn lại nhưng lực chú ý của họ cũng chỉ tập trung vào cái giỏ kỳ quái kia thôi.

Từ nương cũng nghe thấy tiếng động, nàng quay lại thì sắc mặt đại biến mà đến đỡ lấy Khương Hy, nàng lo lắng nói:

“Đại nhân tử, người không sao chứ?”

Khương Hy thở ra một hơi, sắc mặt tái nhợt khẽ xoa tay mà đáp:

“Từ nương, ta không sao... Chỉ là hơi cảm nắng thôi”.

Từ nương lo lắng nói tiếp:

“Vậy chúng ta vào quán nước nghỉ một chút nhé?”

Khương Hy gật đầu, thế là nàng liền dìu hần dậy, một tay thì khẽ nâng cái giò kia lên, tựa hồ rất nhẹ nhàng. Một tay thì vòng ra sau eo hần mà đỡ lấy, cẩn thận đưa hần vào quán nước ven đường.

Khương Hy cúi đầu mà nhìn mặt đất, ngay lúc không ai để ý, ánh mắt hần lướt qua một tia kính hi.

Bởi... hần tìm được Thẩm Minh rồi.

Thẩm Minh đang ở Đông Thành.

Thậm chí là còn rất gần.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ta họ Hiên

Nếu bảo trên đời này ai có thể tìm ra được Thẩm Minh nhanh nhất thì câu trả lời sẽ là Thẩm gia cùng Khương Hy.

Đầu tiên, Thẩm Minh mang trong mình huyết mạch của Thẩm gia không lẫn vào đâu được. Chỉ cần bọn họ sử dụng bí pháp huyết mạch truy tung thì dù Thẩm Minh có trốn đằng trời cũng không thể thoát.

Hiển nhiên hiện thời Thẩm gia đang cố gắng hòa hoãn với Thẩm lão tam, tự nhiên không mạo hiểm dùng bí pháp đó, Thẩm Minh mới may mắn thoát được một kiếp.

Tuy vậy, hần thoát được Thẩm gia cũng không có nghĩa là thoát được Khương Hy. Trên đời này, ít nhất là hiện tại, Khương Hy là người duy nhất có thể tra ra hần mà không cần phải dùng đến bất cứ bí pháp nào cả.

Bởi hần có oán niệm.

Vài tháng gần đây Khương Hy không gặp hần nên oán niệm này cũng tính là đã ngủ đông một thời gian, nay oán niệm lại một lần nữa vùng dậy, đánh thẳng vào sơ hở của Khương Hy mà khiến linh thức bị thương tổn.

Dẫu vậy, Khương Hy cũng không quá để ý là bao, thương tổn dạng này không ảnh hưởng đến căn cơ, chỉ cần hần điều tức một chút là sẽ ổn định lại như cũ thôi.

Quan trọng là nhân lúc này hần phải xác định được Thẩm Minh ở đâu, oán niệm vùng lên cũng đồng nghĩa với việc Thẩm Minh đang nằm trong bán kính mười mét xung quanh Khương Hy.

Ngặt nỗi bây giờ người bu lại quanh hần quá nhiều, hần không thể xác định được Thẩm Minh đang ở đâu cả.

Trong đám đông đó, một vị phụ nhân có chút hiếu kỳ mà hỏi:

“Từ nương, đứa nhỏ này là ai vậy?”

Gọi thẳng là Từ nương thì phụ nhân này cũng không tính là người lạ. Trên thực tế, Từ nương đúng là biết phụ nhân đó, từ lúc nàng còn ở Đông Thành, hai người thường xuyên giúp đỡ nhau, cùng nhau vượt qua rất nhiều khó khăn, nói chung thì giao tình không cạn.

Tứ nương dùng khăn thấm mồ hôi giúp Khương Hy, nghe vậy thì đáp:

“À, là cháu của Điền đại phu”

Phụ nhân nghe vậy liền giật mình, những người xung quanh vô tình nghe thấy biểu hiện cũng không khác là bao. Sắc mặt của phụ nhân hơi dị mà nói ra:

“Thật sao?”

Tứ nương cười khỏ đáp:

“Là thật, Bác Thành đều biết”

Nghe được câu trả lời đó, thần sắc của bọn lại càng dị hơn, ngay sau đó lại tập trung nhìn vào Khương Hy đang ngồi trên bàn, cứ như là đang ngắm soi vật lạ vậy.

Khương Hy tự nhiên không thích bị dòm ngó, như thế thì ngại lắm. Hắn liền một tay chống án đường mà cúi gằm mặt xuống mặt bàn, giả bộ như rất mệt mỏi vậy.

Tứ nương thấy thế liền bắt đầu xua tay đuổi người. Đám đông cũng không kiên nhẫn mà đứng đấy soi tiếp cả, mỗi người đều có việc riêng của mình, tự nhiên liền tản đi.

Đám đông tan, Tứ nương mới thở ra một hơi, nhìn Khương Hy có chút áy náy mà đáp:

“Đại nhân tử, thật có lỗi, vừa rồi bọn họ không có ý gì đâu”

Khương Hy ngẩng mặt lên, sắc mặt có chút đỡ hơn mà đáp:

“Tứ nương, không sao đâu, cũng không phải lỗi của người”

Tứ nương nhìn hắn rồi thở dài một hơi, một lát sau liền bật cười tủm tỉm. Khương Hy có chút ngớ người ra không hiểu, hắn lại nói:

“Tứ nương, có chuyện gì sao?”

Nàng nhìn qua hắn rồi tiện tay cầm ấm trà lên mà rót vào chén, nàng cười đáp:

“Không có gì, Tứ nương chỉ nhớ đến những lời vừa rồi của bọn họ thôi”

Nhận lấy chén nước, Khương Hy lại nói tiếp:

“Có gì đáng cười sao?”

Nàng nhìn hắn đầy ý vị rồi đáp:

“Đại nhân tử a Đại nhân tử, người thật không phát hiện ra mình cùng Điền đại phu khác nhau chỗ nào sao?”

Nghe vậy, Khương Hy liền trầm mặc, lát sau hắn cũng bật cười, gật gật đầu mà nói với nàng:

“Ta hiểu rồi”

Nàng cũng cười lại, không khí tựa chừng rất vui vẻ vậy. Mọi mệt mỏi rất nhanh liền tan biến đi.

Điền đại phu khác với Khương Hy ở điểm nào?

Đương nhiên là vì lão không được đẹp rồi, nếu cho lão trở về thời còn trẻ thì lão tuyệt đối sẽ không lựa chọn đứng gần Khương Hy. Như thế khác nào bảo lão đi làm phong cảnh chứ, nhưng ở độ tuổi bây giờ thì lão chắc chắn sẽ đứng cạnh hắn.

Đó là vì lão đã thân thiết với hắn như người trong nhà, chưa kể trên người lão còn mang theo một phong thái trác tuyệt của thân y cùng uy thế của một người kinh qua năm tháng. Đây là hai thứ có thể khiến cho lão nhân ở độ tuổi xế chiều này so được với Khương Hy.

Thậm chí dung mạo của hắn cũng không thể so với uy thế của lão, loại uy thế mà chỉ có những người gần đất xa trời mới có thể có được.

...

...

Khương Hy cùng Tứ nương trò chuyện cũng khá lâu, phải đến gần một tiếng sau Lân mới lật đật chạy đến, hắn thở hổn hển mà nói:

“Công tử... Tứ nương... Hai người đi đâu vậy?”

Khương Hy nhìn hần đáp:

“Còn không phải ở trước mặt ngươi?”

Lân có chút thất thố, đưa tay ra sau đầu gãi gãi mà nói:

“Ý tiểu nhân là lúc tiểu nhân quay lại đã không thấy hai người đâu, tiểu nhân còn nghĩ là mình bị bỏ rơi nữa kia”

Khương Hy nhún vai đáp:

“Đáng đời ngươi”

Lân liền ủy khuất nhưng cũng không nói gì, hần ngoan ngoãn chạy ra sau lưng Khương Hy mà đứng. Tứ nương cùng Khương Hy thấy Lân trở về rồi cũng không nói gì thêm quá nhiều, thời gian cũng không còn sớm nữa, bọn họ liền đứng dậy trở về Bắc Thành.

Nào ngờ Khương Hy lại nói:

“Tứ nương, tiểu hắc... Hai người về trước đi, ta còn có chuyện phải làm ở đây”

Tứ nương có chút ngạc nhiên, nàng đương nhiên biết đây là lần đầu Khương Hy đến Đông Thành, nào có chuyện gì... phát sinh được. Nhưng rất nhanh nàng liền làm như không nghe, chỉ nhìn hần mà nói:

“Được rồi, vậy Tứ nương cùng tiểu hắc từ sẽ về trước... Ngươi nhớ chú ý thân thể”

Khương Hy gật đầu đáp:

“Đa tạ Tứ nương, ta sẽ chú ý”

Sau đó hần quay sang Lân mà nói tiếp:

“Tiểu hắc, ngươi phụ giúp Tứ nương mang rau đi, còn giỏ cá kia thì đừng nghĩ đến”

Những lời này đương nhiên mang ý tốt nhưng với Lân thì khác, hần lại cho rằng công tử không tin tưởng hần nữa rồi. Thế là hần vội vàng nói:

“Không sao, không sao, chỉ là giỏ cá thôi. Tiểu nhân mang được mà công tử”

Rồi hần tươi cười mà lại xách giỏ cá lên. Kết quả nụ cười của hần liền cứng đờ lại bởi cái giỏ cá kia không hề có dấu hiệu rời mặt đất, hần cười ráng mà cố dùng thêm sức nhưng giỏ cá cũng chỉ xê dịch đôi chút mà thôi.

Rất nhanh, ánh mắt Lân liền chuyển thành kinh dị mà nhìn Khương Hy cùng Tứ nương. Khương Hy lắc đầu, nhìn hần ngụ ý rằng ‘ta đã bảo rồi mà’. Lân chỉ biết cười trừ mà thôi, hần liền lùi lại, ngoan ngoãn ôm lấy đồng rau.

Tứ nương khẽ cười một tiếng rồi nhẹ nhàng xách giỏ cá lên mà về trước sự kinh ngạc của Lân. Sau đó, hần liền lác lác đầu, không vội đuổi theo, hần ở lại nhìn Khương Hy mà nói:

“Công tử, sao ngươi không nhắc tiểu nhân”

“Ta nhắc rồi”, Khương Hy lạnh nhạt nói

“Nhưng ngươi không nói nó nặng”, Lân đáp

Khương Hy có chút đau đầu, hần không trả lời câu đó mà trực tiếp đuổi Lân đi. Lân không hỏi thì thôi, một khi đã hỏi thì càng hỏi càng vô lý, đến mức hần cũng không nói nổi.

Hai người họ vừa đi xong, sắc mặt Khương Hy liền đổi, ánh mắt hần nheo lại mà nhìn về hướng nào đó, sau đó hần liền dùng tốc độ nhanh nhất mà rời đi.

...

Sau khi oán niệm kia nổi lên đến giờ, Khương Hy chưa hề trấn áp mà ngược lại, hần chỉ cắn răng mà chịu đựng oán niệm quấy rối ngay trong cơ thể mình.

Nếu hần trấn áp thì tung tích của Thẩm Minh cũng xong luôn, vì vậy hần chỉ có thể chịu đựng mà xem thử khi nào Thẩm Minh sẽ rời đi.

Nhưng ngoài ý muốn của hần là từ đầu đến cuối Thẩm Minh lại không rời đi. Hần không biết hiện tại Thẩm Minh đang ở trong nhân dạng nào nhưng đó là cơ hội duy nhất để truy tung.

Vậy nên khi vừa ra khỏi quán nước, Khurong Hy liền theo cảm nhận của oán niệm mà đuổi theo. Phải mất tầm vài phút hắn mới xác định được là người nào, thế là hắn liền tận lực mà theo đuổi.

Thẩm Minh dường như cũng biết được hắn đã bị lộ nên cũng tận lực mà chạy. Nhưng khác với Khurong Hy, Thẩm Minh dùng linh lực gia trì mà bỏ chạy, còn Khurong Hy thì dùng chính khí lực của cơ thể mà đuổi theo.

Dưới con mắt của Mặc Hiên, Khurong Hy tự nhiên không dám sử dụng linh lực, nhờ đâu bị phát hiện thì mọi công sức che giấu đều đổ bể cả.

Cũng vì thế mà bên đuổi bên chạy càng ngày càng xa cách nhau, đến độ Thẩm Minh rất nhanh liền biến mất ngay ngả rẽ trước mặt. Lúc Khurong Hy chạy đến nơi thì người cũng đã không còn rồi.

Sắc mặt Khurong Hy liền âm trầm lại, miệng lẩm bẩm cái gì đó rồi khẽ ho khụ khụ vài tiếng. Sau đó hắn phui áo mà bỏ đi.

...

Khurong Hy rời đi không được bao lâu thì Thẩm Minh không rõ từ đâu mà lộ diện. Hắn nhìn hướng Khurong Hy bỏ đi mà thở dài. Hắn không biết vì cái gì mà Khurong Hy lại phát hiện ra được nhưng kỳ thực trong lòng hắn lại có chút áy náy.

Thẩm Minh đã tự chọn cho mình một con đường cực kỳ khó đi, đến độ những bước đầu tiên hắn đi lại chính là những ngày tháng trốn chạy không hồi kết như thế này.

Hắn từng nghĩ là sẽ chạy đến chỗ Điền đại phu để né tránh đợt truy sát của gia tộc. Nếu ý nghĩ này của hắn mà để cho người khác biết được thì có khi lại bị cười nhạo cũng nên. Thẩm gia sao lại không biết Điền đại phu ghét Thẩm Minh ra sao chứ.

Chưa kể mối quan hệ giữa Điền đại phu và Khurong Hy cũng không phải là bí mật gì quá to lớn. Theo suy nghĩ của Thẩm gia, Điền đại phu một khi biết Thẩm Minh trong quá khứ đã làm gì Khurong Hy thì tuyệt đối lão sẽ không bỏ qua.

Thẩm Minh nếu dám đến đó thì chi bằng ngoan ngoãn thú thủ chịu trời, về Thẩm gia có khi còn có hi vọng sống sót hơn.

Thẩm Minh không ngu, hắn tự nhiên biết chiều hướng suy nghĩ của Thẩm gia là gì, vậy nên hắn mới dám đi. Thẩm gia có chuyện không biết, đó là hắn hiểu Khurong Hy. Không biết vì cái gì nhưng hắn nguyện ý tin vào lời của Khurong Hy ngày hôm đó.

‘Đã là chuyện quá khứ’ câu này không phải ai cũng có được dũng khí để nói ra cả, nhất là với người đã kinh qua sự kiện kia. Hơn nữa, hắn chắc chắn một chuyện rằng Điền đại phu sẽ nghe lời Khurong Hy.

Thế gia không nuôi phế vật, Thẩm Minh còn sống đến ngày hôm nay đã chứng tỏ được hắn có thực lực. Hắn không phải bốc đồng mà đi làm cái chuyện cái họ điền rõ kia, hắn đã bí mật điều tra rất kỹ lưỡng thực hư Điền y quán như thế nào rồi mới quyết định bỏ trốn.

Vậy nên sau khi để lại một bức thư cho phụ thân, hắn liền nhắm mắt đánh liều mà hướng Bắc Thành nhưng ông trời quả thực không cho hắn như ý muốn.

Ngày Thẩm Minh tìm đến Điền y quán cũng là lúc Điền đại phu cùng Khurong Hy đi Linh Vân trấn rồi, thế là hắn đổi kế hoạch mà chạy đi Đông Thành.

Bởi vì hắn lựa chọn đi Đông Thành, hắn mới có dịp mà suy nghĩ lại dự định trước kia. Lúc đó, hắn chỉ nghĩ đến an nguy của bản thân mình. Nếu hắn đến Điền y quán, Điền đại phu và Khurong Hy sẽ bị lửa giận của Thẩm gia liên lụy.

Tính ra vừa vặn thời điểm đó bọn họ đi vắng, hắn mới thực sự có cơ hội để tự suy nghĩ lại.

Từ đó đến giờ cũng đã được một khoảng thời gian rồi, Thẩm Minh trầm mặc, ánh mắt chung thủy không rời, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Người đang nghĩ cái gì đấy?”, thanh âm đột nhiên vang lên ngay sau lưng hắn.

Thẩm Minh ngay tức khắc liền đổ mồ hôi lạnh mà quay lại thủ thế, sắc mặt cảnh giác đến cực điểm nhưng rất nhanh hắn liền đại ra. Bởi người trước mặt hắn biết, hơn nữa là người vừa mới rời đi không lâu.

Khurong Hy đúng là đã rời đi nhưng đi được một đoạn là hắn lại bí mật đi đường vòng mà quay trở lại, vừa vặn bắt được Thẩm Minh.

Không thấy hắn đáp, Khurong Hy liền nói tiếp:

“Người... thay đổi nhiều quá”

Đúng vậy, Thẩm Minh thay đổi quá nhiều. Nếu không phải hắn có oán niệm thì có khi hắn còn không biết người trước mặt này đã từng là thiếu gia của tu chân thể gia đấy.

Thẩm Minh trước đây là một người cao ráo, thân hình không to lớn nhưng lại rất vững chãi, dung mạo anh khí, tuyệt đối là một thân mỹ nam tử nhưng bây giờ lại quá... tàn rồi.

Nhìn hắn giờ đây không khác gì ăn mày cả, y phục chỗ thì sờn rách, chỗ thì bạc màu, chỗ thì chỉ chút miếng vải mà vá lại, tóc tai bù xù, đã vậy lại còn râu

ria xòm xoàm đầy mặt. Không nhìn kỹ có khi lại nhìn nhầm phải một vị đại thúc nào cũng nên.

Mà quả thực đã có người nhìn lầm rồi, đó là Lân. Nếu Lân ở đây, hẳn tự nhiên sẽ nhận ra kẻ trước mặt này chính là vị ‘đại thúc’ mà hắn gặp phải trong con hẻm kia.

Thẩm Minh nghe hắn nói mới sực tỉnh ra, bắt giác mà đưa tay lên che mặt mà nói:

“Ngươi nhận lầm người rồi”

Khương Hy ‘ồ’ lên một tiếng, hắn rất có hứng thú với bộ dáng này của Thẩm Minh, vậy nên suy nghĩ một hồi rồi hắn nói ra:

“Đừng giấu nữa, ngươi dù có trở thành bộ dạng nào đi nữa thì ta cũng sẽ tìm ra thôi”

Thẩm Minh trầm mặc, sau đó tay có chút run mà hạ xuống, hắn nhìn xung quanh một hồi rồi nói:

“Đi theo ta”.

Khương Hy gật đầu rồi đi theo hắn.

Không bao lâu sau, hai người họ cũng dừng lại. Khương Hy nhìn quanh khung cảnh một lượt rồi ngạc nhiên nói ra:

“Ngươi sống ở đây?”

Thẩm Minh gật đầu.

Nơi Khương Hy được đưa đến là một cái miếu hoang ven biển. Cái miếu này không cần nói hắn cũng biết đây là miếu Cá Ông, dù sao đây cũng là biển mà.

Ngất nổi ngôi miếu này niên đại không thấp, hắn có thể thấy từng mảng tường đã cũ kỹ mà nứt ra. Trên vách tường bám đầy rêu xanh, thậm chí còn có thể thấy rõ ràng được từng lớp mạng nhện dày đặc phủ trắng cả miếu.

Nhìn dấu vết xung quanh thì xem chừng nơi đây cũng chỉ có một mình Thẩm Minh sinh sống mà thôi, như vậy Khương Hy liền an tâm. Nếu Thẩm Minh có rời đi thì cũng sẽ không ai biết cả.

Thẩm Minh nhìn hắn mà nói:

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

Khương Hy đáp:

“Ngươi cũng thấy rồi, ta theo Tứ nương đến”.

Thẩm Minh nói tiếp:

“Vậy thì chỉ cần tên gia nhân kia đi là được, ngươi theo làm gì?”

Khương Hy có chút giật mình, hắn nói ra:

“Ngươi... là đang xua đuổi ta?”

“Ách... không phải”, Thẩm Minh thất thố mà đáp, rồi sau đó lại nói tiếp:

“Sức khỏe ngươi không tốt... nên ở nhà tĩnh dưỡng thì hơn”

Khương Hy bật cười mà nói:

“Ngươi quan tâm ta sao?”

“Ta...”, Thẩm Minh vội vàng đáp lại

“Bỏ đi, bỏ đi”

Khương Hy xua tay ngắt lời, cố nén cười lại. Kỳ thực bộ dạng này của Thẩm Minh hắn nhìn không quen, hơi khác so với ấn tượng của hắn nhưng cũng không phải là quá xấu.

Hắn tùy ý quét mắt nhìn Thẩm Minh một vòng, sắc mặt tràn đầy hứng thú. Cảnh tượng này trông rất quen mắt, giống hệt lần đầu hai người gặp nhau vậy nhưng lần đó người nhìn là Thẩm Minh.

Thẩm Minh không có phản ứng lại thái độ của hắn, chỉ có lẳng lặng ngồi đợi mà thôi. Khương Hy lại càng ngạc nhiên hơn cả, hắn thầm nghĩ:

“Xem chừng đoạn thời gian này cải biến tâm tính hắn không ít”.

Ánh mắt Khương Hy bắt gặp liền tỏa sáng lên mà nhìn Thẩm Minh, tựa chừng rất hài lòng. Kết quả như vậy lại quá tốt, hắn không trông đợi gì hơn nữa.

Hắn nói ra:

“Bây giờ ngươi gọi là gì?”

Thẩm Minh trầm mặc một hồi rồi nghiêm túc nhìn hắn mà nói:

“Ta họ Hiên”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Mặt trời xuống núi, gió lại lên

Họ Hiên tại tu chân giới không phải là dòng họ có tiếng tăm gì nhưng từ viễn cổ đến tận nay, gắn với chữ ‘Hiên’ thì lại là vấn đề khác.

Trong dòng lịch sử của tu chân giới, nghe đến ‘Hiên’ thì hầu như mọi người sẽ ngay tức khắc nghĩ đến hai chữ ‘Hiên Viên’. Trùng hợp thay, đó cũng chính là tên của một đại thế lực tại Huyền Đô Đại Lục, địa vị của nó hoàn toàn có thể sánh cùng với Thập đại chính phái.

Nguyệt Hải Thành có tứ đại thế gia thì Huyền Đô Đại Lục cũng có tứ đại thế gia. Khác biệt lớn nhất giữa hai bên chính là Tu chân giới tứ đại thế gia... có cấp bậc cường giả Nguyên Anh cảnh..

Mà một trong số đó không ai khác chính là Hiên Viên gia tộc.

...

Nghe đến họ ‘Hiên’ từ Thẩm Minh, ánh mắt Khương Hy cũng có chút hơi đổi. Bởi hắn cũng giống những người kia, nghe lầm thành ‘Hiên Viên’. Nhưng rất nhanh hắn liền xác nhận lại được từ chính xác nghe được là gì.

Hắn nói:

“Hiên Minh... Tên không tồi”

Thẩm Minh đáp:

“Đúng, không tồi. Ít ra so với Thẩm thì còn dễ nghe hơn”

Nghe vậy, Khương Hy có chút hiếu kỳ mà hỏi hắn:

“Ngươi cùng Thẩm gia có xích mích gì sao?”

Thẩm Minh, à không, lúc này hắn phải gọi là Hiên Minh mới đúng. Hắn cau mày lại, đáp:

“Sao ta phải trả lời ngươi?”

Khương Hy nhún vai nói:

“Ngươi cũng không còn ai để nói”.

Hiên Minh trầm mặc. Lát sau hắn chần chờ một chút rồi mới nói tiếp:

“Kỳ viện Nam Thành là của Tô gia, ta gây họa một đêm Tô gia liền dùng đó làm cái cớ để thu đi danh ngạch của ta. Vốn ta đã nghĩ rằng gia chủ sẽ thương lượng hạ cái giá xuống, nào ngờ lão tổ lại gạt đầu, danh ngạch mất đi, ta cũng xem như là bị phế rồi”

“Bị phế sao?”, Khương Hy thì thào

Hiên Minh gật đầu, ánh mắt lướt qua vẻ không cam nhưng ai cũng có thể nhìn ra được chút hương vị bất lực ở trong đó. Hắn nghĩ một chút rồi lại nói tiếp:

“Đúng là bị phế... Nói thật với ngươi, tư chất tu tiên của ta không cao, nếu đặt vào thế gia khác có khi danh ngạch còn chưa đến lượt ta nhưng Thâm gia thì khác. Thâm gia đời này chỉ có ta cùng đường huynh là có thể tu luyện, mặc nhiên số danh ngạch đó liền về chúng ta

Đường huynh thì thôi, tư chất của hắn đến lão tổ còn khen ngợi, ta thì chưa bao giờ được đoái hoài tới. Hắn không có danh ngạch thì vẫn còn có lão tổ, còn ta không danh ngạch thì tiên lộ cũng xem như đứt đoạn rồi”.

Nói xong, Hiên Minh chợt nhớ đến gì đó mà cười khò nói:

“Mà sao ta lại phải nói chuyện này nhỉ? Ngươi cũng đâu biết được danh ngạch là gì đâu chứ”

Vừa nói, ánh mắt của Hiên Minh liền nhìn về khoảng không vô định, dáng vẻ tựa chừng có chút cô đơn nhưng Khương Hy biết đằng sau đó là một tình thần quật cường đến mức nào. Hiên Minh dù tư chất không cao nhưng hắn cũng là tu sĩ, chỉ cần Thâm gia nguyện ý đập tài nguyên vào thì kiểu gì hắn cũng sẽ Trúc Cơ được.

Hiên Minh chắc chắn hiểu được điều đó nhưng tham vọng của hắn lại rất lớn, Trúc Cơ chưa bao giờ là nơi ánh mắt hắn đặt vào cả. Bởi vậy hắn mới cần danh ngạch để tiến vào Hạo Nhiên Thư Viện, chỉ có ở đó hắn mới gặp được những người ở cấp bậc của lão tổ mà thôi.

Tại Thâm gia, lão tổ tự nhiên là thần nhưng tại Hạo Nhiên Thư Viện, lão nhiều lắm cũng chỉ là cấp trưởng lão mà thôi.

Chưa kể, từ chuyện danh ngạch bị tước đi, Hiên Minh cũng đã mất đi niềm tin của mình vào gia tộc. Vậy nên hắn mới làm ra quyết định rời khỏi Thâm gia, tự mình tìm một con đường sống.

Khương Hy nhìn hắn, dường như có chút ý nghĩ gì đó mà nói ra:

“Vậy nên ngươi dự tính sẽ tranh đoạt bốn danh ngạch còn lại?”

Hiên Minh gật đầu, lát sau hắn liền giật mình mà nhìn Khương Hy, hoảng hốt nói:

“Sao ngươi biết?”

Khương Hy nhìn hắn như thẳng góc mà đáp:

“Hạo Nhiên chiều sinh cũng đâu phải bí mật gì, Tây Thành còn không thiếu lời đồn đại đâu”

Hiên Minh lập tức đưa tay ra chắn trước người mà nói:

“Không, ý ta là ngươi ở Bắc Thành sao biết được những chuyện này”

Khương Hy liền ‘à’ một tiếng, dường như đã hiểu ý Hiên Minh là gì. Tại Nguyệt Hải Thành, xưng hô Bắc Thành, Tây Thành cũng giống như là đang gọi phạm nhân cùng tu sĩ vậy. Thâm Minh đương nhiên cho rằng Khương Hy là phạm nhân, theo lý thì sẽ không biết được những tin tức này mới phải.

Với phạm nhân, nhiều lắm cũng chỉ nghe đến Hạo Nhiên chiều sinh là cùng, còn Hạo Nhiên là ai, danh ngạch là cái gì, số lượng bao nhiêu thì chắc chắn bọn họ không thể nào biết được. Đây vốn dĩ là tin tức nội bộ của Tây Thành.

Khương Hy suy nghĩ một chút rồi cười đáp:

“Đoạn thời gian trước ta có ghé qua Tây Thành một chuyến, trùng hợp biết được chuyện này thôi”

Hiên Minh mở to mắt mà nhìn hắn:

“Ngươi liệu đến thế?”

Khương Hy đảo mắt một vòng, trong lòng thầm mắng vài câu. Vấn đề này hắn cũng không phải lần đầu gặp nhưng mỗi lần như thế lại phải giải thích thì rất mệt. Thế là từ trong túi áo, Khương Hy liền lấy ra một tấm lệnh bài đen rồi ném về phía trước.

Hiên Minh đưa tay lên chụp lại mà nhìn, sắc mặt căng thẳng hắn trong nháy mắt liền cứng đờ lại. Ba chữ ‘Phù Thành chủ’ lấp lánh như muốn đập thẳng vào mắt, hắn sao lại không hiểu được cơ chứ. Hắn liền thở ra một hơi rồi trả lại tấm lệnh bài.

Nhận lại xong, Khương Hy nhìn qua hắn một chút rồi lại nói:

“Ngươi có dự tính gì chưa?”

Hiên Minh nghe vậy liền suy nghĩ một chút rồi lại nói:

“Ta sẽ ở đây cho đến mùa xuân tới”

Khurong Hy bất giác mà bật cười lên. Hiên Minh bất giác nhú mày khó hiểu, hần nói:

“Có chuyện gì sao?”

Khurong Hy cố nén cười lại, lắc đầu nhìn hần mà nói:

“Ngươi cho rằng lúc đó ngươi có thể thắng được sao?”

Hiên Minh im lặng, đầu hần khẽ cúi xuống mà nhìn mặt đất, không biết đang nghĩ gì.

Khóe miệng Khurong Hy khẽ cong lên, theo suy đoán của hần, nếu Hiên Minh ở lại Đông Thành cho đến mùa xuân năm sau thì không những không có cơ hội thắng mà ngược lại còn dễ lộ nhân diện với Thẩm gia nữa. Như vậy tuyệt đối là kẻ chết đói.

Ánh mắt của Khurong Hy rất độc, hần đương nhiên nhìn ra Hiên Minh hiện nay đã đột phá đến Luyện Khí tầng ba, tu vi không sai biệt với hần là bao nhưng dễ đột phá đến tầng bốn thì Hiên Minh không nên ở Đông Thành quá lâu.

Nghĩ đến đây, Khurong Hy lại nói tiếp:

“Ngươi đến Điền y quán đi”

Hiên Minh giật mình, hần nở to hai mắt mà nhìn Khurong Hy, cẩn thận nhìn xem có chỗ nào không đúng không. Hần từng nghĩ đến chuyện sẽ đến Điền y quán cũng không có nghĩa là hần không lo. Mà thực chất là hần đã đến, chỉ là bọn họ không có ở nhà thôi, vì thế mà hần liền đỡ được một chuyện

Hiên Minh cùng Khurong Hy trên thực tế cũng không phải là chỗ quá thân quen, hơn nữa giữa đôi bên lại có một đoạn nghiệt duyên khó gỡ. Khurong Hy không dễ tâm đến chuyện đó nhưng... hần nghĩ đến.

Những tháng ngày tại Đông Thành này không dài nhưng gần đây cũng đã cho hần ăn đau khổ vô số lần. Từ một đại thiếu gia tu chân trong chốc lát trở thành một tên ăn mày đầu đường xó chợ là một quang cảnh xem chừng chỉ có hần mới hiểu được mà thôi.

Ăn khổ nhiều, suy ngẫm nhiều, Hiên Minh cuối cùng cũng đã nghiệm ra được những việc hần làm trong suốt mười bảy năm qua.

Hần chưa từng giết người, cũng chưa từng hạ lệnh người khác đi giết, nên so với những tiểu thư, thiếu gia thế gia khác thì hần đã rất được rồi. Nhưng nói về hại người thì hần đã phạm phải quá nhiều, những kẻ khác so không được.

Giết một người đôi khi chuyện lại dễ xử lý hơn nhưng hại một người thì hậu họa khó lường.

Chính vì như vậy, hần không thể không cẩn thận với lời Khurong Hy nói được, dù cho hần có tin tưởng đến đâu đi chăng nữa thì vẫn có cái gọi là vạn nhất.

...

Một lát sau, Hiên Minh thu ánh mắt lại mà trầm mặc, bởi hần không phát hiện ra được điều gì cả. Hần không rõ là Khurong Hy có che giấu gì không, hần biết bản thân mình nhìn người chưa chắc đã bằng được phụ thân, vậy nên hần càng phải cẩn thận.

Người ngoài nhìn vào Hiên Minh lúc này thì có thể thấy được hần... rất lộ liễu. Hai tay đan vào nhau, toàn thân động đậy không yên, ánh mắt trực diện mà chỉ nhìn vào Khurong Hy, tựa chừng nếu không có gì đặc biệt phát sinh thì hần có thể nhìn như thế cả ngày vậy.

Khurong Hy lúc này sao còn không nhìn ra được tâm tình của Hiên Minh được, hần liền cười nói:

“Ngươi không tin lời ta?”

Nghe vậy, Hiên Minh đáp:

“Không.. Đúng, ta không tin”

Khurong Hy lại càng cười lớn hơn, Hiên Minh liền đỏ mặt, hai tay hần nắm chặt lại có chút run run nhưng cũng không lên tiếng nữa. Hần hừ lạnh một tiếng mà quay sang chỗ khác.

Khurong Hy thấy vậy liền nhin lại, hần mà cười nữa có khi Hiên Minh đuổi hần ra khỏi miếu luôn cũng nên.

Đột nhiên, hần lại nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng bất giác cong lên. Hần liền lại ngồi cạnh Hiên Minh.

Hiên Minh phát giác ra liền nhú mày, hần khẽ nhích sang hướng ngược lại mà nói:

“Ngươi làm gì đấy?”

Khương Hy nhìn hấn đáp:

“Ta sẽ ở đây”

Hiên Minh giật mình, hấn lắc đầu nói:

“Không được, ngươi về Bắc Thành đi”

Khương Hy ngồi yên đáp lại:

“Ngươi không đi thì ta không về”

Nghe vậy Hiên Minh liền đại cả người ra, hấn trầm nghĩ:

“Đây là... ăn vạ sao?”

Nhìn thấy thiếu niên nhân ngồi cạnh mà hấn liền cười khỏ, hấn không ngờ tình thế lại bị kéo đến thành thế này, nhưng kỳ thực trong lòng hấn... lại có chút cảm động.

Từ lúc cái họ đến tận bây giờ, Hiên Minh kỳ thực rất cô đơn, thân cô thế cô, đơn độc một mình mà đối chọi với cái thế giới đầy ác nghiệt này.

Trùng hợp thay, hôm nay sau khi ăn trưa xong hấn liền trở về để đánh một giấc, nào ngờ trên đường về hấn bất gặp phải một thiếu niên quen thuộc. Toàn thân hấn liền cứng hết cả lại.

Tiếp đó Hiên Minh thấy được thiếu niên kia sắc mặt tái nhợt mà ngã khuỵu xuống. Hấn liền tỉnh người, hốt hoảng định chạy tới nhưng lý trí hấn không cho phép, tình huống của hấn không cho phép.

Thế là Hiên Minh quyết định nán lại một góc mà quan sát, hấn phát hiện ra rằng cuộc sống của thiếu niên nhân kia dường như không tệ, thậm chí người đó còn có thêm gia nhân theo hầu hạ nữa. Tâm tình của hấn liền có chút biến động.

Trong số những lỗi lầm mà Hiên Minh phạm phải, có lẽ hấn áy náy nhất hấn là với thiếu niên nhân trước mặt này. Hấn hại qua không ít nữ nhân, từ kỹ nữ cho đến con gái nhà lành, hấn đều đã chạm tay qua nhưng trước khi rời khỏi Thẩm gia, hấn đã bí mật bù đắp lại cho họ.

Dù không thể xóa bỏ được quá khứ nhưng ít ra hấn cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Duy chỉ có Khương Hy thì khác, hấn không có cơ hội để bù đắp, ngược lại có khả năng hấn sẽ lại liên lụy đến Khương Hy.

Chưa kể, Khương Hy thật sự không... hận hấn, ở một góc độ khác thì lại còn giúp hấn nữa. Hiên Minh không cảm động không được nhưng như thế lại làm khó hấn rất nhiều.

Không ai biết được rằng, vì chuyện này mà Hiên Minh thật sự ngủ không ngon giấc, cảnh giới cũng phi thường chậm chạp mà tăng tiến.

Nếu không phải Thẩm gia có tài nguyên thì e rằng Hiên Minh bây giờ vẫn chỉ là Luyện Khí tầng hai đỉnh phong mà thôi.

...

...

Thời gian trôi qua, mặt trời dần dần mà ngã xuống từ trên cao, sắc cam ngay tức khắc liền phủ lên vạn vật.

Ngôi miếu trông cũ kỹ kia dưới sắc trời này trông lại càng đơn côi hơn, không gian cũng yên tĩnh hơn.

Từ sau câu nói kia của Khương Hy, đến tận bây giờ hấn cùng Hiên Minh vẫn chưa nói lại với nhau câu nào cả. Hai người vẫn luôn bảo trì trầm mặc, cứ như là đang có cuộc chiến ngầm giữa bọn hấn vậy.

Cuộc chiến tĩnh lặng xem thử người nào sẽ phá bỏ trước tiên.

Cuối cùng, một tiếng thờ dài liền phát ra từ Hiên Minh, hấn quay sang nhìn Khương Hy mà nói:

“Ta thua, ta sẽ đến Điện y quán... nhưng với một điều kiện”

Khương Hy nhìn hấn, nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Ngươi nói đi”

Hiên Minh đáp:

“Đừng bao giờ tha thứ cho ta”

Nghe vậy, Khương Hy liền đại hết cả người ra, hấn còn tưởng là mình nghe lầm nhưng thân là tu sĩ, nào có chuyện nghe nhầm được. Hấn trầm nghĩ:

“Có chuyện gì mà ta không biết sao?”

Biểu hiện lúc này của Hiên Minh thật sự không giống với người sẽ nói càn, hấn thật sự rất nghiêm túc. Khương Hy cũng không vội mà đồng ý điều kiện, hấn liền im lặng mà suy nghĩ.

Lát sau hấn mới ngộ ra được đó là chuyện gì, hấn nói:

“Không phải ta đã nói rồi sao?”

Hiên Minh ngay lập tức đáp lại:

“Ngươi cho rằng... ta sẽ thật sự yên lòng sao?”

Khương Hy đưa tay lên vỗ vỗ vai hấn mà nói:

“Là ngươi nghĩ nhiều, ta còn không nhớ rõ đến thế”

Hiên Minh vội vàng nói:

“Nhưng ta...”

Khương Hy ngắt lời:

“Ngươi thu dọn đi, trời cũng sắp tối rồi”.

Bị ngắt lời, Hiên Minh tự nhiên không được thoải mái lắm nhưng hấn cũng hiểu Khương Hy thật đúng là không để tâm đến chuyện đó nhưng trong lòng hấn vẫn thật sự không yên được.

Hiên Minh đứng như trời trồng tại đó mà do dự, hấn không biết là mình có nên đi hay không nữa, hấn vẫn còn vướng mắc ở trong lòng. Với Khương Hy có thể không là chuyện gì nhưng với hấn đúng là đại sự.

Tâm của hấn không yên thì dù đi đến đâu cũng không thể yên được, hấn thật sự cần một điểm tựa để giải tỏa nỗi lòng này nhưng hấn thật không tìm được.

Hiên Minh càng nghĩ, hấn càng rối, hô hấp không thông suốt, thậm chí hấn còn bất giác mà đưa tay lên vò đầu tóc rối của mình.

Cảnh này đương nhiên không thoát khỏi mắt Khương Hy, dù sao biểu hiện của Hiên Minh cũng quá thể lộ liễu rồi. Khương Hy liền trầm mặc một chút, tựa hồ như đang cân nhắc gì đó.

Lát sau, hấn liền thở ra một hơi mà vươn hai tay ra nắm lấy đầu Hiên Minh. Đầu bất ngờ bị nắm lấy, Hiên Minh tự nhiên giật mình, hấn muốn thoát ra nhưng một phần... lại không muốn.

Bởi hấn cảm thấy thoải mái vô cùng. Toàn thân hấn như có một luồng khí ấm chạy dọc khắp thân thể mà xóa tan đi một mối. Tâm trí rối bời của hấn cũng bất giác mà tản đi, cứ như cuối cùng hấn đã tìm được điểm cân bằng cho mình vậy.

Ánh mắt của hấn từ đó cũng đã có thay đổi. Đến nước này rồi mà hấn còn không nhận ra được chuyện gì đang xảy ra nữa thì hấn nên trầm mình xuống biển mà chết đi cho xong.

Hiên Minh đưa hai tay lên mà nắm lấy tay của Khương Hy, hấn nói:

“Bao lâu rồi?”

Khương Hy cười đáp:

“Không lâu”

Hiên Minh lắc đầu cười khò, hấn liền quay lưng đi vào trong miếu. Khương Hy không theo, hấn chọn cho mình một chỗ mà ngồi xuống, ánh mắt hướng ra biển mà đón lấy cơn gió mát ngoài khơi.

...

...

Gần một tiếng sau, Hiên Minh trở lại, trên vai vác theo một tay nải cỡ lớn. Chòm râu lia chia xồm xoàm kia không biết đã bị hấn làm gì mà biến mất đi. Hiên Minh bây giờ đã không còn là vị đại thúc nữa, hấn đã thật sự trở về với dung mạo vốn có của mình.

Ánh mắt hần lóe lên tia tinh quang nhìn Khương Hy cười một tiếng mà nói:

“Chúng ta đi thôi”.

Nhìn bộ dạng đó của Hiên Minh, Khương Hy liền giật mình không thôi, thay đổi như thế này quả thực quá nhanh. Hần còn không kịp chuẩn bị tinh thần gì cả, đành cười khổ đáp:

“Ừ, đi thôi”

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cát lên, Thành loạn

Thấm thoát một tháng trời qua, Nguyệt Hải Thành liền bước vào thời gian đỉnh điểm của mùa hạ, và cũng là lúc Điền y quán trở nên đông đúc nhất.

Trong suốt một tháng nay, số lượng người đổ bệnh đột nhiên gia tăng đột biến, các y quán trong thành rất nhanh liền trở tay không kịp, bận rộn vô cùng. Đến mức bây giờ e rằng cũng không còn y quán nào rảnh tay cả.

Điền y quán từ trước đến nay thời điểm đông bệnh nhân nhất có lẽ cũng không bằng như hiện tại được. Người ra người vào liên tục, người thì ngồi dựa vào ghế mà sắc mặt mệt mỏi, người thì nằm đất mà ngủ thiếp đi, người thì ôm con trẻ mà khóc than, không khí hỗn loạn đến nghẹt thở

Điền đại phu vốn dĩ là một người sinh long hoạt hổ như thanh niên trai tráng mà nay lão cũng phải mệt đến bỏ hơi tai là đã thấy được mức độ khủng khiếp như thế nào rồi. Đến lão cũng phải ngán ngấm trước cái khung cảnh xô bồ như thế này chứ đừng nói là những y sư khác.

Trước đây, mỗi khi bệnh nhân đông đến một mức độ nào đó thì lão sẽ không nhận nữa vì một mình lão không thể quán xuyên hết tất cả mọi chuyện từ bắt mạch, sắc thuốc, gói thuốc, tính tiền các loại được. Còn bây giờ Điền y quán sinh khí tăng mạnh, ngoài lão ra còn có thêm Khương Hy, Lân cùng.. Hiên Minh.

Nói đến Hiên Minh, ngày Khương Hy dẫn hắn về nhà, lão suyết chút nữa thì đã lên cơn đau tim. Thoạt đầu lão tất nhiên là từ chối, so với Lân lão lại càng ra sức trực tiếp hơn nhiều.

Lân có thể đã từng dính dáng đến chuyện mưu sát Khương Hy nhưng cái đó lão khó mà quán được, một con người không thể đơn giản bị đánh giá chỉ qua từng ấy hành động. Ít ra trong khoảng thời gian sống chung, lão vẫn có thể nhìn ra được những mặt tốt của hắn.

Còn Hiên Minh thì Điền đại phu không cần lý do gì để phải quan sát cả, lão tự biết hắn là loại người gì, thậm chí toàn Nguyệt Hải Thành đều biết hắn là dạng người gì.

Ngặt nỗi, Khương Hy lại khuyên lão, lão liền bực hết cả mình lên. Trước đây hắn chữa cho Hiên Minh, lão khen ngợi bởi vì hắn làm đúng chức trách của một y sư, không để thù hận cá nhân làm mờ mắt.

Nhưng lão không ngờ rằng hắn vậy mà lại thật sự tha thứ cho Hiên Minh, lão đương nhiên không chịu nổi rồi. Khương Hy không quan tâm nhưng lão lại sốt hần, hai người cứ thế mà giằng co qua lại, đến độ không nói chuyện với nhau trong gần một tuần.

Người áy náy nhất tự nhiên là Hiên Minh, hắn đâu ngờ đến chuyện lại trắc trở đến thế này, hắn cứ ngỡ là Điền đại phu sẽ nghe lời khuyên can của Khương Hy mới phải nhưng kỳ thực Hiên Minh lại không biết một điểm.

Quan hệ giữa hắn với gia gia của hắn tức Thẩm gia chủ hiện tại kỳ thực không tốt cho lắm lắm, thậm chí hiện này cũng có thể tạm xem là ‘thù’. Tại Thẩm gia, người có thể thân thuộc với hắn e rằng chỉ có một mình Thẩm lão tam mà thôi.

Cũng vì thế mà Hiên Minh không hiểu một điều rằng những người già rất bướng bỉnh, nói khó nghe hơn một chút thì đó là cố chấp, cứ qua một tuổi là lại cố chấp thêm một điểm.

Cuối cùng, Hiên Minh quyết định gặp riêng Điền đại phu một lần. Khương Hy đương nhiên biết nhưng hắn cũng không lên đi theo, hắn lựa chọn để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên nhất có thể. Kết quả lúc gặp lại Hiên Minh thì mặt mũi hắn bị đánh đến sưng vù luôn rồi.

Lúc đó Khương Hy liền giật mình không thôi. Hắn không biết hai người họ đã nói gì nhưng cuối cùng thì Điền đại phu vẫn đồng ý cho Hiên Minh ở lại.

Nói trắng ra thì Điền đại phu lại một lần nữa có thêm nhân lực không công, lão cũng tự nhiên không lỗ vốn.

...

...

“Ai da, Điền đại phu số thật tốt nha, được không biết bao nhiêu là người giúp”, một vị phụ nhân bất giác cười nói ra.

Nghe vậy, Điền đại phu liền bữu môi, đáp:

“Thêm một miếng ăn, sướng cái nổi gĩ”

Phụ nhân tự nhiên không xem lời lão nói là thật, trong lòng nàng phản bác:

“Nhưng bọn ta sướng là được”.

Không phải mỗi mình nàng mà những người khác cũng nghĩ thế. Lượng khách đến Điền y quán dạo gần đây ngoài việc chữa bệnh ra thì còn đến để mua thuốc bổ, thậm chí quá đáng hơn là đang đi đường thuận tiện mà ghé sang. Cốt cũng chỉ là để nhìn ngắm Khương Hy cùng... Hiến Minh.

Khương Hy thì không cần nói, từ đầu năm đến giờ, hẳn rất được lòng dân chúng Bắc Thành, chưa kể hẳn cũng đến tuổi phát dục rồi. Một số người tự nhiên không kìm được kiên nhẫn nữa mà liên tục đánh chủ ý lên hẳn.

Ngoài hẳn ra thì Hiến Minh lại càng được chào đón hơn. Chuyện này cũng không có gì lạ, thử nghĩ xem nếu ngày nào cũng ăn một món tự nhiên sẽ cảm thấy chán, lâu lâu thử món lạ cũng không tồi. Hiến Minh chính là trường hợp như vậy.

Mặt khác, ngoại hình của Hiến Minh lại rất soái, so với Khương Hy lại mang phong vị chừng chặc hơn, tự nhiên liền được nhiều người săn đón hơn.

Trong số những khách nhân tại Điền y quán lúc này, một vị cô nương trẻ tuổi liền đánh bạo đến lại gần hẳn, e thẹn nói:

“Hiên... đại ca, tay của ta có chút đau, huynh xem giúp ta được không?”

Hiên Minh nghe vậy liền quay sang đáp:

“Thật có lỗi, ta không phải y sư, cô nương nên sang chỗ Điền đại phu hoặc Hy đi thì hơn”.

Cô nương trẻ liền một tay đưa lên mặt, dáng vẻ xấu hổ nói:

“Huynh thật không hiểu, ta đương nhiên không có ý đó thật rồi.”

Hiên Minh cười đáp:

“Thật có lỗi, giờ quán hơi đông, ta còn phải làm việc, xin cô nương... tự trọng cho”

Lời vừa ra, cô nương trẻ kia sắc mặt liền cứng đờ lại, Hiến Minh từ tốn mà lách người qua, ra sau đỡ lấy một lão bà lớn tuổi đang đi vào.

Tình huống có chút thất thố, vị cô nương kia liền đỏ au hết cả người, sắc mặt vừa hồng vừa tím, không biết là vì thẹn quá hóa giận hay sao.

Vị phụ nhân ban nãy thấy vậy liền nói một câu đầy ý vị:

“Ai da, sao trên đời này lại có người mặt dày đến như thế cơ chứ”

Cô nương kia nghe vậy liền híp mắt lại, nàng quay sang nhìn phụ nhân tức giận đáp:

“Đại thẩm kia, nguoi còn không nhìn lại mình?”

“Đại... thẩm, nguoi mất mù hay sao mà lại gọi ta như thế?”, vị phụ nhân kia tức giận đáp lại.

Cô nương kia cũng không vừa, nàng bước ra một bước, gương mặt khề nâng lên tròn mắt mà lớn tiếng:

“Nguoi nói ai...”

“Hai vị”, thanh âm từ đâu đột nhiên vang ra mà ngắt giữa hai người họ.

Hai người họ lập tức giật mình mà quay sang nhìn, ở đó Lân đã đứng từ khi nào không hay. Hẳn nhìn hai người mà nở một nụ cười tươi. Lân mặc dù đen nhưng hẳn cũng có một điểm hơn người đó là răng hẳn rất trắng.

Ít nhất, vào buổi tối mọi người hầu như đều dựa vào đặc điểm đó để mà nhận dạng hẳn thì cũng đủ hiểu rằng hẳn trắng đến cỡ nào.

Lân đưa tay lên làm dấu hiệu ‘suyt’ mà nói nhỏ với hai người:

“Hai vị, nếu hai vị không còn chuyện gì nữa thì xin mời ra khỏi Điện y quán, ngoài kia những người khác còn đang chờ”.

Hắn nói rất nhỏ nhưng cũng vừa vắn mà lọt vào tai của những bệnh nhân gần đó, bọn họ ban nãy cũng không vừa lòng với hành động của hai người kia. Trong người mang bệnh lại còn gặp thêm trời nóng khó chịu nữa, sắc mặt của bọn họ tự nhiên nhìn sang không được tốt rồi.

Vị phụ nhân và cô nương trẻ tuổi kia bây giờ mới nhận ra vừa rồi thất lễ thế nào, sắc mặt liền đỏ lên mà lập tức rời đi không nói một lời.

Thấy vậy, Lân liền gật đầu hài lòng, sau đó hắn nhìn qua Điện đại phu đang ở gần đó, mặt vênh lên mà hãnh diện. Cảnh này vừa vắn bị lão bất phải, lão liền đảo mắt một vòng, miễn cưỡng mà cho hắn một ngón cái. Lân liền vui vẻ mà làm việc tiếp.

Khương Hy dù không nhìn nhưng ngũ quan của hắn lại rất tinh, chưa kể hắn còn có cả linh thức nữa, tự nhiên nhìn ra có cái gì đó không đúng giữa hai người họ nhưng hắn cũng không để tâm là bao.

Thời gian rất nhanh liền trôi qua, không biết từ bao giờ mặt trời đã lên đến thiên đỉnh.

Bệnh nhân cũng mau chóng mà được chữa xong, Điện đại phu dù có bận đến đâu thì bản thân lão cũng nắm giữ được một loại khả năng mà hiếm ai có thể có được, đó là lão kiểm soát thời gian rất tốt.

Bất kể Điện y quán có đông người hay không, thời tiết tốt hay xấu thì chỉ cần mặt trời vừa lên thiên đỉnh là bệnh nhân đều sẽ được khám xong hết. Nguyên nhân lớn nhất có thể khiến lão nhanh chóng đến như vậy hẳn là giờ ăn trưa đến rồi.

Thế là bốn người theo thói quen nhanh chóng mà thu dọn quán lại, động tác nhanh nhẹn, phối hợp nhịp nhàng. Kỳ thực hành động này của bọn hắn ngày nào cũng lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, đến độ đã có thể so với ăn cơm uống nước rồi. Vậy nên quá trình phi thường trơn tru, không hề gặp phải bất trắc nào cả.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, Lân liền nhanh chóng mà chạy sang quán Tử nương, dáng vẻ hào hứng vô cùng, theo sau đó là Điện đại phu, Khương Hy cùng Hiến Minh.

Ngay giữa lúc này, đột nhiên một tiếng sét liền đánh ngang vang lên khắp vòm trời, mặt trời vừa chạm đỉnh không lâu liền nhanh chóng bị mây đen kéo đến mà che phủ đi. Mây đen dày đặc đến nỗi không một tia quang huy nào có thể lọt qua được.

Trong chốc lát, ngày liền biến thành đêm. Không khí tĩnh lặng giữa mùa hè lúc này cũng bắt đầu có dao động, dưới tốc độ không thể tưởng nổi mà tạo thành gió lớn.

Gió lên, cát bụi cũng lên, dân chúng trong chốc lát liền che mắt mà chạy loạn hết cả lên. Nguyệt Hải Thành ngay lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Cát bụi mù mịt lướt qua, Điện đại phu liền dùng tay mà chắn lại, Hiến Minh thấy thế liền rất nhanh dùng thân hình mình để chắn lại giúp lão. Cát bụi theo gió cứ thế mà ủa tới tựa như một đoàn phi đao sắc lẹm vậy.

Trên thực tế đúng là rất sắc, gió này Điện đại phu cũng không phải thấy lần đầu. Hằng năm đến mùa mưa bão gió này tự nhiên đến nhưng hiện nay chỉ mới là mùa hạ mà thôi, gió như vậy là quá bất thường rồi.

Gió thổi cát bay, không bao lâu sau trên mặt Hiến Minh liền lộ ra những vết xước nhỏ chồng lên nhau. Thẩm Minh thân là tu sĩ, thể chất của hắn đương nhiên rất tốt, cát này với người khác đúng là xước thật nhưng với hắn thì đáng lý ra là chưa đủ lực. Vậy mà không biết vì lý do gì, hắn lại xước thật.

Mà nếu nhìn kỹ, những vết xước trên mặt kia của Hiến Minh cũng không chảy máu ra, ngược lại trông có chút toi tả, tựa như bị bóc da ra vậy.

Điện đại phu được hắn che chắn tự nhiên ánh mắt có thể nhìn lại như cũ, lão có thể thấy được từng vết xước đó. Lão liền giật mình mà nhìn xung quanh, xác nhận không có ai khác thì mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hiên Minh tự nhiên không nhìn thấy ánh mắt của lão thế nào, hắn cũng không quan tâm tới gương mặt tả tơi của mình ra sau. Lúc này, ánh mắt của hắn hướng về Khương Hy mà nói lớn:

“Hy, quay trở lại thôi”

Khương Hy bất động, không phản ứng lại lời hắn. Hiến Minh còn tưởng là thanh âm hỗn loạn xung quanh át đi tiếng hắn, thế là hắn lấy một hơi dài mà quát lên:

“Hy, quay trở lại thôi”

Khương Hy vẫn không phản ứng bởi lúc này hắn đã hoàn toàn bỏ qua những thứ xung quanh rồi, Hiến Minh rất nhanh liền thấy không đúng. Hắn phát hiện ra toàn thân Khương Hy cũng không phải là hoàn toàn bất động mà có chút run rẩy, ánh mắt thủy chung nhìn lên tầng mây đen trên kia.

Đám mây đen kia cũng không còn đơn giản chỉ là mây nữa mà xen lẫn trong đó là những tia sét lúc ẩn lúc hiện. Lôi âm âm ỉ mà vang lên như chuông đánh bên tai.

Bờ môi hắn khô khốc, hoảng sợ mà nói ra:

“Không thể nào... Từ lỗi”.

Ngay lập tức, hắn quay lại nhìn Hiên Minh gấp gáp nói:

“Mang lão bá vào nhà”.

Hiên Minh không do dự mà gạt đầu, bản ý của hắn vốn là như vậy. Hắn liền nhanh chóng mà đưa lão quay trở lại.

Điền đại phu cũng sẽ không ngoan ngoãn mà theo hắn vào trong, lão cố nán lại mà liên tục gọi Khương Hy đi cùng. Cuối cùng, Hiên Minh liền dùng biện pháp mạnh, cưỡng ép lão vào nhà.

Hiên Minh vừa đi, Khương Hy liền quay sang bên kia đường mà quát lớn:

“Tiểu hắc, mang Tứ nương vào Điền y quán, mau lên”

Tương tự như Hiên Minh, Lân cũng đang vì Tứ nương mà che chắn cho nàng, nghe được giọng Khương Hy, Lân liền lớn tiếng đáp lại:

“Vâng, công tử”

Sau đó, hắn liền dùng cái thân hình to lớn của mình mà che cho Tứ nương. Tốc độ của hắn phi thường nhanh, Tứ nương cũng liền không chậm trễ. Khương Hy cũng theo đó mà nhanh chóng chạy về Điền y quán.

Cửa đóng sầm lại, thanh âm hỗn loạn ngoài kia cũng vì thế mà hạ xuống đi đôi chút. Hai tay Khương Hy run rẩy mà giữ lấy cửa gỗ, Hiên Minh thấy thế liền nhanh chóng đến bên mà phụ lấy.

Dưới sự trợ giúp của Hiên Minh, Khương Hy liền buông tay ra, sắc mặt tái nhợt mà lui lại phía sau. Hiên Minh chốt cửa xong liền thấy hắn không ổn mà nhỏ tiếng lo lắng hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Nghe vậy, Khương Hy liền khẽ đánh ánh mắt ra phía sau, phát hiện Điền đại phu đang vì Lân mà băng bó vết thương trên lưng. Vừa rồi trong lúc chắn cho Tứ nương, hắn liền bị cát đánh vào lưng đến chảy máu, may mắn chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Nhưng trọng tâm của Khương Hy là Điền đại phu không nhìn hắn, hắn không muốn lão lo lắng. Thế là hắn nhanh chóng mà hít thở sâu đều đặn, điều tức lại sắc mặt của mình.

Không bao lâu sau, hắn nhìn Hiên Minh mà nhỏ tiếng đáp lại:

“Là Lôi kiếp đến”

Nghe vậy, Hiên Minh lập tức biến sắc.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Vở kịch hay

“Ngươi không nói đùa đấy chứ?”, Hiên Minh nhìn quanh mà nói nhỏ

Khương Hy lắc đầu, đáp:

“Không đùa, ngoài kia đúng là Lôi kiếp”

Hiên Minh chấn kinh, hắn lảo bảm:

“Là ai đột phá Kim Đan cảnh đây?”

Khương Hy không trả lời, hắn nhìn qua gương mặt tá toi kia mà sắc mặt hơi đổi. Bất giác hắn đưa tay lên chạm nhẹ vào đó. Ánh mắt Hiên Minh ngay lập tức có hơi đổi mà nhìn hắn.

Rồi đột nhiên, Khương Hy dưới tốc độ nhanh nhất là kéo lớp da kia xuống. Tưởng chừng một chuyện kinh dị sẽ xảy ra nhưng không, Hiên Minh dù có hơi bất ngờ nhưng cũng không đến độ quá đỗi ngạc nhiên.

Bởi đó cũng không phải là da thật của hắn. Nguyên lai, thứ Khương Hy kéo xuống lại là một lớp dịch dung nát tươm. Hắn nhìn qua một lát rồi nói:

“Người phải thay một cái mới rồi!”

Hiên Minh sờ sờ mặt mình mà nói:

“Phải làm chuyện phiền phức đó nữa à?”

Khương Hy nhún vai, nói:

“Người không còn lựa chọn nào cả đâu!”

Hiên Minh danh khí rất thịnh, mặc dù chỉ là tiếng xấu, toàn bộ Nguyệt Hải Thành không ai không biết nổi hắn nên tự nhiên phải che giấu đi dung mạo thật sự rồi. Kỳ quái một điểm là Khương Hy lại chọn cho hắn một lớp dịch dung cũng điển trai không kém.

Dưới góc độ của Khương Hy thì khí khái của Hiên Minh không thể nào cảm nổi dung mạo bình thường được, ngược lại còn có khả năng khiến người khác nghi ngờ. Vậy nên hắn chọn một lớp dịch dung điển trai, vừa vận che đi cái nhìn trái chiều.

Ngay lúc này, Khương Hy đột nhiên nhú mày lại, bất giác mà nhìn về phía cánh cửa. Hắn trầm mặc đôi chút rồi lại mở cửa ra.

Điền đại phu vừa vận băng bó cho Lâm xong, tính quay sang hỏi hắn như thế nào thì thấy ngay cửa mở ra, lão liền giật mình mà làm rơi cuộn băng ở trong tay.

May mắn, lúc Khương Hy mở cửa ra, gió đã không còn, cát bụi cũng đã ngừng tung bay mà rơi hết xuống mặt đất. Trên đó có không ít người lần qua lần lại mà đau đớn, có người vì bị cát xước mà máu me chảy mình, miệng không ngừng kêu la. Thậm chí có người vì cơn gió cát này mà thất lạc người thân.

Sự tình diễn ra không lâu, còn chưa đến mười phút nhưng đâu ai ngờ rằng mười phút đó đã thay đổi nhiều số phận đến như vậy.

Phiền phức hơn là ngay lúc Khương Hy mở cửa, đoàn người ngoài kia đương nhiên phát hiện. Ngay lập tức, bọn họ liền lao đến như muốn bắt lấy cọng rơm cứu mạng vậy. Người sau chen lên người trước, người trước chắn lại người sau, so với lúc trước thì hỗn loạn không kém.

Ồn ào rất nhanh cũng bị Điền đại phu phát hiện ra, sắc mặt lão lúc này phải nói là phi thường khó coi. Bởi số lượng người quá nhiều.

Mặt khác, Điền y quán cũng thật sự không còn nhiều thuốc để chữa bệnh nữa, thời gian gần đây người bệnh quá nhiều, các dược điểm cũng xem như là hoạt động hết năng suất rồi nhưng cuối cùng vẫn là cung không đủ cầu.

Bây giờ lại thêm một đợt hiểm họa mới vừa quét ngang qua, Điền đại phu có sắc mặt tốt mới là lạ.

Khương Hy tự nhiên biết tình hình của Điền y quán như thế nào, mặc dù Điền đại phu có tâm nhưng kỳ thực lần này lão cũng không có đủ lực được. Thế là Khương Hy hít vào một hơi, ánh mắt lóe lên một tia quang mang cực thịnh.

Hiên Minh ở gần phát hiện ra đầu tiên, hắn ngay tức khắc vận linh lực lên mà chắn trước Điền đại phu, Lâm cùng Tử nương, đồng thời toàn thân lui lại mà kéo bọn họ vào trong nhà.

Xác nhận được bọn họ vượt ra ngoài tầm ảnh hưởng, Khương Hy lập tức phát động linh thức mà phóng ra uy thế của mình.

Dân chúng trong nháy mắt tốc độ liền chậm lại, những ánh mắt đau đớn, tuyệt vọng kia bất giác trở thành trắng dã mà ngã hết xuống đất, nằm chồng đè lên nhau như rạ.

Khương Hy liền thở ra một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt. Hiên Minh nhanh chóng liền chạy ra ngoài mà đỡ hắn vào trong. Trước khi vào, ánh mắt của Khương Hy bất giác mà nhìn lên trên trời, thần sắc ngưng trọng đến cực điểm.

Biểu hiện này của hắn chỉ diễn ra trong chớp lát, gần như không ai có thể phát hiện ra cả. Điền đại chạy lại mà đỡ hắn, phát hiện trước quán lại có một đám người nằm thủ rập chặt đóng mà giật mình.

Lúc này lão lại làm ra lựa chọn ngớ lơ. Đối với y sư, ngớ lơ người bệnh liền là thất đức, nhân phẩm không xứng với hai chữ y sư. Nhưng lão mặc kệ, bệnh nhân có quan trọng đến đâu thì sao có thể so được với người nhà cơ chứ.

Hơn nữa, sự việc hôm nay lớn như vậy, người xuất thủ đầu tiên tự nên là Phủ Thành chủ. Thế là lão mặc nhiên mà thoái thác trách nhiệm.

...

...

Và sự thật là đúng như lão dự đoán, không đến một canh giờ sau, Phủ Thành chủ thực sự dốc toàn quân mà đi cứu trợ hết toàn thành. Toàn quân ở đây... đương nhiên là bao gồm cả tu sĩ.

Cũng vì tính chất đặc biệt lần này là Phủ Thành chủ tạm thời gỡ xuống thiết luật cấm bay trong nội thành kia. Thế là toàn bộ tu sĩ từ Trúc Cơ liền ngự khí mà phi hành đến từng góc ngách của Nguyệt Hải Thành.

Sự kiện này có thể xem là kinh động nhân tâm. Dân chúng dù đang khó khăn hay chìm trong tuyệt vọng như thế nào thì khi chứng kiến được quang cảnh ‘tiên nhân’ bay đầy trời thế kia cũng đủ khiến cho niềm tin của họ quay trở lại.

Thanh thế lần này của Phủ Thành chủ phải nói là khoa trương vô cùng nhưng sự việc lần này không thể không làm như thế được. Đối với một người đứng đầu như Thành chủ thì trấn an nhân tâm là một việc không hề dễ dàng, nhất là trong một tình huống đầy cực đoan như hiện nay.

Đương nhiên có một sự thật là không phải nơi nào cũng sẽ được tu sĩ Trúc Cơ ghé qua, và Điện y quán lại là một trong số ít nơi được ghé qua, không những thế lại còn là hai người.

...

...

“Điện đại phu không sao chứ?”, một lão nhân tóc râu tóc bạc trắng hỏi

“Ta không sao, vất vả cho Đô đại nhân vất công rồi”, Điện đại phu cười đáp.

Lão nhân tóc râu đó đương nhiên là Đô Lư, người chương quản đại trận tại Linh Vân trấn. Sau khi sự kiện dịch trùng kết thúc, lão đã được trở về Nguyệt Hải Thành mà bế quan tu luyện. Nhưng thời gian không được bao lâu thì lại phải nhận thêm một nhiệm vụ khác.

Đô Lư nghe vậy liền lắc đầu, khách khí cười nói:

“Không vất vả, không vất vả. Điện đại phu không sao là tốt rồi”

Lão nói xong, ánh mắt liền khẽ liếc sang người đang đứng kế bên. Đó là một thanh niên nhân dung mạo tầm thường, ánh mắt có nét sắc lẹm, làn da sạm màu, khí thế hiển ngang tựa như lợi kiếm.

Đặc biệt thanh niên nhân này rất cao, ít nhất cũng phải hơn hai mét. Người này cũng được xem là đặc biệt, dù có được đặt ở đâu đi nữa thì cũng sẽ nổi bật mà thôi.

Người này không ai khác chính là vị cháu trai thành chủ thần bí kia, Mặc Chính Doanh.

Mặc Chính Doanh là cao thủ bậc nào, hẳn đương nhiên nhận ra cái nhìn lén lút của Đô Lư nhưng cũng sẽ không vạch trần. Bởi Đô Lư đến đây hôm nay chính là chủ ý của hắn.

Hắn nhìn Điện đại phu, sắc mặt hòa hoãn mà nói:

“Điện lão người không cần khách sáo đâu, dịch trùng vừa qua kia người đã lập đại công, tự nhiên cần được trọng thị đối đãi rồi”

Nghe vậy, Điện đại phu liền lắc đầu xua tay cười khò:

“Chức trách của ta mà thôi”

Vừa nói đến chức trách, lão bất giác mà thở dài ra một hơi, sắc mặt có hơi chút chán nản một chút. Mặc Chính Doanh đương nhiên nhận ra điều này, hắn nói:

“Điện lão có chuyện gì sao?”

Điện đại phu trầm mặc một chút rồi nói:

“Chuyện chẳng qua là vừa rồi có một đám người cầu cứu lão già này, ngặt nỗi lúc đó ta cũng bất lực, hơn nữa đại nhân từ lúc đó nguy hơn. Nói đến chức trách... ta cũng chưa hẳn là tận lực với dân chúng đâu”

Mặc Chính Doanh lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Điện lão nói quá rồi, ngài dù sao vẫn là phạm nhân, sức lực có hạn. Chuyện như thế này để Chính Doanh ta xử lý là được... Mặt khác...”

“Mặt khác?”, Điện đại phu nghi vấn

Mặc Chính Doanh gật đầu, nói ra:

“Mặt khác, ta vẫn muốn gặp qua tiểu tử họ Khương kia một chút”

Nghe đến đây, ánh mắt của Điền đại phu có chút hơi đổi, lão bắt giác di chuyển chân ngay con đường ra sau hậu viện mà nói:

“Không biết Mặc thiếu gia muốn gặp đại nhân tử có chuyện gì?”

Mặc Chính Doanh đột nhiên cười khổ, mấy chục năm nay hắn dù không sống chung với Điền đại phu nhưng có một số hiểu biết nhất định về lão mà hắn phải biết. Đơn cử nhất chính là ba chữ ‘Mặc thiếu gia’ này.

Bình thường nếu không có gì quá đặc biệt, Điền đại phu sẽ gọi hắn bằng tên thật là Chính Doanh, nhưng một khi ba chữ kia phát ra, hắn liền biết địa vị của kẻ hắn nhắc đến trong lòng lão cao đến thế nào.

Hắn vốn dĩ muốn trực tiếp ra sau hậu viện để gặp nhưng nào ngờ lại bị lão chặn đường.

Đương nhiên lấy thực lực cùng tu vi của hắn, xông thẳng vào hậu viện tự nhiên không thành vấn đề gì cả. Nhưng Điền đại phu thì khác, hắn đành phải tôn trọng lão, chỉ có thể dùng lời lẽ để thuyết phục.

Mặc Chính Doanh nói:

“Điền lão, Chính Doanh biết ngài rất thích tên tiểu tử đó nhưng thân phận của hắn thật không ổn”

Điền đại phu có chút không hài lòng, lão nhíu mày nhìn hắn đáp:

“Ý của Mặc thiếu gia là gì?”

Mặc Chính Doanh trầm mặc một chút rồi nói:

“Thứ nhất, hắn là kỹ nam. Thứ hai, hắn đã hoán ái qua rất nhiều người, trong đó có những người mà ngài cũng không thể tin được đâu. Thứ ba, ta đã cho người điều tra thân phận của hắn nhưng ngài biết kết quả là gì không? Đó là không có cái gì hết, hắn cứ như là người từ trên trời rớt xuống vậy, ta không thể tra ra được gì cả”.

Điền đại phu nghe xong liền hí mắt lại, thanh âm mang vẻ tức giận mà nói:

“Mặc thiếu gia, để lão già này nói cho người biết hai điều. Thứ nhất, quá khứ đại nhân tử như thế nào ta biết, nhưng quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại, hai chuyện đó không can hệ gì cả. Thứ hai, thiếu gia nói người không tra ra được gì cả, há chẳng phải vì hắn không có gì đáng ngờ nên mới không tra ra được sao?”

Sắc mặt Mặc Chính Doanh đột nhiên trầm xuống, hắn biết thật không thể thuyết phục được Điền đại phu rồi. Hắn liền ngẩng đầu lên mà nhìn sâu về phía hậu viện, ánh mắt lóe lên tinh quang sáng chói.

Điền đại phu liền biến sắc, lão quát một tiếng:

“Mặc thiếu gia”

Mặc Chính Doanh liền giật mình mà nhìn Điền đại phu, sắc mặt của hắn bắt giác có chút vận vận khó coi nhưng rất nhanh cũng ổn định lại được cảm xúc của mình. Hắn hít vào một hơi thật sâu rồi nói:

“Thật có lỗi, Chính Doanh có chút thất lễ rồi, mong Điền lão bỏ qua... Mặt khác hôm nay còn có việc, Chính Doanh xin phép được rồi đi”

Điền đại phu lạnh nhạt nói:

"Dân chúng vẫn đang đợi người đến, lão già này tự nhiên không giữ. Mặc thiếu gia đi đường cẩn thận".

Nghe những lời lại, khóe miệng Mặc Chính Doanh có chút hơi run run. Lát sau, hắn đành thở dài ra một hơi đáp:

"Vây Chính Doanh đi đây, Điền lão nhớ giữ gìn sức khỏe, lần sau Chính Doanh sẽ trở lại thăm"

Nói xong hắn liền một hơi bước ra ngoài, ánh mắt không quên nhìn về hướng hậu viện một chút.

Đô Lư thấy vậy liền cười nhẹ nói:

"Vây lão hủ cũng xin cáo lui, Điền đại phu bảo trọng"

Điền đại phu khách khí đáp:

"Điền mỗ đa tạ Đô đại nhân quan tâm, đại nhân đi đường cẩn thận".

Sau đó, Đô Lư liền cười gật đầu mà theo Mặc Chính Doanh ngự khí phi hành. Sau khi xác nhận hai người họ đã thật sự đi rồi, lão mới đóng cửa lại mà quay lại hậu viện.

...

Lúc này, trên bầu trời mây đen cũng đã tản đi hết, người người cuối cùng cũng có thể thấy được màu xanh trở lại.

Hai tia sáng từ đầu bỗng nhiên vụt qua mà đáp xuống mái của một túr lâu xa hoa nơi Nam Thành, mặc dù hiện tại túr lâu này trông cũng có chút tồi tàn.

Ánh sáng tản đi, bóng người liền hiện, lộ ra thân ảnh của Mặc Chính Doanh cùng Đô Lư. Mặc Chính Doanh giờ đây nào có thái độ hòa hoãn thân thiện như lúc ở cùng Điện đại phu nữa, hẳn bây giờ giống như một lưỡi kiếm có thể xuất kích bất cứ lúc nào.

Đô Lư sống lâu tại Phủ Thành chủ, tự nhiên biết được tâm tính hiện tại của thiếu gia không tốt, lão liền chọn im lặng và đứng xa hẳn ra. Tu vi của lão không cao bằng hẳn, đương nhiên không thể chịu được khí thế bất thường kia được.

Lúc này, đột nhiên Mặc Chính Doanh lên tiếng:

“Đồ thống lĩnh, ngươi từng gặp qua tên tiểu tử kia, ngươi có ý kiến như thế nào?”

Ánh mắt Đô Lư có chút hơi đổi, dường như đã nhận ra được nguyên do tại sao Mặc Chính Doanh gọi lão đi cùng. Lão trầm mặc lại đôi chút rồi lại nói:

“Ty chức nói thật, mong thiếu gia bỏ quá cho”

Mặc Chính Doanh đáp:

“Không sao, ta cần là lời nói thật”

Đô Lư gật đầu, lát sau lão liền kể lại toàn bộ những chuyện lão biết về Khương Hy, bao gồm cả chuyện lão bắt gặp hẳn hoan ái với nữ nhân kia trong quá khứ.

Nghe xong, Mặc Chính Doanh liền có chút hoài nghi mà trầm mặc, không bao lâu sau, hẳn nói ra:

“Sao ta nghe có vẻ không đúng lắm, ngươi nói hẳn có biến chuyển, nhưng ta lại thấy hẳn là đang diễn. Tu sĩ chúng ta muốn thay đổi tâm tính cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, thế mà hẳn chỉ một một khoảng thời gian ngắn mà đã làm được rồi. Ngươi nói chuyện như vậy có đáng ngờ hay không?”

Đô Lư suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Theo ty chức thì không, nếu hẳn thật sự gặp được một bước ngoặt đủ lớn thì tâm tính thay đổi nhanh cũng không khó hiểu. Thiếu gia không cần phải suy nghĩ quá nhiều đâu.

Mặc Chính Doanh nói tiếp:

“Vậy ngươi giải thích thế nào về lai lịch mơ hồ của hẳn”

Nghe vậy, Đô Lư liền cười đáp:

“Chuyện này ty chức nghĩ cũng không phải chuyện gì quá khó khăn cả, có thể tiểu tử kia là trẻ mồ côi, không thân không thích, một mình lưu lạc đến nơi đây”.

Mặc Chính Doanh nhắm mắt lại, tựa hồ như muốn tiêu hóa hết số thông tin này vậy. Lát sau, hẳn nói:

“Có lý... Nhưng ta vẫn không hết hoài nghi hẳn được, nhưng sự việc trước mắt quan trọng hơn, chuyện của hẳn tạm gác lại sau”

Đô Lư nghe vậy liền khẽ gật đầu đồng ý. Trong chốc lát, hai người liền lặng lẽ biến mất khỏi mái nhà, cứ như là chưa có chuyện gì đã xảy ra hết vậy.

...

Quay trở lại Điện y quán, sau khi Điện đại phu kể lại chuyện của Mặc Chính Doanh cùng Đô Lư cho Khương Hy nghe, trong lòng hẳn liền có chút nặng trĩu một chút, trầm nghĩ:

“Lại thêm một tên phiền phức nữa rồi”

Nhưng hành động của Mặc Chính Doanh hẳn cũng không oán trách gì nhiều. Mặc Chính Doanh đối với Điện đại phu chính là on cứu mạng, hẳn đương nhiên không thể để cho lão có bất kỳ xác suất nguy hiểm nào rồi. Đổi lại là Khương Hy thì hẳn cũng sẽ lựa chọn làm thế.

Dù biết có thể sẽ gây mất lòng cho lão nhưng chuyện này thật sự đáng làm, trả ơn cũng không có nghĩa vụ là phải báo cho người biết được, trong trường hợp này, Mặc Chính Doanh chính là như vậy.

Đột nhiên, ánh mắt Khương Hy liền hướng ra ngoài cửa mà mỉm cười, Điện đại phu thấy vậy cũng nhìn ra theo. Từ ngoài cửa, Tứ nương liền xuất hiện,

trên tay chính là một khay đồ ăn trưa, theo sau nàng là Lân cùng Hiến Minh đang phụ mang thêm món.

Ánh mắt Điền đại phu nhanh chóng tỏa sáng lên, mọi chuyện không thoải mái vừa rồi bất giác liền biến mất đi. Khương Hy thấy lão vui, hân cũng vui. Hân thật không muốn lão vì hân mà lại phải mệt mỏi như vậy.

Mặc Chính Doanh là một tâm chấn tốt cho cuộc sống của hai người tại Nguyệt Hải Thành, Khương Hy tự nhiên không nguyện ý trở thành địch nhân trong mắt Mặc Chính Doanh rồi nhưng người kia nghĩ như thế nào thì lại là chuyện khác.

Nhưng tạm thời hân cũng bỏ chuyện này sang một bên. Sự tình lần này của Nguyệt Hải Thành ít nhất cũng khiến Phủ Thành chủ bận rộn một khoảng thời gian, chưa kể Hạo Nhiên chiêu sinh cũng đến gần. Lấy thân phận của Mặc Chính Doanh, hân tự nhiên không có thời gian mà phân thân ra đi đối chất với Khương Hy được.

Cũng tiện thể trong khoảng thời gian này, Khương Hy cũng đành phải tranh thủ mà gia tăng thực lực cùng tu vi lên mới được. Nếu không lần sau có vô tình bất gặp phải Mặc Chính Doanh hân ít nhất cũng có thể bỏ chạy được.

Lại nói về sự tình lần này, đạo Từ lời kia đúng là dọa Khương Hy đến run rẩy hết cả người. Hiến Minh suy đoán là có kẻ đột phá Kim Đan cảnh nhưng nếu chỉ thế thì sao Khương Hy có thể sợ được.

Đạo Từ lời kia mà giáng xuống tu sĩ sắp Kim Đan cảnh thì kẻ đó chỉ có nước chết mà thôi. Kiếp vãn trên bầu trời kia không phải là để đột phá Kim Đan cảnh mà là Nguyên Anh cảnh.

Hiên Minh đương nhiên sẽ không nghĩ đến có người độ kiếp Nguyên Anh vì trong nhận thức của hân, Kim Đan là vô địch rồi.

Nhưng Khương Hy thì khác, kiếp trước hân đã gặp qua đạo lôi kiếp này, tự nhiên biết uy lực của nó kinh khủng đến thế nào. Mặt khác, tâm điểm của kiếp vãn kia lại chính là Phủ Thành chủ.

Điều này nói lên được điều gì?

Câu trả lời phi thường đơn giản, đó là Mặc Hiến sắp đột phá Nguyên Anh cảnh.

Và đó không phải là điểm khiến Khương Hy bất ngờ nhất, bởi hân không ngờ rằng Mặc Hiến không phải là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong như trong lời đồn.

Mà từ lâu, hân đã là Hóa Nguyên cảnh tu sĩ rồi.

Tệ hơn nữa, Mặc Hiến còn là Hóa Nguyên cảnh... đỉnh phong.

Khương Hy không khỏi khen thầm khen ngợi:

“Quá hay, vở kịch này... diễn rất hay”.

Với tu vi như vậy, tứ đại thế gia còn dám hó hé trước quyền uy của Nguyệt Hải Thành chủ được sao?

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nguyệt quang minh chiếu

Thường thức mà nói, hệ thống tu luyện bắt đầu từ việc nhập cảnh giới Luyện Khí mười tầng, sau đó mới Trúc Cơ, rồi đến Kim Đan và cuối cùng là Nguyên Anh chi cảnh. Đây chính là bốn đại cảnh giới của tu chân giới tại Huyền Đô Đại Lục.

Theo đó thì Hóa Nguyên cảnh không phải là một cảnh giới chân thực và được phân định rõ ràng như trên nhưng nó lại đại biểu cho một ý niệm khác.

Nếu gọi Kim Đan cảnh là cường giả tại Huyền Đô Đại Lục thì Hóa Nguyên cảnh là cường giả trong số những cường giả đó. Một khi tu sĩ đạt đến cảnh giới Hóa Nguyên, người đó liền có cơ hội xung kích Nguyên Anh cảnh.

Nói cách khác, Hóa Nguyên cảnh chính là bước đệm cho việc đột phá cảnh giới bá chủ kia.

Luận về chiến lược, tu sĩ Hóa Nguyên cảnh đương nhiên vượt xa tu sĩ Kim Đan cảnh rồi. Thậm chí trong tình huống địa lợi, Hóa Nguyên cảnh cũng có thể có lực mà chiến với Nguyên Anh cảnh một trận.

Khương Hy chưa từng nghe qua mấy vị lão tổ Kim Đan cảnh của tứ đại thế gia mạnh yếu ra sao nhưng theo hần suy đoán thì bọn họ yếu hơn Mặc Hiên rất nhiều.

Theo truyền ngôn của ngoại giới thì Mặc Hiên chỉ với tu vi Kim Đan đỉnh phong thôi mà đã chấn nhiếp tứ đại thế gia trong suốt trăm năm nay, suy ra bốn vị Kim Đan cảnh kia cũng rơi vào tầm sơ, trung kỳ là cùng.

Nay Nguyên Anh kiếp vẫn hiện thế, tu vi thật sự của Mặc Hiên tất nhiên sẽ lộ ra. Sắc mặt của tứ đại thế gia... hẳn là đặc sắc lắm.

...

Tại Tây Thành.

Ở đâu đó sâu trong biệt phủ của Thảm gia, nơi mà không một ánh mặt trời nào có thể chiếu rọi đến được, nơi đó chỉ hai người đang đối thoại trong một căn phòng le lói ánh nến. Một người đang dựa tựa trên bồ đoàn, một người thì cung kính mà đứng ở bên cạnh.

Hai người này không quá khó đoán, xuất hiện ở một nơi thần bí như thế này thì chỉ có Thảm gia lão tổ Thảm Hạo cùng Thảm gia gia chủ Thảm Triết mà thôi.

Lúc này, Thảm Hạo đột nhiên thở nhẹ ra một hơi mà nói:

“Chúng ta bị lừa hết rồi!”

Thảm Triết ở một bên nghe vậy thì có chút lo lắng, vết nhăn trên mặt lão càng hiện rõ hơn mà đáp:

“Lão tổ, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Thảm Hạo trầm mặc một lúc rồi nói:

“Án binh bất động”

Thảm Triết cung kính gật đầu, câu trả lời này cũng không nằm ngoài ý muốn của lão là bao. Nói đúng hơn thì bây giờ toàn Nguyệt Hải Thành nào có ai dám hành động ngu xuẩn chứ.

Nếu trước đây, Mặc Hiên thật sự là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong thì tứ đại thế gia liên thủ lại cũng có thể đánh với hần một trận. Nhưng đáng này người ta còn gọi ra được Nguyên Anh kiếp vẫn thì đánh như thế nào nữa đây?

Không gian liền tĩnh lặng lại trong phút chốc, không bao lâu sau, Thảm Hạo có hơi nhướn mày mà nói tiếp:

“Triết nhi, chuyện của Minh nhi đến đâu rồi?”

Thảm Triết nghe xong thì có chút chần chừ không biết có nên nói hay không. Cảnh này đương nhiên lọt vào mắt của Thảm Hạo, lão liền lắc đầu nói:

“Cứ nói thật đi”

Thảm Triết trầm mặc một đoạn rồi quỳ xuống cung kính đáp lão:

“Lão tổ... xin người trách phạt. Ta không thể tìm ra được Minh nhi”.

Nghe vậy, Thảm Hạo liền nhíu mày, lão lại nói:

“Kể cả vận dụng Truy Huyết bí thuật cũng không được?”

Thảm Triết cung kính nói tiếp:

“Bẩm lão tổ, ta thân bất do kỷ, bí thuật cũng không thể dùng được”

Thảm Hạo ánh mắt hơi mờ, lão đưa tay lên vuốt bộ râu dài của mình mà trầm mặc. Thảm Triết mặc dù bề ngoài cung kính bất động nhưng sâu trong lòng lão liền rất lo lắng, lão sợ rằng lão tổ sẽ nổi giận. Thế là lão liền cúi người càng sâu, đến độ Thảm Hạo ngồi trên bồ đoàn còn không thấy rõ được sắc mặt của lão nữa.

Nhưng ngoài ý muốn là Thảm Hạo không nói gì hết, lão chỉ có lắc đầu thở dài rồi đưa tay lên ra hiệu cho Thảm Triết ra ngoài.

Thảm Triết không biết vì lý do gì mà lão tổ không có ý kiến nhưng lão như được đại xá, liền cung kính hành lễ rồi sau đó nhanh chóng mà cáo lui.

Căn phòng tối kia rất nhanh liền chỉ còn một mình Thảm Hạo, lão vẫn giữ nguyên tình trạng trầm mặc cả mình. Lão sao lại không hiểu được Thảm Triết đang nghĩ gì trong đầu kia chứ.

Nguyệt Hải Thảm gia chính là do Thảm Hạo một tay lập ra, mỗi hậu bối trong nhà lão đương nhiên hiểu rõ, đặc biệt với một người đang giữ cương vị gia chủ, lão đương nhiên càng phải hiểu rõ hơn rồi.

Trên đời này không có người làm cha nào lại không thương con, Thảm Triết đương nhiên là loại đó, Thảm lão tam lại càng thuộc loại đó.

Thảm gia dòng chính trên thực tế không có nhiều người, đếm qua đếm lại con số còn không đến ba chục. Nếu đem đi so với các thế gia khác thì lại càng thảm hơn không biết bao nhiêu lần. Dầu vậy, Thảm gia vẫn có thể vững vàng nắm một vị trí trong hàng ngũ tứ đại thế gia thì cũng biết được thực lực của họ như thế nào rồi.

Nhưng cũng vì ít mà Thảm Hạo lại rất quan tâm đến hậu bối của mình, bất kể người đó có là phạm nhân. Chứ đừng nói là người có tư chất tu tiên như Hiên Minh, không phải tự nhiên mà Thảm Hạo cùng Thảm Triết lại một tiếng Minh nhi, hai tiếng Minh nhi được.

Thảm gia có thể diện của Thảm gia, mặt ngoài bọn họ dĩ nhiên phải cho người khác thấy được mặt thiết huyết của mình nhưng sâu thẳm trong lòng thì lại bí mật cho người đi tìm khắp góc ngách Nguyệt Hải Thành.

Nhưng từ đây vấn đề lại hiện ra, đó là nếu Thảm gia thật sự quan tâm đến tộc nhân, đến Hiên Minh thì tại sao lại đưa danh ngạch của hắn cho Tô gia.

Vấn đề này thật sự không dễ trả lời chút nào bởi người duy nhất biết được sự thật e rằng hiện tại chỉ có Thảm Hạo mà thôi.

...

...

Bất giác, một tháng nữa lại trôi qua, bất qua trong một tháng này cũng đem lại rất nhiều sự thay đổi.

Thứ nhất, Nguyệt Hải Thành ban lệnh cấm một trăm dặm. Đồng thời chiếu cáo thiên hạ rằng Nguyệt Hải Thành chủ muốn bẻ từ quan đột phá Nguyên Anh cảnh. Tin tức vừa ra ngay lập tức oanh động toàn Đại Lục.

Phải biết rằng đã gần trăm năm nay toàn đại lục không hề nhận được một tin vị nào đột phá cả, ngược lại đầu năm nay tin tức Phù Linh chân nhân tọa hóa lại khiến cho tu chân giới trầm lắng một đoạn thời gian.

Đại Nguyệt Hoàng Triều sau khi nhận được tin ngay lập tức liền có hành động. Chỉ sau một tuần kể từ lúc Nguyệt Hải Thành ban lệnh, toàn bộ dân chúng trong thành liền đón một đợt Nguyệt quang minh chiếu.

Nguyệt quang minh chiếu vừa ra, ngày cũng phải biến thành đêm nhưng không đáng sợ như kiếp vãn kia. Nguyệt quang minh chiếu tại Đại Nguyệt Hoàng Triều còn được biết đến với cái tên ‘Thánh chỉ’.

Ban đầu, dân chúng thấy trời tối sầm lại liền bất giác mà chạy ngay vào trong nhà. Cho đến khi thanh âm hùng hậu của Mặc Hiên vang vọng bốn chữ ‘Tham kiến Bệ Hạ’ thì bọn họ mới vỡ lẽ ra chân tướng sự việc, nhao nhao mà ra quỳ bái.

Quang cảnh ngày hôm đó phải nói là đặc sắc vô cùng, lần đầu tiên, dân chúng Nguyệt Hải Thành có thể tiếp xúc được với Thánh chỉ, có thể thấy được Hoàng uy của Hoàng Triều, có thể thấy được... ‘thần thánh’.

Nguyệt quang minh chiếu hiện thế, trăng liền tròn, nguyệt quang chiếu rọi thế gian như đang ban phúc vậy.

Những người đang bị thương, vết thương liền lành. Những người đang bị bệnh, bệnh cũng mất đi. Những người tâm trạng không tốt, thì cuối cùng cũng tốt lên thôi.

Riêng ở điểm này, bọn họ cũng có thể nhận ra được đạo nguyệt quang kia kinh thế đến bậc nào. "Tiên nhân" trong mắt họ không có được quyền năng như thế, bọn họ tụng xưng hai chữ "thần thánh" cũng không sai.

Cũng ngày hôm đó, đối với một số người liền là ngày khó quên. Đơn cử nhất là Hiên Minh, đây chính là lần đầu tiên hắn thấy được một đạo uy áp đáng sợ đến như vậy.

Hiên Minh không phải là phạm nhân, hắn đương nhiên không mù quáng mà cho rằng đó là lực lượng của thần nhân. Hắn dù chưa từng gặp mặt Thảm Hạo nhưng dư uy của Kim Đan cảnh hắn đã từng ném qua rồi.

Đạo uy áp trên bầu trời kia căn bản là hoàn toàn ở một đẳng cấp khác. Hiên Minh không thể gọi tên ra được nhưng hắn biết được đạo uy áp kinh khủng kia chính là thứ mà hắn truy cầu.

Trước đây, Hiên Minh từng mong ước rằng hắn có thể được như lão tổ nhưng trong thâm tâm hắn lại không chấp nhận mong ước đó.

Thảm gia lão tổ dù có mạnh thì vẫn bị Mặc thành chủ áp chế thôi, chưa kể Mặc thành chủ còn chưa phải là đại quan của Đại Nguyệt Hoàng Triều. Cứ như vậy, mục tiêu của hắn liền mơ hồ mà vô định.

May mắn thay, ngày hôm đó hắn đã xác định được rõ ràng mục tiêu của mình là gì. Bất giác ánh mắt của hắn liền trở nên kiên định với tu tiên hơn, khí thế của hắn cũng liền đổi.

Nguyệt quang chiếu rọi, Hiền Minh đột phá Luyện Khí cảnh tầng bốn.

...

Thứ hai, Dẫn Khí thuật của Lâm đã đạt đến đỉnh phong, hần cơ hồ đã có thể thử xung kích Luyện Khí tầng một rồi.

Thời điểm Lâm viên mãn, Hiền Minh liền chấn kinh không ngớt bởi hắn biết Lâm tu luyện từ lúc nào, chưa kể linh căn của Lâm còn không phải là cao phẩm gì, chỉ là tứ tạp linh căn mà thôi.

Nhưng thời gian hắn viên mãn Dẫn Khí thuật lại ngang ngửa Hiền Minh. Cái này không khác gì một cái tát vào mặt hắn cả.

Hiền Minh đương nhiên biết Lâm được Khương Hy chỉ điểm mới có được thành quả như vậy. Ngặt nỗi là vì biết nên hắn lại càng không thể tin được.

Hiền Minh bây giờ có thể xem là một trong những người hiểu được Khương Hy nhất hiện nay, hắn đương nhiên biết được xuất thân của Khương Hy không thể nào liên quan đến tu chân được.

Vậy thì bằng cách nào mà Khương Hy tu tiên được?

Câu hỏi này từ trước đến nay vẫn cứ luôn quanh quẩn ở trong đầu Hiền Minh. Hắn có thể xác định được rằng Khương Hy không hề có cao nhân bí ẩn nào dạy dỗ cả.

Vì ngoại trừ lúc tắm ra thì hầu như khoảng thời gian còn lại là Khương Hy hoàn toàn nằm trong tầm mắt của hắn.

Hắn đã từng tính đến chuyện là có người truyền âm nhưng truyền âm nào có dễ dàng, người nghe phải tập trung thì mới có thể tiếp nhận thông tin được, chưa kể tu tiên nào phải chuyện qua loa, chữ nghe chữ lọt thì hậu họa khôn lường.

Từ đó Hiền Minh liền kết luận rằng Khương Hy có chuyện gì đó giấu diếm mọi người. Nhưng hắn sẽ không nói ra ngoài, ai trên đời này lại không có bí mật riêng cơ chứ, tu sĩ lại càng phải có.

Thứ ba và cùng là cuối cùng, đó là tu vi của Khương Hy đã đạt đến Luyện Khí tầng ba đỉnh phong, hoàn thành được bảy mươi một chu thiên linh lực. Hắn chỉ còn kém một tia nữa thôi là có thể bước vào Luyện Khí tầng bốn rồi.

Nhưng một bước này thật không dễ, từ Luyện Khí tầng ba là sơ kỳ nhưng Luyện Khí tầng bốn lại là trung kỳ. Nhiều đó cũng đủ biết được một chu thiên kia chính là đạo khám quan đầu tiên của việc tu tiên.

Đừng nghĩ Hiền Minh nhẹ nhàng bước vào Luyện Khí tầng bốn mà cho rằng cảnh giới này dễ ăn. Hiền Minh vốn dĩ đã đến đỉnh phong của tầng ba, chưa kể Nguyệt quang minh chiếu còn đem lại cho hắn một đợt thuế biến về nhận thức nữa, hắn liền phá tan được đạo khám quan kia.

Khương Hy thân là Nguyên Anh lão tổ, hắn đương nhiên có thể vượt qua nhưng hắn lại một lần nữa lựa chọn chờ đợi. Hắn chờ một đợt tiết khí mới để đột phá một cách hoàn mỹ nhất.

...

...

“Công tử, thật phải làm thế này sao?”, Lâm áp úng hai tay che trước ngực lại mà nói. Nửa thân trên lúc này của hắn phải nói là bị lột trần hết đi, trên người chỉ còn lại một cái quần mỏng ngăn.

Khương Hy nhìn hắn gật đầu đáp:

“Phải làm, nếu không người liền dọn đến chết đấy”

Nghe vậy, Lâm mơ hồ hiểu được ý của Khương Hy nói là gì. Cách đây không lâu hắn cũng đã trực tiếp cảm thụ qua rồi, ngặt nỗi lúc đó vốn không phải là chủ ý của hắn.

Khương Hy đưa tay lên khẽ bấm một chút rồi nói ra:

“Đến giờ rồi, người bắt đầu đi thôi”

Lời vừa ra, sắc mặt Lâm liền chuyển lại thành ngưng trọng đến tột điểm, nói đúng hơn là hắn đang căng thẳng bởi hắn sắp sửa... trở thành ‘tiên nhân’ trong mắt người khác rồi.

Sau đó hắn liền theo lời của Khương Hy mà bắt đầu vận chuyển linh khí nhập thể. Rất nhanh sau đó, toàn thân hắn liền được một đoàn linh khí ánh vàng bao bọc lấy, mang một khí thế lẫm liệt lúc ẩn lúc hiện.

Cảnh quang này hoàn toàn khác với đoàn sương mù trước kia mà Khương Hy đột phá bởi hắn tu luyện dùng Thủy linh khí làm chủ. Còn Lâm thì lấy Kim linh khí làm chủ, tính chất khác nhau, biểu hiện tự nhiên cũng khác nhau.

Không bao lâu sau, đoàn linh khí kia dần có xu hướng mỏng đi, khí thế của Lâm cũng kéo lên rất nhanh. Khương Hy liền khẽ gật đầu nhẹ, thầm nghĩ:

“Khí tức ổn định, nhịp thở đều đặn... Lâm này tiểu hắc đột phá thuận lợi rồi!”

Đúng như suy nghĩ của hắn, Lâm rất nhanh liền hấp thụ hết đoàn linh khí kia mà chuyển thành mười hai chu thiên linh lực, hắn chính thức trở thành tu sĩ.

Khương Hy thấy thế liền nở một nụ cười, rồi hắn điểm nhẹ chân ra phía sau biến mất đi.

Lâm đã thành công đột phá rồi, hắn không cần phải ở lại nữa.

Ở lại liền sẽ ngửi lấy cái mùi khó chịu kia.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Từng bước lang thang, ta lại gặp nàng

Một ngày nọ.

Thiên không trong vắt, khí trời mát mẻ, Nguyệt Hải nhộn nhịp.

Những ngày này, dân chúng vô cùng cao hứng, ra sức mà làm việc, nhất là việc ra khơi. Cứ mỗi khi ánh ban mai hiện lên là từng đoàn thuyền lại ra khơi, đến khi trời tối lại thì đoàn thuyền mới cập bến trở về.

Trong khoảng thời gian này, bổng lộc của dân chúng đột nhiên tăng lên không ít, cơ hồ là ba thành so với lúc trước. Tin tức vừa ra, toàn thành liền chấn động, tâm tình dân chúng thay đổi luân phiên nhưng hầu như đều là kinh hỉ cả.

Không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng bọn họ dĩ nhiên cảm kích Phủ Thành chủ vô cùng. Thậm chí có người còn thề thốt muôn đời dòng họ mình sẽ sinh sống tại Nguyệt Hải Thành nữa.

Người vô tri vui mừng là lẽ đương nhiên, nhưng người nhạy bén một chút liền thấy chuyện này không được bình thường. Phủ Thành chủ có quyền tăng bổng lộc cho dân chúng, đó là chuyện không sai nhưng phải có sự cho phép từ Hoàng Thành.

Đạo nguyệt quang mấy ngày trước kia hắn phải có nguyên do đặc biệt nào đó mới dẫn đến sự việc như vậy. Tuy không biết sự tình đằng sau như thế nào nhưng trước mắt, bổng lộc tăng... thì cứ nhận trước đã, chuyện khác tính sau.

Bổng lộc tăng, vui nhất đương nhiên là Bắc Thành bởi bọn họ là phạm nhân, chỉ tiêu dùng nhiều nhất vẫn là quan tiền, ngân lượng. Cuộc sống của Bắc Thành từ trước đến nay vẫn tính là thoải mái, ít khi thấy trường hợp cực khổ là bao.

Nay dựa vào phần bổng lộc được tăng kia, bọn họ đương nhiên kinh hỉ ngoài ý muốn. Thậm chí có người liền mạnh tay đến Điện y quán mà mua linh dược về bồi bổ.

Khương Hy mỗi ngày ra ngoài đường đều sẽ bắt gặp những gương mặt tươi tỉnh kia, gặp nhiều đến nỗi hắn thật không muốn bước chân ra khỏi Điện y quán nữa.

Nhìn nhiều liền sẽ ám ảnh, như thế đối với tu chân thật không tốt. May mắn là những người quen của Khương Hy vẫn bình thường như mọi ngày. Nghĩ lại thì dù lương bổng có tăng hay không thì Điện đại phu, Tứ nương cùng lão Hoàng vẫn không biến sắc chút nào cả. Bọn họ vốn là người có tiền, thêm hay bớt vài đồng với họ cũng đâu có nghĩa lý gì.

Mặt khác, khí trời của Nguyệt Hải Thành cũng đã dần mát lên, một phần là vì mùa thu sắp đến, một phần là vì... hộ thành đại trận đã mở ra rồi.

Chuyện này nói ra thì cũng bắt đắc dĩ nhưng Mặc Hiên nếu thật không mở hộ thành đại trận ra thì hắn chết là cái chắc. Ngày hôm đó nếu hắn độ Thiên kiếp luôn thì Khương Hy sẽ không nghĩ nhiều nhưng kết quả hắn vẫn là tạm lui.

Vì lui nên Khương Hy mới suy đoán rằng Mặc Hiên vẫn chưa sẵn sàng. Dù cho hắn đã là Hóa Nguyên cảnh đỉnh phong đi chăng nữa thì Nguyên Anh Thiên kiếp cũng không phải là chuyện muốn độ là độ được.

Hộ thành đại trận có tác dụng chính là để phòng ngự Nguyệt Hải Thành mỗi khi có địch tấn công nhưng trong trường hợp này, Mặc Hiên dùng nó để che đi cảm ứng của thiên địa, của kiếp vận kinh khủng kia. Trùng hợp thay, tòa đại trận này cũng che đi luôn cái nóng của mùa hạ kia.

Nói cách khác, bây giờ, Mặc Hiên không thể tùy tiện ra tay được, nếu có thì hắn chỉ có thể tại nội thành mà ra tay thôi. Cũng chính vì thế mà đạo gần đây, tứ đại thế gia “ngoan” một cách lạ thường.

Mọi hoạt động phô trương thanh thế của tứ đại thế gia bất chợt mà ngưng lại không rõ lý do. Thậm chí, vì Tường gia ra lệnh mà tạm thời Trầm Thiên Bảo Lâu cũng đã ngắt liên lạc với Khương Hy rồi. Khương Hy vì chuyện này mà tâm trạng tương đối rầu rĩ.

Tài nguyên tu luyện của hắn hiện tại tuy vẫn còn nhưng trong tương lai gần như thế nào thì chưa biết được, Trầm Thiên Bảo Lâu làm một chiều này thật nằm ngoài dự kiến của hắn.

Nhưng rầu rĩ cũng chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi, Khương Hy còn chưa đến mức bị cắt tài nguyên mà suy sụp. Ít nhất qua đợt làm ăn vừa rồi hắn cũng đã thu về một cọc lợi nhuận khổng lồ. Đến độ, hắn phải mạnh tay chi linh thạch ra mà mua một cái giới chỉ mới để dùng.

Giới chỉ mới của hắn có không gian chứa đựng lên đến năm mét vuông, rộng gấp năm lần cái cũ. Hiện tại với tài phú của hắn thì năm mét vuông... mới chứa nổi.

Còn cái giới chỉ cũ kia, Khương Hy liền ném cho Hiên Minh. Ban đầu, hắn dự tính là đưa cho Lâm nhưng nghĩ lại con đường đến Luyện Khí tầng bốn của Lâm còn xa lắm. Đến đến lúc đó thì cái giới chỉ này cũng không có quá nhiều tác dụng rồi.

Hiên Minh đương nhiên biết giới chỉ là gì, thân là con cháu của tu chân thế gia, từ lúc sinh ra hắn đã được học đầy đủ về thường thức tu chân rồi. Ngắt nối tu vi của hắn không đủ, Thẩm gia tự nhiên không cấp cho hắn một cái giới chỉ đường hoàng được.

Còn hiện nay, Hiên Minh đã có thể dùng được giới chỉ, bởi hắn đã bước vào Luyện Khí trung kỳ, linh thức cũng đã được sinh ra rồi. Dưới sự chỉ điểm của Khương Hy thì Hiên Minh cũng xem như tùy tiện mà sử dụng được.

Nhưng cũng vì chuyện này mà Hiên Minh lại ngày càng rơi vào vũng bùn tối tăm mịt mù mang tên ‘không biết’. Hắn cứ tưởng là đã hiểu Khương Hy lắm rồi nhưng không, hắn thật không biết cái gì hết.

Nếu Khương Hy không dạy cho hắn cách dùng giới chỉ thì có khi đến bây giờ hắn còn không biết Khương Hy là thiên sinh linh thức đấy.

Ngày hắn đột phá Luyện Khí tầng bốn, hắn đã thử truy xét tu vi của Khương Hy như thế nào nhưng kết quả là hắn không nhìn thấy gì cả. Thậm chí, hắn càng nhìn Khương Hy, hắn lại càng... nhìn thấy bản thân hắn.

Điểm này làm cho Hiên Minh choáng váng không thôi. Trên thực tế, Khương Hy vì không muốn người khác truy xét mình mà đã tự tạo nên một lớp ảo thuật bảo vệ tâm thần.

Ảo thuật đối với đại đa số tu sĩ thì được xem là tà đạo, tác dụng lại không lớn, chưa kể lại rất khó tu luyện. Luyện xong cũng không có cơ hội dùng, đâm ra lại phí thời gian.

Có đại đa số, tự nhiên có thiếu số, mà thiếu số ở đây là chỉ hàng ngũ Nguyên Anh lão tổ. Tại Huyền Đô Đại Lục, cảm thụ sự đáng sợ của ảo thuật cũng chỉ có những người này mà thôi. Khương Hy cũng đã từng chịu qua một lần rồi từ đó mà rung động đến tận giờ. Hắn liền quyết định tìm hiểu về ảo thuật.

Lớp ảo thuật mà hắn dùng lên trên người mình là một loại xảo thuật, tựa như biến ảo bản thân mình thành một tấm gương phản chiếu hiện thực vậy. Người nào nhìn hắn càng lâu, ảo thuật liền bị đánh càng sâu, đánh càng sâu càng thấy rõ chính mình mà không còn là hắn nữa. Nhìn lâu hơn nữa thì sẽ sinh ra ảo giác.

Lớp ảo thuật này dù không quá cao siêu nhưng Khương Hy vẫn rất tự hào. Trên đời này không có mấy loại thuật pháp có thể hao hết toàn bộ linh thức của hắn chỉ trong một lần như thế này được.

Mặt khác, ảo thuật này chỉ có tác dụng với những người có linh thức yếu hơn hắn mà thôi, cũng có nghĩa là chỉ cần không phải tu sĩ từ Luyện Khí tầng chín trở lên đích thân ra tra thì hắn vẫn bình yên vô sự.

Còn với Hiên Minh, hắn chỉ mới nhập Luyện Khí tầng bốn, đến cách dùng linh thức như thế nào là Khương Hy dạy cho, hắn nào có đủ tư cách nhìn xuyên qua được.

Hiên Minh vung vẩy trong vũng bùn kia mà không thể nào có được câu trả lời, hắn có quá nhiều nghi vấn, có quá nhiều câu hỏi muốn hỏi Khương Hy nhưng lời không thể thoát ra khỏi cổ họng được, hắn chỉ có thể trơ mặt mà nhìn thôi.

Ánh mắt Khương Hy rất độc, hắn đương nhiên có thể nhìn ra vương mắt trong lòng Hiên Minh là gì nhưng thời điểm chưa đến, nói ra liền không có tác dụng gì cả. Thế là hắn làm như không thấy gì, không biết gì.

...

...

Cuộc sống của bốn người Điền y quán trôi qua rất tĩnh lặng, cứ như vậy... mùa hạ trôi qua, mùa thu cuối cùng cũng đến rồi.

Khương Hy liền thở nhẹ ra một hơi, xem như lần này bình an qua ải. Ba tháng mùa hạ vừa qua chuyện lớn không có mấy nhưng cũng khiến hắn lo toan

kha khá, nhất là ở phương diện tu hành. Nay mùa thu đã đến, Thủy linh khí cũng đã trở lại mức cân bằng, hẳn có thể bình thường mà tu luyện rồi.

“Chuyện gì làm đệ thờ dài sao?”

Thanh âm từ sau lưng đột nhiên phát ra làm ánh mắt hắn có hơi đổi bởi hắn biết giọng này của ai. Phải nói là rất lâu rồi hắn mới có thể nghe lại giọng này.

Hắn liền điều chỉnh cảm xúc mà quay lại nhìn. Nơi đó là một cô nương thân mang phục trang màu vàng, trên mặt đeo một cái mạng che, không rõ dung mạo như thế nào nhưng nhìn qua thì rất trẻ tuổi

Khương Hy sao không biết người này là ai được, hắn bắt ngờ nói:

“Nan tỷ, sao tỷ đến đây?”

Người đến không ngờ lại là Chiêu Hồng Nan. Từ sau lần nàng đến để đưa đồng y phục kia cho Khương Hy, hai người hầu như không giữ liên lạc gì với nhau cho đến tận bây giờ.

Nghe vậy, Chiêu Hồng Nan liền cười nói:

“Đệ dĩ nhiên có thể nhìn ra ta nha”

Khương Hy liền khẽ cười đáp lại, hắn sao có thể không nhận ra nàng được chứ. Thứ nhất, thanh âm của nàng rất dễ nghe, hắn nghe một lần cơ hồ có thể nhớ được hết cả một đời. Thứ hai, nàng rất đẹp.

Ngoài chữ đẹp ra, hắn thật không còn từ gì đơn giản hơn để miêu tả nàng cả. Hắn không dùng những ngôn từ hoa mỹ sáo rỗng kia để miêu tả bởi chúng hoàn toàn không hợp với nàng chút nào. Chúng quá vô thực, quá xa vời, quá xa liền không thể thấy, không thể bắt. Huống hồ nàng vẫn luôn ở trước mặt hắn.

Tính cả hai đời thì Khương Hy phải công nhận một điều rằng, Chiêu Hồng Nan xứng đáng là phạm nhân đẹp nhất mà hắn từng tiếp xúc được. Thậm chí, trong số những tuyệt thế mỹ nhân của Huyền Đô Đại Lục thì nàng xứng đáng đứng vào mười vị trí đầu.

Thứ ba, tại Nguyệt Hải Thành, người duy nhất gọi hắn bằng ‘đệ’ thì cũng chỉ có nàng mà thôi.

Khương Hy nhìn nàng cười rồi nói ra:

“Nan tỷ, sao đệ có thể không nhận ra được chứ, cái mạng đó còn không che được dung mạo của tỷ đâu nha”

Chiêu Hồng Nan nghe vậy liền đưa tay lên duyên dáng mà che miệng cười khẽ, nàng đánh cho hắn một ánh mắt đầy ý vị mà nói:

“Đệ cũng học được cách nịnh nọt rồi đấy”

Khương Hy cười cười không đáp. Hắn tò mò nhất vẫn là tại sao nàng lại đến Điện y quán, thông thường, kỹ viện vốn là chỗ quen biết của Điện đại phu nên nếu bên đó có gì cần khám, lão thường sẽ tự mình đến.

Nếu Chiêu Hồng Nan đã tự thân đến đây thì một là chuyện liên quan trực tiếp đến hắn, hai là chuyện liên quan đến cá nhân nàng.

Nói đến đây, Khương Hy bất giác mới nhận ra rằng... hôm nay nàng đến một mình, không người hầu, không xe ngựa. Điều đó cũng có nghĩa là nàng đi bộ đến đây, hắn liền giật mình mà nói ra:

“Tỷ đi bộ đến đây?”

Chiêu Hồng Nan nghe được thì mắt hơi mở lớn mà nhìn hắn, tựa hồ cũng rất ngạc nhiên, nàng đáp:

“Đúng vậy, nhưng sao đệ biết?”

Khương Hy nói ra:

“Nan tỷ, lần trước tỷ đến là có xe ngựa, người hầu, nhưng lần này đệ lại không thấy”

Chiêu Hồng Nan gật đầu đáp:

“Đệ nói đúng, ta đúng là đến...”

Đang nói, đột nhiên nàng ngừng lại, ánh mắt có hơi híp lại mà nhìn Khương Hy. Khương Hy có chút khó hiểu, hắn đánh ánh mắt qua lại xem thử xung quanh hay trên người mình có điểm nào lạ không nhưng không đợi hắn xem xong, nàng đã nói:

“Đệ cao lên sao?”

Ánh mắt Khương Hy hơi sáng, hắn gật đầu một cái rồi đáp:

“Đúng thế, đệ có cao lên. Lão bá có nói đệ đến mùa phát dục rồi, dạo này người còn bắt ta ăn rất nhiều”

Nghe vậy, đằng sau miếng mạng che mặt kia, khóe miệng Chiêu Hồng Nan có hơi cong lên, nàng bắt giắc đưa tay chạm vào đầu mình rồi lại chạm đầu hắn. Chạm xong, nàng liền cười nói:

“Ra vậy, đệ cũng đến mùa phát dục rồi. Tỷ nhớ lần trước còn có thể thấy được đỉnh đầu đệ, nay tầm mắt của chúng ta lại ngang nhau rồi”

Đúng vậy, Khương Hy hiện tại không rõ hắn cao bao nhiêu nhưng có Chiêu Hồng Nan ở đây, hắn liền có thể đo. Hắn không chọn Hiên Minh hay Lân đề đo vì... hắn căn bản vốn không cao hơn hai tên kia được, Điền đại phu thì luôn luôn thấp hơn hắn, thành ra hắn vẫn không thể ước chừng được.

Và cũng vì Khương Hy cao bằng Chiêu Hồng Nan, tầm mắt hai người ngang hàng mà gặp nhau, hắn mới có thể nhìn ra được nàng dường như có tâm sự.

Dù hiện tại Chiêu Hồng Nan đang cười nhìn hắn nhưng ánh mắt nàng lại có chút không đúng lắm, lúc thì thần thờ, lúc thì hoài niệm, lúc thì say mê, lúc lại... buồn bã.

Người ta thường nói, đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, nhiều khi, tâm tình không thể nhìn ra qua hành động, lời nói nhưng chỉ cần một ánh mắt, mọi thứ đều được giải quyết.

Nhìn thấy vậy, Khương Hy liền nắm lấy tay nàng mà xoa nhẹ, tựa như lần đó tại kỹ viện vậy. Hắn nói:

“Nan tỷ, đã có chuyện gì sao?”

Chiêu Hồng Nan nghe vậy, ánh mắt nàng liền chuyển thành buồn bã, nàng thờ dãi đáp:

“Tiểu Hy, nếu một ngày đệ bị ép phải làm chuyện không muốn làm thì đệ sẽ giải quyết như thế nào?”

Khương Hy trầm mặc. Một câu này của Chiêu Hồng Nan đủ nói lên được tình cảnh hiện tại của nàng rồi. Thứ nhất, nàng có chuyện, thứ hai, nàng bị ép, thứ ba, nàng... muốn trốn.

Muốn trốn và trốn, hai chữ này khác biệt nhau chỉ ở một chữ nhưng nghĩa lại khác xa. ‘Trốn’ tức nàng còn nắm chắc trong tay, còn ‘muốn trốn’ tức hiện tại nàng đã vô lực rồi.

Khương Hy xác định nàng là muốn trốn khỏi cái sứ mệnh bị ép buộc kia vì nàng lựa chọn đến đây để hỏi. Hắn trầm nghĩ:

“Xem chừng chuyện này... nàng buộc phải làm rồi”

...

Nhận thấy Khương Hy nghĩ lâu như vậy, Chiêu Hồng Nan liền cười khổ. Nàng có chút cảm thấy mình hơi ngây thơ rồi, Khương Hy tuổi trên thực tế nhỏ hơn nàng rất nhiều, trải đời chưa chắc đã hơn nàng bao nhiêu. Vậy thì nàng trông mong gì ở hắn chứ?

Bản thân Chiêu Hồng Nan cũng không biết được câu trả lời là gì cả. Thậm chí nàng còn không hiểu được tại sao nàng lại đến đây nữa. Nàng chỉ thả mình tự do, để từng bước chân tự đi, đi đến đâu liền hay đến ấy, đi một vòng thì đến Điền y quán rồi.

Chiêu Hồng Nan suy nghĩ một chút rồi nói... nhưng tiếc thay, Khương Hy lại lên tiếng trước.

"Khước từ"

Chiêu Hồng Nan nhún mày lại đáp:

"Khước từ?"

Khương Hy gật đầu. Nàng liền nhìn hắn lắc đầu nói:

“Tiểu Hy, tỷ căn bản là không thể khước từ được”

Nghe vậy, Khương Hy liền cười nhẹ một tiếng đáp:

“Ý ta không phải là vậy, mà là...”

Khương Hy đột nhiên ngắt quãng giữa chừng, ánh mắt hắn có hơi đổi mà nhìn ra bên ngoài. Đang nghe đến điểm mấu chốt mà bị ngắt, Chiêu Hồng Nan liền có chút hơi vội nhưng nàng cũng bất giác mà nhìn theo hắn, một lát sau, hai con ngươi nàng liền co rụt lại.

Từ ngoài cửa, một thanh âm trẻ tuổi liền phát ra:

“Hồng Nan, huynh tìm được muội rồi”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thiết bản

Thanh âm của kẻ vừa rồi không lớn cũng không nhỏ nhưng nó lại mang một áp lực nặng nề cho Chiêu Hồng Nan. Thậm chí, trước khi thanh âm kia xuất hiện, nàng đã nhận thấy được người kia đến rồi.

Từ ngoài cửa, một thanh niên nhân khoan thai bước vào, thân mang hoa phục, dáng người cao ráo, nét mặt tự cao mà nhìn toàn cảnh Điện y quán, thảnh thơi trong ánh mắt kia sẽ toát lên vẻ khinh thường.

Người đến hiển nhiên không có ý tốt, mặt khác, bước chân của Chiêu Hồng Nan cũng đã lùi lại, bất giác mà trốn sau lưng Khương Hy.

Nhìn qua thanh niên nhân, Khương Hy phần nào cũng đã đoán ra được chuyện gì rồi. Hắn liền bước lên một bước mà nói:

“Không biết công tử đến đây chữa bệnh hay là mua thuốc?”

Thanh niên nhân kia nghe vậy liền nhìn lướt qua hắn, ánh mắt đánh giá mà nhìn từ trên xuống dưới. Thấy vậy, Khương Hy liền có chút khó chịu bởi cảnh tượng này... tương đối quen mắt.

Đúng như hắn cảm nhận, không bao lâu sau, thanh niên nhân kia nói ra:

“Không hổ danh xuất thân từ kỹ viện nhà bản thiếu gia, dung mạo không tồi”

Nghe vậy, sắc mặt Khương Hy vẫn không có gì thay đổi nhưng trong lòng hắn đã có chút dậy sóng rồi. ‘Kỹ viện nhà bản thiếu gia’ sáu chữ này phi thường quan trọng bởi chỉ cần qua đó hắn cũng đã biết kẻ trước mặt là người phương nào rồi.

Thanh niên nhân tự nhiên là người của Tô gia, hơn nữa địa vị không thấp, chỉ là hắn không biết đó là ai mà thôi. Hắn cũng nhìn ra được kẻ trước mặt này hẳn là có ý với Chiêu Hồng Nan nhưng lại bị khước từ, có lẽ kẻ này đã dùng quyền thế để ép nàng.

Nhưng hắn từng nghe Hiên Minh nói qua, Chiêu Hồng Nan tại Tô gia mặc dù là ngoại nhân nhưng cũng có một số quyền lực nhất định.

Khương Hy rất ngạc nhiên khi nghe được chuyện này bởi Chiêu Hồng Nan ngoài là ngoại nhân, nàng còn là phạm nhân. Phạm nhân ngoại trừ dòng chính ra thì còn lại thân phận hầu như là nô bộc cả, sao lại có thể có quyền lực được.

Ở nơi khác có thể là vậy nhưng Tô gia thì khác, rất khác. Theo cách nghĩ của Khương Hy thì Tô gia này hẳn là một trong số các thế gia đặc thù nhất tại Huyền Đô Đại Lục bởi Tô gia theo thể chế mẫu hệ.

Người có quyền lực nhất tại Tô gia bắt buộc phải là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân phi thường xuất sắc. Địa vị nam nhân tại Tô gia... chỉ là phụ mà thôi.

Cũng bởi vì địa vị là phụ nên họ Tô kia dù có ép được Chiêu Hồng Nan thì sau khi thành thân xong, địa vị của nàng mặc nhiên sẽ cao hơn hắn. Đây chính là cái lợi của việc làm dâu tại Tô gia nhưng đó cũng chính là vấn đề.

Nếu biết trước địa vị của mình sẽ thấp hơn nữ nhân thì tại sao kẻ này lại muốn truy cầu Chiêu Hồng Nan đây?

Nghĩ đến đây, Khương Hy đột nhiên liền thoái thác, hắn thật không muốn nhúng tay vào chút nào, nhân quả hiện tại của hắn đã tương đối loạn lạc rồi, thêm vào nữa chỉ cực rắc rối hơn thôi.

Ngất nổi... dự tính cũng chỉ là dự tính, trong lòng hắn không ngừng cười khổ không thôi, bởi Chiêu Hồng Nan nắm lấy áo hắn rồi. Từ góc độ của họ Tô kia tự nhiên sẽ không thấy được nhưng Khương Hy có thể cảm nhận được.

Tay nàng đang run lên, cố gắng hết sức mà níu lấy lưng áo hắn, tựa như một tiểu cô nương đang sợ sệt vậy. Trong một thoáng, ánh mắt của Khương Hy có chút hơi đổi, hắn chau chừ một lát rồi nhìn họ Tô kia mà nói:

“Ra là Tô thiếu gia, không biết thiếu gia đến đây có chuyện gì không?”

Họ Tô nghe vậy liền có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Khương Hy lại gan to lớn mặt như vậy, hắn hừ lạnh một tiếng mà đáp:

“Chuyện của ta người quản được sao?”

Khương Hy gật đầu cười nói ra:

“Nói khác ta có thể không quản được nhưng đây là Điền y quán, Tô thiếu gia xin cẩn thận một chút”

Họ Tô nghe xong liền hít mắt lại mà nhìn hần, khí thế quanh người liền có chút âm trầm lại. Chiêu Hồng Nan sau lưng đột nhiên lạnh toát cả lên, nàng càng ra sức mà níu chặt lấy lưng áo của Khương Hy.

Khương Hy sắc mặt không nóng không lạnh, không có biểu hiện gì khác cả, chỉ có một mảnh bình tĩnh mà đối mặt với khí thế kia.

Họ Tô kia càng nhìn, ánh mắt hần càng phát lạnh, tựa hồ chỉ trong chốc lát thôi là hai bên liền có thể đánh nhau rồi.

Không gian ngày một trở nên căng thẳng hơn, khí cơ như muốn co lại. Họ Tô liền hừ lạnh một tiếng, quay người mà trở ra ngoài.

Thấy vậy, Chiêu Hồng Nan liền thở nhẹ ra một hơi.

Đột nhiên, họ Tô kia bất giác liền quay lại, lấy tốc độ cao nhất mà bất ngờ ra một quyền đánh về phía Khương Hy. Chiêu Hồng Nan vừa nhẹ nhõm không lâu, thần sắc đại biến, nàng hét lên một tiếng thất thanh nhưng mọi thứ đã chậm, một quyền kia đã đến rồi.

“Rầm”

Thanh âm chấn động, xung lực tán ra làm toàn bộ bàn ghế bị đánh bật ra xung quanh. Mái tóc Chiêu Hồng Nan khẽ tung bay, miếng mạng che cũng đã bị thổi đi mất, hai tay nàng ôm lấy đầu mà ngồi thụp xuống. Nàng thật không muốn nhìn nữa, một chiêu vừa rồi không khéo đã đập chết Khương Hy rồi.

Toàn thân nàng khẽ run lên vì sợ, xung lực tán xong, một thanh âm ảm áp bất chợt vang lên bên tai nàng:

“Nan tỷ, tỷ có thể mở mắt ra rồi”

Nghe lấy thanh âm này, nàng liền chấn động mà mở mắt ra, sắc mặt bất ngờ mà nhìn toàn thân hần, xem thử có chịu phải thương tích gì không, nàng nói:

“Tiểu Hy, đệ không sao chứ?”

Khương Hy lắc đầu, hần nắm lấy tay nàng mà vỗ về nói ra:

“Không sao, mọi chuyện đều đã xong hết rồi”

Chiêu Hồng Nan liền ngơ ngác, không hiểu ý của hần là gì cả. Nàng bất giác nghĩ đến kẻ kia, sắc mặt đại biến mà nhìn ra sau lưng hần. Nhưng họ Tô đã không còn ở đó nữa.

Nàng liền có chút chột vật đứng lên, sắc mặt không rõ chuyện gì vừa xảy ra. Đột nhiên, nàng nghe được thanh âm ồn ào ở ngoài đường, nàng liền có chút hoài nghi. Do dự một hồi nàng quyết định chạy ra ngoài xem thử.

Kết quả liền khiến nàng giật mình không thôi, bởi kẻ kia đang bị không ít người bao vây lại mà nhìn ngó, chỉ trỏ, bàn tán đủ điều.

Kỳ lạ là họ Tô kia thật không có dấu hiệu sẽ bật lại bởi hần ngắt rồi. Toàn bộ hoa phục của hần bị bao phủ bởi một lớp máu mỏng, nhìn chột vật thê thảm vô cùng. Cảnh tượng này rơi vào tầm mắt của dân chúng Bắc Thành liền biến thành một chuyện kinh dị.

Ánh mắt của bọn họ bất giác mà nhìn về phía Điền y quán bởi người vừa rồi bị bay ra là từ đó. Vừa vận ánh mắt họ thấy được Chiêu Hồng Nan, sắc mặt liền chấn kinh không ngớt mà lên tiếng xì xào.

Cảnh trước mặt và cảnh sau lưng bọn họ cứ như là hai thái cực, một thiên đường, một địa ngục vậy. Đám nam nhân không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lướt qua một tia say mê.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, Chiêu Hồng Nan đương nhiên không thoải mái nhưng còn cách nào khác đây bây giờ, miếng mạng che của nàng đã rơi mất rồi. Cuối cùng, nàng liền có chút xấu hổ mà chạy vào trong.

Có người không nhìn được mà chạy theo nhưng rất nhanh lại bị chặn ngay ngoài cửa bởi Khương Hy đã ra đến rồi. Người chạy theo đó liền khựng lại, sắc mặt có hơi biến nhưng cũng không nhìn hần là bao, ngược lại có hơi ngẩng đầu mà cố gắng nhìn vào bên trong, tìm kiếm lấy thân ảnh xinh đẹp kia.

Thấy vậy, Khương Hy liền thở dài một hơi, đưa tay lên gõ nhẹ vào đầu người kia một cái, ánh mắt người kia trong chớp mắt liền tối sầm lại mà ngã xuống đất, không rõ tình hình thế nào.

Tiếng xì xào dưới kia trong nháy mắt liền im bật đi. Khương Hy nhìn qua bọn họ một lượt rồi cười nói:

“Mọi người còn chuyện gì sao?”

Lời vừa ra, đám đông không rõ vì lý do gì mà lập tức tản đi, đến nhìn cũng không nhìn lại, cước bộ gấp gáp vô cùng.

Khương Hy có chút phát khở, một tay đưa lên khẽ sờ sờ mặt mình mà tự nói:

“Ta đáng sợ đến vậy sao?”

“Bọn họ hẳn vẫn còn nhớ chuyện lần đó”

Thanh âm của Hiên Minh đột nhiên phát ra từ sau lưng, Khương Hy nghe vậy liền quay lại nhún vai mà nói:

“Chuyện cũng qua lâu rồi còn gì”.

Hiên Minh nhìn hắn mà nói nhỏ:

“Bọn họ là phạm nhân, những thứ không rõ ràng tự nhiên sẽ nhớ lâu”

Khương Hy nhún vai không đáp. Lần đó chính là đợt mà Nguyên Anh kiếp vãn của Mặc Hiên hiện thế, Khương Hy vì an toàn của Điện y quán mà đã dùng linh thức thi triển tinh thần công kích, khiến cho một đám người nằm thủ rập hết lên trên đất.

Mặc dù về sau bọn họ đương nhiên không nhớ rõ tình tiết ngày hôm đó như thế nào nhưng sâu thẳm bên trong, linh hồn bọn họ tựa hồ rất nhạy cảm với sự hiện diện của Khương Hy. Một khi hắn xuất hiện ở đâu thì bọn họ tự động... dạt sang chỗ khác.

Chuyện này dù sao cũng đã là chuyện cũ rồi, Khương Hy không để ý đến nữa, hắn liền đưa tay lên chống cằm, về mặt đảm chiêu nhìn về thanh niên nhân đang nằm ngoài kia mà nói:

“Kẻ kia là ai vậy?”

Hiên Minh nghe vậy liền đáp:

“Tô đại thiếu gia Tô Chiến”

Khương Hy nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói:

“Là đại sao?... Yếu hơn ta nghĩ”

Hiên Minh cười một tiếng nói ra:

“Ta cũng không nói hắn mạnh. Kỳ thực, hắn cũng chỉ là tứ tạp linh căn mà thôi, tu tiên mười năm mới lên được Luyện Khí tầng bốn. Thiên phú của hắn rất nát, tại Tô gia cũng không được coi trọng là bao, người không cần phải để tâm”

Nghe vậy, Khương Hy lại nói tiếp:

“Tô gia dòng chính thế hệ này như thế nào?”

Hiên Minh trong chớp lát sắc mặt có chút hơi trầm lại, nhưng rất nhanh cũng bị giấu đi mà nói:

“Tô gia thế hệ này có đến bốn người tu luyện được, nhiều gấp đôi Thẩm gia, à không... Bây giờ thì gấp bốn rồi. Một người là Tô Chiến đang nằm ở kia, một người thì gọi là Tô Trường Minh, người này thì người không cần để ý bởi hắn chỉ mới mười tuổi mà thôi, linh căn cũng là tứ tạp”.

Khương Hy vừa nghe vừa gật đầu nhưng sau khi nghe Tô Trường Minh xong thì Hiên Minh đột nhiên không nói nữa, ánh mắt của hắn tựa hồ có chút biến hóa khó nói. Khương Hy liền nghĩ:

“Hắn cùng hai người còn lại... có khúc mắc gì sao?”

Im lặng được một đoạn thời gian ngắn, Hiên Minh cuối cùng cũng nói tiếp:

“Xin lỗi, vừa rồi ta có chút thất thần”

Khương Hy lắc đầu nói:

“Không sao đâu, người nói tiếp đi”

Hiên Minh gật đầu nói tiếp:

“Hai người còn lại người nên lưu ý một phen bởi hai người đó có thể xem là tương lai của Tô gia sau này. Một người gọi là Tô Thái Lâm, hắn chính là đệ đệ ruột của Tô Chiến, tu vi hiện tại ta không rõ nhưng hắn là song linh căn giống như vị đường huynh kia của ta. Tô Thái Lâm là Tô gia thế hệ này đệ nhất nhân. Hắn có thể sẽ tìm người tính sổ chuyện Tô Chiến, người cũng nên cẩn thận một phen.

Người còn lại cũng không kém, nàng gọi là Tô Uyên. Tô Uyên không mạnh như Tô Thái Lâm, thiên phú tu luyện cũng không bằng hắn, nàng là tam tạp linh căn. Nhưng cũng vì thế mà nàng rất giống người”

“Giống ta?”, Khương Hy ngạc nhiên hỏi

Hiên Minh gật đầu đáp:

“Đúng vậy, giống ngườì, nàng chính là thiên sinh linh thức, đồng thời cũng là một thiên tài luyện đan thuật, danh tiếng của nàng tại Tây Thành rất cao. Mặt khác, địa vị của nàng tại Tô gia còn kinh người hơn, nàng là con gái của gia chủ đời này. Nàng tuy không phải là Tô gia đệ nhất nhân nhưng trước mặt nàng, Tô Thái Lâm cũng không dám nhận cái danh xưng đó về mình”

Nghe xong, Khương Hy liền đánh cho Hiên Minh một cái nhìn đầy ý vị. Vừa rồi hắn đã có chút nghi ngờ nhưng không ngờ rằng nghi ngờ của hắn... lại đúng.

Hiên Minh khi nhắc đến Tô Thái Lâm, sắc mặt của hắn liền âm trầm lại nhưng khi nhắc đến Tô Uyên thì thái độ lại khác hẳn.

Ánh mắt của Hiên Minh lúc đó tựa hồ nhu hòa đi rất nhiều, Khương Hy có thể thấy được một tia say đắm mê hoặc ở trong đó. Vậy nên hắn liền kết luận Hiên Minh có tình ý với Tô Uyên.

Khương Hy càng nhìn, khóe miệng của hắn càng cong lên. Hiên Minh cũng ý thức được vừa rồi mình có chút hơi lộ liễu rồi, hai mạng tai hắn liền đỏ lên nhưng Khương Hy dám chắc rằng đằng sau lớp dịch dung đó, hắn tuyệt đối đã ứng hết cả mặt rồi.

Bị phát hiện ra tâm tư, Hiên Minh tự nhiên không đứng ở đấy mà tiếp chuyện nữa, hắn liền nhanh chóng mà trở lại vào nhà.

Thấy vậy, Khương Hy liền lắc đầu cười nhẹ một tiếng, sau đó, hắn nhìn xuống tay mình. Nơi đó đang giữ lấy một tấm lệnh bài đen còn vương chút ánh sáng, hắn thầm nghĩ:

“Cái này quả nhiên là pháp khí”

Tấm lệnh bài đen kia hiển nhiên là lệnh bài từ Phủ Thành chủ, hơn nữa còn là lệnh bài do chính tay Mặc Chính Doanh chế luyện cho Điện đại phu. Tác dụng chính của nó đương nhiên là để bảo mệnh rồi.

Nói đúng hơn thì tấm lệnh bài này là một loại pháp khí chuyên về phòng ngự. Bình thường, pháp khí muốn dùng được thì đòi hỏi người dùng phải có được linh thức để thôi động nhưng tấm lệnh bài này rất khác.

Khương Hy dám chắc một điều rằng tấm lệnh bài này chắc chắn đã qua tay một tu sĩ Kim Đan và được chế luyện lại thêm một lần nữa mới có được năng lực như hiện tại.

Tu sĩ Kim Đan đó trong suy nghĩ của hắn đương nhiên là Mặc Hiên. Đơn thuần như vậy thôi cũng đủ nói lên được địa vị chân thật của Điện đại phu không đơn giản chỉ là nhờ vào Mặc Chính Doanh, mà có lẽ đằng sau đó còn có bóng dáng như có như không của Mặc Hiên nữa.

Tấm lệnh bài này có lẽ là số ít pháp khí có thể được sử dụng bởi phạm nhân. Khương Hy không thông luyện khí nhưng lấy kiến thức của hắn mà nói thì tấm lệnh bài này chỉ có thể phát động khi tính mạng của Điện đại phu đang lúc ngàn cân treo sợi tóc mà thôi.

Vừa rồi, tính mạng của Khương Hy tính ra thì nguy hiểm trong mắt người ngoài nhưng đó mới đúng là dự ý của hắn. Chỉ cần có người cho là hắn gặp nguy liền được.

Như vậy, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận mà phát động tấm lệnh bài này phản sát Tô Chiến.

Giây phút một quyền kia của Tô Chiến đánh đến, Khương Hy đã bí mật thôi động lệnh bài lên mà tạo thành một lớp màng ánh kim bảo vệ mình. Nhìn thấy lớp màng này, sắc mặt hắn lúc đó có chút thương cảm với Tô Chiến.

Bởi đánh trúng lớp màng này... thì Tô Chiến cũng ăn khổ không ít. Màng ánh kim đại biểu chính là Kim linh khí, mà về bản chất, Kim linh khí chính là linh khí có tính công kích và sát phạt rất mạnh. Lớp màng ánh kim kia về thực chất có thể ví như một quả cầu gai vậy.

Kết quả đúng là thế, Tô Chiến không những đánh không trúng mà còn bị phản sát đến thâm. May mắn là ở phút cuối Khương Hy đã thu lực lại, nếu không thì hắn cũng nên chạy khỏi Nguyệt Hải Thành đi là vừa.

Với thực lực hiện tại thì hắn không phải là đối thủ của Tô gia, vậy nên Tô Chiến không nên chết, ít nhất là hiện tại.

...

...

Sau đó, Khương Hy cất tấm lệnh bài mà trở vào dọn dẹp bên trong cùng Hiên Minh, xung lực vừa rồi đa phần là đến từ dư lực của tấm lệnh bài kia, tự nhiên lực phá hoại kinh người.

Chiều Hồng Nan thấy hai người họ dọn liền phụ một tay. Ánh mắt của Hiên Minh lúc đó có hơi chút mất tự nhiên nhưng hắn cũng cố gắng mà không thể hiện ra ngoài. Còn Khương Hy thì hắn cũng không ngăn lại làm gì.

Tính cách Chiêu Hồng Nan ra sao hắn đương nhiên hiểu, nàng đã muốn giúp thì dù hắn có nói gì đi nữa thì nàng căn bản vẫn sẽ giúp mà thôi. Chưa kể... tàn cuộc cũng không nhẹ, thêm sức một người liền tốt.

Điền đại phu cùng Lân sáng nay đã có việc mà đi Nam Thành một chuyến, Điền y quán tự nhiên để cho Khương Hy trông coi, dù sao y quán cũng phải cần một y sư tọa trấn thì mới gọi là y quán được.

Tiếp đó, nhân lúc hai người họ chưa về thì ba người Khương Hy càng ra sức mà dọn dẹp, nếu không Điền đại phu trở về sẽ lo lắng cho hắn.

Giữa lúc này, đột nhiên một tiếng quát từ đâu vang đến:

“Kẻ nào dám đánh thiếu gia nhà ta?”

Tiếng quát này rất mạnh, tựa hồ được gia trì bởi một linh lực vô cùng kinh người. Đến độ Chiêu Hồng Nan bất giác bị làm cho đau tai mà co rụt người lại, cây chổi xương trong tay bất giác cũng ngã xuống đất kêu một tiếng ‘cộp’.

Thấy vậy, Khương Hy nhanh chóng dùng linh lực mà truyền vào người nàng. Bất giác, sắc mặt khó chịu của Chiêu Hồng Nan cũng dịu đi, nàng có cảm giác rằng trong người mình như đang có một luồng khí ấm kỳ lạ mà luân chuyển liên tục vậy.

Nàng liền nhìn qua Khương Hy một chút bởi nguồn ấm kia là đến tay nơi tay hắn đặt vào người nàng. Đột nhiên, sắc mặt nàng có chút hơi đỏ ửng lên nhưng rất nhanh nàng liền lắc đầu, sắc mặt vội vàng mà nói:

“Tiểu Hy, người mau chạy đi, người của Tô gia đến rồi!”

Nghe vậy, Khương Hy liền vỗ nhẹ lên vai nàng mà nói:

“Nan tỷ, không sao đâu!”

“Nhưng mà...”, Chiêu Hồng Nan vội nói

“Không sao hết, mọi thứ đã có đệ lo liệu rồi”, hắn nhìn nàng nghiêm túc mà cắt ngang, tựa hồ như muốn làm nàng tin tưởng vậy.

Thấy vậy, nàng liền á khẩu, những lời còn chưa kịp nói kia nàng cũng không nói nữa. Chiêu Hồng Nan sắc mặt tựa hồ có chút như nằm mộng, bởi Khương Hy lúc này thật sự rất khác, cứ như là đã trưởng thành vậy.

Trước đây, trong mắt Chiêu Hồng Nan, hắn tựa như một đệ đệ cần được thương yêu bảo bọc thì nay, hắn đã lột xác trở thành một nam nhân đứng nghĩa, một nam nhân có thể khiến người khác yên tâm mà dựa vào.

Cũng vì thế, nàng liền thở dài ra một tiếng rồi nói:

“Tiểu Hy... cẩn thận một chút”

“Ừ”, hắn đáp.

...

Nói chuyện với Chiêu Hồng Nan xong, Khương Hy liền đứng dậy mà đi ra ngoài, trong tay không quên nắm thật chặt tấm lệnh bài kia.

Hiên Minh ở gần đó thấy vậy liền cười khò không thôi, nhưng mặt khác, trong lòng hắn cũng có chút hả hê. Mối thù mất danh ngạch với Tô gia hắn làm sao mà quên được, hắn thầm nghĩ:

“Tô gia lần này đã phải... thiết bản thật rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ngàn năm đại nạn

Ngoài kia, một người đang phần nộ mà gào thét, một người thì đỡ Tô Chiến dậy mà bắt đầu chữa trị. Khương Hy vừa ra thì hơi chút ngạc nhiên bởi hắn không nghĩ đến lại là hai người, hơn nữa tuổi tác cũng không phải là thấp.

Người đang gào thét đến đó mắt kia là một trung niên nhân thân người cao lớn, nửa thân trên hầu như không mặc bất cứ thứ gì cả, chỉ để lộ da thịt vững chắc như đồng kìa. Nhìn qua thôi Khương Hy cũng đoán được người này tu hắn là ngoại luyện chi thuật.

Người còn lại thì thân hình nhỏ hơn, cũng là trung niên nhân nhưng lại mang dáng vẻ của thư sinh, văn khí đầy mình. Hắn đang cho Tô Chiến ăn cái gì đó, hẳn là đan dược trị thương.

Khurong Hy khi nhìn vào thư sinh kia, tóc gáy hắn có hơi chút dựng lên, hắn bắt giác liền giật mình. Bởi người kia thật sự có thể... giết được hắn. Cảm giác này hắn không thể tìm ra được trên người ngoại luyện trung niên nhân kia, như vậy cũng chỉ có thể nói rằng thư sinh đó thực lực cao hơn một đoạn.

Dẫu vậy, Khurong Hy cũng không ngại gì cả, chỉ cần tấm lệnh bài còn trong tay thì tại cảnh giới Luyện Khí, hắn không phải ngại ai cả. Ngặt nỗi tấm lệnh bài này cũng có hạn sử dụng của nó.

Trên thực tế, pháp khí sở dĩ được gọi là pháp khí bởi nó dùng pháp lực để ôn dưỡng. Mỗi loại pháp khí được tạo ra hầu như là dựa vào đặc thù của công pháp tu luyện là chính nên sử dụng pháp lực để thôi động cũng là lẽ đương nhiên.

Cũng chính vì thế mà khi tấm lệnh bài này về tay Điền đại phu, nó không thể phát ra uy lực vốn có của nó được. Theo Khurong Hy nghiên cứu ra được thì tấm lệnh bài này được Mạc Chính Doanh đưa vào bảy đạo kim quang.

Bảy đạo kim quang này đại biểu cho bảy đòn tấn công mạnh nhất của hắn và chỉ có thể kích hoạt khi tính mạng của người sử dụng gặp an nguy.

Còn ngoài trường hợp đó ra thì để chủ động sử dụng, người dùng phải dùng linh thức làm đánh lừa cảm giác của pháp khí, khiến cho nó hiểu rằng chủ nhân của nó đang gặp nguy. Như vậy thì kim quang sẽ tự động kích hoạt thôi.

Trước khi giao lại tấm lệnh bài cho Khurong Hy, Điền đại phu cho biết lão đã sử dụng hai lần rồi, vậy nên hắn chỉ còn được năm lần. Trong đó, ban này hắn đã dùng một lần để đả thương Tô Chiến.

Khurong Hy vừa ra, rất nhanh liền thu hút sự chú ý, một phần vì những người xung quanh biết Tô Chiến bay ra là từ Điền y quán, tự nhiên liền cảm thấy hắn có liên quan. Ngoại luyện trung niên nhân là tu sĩ, hắn đương nhiên nhận ra ánh mắt bất thường của những người xung quanh.

Thế là hắn liền tập trung nhìn về Khurong Hy, ánh mắt lướt qua sát ý dày đặc. Khurong Hy bình tĩnh nhìn hắn, tựa hồ cũng không quá sợ sệt gì. Thấy vậy, ngoại luyện trung niên nhân liền bước ra một bước, khí thế hùng dũng mà tiến về phía trước.

Dân chúng xung quanh ngay lập tức hoảng sợ mà tản ra chỗ khác, bọn họ không muốn đang yên đang lành mà gặp họa sát thân.

Không bao lâu sau, ngã tư liền trống không, chỉ còn vài người liên quan ở lại mà thôi. Ngoại luyện trung niên nhân liền không để ý là bao, hắn lập tức dẫm một chân xuống đất mà hét lên một tiếng. Toàn thân người ngay tức khắc liền bắn về phía trước mà ra một quyền.

Khurong Hy đương nhiên không dám thất lễ, hắn lập tức đưa tấm lệnh bài lên phía trước, sẵn sàng thôi động linh thức bất kỳ lúc nào.

Đột nhiên, kỳ biến phát sinh, ngoại luyện trung niên nhân không rõ vì lý do gì mà ngã ngửa ra mặt đất, xung lực từ tốc độ của hắn liền tạo thành một cơn gió nhỏ mà thổi phân phân y phục Khurong Hy.

Khurong Hy hít một hơi mà nhìn ngoại luyện trung niên nhân, đúng hơn là sợi dây đang buộc ngang người hắn. Chính cái sợi dây này là thủ phạm khiến cho hắn ngã xuống đồng thời cũng là thủ cứu mạng hắn.

Chủ nhân của sợi dây này không ngoài ai khác là thư sinh kia. Giây phút Khurong Hy rút ra tấm lệnh bài đen, hắn đã lập tức thôi động pháp khí của mình mà giữ lại ngoại luyện trung niên nhân kia.

Thư sinh đưa tay ra vận lực, sợi dây kỳ bí kia ngay tức khắc liền rời khỏi ngoại luyện trung niên nhân mà trở về ống tay áo hắn. Dây thu xong, ngoại luyện trung niên nhân sắc mặt có chút hơi tím tái mà đứng dậy nhưng hắn cũng không lựa chọn tấn công tiếp nữa. Xem chừng hắn không hoài nghi gì về hành động của thư sinh vậy.

Giữa lúc này, thư sinh đột nhiên cười lên một tiếng mà nói:

“Thật có lỗi, vị bằng hữu này của tiểu sinh có chút lỡ mồm, công tử không sao chứ?”

Nghe vậy, Khurong Hy liền cẩn thận thu lệnh bài lại mà cười đáp:

“Ta không sao, không biết hai vị lặn lội từ Tây Thành đến đây không biết có chuyện gì không?”

Ngoại luyện trung niên nhân hừ lạnh một tiếng mà nói:

“Tiểu tử, bớt hoa ngôn, nói đi, có phải ngươi đã đánh thiếu gia ra nông nổi này không?”

Khurong Hy lắc đầu, về mặt vô tội nói ra:

“Không phải ta”

Ngoại luyện trung niên nhân nhếch mép, nói ra:

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin? Biểu hiện của đám phạm nhân vừa rồi đủ để nói lên ngươi là thủ phạm rồi”

“Vậy nếu ta chỉ có liên quan thôi thì sao?”, hắn hỏi tiếp

“Đều như nhau cả”, ngoại luyện trung niên nhân đáp.

Nghe vậy, Khương Hy khẽ cười một tiếng rồi nói:

“Ra vậy, ngươi không đàn độn như ta nghĩ”

Sắc mặt trung niên nhân bỗng nhiên cứng đờ lại, tựa như khó tin những lời mình vừa nghe được. Lát sau, hần liền rống lên một tiếng đầy phẫn nộ:

“Ranh con, ngươi nói cái gì?”

Khí thế bạo phóng, uy áp của hần ngay lập tức bùng nổ ra xung quanh, toàn thân hần chỉ trong chốc lát liền đỏ lên như thép nung. Vô số tia khói trắng liền từ người hần mà bốc lên không trung.

Thấy vậy, thư sinh lập tức quát lên một tiếng:

“Chu huynh, đại thiếu gia còn ở đây, ngươi kìm chế lại cho ta”

Nghe vậy, sắc mặt ngoại luyện trung niên nhân liền khó coi, hai mắt nóng rực mà nhìn Khương Hy, tựa như muốn thiêu chết hần vậy. Nhưng họ Chu kia cũng không định làm thật, hần liền điều chỉnh hô hấp mình lại, không bao lâu sau, cơ thể của hần không còn đỏ nữa mà đã dần trở lại bình thường.

Thư sinh liền thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt liền lạnh xuống mà nhìn thiếu niên nhân kia.

Ban đầu hần cùng họ Chu kia đi cùng với Tô Chiến đến kỹ viện để gặp Chiêu Hồng Nan. Nào ngờ nàng lại bỏ đi đâu đó, bọn hần liền lựa chọn ở lại đợi. Nhưng ngoài ý muốn là Tô Chiến đột nhiên biến mất, hai người bọn hần liền phải đi tìm.

Dựa theo manh mối để lại, bọn hần cuối cùng cũng đã tìm đến Bắc Thành. Ngất nổi thảm trạng của Tô Chiến thật không dễ nhìn.

Thư sinh về bản chất là một người tâm tư thâm trầm, hần sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Vậy nên theo chủ ý của hần là dù có gặp được thủ phạm thì trước mắt, ‘nói chuyện’ vẫn là ưu tiên hơn, dù sao địa điểm này cũng tương đối nhạy cảm, đánh nhau thì không xong.

Đừng nói là thư sinh, bất kể tu sĩ nào giữ được cái đầu tỉnh táo cũng sẽ không tùy tiện mà ra tay tại đây. Thứ nhất, đây là Bắc Thành, tu sĩ bọn họ lý ra không nên xuất hiện ở đây chứ đừng nói là ra tay giết người.

Thứ hai, thiết luật của Nguyệt Hải Thành cũng không phải dễ trung, nhất là trong thời điểm này, quyền lực của Phủ Thành chủ đang ở thế đại thịnh. Dù có là tứ đại thế gia thì trước khi hành động cũng phải suy nghĩ một phen chứ đừng nói là phàn tay chân như họ Chu và thư sinh.

Thứ ba, nơi bọn họ đang đứng chính là ngã tư danh tiếng nhất Bắc Thành, là nơi cư ngụ của hai trong số Nguyệt Hải tam nhân. Nguyệt Hải tam nhân là phạm nhân, đó là chuyện không phải bàn cãi nhưng bất kỳ bất kỳ ai trong số đó lại có thể điều động được một lượng tu sĩ nhất định đi theo.

Nếu bọn họ dám chọc giận ai đó trong Nguyệt Hải tam nhân thì tốt nhất là không nên về Tây Thành. Về Tây Thành liền khó sống.

Khương Hy lúc xuất hiện thư sinh đương nhiên không để ý, hần lúc đó đang bận chữa trị cho Tô Chiến, nào có thời gian quan sát. Nhưng đến khi tám lệnh bài đen kia xuất hiện, hần đã phần nào đoán được thân phận của thiếu niên nhân kia rồi.

Nhưng cũng vì thế mà ánh mắt hần liền lạnh xuống bởi như vậy thì quá khó xử lý rồi. Thư sinh mười phần chắc chắn Khương Hy là người đã thương Tô Chiến, đúng hơn là Tô Chiến bị tám lệnh bài kia phản sát.

Dù sao trong mắt hần, Khương Hy chỉ là phạm nhân, đương nhiên không thể nào có được thực lực đánh bại tu sĩ Luyện Khí tầng bốn rồi.

Thư sinh trầm mặc một hồi, ánh mắt lấp lóe tinh minh lúc ẩn lúc hiện, rồi lại nói:

“Không biết công tử gọi là gì?”

Khương Hy hít một hơi mà nhìn thư sinh một chút, ánh mắt lướt qua một tia tán thưởng, hần đáp:

“Ta họ Khương”

Thư sinh nghe vậy liền gật đầu, nói ra:

“Tiểu sinh sẽ nhớ kỹ. Chuyện ngày hôm nay... Tô gia sẽ đòi lại vào một ngày khác”

Nói xong, hần nhìn qua trung niên nhân kia mà nói:

“Chu huynh, chúng ta đi”

Ngoại luyện trung niên nhân có chút chần chừ, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng sau đó vẫn quyết định im lặng, hần nheo mắt lại nhìn Khương Hy, sát ý như ẩn như hiện mà nói:

“Tiểu tử, lần này ngươi xem như may mắn”

Sau đó, thư sinh cùng ngoại luyện trung niên nhân cũng không nán lại lâu mà nhanh chóng vác lấy Tô Chiến rời đi.

Nhìn vào tốc độ của họ, Khương Hy liền nghĩ đến gì đó, hần cũng nhanh chóng mà chạy về Điện y quán đóng cửa lại.

...

...

Vào trong nhà, Khương Hy liền bắt gặp Hiên Minh cùng Chiêu Hồng Nan đang lo lắng mà nhìn hần. Hần liền cười một cái mà nhìn hai người, ý bảo vẫn bình yên vô sự.

Chiêu Hồng Nan lại gần hần mà nhìn kỹ càng hơn, đôi mắt đẹp của nàng bất giác mà lay động, thu hút hết ánh nhìn của Khương Hy. Mặc dù mắt của nàng không thể nào to bằng hần nhưng nói về độ cuốn hút, nếu hần không giải trừ Liễm Tức thuật thì hoàn toàn không có cửa so với nàng.

Khương Hy nhìn rất lâu, đến độ Chiêu Hồng Nan cũng phải đỏ mặt hết cả lên, nàng thật không biết nên tránh như thế nào cả. Mỗi lần nàng di mắt sang chỗ khác là hần lại nhìn theo. Đến mức này thì nàng chỉ còn nước quay lưng lại mới có thể tránh được mà thôi.

Nhưng nàng cũng sẽ không tránh hần, liền áp ứng nói:

“Tiểu Hy... đệ nhìn đủ chưa?”

Nghe vậy, Khương Hy liền có chút thất thố, sắc mặt hần có chút... hơi hoảng. Bởi hần không ngờ rằng có ngày hần lại rơi vào tình trạng mất cảnh giác như vậy.

Vốn dĩ với tâm cảnh của Nguyên Anh lão tổ, hần sẽ phải vững vàng lắm nhưng dường như ở một thế này... lại không phải như vậy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Khương Hy đột nhiên tái nhợt lại mà ngã xuống sàn. Chiêu Hồng Nan ở gần nhất, đương nhiên là nhìn thấy đầu tiên, nàng chấn kinh mà ngồi xuống đỡ lấy hần.

Hiên Minh ở sau vốn đang tính xem trò hay giữa hai người họ nhưng Khương Hy đột nhiên ngã xuống cũng làm hần hoảng hồn không thôi.

Chiêu Hồng Nan nhìn hần đầy lo lắng là nói:

"Tiểu Hy, đệ không sao chứ? Đệ bị thương rồi sao?"

Nghe vậy, Khương Hy liền nhìn nàng rồi lại nhìn Hiên Minh, sắc mặt hần thoáng qua một chút phức tạp. Hần trầm mặc một đoạn rồi nói ra:

"Xin lỗi... bây giờ đệ muốn ở một mình".

Bàn tay Chiêu Hồng Nan đang chạm vào vai hần vì nghe những lời này mà bất giác buông ra, nàng nhìn hần mà không thể nói nên lời. Khương Hy liền đứng dậy mà một mình đi về phòng của mình.

Hiên Minh ở sau một mực vẫn dõi theo bóng lưng hần, đến khi cánh cửa kia đóng sầm lại, hần vẫn không có ý định sẽ thôi nhìn. Ánh mắt hần chứa đầy nỗi lo âu... cùng hoài nghi

Chiêu Hồng Nan sau khi chứng kiến Khương Hy trở về phòng, nàng liền thờ dài ra một hơi, ánh mắt lướt qua một vẻ đau xót.

Ở cái nhìn của nàng, bóng lưng kia dường như chứa đựng một tòa tâm sự khó kể, trông thật cô đơn và tĩnh mịch

....

Không biết là bao lâu, ánh mắt của nàng cũng đã trở lại như cũ, nàng liền suy nghĩ một chút rồi lấy cái mạng che đã bay kia ra mà đeo lên. Sau đó nhìn Hiên Minh mà nói:

"Hiên công tử, trời đã không còn sớm, Hồng Nan đành phải cáo lui. Tiểu Hy... đành nhờ vào mọi người vậy"

Hiên Minh dường như có chút lảng tránh đi ánh mắt của nàng mà đáp:

"Chiêu cô nương bây giờ đi liệu có ổn không?"

Chiêu Hồng Nan lắc đầu tiếp lời:

"Không sao cả, Tô đại thiếu gia hiện tại thân mang thương thế rất nặng, vậy nên tạm thời ta vẫn an toàn. Phiền công tử chuyển lời lại giúp Tiểu Hy, tránh làm đệ ấy lo lắng".

Hiên Minh gật đầu, nói ra:

"Chiêu cô nương yên tâm, ta sẽ chuyển lời"

Nghe vậy, Chiêu Hồng Nan liền nở nụ cười, nàng cúi đầu hành lễ mà đáp:

"Đa tạ công tử"

...

...

Ở trong phòng, Khương Hy mệt mỏi mà nằm trên giường, ánh mắt đạm bạc nhìn lên trần nhà, không biết là đang nghĩ gì.

Hiện tại, hắn đang đối mặt với một mối nguy lớn nhất từ trước đến nay, từ ngàn năm trước đến tận bây giờ, mà không biết phải làm gì mới hóa giải được.

Theo thời gian trôi qua, những ảnh hưởng xấu từ nhân quả mà kiếp trước mang lại đã gần như biến mất hết. Ký ức xưa kia của Khương Hy cũng dần nhạt đi, hắn đã quên đi một vài sự kiện của kiếp trước rồi.

Nhưng ngoài ý muốn là tâm cảnh của hắn... cũng đang dần mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đi đêm có ngày gặp ma (1)

Tâm cảnh là một thứ mơ hồ, người ta có thể gọi thẳng tên ra nhưng lại không cách nào có thể giải thích rõ ràng được.

Đối với phạm nhân, tâm cảnh không đóng quá nhiều quan trọng bởi phạm nhân căn bản là bị cuốn hút bởi hồng trần, bởi ngoại vật mà không thể nào đạt đến bốn chữ ‘siêu thoát thế tục’ được.

Nhưng tu sĩ thì khác, khác nhiều lắm, hồng trần không có mấy thứ có thể dao động được họ. Từ đó liền sinh ra cái được gọi là tâm cảnh.

Tâm cảnh chính là chỉ góc nhìn của tu sĩ đối với thế giới này. Tâm cảnh càng cao, tầm nhìn cũng càng cao, liên hệ với hồng trần ngoại vật cũng càng ít đi, thất tình lục dục cũng dần nhạt đi.

Vậy nên phạm nhân thường sùng bái tu sĩ mà tụng xưng ‘tiên nhân tại thượng, siêu thoát thế tục’. Vọng tình tại thượng cũng vì thế mà ra.

Khương Hy nghĩ kỹ lại thì nhận ra một điều rằng hắn nán lại trần thế rất lâu, ngoại vật cuốn thân ngày càng nhiều, nhân quả đeo đuổi lại không dứt. Tâm cảnh Nguyên Anh của hắn... sụp đổ cũng là lẽ đương nhiên.

Trên thực tế, tâm cảnh mất đi cũng không phải là thứ khiến hắn phiền muộn nhất, mà là nguyên nhân dẫn ra nó. Tâm cảnh mất cũng có nghĩa là tâm không tịnh. Tâm không tịnh cũng đồng nghĩa với đạo tâm không kiên.

Khương Hy chưa từng nghĩ đến chuyện hắn có kiên định với việc tu đạo hay không nữa, hắn tu không phải vì cầu trường sinh, hắn tu là bởi vì sợ chết.

Nghe thì hơi vô lý, hai ý đó nhìn chung thì đúng là rất giống nhau nhưng với Khương Hy thì không phải. Trường sinh không có nghĩa là sẽ sống mãi mãi, trường sinh rồi cũng sẽ có một ngày mà chết đi.

Khương Hy sợ chính là ở đó, bởi vậy hắn mới tu tiên.

Nhưng tình huống hiện tại của hắn lại cho thấy rằng hắn không kiên định với việc ‘sợ chết’ là bao. Nếu hắn đã kiên định với cái ý ‘sợ chết’ đó thì tâm cảnh của hắn đã không rơi rồi.

Càng nghĩ, hắn lại càng thấy mịt mù, hắn không hiểu bản thân mình không kiên ở chỗ nào. Đầu óc hắn cứ vậy mà rối tung rối mù hết cả lên.

Hắn đưa hai tay lên ôm đầu, nằm lăn qua lăn lại tựa chừng rất thống khổ vậy. Không thống khổ về thể xác nhưng lại thống khổ về mặt tinh thần.

Khương Hy không biết rằng, lúc hắn đang tự ‘giằng xé’ chính mình thì ngoài kia cũng đang có người đứng nhìn hắn.

Người đó là Hiên Minh.

Sau khi dọn dẹp và đưa tiễn Chiêu Hồng Nan xong, hắn tự nhiên không còn việc khác để làm nữa. Khách nhân vào thời điểm này hắn là sẽ không đến nữa, hôm nay sự việc diễn ra quá nhiều, dân chúng ngoài kia có khi đã bị dọa sợ một phen rồi. Vậy nên Diên y quán tạm thời sẽ khá yên tĩnh.

Điền đại phu cùng Lân đến giờ vẫn chưa về, Điền y quán tự nhiên còn lại hai người, mà còn là hai người thấu hiểu nhau nhất.

Hiên Minh ở góc độ khác thì không thể gọi là hiểu Khương Hy nhưng nếu tính ở góc độ tu tiên thì lại khác. Hằng ngày, hắn tu luyện bằng cách đối luyện với Khương Hy, tự nhiên hiểu Khương Hy mạnh đến cỡ nào, tâm tư lãnh đạm ra sao. Thậm chí, hắn còn biết được linh thức của Khương Hy... bao phủ được từng nào nữa kia.

Theo hiểu biết của hắn, Khương Hy dù có khúc mắc đến đâu đi nữa thì cũng tuyệt đối sẽ không bỏ phòng ngự linh thức xuống. Đây cũng chính là lý do mà người tiếp xúc với hắn hằng ngày là Hiên Minh có thể tìm ra được sơ hở trong vùng ‘lãnh địa’ đó.

Hiên Minh có thể dám chắc một điều rằng, tu vi của Khương Hy không bằng hắn nhưng thực lực lại kinh khủng đến mức không thể hình dung được, đặc biệt là linh thức.

Linh thức của Khương Hy có thể bao phủ trong bán kính... mười mét.

Chuyện này nói ra ngoài tuyệt đối sẽ gây chấn động toàn Đại Lục bởi thiên sinh linh thức không thể nào kinh khủng đến như vậy được. Nếu dùng tu vi Luyện Khí tầng ba của một người sở hữu thiên sinh linh thức làm gốc thì nhiều lắm là phủ đến bán kính năm mét là cùng.

Điểm đó không sai, Khương Hy nếu thật sự tu luyện bình thường, linh thức của hắn chính là như vậy. Nhưng ai bảo hắn có tinh thần công pháp đây.

Tam Dục có tam thiên, Sắc Dục thiên có tam tầng mà hiện tại, Khương Hy đã đại thành tầng thứ nhất rồi, ‘Hư vô sinh dân’ hắn đã luyện thành công rồi. Linh thức của hắn theo đó mà bành trướng ra một đoạn.

Cũng vì biết linh thức của hắn cường đại bậc đó, Hiên Minh mới lựa chọn đứng ngoài ‘lãnh địa’ mà quan sát, tránh cho việc nhiễu loạn tâm tình hắn bấy giờ

Từ sau khi nhập Luyện Khí tầng bốn đến tận bây giờ, Hiên Minh vô tình phát hiện ra được một điều rằng sức mạnh của của hắn đột ngột tăng mạnh không rõ lý do. Hắn đã từng dự định đem chuyện này đi nói cho Khương Hy nhưng cuối cùng hắn lại không hỏi.

Bởi hắn nhớ đến lời của phụ thân từng nói trước đây.

‘Đừng bao giờ tin vào người khác, nhất là tu sĩ’

Hiên Minh mặc dù tin Khương Hy nhưng có một số chuyện, có lẽ hắn cần phải nghĩ lại.

Thực lực của hắn tăng mạnh cũng đồng nghĩa với ngũ quan của hắn ngày càng nhạy bén hơn, nhất là thính giác. Bây giờ dù cách nhau xa hơn mười mét nhưng Hiên Minh có thể nghe ra được tiếng loạt xoạt giấy giữa từ tấm đệm ở trên giường.

Chỉ dựa vào mỗi âm thanh thế này, hắn liền khó có thể đoán ra được chuyện gì đang xảy ra. Hắn không dám xông thẳng vào kia bởi nếu thật không có chuyện gì cả thì hắn xông vào lại có chút xấu hổ.

Mặc khác, Khương Hy đã bảo muốn ở một mình... Thế là hắn quyết định canh ở ngoài, tránh để Điền đại phu cùng Lân trở về mà làm phiền.

...

...

Thời gian trôi qua, Điền đại phu cùng Lân cuối cùng cũng trở về, trên tay có mang theo vài bọc lá thức ăn phát ra một mùi thơm lừng, nhìn sắc mặt hai người bọn họ tựa hồ rất vui vẻ. Nhất là Lân, hắn cao hứng đến độ cười đến không thể khép miệng lại được.

Hiên Minh dù đang ở sau hậu viện nhưng hắn đã nghe thấy thanh âm của Lân từ lúc hai người đến ngay ngã tư rồi. Thế là hắn ngay lập tức chạy ra ngoài đón, cốt yếu chính là ngăn không cho hai người họ vào trong

Thấy vậy, Điền đại phu liền nhú mày lại mà nói:

“Đại họa tử, ngươi làm gì đấy?”

Điền đại phu gọi Hiên Minh là đại họa tử đơn giản là vì lão Hoàng gọi hắn như thế. Chưa kể Hiên Minh ở Điền y quán cũng cần một cái tên, vừa vặn theo ‘truyền thống’, đã có đại nhân tử, tiểu hắc tử thì thêm một đại họa tử cũng không có ai nghi ngờ gì.

Nghe vậy, Hiên Minh liền đáp:

“Điền đại phu, hiện tại ngài không tiện vào trong đâu”

Lão không vui nói ra:

“Tại sao chứ?”

Hiên Minh nghe vậy liền có chút ấp úng mà đáp:

“Thì là...”

“Lão bá, người về rồi đấy à?”

Thanh âm từ trong nhà đột nhiên phát ra, Hiên Minh bất giác mà giật mình quay lại xem. Thấy Khương Hy xuất hiện, Điền đại phu tự nhiên vui mừng mà nói:

“Ha ha ha, đại nhân tử, đề ta nói cho mà nghe”

Khương Hy nhìn lão cười đáp:

“Lão bá hôm nay lại gặp được chuyện gì vui rồi sao?”

Điền đại phu càng cười vui vẻ hơn mà đáp:

“Đúng, đúng, là chuyện vui. Đề ta nói người nghe, hôm nay ta cùng tiểu hắc tử đến Nam Thành để tham gia tửu chiến, người đoán xem ai là người chiến thắng nào?”

Nghe vậy, Khương Hy cười nói ra:

“Nhìn sắc mặt của người thì hẳn là thắng rồi đúng chứ?”

Điền đại phu gật đầu nói:

“Không sai, đúng là ta thắng, hơn nữa còn là toàn thắng”

Khương Hy vui vẻ nói ra:

“Vậy thì không thể không chúc mừng lão bá rồi”

Điền đại phu cười càng vui vẻ, kéo hẳn vào nhà mà kể chi tiết sự việc hơn. Hiên Minh cả người cứng đờ không di chuyển, sắc mặt khó tin mà nhìn theo bóng lưng Khương Hy. Hắn không ngờ rằng Khương Hy nhanh như vậy mà đã ra khỏi phòng rồi.

Lân ở cạnh đó tự nhiên không biết chuyện, hẳn nhìn Hiên Minh mà nói:

“Đại họa tử này, người vừa rồi chặn Điền đại phu lại làm gì vậy?”

Nghe vậy, ánh mắt Hiên Minh liền chuyển sang vẻ bất thiện mà nhìn Lân rồi nói:

“Người nói lại xem”

Lân cười lớn vỗ vỗ vai Hiên Minh mà nói:

“Ha ha ha, đại họa tử người...”

“Rầm”

Hai chân Lân trong chốc lát liền rời khỏi mặt đất mà văng ra đằng xa, một tia máu từ mũi hắn thuận thế mà tạo thành một cầu vòng nhỏ trông có chút hơi hãi. Sau đó lưng hắn liền đập xuống đất mà kêu lên một tiếng đau đớn.

Hiên Minh hừ lạnh một cái mà nói:

“Nói năng cho cẩn thận”

Tiếp đó hắn quay lưng mà đi vào nhà, để lại Lân còn đang hoang mang trên mặt đất. Lân chật vật mà ngồi dậy, hai tay bịt lấy mũi mình, ngăn không cho máu chảy ra, hắn oán hận mà nói một câu:

“Mẹ nó, ta chỉ nói đùa thôi mà”

Hắn vốn dĩ thấy tình huống của Hiên Minh có chút thất thố, tựa hồ muốn đùa một chút, nào ngờ lại ăn đắng đến thế này. Kỳ thực, không cần Lân ăn nói lung tung, Hiên Minh cũng sẽ tìm cách mà đánh hắn một phen.

Trước đây, Hiên Minh từng có một cuộc nói chuyện riêng với Điền đại phu, lúc đó lão đã nổi một trận lôi đình mà ra tay đánh hắn. Nhưng lão lại rất khôn, biết rằng sức mình không thể đánh đau hắn được, thế là liền kêu Lân lại mà phụ một tay.

Hiên Minh khi đó đang ở thế nhờ người, hắn tự nhiên không thể nào phản kháng lại rồi. Mặt khác, hắn cũng không muốn để Khương Hy phải nhọc công,

thế là liền cắn răng mà chịu đựng.

Ngất nổi, Lân càng đánh lại càng hăng, ra đòn ngày càng một đau thêm. Đến Điền đại phu cũng phải giật mình không thôi nhưng lão cũng không có ý định để cho... Hiên Minh nhẹ đòn, Lân liền được thế mà ra sức đánh mạnh hơn nữa.

Kết quả, vết bầm tím trên người Hiên Minh ngày ấy chính là vì Lân mà ra. Hiên Minh tha cho hắn mới là lạ.

...

Ăn tối xong, Điền đại phu lại tiếp tục kéo Khương Hy vào phòng mà trò chuyện rất lâu. Cái tính nói nhiều của lão đúng là khó bỏ được, lão càng nói càng phấn khích, kể từ chuyện linh tửu của lão được khen nhiều như thế nào, cho đến chuyện kẻ khác phải nịnh nọt lão ra sao.

Tất tần tật những câu chuyện nhỏ xung quanh cuộc tửu chiến kia đều được lão kể lại rất sinh động, rất chân thực, đến mức Khương Hy có thể tưởng tượng ra được hẳn đang ở đó mà quan chiến vậy.

Phải mãi cho đến tận nửa đêm lão mới chịu ngưng lại đi ngủ, Khương Hy mới có thể thoát thân được. Nhưng trong lòng hắn thật sự không có ý kiến gì với lão cả, lão vui là được rồi. Mà quả thực là hôm nay lão thực sự rất vui, vui đến mức quên cả việc ngâm khúc nhạc cổ kia.

Lúc trở về phòng, hắn liền bắt gặp Hiên Minh đang ngồi trên ghế trầm tư mà giật mình, hắn nói:

“Ngươi còn thức?”

Hiên Minh ngẩng mặt lên, sắc mặt có chút nào nề đáp:

“Điền đại phu nói nhiều quá”

Khương Hy liền cười cười không đáp.

Điền đại phu nói nhiều là chuyện bình thường, nhưng lấy thính lực của Hiên Minh thì không khác gì đang nghe lão nói bên tai vậy, kinh khủng vô cùng.

Dĩ nhiên, chuyện này là bí mật riêng của hắn. Khương Hy đương nhiên không biết, hắn chỉ cho rằng tu sĩ có thính lực tốt hơn phàm nhân, nghe tự nhiên rõ hơn chút mà thôi.

Đột nhiên, Hiên Minh nhìn hắn một hồi, rồi lại mở miệng nói:

“Ngươi không sao chứ?”

Khương Hy nghĩ nghĩ một chút rồi đáp:

“Không nhiều”

Nghe vậy, Hiên Minh tựa hồ muốn nói thêm gì đấy nhưng cuối cùng miệng cũng không mở ra. Khương Hy liền xem đây là chấm dứt cho cuộc đối thoại ngắn ngủi này của hai người.

Rất nhanh sau đó, ánh đèn trong phòng cũng tắt ngủm đi.

Không gian liền chìm vào trong tĩnh lặng.

Không bao lâu sau, cửa phòng đột nhiên mở ra, theo đó Khương Hy cũng đi ra ngoài mà hướng đến phòng tắm. Đây cũng không phải là chuyện lạ gì bởi hắn bình thường chính là tắm vào giờ này. Với những người hiểu chuyện như Hiên Minh thì hắn tự nhiên biết giờ này chính là lúc Khương Hy tu luyện.

Sau khi chuẩn bị nước tắm, Khương Hy liền cởi bộ y phục trên người mình xuống... rồi thay bằng một bộ khác. Một bộ y phục đen tuyền như muốn hòa vào màn đêm.

Hôm nay, Khương Hy đến phòng tắm không phải là để tu luyện, hắn đến đây vốn là để tung hỏa mù mà thôi. Hắn có chuyện cần phải rời đi mà không muốn để người nào khác biết cả.

Sau khi thay xong, hắn liền lấy một miếng vải đen mà bịt mặt lại, rồi lại dùng một miếng vải mỏng khác cũng màu đen mà che đi đôi mắt của hắn.

Không biết vì lý do gì, hôm nay Khương Hy lại ăn mặc mờ ám đến bất thường mà quan trọng nhất là hắn phải che giấu từ đầu đến chân, đến đôi mắt cũng không được để lộ ra.

Bình thường, đôi mắt của hắn quá dễ nhận biết, toàn Nguyệt Hải Thành e rằng không có mấy người có được đôi mắt to như hắn cả.

Tuy vậy, dù là che nhưng miếng vải đó cũng phải vừa đủ ở một mức nào đó cho hắn nhìn nữa, nếu không lại tự biến mình thành một kẻ mù thì thật không xong.

Chuẩn bị xong xuôi, hắn liền cẩn thận mà rời đi thông qua đường cửa sổ, nhẹ nhàng mà hòa mình vào màn đêm.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Đi đêm có ngày gặp ma (2)

Đêm tối buồn xuống, ánh trăng sáng tỏ mà rọi chiếu nhân gian, con gió đầu thu mát rượi thoảng qua nơi không trung. Trên các con đường lớn dần dần xuất hiện những bóng người tay cầm đèn lồng mà canh phòng.

Bình thường hoạt động như thế này diễn ra gần như thường ngày nhưng khoảng thời gian gần đây thì số lượng người canh phòng đột ngột tăng mạnh. Khắp các nẻo đường trong Nguyệt Hải Thành từ lớn cho đến nhỏ đều có người đi lại mỗi khi đêm đến.

Nguyên nhân chủ yếu đều là vì Nguyệt Hải Thành chủ bế từ quan.

Mặc dù trong thành hiện tại còn có hộ thành đại trận và tứ đại thế gia nhưng gần đây khó mà có thể trấn áp được cường địch xung quanh. Nội thành cường giả tuy nhiều nhưng có được lực chấn nhiếp như Mặc Hiên thì một ai.

Nói dễ hiểu hơn thì hiện nay, phòng ngự của Nguyệt Hải Thành phi thường vững chãi nhưng đây cũng là lúc Nguyệt Hải Thành... suy yếu nhất, ngoại địch xâm lăng vẫn là chuyện có thể xảy ra.

Chuyện như thế này còn phải kéo dài đến tận một tuần nữa thì cường giả từ Hoàng Thành mới có thể đến và tọa trấn thay được.

Kể ra cũng rất lạ, cách đây vài tháng, Hoàng Thành đã phát ra Nguyệt quang minh chiếu thì đáng lẽ cũng nên phái người đi rồi mới phải.

Đằng này sự việc lại kéo dài đến tận bây giờ thì... Hoàng Thành bên kia chắc chắn có quý.

Dù vậy, nghị luận như thế này cũng chỉ xuất hiện ở tầng cấp tu sĩ cao giai tại Nguyệt Hải Thành mà thôi. Còn những người còn lại thì không hay biết gì, thậm chí nếu có biết thì cũng làm như tai không nghe mắt không thấy. Hoàng Thành không phải là chủ đề có thể bàn luận lung tung, nếu lỡ miệng thôi cũng đủ gây nên đại họa.

Khương Hy cũng từng nghĩ đến chuyện này rồi, nhưng chuyện của Đại Nguyệt Hoàng Triều hẳn thật sự không rõ là bao. Bởi đời trước hẳn không phải là con dân Đại Nguyệt.

Phù Linh chân nhân đời trước là người của Đại Tinh Hoàng Triều, chuyện của Hoàng Thành Đại Tinh hẳn rõ ràng hơn. Chưa kể vị trí của Cửu Tiêu Tông cũng nằm ngay trong lòng Đại Tinh mà không phải Đại Nguyệt.

Nhưng không nằm cũng không có nghĩa là hẳn không biết. Sau khi cố gắng lục lọi những ký ức còn sót lại thì hẳn mới tìm ra được câu trả lời mà hẳn cho rằng là hợp lý với trường hợp này.

Năm nay, tiểu công chúa của Đại Nguyệt Hoàng Triều vừa tròn mười lăm tuổi. Đối với Hoàng Triều, đây tự nhiên là đại sự.

Vị tiểu công chúa này Khương Hy chưa từng gặp qua, thậm chí đến tên hẳn cũng không để ý là mấy nhưng có một thứ ở nàng mà hẳn vẫn còn nhớ đến tận bây giờ. Hay nói đúng hơn là may mắn chưa bị quên mất.

Đó là nàng sở hữu thể chất đặc thù. Tương tự như Hiên Minh, thể chất của nàng đặc biệt biến thái bởi nó có lợi thế về địa lợi. Thể chất của nàng gọi là Minh Nguyệt chi thể.

Minh Nguyệt chi thể là một loại thể chất đặc thù chỉ có thể sử dụng âm khí từ mặt trăng để tu luyện, mà còn phải là trăng tròn. Tuy thời gian tu luyện rất ít nhưng hiệu quả từ âm khí thì không ai có thể bàn cãi được gì cả.

Mặt khác, Minh Nguyệt chi thể tại Đại Nguyệt Hoàng Triều được tụng xưng là thánh thể, theo đó, địa vị của vị tiểu công chúa kia đương nhiên không dưới Thái tử đương triều rồi.

Vừa vậy, trong thời gian Mặc Hiên phát tin về Hoàng Thành cũng là lúc trong cung đang chuẩn bị yến tiệc chào đón tuổi trăng tròn cho nàng. Cường giả đến viện trợ cũng vì thế mà có chút chậm trễ.

Mặc Hiên tuy rằng là đại quan nhưng địa vị của hẳn không so được với tiểu công chúa.

Chuyện này Khương Hy cũng không có ý kiến gì cả, mặc dù đều là người tu hành nhưng Hoàng Triều và Tông môn khác biệt nhau xa lắm, không thể nói

ai như thế nào được.

...

...

Lại nói về Khương Hy, sau khi rời khỏi Điện y quán, hắn ngay lập tức hướng Nam Thành mà đi. Đương nhiên, hắn di chuyển rất cẩn thận, gần như không gây ra bất kỳ tiếng động nào cả. Mặt khác, hắn cũng thôi động Liễm Tức thuật cùng Đạp Vân Bộ đến mức tận cùng.

Những người đi canh phòng kia hầu như đều là phạm nhân, tự nhiên sẽ không để ý nhưng nhiều người như vậy thì hắn cũng khó mà thoát khỏi ánh mắt vô tình nào đó được.

Rất nhanh, hắn cuối cùng cũng đáp lên được một mái nhà cao tầng ở Nam Thành mà ngồi xuống tĩnh tọa. Quãng đường từ Bắc Thành đến Nam Thành tuy rằng rất xa nhưng lại khá dễ đi.

Hầu như quãng đường đi của Khương Hy chính là xuống dốc, ngoại trừ việc dễ bị phát hiện ra thì hắn không thấy có vấn đề gì quá lớn cả.

May mắn, mùa thu cuối cùng cũng đến, thủy linh khí như thể được thoát khỏi gông cùm mà tiến vào cơ thể, vì hắn mà hồi phục. Quá trình này được Khương Hy vận toàn linh thức lên mà cẩn thận hấp thụ linh khí.

Hắn làm rất khéo, đến độ linh khí trong không trung gần như không có biến động gì lớn là bao. Như vậy cũng có thể thấy được độ khống chế của hắn đối với linh lực kinh khủng đến bậc nào rồi.

Không bao lâu sau đó, hắn cuối cùng cũng khôi phục lại được toàn bộ thực lực của mình. Hắn nhìn qua cơ thể của mình một chút mà âm thầm gật đầu hài lòng. Tiếp đó hắn liền đứng dậy mà hướng về một khu phố vắng nơi Nam Thành.

Nơi đó mới là đích đến hôm nay của hắn. Ngặt nỗi đường bây giờ cũng không dễ đi như trước nữa.

Nam Thành là khu vực trọng điểm kinh doanh của Nguyệt Hải Thành, tự nhiên canh phòng nơi đó cũng cực kỳ nghiêm mật, Bắc Thành không thể so với đó được. Chưa kể từ giờ phút này, trong đội ngũ canh phòng cũng bắt đầu xuất hiện tu sĩ rồi.

Mặc dù hầu như chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ nhưng Khương Hy cũng không lơ là mất cảnh giác. Trên đời này người ta không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Mà lần này chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục như chơi.

Thế rồi, hắn hít vào một hơi, ánh mắt lập tức chuyển thành an tĩnh như mặt hồ, điểm nhẹ chân mà phi thân về phía trước. Ngay lúc hắn chuẩn bị rơi xuống một mái nhà gần đó thì một cơn gió nhẹ thoảng qua, mang theo lá cây xào xạc.

Khương Hy ngay tức khắc liền đáp nhẹ lên. Thân hình hắn trong phút chốc lại phi lên không trung. Nếu cảnh này bị người khác nhìn thấy thì kẻ đó tuyệt đối sẽ chấn kinh không ngớt.

Bởi chỉ nhìn thoáng qua thôi, gần như sẽ khó có ai nhìn ra được hắn đang dùng thân pháp cả, ngược lại tựa như đang bay qua các dãy nhà vậy.

Đây cũng chính là kết quả của việc tu luyện Đạp Vân Bộ đến tiểu thành của Khương Hy. Tầng đầu tiên của Đạp Vân Bộ hắn đã hoàn toàn luyện đến thành công rồi. Bây giờ chỉ cần hắn đột phá đến Luyện Khí tầng bốn, tầng hai Đạp Vân Bộ liền có thể tu luyện được rồi.

Thôi động Đạp Vân Bộ đến mức tận cùng, tận lực mà né tránh đi ánh mắt của những người dưới kia, dần dần Khương Hy cũng có chút cảm giác ăn không tiêu. Bởi dù thân thể của hắn có sức bền tốt đến đâu đi chăng nữa thì linh lực cũng có hạn.

Đạp Vân Bộ là loại thân pháp mà theo Khương Hy phỏng đoán là hao tổn linh lực nhất. Đạp Vân Bộ tu luyện càng cao, độ khó lại càng lớn. Đây cũng được xem là một lý do nữa mà bản thân môn thân pháp... bị ‘hắt hủi’ đến đáng thương.

Nhưng may mắn là không đợi đến lúc bị hao hết linh lực, Khương Hy cuối cùng cũng đã đến được nơi hắn muốn.

Đó là một cửa tiệm đồ cổ vô cùng cổ kính, bên ngoài được trang trí bởi những tấm vải màu đen tuyền mang một dáng vẻ huyền bí mà thu hút khách qua đường. Dẫu vậy, khối kiến trúc này đặt tại Nam Thành lại tương đối bị lép vế, nói trắng ra thì không quá nổi bật tại nơi đây.

Khương Hy liền nhìn quanh một hồi, xác nhận không có ai rồi trực tiếp như vậy mà đi vào... cửa chính.

Chủ của cửa tiệm này cũng được xem như là kỳ nhân, ở cái giờ này rồi mà e rằng đây là nơi duy nhất vẫn còn sáng đèn, mặc dù không còn khách nhân nào cả. À không, bây giờ thì đã có rồi.

Ngay lúc Khương Hy bước vào, một giọng nói vô cùng lịch sự bỗng vang lên:

“Hoan nghênh quý khách đến với Dạ cổ điểm”

Chủ nhân của thanh âm là một tiểu cô nương phi thường nhỏ tuổi, e rằng cũng chỉ tầm tiểu Linh nhà lão Hoàng là cùng.

Đáng ngạc nhiên là tiểu cô nương này dường như không có vấn đề gì với phục trang của Khương Hy cả, nàng ngẩng đầu nhìn hắn mà nói:

“Không biết quý khách đến mua đồ hay là bán đồ?”

Khương Hy nhìn qua nàng một chút rồi khẽ vươn tay ra mà xoa đầu nàng, hần nói:

“Ta đến bán đồ”

Nghe vậy, ánh mắt của tiểu cô nương liền lay động tỏa sáng như linh anh, sắc mặt tựa hồ có chút hiếu động mà cúi đầu hành lễ, nàng nhanh nhẹn đáp lại:

“Vâng, phiền quý khách chờ đợi một lát, tiểu nữ sẽ đi gọi chủ phòng quý ngay”.

Nói xong, nàng liền xoay người mà chạy lon ton về phía sau. Khương Hy lướt mắt sang nhìn nàng một chút mà khóe miệng khẽ cong lên. Sau đó hần liền nhìn qua những đồ cổ này một lượt.

Tiệm đồ cổ này dù trông có chút cũ nhưng kỳ thực là một điểm đến có tiếng của Nam Thành. Đồ tại nơi này không có cái nào là có niên đại dưới mười năm cả, thậm chí có cái có niên đại đến hơn trăm năm.

Đối với quan lại, phú gia thì nơi đây tuyệt đối là một cái kho sục tầm đồ cổ. Đối với tu sĩ, nơi đây liền không có ý nghĩa gì cả. Nhưng với những người như Khương Hy thì nơi này... phi thường có ý vị.

...

Không bao lâu sau, bỗng tại Khương Hy bất giác có chút run nhẹ lên, hần khẽ đưa mắt mà nhìn về phía cầu thang cũ kỹ ở trong góc kia. Từ trên đấy, một lão nhân già yếu liền đi xuống.

Tốc độ của lão nhân trông đối chậm, chân trước lão vừa bước xuống thì chân sau của lão cũng theo đó mà đáp theo, cánh tay run rẩy mà nắm lấy thành thang. Chỉ nhìn qua thôi cũng đủ khiến cho người khác có chút hấp tấp mà chạy lại đỡ lão xuống rồi.

Nhưng Khương Hy thì không, hần am hiểu nhất chính là chờ đợi thì không lý gì hần lại phải đến giúp cả. Mà lão nhân kia căn bản là không cần phải giúp, lão còn không yếu đến thế.

Quả nhiên, đúng như hần dự tính, lão nhân kia cuối cùng cũng tự mình xuống được cái cầu thang mà thở ra một hơi phi thường nặng nhọc.

Sau đó lão liền đưa cái vật áo lên thăm mò hồi rồi đi tới chỗ Khương Hy mà nói:

"Lão phu nghe nói quý khách đến bán đồ?"

Cũng như tiểu cô nương kia, lão nhân này tựa hồ cũng không để ý đến phục trang của hần là bao.

Nghe vậy, Khương Hy liền gật đầu mà nói ra:

"Đúng vậy, nhà có chút nghèo"

Lão nhân gật gật, tựa chừng hiểu ý hần mà đáp lại:

"Quý khách muốn bao nhiêu?"

Khương Hy lập tức đưa ba ngón tay lên, lão liền gật đầu nói tiếp:

"Vậy phiền quý khách theo lão phu vào trong quây nói chuyện, lão phu cần kiểm định một chút"

Khương Hy không từ chối, hần liền đi theo lão. Trong quây của lão cũng không phải là quây tiếp khách phía trước kia, mà là một căn phòng nhỏ ở đằng sau. Vào trong phòng, lão nhân liền lựa chọn đến gần một cái bàn, lão bất giác mà cúi người thấp xuống một chút, vươn cánh tay khô gầy ra mà mò mẫm ở phía dưới

Đột nhiên, một tiếng "cạch" khẽ kêu lên, góc phòng liền có chút chuyển động. Nơi đó vốn để một giá sách cũ nhưng sau tiếng động kia, giá sách liền di chuyển sang một bên, kéo theo một mảng tường đi cùng nó.

Nguyên lai, phía sau đó là một thông đạo tối om không một bóng đèn. Lão nhân thấy vậy liền quay lại nhìn Khương Hy mà cười nói ra:

"Quý khách, mời"

Khương Hy mỉm cười, đưa tay ra mà làm một dáng mời đáp lại. Lão nhân liền cười cười gật đầu hài lòng rồi đi vào trong thông đạo.

Khương Hy ngay lập tức cũng đi theo lão. Hần vừa đi vào, giá sách cũng bắt đầu di chuyển lại vị trí cũ, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Dạ cổ điểm liền yên tĩnh hẳn đi. Lát sau, một tiếng chân chạy đột nhiên phát ra, tiểu cô nương kia không rõ từ đâu mà xuất hiện, nàng liền trèo lên cái ghế cao sau quầy tiếp khách mà ngồi.

Hai tay chống cằm, ánh mắt mang vẻ thích thú mà nhìn về phía cửa. Chân trước chân sau đứng qua đưa lại theo một nhịp điệu tựa hồ rất vui tai.

...

...

Trong thông đạo kia, từ khi giá sách đóng lại cho đến bây giờ, hầu như không một ánh lửa nào xuất hiện lên cả. Khương Hy lúc này cũng gần như là hòa làm một với bóng tối luôn rồi.

Hắn cứ vậy mà đi theo lão nhân kia, đi rất từ từ. Khương Hy có chút không ngờ rằng đằng sau giá sách là một thông đạo, trong thông đạo lại là một cầu thang dài dẫn xuống dưới.

Hắn không biết cầu thang này sẽ kéo dài tới đâu, chỉ biết sau gần mười lăm phút đi bộ, hắn vẫn không nhìn thấy được điểm đến ở đâu cả.

Chưa kể lão nhân kia đi rất chậm, phi thường chậm. So với tốc độ thường ngày của Khương Hy thì quá chậm rồi, nhưng ngạc nhiên là hắn không hề nói gì cả, chỉ an tĩnh mà đi theo lão thôi.

Nếu thay hắn bằng người khác thì người đó bây giờ chắc đã phát điên lên rồi.

Giữa lúc này, lão nhân kia đột nhiên lên tiếng nói:

“Người sợ bóng tối chứ?”

Lão nhân lúc này có chút khác, lão không gọi Khương Hy là ‘quý khách’ nữa mà thay vào đó là chỉ đích xưng là ‘người’. Mặt khác, giọng của lão bây giờ không còn mang vẻ già yếu nữa mà thay vào đó là chất giọng vững chắc... có hơi chút lạnh lùng.

Nghe vậy, Khương Hy liền đáp lại lão:

“Ta sợ ma”

Lão nhân đột nhiên cười lên một tiếng, thanh âm của lão trong chốc lát liền vang hết cả thông đạo mà văng vẳng vào trong tai hắn. Hắn có chút nhú mày mà khẽ điều chuyển linh lực thủ hộ thính giác lại.

Sau tiếng cười của lão, màn đêm vô tận trước mặt kia dần xuất hiện một tia sáng le lói, nhìn vào đó, Khương Hy liền biết cuối cùng cũng đến rồi.

Tia sáng dần dần trở thành nguồn sáng, nguồn sáng rồi cũng trở thành lối ra. Càng đến gần, ánh mắt Khương Hy đằng sau lớp vải mỏng kia liền có chút nheo lại.

Đến lúc ra khỏi thông đạo liền là một căn phòng sáng trưng rộng rãi. Hắn có chút chói mắt mà nghiêng đầu nhắm lại.

Đột nhiên, một thanh âm xé gió liền vang lên, tốc độ phi thường nhanh mà tiếp cận Khương Hy. Hắn liền nhú mày mà nhanh chóng đưa tay lên tóm lấy rồi nhẹ nhàng xoay người lại mà phóng thứ vừa rồi về phía ngược lại.

Một tiếng ‘keng’ nhỏ kêu lên, hai cây ngân châm rơi xuống mà va chạm với sàn nhà. Lúc này, Khương Hy cũng đã lấy lại được thị giác mà nhìn về phía lão nhân đang quay lưng với mình kia. Hắn mở miệng nói ra:

“Ta được xem là hợp cách chưa?”

Nghe vậy, lão nhân liền cười một tiếng, khẽ gật đầu mà quay lại nhìn hắn, lão đáp:

“Tam quan, người thông hai, vẫn còn một quan ở sau”

Khương Hy nói tiếp:

“Vậy tới đi”.

Lời vừa ra, một tia sát na lạnh lẽo từ sau lưng hắn truyền tới, hắn bất giác mà nhìn sang phía phải.

Ánh đao tới rồi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Huyền Đô đệ nhất thế lực sát thủ

Đao mang chém ra, Khurong Hy ngay lập tức liền cúi đầu, hạ thấp trọng tâm mà tránh né. Đao từ hướng từ đó, người tất nhiên là ở sau, hấn ngay lập tức đưa chân lên mà xuất một cước ra đằng sau.

Kẻ cầm đao kia cũng không phải là tay ngang, xuất đao xong, hấn lập tức liền nhảy ra sau, vừa vận né được một cước kia.

Khurong Hy nhân cơ hội đó mà lấy lại trọng tâm của mình, rồi nhìn về phía kẻ cầm đao kia. Hấn liền có chút giật mình bởi kẻ cầm đao kia quả thực có chút ngoài ý muốn.

Thân hình của hấn mập mạp một cách khó mà tin được. Trên tay hấn cầm đương nhiên là một thanh đại đao sắc bén, nhìn vào kích cỡ mà nói, đây tuyệt đối là một thanh trọng đao.

Hấn xuất hiện Khurong Hy đương nhiên biết, dù sao tu vi của hấn cũng chỉ là Luyện Khí tầng năm mà thôi.

Dĩ nhiên, hấn cũng sẽ không đứng yên cho Khurong Hy quan sát, hấn liền đâm một cước thật mạnh xuống sàn mà lao về phía trước, tốc độ phi thường nhanh, trái ngược hoàn toàn với vẻ bề ngoài. Nhưng cũng vì thế mà hấn bây giờ không khác gì một quả đạn pháo cỡ lớn cả.

Thấy vậy, Khurong Hy liền vận Đạp Vân Bộ mà nhảy lên trên, rồi xoay một vòng trên không mà xuất một chưởng xuống dưới, đánh thẳng về phía lưng hấn.

Một chưởng vừa vỗ xuống, toàn thân hình của hấn liền đập xuống sàn mà thổ huyết rồi văng về phía trước mà càn quét tất cả. Sau lưng hấn, một tia khí tức đỏ hồng lượn lờ như ẩn như hiện trong phút chốc rồi bỗng dưng mà tan biến vào không khí.

Linh lực của Khurong Hy vốn không còn nhiều, tự nhiên không thể sử dụng Lưu Thủy quyền pháp rồi. Nhưng pháp lực của hấn thì còn nhiều lắm, vừa rồi, hấn đã dùng đến pháp lực của mình mà đánh ra một chiêu Hư Vô Sinh Dâm.

Một chiêu này về bản chất thì không khác gì lúc hấn dùng lên trên người Lâm Thanh Đình cả nhưng mục đích thì khác hoàn toàn.

Với Lâm Thanh Đình, hấn muốn chính là sự dày vò.

Còn với kẻ cầm đao kia, hấn muốn chính là... mạng sống.

Quả đúng như vậy, một chưởng kia của Khurong Hy liền xuyên qua tầng linh lực mà đánh nát phổi của kẻ cầm đao. Giờ đây, hấn không khác gì một bị thịt vô dụng cả, không thở, không cử động, không có sự dao động linh lực nào cả. Hấn cứ vậy mà chết đi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Giữa lúc này, một tiếng vỗ tay liền vang lên. Khurong Hy bất giác mà nhìn qua hướng thanh âm phát ra, người vỗ tự nhiên là lão nhân già yếu kia.

Tuy rằng lão đang vỗ tay nhưng ánh mắt của lão lại mang một vẻ lạnh nhạt với nhân thế rất đáng sợ. Lão nhìn sang kẻ đang nằm trên đất kia mà tặc lưỡi một cái, tựa như nhìn phải thứ gì đó rất chán ghét vậy.

Lão nhìn qua Khurong Hy một chút rồi gật đầu nói:

“Không tồi, tam quan ngươi qua cả ba”

Khurong Hy gật đầu, hấn nhìn qua kẻ đang nằm dưới đất kia một chút rồi nói ra:

“Hấn thì sao đây?”

Ánh mắt lão nhân hơi mở, tựa hồ có chút bất ngờ, lão trầm mặc một chút rồi nói:

“Chết rồi thì bỏ... Mặt khác, đã gia nhập chúng ta thì kết cục cuối cùng cũng là chết mà thôi”

Nghe vậy, Khurong Hy cũng không ngoài ý muốn, hấn đã biết được câu trả lời là như thế nào rồi, hấn cảm khái mà nói:

“Quả nhiên là Dạ Ma”

Ánh mắt của lão nhân lúc này bất giác mang một chút hòa hoãn, nhìn hấn mà cười nói:

“Tiểu tử, nói ta nghe sao ngươi biết đến Dạ Ma”

Khurong Hy trầm mặc một đoạn rồi đáp lại lời lão:

“Ngày hôm đó đánh cò người thua”

Lão nhân có chút khó hiểu mà đưa tay lên gỡ gỡ đầu, lão không hiểu ý hần nói là gì cả. Đánh cò thì đúng là lão có đánh nhưng có vấn đề gì với chuyện đó sao?

Thế là lão liền trầm mặc một đoạn thời gian rồi không có ý hỏi gì thêm về vấn đề đó nữa, đã biết đến hai chữ ‘Dạ Ma’ thì hần tất không phải người thường. Lão nhìn hần nói ra:

“Xém chút quên, chào mừng người đến với Dạ Ma”

Khương Hy gật gù đầu, ngụ ý đa tạ. Sau đó lão liền hỏi hần thêm một số câu nữa, tựa hồ cũng không quan trọng là bao nhưng Khương Hy là ai chứ, hần thừa biết lão nhân này đang cố tình lấy thêm thông tin từ hần ở một cách khéo léo hơn mà thôi.

Lúc này, đột nhiên lão nhân có hơi nhíu mày mà nhìn về cái xác đang nằm trên sàn kia, lát sau ánh mắt lão liền hóa thành chán kinh mà nhìn Khương Hy, rồi lại nhìn về cái xác kia. Nhìn qua nhìn lại không biết bao nhiêu lần.

Chuyện gì mà lão lại chán kinh đến vậy?

Đó là bởi cái xác kia đang... bốc cháy. Từ nãy đến giờ trong căn phòng này chỉ có duy nhất ba người là bọn họ mà thôi, một người thì đã chết, hai người thì nói chuyện. Vậy nên không thể nào có chuyện có người phóng hỏa thiêu xác được. Nếu có thì chắc chắn sẽ bị cả hai phát hiện

Chưa kể cái xác kia cũng không phải là bị thiêu từ ngoài, mà là bị thiêu từ thể nội. Lão nhân kia ánh mắt rất độc, lão đương nhiên nhìn ra chân tướng sự việc là như thế nào.

Hết thấy đều là vì một chương kì dị kia. Đúng vậy, một chương kia của Khương Hy ngoại trừ xung lực đủ để phá nát lá phổi của kẻ cầm đao kia ra thì về bản chất nó vẫn mang ảnh hưởng cực nặng của Sắc Dục thiên.

Đó là khơi dậy ham muốn sắc dục ở con người, đến một mức có thể sinh ra được tà hỏa thì bị thiêu chết cũng là chuyện bình thường.

Lão nhân đương nhiên không biết đó là do đặc tính công pháp của hần, lão chỉ nghĩ rằng hần đã giờ ra một loại thủ đoạn có thể qua mắt được lão mà thôi. Vậy nên lão liền đánh giá hần cao hơn một chút

Không bao lâu sau, cái xác cũng đã bị thiêu rụi, thân hình mập mạp kia giờ đây chỉ còn lại một nắm tro tàn. Lão nhân xem xong cũng không muốn tồn thời gian nán lại nữa, lão liền đưa hần rời đi.

...

...

Tại Huyện Đô Đại Lục, Dạ Ma không phải là cụm từ phổ biến, ít nhất là với phạm nhân. Còn với tu sĩ, nhắc đến Dạ Ma hai chữ này thì không khác gì lời mình đang đánh bên tai cả. Mỗi lần nghe đến Dạ Ma, tay chân bọn họ liền bủn rủn hết cả lên.

Bởi Dạ Ma chính là thể lực sát thủ duy nhất còn tồn tại trên Đại Lục này. Không nghe đến Dạ Ma thì thôi, Dạ Ma đã ra tất sẽ có người phải chết.

Dạ Ma giết người vô số, không phân biệt chính đạo hay ma đạo. Chỉ cần cái giá bỏ ra đủ lớn thì bất kể là ai Dạ Ma cũng dám giết, kể cả Nguyên Anh lão tổ.

Nguyên Anh lão tổ tại tu chân giới địa vị siêu nhiên, nhưng bọn họ gần như không xuất hiện trước mặt thế nhân. Nếu không phải trong cổ tịch có ghi chép lại thì có khi những vị lão tổ này đã bị người đời quên lãng đi rồi.

Bởi vì Nguyên Anh lão tổ bí ẩn như vậy, phạm nhân mới sợ hãi mà tôn sùng họ lên như thần như thánh nhưng mấy ai biết được, trong ngàn năm qua, số lượng Nguyên Anh lão tổ vẫn lạc trong tay Dạ Ma... nhiều vô kể.

Chỉ là những thông tin dạng này thế nhân không người nào biết được mà thôi, bởi như vậy thật quá bất lợi cho tu chân giới. Tu chân giới vốn dĩ được gọi là tu chân giới bởi vì có người tu chân.

Người ở đây xuất phát đương nhiên là từ phạm nhân. Tu tiên cầu trường sinh, đó là lý niệm mà các vị lão tổ kia tin tưởng cũng như muốn gieo vào đầu chúng sinh.

Chỉ có như vậy, dân chúng mới có hứng thú, mới có khát vọng mà tu tiên được. Tu chân giới từ đó mới có thể được tiếp máu mà tiếp tục trường tồn.

Ngược lại, nếu thông tin Nguyên Anh lão tổ chết trong tay Dạ Ma mà truyền ra ngoại giới thì thật không xong. Dân chúng tuyệt đối sẽ từ bỏ ý định tu chân ngay, không những thế niềm tin của họ dành cho tu sĩ cũng sẽ bị lung lay. Từ đó tu chân giới liền xong.

Cũng bởi vì vậy mà những năm gần đây, Chính đạo tu sĩ đã cộng đồng bắt tay lại mà truy quét Dạ Ma nhưng cuối cùng cũng phải bó tay bởi bọn chúng lẫn trốn quá sâu.

Theo thời gian, Dạ Ma cũng đã ẩn thế đi, Chính đạo liền quyết định không truy quét nữa. Cái tên Dạ Ma từ đó đến nay cũng dần dần mà ít người nhắc

đến.

Chuyện này nói ra ai tin thì cứ việc nhưng Khương Hy thì mặc nhiên ngó lơ.

Chính đạo vậy quét Dạ Ma?

Nực cười, Dạ Ma đến bây giờ vẫn còn tồn tại đó là vì Chính đạo quét không nổi, mà thậm chí bọn họ còn không muốn quét. Thông tin truyền ngoại giới như vậy chẳng qua là hành động khua chiêng gõ mõ nhằm ổn định tu chân giới mà thôi.

Huyền Đô Đại Lục có Thập đại chính phái, tứ đại thế gia, Tam đại Hoàng Triều cùng hàng trăm, hàng ngàn môn phái lớn nhỏ, chưa kể còn phải tính đến các thế lực của Ma đạo nữa.

Thế lực quá nhiều, đạo lý tự nhiên khác nhau, giữa những người này không xảy ra mâu thuẫn mới là lạ nhưng vì đại cục, bọn họ dĩ nhiên không thể trắng trợn mà xé mặt nhau ra được.

Từ đó, Dạ Ma liền là câu trả lời tốt nhất.

Với người khác, Dạ Ma là mối họa. Với các đại thế lực kia, Dạ Ma chính là thế lực bình ổn cách cục tu chân giới, là lợi khí mà bọn họ cần mỗi khi có biến số.

Lấy địa vị của Khương Hy đòi trước, hẳn đương nhiên biết cách làm thế nào để có thể tìm được Dạ Ma. Dù sao đòi trước hẳn cũng đã từng thuê Dạ Ma vài lần nên cũng không quá khó khăn. Và cuối cùng hẳn cũng đã tìm ra được một phân đà tại Nguyệt Hải Thành.

Tại sao lại gọi là phân đà?

Vì lúc này trước mặt Khương Hy có rất nhiều người, lão nhân kia sau đưa hẳn rời khỏi căn phòng kia xong thì lại mang hẳn đến một căn phòng khác rộng hơn và đông người hơn. Theo hẳn ước tính thì số lượng những người này không quá hai mươi nhưng cũng không vì thế mà hẳn thả lỏng.

Bởi tất cả những người ở đây đều là sát thủ, tu vi không kẻ nào dưới Luyện Khí tầng bốn cả. Bọn họ đều là những người đã kinh qua không ít trận chiến, tay nhuốm qua không biết bao nhiêu máu người rồi.

Lúc hẳn bước vào, toàn bộ căn phòng kia ngay lập tức liền đổ dồn ánh mắt vào hẳn, có kẻ lạnh lùng vô tình, có kẻ hiếu kỳ ngạc nhiên, có kẻ cười khúc khích mà xem chuyện vui.

Nhưng hẳn cũng không thấy được mặt họ, tất cả những biểu hiện kia đều là từ quan sát và trực giác của hẳn mà ra. Bởi vì mỗi người bọn họ đều mang một cái mặt nạ giống hệt nhau.

Mặt nạ đương nhiên là dùng để che giấu danh tính, mặt khác là để phân rõ cấp bậc sát thủ tại nơi đây. Dạ Ma phân sát thủ ra thành bốn loại cấp bậc dựa trên các cảnh giới tu chân.

Đầu tiên là thiết diện sát thủ ứng với Luyện Khí cảnh, sau là ngân diện sát thủ ứng với Trúc Cơ cảnh, tiếp đó là kim diện sát thủ ứng với Kim Đan cảnh. Và cuối cùng chính là ngọc diện sát thủ ứng với Nguyên Anh cảnh.

Trong đó, kim diện sát thủ cùng ngọc diện sát thủ là cao tầng chân chính của Dạ Ma, chỉ những người nào nguyện trung thành tuyệt đối với Dạ Ma thì mới có được đặc quyền mang những cái mặt nạ đó lên mà thôi.

Nhưng hai loại đó hẳn tạm thời không tính đến bởi hầu như hiện tại những người tại căn phòng này mang chính là thiết diện.

...

...

Mười phút trôi qua, hai bên dường như chỉ có nhìn nhau không nói một lời, không khí yên tĩnh đến đáng sợ, thậm chí Khương Hy còn có thể nghe được hơi thở của từng người nữa.

Giữa lúc này, một người trong số đó bỗng nhiên lên tiếng, dựa vào giọng thì hẳn là nam nhân, người đó nói:

“Đạo từ đâu rồi?”

Nghe vậy, Khương Hy khẽ nhìn qua nam nhân đang ngồi trên một cái bàn gần đó mà khẽ ngạc nhiên. Bởi người kia ăn mặc không khác hẳn là bao, toàn thân hắc y, mặt đeo thiết diện nhưng phía sau đó, hẳn có thể thấy được một dải vải kéo từ trước ra sau được cột một cách kỹ lưỡng, tựa như là đang che đi hai mắt vậy.

Hắn mở miệng ra đáp:

“Ngươi nói là tên mập kia?”

Người kia gật đầu, hẳn cũng gật đầu.

Cái trước là ‘đúng vậy’, cái sau là ‘chết rồi’.

Người kia liền hừ lạnh một tiếng, nắm lấy trường thương bên cạnh, linh lực bạo phát mà lao về phía hắn.

Tốc độ của người kia rất nhanh, không đến hai thở, mũi thương đã cách đầu Khương Hy vài phân rồi.

Đối mặt với tình huống này, Khương Hy vẫn giữ một nét mặt bình tĩnh mà đối diện. Hắn nhanh chóng xoay người mà lách qua bên phải người kia, thuận lợi tránh được một thương, hắn liền tập trung linh lực vào khuỷu tay mà ra một đòn thúc ngược vào gáy của người kia.

Một tiếng ‘rắc’ nhẹ của xương liền phát ra, người kia hét thảm một tiếng mà văng về phía lão nhân kia. Lão nhân thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra tát vào mặt nam nhân kia một cái. Toàn thân hắn liền xoay vài vòng trên không trung rồi rơi xuống đất.

Khí tuyệt bỏ mình.

Không khí trong căn phòng đột nhiên liền trầm xuống, những người còn lại bất giác mà lui về sau một bước, cảnh giác tột cùng mà nhìn hắn.

Tổng thể quá trình vừa rồi chỉ diễn ra không đến năm hơi thở, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà một mạng người đã mất rồi. Dù cho người cuối cùng ra tay là lão nhân kia nhưng bọn họ đều là sát thủ, am hiểu nhất chính là nhất kích đoạt mạng thì sao lại không thể nhìn ra được cú thúc ngược kia mới là đòn chí mạng chứ.

Thế là bọn họ liền cảnh giác mà nhìn Khương Hy.

Tại Dạ Ma, chết người là chuyện bình thường nhưng người vừa chết kia... thực lực không tồi, trong số những người trong phòng này thì trừ lão nhân kia ra, hắn không phải đệ nhị thì cũng là đệ tam.

Một người với thực lực như thế mà chỉ trong một chiêu đã vong mạng thì người giết hắn phải kinh khủng đến mức nào cơ chứ?

Ngay lúc căng thẳng này, một giọng nói thanh lãnh đột nhiên vang lên từ phía trần:

“Chào hỏi như vậy là đủ rồi”

Nghe vậy, Khương Hy liền khẽ đưa mắt mà nhìn lên đó, thần sắc ngưng trọng lại nhìn người đang đứng ngược trên trần kia. Bởi hắn không phát hiện ra được có người khác đang ở đây.

Dường như bắt được ánh mắt hắn, người kia liền khẽ cười một tiếng mà nói:

“Tiểu tử, không tồi, động tác lạnh lẽo dứt khoát... Nhưng người như ngươi với ta mà nói thì không có chút thú vị nào cả”

Nói xong, người kia liền điểm nhẹ chân mà rơi xuống, nhẹ nhàng xoay một vòng rồi tiếp đất. Nhìn thấy người kia, trong lòng Khương Hy liền giật mình bởi hắn rất nhỏ con, so với tiểu cô nương trước đó ở bên trên thì không khác nhau là bao.

Cũng vì thế mà Khương Hy lại càng cảnh giác, bởi kẻ trước mặt này chắc chắn là một lão quái vật sống lâu năm. Ngoài ra còn có một điểm hắn cảm thấy phi thường kỳ quái, đó là người này không mang một chiếc nạ nào cả.

Tuy vậy, Khương Hy hầu như không cách nào có thể nhìn thấy được dung mạo của hắn, mỗi lần Khương Hy sắp nhìn ra là cứ như có một tầng sương mù xuất hiện mà che phủ đi vậy.

Chỉ riêng điểm này thôi thì Khương Hy hoàn toàn có thể xác định rằng người này tuyệt đối có linh thức vượt xa hắn, tu vi khả năng cao không đơn giản chỉ là Trúc Cơ cảnh.

Lão nhân thấy người kia thì ngay lập tức cung kính quỳ xuống hành lễ nói:

“Tham kiến Đà chủ”

Những người khác nghe xong cũng hành lễ theo mà nói:

“Tham kiến Đà chủ”

Nguyên lai, vị này là Đà chủ của Dạ Ma phân đà tại Nguyệt Hải Thành. Đà chủ nghe vậy liền gật gù đầu, hắn bất giác nhìn qua Khương Hy một chút. Khương Hy dường như hiểu ý hắn là gì, liền chấp tay lên hành lễ nói ra:

“Tham kiến Đà chủ”

Lời vừa ra, toàn phòng liền tĩnh lặng như tờ, những người khác dù bị thiết diện che đi cũng khó mà thoát khỏi vẻ chấn kinh. Lão nhân kia thì không khoa trương như bọn họ, lão chỉ khẽ thở dài ra một hơi mà lắc đầu, ánh mắt nhìn về hắn như thể đang nhìn một người chết vậy.

Đối mặt với tình thế này, Khương Hy vẫn một mảnh bình tĩnh mà hành lễ với Nguyệt Hải Đà chủ. Trước đây, hắn đối với Đô Lư cũng là thế này thì đối

với người trước mặt cũng sẽ như thế thôi.

Khác với những người kia, Nguyệt Hải Đà chủ tựa hồ có chút hiếu kỳ mà hỏi:

“Tại sao ngươi không quý?”

Khương Hy nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói:

“Trước đây ngài có quý không?”

Nguyệt Hải Đà chủ liền roi vào trầm mặc. Một lát sau, hắn liền bật cười rồi xua tay nói:

“Không quý, không quý, ngươi cũng không cần quý... Mặt khác, ta sẽ rút lại lời vừa nãy, ngươi rất thú vị”

Nghe vậy, thân người Khương Hy hơi khom một chút rồi lại nói:

“Đa tạ Đà chủ”

Nguyệt Hải Đà chủ gật đầu, rồi từ trong tay áo lấy ra một cái thiết diện ném cho hắn mà nói:

“Ngươi mới đến Dạ Ma, có chuyện gì không hiểu thì cứ hỏi Quảng lão là biết”

Rồi sau đó hắn nhìn qua căn phòng này một lượt mà nói tiếp:

“Còn bây giờ... thì đi làm nhiệm vụ hết đi”

Ngay lập tức, những người còn lại liền cung kính hành lễ đồng thanh đáp:

“Vâng, Đà chủ”

Nói xong, Nguyệt Hải Đà chủ liền vô ảnh vô tung mà biến mất. Đoàn người kia theo lệnh của hắn mà tản ra đi làm nhiệm vụ, khi đi ngang qua Khương Hy, mỗi người đều đồng dạng đưa tay lên mà vỗ vai hắn một cái, cứ như là một nghi thức công nhận.

Cho đến người cuối cùng, Khương Hy cũng đã đeo thiết diện lên mà đối mặt. Người cuối cùng này thân hình vô cùng nhỏ con, so với Khương Hy còn nhỏ hơn một chút, trên người khoác một bộ võ phục khác cũ.

Bộ võ phục này... tương đối có ý tứ, làm hắn bất giác mà nhìn về phía ngực của người kia, tựa hồ chỗ đó có đôi chút phồng phao. Hắn thầm nghĩ:

“Nữ nhân?”

“Ngươi nhìn hơi lâu rồi đấy”, người kia lạnh lùng nói ra, chất giọng quả nhiên là của nữ nhân.

Nghe vậy, Khương Hy khẽ cười mà nói:

“Thứ lỗi cho, không biết cô nương gặp ta có chuyện gì không?”

Nàng nhẹ gật đầu, không vòng vo nữa mà trực tiếp đáp:

“Làm thế nào ngươi tránh được mũi thương kia?”

Nghe vậy, ánh mắt Khương Hy lướt qua một tia dị quang, hắn không nghĩ tới nàng hỏi là vấn đề này. Tránh mũi thương thì đơn giản là tránh mũi thương mà thôi nhưng hắn biết ý của nàng là chỗ nào. Một thương chiêu kia chỉ vền vẹn hơn một hơi thở một chút mà thôi, người khác dù nhận ra thì chắc chắn vẫn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng Khương Hy từ đầu đến cuối lại không có phản ứng gì đặc biệt cả, hắn chỉ đơn giản là tránh mà thôi. Phản ứng như vậy quá nhanh, cứ như là đã biết trước vậy.

Khương Hy trầm mặc một đoạn rồi nói:

“May mắn”

Nghe vậy, nàng hừ lạnh một tiếng rồi đi thẳng qua người hắn, không vỗ vai, không công nhận. Thấy thế, trong lòng Khương Hy liền cười khổ không thôi, hắn thầm nghĩ:

“Nữ nhân a...”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Dạ Ma xuất thế đoạn trường sinh

Trăng ngự trên cao, trăng mờ bóng nước.

Ngâm trong bồn tắm, Khương Hy ngã ra thành bồn, ngửa mặt nhìn lên bầu trời mà ngắm trăng. Giờ phút này, hắn đã rời khỏi Dạ cổ điểm mà trở về Điện y quán.

Phòng tắm của Điện y quán đương nhiên không phải là lộ thiên, hắn sợ dĩ có thể nhìn ra được bầu trời, cốt là ở việc mái ngói đã bị tháo dỡ ra mà thôi. Hành động này cũng không thể quy thành tội phá hoại được, tắm xong hắn lập lại là ổn.

Sắc mặt của hắn có chút thư thái mà thư giãn, đồng thời hắn có hơi nghiêng đầu nhìn về phía phòng của hắn mà trầm mặc.

Ban này, Hiên Minh không rõ vì cái gì mà lại thẳng thừng xông vào nhà tắm, cũng may lúc đó Khương Hy trở về kịp thời mà thay đồ ngâm nước. Sau đó thì đương nhiên là hắn trực tiếp dùng bạo lực mà đánh Hiên Minh trở ra ngoài rồi.

Chuyện này nhìn thì đơn giản nhưng kỳ thực lại tương đối phiền phức. Hắn có cảm giác rằng Hiên Minh dường như đã nhìn ra được cái gì đó rồi.

Vốn dĩ Khương Hy tự tin hắn có thể che giấu đến mùa xuân năm tới nhưng tình huống vừa rồi lại khiến hắn phải suy nghĩ lại một chút. Ngày hôm nay, khi nghĩ về tâm cảnh của bản thân, hắn đã vì mình mà tính ra một quẻ.

Kết quả lại khiến hắn tái hết cả mặt mày, bởi hắn tính ra được một quẻ hung.

Quẻ hung đại biểu cho việc hắn sẽ gặp chuyện nguy hiểm cực độ đến tính mạng của mình. Trước đây tại Linh Vân trấn hắn cũng đã tính cho mình một quẻ, lúc đó kết quả cũng là hung nhưng quẻ hung đó chỉ là tiểu, tức mức độ uy hiếp đến tính mạng còn rất nhỏ.

Nhưng quẻ hiện tại lại là đại hung, đại hung tất diệt thân. Hắn không cẩn thận không được, chuyện của Hiên Minh, hắn tự nhiên phải suy tính thêm.

Cũng bởi vì bói ra được quẻ đó, hắn mới quyết định tìm đến Dạ Ma. Dạ Ma về bản chất chính là một nơi không đến thì thôi, đến thì chỉ có chết. Kết quả của sát thủ Dạ Ma chính là chết.

Không phải chết trong lúc làm nhiệm vụ thì cũng chết như kiểu Đào tử kia, bị người khác thay thế vị trí. Tại Dạ Ma, tìm ra một người chết già đúng là khó như mò trăng đáy nước. Vậy mà một người sợ chết như hắn mà lại lựa chọn tiến vào Dạ Ma thì đúng là có chút ngoài ý muốn.

Dạ Ma nguy hiểm thì không cần phải bàn cãi gì nữa nhưng chỉ ở trong nguy hiểm, người ta mới có thể nhìn nhận ra được những mối nguy hại ở xung quanh. Khương Hy cũng vậy, hắn ở trong an bình quá lâu, tự nhiên phản ứng đối với hiểm nguy đã có chút chậm lại.

Trong tương lai gần, hắn có thể sẽ phải đối mặt với một mối nguy hại mà bản thân hắn không thể đơn độc đối đầu được, hắn cần phải nhanh chóng tìm ra chân tướng của 'quẻ đại hung' đó ra sao.

Mặt khác, gia nhập Dạ Ma cũng không phải là chuyện gì quá thua thiệt. Dạ Ma nguy hiểm nhưng Dạ Ma cũng rất hậu hĩnh. Tài nguyên tu luyện kiếm được từ một lần ám sát nhiều không biết gấp bao nhiêu lần so với lợi nhuận bán phù mà Khương Hy nhận được. Món hời như thế không bắt lấy cũng phí.

Chưa kể, ngay từ đầu hắn đã có ý sẽ gia nhập Dạ Ma rồi. Hắn chưa từng có ý định sẽ làm tán tu mà du tẩu khắp nơi, tán tu rất khổ, thậm chí là rất thảm. Nếu dùng từ ngữ để hình dung rõ hơn về tán tu thì đó chính là ăn mày.

Đúng vậy, tán tu gọi chung là ăn mày của tu chân giới, thân nghèo kiệt xác, ăn bữa này lo bữa khác, tài nguyên tu luyện thì thiếu khuyết đến đáng thương. Thậm chí nếu có đắc tội với kẻ nào có thể lực một chút là lại phải chạy đây trốn đó. Nhìn chung thì làm tán tu rất cực.

Mặt khác, gia nhập vào một thế lực nào đó thì tự nhiên sẽ có chống lưng, chống lưng dù nhỏ hay lớn thì ít nhiều cũng sẽ giải vây được trong một số tình huống nhất định. Chống lưng càng lớn, hắn hành sự càng dễ dàng hơn.

Sợ dĩ hắn lựa chọn Dạ Ma đơn giản là vì Dạ Ma không có quá nhiều điều luật bắt buộc, hơn nữa cũng tương đối tự do, mà mấu chốt nhất chính là... thân phận được giấu kín tuyệt đối.

Đây cũng xem là một loại tôn trọng của cao tầng Dạ Ma đối với sát thủ của mình. Bằng chứng rõ ràng nhất chính là hôm nay tại Dạ cổ điểm, hầu như không một ai sử dụng linh thức để truy xét hắn cả, kể cả lão nhân họ Quảng hay thậm chí là Đà chủ.

Duy chỉ có một điều khiến hắn phải thấy có chút lo lắng đó là cấm chế. Vì để bảo mật toàn bộ thông tin liên quan đến Dạ Ma thì ngay sau khi hắn gia

nhập, hấn phải để cho Đà chủ đánh một cái cấm chế lên tinh thần hải của hấn.

Chuyện này âu cũng là để cho chắc ăn mà thôi, nếu Khương Hy đem chuyện ngày hôm nay ra nói bên ngoài, cấm chế lập tức sẽ khởi động mà tru sát hấn. Tuy nhiên, cấm chế này cũng không phải là vĩnh viễn không giải được, thậm chí cách giải còn nhiều hơn một.

Cách thứ nhất đó là giết chết Đà chủ, cấm chế liền tự động biến mất. Cách thứ hai là tu vi của hấn phải siêu việt Đà chủ rồi từ đó có thể tự mình luyện hóa được cấm chế.

Cách đầu hiện tại hấn làm không nổi, cách sau thì hấn cần thời gian. Thời gian đủ thì hai cách trên cái nào hấn cũng không ngại.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Khương Hy bắt giác cong lên, ngửa đầu mà nhìn ánh trăng. Ánh mắt hấn mang vẻ tĩnh lặng của mặt hồ, phản chiếu lại ánh trăng đó vào bên trong. Hấn trầm nghĩ:

“Ba trăm năm a...”

...

...

Tắm rửa xong, Khương Hy tự nhiên trở về phòng mà đi ngủ. Đối với phạm nhân, bây giờ cũng tính là gần sáng, giờ này có người đã chuẩn bị dậy bắt đầu ngày mới rồi mà hấn mới chịu đi ngủ. Sinh hoạt không lành mạnh như thế này mà để cho Điền đại phu biết được thì thật đúng là phiền toái.

Nhưng Khương Hy là tu sĩ, chỉ cần hấn đã tọa một chút là hiệu quả đã như đi ngủ rồi. Chưa kể ngày mai hấn cũng không có việc gì cần làm, ngủ sớm ngủ trễ cũng không can hệ gì là bao.

Trở lại vào phòng, Khương Hy liền nhảy lên trên giường mà đi ngủ. Đột nhiên, ánh mắt hấn khẽ nhìn qua Hiên Minh đang nằm trên trường kỷ phía đối diện mà nhủ mảy lại. Hấn suy nghĩ đến cái gì đó rồi ngồi dậy mà tiến lại gần... cho Hiên Minh một đập vào lưng.

Hiên Minh nhỏ tiếng kêu một cái, về mặt hậm hực quay lại nhìn hấn mà nói:

“Ngươi làm gì đấy?”

Khương Hy lãnh đạm nói ra:

“Đạp ngươi?”

Nghe vậy, sắc mặt Hiên Minh liền co quắp lại, trầm nghĩ:

“Ngươi nói vậy không phải có chút quá bá đạo rồi sao?”

Nhưng những lời này có đánh chết hấn cũng sẽ không nói ra ngoài, nói ra có khi lại bị đánh đến kêu cha gọi mẹ cũng nên. Khương Hy làm người chủ yếu đều là hướng đến sự hòa nhã, nói hấn bá đạo khác nào là đang tạt vào đó một xô nước lạnh.

Hậm hực nhìn một lát, Hiên Minh liền thở hắt ra một hơi, xoa xoa cái lưng rồi ngồi dậy mà dịch sang một bên. Khương Hy liền ngồi xuống chỗ đó rồi nói:

“Ngươi có chuyện gì muốn hỏi sao?”

Nghe vậy, Hiên Minh gạt mình mà nhìn sang hấn, sắc mặt có chút không tự nhiên, hấn áp ứng đáp:

“Không... không có gì đâu”

Khương Hy có chút bĩu môi, ánh mắt hấn đột nhiên lóe lên một tia đỏ hồng. Sắc mặt Hiên Minh liền đại biến mà lui trở lại, thu người vào một góc của trường kỷ.

Trong những ngày tháng sống tại Điền y quán, hấn đã từng nhìn qua ánh mắt này của Khương Hy, tự nhiên biết đây là một loại thủ đoạn uy hiếp nào đó. Sờ dĩ hấn gọi là uy hiếp bởi vì mỗi lần Khương Hy sử dụng là y như rằng... Lân đã phạm phải lỗi gì đó.

Hiên Minh từng rất tò mò muốn biết đôi mắt đỏ chứa đựng bí mật gì mà có thể khiến Lân tránh né như tránh tà vậy, vậy nên hấn đã hỏi Lân. Ngặt nỗi, Lân lúc đó sắc mặt có hơi tái trắng, xua tay lắc đầu mà bỏ chạy đi chỗ khác.

Chuyện này liền bị bỏ ngõ lưng chừng từ đó.

Ngặt nỗi, hấn lại bắt gặp ánh mắt này rồi, trước đây hấn đóng vai trò là khán giả, hiện nay... hấn lại là nạn nhân a. Giờ hấn mới hiểu được cảm thụ của Lân ngày trước là như thế nào. Bỗng nhiên, hấn trầm nghĩ:

“Tiểu hắc ngốc như vậy sẽ không phải là do... một chiêu này chứ?”

Nghĩ vậy, sắc mặt Hiên Minh liền tái lại. Khương Hy cũng có chút gạt mình, vội vàng mà thu công lại rồi nói:

“Ngươi bị thương?”

Hiên Minh nghe vậy liền ý thức được bản thân, hần nhanh chóng khôi phục lại sắc thái rồi lắc đầu nói:

“Không... không, ta không bị thương”

Khurong Hy có chút bật cười mà ngã ra sau, hần vốn dĩ là dọa một phen mà thôi, ai ngờ Hiên Minh phối hợp đến vậy. Hần đưa một tay chống đầu mà châm chọc:

“Hiên đại thiếu gia từ bao giờ lại thích dùng từ không đến vậy?”

Nghe câu này, sắc mặt Hiên Minh liền lúc đỏ lúc tím, xem chừng có chút giận rồi. Khurong Hy lúc này thật muốn cười lên một tiếng nhưng giờ này mà cười lên thì Điền đại phu sẽ tính giắc mặt, hần liền nhỏ tiếng lại mà nén cười, cả người liền run nhẹ lên.

Hiên Minh đương nhiên phát hiện ra tình huống như thế nào, hần liền điều chỉnh sắc mặt của mình lại rồi trầm mặc một chút mà nói:

“Ta đúng là có chuyện muốn hỏi ngươi”

Nghe vậy, Khurong Hy dù đang muốn nhin cười thì cũng phải đề hết xuống, vào chính sự rồi thì đùa giỡn đến đâu cũng phải ném sang một bên. Hần liền ngồi dậy nghiêm túc mà lắng nghe.

Hiên Minh tựa chừng cũng chưa muốn nói ngay mà hần lựa chọn suy nghĩ một chút, theo suy đoán của Khurong Hy thì hần là đang sắp xếp ý nghĩ lại. Không bao lâu sau, Hiên Minh nói ra:

“Vừa rồi ngươi đã đi đâu?”

Ánh mắt Khurong Hy hơi mở, khóe miệng của hần liền lặng lại mà đáp:

“Có một số chuyện ta không thể nói cho ngươi được, nhất là chuyện này”.

Hiên Minh gật đầu, tựa hồ đã dự đoán trước được câu trả lời này rồi, hần lại hỏi tiếp:

“Ánh mắt kia của ngươi là thế nào?”

Nghe vậy, Khurong Hy liền đưa ngón tay lên chỉ vào mắt mình mà nói:

“Ngươi nói ban nãy sao? Là công pháp của ta thôi”

“Công pháp... Không lẽ là...”, Hiên Minh giật mình, có hơi lớn tiếng mà đáp lại.

“Suýt”, Khurong Hy đưa một ngón tay lên trước miệng ra hiệu cho hần im lặng lại, khóe miệng có hơi chút cong lên.

Nhận ra bản thân có chút thất thố, Hiên Minh bất giác nhìn về hướng phòng Điền đại phu, xác nhận không có dị trạng nào cả thì thở ra một hơi nhẹ nhõm. Sau đó hần nhìn về phía Khurong Hy, ánh mắt mang một tia quang mang lấp lóe mà nhỏ tiếng nói ra:

“Là tinh thần công pháp sao?”

Khurong Hy đánh ánh mắt lên trên, nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu. Hiên Minh thấy vậy liền hơn hờ vui vẻ, quang mang trong ánh mắt lại càng thịnh, cứ như đứa trẻ bắt được thứ mình yêu thích vậy.

Hần không vui không được, câu trước hần hỏi vốn chỉ để thăm dò giới hạn của Khurong Hy mà thôi, còn câu sau mới là câu thật. Hần vốn đã tò mò ánh mắt đó là thế nào rồi, nguyên lai thật đúng là tinh thần công pháp.

Từ lúc còn ở Thâm gia, hần đã được dạy rất nhiều về thường thức tu chân, hiển nhiên bao gồm cả đẳng cấp công pháp. Trong đó thì tinh thần công pháp theo lời gia gia nói thì đúng là hiếm hoi vô cùng, đến Thâm gia cũng chỉ có vài ba bản nhưng lại là mặt hàng tạp toái không có giá trị cao.

Thậm chí, đến công pháp hần tu luyện cũng chỉ là Trúc Cơ công pháp mà thôi. Kim Đan công pháp hiện nay là do lão tổ tự tay bảo quản, đến hình dạng nó như thế nào Hiên Minh cũng chưa bao giờ được thấy. Đừng nói là hần, toàn Thâm gia cũng chưa chắc đã có điểm phúc chứng kiến Kim Đan công pháp có hình dạng như thế nào.

Mặt khác, khi biết Khurong Hy có tinh thần công pháp, Hiên Minh mới vỡ lẽ ra một chuyện, hóa ra linh thức của Khurong Hy cường đại như vậy đều là nhờ vào đó cả.

Ngĩ vậy, sắc mặt của Hiên Minh có chút hơi giãn ra, độ tự tin của hần ngày một tăng cao. Trước đây, khi chứng kiến được thực lực của Khurong Hy, hần đã có một đoạn thời gian bị trùng kích đến thê thảm.

Bản thân hần xuất thân là tu chân thế gia mà thiên phú, tài nguyên, thực lực đều bị Khurong Hy bỏ xa một đoạn dài. Nhất là tài nguyên, hần, Khurong Hy

cùng Lân ba người hiện nay đều là tu sĩ, tu luyện đáng lý ra phải cực khổ vì thiếu khuyết tài nguyên mới đúng.

Nào ngờ, Khương Hy lại phi thường mạnh tay mà cung cấp cho bọn hắn... đan dược và linh thạch. Trong đó, Hiên Minh tự nhiên nhìn ra được một số loại đan dược vô cùng đắt tiền, vậy mà Khương Hy lại ném cho hắn cứ như là vứt một tờ giấy lậu đi vậy.

Từ đó hắn mới hiểu rằng thiếu niên nhân này không ngờ còn là một tiểu phú hộ nữa.

Nay hắn đã biết được thực lực của Khương Hy cốt yếu đến từ tinh thần công pháp thì lòng hắn mới nhẹ nhõm đi. Thành thật mà nói, Hiên Minh rất ghen tị với Khương Hy, nhưng lại không hề ghét hắn. Hiên Minh căn bản... là vẫn còn cảm thấy có lỗi a.

Trông thấy biểu hiện của Hiên Minh có hơi đổi, Khương Hy cũng có thể suy đoán được rằng có lẽ khúc mắc trong lòng hắn đã được giải khai. Khương Hy nghĩ nghĩ một chút rồi đứng dậy mà đi về giường của mình mà đánh một giấc.

Hiên Minh bất giác tỉnh lại nhìn hắn mà nói:

“Khoan đã... ngươi không muốn nghe chuyện của ta sao?”

Vừa mới nhắm lại, ánh mắt của Khương Hy một lần nữa hơi hé ra mà nói hắn:

“Mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Ta có, ngươi cũng có. Nếu ngươi không có chuyện nào bí mật hơn chuyện ngươi muốn nói thì tốt hơn hết là đừng nói...”

Khương Hy nói đến đây liền dừng lại, hắn nở một nụ cười ra hướng Hiên Minh một chút rồi nhắm mắt lại, không rõ có ý vị gì.

Nhưng câu trả lời sẽ không xuất hiện bởi hắn đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ rồi.

Thấy vậy, sắc mặt Hiên Minh có chút đơ lại, sau đó liền cười khổ. Hắn đưa tay lên chọt nhẹ thân người mình một chút rồi nghĩ đến cái gì đó.

Một lát sau, hắn chồm người lại đầu trường kỷ mà khẽ thổi một cái. Ánh đèn liền tắt đi.

Không được bao lâu, ở ngoài kia, một tiếng gà gáy liền vang lên.

...

Trong giấc mơ, Khương Hy như được quay trở lại với quá khứ của mình, quá khứ... của vài tháng trước.

Đó là một ngày đẹp trời, khi hắn đang ngồi xe ngựa cùng Điền đại phu đi đến Nam Thành để giải quyết hậu quả mà Hiên Minh đem lại.

Hắn một lần nữa lại nhìn thấy bàn cờ ở bên đường kia. Thế cờ lúc đó đã rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan rồi. Người này tiến, kẻ kia liền lùi, rồi kẻ kia tiến lại, người cũng đành phải lùi.

Thế cờ từ tiến thoái lưỡng nan mà kéo dài đến độ như một cuộc truy bắt dài hơi, dây dưa không dứt. Đánh cờ rất lâu, một lão nhân trong đó liền lắc đầu chịu thua, con tướng kia xem chừng cũng chịu an nghỉ rồi.

Đó cũng là giây phút đầu tiên ở đời này Khương Hy tìm ra được Dạ Ma.

Thế cờ mà hai lão nhân đó đánh gọi là Trường Sinh Bất Lão.

Tu tiên cầu trường sinh. Dạ Ma xuất thế đoạn trường sinh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Hắc Trúc họa Thủy tự

Như dự kiến, Khương Hy cùng Hiên Minh làm một giấc thẳng đến chiều hôm sau. Chuyện này đã khiến cho Điền đại phu lo lắng không thôi, lão cứ ngỡ là hai người gặp phải chuyện gì đó không ổn cho đến khi lão bắt mạch.

Kết quả cho thấy mạch tượng ổn định, khí huyết điều hòa, nhịp thở đều đặn, lão mới xác nhận rằng bọn họ đích thực là đang ngủ mà nhẹ nhõm thờ ra một hơi.

Lão không rõ vì nguyên nhân gì cả hai lại ngủ lâu đến như vậy, hơn nữa còn đang ở trong tình trạng rất ngon giấc. Nhưng lão cũng không quản là bao, hai người bọn hắn không sao là tốt rồi.

Cuối cùng, lão không lựa chọn đánh thức mà để yên cho hai người ngủ tiếp, mọi việc hôm nay đành phải đổ hết lên đầu Lân vậy. Khi nhận được tin này, Lân như sét đánh bên tai mà ai oán không thôi.

Ngày đó trôi qua một cách nhạt nhẽo như vậy đấy.

Sau đó vài hôm, mọi chuyện lại trở về với quỹ đạo như cũ, Khương Hy vẫn là y sư, Hiên Minh vẫn là phụ tá và Lân vẫn là gia nhân.

Mùa thu đến, dược liệu trong kho của Điện y quán cũng dần dần hết đi, nhất là linh dược. Từ ngày Điện đại phu giao cho hấn tám lệnh bài kia, lão cũng mặc định luôn hấn là người tiếp quản nhiệm vụ trông coi linh dược luôn rồi. Dược hết thì Khương Hy tất nhiên phải đi mua.

Mà mua thì đương nhiên phải đến Tây Thành rồi. Đối với hấn, Tây Thành mang một ý nghĩa khó mà nói rõ được, bởi nơi đó đem lại cho hấn một cảm giác rất thân thuộc, rất gần gũi, hấn tự nhiên luôn muốn quay lại lần nữa. Mặt khác, theo thông tin từ Dạ Ma, Hạo Nhiên Thư Viện đã có hành động rồi.

Hạo Nhiên Thư Viện là một trong số Thập đại chính phái hiện nay của Huyền Đô Đại Lục, nói về lịch sử thì độ trường tồn của nó không hề dưới Cổ Linh Môn, Cửu Tiêu Tông hai đại quái vật này.

Thậm chí, Khương Hy còn đánh giá Hạo Nhiên Thư Viện cao hơn hai nhà kia bởi Tam Đại Hoàng Triều được lập nên chính là từ ý kiến của Hạo Nhiên Thư Viện.

Tại Huyền Đô Đại Lục, đa phần phàm nhân sẽ không rõ sự hiện diện của Thập đại chính phái, không rõ sự hiện diện của Cổ Linh Môn, Cửu Tiêu Tông nhưng Hạo Nhiên Thư Viện thì ai ai cũng biết, ai ai cũng tưởng.

Hạo Nhiên Thư Viện lấy nho đạo làm gốc, tu chính là Hạo Nhiên chính khí, là nơi thánh địa nho học của toàn bộ Đại Lục. Hầu hết các đại quan của Tam Đại Hoàng Triều đều học tập từ nơi này mà ra.

Hạo Nhiên Thư Viện về thực lực có thể không cường đại nhất nhưng nói về lực hiệu triệu cùng sức ảnh hưởng thì trong Thập đại chính phái, không ai dám vỗ ngực tự xưng vượt qua Hạo Nhiên được.

Vậy nên sự kiện Hạo Nhiên chiêu sinh lần này phi thường trọng điểm, so với việc Nguyệt Hải Thành chủ bế tử quan cũng không kém. Khương Hy đương nhiên không thể bỏ qua lần này rồi, hấn thiếu khuyết hiện tại chính là thông tin, mà thông tin này chỉ có Tây Thành mới có được.

...

...

Tại Trầm Thiên Bảo Lâu.

“Khương công tử, ngài đến rồi”, thanh âm nhẹ nhàng vui vẻ bỗng nhiên vang lên.

Khương Hy bất giác mà nhìn về hướng phát ra, người nói là một thiếu nữ, không ai khác chính là Na Lan. Nhìn thấy nàng, Khương Hy cũng khẽ gật đầu xem như chào hỏi, hấn nói:

“Na Lan cô nương, lại gặp nhau rồi”

Na Lan cười duyên đáp:

“Khương công tử quá lời, ngài đến tiểu nữ còn mừng không kịp”

Sau đó, đột nhiên ánh mắt nàng di chuyển về phía sau Khương Hy mà giật mình. Bởi đằng sau đó là một người mà nàng không rõ là thiếu niên hay thanh niên nữa, nhưng người đó thật sự không kém Khương Hy.

Thân cao thẳng tắp, dung mạo anh khí, ánh mắt hữu thần. Đây không phải tuyệt thế nam nhân thì còn là gì. Nàng liền ngốc trệ ra mà nhìn

Khương Hy tự nhiên nhìn ra biểu hiện của nàng, hấn liền cười nhẹ một tiếng mà nói:

“Giới thiệu với Na Lan cô nương, vị này là biểu huynh của ta, huynh ấy họ Hiên”

Nghe vậy, Na Lan liền giật mình nhưng nghĩ kỹ lại mà nói, dung mạo cả hai rất tương xứng nhau, tự nhiên huyết mạch sẽ không phải quá xa. Sau đó, nàng liền nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt lại mà đáp:

“Thật có lỗi, thật có lỗi. Tiểu nữ xin ra mắt Hiên công tử”

Hiên Minh nghe vậy, sắc mặt không hề thay đổi mà gật nhẹ đầu một cái. Thấy vậy, Na Lan cũng không biết nói sao nhưng tác phong của nàng rất chuyên nghiệp, nàng liền nhìn qua Khương Hy nói ra:

“Không biết hôm nay Khương công tử muốn mua gì đây?”

Khương Hy bật cười đáp:

“Na Lan cô nương nhanh trí, ta đến đây hôm nay đúng là có thứ cần mua”

Nói xong, hắn liền lấy một mảnh giấy từ trong tay áo mà đưa cho nàng. Nàng liền tiếp nhận mà xem qua một lượt, nhờ có kinh nghiệm từ lần trước mà lần này nàng cũng không quá ngạc nhiên là bao.

Xem xong, nàng gấp gọn gàng mảnh giấy lại với nhau rồi đáp:

“Tiểu nữ đã rõ, số linh dược này tiểu nữ sẽ cho người chuẩn bị ngay. Không biết hai vị công tử còn cần gì nữa không?”

Nghe vậy, Khương Hy liền liếc sang nhìn Hiên Minh một chút, rồi hắn nghĩ nghĩ đến cái gì đó mà nói ra:

“Bọn ta muốn mua một ít pháp khí”

Trong chốc lát, ánh mắt Na Lan liền lóe lên một tia tinh quang, nàng cung kính gật đầu đáp lại:

“Tiểu nữ đã hiểu, mời hai vị công tử theo tiểu nữ”

Khương Hy xua tay nói ra:

“Ta đã biết chỗ rồi, Na Lan cô nương đi sắp xếp chỗ linh dược đó trước đi, bọn ta còn tính sẽ đi xem một vòng”

Na Lan hiểu ý gật đầu cười đáp:

“Vậy tiểu nữ không làm phiền hai vị công tử nữa”

Nói xong, nàng liền lui ra. Khương Hy cùng Hiên Minh nhìn nhau một chút rồi gật đầu mà tiến về chỗ bày pháp khí. Hiện nay, Khương Hy đã gia nhập Dạ Ma, sớm thôi hắn sẽ nhận được nhiệm vụ đầu tiên, khi đó hắn không có pháp khí không được.

Còn Hiên Minh, hắn căn bản là một tên nghèo kiết xác. Khương Hy thật không hiểu nổi là do lòng tự trọng quá cao hay là do hắn quá ngốc mà lúc rời Thẩm gia, hắn lại không mang theo bất kỳ thứ gì cả. Đăm ra bây giờ cái gì cũng thiếu, cái gì cũng không có mà dùng.

Hạo Nhiên chiêu sinh sắp tới kiểu gì cũng sẽ có một đợt tranh phong giữa các tu sĩ trẻ tuổi với nhau, Hiên Minh có pháp khí hỗ trợ thì phần thắng đương nhiên cao hơn một phần.

...

Đứng trước gian hàng pháp khí sừng sững thế này, Hiên Minh không khỏi kiểm soát được sắc mặt của mình mà há hốc. Cảnh này liền khiến Khương Hy khó hiểu không thôi, hắn nhỏ tiếng nói:

“Ngươi chưa từng thấy bao giờ?”

Hiên Minh nghiêng đầu sang nhỏ tiếng đáp lại:

“Ngày trước ta có đến Bảo Lâu của gia tộc nhưng chỉ nhìn đan dược là chính. Pháp khí lúc đó ta không để tâm mấy”

Nghe vậy, Khương Hy liền nhỏ tiếng ‘ồ’ một cái, gật gật đầu xem như đã hiểu. Bề ngoài là vậy nhưng bên trong thì hắn liền ngạc nhiên không thôi, bởi thật khó mà để đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài.

Lấy kinh nghiệm sống hơn ngàn năm của hắn mà nói, loại thiếu gia như Hiên Minh quả thực rất hiếm có, thậm chí đến con cái dòng chính của Huyền Đồ tứ đại thế gia cũng chưa chắc đã so được.

Những vị thiếu gia, tiểu thư kia chỉ cần trong nhà có một Bảo Lâu đủ lớn thôi thì thế nào cũng sẽ kiếm có khoe mẽ ra bên ngoài thôi. Trong ký ức của ‘Khương Hy’ thì Hiên Minh ngày trước mặt dù bại hoại, trụy lạc đến đâu đi nữa thì hắn cũng chưa từng khoe khoang gia thế của mình bao giờ cả.

Ngất nổi thời điểm đó các cô nương của kỹ viện và nữ nhân Nguyệt Hải Thành nghe danh hắn liền mặc định là ‘bại hoại Thẩm gia đến rồi’, hành động ưu tiên khi ấy chỉ có tránh đi mà thôi, ai sẽ để ý đến hành vi khoe khoang của hắn ra sao chứ.

Thậm chí đến Khương Hy cũng phải nhờ tình huống như bây giờ mới có thể ngắt lại đoạn thời gian trước như thế nào rồi mới nói được.

Nghĩ đến đó, đột nhiên hắn khẽ nhỏ tiếng mà bật cười. Hiên Minh khó hiểu mà nhìn hắn, nói ra:

“Đệ cười cái gì vậy?”

Đệ?

Ánh mắt Khương Hy hơi mở mà nghi hoặc nhưng rất nhanh hắn liền hiểu tình huống thế nào bởi Na Lan đến rồi.

Tại Điện y quán, Hiên Minh và Khương Hy trên danh nghĩa sẽ là họ hàng với nhau, Hiên Minh là biểu huynh, Khương Hy là biểu đệ. Hiên Minh vì cha mẹ đột ngột qua đời không nơi nương tựa liền chuyển đến Nguyệt Hải Thành sống cùng họ hàng, nào ngờ họ hàng từ lâu đã chuyển đi nơi khác. Hắn chỉ còn mỗi biểu đệ này mà thôi.

Chuyện nghe qua thì phi thường trắc trở, phi thường cảm động và cũng phi thường hợp lý. Ở một góc độ nào đó mà nói, cả hai người đều rất điển trai, chưa kể Khương Hy còn cố tình điều chỉnh lớp dịch dung của Hiên Minh sao cho có nét giống với nữa. Người khác tự nhiên sẽ mắc bẫy câu chuyện gia đình kia ngay.

Tuy quan hệ mặt ngoài là vậy nhưng khi chỉ còn nội mấy người của Điện y quán thì hai người liền trắng trợn mà gọi thẳng tên nhau ra. Hiên Minh gọi hắn là Hy, hắn gọi lại chính là Minh.

Hai người bọn hắn lựa chọn việc gọi nhau như vậy cũng là vì loại hình xưng hô khác quá mức không tự nhiên. Chỉ cần tưởng tượng cảnh hai người xưng huynh gọi đệ với nhau thôi là đã đủ sồn hết cả gai ốc lên rồi.

Nhưng đó là chuyện nội bộ, còn bây giờ cả hai đang là đối ngoại, tự nhiên phải diễn một cảnh huynh đệ với nhau rồi.

Khương Hy bất giác mà cười lên, nhìn Hiên Minh mà nói:

“Huynh dùng vũ khí nào thuận tay nhất?”

Nghe vậy, Hiên Minh liền rơi vào trầm mặc. Hắn thực chưa từng nghĩ qua vấn đề này là bao, bởi hắn chỉ mới tu luyện được hơn một năm mà thôi. Hắn cũng chưa từng tham gia vào các cuộc đối chiến bao giờ cả, duy chỉ có dạo gần đây là hằng ngày đối luyện với Khương Hy mà thôi. Nhưng giữa hai người bọn hắn chỉ là trần trụi tay đôi mà đối luyện.

Nên khi Khương Hy bảo hắn cùng đi Tây Thành, hắn liền giật mình không muốn đi. Khó khăn lắm hắn mới có thể trốn ra được nơi đó, có gì lại phải quay trở về chứ. Nhưng rất tiếc, kháng nghị của hắn bị Khương Hy bác bỏ.

Hôm nay hắn đến, mười phần chính là vì bị cưỡng chế.

Ngất nổi, khi Khương Hy hỏi đến vấn đề này... hắn cảm thấy quay về Tây Thành cũng không uổng. Vì để đoạt được danh ngạch vào Hạo Nhiên Thư Viện, đến thân phận Thẩm gia hắn cũng không cần, nên hắn phải chắc chắn được thực lực của mình liệu có đoạt nổi bốn cái danh ngạch còn lại hay không.

Trên thực tế, Hiên Minh luôn luôn lo lắng về vấn đề này rất nhiều, linh căn thiên phú của hắn chỉ là tam tạp linh căn, tư chất tầm thường, nếu nói về nội bát thì chỉ có dung mạo của hắn mà thôi. Nhưng tại tu chân giới, dung mạo nếu không phải là nữ nhân thì chỉ là yếu tố được xếp sau cùng.

Với thiên phú đó, hắn khó mà kiếm được lợi thế nào trước những người khác. Hắn biết Nguyệt Hải Thành cũng không phải là thiên hạ của một mình Phủ Thành chủ cùng tứ đại thế gia mà còn có hàng chục gia tộc khác nữa.

Những gia tộc này đương nhiên người có tu vi cao nhất chính là Trúc Cơ cảnh rồi nhưng Hiên Minh sẽ không vì thế mà xem thường. Hạo Nhiên chiêu sinh mười năm một lần, đừng nói là bọn hắn, thậm chí toàn Đại Lục cũng phải trông chờ xem kết quả thế nào.

Hắn dám chắc một điều rằng những gia tộc kia sẽ dồn hết tài nguyên vào mà bồi dưỡng cho các đệ tử tinh anh của gia tộc. Nếu là trước đây, hắn tự nhiên không ngại vì gia thế của hắn hơn hẳn nhưng bây giờ hắn lại bị hạn chế đi rất nhiều.

Vậy nên, có thêm pháp khí liền nắm chắc hơn rất nhiều, ít nhất cũng có thể tăng thực lực lên một đoạn trong thời gian ngắn.

Vấn đề này can hệ trọng đại, Hiên Minh liền trầm mặc rất lâu, thời gian dài đến mức mà bản thân Khương Hy đã chọn được vũ khí cho mình rồi, hắn nhìn sang Na Lan mà nói:

“Na Lan cô nương, cô cho ta xem qua mấy loại bút họa pháp khí đi”

Nghe vậy, Na Lan cũng không ngoài ý muốn. Chuyện Khương Hy là người cung ứng Hồi Mệnh phù đạo trước nàng đương nhiên là biết, lúc đó hai người họ còn ở chung một phòng mà. Không rõ vì lý do gì mà Trầm Thiên Lâu chủ lại để cho nàng được biết nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng nói lên được Na Lan đáng giá tin tưởng đến bậc nào.

Khương Hy thân là Phù sư, dùng bút họa làm vũ khí đương nhiên là chuyện bình thường. Nàng liền suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Bẩm Khương công tử, bút họa pháp khí Trầm Thiên Bảo Lâu chúng ta đương nhiên có, chỉ là số lượng không nhiều, khoảng tầm ba cái, hi vọng công tử không chê”

Khương Hy gật đầu, tựa hồ rất hài lòng với câu trả lời, hắn đáp:

“Không sao, ba là nhiều rồi”

Na Lan liền vui vẻ, vừa rồi nàng còn có hơi lo sẽ làm Khương Hy không hài lòng. Chuyện hắn đến đây hôm nay nàng cũng đã báo lên cho Phùng Quang Tiều rồi, lão liền bảo nàng phải phục vụ hắn thật chu đáo, không được xảy ra bất kỳ sai sót nào cả.

Không cần Phùng Quang Tiêu nhắc nhở, nàng tự nhiên sẽ tận tâm với Khương Hy vì nàng vẫn đang mắc nợ hắn, mà có nợ thì phải trả, đó là đạo lý làm người của nàng.

Sau đó nàng nhanh chóng mà chỉ về ba cây bút họa pháp khí được treo lên một cái giá bút bằng gỗ thượng hạng rồi nói ra:

“Khương công tử, đây là ba loại bút họa pháp khí của Bảo Lô. Cái đầu tiên mà ngài thấy đây gọi là Minh Kim Bút...”

Minh Kim Bút là hạ phẩm pháp khí với vẻ ngoài rất chói mắt, thân bút màu vàng óng ánh, được trang trí bằng họa tiết rất kỹ lưỡng, ngòi bút mềm mại, đi nét rất nhẹ nhàng. Nhìn qua thì đúng là rất sang trọng, rất quý phái nhưng Khương Hy không thích.

Minh Kim Bút đẹp thì đẹp thật nhưng khả năng tiếp dẫn linh khí lại không ổn, thân bút có quá nhiều họa tiết, vô tình làm tán đi hướng lưu chuyển của linh khí, phù họa ra sẽ không hoàn hảo. Chưa kể Minh Kim Bút dùng thuận lợi nhất chỉ mỗi mình Kim linh khí mà thôi.

Bút này không hợp với hắn.

Giới thiệu xong Minh Kim Bút, Na Lan liền nhìn hắn cười một chút rồi chuyển sang cây thứ hai.

Cây thứ hai gọi là Trường Thụ Bút, cũng là hạ phẩm pháp khí. Khác với cây trước, Trường Thụ Bút nhìn đơn giản hơn, thân bút được làm từ một loại linh mộc có tên gọi là Trường Thụ. Đầu bút không mềm mại như Minh Kim Bút nhưng có bản to, chuyên trị được các loại phù văn có nét chấm phá đầy uy lực.

Nhìn chung cũng là một loại không tệ nhưng vẫn không lọt vào mắt Khương Hy. Bởi Trường Thụ Bút được làm ra phục vụ cho mỗi mình Mộc, Thổ linh khí mà thôi. Mộc linh khí hắn có nhưng Thổ thì lại không.

Thấy Khương Hy một lần nữa lại lắc đầu, Na Lan liền hít vào một hơi thật sâu, cân trọng suy nghĩ xem cây bút cuối cùng này nên nói như thế nào. Một lát sau, nàng cười nói ra:

"Khương công tử, cây bút cuối cùng này kỳ thực tài liệu không được như hai loại trước, nó chỉ là một cây chuẩn pháp khí mà thôi. Nhưng tiểu nữ đảm bảo hiệu lực của nó không thua gì hai cái trước"

Nghe vậy, Khương Hy có chút hứng thú mà đáp:

“Vậy phiền Na Lan cô nương”

Na Lan đưa tay lên che miệng khẽ cười duyên mà nói:

“Khương công tử khách khí, cây bút cuối cùng này có tên gọi là Hắc Trúc Bút. Thân bút được làm từ Thiết Trúc trứ danh của phương nam, so về thẩm mỹ thì kém xa hai loại trước nhưng tiểu nữ đảm bảo, so về độ bền, Hắc Trúc Bút liền hơn.

Còn ngòi bút được luyện chế từ lông của yêu thú Tuyết Hùng của Bắc Nguyên, Tuyết Hùng nổi danh là vì bộ lông mềm mượt của nó. Vậy nên bút đi nét rất mềm mại, đặc biệt có thể họa được rất nhiều loại phù văn khác nhau. Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều?”, nhận ra nàng đột nhiên ngừng lại, Khương Hy có hơi nhướn mày mà nói

Na Lan có chút ấp úng đáp lại:

“Chỉ có điều loài Tuyết Hùng được dùng cho Hắc Trúc Bút này lại là loài... lai tạp nên hiệu quả lúc họa phù có hơi chút kém so với dự tính”

Nghe vậy, Khương Hy liền nhỏ tiếng mà bật cười, hắn nói ra:

“Na Lan cô nương, cô nói vậy thì làm sao buôn bán đây”

Bị chỉ đích ra, Na Lan tự nhiên có chút xấu hổ, nàng nhìn hắn một chút rồi nói:

“Khương đại phu thứ lỗi, vì ngài là khách quý nên tiểu nữ... không muốn nói dối ngài”

Khương Hy khẽ ‘ồ’ lên một tiếng ngạc nhiên, hắn không nghĩ đến Na Lan lại có một mặt như thế này, hắn liền gạt đầu hài lòng, xem như lần trước không nhìn sai người.

Hắn đưa tay lên chống cằm, trầm mặc một chút rồi cầm lấy Hắc Trúc Bút, giả tưởng mà họa phù trong không khí. Một lát sau, hắn âm thầm mà gạt đầu hài lòng, bút cầm rất vừa tay, họa cũng rất đơn giản, không cần phải tốn nhiều sức để cầm.

Sau đó Khương Hy nghĩ nghĩ đến cái gì đó mà thử vận linh lực cùng linh thức lên mà họa ra một đạo phù văn. Hắn không sử dụng mực vì hắn không phải là họa phù lục, hắn họa chính là một đạo phù văn sử dụng trực tiếp.

Phù văn họa xong, thủy linh khí từ trong không khí liền bắt đầu tích tụ lại mà tạo thành nước, nước hình thành liền hóa thành một chữ Thủy trong suốt rất đẹp mắt.

Na Lan liền ngạc nhiên mà mê mẩn không thôi, nàng chưa từng thấy loại phù nào như thế này cả. Nhưng chữ Thủy này tồn tại không được bao lâu liền rơi xuống sàn mà làm ướt một mảng nhỏ.

Ánh mắt Khương Hy có chút hơi mờ, hắn liền nghĩ đến cái gì đó mà ngay lập tức vận linh thức lên và tra xét Hắc Trúc Bút.

Không bao lâu sau, khoe miệng của hắn bắt gặp cong lên, hắn nhìn Na Lan mà nói:

“Na Lan cô nương, Hắc Trúc Bút này... ta lấy”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Sơn Hà

Nghe vậy, Na Lan liền giật mình không thôi. Nàng vốn đã tính đến chuyện Khương Hy sẽ lắt đầu rồi, nào ngờ mọi sự lại ngoài ý muốn như vậy. Nhưng tính nàng vốn cẩn thận, thế là nàng liền gắng hỏi lại:

“Khương công tử, ngài mua thật sao?”

Khương Hy gật đầu, cười đáp:

“Đúng vậy, Hắc Trúc Bút này ta mua”

Xác nhận được thông tin, Na Lan liền mừng rỡ mà nở ra một nụ cười thật tươi, nàng cung kính hành lễ mà nói ra:

“Vây tiểu nữ sẽ gói lại giúp công tử”

Khương Hy gật nhẹ đầu, tựa hồ rất hài lòng, hắn cầm Hắc Trúc Bút lên mà ngắm nghía, ánh mắt hắn liền lóe lên một tia dị quang.

Hắc Trúc Bút về phẩm chất đúng là không bằng Minh Kim, Trường Thụ hai loại pháp khí kia nhưng nói về mặt ‘ân danh’, nó đúng là loại mà Khương Hy đang tìm.

Khương Hy hiện nay chính là sát thủ của Dạ Ma, vũ khí của hắn sử dụng tất nhiên không được quá bất mắt, nếu không thì tung tích, thân phận đều sẽ phơi bày ra ngoài ánh sáng hết.

Chưa kể phẩm chất của hai loại kia cũng không phải quá tốt. Nếu là người tinh tường luyện khí một chút là có thể nhìn ra được tài liệu sử dụng cho Hắc Trúc Bút tốt đến thế nào, ít nhất là so về độ tinh thuần.

Luyện khí cũng như luyện đan, họa phù, độ tinh thuần của tài liệu quyết định rất nhiều đến thành quả. Mặc dù những tài liệu này có thể thông qua sơ luyện mà tinh lọc tạp chất nhưng lợi thế của tiên thiên vẫn khó mà thay thế được.

Theo như lời của Na Lan thì Bắc Nguyên Tuyệt Hùng là loài lai tạp nhưng sau khi Khương Hy dùng linh thức tra xét qua một lượt thì phát hiện ra một điểm vô cùng thú vị.

Tuyệt Hùng này đúng là lai tạp nhưng không ngờ lại tạp với yêu thú có huyết mạch cao giai hơn, mặc dù chỉ là một tia mòng manh mà thôi. Nên phẩm chất của Hắc Trúc Bút về mặt bằng chung lại ngang ngửa với Minh Kim, Trường Thụ.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ Hắc Trúc Bút được đánh giá là chuẩn pháp khí. Điểm này khiến Khương Hy có chút không hiểu cho lắm, hắn đã tra rất kỹ, Tuyệt Hùng hoàn toàn không có vấn đề gì cả, như vậy thì chỉ còn lại Thiết Trúc mà thôi.

Khương Hy không thông luyện khí nhất mạch, nhưng hắn nhìn ra được một điểm. Thân bút này không phải được làm từ Thiết Trúc, nhiều lắm thì là gần giống loài với nhau là cùng.

Ngất nổi... hắn không nhận ra được đó là loại nào cả, vấn đề này quả thực rất nan giải nhưng với một người mù luyện khí như hắn mà nói, loại tài liệu này e rằng tốt hơn Thiết Trúc nhiều. Còn danh tính của nó, nếu có dịp hắn sẽ tìm hiểu sau.

Nghĩ vậy, Khương Hy liền âm thầm hài lòng với Hắc Trúc Bút, sau đó hắn nhìn qua xem Hiên Minh thế nào. Kết quả khiến hắn giật mình không thôi, bởi Hiên Minh vẫn còn đang suy nghĩ.

Hiên Minh một tay chống cằm, sắc mặt đăm chiêu mà nhìn vào hàng tá pháp khí ở trước mặt, ánh mắt nhìn qua nhìn lại, lúc thì nhíu mày, lúc thì đánh mắt, lúc thì mang vẻ ngờ vực. Nói chung thì bản khoả đến cực độ.

Thấy vậy, Khương Hy liền lại gần hắn mà nói:

“Huynh đã nghĩ ra được chưa?”

Lời vừa ra, Hiên Minh có chút giật mình mà quay lại nhìn, bất giác ánh mắt đánh về hướng Na Lan rồi lại nhìn về hắn. Hiên Minh nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói:

“Ta không chắc, đệ có ý kiến gì không?”

Nghe vậy, Khương Hy liền cười đáp:

“Huynh đã từng dùng loại nào rồi?”

Hiên Minh nói ra:

“Trước đây, ta có dùng qua kiếm, cảm giác tương đối ổn”

Khương Hy gật đầu rồi hắn quay sang chỗ Na Lan mà nói:

“Na Lan cô nương, phiền cô lấy giúp ta một thanh kiếm”

Na Lan cung kính đáp lại:

“Không biết công tử muốn loại nào?”

“Loại nặng nặng một chút”, hắn nói

“Vâng”, nàng cúi đầu đáp.

Một lát sau, Na Lan quay trở lại cùng một thanh kiếm khá lớn, nhìn thôi cũng đoán được nó không nhẹ rồi. Hiên Minh tự nhiên liền tiếp nhận lấy thanh kiếm kia rồi đưa lên vung vài đường cơ bản.

Vung xong, hắn liền im lặng một hồi rồi quay sang chỗ Khương Hy mà nói:

“Không thuận lắm”

Khương Hy gật đầu, hắn tự nhiên nhìn ra Hiên Minh không thuận chỗ nào. Thanh cự kiếm này mặc dù theo cách gọi của Na Lan thì tương đối nặng, cần tu vi Luyện Khí tầng bốn mới mang nổi nhưng ở góc độ của Hiên Minh thì nó tương đối nhẹ.

Mỗi một đường kiếm được vung ra gần như rất dứt khoát, độ dứt điểm hoàn toàn chắc chắn, kinh lực gần như không phát ra. Nhìn sơ qua thì thanh kiếm này rất tốt nhưng lại không thể phát huy ra được toàn bộ thực lực của hắn.

Pháp khí mà không thể phát ra toàn lực của chủ nhân thì cũng chỉ là vật chết mà thôi. Mặt khác, Hiên Minh dùng kiếm nhưng lại chỉ dùng có một lưỡi, kiếm chiều lại rất trực tiếp, không hề có sự biến hóa nào trong đó cả.

Nghĩ đến điều này, Khương Hy liền nói ra:

“Vậy còn đao và phù thì thế nào?”

“Đao và phù sao?”

Ánh mắt Hiên Minh đột nhiên lóe lên một tia tinh quang, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện này bao giờ cả. Tại Thẩm gia, hầu như tu sĩ mà hắn biết đều sử dụng kiếm là chính, nên hắn mới thuận tay mà dùng. Chưa kể dùng kiếm trông rất... phong độ, rất khí khái.

Nay nghe Khương Hy nhắc đến hai loại vũ khí kia, lần đầu tiên trong đời, hắn mới có được ý nghĩ rằng ‘có khi lại hợp đây’. Thế rồi, hắn liền đáp:

“Thử đi, đao trước tiên”

Khương Hy gật đầu, hắn quay sang nhìn Na Lan thì đã thấy nàng cười mà cung kính nói:

“Phiền hai vị công tử đợi một lát, tiểu nữ sẽ cho người chuẩn bị ngay”

Nàng ở bên hai người bọn hắn từ nãy đến giờ, tự nhiên biết bọn hắn đang nói chuyện gì rồi. Với tác phong của nàng mà nói, cung ứng mặt hàng trước khi khách hàng đòi hỏi chính là một việc vô cùng quan trọng.

Nghe vậy, Khương Hy cũng có chút ngạc nhiên với Na Lan, hắn không ngờ rằng nàng thật sự rất dễ tâm đến đoạn đối thoại giữa bọn hắn. Như vậy rất tốt, hắn sẽ không cần phải nhiều lời nhưng từ đó liền có chút hơi... phiền phức.

Giả sử như hấn có chuyện cần nói riêng thì không phải như vậy sẽ bị lộ hết sao. Tu vi của hấn hiện tại còn chưa đủ để dùng truyền âm thuật đâu.

Nghĩ đến đây, hấn liền âm thầm quyết định:

“Có lẽ ta nên nhắc nhở lại nàng một chút”

...

...

Hiệu suất của Na Lan rất tốt, không bao lâu sau nàng đã quay lại cùng với một hàng... pháp khí. Khương Hy thì không có gì bất ngờ, lấy năng lực của Tướng gia thì lấy ra ngần ấy pháp khí ra cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Nhưng ngại mỗi một điều là Hiên Minh lại há hốc trước cảnh tượng này. Khương Hy cũng thật không biết nói làm thế nào nữa, hấn có cảm tưởng rằng cái tên đang đứng cạnh hấn đây hình như sinh nhầm nhà rồi.

Na Lan xuất hiện, nàng liền nhìn hai người mà cười nói:

“Hai vị công tử, pháp khí tiểu nữ đã chuẩn bị xong”

Nghe vậy, Hiên Minh nhanh chóng nói ra:

“Đa tạ Na Lan cô nương”

Nàng liền khẽ cười duyên mà đáp lại:

“Hiên công tử khách khí rồi”

Hiên Minh cười cười không nói, sau đó hấn liền trực tiếp lại chỗ hàng pháp khí mà bắt đầu thử. Hấn bắt đầu với một thanh đại đao thông thường, cầm lên mà vung vài đường, sắc mặt tựa hồ vẫn rất thoải mái.

Ngất nổi, Khương Hy lắc đầu, Hiên Minh thấy vậy liền cười khỏ không thôi. Na Lan ở gần thấy vậy thì ngạc nhiên vô cùng, chỉ vài phút trước đó, nàng đã nghĩ đến việc Khương Hy có sức ảnh hưởng rất lớn đến Hiên Minh nhưng không ngờ rằng độ ảnh hưởng lại lan đến cả quyền quyết định.

Ngay lập tức, nàng liền nhìn về phía Khương Hy với ánh mắt hoàn toàn khác hấn. Nàng phục vụ qua rất nhiều khách nhân, tâm tình biểu hiện của bọn họ như thế nào nàng đều có thể nhìn ra cả.

Vậy mà nàng lại có cảm giác như bản thân mình bằng cách nào cũng không thể nào nhìn thấu được thiếu niên nhân này cả. Đó là còn chưa kể, càng nhìn nàng lại càng thấy chính mình ở trong đó, nàng liền giật mình không thôi.

Kỳ thực, Hiên Minh cũng không phải là quyết định dựa vào Khương Hy mà hấn đúng là không vừa ý với thanh đao này, nó quá nhẹ, lực phát ra vẫn không đủ mạnh.

Hấn liền thử một thanh khác, rồi lại một thanh khác, rồi lại một thanh khác nữa. Thậm chí đến thanh cuối cùng, hấn liền cầm lấy một thanh cự đao to gần bằng cả một con người.

Nhưng tiếc rằng, đao quá to, trông lại rất nặng nề, độ linh hoạt liền bị hạn chế đi rất nhiều. Mặt khác, Hiên Minh cũng không quá hợp với loại đao này, quá mức phổ trương, quá mức phiền phức.

Thử xong thanh đao đó, Hiên Minh liền quay lại nhìn Khương Hy mà cười khỏ, hấn nói:

“Quả thực... ta không hợp với đao”

Khương Hy thật sự ngoài ý muốn, hấn dù đã tính đến chuyện đao không hấn là hợp nhưng hấn không ngờ xác suất không hợp lại lên đến tận mười thành. Hiên Minh đời này e rằng vô duyên với đao pháp rồi.

Nhưng ngoài đao ra, chú trọng đến một chữ ‘nặng’ vẫn còn có phù. Phù là loại vũ khí có hình dạng của chiếc rìu hoặc búa. Tại tu chân giới, phù không phải là loại vũ khí được nhiều người chú trọng đến, thậm chí là còn có chút xa lánh.

Bởi về mặt thẩm mỹ, phù gần như rất thô thiển, không đẹp mắt như kiếm, cũng không bá khí như đao. Mặt khác, công pháp tu luyện với phù cũng không nhiều, hay thậm chí là rất hiếm.

Hấn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành thờ dài ra một hơi rồi nói ra:

“Huynh thử phù thôi”

Hiên Minh liền cười khỏ, hấn sao không nhìn ra được Khương Hy có khúc mắc với phù chứ nhưng hấn vẫn cần một pháp khí thuận tay nên phải thử thôi.

Thế rồi hần nhắm vào cây phù đầu tiên. Phù đầu tiên rất bình thường, trông không khác gì so với cái riu đồn củi thông thường cả. Ngay từ lúc cầm lên, ánh mắt của hần đã có chút hơi đổi.

Hần liền vung lên mà bỏ xuống, một tiếng xé gió nhẹ liền vang lên.

Thấy vậy, ánh mắt Khương Hy bất giác mà lóe lên một tia tinh quang, hần thầm nghĩ:

“Là phù rồi...”

Quả nhiên, sắc mặt của Hiên Minh liền có chút vui mừng. Một bồ vừa rồi của hần ít nhất cũng đã phát ra được tám phần thực lực hiện tại, mà đây còn không phải là loại tốt nhất. Như vậy chẳng phải nói càng về sau... hần sẽ chọn được loại ưng ý nhất sao?

Với ý nghĩ đó, Hiên Minh liền không kìm được mà thử những cái sau. Càng thử, hần càng phấn khích, ra chiêu càng lúc càng mạnh, phong thái càng lúc càng tự tin.

Cảnh tượng này rất nhanh liền thu hút rất nhiều người quanh đó. Trước đó, bọn họ vốn dĩ đã giật mình khi thấy tràng pháp khí kia rồi, bọn họ còn tưởng là đại nhân vật nào giá đáo đến đây.

Nhưng khi nhìn kỹ lại thì không ai nhận ra được người thử là Hiên Minh cả, bọn họ liền xì xầm xem thử đó là ai. Cho đến khi có người nhìn ra Khương Hy đang đứng gần đó thì mới nhớ lại sự kiện ngày đó mà nói với đồng bạn của mình.

Vừa vặn, những người quanh đó thuận thế mà lên nghe được, thì biết nguyên lai hần đến từ Phù Thành chủ. Tin tức vừa âm thầm truyền đi thì đoàn người ngay lập tức tán ra mà không nhòm ngó nữa.

Nhiều người nhìn như vậy, Khương Hy tự nhiên biết. Chưa kể, tai của hần rất thính, đằng sau nghị luận cái gì hần đều nghe hết thấy. Trong lòng hần liền cười khò không thôi.

Mặt khác, những lời xì xào kia còn vô tình mà rơi vào tai của một người khác nữa. Đó là Hiên Minh.

Nói đến ngũ quan miễn cảm thì Hiên Minh trên thực tế lại vượt qua Khương Hy những một bậc. Trong lúc thử đến phù thứ ba, hần đã nghe được đầu đó nói rằng Khương Hy đến từ Phù Thành chủ, hần liền xem chút nữa mà cười phá lên.

Đương nhiên hần sẽ không dám cười cùng vạch trần ra làm gì cả. Cuộc sống hiện tại của hần còn phụ thuộc rất nhiều vào cái bóng của Phù Thành chủ này, nhân lúc chưa ai phát giác rõ ràng ra thì đây là thời điểm để hần tranh thủ gia tăng thực lực cho đến khi đủ lông đủ cánh mà tự lực cánh sinh, không cần phải nương tựa vào Điện y quán nữa.

Nghĩ vậy, hần liền lấy lại sự tập trung của mình mà nhìn về cây phù cuối cùng kia.

Những cái trước hần đã xem như là quen thuộc rồi, hần liền cầm lên cây phù cuối cùng này. Ánh mắt hần ngay tức khắc lóe lên một tia tinh quang đại thịnh, hần thầm nghĩ:

“Đây rồi”

Không chỉ Hiên Minh mà Khương Hy cũng đã cảm nhận được rồi, hần cảm nhận được khí tức của Hiên Minh thay đổi, một sự thay đổi rất hài hòa. Trên đời này, rất ít loại pháp khí nào được bán tại Bảo Lâu mà có được sự hòa hợp với tu sĩ khác đến thế.

Như vậy cũng có nghĩa là Hiên Minh đã tìm ra được... ‘chân ái’ rồi. Hần liền nói với Na Lan:

“Na Lan cô nương, phiền cô cho mọi người tránh ra xa một chút”

Na Lan nghe vậy thì có chút giật mình, nàng không hiểu ý hần là gì cả cho đến khi nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng kia của Hiên Minh. Nàng liền nghĩ đến cái gì đó mà chân kinh, nhanh chóng ra mặt bảo người khác tránh lui.

Người vừa tan, Hiên Minh cũng vừa vận súc thể hoàn tất, hần liền hét lên một tiếng mà bỏ một phù toàn lực ra.

“Rầm”

Thanh âm xung kích thính lực liền vang lên, sàn nhà nhanh chóng nứt vỡ mà lan ra xung quanh, kinh lực tán ra bất giác còn có thể đẩy lùi vài tên tu sĩ gần đó. Có kẻ vì một phù chiêu này mà tóc gáy dựng đứng hết cả lên.

Toàn trường trong chốc lát liền yên tĩnh lại.

Sắc mặt Na Lan tái nhợt mà nhìn về phía tiếng động phát ra. Nơi đó Hiên Minh đang đứng tựa như cột chống trời, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt đăm chiêu, sắc mặt không hề biến chuyển.

Dưới chân hần là vô số miếng gạch vỡ vụn đến không thể vụn hơn. Kinh hãi nhất chính là nơi cây phù kia đánh xuống liền không còn hình dạng sàn gạch như ban đầu nữa, thậm chí đến vụn vỡ còn không bằng.

Nơi đó là một vết rãnh dài gần một mét, thậm chí độ sâu e rằng cũng không kém.

Na Lan tái nhợt nhìn về phía Hiên Minh mà chán kinh. Nàng làm tại Trầm Thiên Bảo Lâu đã được một thời gian, tự nhiên biết sàn nhà được làm từ loại tài liệu gì. Loại tài liệu này không thể nào đơn giản mà bị phá đi như vậy.

Ở góc độ của Na Lan, nàng đương nhiên nhìn ra cảnh giới của Hiên Minh, bởi vậy nàng mới tái nhợt, mới sợ hãi. Bởi tu sĩ Luyện Khí tầng bốn... tuyệt đối không thể gây ra vết tích kinh khủng như thế được.

Thậm chí, nàng còn không ngờ rằng sau một chiêu đó, hắn còn không có lấy một chút biểu hiện mệt mỏi nào cả. Chỉ riêng việc nhìn vào trạng thái hiện tại, nàng cũng dám chắc rằng hắn vẫn còn dư lực mà ra thêm một đòn như vậy nữa.

Khương Hy nhìn không khí xung quanh có chút không ổn lắm, hắn liền khề đưa tay lên giả bộ ho một hai tiếng rồi nói:

"Na Lan cô nương, phủ này gọi là gì?"

Nghe vậy, Na Lan bất giác mà nhìn hắn, yếu ớt đáp lại:

"Bẩm công tử, phủ này gọi... Sơn Hà".

Khương Hy trầm ngâm:

"Sơn Hà... Tên không tồi".

Sau đó hắn liền nói:

"Na Lan cô nương, Sơn Hà Phủ này bọn ta lấy"

Ánh mắt Na Lan hơi mở, nàng do dự một chút rồi nói ra:

"Ngài không đợi Hiên công tử sao?"

Hắn lắc đầu đáp lại:

"Huynh ấy sẽ thích".

Nghe vậy, nàng liền nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cung kính nói:

"Vậy tiểu nữ cung kính không bằng..."

Giữa lúc này, một giọng nói không rõ từ đâu bỗng dưng phát ra:

"Khoan đã"

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tự làm tự chịu

Lời vừa ra, chỉ trong chớp lát, mọi ánh nhìn đều dồn về phía người vừa nói kia. Người kia là một thiếu niên nhân, thân hình béo mập, và có chút hơi lùn. Khương Hy không biết thiếu niên nhân này là ai cả nhưng e rằng thân phận cũng không phải dạng đùa.

Bởi người này trên thân mặc hoa phục rất có tiền, chất liệu không khác gì những bộ mà Hiên Minh mặc trước đây. Mặt khác, sau lưng người đó liền là hai tên hộ vệ tu sĩ.

Phải biết, Thảm gia thế hệ này chỉ có hai người là tu sĩ mà trong đó Hiên Minh đã không có lấy một hộ vệ tu sĩ rồi, vậy mà kẻ trước mặt này lại có đến hai. Nghĩ vậy, ánh mắt Khương Hy liền có chút hơi lóe lên mà nói:

"Không biết vị công tử đây có chuyện gì chăng?"

Kẻ béo mập kia nghe vậy liền cười khẩy một cái, cặp má béo thịt kia có chút rung động mà ép đôi mắt ti hí kia lại, hần nói ra:

“Bản thiếu gia muốn phủ này”

Khurong Hy nghe vậy liền lắc đầu mà từ tốn nói ra:

“Rất tiếc, phủ này bọn ta lấy rồi”

Kẻ béo mập kia liền nhú mày lại nói ra:

“Vậy bản thiếu gia ra giá gấp đôi”.

Khurong Hy im lặng một hồi rồi lại nói tiếp:

“Bọn ta vẫn quyết định không nhường”

Toàn trường ngay tức khắc yên tĩnh đi, không phải vì lời của hần mà là vì hai tên hộ vệ kia phát lực ra rồi. Ngay sau khi hần nói, sắc mặt kẻ béo mập kia đã có chút khó xem, hai tên hộ vệ tự nhiên sẽ không ngồi yên rồi.

Bọn chúng liền không kìm nén tu vi nữa mà phát động toàn lực, ép khí thế của mình về phía Khurong Hy. Khurong Hy đương nhiên không hề hấn gì cả, hai kẻ đó không tệ, tu vi cũng xem như nhập Luyện Khí tầng bảy rồi, uy áp tự nhiên có thể ép được những người đang tại trong Lâu này.

Nhưng đừng mong có thể làm suy chuyển hần. Ngần này uy áp tựa như một con gió nhẹ mà thoảng qua người hần, hần liền khẽ cười một tiếng mà nói:

“Không biết vị công tử đây xưng hô gọi là gì?”

Dường như nhận ra Khurong Hy không chịu ảnh hưởng nào từ uy áp, hai tên hộ vệ liền chấn kinh mà quay sang nhìn nhau không hiểu. Kẻ béo mập kia tự nhiên nhận ra tình cảnh của Khurong Hy như thế nào chứ.

Hần chưa từng gặp phải kẻ nào dưới Luyện Khí đỉnh phong có thể chịu đựng được song trọng uy áp từ tu sĩ Luyện Khí tầng bảy cả, sắc mặt hần vốn đã khó coi, nay lại càng khó coi hơn. Thậm chí, hai bên thái dương hần đã bắt đầu có chút nổi lên gân xanh rồi.

Ánh mắt của hần trong phút chốc liền âm trầm lại mà lóe lên một tia sát ý.

Đương nhiên, hoạt động nhỏ này không cách nào có thể thoát ra khỏi cảm quan của Khurong Hy rồi, nhưng hần cũng không quan tâm là bao. Mặc cho kẻ này thân phận có lớn đến đâu đi nữa, hần cũng không ngại.

Sau đó, Khurong Hy liền lui lại ra sau mà tiến lại gần Hiên Minh. Một tay từ từ đặt lên sau lưng mà vận linh lực. Linh lực theo điểm tiếp xúc của bọn hần mà nhanh chóng được truyền vào cơ thể Hiên Minh.

Không lâu sau đó, Hiên Minh liền nhẹ nhõm mà thở ra một hơi, hần quay lại nhìn Khurong Hy mà mỉm cười, tựa hồ có ý cảm ơn. Vừa rồi, một phủ kia của hần gần như đã rút hết toàn bộ linh lực trong cơ thể ra ngoài rồi.

Mặt dù mặt ngoài hần trông không có gì khó khăn cả nhưng thực tế, sau lớp dịch dung kia, hần đã nỗ lực hết đà rồi, sắc mặt tái nhợt đến không thể tái nhợt hơn. Nếu Khurong Hy không vội vàng lại truyền linh lực vào người hần thì có lẽ không bao lâu nữa hần cũng sẽ gục thối.

Sở dĩ hần còn cố gắng gượng đến bây giờ cốt là giữ mặt mũi cho Khurong Hy, cũng như là cho mình. Thử tưởng tượng cảnh hần ra một phủ xong rồi nằm ra đất ngay thì xấu hổ đến chết mất.

May mắn, cảnh đó đã không xuất hiện, mặt mũi của bọn hần về cơ bản cũng coi như được bảo trì. Sau đó, ánh mắt hần lập tức chuyển thành ngưng trọng mà nhìn về phía kẻ béo mập kia.

Khurong Hy ở cạnh đương nhiên nhìn ra biến hóa của Hiên Minh, hần liền nghĩ đến rất nhiều điều. Kẻ béo mập này có thể còn vượt qua ý nghĩ của hần nhiều. Hiên Minh dù hiện tại không còn là người của Thẩm gia nữa nhưng ánh mắt của hần vẫn còn đó.

Trước đây, Hiên Minh thân là thiếu gia của Thẩm gia, tự nhiên quen biết nhiều nhất chính là tu sĩ cùng thế hệ của tứ đại thế gia rồi. Trùng hợp thay, kẻ béo mập này lại chính là một trong số đó.

...

Kẻ béo mập kia hiện tại tâm tình tự nhiên không hề tốt chút nào. Bởi hần đang bị cho sang một bên.

Đúng vậy, là bị bỏ sang một bên. Khurong Hy sau khi hỏi đến tên hần liền đến câu trả lời cũng không muốn nghe, thậm chí còn không nhìn lấy hần một lần.

Ngược lại, đối với tên tiểu tử đang cầm cây phủ kia lại rất hòa nhã. Hần đương nhiên không thể nào chấp nhận được thực tế này. Từ nhỏ đến giờ, hần được mọi người trong gia tộc thụ sủng mà lớn lên, nào có phải chịu cảnh ảm ức mất mặt như bây giờ chứ?

Thế rồi, sắc mặt hắn ngày càng nổi lên nhiều vết gân xanh, sát ý trong ánh mắt hắn ngày một thịnh hơn. Hắn liền hừ lạnh một tiếng mà phóng người về phía trước. Thật bất ngờ, tốc độ của hắn không hề chậm một chút nào, thậm chí còn có xu hướng tăng nhanh nữa.

Sự việc diễn ra chỉ trong chốc lát, đến Khương Hy cũng có chút ngạc nhiên, hắn không nghĩ đến tên kia lại thiếu kiên nhẫn đến như vậy. Còn Hiên Minh thì sắc mặt đại biến mà lao ra chắn trước Khương Hy.

Hiện tại, linh lực của hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng thân thể của hắn cũng không phải là đồ bỏ, mặc dù hắn không rõ giới hạn là đến đâu nhưng ít nhất hắn có niềm tin chặn được đòn đánh này.

Đang sau, ánh mắt Khương Hy có chút phức tạp mà nhìn lấy bóng lưng to lớn kia. Hắn không ngờ rằng chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi mà Hiên Minh lại thay đổi lớn như vậy.

Từ một thiếu gia của tu chân thế gia cho đến một thiếu niên nhân sẵn lòng xả thân đón lấy nguy hiểm quả thực là một quãng đường dài dằng dặc và không hề dễ đi. Ấy vậy mà Hiên Minh lại thực sự làm được điều đấy, thực sự... phá bỏ được giới hạn của bản thân.

Giây phút này, Khương Hy liền âm thầm gật đầu khen ngợi, hắn cảm giác rằng Hiên Minh tựa hồ đã có chút hợp mắt hắn hơn rồi.

Nhưng điều đó cũng không giúp cho Hiên Minh đỡ được đòn tấn công kia. Ngay lập tức, Khương Hy nắm lấy vai hắn rồi vận Đạp Vân Bộ mà phi thẳng lên phía trên, vừa vận thoát được khỏi phạm vi tấn công của kẻ béo mập kia.

Bị mất đi mục tiêu, kẻ đó liền thẳng một đường mà đập vào hàng đồng pháp khí mà Hiên Minh đã thử lúc trước.

Một tiếng va chạm mạnh liền kêu lên, kẻ béo mập ngay tức khắc ngã ra mặt đất mà kêu đau đớn. Hai tên hộ vệ thấy vậy liền hốt hải mà chạy lại xem.

Cùng lúc đó, Khương Hy cũng đã tiếp đất an toàn mà nhìn về phía kia, ánh mắt lướt qua một vẻ tiếu dung. Một đòn lao người vừa rồi của kẻ kia nếu Hiên Minh bị trúng, hẳn chắc chắn sẽ phải chịu trọng thương.

Còn nếu kẻ kia đâm thẳng vào tràng pháp khí đó thì kết cục quả thực không tốt chút nào. Mặc dù những pháp khí kia đều là hạ phẩm cả nhưng pháp khí cũng không phải là da thịt con người.

Pháp khí được luyện chế từ những tài liệu yêu thú cường đại trong cùng cấp bậc, dù cho kẻ kia có mạnh đến đâu đi nữa thì tu vi của hắn tuyệt đối sẽ không vượt qua được Trúc Cơ cảnh. Huống hồ hắn chỉ là tu sĩ Luyện Khí tầng năm, tự nhiên liền vô lực trước pháp khí rồi.

Toàn thân của kẻ kia đương nhiên phải nói là thảm cực kỳ, khắp cả thân người không chỗ nào là không có máu cả. Đáng sợ hơn là ở trên ngực phải còn bị một thanh đại đao găm lên nữa.

Hắn liền đau đớn mà hét lên:

“Giết hắn cho ta”

Một tên hộ vệ trong đó nghe vậy liền gật đầu mà nhanh chóng phóng uy thế ra mà lao về phía Khương Hy cùng Hiên Minh. Áp lực lần này tự nhiên khác hẳn bởi hắn đúng là tu sĩ Luyện Khí tầng bảy hàng thật giá thật.

Đang sau lớp dịch dung, sắc mặt Hiên Minh ngay lập tức liền tái nhợt đi. Khương Hy tự nhiên không rảnh tay, hắn lập tức tập trung linh lực súc thể vào nắm đấm rồi xuất ra một quyền.

Quyền này gọi là Lãnh Thủy, Lãnh Thủy chính là chiêu thức cao nhất của Lưu Thủy quyền pháp.

Quyền vừa ra, linh lực của hắn ngay lập tức liền tạo thành một màn khí mờ mà bao phủ lấy toàn thân. Tên hộ vệ kia thấy vậy liền cười lạnh, hắn cũng xuất ra một quyền mà trực tiếp ngạnh kháng lấy Khương Hy.

Hai quyền chạm nhau, lực liền triệt tiêu đi hết, tên hộ vệ trong phút chốc sắc mặt có chút ngầy dại ra. Khương Hy đương nhiên không để lỡ cơ hội, liền âm thầm vận pháp lực lên mà đánh một chưởng một ngực của tên hộ vệ.

Ăn phải một chưởng này, sắc mặt hắn liền tái đi một mảnh mà thổ huyết. Sau đó Khương Hy liền trụ một chân rồi xoay một vòng tạo lực, chân còn lại thuận thế mà đá văng hắn về trở lại chỗ kẻ béo mập kia.

Sắc mặt của hai người kia ngay lập tức liền trở nên khó coi. Bởi cảnh giao chiến vừa rồi diễn ra chỉ trong vài hơi thở mà thôi. Nhiều đó cũng vừa vận mà đánh giá được thực lực đôi bên rồi.

Toàn trường xung quanh liền kinh nghi bất định. Bọn họ không ngờ rằng vào một ngày chỉ vô tình đi mua sắm tài nguyên tu luyện thôi mà đã lâm sự kiện đến thế này. Bọn họ không thể nào vượt qua được ảo thuật của Khương Hy, tự nhiên không nhìn ra tu vi của hắn là gì.

Nhưng tên hộ vệ kia lại khác, bọn họ tất nhiên là nhìn ra. Dù sao hắn cũng không có ý định sẽ che giấu. Và rồi kết quả thì thế nào? Thua rồi, thua đến vô lực hoàn thủ.

Thế là bọn họ liền nghĩ tu vi của Khương Hy cao hơn nhưng cũng vì thế mà sinh ra vấn đề. Hắn còn quá trẻ, vậy mà tu vi lại vượt qua hầu hết những người đang ở trong đại sảnh lúc này.

Một nhân vật thiên tài như vậy, tại sao bọn lại chưa bao giờ nghe tên?

...

Không chỉ những người xung quanh mà đến Hiên Minh cũng phi thường động dung. Hắn biết Khurong Hy mạnh nhưng hắn chưa từng nghĩ đến chuyện Khurong Hy lại có thể nhẹ nhàng đánh vắng một tên tu sĩ Luyện Khí tầng bảy kia cơ chứ!

Ánh mắt hắn liền lóe sáng lên một tia tinh quang, hắn đã âm thầm quyết định, để thực hiện được mộng tưởng của bản thân. Trước mắt, hắn phải vượt qua được thiếu niên nhân này.

Mặt khác, tên hộ vệ còn lại cũng không phải ngồi im, hắn liền nhanh chóng đứng dậy mà nghênh chiến, chỉ có điều hắn không vội vàng mà lao lên như tên vừa rồi mà thôi.

Hết người này xong lại đến người khác, Khurong Hy thật sự cảm thấy rất chán ghét, hắn thầm nghĩ:

“Sao bọn chúng không nghĩ rút lui vậy?”

Nghĩ vậy, hắn thờ dãi ra một hơi rồi bắt đầu thủ thế của Lưu Thủy quyền pháp, sẵn sàng chiến bất cứ lúc nào.

Giữa lúc này, một thân ảnh bất chợt mà hiện ra giữa hai bên, đó là một lão nhân lưng đã cong, thậm chí là có xu hướng gập hẳn người xuống đất. Ánh mắt lão vẫn đục không nhìn ra tâm tình mà quan sát xung quanh.

Ở gần đó, Na Lan lúc này liền vui mừng hết mực rồi, nàng ngay tức khắc chạy đến cung kính nói:

“Phùng chương quý, ngài đến rồi!”

Người đến dĩ nhiên là Phùng Quang Tiêu, sự việc oanh động đến như vậy mà lão còn không chịu xuất hiện thì từ ngày mai lão nên nghỉ hưu đi là vừa.

Lão nhìn qua Na Lan gật đầu một cái, xác nhận rằng ‘ta đã đến rồi, người yên tâm’. Tiếp đó lão liền quay sang Khurong Hy mà gật đầu chào hỏi, Khurong Hy cũng không kiêu lễ, hắn tự nhiên sẽ hòa hoãn mà đáp lại.

Ngoài ý muốn là lúc lão nhìn sang phía kẻ béo mập kia, lão ngay lập tức liền quỳ xuống hành lễ nói ra:

“Tiểu nhân đến muộn, mong nhị thiếu gia không trách phạt”

“Nhị thiếu gia?”, Khurong Hy tự hỏi

“Là nhị thiếu gia của Tường gia, Tường Thành Thiên”, Hiên Minh ở một bên đáp lại hắn, đồng thời ánh mắt càng ngày càng trầm đi.

Bởi Tường Thành Thiên... không dễ động vào.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thiên cơ đổi, mạch tượng loạn

Huyền Đô Đại Lục, tu chân giới thịnh hành, bất cứ một người nào được sinh ra gần như sẽ có mong ước trở thành tu sĩ, được bay lượn trên bầu trời, được người người ngưỡng nhìn, được người người kính trọng.

Ngất nổi, không phải ai cũng có số mệnh làm tu sĩ, bởi linh căn quả thực rất hiếm hoi, trăm người chưa được một. Nếu nói trên đời này thứ gì công bằng nhất thì đó hẳn là linh căn rồi.

Vì đó là thiên chất, là thứ khó có thể thay đổi được và không hề phụ thuộc vào nơi của người mang nó được sinh ra. Điển hình nhất chính là tại Nguyệt Hải Thành tứ đại thế gia.

Nếu chỉ cân nhắc môn nhân dòng chính mà nói thì tại thế hệ trẻ này, người có thể tu tiên bao gồm Thẩm gia một người, Tô gia bốn người, Lý gia năm người và Tường gia... một người.

Thẩm gia vì Hiên Minh bỏ nhà đi mà nay chỉ còn có một người nhưng về căn bản thì tỷ lệ đó vẫn nhiều hơn so với Tướng gia. Tướng gia đời này phải gọi là quá sức bị ai, quá sức eo hẹp bởi chỉ có mỗi Tướng Thành Thiên là có thể tu luyện.

Với tình hình này tiếp diễn thì trong tương lai, hấn đích xác chính là Tướng gia gia chủ. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc địa vị của hấn tại gia tộc rất cao, phi thường cao.

...

Nghe qua Hiên Minh nói chuyện này, Khương Hy liền có chút ngưng trọng lại. Tướng gia nếu có hai thì coi như một tên bị ngã thì vẫn còn tên còn lại, đằng này lại chỉ có một. Nếu Tướng Thành Thiên thật sự ngã trong tay hấn, phần đời còn lại của hấn tuyệt đối sẽ không được yên.

Bởi lúc đó, Tướng gia sẽ rơi vào thời kỳ giáp hạt và bị ba thế gia còn lại chèn ép. Tệ hơn nữa có khi Tướng gia sẽ bị đá ra khỏi hàng ngũ thế gia cũng nên. Khi đó, Tướng gia ngoài việc tích cực sinh sản đời sau ra thì chỉ còn việc trút giận lên người hấn nữa thôi.

Khương Hy cũng không phải là lần đầu bị truy sát, hấn tự nhiên có cách để lẩn trốn đi nhưng còn Điền đại phu thì sao đây?

Nếu là Lân là Hiên Minh, Khương Hy sẽ không lo. Bọn họ thân là tu sĩ, dĩ nhiên phải tự học cách sinh tồn tại cái thế giới này rồi. Còn Điền đại phu chỉ là phạm nhân, dù đằng sau có là Mặc Chính Doanh đi chăng nữa thì lão cũng khó mà thoát được khỏi Tướng gia.

Đương nhiên nếu Nguyệt Hải Thành chủ Mặc Hiên can dự vào thì mọi chuyện sẽ khác đi rất nhiều. Nhưng hiện tại Mặc Hiên thân mình còn đang lo không nổi, hơi đâu mà lại đi quản chuyện của Điền đại phu chứ.

Chưa kể, bây giờ có nói gì đi nữa thì cũng đã trễ, Khương Hy cùng Tướng Thành Thiên đã kết nhân quả với nhau rồi.

Ở bên kia, Phùng Quang Tiêu vẫn đang cúi gập người lại mà hành lễ với Tướng Thành Thiên. Thấy vậy, hấn liền cố gắng ngồi thẳng dậy, ánh mắt mang sát ý nhìn về phía Khương Hy rồi nói:

“Phùng chương quỹ, giết hấn cho bản thiếu gia”

Nghe vậy, Phùng Quang Tiêu liền do dự một chút rồi mới đáp:

“Bẩm thiếu gia, chuyện này... không được”

“Không được?”, đôi mắt hí của Tướng Thành Thiên có hơi mờ ra nhìn lão mà nói

Tên hộ vệ còn lại thấy vậy liền có chút sốt ruột mà nói nhỏ với lão:

“Phùng chương quỹ, tâm trạng thiếu gia hiện tại không tốt. Người đừng làm loạn”

Phùng Quang Tiêu lắc đầu, lão đáp:

“Ta biết tâm trạng của thiếu gia... nhưng đây là lệnh của Lâu chủ”

Tên hộ vệ kia nghe vậy liền giật mình có chút lui lại mà nói:

“Là thật?”

Phùng Quang Tiêu gật đầu đáp:

“Ngài đang quan sát chúng ta”

Ánh mắt tên hộ vệ kia trong chớp lát liền mở to kinh ngạc rồi bất giác mà nhìn quanh như thể cố gắng tìm kiếm lấy thân ảnh của vị Trảm Thiên Lâu chủ kia. Nhưng rất nhanh hấn đã lấy lại được tỉnh táo mà thầm nhủ:

“Nếu Lâu chủ thật muốn quan sát chúng ta thì nhìn làm sao mà ra được đây”

Nghĩ nghĩ không lâu, hấn liền quay lại mà nói với Tướng Thành Thiên. Nghe xong, sắc mặt của Tướng Thành Thiên quả thực không tốt chút nào, ánh mắt tí hí kia của hấn bất giác mà nhìn thẳng lên tầng lầu trên cao, không rõ là đang nhìn gì.

Cảnh này vừa vụt rơi vào tầm mắt của Khương Hy. Khương Hy liền nhìn theo ánh mắt của hấn mà dõi lên đó, không bao lâu sau, con người hấn có chút hơi sáng lên. Tựa hồ như hấn đã phát hiện ra thứ gì đó rồi.

Đúng vậy, ngay khi nhìn lên đó, hấn đã cảm nhận được sự chuyển động của linh khí trong không khí, hơn nữa còn là mức chuyển động rất mạnh mẽ và hùng hậu tiến về một căn phòng trong góc. Không cần đoán hấn cũng có thể biết căn phòng đó là của ai.

Đáp án không ai khác chính là Trảm Thiên Lâu chủ Tướng Thôi.

Ở cấp bậc tạo thành sự chuyển động linh khí như vậy cũng chỉ có mỗi tu sĩ Trúc Cơ cảnh mới làm được mà thôi. Chưa kể độ dao động của linh khí lại

mang một cảm giác bùng nổ đến run cả người lên.

Khurong Hy thăm nhủ:

“Vị Lâu chủ này nổi giận rồi sao?”

Ở phía đối diện, Tường Thành Thiên cũng không cố nhìn nữa, hắn đã biết được hôm nay quả thực không thể làm gì hai người Khurong Hy rồi, sắc mặt hắn liền không còn đàng đàng sát ý nữa mà thay vào đó âm trầm bất định.

Một lát sau, hắn tựa hồ có chút mệt mỏi nói ra:

“Người tên gì?”

Nghe vậy, lực chú ý của Khurong Hy ngay lập tức dời từ căn phòng nơi góc đến Tường Thành Thiên, hắn liền suy nghĩ một chút rồi lại bảo:

“Ta họ Khurong”

Tường Thành Thiên nghe xong liền hít mắt lại, im lặng một hồi mà suy nghĩ. Người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng là hắn đang ngủ bởi đôi mắt hí đó của hắn đúng thật là thứ có thể đánh lừa gần như tất cả mọi người.

Mờ như không mờ, nhắm so với nhắm bình thường lại mang cảm giác rõ rệt hơn. Nhiều lúc, có người còn vô tình buộc miệng mà so sánh cặp mắt của hắn như hai sợi chỉ.

Dĩ nhiên, số phận của kẻ kia không thể nào gọi là tốt, giờ phút này chắc hắn đã ở đâu đó bên dưới ba tấc đất rồi.

...

...

Không bao lâu sau, mí mắt của Tường Thành Thiên có chút hơi động, theo ngôn ngữ bình thường thì mắt hắn đã mở rồi, hắn nói ra:

“Được, bản thiếu gia sẽ nhớ lấy người”

Nói xong, hắn liền ra hiệu cho tên hộ vệ kia đưa bản thân hắn về Tường phủ. Hắn nếu còn dám mang bộ dạng thảm hại này ra cho bản dân thiên hạ thấy thì đừng nói là hắn mất mặt, đến Tường phủ cũng mất mặt không kém.

Đến lúc đó, Tường gia không ra tay giáo huấn cho hắn một trận mới là lạ.

Tên hộ vệ nhận lệnh tự nhiên cố gắng dìu Tường Thành Thiên ra ngoài xe ngựa ngoài kia. Tốc độ của bọn chúng tương đối nhanh, dù sao cũng đều là tu sĩ, trên người thương thế dù đang mang nhưng cũng không phải là quá cản trở hoạt động bình thường.

Còn tên hộ vệ còn lại, hắn đương nhiên là bị bỏ mặc rồi. Sau trận chiến ngắn ngủi với Khurong Hy, hắn đã bị đánh đến ngất đi, chuyện sau đó liền không biết gì hết nữa.

Phùng Quang Tiêu tại gần đó thấy vậy liền lắc đầu thở dài, vết nhăn càng ngày càng hằn sâu trên mặt lão, lão liền ra lệnh cho đám lính gác của Bảo Lâu ra đem vào trong. Tên hộ vệ kia còn nằm trên đất thêm một giây nữa là Tường gia lại mất mặt thêm một giây.

Sau đó, lão liền quay sang Khurong Hy mà cười nói:

“Khurong công tử, thật có lỗi, bản Lâu làm ăn thật tắc trách, mong công tử không phiền lòng”

Khurong Hy đương nhiên không phiền lòng, đứng ra thì hắn không muốn phiền phức mà thôi. Ngắt nỗi nhân quả lần này hắn không gánh không được, sự đã thành rồi, bây giờ nói gì cũng không còn tác dụng nữa.

Chưa kể, loại hình nhân quả như vậy hắn vốn đã chuẩn bị tinh thần đón nhận từ lâu rồi. Sớm nhất cũng là khi hắn nuốt lấy Thủy Linh quả, lúc đó hắn đã cảm nhận được một đại họa sát thân.

Chỉ có điều khi ấy hắn không thể tính ra được họa đó là gì. Nay, trong mờ hồ, hắn đã có cảm ứng được... Thiên cơ có biến chuyển.

Thiên cơ biến chuyển, phòng ngự liền lỏng lẻo, hắn mới nhân cơ hội đó mà nhìn lên một chút số mệnh của mình.

Kết quả... hắn đã thấy được một khoảng không vô tận không điểm đầu, không điểm kết. Bầu trời cũng như mặt đất, mặt đất liền là bầu trời.

Hắn thấy được một thế giới, nơi mà thiên địa giao thoa đối lập lẫn nhau, tựa như một mặt kính phản chiếu vậy.

Bất giác, Khurong Hy nhắm mắt mà nhủ mảy mai, sắc mặt tựa hồ mang một vẻ đau đớn. Hắn khẽ quay người mà tránh đi ánh nhìn của Phùng Quang Tiêu. Nhưng vừa vặn, người thấy sắc mặt đó lại là Hiên Minh.

Thấy vậy, trong lòng Hiên Minh liền chấn kinh, hần nhanh chóng tiến lên chắn giữa Phùng Quang Tiêu và Khương Hy rồi đáp:

“Phiền Phùng chương quỹ thanh toán giúp bọn ta”

Nghe vậy, ánh mắt Phùng Quang Tiêu có hơi mở, lão nhìn hần một chút, tựa hồ có chút đánh giá, một lát sau lão nói:

“Không biết vị đây là...?”

“Chương quỹ, đề tiểu nữ giới thiệu, đây là Hiên công tử, biểu huynh của Khương công tử”, Na Lan không rõ từ đâu xuất hiện, nàng liền thay hần mà trả lời.

Phùng Quang Tiêu nghe xong, ánh mắt có chút hơi lóe lên, rồi lão cười đáp lại:

“Thứ lỗi cho, là lão phu không nhận ra, mong công tử không trách”

Hiên Minh lắc đầu đáp:

“Không sao, không sao, phiền hai vị thanh toán giúp ta”

Phùng Quang Tiêu gật đầu, rồi ra hiệu cho Na Lan đi làm. Na Lan tự nhiên sẽ nhận mệnh, nàng liền cho người đi thu gom lại hai loại pháp khí kia, ngắt nỗi chúng đã không còn ở đây rồi. Sắc mặt nàng trong chốc lát liền chuyển thành vẻ hốt hoảng mà đi tìm.

Phùng Quang Tiêu cũng nhận ra được dị trạng, liền tiến lại gần nàng mà nói:

“Na Lan, người làm gì đấy?”

Nghe vậy, Na Lan liền run nhẹ lên mà nhìn về phía lão, nàng lo lắng nói ra:

“Chương quỹ... pháp khí... mất rồi”

Ánh mắt Phùng Quang Tiêu khẽ biến, lão liền đánh mắt mà nhìn xung quanh một lượt toàn bộ đại sảnh của Trầm Thiên Bảo Lâu. Mỗi người bị lão quét qua bất giác lạnh cả sống lưng, cho đến khi ánh mắt của lão dừng lại chỗ Khương Hy thì neho lại.

Hiên Minh thấy thế ngay tức khắc liền chấn tâm nhìn của lão lại nhưng một bàn tay không rõ từ đâu bỗng nhiên đặt lên vai hần. Hần giật thót mà nhìn ra sau, chủ nhân của bàn tay đó đương nhiên là Khương Hy.

Lúc này, Khương Hy tựa hồ đã không còn đau đớn nữa, ngược lại, ánh mắt của hần rất tinh minh sáng chói, cứ như là một người hoàn toàn khỏe mạnh vậy.

Hần nhìn về phía Phùng Quang Tiêu mà cười nói:

“Hắc Trúc Bút cùng Sơn Hà Phủ ta đã thu vào giới chỉ, Phùng chương quỹ chỉ việc thanh toán cho bọn ta là được”

Nghe vậy, Phùng Quang Tiêu liền cười gật đầu, ánh mắt có chút thâm thúy mà nhìn về phía hần. Không bao lâu sau, lão đáp lại:

“Vậy lão phu sẽ tính giúp công tử”

...

...

Sau khi thanh toán hết thủy, Na Lan liền tiễn Khương Hy cùng Hiên Minh ra ngoài cửa. Nàng có chút áy náy mà nói:

“Hai vị công tử, đã để cho hai vị khó xử rồi”

Hiên Minh xua tay cười đáp lại:

“Không sao, Na Lan cô nương không cần phải khách khí đến vậy. Chuyện một phần cũng là do bọn ta”

Nghe vậy, Na Lan liền không biết nên nói như thế nào mới phải đây. Dù nàng nghe Hiên Minh nói là vậy nhưng biết đâu được trong lòng hần đang nghĩ như thế nào chứ.

Tướng gia thế lớn, Tướng Thành Thiên địa vị lại quá đặc thù, bất kể có là phía Khương Hy gây sự hay là Tướng Thành Thiên gây sự đều sẽ dẫn đến một hậu quả không lường trước được.

Na Lan mặc dù biết Khương Hy có dính líu đến Phủ Thành chủ nhưng câu chuyện ở đây lại là Tướng Thành Thiên, Phủ Thành chủ thủ được hần hay không... e rằng phải phụ thuộc vào tâm tình của Tướng gia lão tổ rồi.

Na Lan trầm mặc rất lâu, giữa hai bên gần như không còn nói thêm gì nữa, Hiền Minh liền nhanh chóng ra hiệu cho trung niên mặt sẹo đánh xe trở về Bắc Thành.

Hôm nay, Khương Hy cùng hần tự nhiên không đi bộ đến Tây Thành mà đến bằng xe ngựa của trung niên mặt sẹo kia. Ban đầu khi đề cập đến chuyện này, trung niên mặt sẹo tự nhiên tái mặt mà từ chối.

Hần làm phu xe mười mấy năm nay, hơn nữa còn là phu xe cho Điền đại phu, nào có chuyện không biết bộ dáng của Tây Thành ra sao chứ. Phàm nhân bình thường như hần vào đó... không biết có còn toàn vẹn mà trở ra hay không nữa.

Cũng may, dưới sự thuyết phục của Khương Hy, hần cuối cùng cũng chịu đồng ý. Cốt cũng chính là vì tấm lệnh bài kia. Hần đương nhiên biết danh tính của tấm lệnh bài đó là gì, chỉ là hần không biết vì cái gì Điền đại phu lại đưa cho Khương Hy mà thôi.

Có tấm lệnh bài đó, trừ phi tứ đại thế gia đích thân đứng ra đuổi giết, còn lại với hần đều vô hại.

Còn tại sao lại đi xe ngựa thì đó là do Thẩm lão tam. Khương Hy không chắc đến hiện giờ Thẩm lão tam có còn đem người đi lùng sục Tây Thành tiếp hay không nữa. Hần cũng đã đem chuyện này nói cho Hiền Minh, thăm dò xem ý kiến như thế nào.

Kết quả, Hiền Minh trực tiếp đồng ý với chuyện đi xe ngựa vì hần hiểu rõ phụ thân hần... có chấp ra sao. Không qua mùa xuân tới, e rằng ngày nào Thẩm lão tam cũng sẽ dẫn người đi tìm hần thôi.

...

Xe ngựa từ từ lăn bánh rời đi, không bao lâu sau đã ngày càng xa cột trụ linh thạch khổng lồ ngoài rìa Tây Thành kia.

Hiền Minh liền thở ra một hơi nhẹ nhõm. Bởi hần không nhận thấy phụ thân hần cũng như người của Tường gia đi theo, nếu còn ở trong Tây Thành, hần sẽ còn sợ nhưng may mắn, hần đã ra khỏi rồi.

Sau đó, hần liền nhìn sang Khương Hy định nói gì đó thì bị dọa đến giật mình. Bởi Khương Hy lúc này... thật sự rất thảm.

Sắc mặt hần trắng toát hết cả lên, so với bình thường còn trắng hơn không biết bao lần, mồ hôi lạnh đổ đầy thái dương. Đột nhiên, ánh mắt hần mở to mà phun ra một ngụm máu lớn, vấy lên hết một mảng ngực.

Hiền Minh ở bên liền chấn kinh mà đỡ lấy hai vai hần, lo lắng nói ra:

“Ngươi... bị thương rồi?”

Khương Hy vì sao mà bị thương? Ở góc độ của Hiền Minh, tự nhiên là vì trận chiến ngắn ngủi trước kia. Nhưng thực tế, trận chiến đó quá dễ dàng, đã thương được hần là chuyện không thể nào.

Sắc mặt của Khương Hy ngày một tái đi, bờ môi đã dần khô lại, mất đi vẻ sức sống của hằng ngày. Hai con mắt của hần đã có chút mờ mà dần nhắm lại, vụn vặt mờ mờ ảo ảo liền chìm trong đêm tối.

Hần ngất rồi.

Sắc mặt của Hiền Minh lúc này cũng tái xanh đi vì sợ, hần không ngừng lay gọi Khương Hy đang nằm trong tay nhưng không một lời nào được đáp lại cả. Hần hốt hoảng mà hướng về phía trung niên nhân nói ra:

“Đại thúc, mau trở về Điền y quán”.

Một tràng hí ngựa liền vang lên, tốc độ xe ngựa ngày một tăng rồi mất hút ở cuối đường.

Rất nhanh sau đó, xe ngựa cũng đã trở về Điền y quán. Hiền Minh không suy nghĩ gì hết mà cũng Khương Hy trên vai ngay tức khắc chạy về phía hậu viện.

Điền đại phu vốn đang chữa bệnh cho bệnh nhân liền ngửi ra một mùi tanh quen thuộc. Y sư quen thuộc với mùi nhất dĩ nhiên là máu, lão liền nhìn về hướng Hiền Minh đang chạy hốt hãi kia, bất giác mà làm rơi cây ngân châm trong tay.

Lão không suy nghĩ gì nữa mà lập tức chạy theo, bỏ lại bệnh nhân ở phía sau.

Điền y quán liền bắt đầu có tiếng xì xào vang lên.

Sắc mặt của Lão lúc này dĩ nhiên không thể nào vui nổi rồi, bờ môi của hần có chút run rẩy mà nhìn về phía hậu viện. Hần hiện nay là tu sĩ, ánh mắt tự nhiên tốt hơn phàm nhân nhiều lắm. Hần liền biết người nào đang nằm trên lưng của Hiền Minh.

Mà kẻ cả không nhìn, hần vẫn sẽ đoán ra được. Trên đời này có thể làm cho Hiền Minh cùng Điền đại phu hốt hoảng như vậy cũng chỉ có một mình công tử mà thôi.

Sau đó, hần liền nhanh chóng ổn định cảm xúc của mình mà bắt đầu ổn định lại đoàn người đang tại Điền y quán.

...

...

Trở lại phòng, Hiền Minh lập tức đặt Khương Hy xuống giường, nhanh chóng mà tháo đi lớp áo ngoài ra. Hắn e sợ Khương Hy bị đại thương, ảnh hưởng đến căn bản, nhưng kết quả lại khiến hắn ngạc nhiên không thôi, bởi hắn không tìm thấy một vết thương nào cả.

Hắn trầm nghĩ:

“Không lẽ là nội thương?”

Ngay sau đó, Điền đại phu cũng đã đến nơi, lão liền trực tiếp mà bắt mạch của Khương Hy. Hiền Minh thấy vậy liền lui lại, sắc mặt lo lắng mà nhìn về phía giường. Trong chuyện này, hắn thật sự không hề có ích gì cả, Điền đại phu thân là y sư, chuyện cứu chữa này... hợp với lão hơn.

Một lát sau, lão liền chấn kinh mà nói ra:

“Không thể nào... mạch tượng đại loạn?”

Rồi lão quay ra sau tức giận nói:

“Các ngươi đã làm gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Hiền Minh lại càng tái hơn, hắn thì thảo luận lắm bầm:

“Là tại ta... tại ta...”

Điền đại phu nghe vậy, sắc mặt càng ngày càng khó coi hơn, nhưng tình huống hiện tại không cho phép lão tức giận, không cho phép lão loạn lên.

Sau đó lão liền trực tiếp đuổi Hiền Minh ra khỏi phòng, bất chấp sự van nài của hắn. Lão không biết vì cái gì mà chuyện lại thành ra như thế này nhưng trước mắt lão phải cứu được Khương Hy cái đã.

Thế là lão liền lấy trong tay áo mình ra một cái hộp gỗ cũ kỹ, chạm trổ cũng không có gì đặc biệt. Nhìn vào đó, ánh mắt của lão tựa hồ có chút hồi tưởng.

Lão trầm mặc một hồi rồi thở dài ra một hơi mà mở hộp ra.

Ngoài kia, bầu trời dần chuyển thành một mảng đỏ mà buông xuống thế nhân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tâm tư mỗi người (1)

Đêm nay trời lặng, mây nhẹ trôi.

Mùa hè đã trôi qua, sao sáng cũng vì thế mà phai mờ đi. Mùa thu đến, là mùa của trăng soi, là mùa của Đại Nguyệt.

Vào ngày này, những người mang trong mình tâm sự không thể kể với người khác chỉ có thể dõi theo ánh trăng mà bày tỏ lòng mình. Trong số đó có tu sĩ, có phạm nhân, có Điền đại phu, có Hiền Minh, có... Trầm Thiên Lâu chủ.

...

Trên đỉnh tòa Bảo lâu cao sừng sững giữa lòng Tây Thành kia, Tường Thôi thân mang áo bào xám đang lặng lẽ mà nhìn ánh trăng, sắc mặt lướt qua vẻ trầm tư sâu độ.

Đằng sau lão vẫn như thường lệ là Phùng Quang Tiêu. Khác với thường ngày, đêm nay trông lão tựa chừng có chút hơi chật vật. Với thân phận là tu sĩ, lão đáng lý ra vẫn còn dư sức đứng trên mái nhà mới đứng nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Toàn thân người lão gập cong lại, tứ chi chạm hết xuống mái nhà, khó khăn mà di chuyển, người ngoài nhìn vào còn nghĩ là lão sợ ngã. Không biết vì lý do gì nhưng quả thực, đứng là lão sợ ngã thật.

Lão hướng về phía Tường Thôi, giọng mang chút hơi run mà nói ra:

“Bẩm Lâu chủ... Trưởng lão đoàn... cho gọi ngài”

Tưởng Thôi bình đạm mà nhìn trắng, cứ như chưa từng nghe lời Phùng Quang Tiêu nói vậy. Phùng lão nhân kia không thấy phản ứng gì còn tưởng là Lâu chủ không nghe, định nói thêm một lần nữa thì Tưởng Thôi lại đột ngột lên tiếng:

“Nói với mấy lão già đó ta sẽ đến sau”.

Phùng Quang Tiêu im lặng không đáp. Ánh mắt Tưởng Thôi liền có chút hơi mờ ra, sau đó lão lắc đầu cười khổ mà nói:

“Quên đi, để ta tự đi”

Lời vừa ra, lão liền phi thân vào màn đêm mà hạ xuống đất. Nguyệt Hải Thành cấm tu sĩ dưới Kim Đan phi hành, lão tự nhiên không dám phạm vào.

Ở đằng sau, Phùng Quang Tiêu vẫn còn chút run rẩy mà bám trụ trên mái nhà, ánh mắt lão mang chút tâm sự mà nghĩ:

“Lâu chủ... Mấy lão già trong miệng ngài... tuổi tác cũng không sai biệt với ngài là bao a”

Một lão nhân gọi một lão nhân khác bằng hai chữ ‘lão già’ đương nhiên là chuyện bình thường nhưng với một người đã đi theo Tưởng Thôi nhiều năm như Phùng Quang Tiêu thì lại khác. Lão biết Tưởng Thôi sợ nhất là gì.

Tưởng Thôi sợ nhất là già.

Bề ngoài của Tưởng Thôi đương nhiên hiện diện dưới hình dạng của một lão nhân nhưng ai biết bên dưới đó là một người như thế chứ?

Đúng vậy, Tưởng Thôi cũng như Hiên Minh, lão là đang dịch dung cho chính mình. Trên dưới toàn Tưởng gia ai ai cũng biết chuyện này nhưng không mấy ai biết được vì sao lão lại dịch dung.

Phùng Quang Tiêu biết lão sợ già nên mới dịch dung trực tiếp thành một lão nhân để người khác không phải thấy lão già đi theo thời gian. Nhưng có một điểm tối quan trọng là đến bản thân Phùng Quang Tiêu cũng chưa bao giờ thấy được nhân dạng chân thật của lão là gì cả.

Phùng Quang Tiêu nhìn theo bóng lưng già nua kia biến mất vào bóng tối mà thở dài, sau đó, lão lại nhìn quanh một lần nữa, sắc mặt mang vẻ hơi chút khản trương mà lầm bầm:

“Bây giờ xuống thế nào đây?”

...

...

Trầm Thiên Bảo Lâu là sản nghiệp sinh lợi nhiều nhất cho Tưởng gia, tự nhiên vị trí của nó sẽ không cách quá xa rồi. Tưởng Thôi dường như chỉ mất tầm năm phút thôi là có thể trở về được rồi.

Khi lão trở về, một thanh âm hùng hậu đột nhiên vang lên bên tai lão:

“Đến hậu viện”

Nghe vậy, toàn thân Tưởng Thôi liền lạnh toát lại, toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng hết cả lên. Nhưng lão không dám phản bác gì cả, chỉ một mực gia tăng tốc độ mà đến nơi được chỉ định.

Khi lão đến, hậu viện cũng đã có không ít người, nhìn qua một lượt thôi cũng có thể thấy được... mười bốn người rồi. Nếu tính thêm lão nữa thì lần tụ họp này đã tập hợp gần như toàn bộ cao tầng của Tưởng gia.

Bao gồm Thập Nhị trưởng lão của trưởng lão đoàn.

Tưởng gia gia chủ cùng phu nhân.

Và cuối cùng là... Tưởng gia lão tổ.

Những người trước, Tưởng Thôi có thể không để tâm là mấy nhưng vị cuối cùng, Tưởng gia lão tổ lại là một vấn đề hoàn toàn khác.

Phải nói gần mười năm nay, lão tổ đã bế quan tu luyện, gần như không tiếp xúc với ngoại giới, chỉ có dạo đầu năm có lộ diện ra một lần để hội họp với Thành chủ cùng các lão tổ khác mà thôi. Nay lão tổ lại đột nhiên xuất hiện thì tất có đại sự, Tưởng Thôi không lo không được.

Tưởng Thôi đến, những người khác tự nhiên phát giác ra, có người sắc mặt âm trầm bất định, có người tựa chừng như rất vui khi thấy người gặp họa, có người thì lười biếng mà chờ đợi buổi tụ họp kết thúc.

Tưởng Thôi đương nhiên không nhìn những người kia nhiều. Lão không mấy khi ở gia tộc, giao tình của lão với những kẻ kia đơn thuần cũng chỉ dựa trên

lợi ích của gia tộc mà thôi.

Sau đó, lão hướng về phía Trương gia lão tổ mà cung kính hành lễ nói ra:

“Trương gia Bát trưởng lão Trương Thôi tham kiến lão tổ”

Trương gia lão tổ vốn dĩ đang quay lưng với lão, nghe được vậy liền khẽ quay đầu lại mà nhìn, ánh mắt mang vẻ đăm bạc không rõ tâm tình thế nào. Không nhìn thì thôi nhưng nhìn kỹ mới thấy được, Trương gia lão tổ vậy mà lại là một tên thanh niên nhân.

Chỉ tính riêng trong ngần này người, không ngờ lão lại là người ‘trẻ nhất’ ở đây. Lão nhìn qua Trương Thôi một chút rồi nói:

“Đứng dậy đi”

Thanh âm trầm ổn của lão vang lên, Trương Thôi liền khẽ nhắm mắt lại mà thờ nhẹ ra một hơi, lão đập đầu thêm một lần nữa rồi đáp:

“Đa tạ lão tổ”.

Không gian một lần nữa lại trở về yên tĩnh. Trưởng lão đoàn cũng không còn xôn xao như trước nữa, ngược lại rất thành thực mà đứng nghiêm trang, tựa hồ như đang đợi mệnh lệnh vậy. Trương gia lão tổ nhắm mắt lại mà nghĩ nghĩ đến cái gì đó rồi lại nói tiếp:

“Chuyện ngày hôm nay người nói thế nào?”

Lời vừa ra, ánh mắt của toàn bộ mọi người tại đây liền biến đổi hẳn đi. Bọn họ tập trung ngày hôm nay tại đây cốt chính là vì chuyện này. Sự kiện lúc chiều đương nhiên rất lớn, chỉ trong vòng không đầy một canh giờ sau, tin tức đã lan đến hết toàn Tây Thành.

Mặt mũi của Trương gia đương nhiên bị mất sạch sẽ trong tay Trương Thành Thiên rồi. Không lâu sau khi mọi chuyện đổ bể, trưởng lão đoàn đã họp lại với nhau rồi trực tiếp phát lệnh cấm túc Trương Thành Thiên một năm.

Chuyện sẽ không có gì cho đến khi phu nhân của Trương gia gia chủ lên tiếng chống đối lại. Tại Trương gia, Thập Nhị trưởng lão của trưởng lão đoàn dĩ nhiên quyền cao chức trọng, thậm chí tổng thể quyền lực của bọn họ còn có thể sánh ngang với đương nhiệm gia chủ hiện thời.

Ở tình huống bình thường mà nói, mấy chức vị phu nhân này sẽ không có tiếng nói là bao nhưng mỗi nhà mỗi cảnh. Trương Thành Thiên là do chính nàng hạ sinh ra, thế là nước lên thuyền lên, địa vị của nàng tại Trương gia càng ngày càng cao hơn.

Trong vô hình, địa vị của nàng đã không kém phu quân của nàng là Trương gia gia chủ rồi. Bởi vậy, lời nàng nói ra phi thường có trọng lượng. Thế rồi hai bên giằng co qua lại đến hơn một canh giờ, gia tộc đã cơ hồ bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt. Trương gia lão tổ liền bị bức xuất quan.

...

Nghe vậy, Trương Thôi cung kính đáp lại:

“Bẩm lão tổ, chuyện lần này... Thành Thiên không đúng”.

Lời vừa ra, không gian yên tĩnh liền có chút động lại, trưởng lão đoàn một mặt khó tin mà quay sang nhìn nhau. Ở phía khác, một phụ nhân nghe vậy liền hừ lạnh một cái đáp:

“Không đúng?... Vậy phiên Bát trưởng lão giải thích cho ta nghe xem không đúng chỗ nào?”

Người nói vừa rồi tự nhiên là Trương phu nhân. Trương phu nhân cùng Trương Thành Thiên không hổ danh là mẹ con, hai người giống nhau như đúc, từ đôi mắt ti hí, cách nói chuyện cho đến ngoại hình đều không lẫn vào đâu được.

Đúng vậy, Trương phu nhân là một phụ nhân to béo, thân hình đồ sộ, mặt được trang điểm rất đậm, chỉ nhìn qua thôi liền mang cho người khác một cảm giác khó gần. Thật không hiểu nổi bằng cách nào mà Trương gia gia chủ lại nhìn trúng nàng nữa.

Nghe Trương phu nhân nói, Trương Thôi tự nhiên bật cười lên đáp lại:

“Nếu phu nhân không hiểu thì lão phu xin nói thẳng. Thành Thiên muốn lấy đồ trên tay người khác, lão phu tự nhiên không quản, dù sao đây cũng là sản nghiệp của Trương gia. Nhưng trọng yếu là hắn đã thua, thua tại bản sự”

Trương phu nhân hừ lạnh nói ra:

“Thua? Còn không phải do tên tiểu tử họ Khương kia giở trò? Chân chính dùng chân tài thực học, tên tiểu tử đó sao có thể so được với con trai ta?”

Trương Thôi lúc này không chỉ bật cười nữa mà đã trực tiếp cười thành tiếng mà chế giễu:

“Ha ha ha, Thành Thiên nếu nhìn ra được tu vi của tên tiểu tử đó, lão phu liền công nhận hắn có chân tài thực học”

“Ồ”, Trương gia lão tổ nghe hai người giằng co thì bất phát ra thanh âm ngạc nhiên. Lão vừa lên tiếng thì hai người kia lập tức liền im lặng lại, không cùng

nhau cãi nữa. Lão không để ý, ánh mắt lão mang chút hiếu kỳ nhìn về phía Tường Thôi mà nói:

“Theo lời người thì tên tiểu tử họ Khương kia... rất mạnh?”

Không chỉ lão mà những người khác cũng bắt giác mà đồng tai lên nghe thử thực hư như thế nào. Tường Thành Thiên tuy được nuông chiều từ nhỏ, chuyện tu hành cũng không quá chú tâm nhưng hần dũ gì cũng là tu sĩ Luyện Khí tầng năm hàng thật giá thật. Chưa kể thiên chất còn là song linh căn.

Cùng thế hệ, nếu nói về người có thể mạnh hơn Tường Thành Thiên hiện tại thì e rằng cũng chỉ có... ba người mà thôi.

Nay không rõ từ đâu lại nhảy ra một tên tiểu tử không tên không tuổi, lại còn hư hư thực thực mạnh hơn Tường Thành Thiên một đầu, bọn họ không quan tâm không được.

Nghe vậy, Tường Thôi liền cung kính đáp:

“Bẩm lão tổ, tên tiểu tử kia rất mạnh”

Tường gia lão tổ gật đầu nói tiếp:

“Mạnh đến đâu?”

Tường Thôi trầm mặc một hồi rồi đáp:

“Ít nhất không thua Lý, Tô, Thẩm ba tên tiểu tử kia”

Lão vừa dứt lời, Tường phu nhân liền trợn đôi mắt hí kia lên mà cường ngạnh nói:

“Bát trưởng lão, người già rồi nên hồ đồ rồi sao? Ba tên...”

Đang nói, Tường phu nhân đột nhiên im bặt đi, nàng mím môi lại, sắc mặt có chút khó coi mà nhìn về phía Tường Thôi. Tường Thôi lúc này rất khác, hoàn toàn khác hẳn dáng vẻ lúc đôi co với nàng.

Bởi lúc này lão... động nộ rồi.

Khí thế của lão ngay tức khắc liền thay đổi, tựa hồ có chút... lảng lệ hơn. Ánh mắt lão sắc bén mà hướng Tường phu nhân rồi gằn từng chữ mà nói ra:

“Người nói ai già?”

Tường Thôi không gọi nàng là ‘phu nhân’ nữa mà lại chỉ đích danh ra, bởi vừa rồi nàng đã phạm phải một cấm kỵ với lão, nàng dám nói lão ‘già’. Bình thường, lão hay tự xưng là ‘lão phu’ nhưng đó là để phù hợp với nhân dạng bên ngoài thôi, lão đương nhiên không cho mình già thật.

Nghe vậy, Tường phu nhân tự nhiên không nói gì nữa. Ánh mắt nàng liền toát lên vẻ kiêu kị sâu đậm. Bình thường, nàng dám đôi co với lão vì địa vị của nàng cao hơn nhưng một khi đã động thù, nàng sao so được với lão.

Bản thân nàng tu vi chỉ mới là Luyện Khí đỉnh phong mà thôi, cơ hội thắng ở đâu khi phải đối đầu với tu sĩ Trúc Cơ cơ chứ. Nàng bắt giác mà lui lại đứng gần phu quân của mình, đứng rất gần, thậm chí còn núp ra sau lưng.

Để che chắn được cho thân hình ngoại cỡ của nàng, Tường gia chủ đương nhiên cũng không nhỏ con, hẳn là một thân trung niên nhân lực lưỡng khổng lồ, chỉ tính riêng về chiều cao, hẳn đã không hề thua kém Mặc Chính Doanh rồi, chứ đừng nói là bề ngang.

Tường gia chủ thấy vậy liền khề thờ dài ra một hơi rồi nói:

“Lão bát, lão tổ còn đang ở đây, chớ có làm loạn”

Tường Thôi hít mát lại nhìn hần một chút, không bao lâu sau, lão liền nhắm mắt lại mà điều chỉnh hơi thở của mình, thu toàn bộ khí tức lảng lệ kia lại.

Đợi lão thu xong, Tường gia lão tổ cũng không trách cứ gì, lão hiếu kỳ nói tiếp:

“Người quen biết với tên tiểu tử đó?”

Tường Thôi gật đầu đáp:

“Bẩm lão tổ, ta có quen”

Tường gia lão tổ nói ra:

“Con tư sinh?”

Tường Thôi nghe xong liền có chút ghen mà ho vài tiếng. Những người xung quanh bắt giác liền có chút buồn cười nhưng chỉ dám nhỏ tiếng mà thôi.

Lão nhanh chóng đáp lại:

“Bẩm lão tổ, không phải”

Tướng gia lão tổ gật đầu, sau đó lão nghĩ đến cái gì đó mà trầm tư rất lâu. Những người còn lại liền có chút khản trương mà chờ đợi. Một lúc sau đó, lão nói:

“Chuyện hôm nay đến đây thôi”

Nghe vậy, Tướng phu nhân nhanh chóng hành lễ mà nói ra:

“Bẩm lão tổ, vậy còn chuyện của Thiên nhi?”

Lão đáp lại:

“Cứ theo phán quyết của trưởng lão đoàn mà làm”

Sắc mặt của Tướng phu nhân ngay lập tức liền đại biến. Thấy thế, khốe miệng của lão khẽ cong lên, ôn hòa mà đáp lại:

“... Nhưng chỉ đến khi sứ giả của Hạo Nhiên Thư Viện tới”

Tướng phu nhân liền thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, nâng vui mừng mà quỳ xuống cung kính hành lễ nói:

“Đa tạ lão tổ”.

Tướng gia lão tổ không để ý, nói xong, lão nhìn về hướng Tướng Thôi một chút rồi động thân mà rời đi. Tướng Thôi sau khi bắt ánh mắt của lão xong liền có chút lóe lên tinh quang rồi đi theo.

Cảnh này đương nhiên rơi vào trong mắt rất nhiều người nhưng cũng không ai nói ra điều gì cả. Thân là trưởng lão đoàn, bọn họ tự nhiên có mắt nhìn.

Trước lúc Tướng gia lão tổ đi, lão đã truyền âm cho Tướng Thôi. Và lão gần như không có ý giữ bí mật về hành động này cả. Lão muốn chính là cho những người này thấy địa vị của Tướng Thôi là như thế nào và vị trí của bọn họ là ở đâu.

Rất nhanh sau đó, đoàn người liền đường ai người nấy đi. Mỗi người đều mang trong mình một nỗi suy tư riêng.

Ngoại trừ... Tướng phu nhân.

Bởi lúc này tâm trạng của nàng rất tốt, phi thường tốt. Phán quyết sau cùng của gia tộc chung quy lại vẫn là cảm túc, so với lúc trước thì chỉ khác ở thời hạn mà thôi.

Mà cũng vì thời hạn nên nàng mới khản trương. Bị cảm túc một năm cũng đồng nghĩa với việc Tướng Thành Thiên sẽ bỏ lỡ cơ hội đi Hạo Nhiên Thư Viện. Hạo Nhiên chiêu sinh mười năm một lần, nếu bỏ qua lần này thì cũng đồng nghĩa già từ cánh cửa nho đạo thánh địa.

Vì theo quy định, Hạo Nhiên không chiêu sinh người quá hai mươi tuổi. Nếu đợi đến mười năm thì Tướng Thành Thiên sẽ chạm đến mốc ba mươi tuổi.

Thế nên nàng mới liều mạng mà đối đầu với trưởng lão đoàn. Kết quả không nhọc công nàng, Tướng Thành Thiên rốt cuộc vẫn có thể tham dự.

Nếu đặt tại thế gia khác, làm mất mặt gia tộc tất nhiên là trọng tội, kháng nghị thế nào cũng vô ích. May mắn thay, đây là Tướng gia và hẳn lại là Tướng Thành Thiên.

Tướng phu nhân vui vẻ mà cùng phu quân trở về phòng, đồng thời ánh mắt nàng cũng lướt qua vẻ tàn nhẫn mà thầm nghĩ:

“Họ Khương kia, nguoi dám khiến con trai ta thành ra như thế thì đừng nghĩ đến chuyện sống yên ổn”.

...

Trở lại Bắc Thành.

Gió thu thoáng qua, vàng trắng sáng tỏ.

Trong căn phòng nọ của Điện y quán, Khương Hy cuối cùng cũng đã tỉnh.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Tâm tư mỗi người (2)

Khương Hy mở mắt, quang cảnh mờ ảo dần dần trở nên hiện thực và rõ ràng. Hắn nhẹ đảo mắt một vòng mà nhìn xung quanh, miệng khẽ thì thào:

“Ta... về rồi sao?”

Hắn nhắm mắt lại mà khẽ nuốt một ngụm nước bọt, bờ môi khô khốc có chút mấp máy. Hắn cố gắng ngồi dậy mà với lấy chén nước ở đầu giường. Không biết là ai đã đặt nhưng khi cầm lấy, hắn vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ đó.

Khương Hy không ngốc, hắn đương nhiên biết bây giờ trời đã tối, hắn ngắt đi ít nhất cũng phải hai, ba canh giờ rồi. Chén nước còn ấm đồng nghĩa với việc có người liên tục thay.

Suy nghĩ này lướt qua trong chớp mắt rồi vụt ra khỏi hoàn toàn tâm trí của hắn, bởi trước mắt hắn vẫn nên giải đi cơn khát đã.

Uống xong, hắn liền thở ra một hơi, tựa hồ tinh thần có tốt hơn. Hắn đưa tay lên mà hoạt động đôi chút, phát hiện ra cũng không quá khó khăn, cơ bản thì động đậy vẫn có thể thực hiện được.

Hắn thả hai chân xuống sàn, nhón lên rồi hạ xuống, rồi lại nhón lên, rồi lại hạ xuống. Hành động lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Phải một đoạn thời gian sau, hắn mới có thể đứng dậy mà đi lại quanh phòng một lượt. Hắn chỉ mới ngắt đi không đến nửa ngày nhưng sinh lực của hắn hiện tại lại không khác gì một người nằm bệnh lâu ngày cả.

Dáng đi của hắn rất từ tốn, chậm chậm mà khó khăn. Phải mất gần nửa tiếng sau, hắn mới có thể lấy lại được khả năng đi lại của mình.

Sau đó, Khương Hy liền mở cửa phòng mà đi ra ngoài. Vừa vặn, ngoài kia cũng đã có sẵn người rồi.

Diễn đại phu như thường lệ vẫn ngồi trên cái bàn đá mà uống rượu, Lân thì ở cạnh hầu hạ lão, đầu vẫn luôn cúi gằm suy tư. Mặt khác, hôm nay lão không ngâm khúc nhạc cổ kia nữa, thay vào đó, lão lại thần thờ mà ngắm trăng.

Ở một bên khác không xa, Hiên Minh lại chọn... diễn võ dưới trăng. Sơn Hà Phủ hiện tại vẫn còn nằm trong giới chỉ của Khương Hy, hắn đương nhiên không thể lấy ra được, đành phải dùng tay chân mà luyện.

Ánh mắt của Khương Hy rất độc, hắn có thể nhìn ra được tâm tình của ba người bọn họ hôm nay rất khả trường.

Diễn đại phu mặc dù ánh mắt mang vẻ thần thờ nhưng nắm tay khô gầy kia của lão vẫn luôn luôn nắm chặt như vậy, bình thường, đó là biểu hiện căn bản nhất của lão mỗi khi lo lắng.

Lân mặc dù đầu cúi gằm nhưng ngón tay hắn vẫn luôn chuyển động, lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh, lúc nhẹ mà gõ vào một bên đùi.

Hiên Minh lại càng quyết liệt hơn, mỗi một đòn hắn đánh ra, cơ hồ đã dốc toàn lực của bản thân. Chưa kể mỗi một đòn được đánh ra, đều là nhắm đến tử huyệt.

Đột nhiên, hành động của Hiên Minh tựa hồ có chút chậm đi, hắn bắt giác mà quay đầu lại nhìn về phía phòng. Nơi đó, Khương Hy đã đứng sẵn.

Hắn liền kinh hi mà chạy lại. Diễn đại phu cùng Lân phát hiện ra dị động của hắn cũng dõi ánh mắt theo, bắt giác vui mừng mà tiến về.

Nhưng niềm vui không kéo được bao lâu thì sắc mặt của bọn họ liền ngưng trệ lại, ánh mắt hết hoảng mà nhìn Khương Hy.

Thấy vậy, Khương Hy liền có chút hoài nghi, hắn cũng không quên mà nhìn lại thử trên người mình có dị trạng gì không. Kết quả hắn liền nhận ra nửa thân trên của hắn... đang trống không.

Khoảng thời gian từ lúc hắn tỉnh lại đến bây giờ cũng không phải là ngắn nhưng hắn căn bản không để ý đến y phục là bao. Bởi bình thường, hắn dành nhiều thời gian là tu luyện, mà tu luyện của hắn tự nhiên không cần y phục.

Hắn liền bị thói quen chi phối đi mọi hành động của mình. Thế rồi, hắn đành bất đắc dĩ mà cười khổ, một tay đưa lên gỡ đầu, tựa như muốn nói gì đó nhưng hắn lại phát hiện ra điểm không đúng.

Ánh mắt của ba người kia vẫn chung thủy mà soi rọi vào người hắn. Hắn liền có chút lo lắng mà thu tay lại, theo đó, một sợi tóc liền vướng vào.

Khương Hy bắt giác mà nhìn vào đó, ánh mắt hắn liền co rút lại mà chấn kinh. Bởi thứ hắn nhìn thấy lại là sợi tóc hoa râu.

Hắn ngay tức khắc liền vận linh thức lên mà tra xét. Kết quả, hắn liền thất thần mà đứng trơ ra đấy. Diễn đại phu cùng Hiên Minh thấy vậy liền chạy đến

đỡ lấy hấn.

Kỳ thực ở góc nhìn của hai người họ, Khương Hy có ít nhất tám bảy phần là có thể bị sụp đổ bất cứ lúc nào. Năm nay hấn mới mười lăm tuổi, nếu nói quá lên một chút thì cũng sắp được mười sáu rồi, vậy mà mái tóc của hấn đã chuyển thành màu hoa râm.

Ánh mắt Điền đại phu tràn ngập đau đớn mà nhìn hấn. Hấn tự nhiên phát giác ra, ánh mắt liền có hơi lảng tránh đi. Điền đại phu rất ít khi để lộ cảm xúc như bây giờ, lấy hiểu biết của hấn về lão, lão giờ đây tuyệt đối rất đau lòng.

Một phần là vì hấn, một phần là vì lão bất lực.

Điền đại phu hành y qua ngàn ấy năm, ánh mắt tự nhiên rất tinh tường. Đối với một số bệnh lạ, lão đương nhiên sẽ kiểm tra mạch tượng trước, rồi sau đó mới dựa vào kiến thức y học mà chẩn bệnh.

Đằng này, lão gần như không cần phải bắt mạch Khương Hy nữa, bởi vài giờ trước, lão đã kiểm tra qua thân thể hấn rồi. Tình thế lúc đó phải nói là cực độ nguy hiểm vì dưới góc nhìn của lão, hấn khi đó đã rất gần với cái chết.

Đắn đo qua lại, cuối cùng, lão đành phải dùng đến vật kia mới có thể kéo hấn trở về từ Quỷ Môn Quan. Vốn dĩ mọi chuyện nên ổn thỏa rồi mới đứng vậy mà...

“Ài...”, Điền đại phu chán nản thở dài ra một hơi, sau đó lão nhìn hấn có chút phức tạp mà nói ra:

“Đại nhân tử... nguoi về nghỉ một chút đi. Chuyện này để ta lo”

“Lão bá...”, Khương Hy gọi lão, tựa hồ như muốn nói gì đó nhưng lại bị lão chặn lại. Ánh mắt của lão lướt qua vẻ đăm đăm mà nhìn hấn.

Lòng Khương Hy ngay lập tức liền lạnh đi, lời muốn nói kia của hấn... đã không thể nói ra được nữa rồi.

Điền đại phu là ai?

Lão là Thần y, là Nguyệt Hải Thần y. Đứng nhìn vẻ hòa ái vui vẻ của lão mà tưởng nhầm, những người như lão có thể đi xa đến vực này đều là nhờ vào thực lực của mình. Thực lực đủ cao, ngao khí liền xuất hiện.

Ngao khí của Điền đại phu rất cao, cao đến mức lão có thể tự tin xử lý được mọi loại bệnh trên đời này. Dĩ nhiên đó là do cơ sở của lão rất tốt, Hoa Đà Y Thư cùng Hồng Nghĩa Giác Tư Y Thư có đủ năng lực khiến lão trở thành như vậy.

Cũng vì ngao khí lớn như vậy, lão mới chưa từng gặp phải trường hợp nào khó như trường hợp hiện nay cả. Mà đáng sợ hơn là lại có liên quan đến người mà lão yêu quý.

Lão một đời cứu được không ít chúng sinh, vậy mà lại bất lực nhìn người thân chịu bệnh sao?

Dĩ nhiên là không

Với tính cách của lão, lão tuyệt đối sẽ dành hết mọi tâm tư và sức lực để tìm cách chữa trị. Dù có là phải dùng mệnh đề đổi.

...

...

Nhìn bóng lưng cô đơn gầy yếu kia trở về phòng, ánh mắt Khương Hy trong chốc lát lướt qua vẻ đau xót. Hấn cũng như lão, rất ít khi biểu lộ cảm xúc của mình ra như thế này. Hấn liền nhìn sang Lân mà nói:

“Tiểu hắc, nguoi đi trông coi lão bá đi... Đừng để nguoi quá sức”

Nghe vậy, Lân liền vội vàng đáp:

“Vậy còn công tử?”

Khương Hy hơi hất nhẹ đầu về phía Hiên Minh nói ra:

“Có hấn rồi”

Lân nhìn qua Hiên Minh một chút rồi gật đầu nhẹ, tựa ý bảo ‘trông cậy vào nguoi’ rồi quay sang Khương Hy đáp:

“Công tử yên tâm, tiểu nhân sẽ lo cho Điền đại phu”

Nói xong, hấn cũng không đứng đó nữa mà lập tức lui ra. Khương Hy nhìn theo đó một chút rồi ngẩng đầu lên trời cao mà thở ra một hơi.

Đột nhiên, ánh mắt Khương Hy có chút hơi đổi rồi nhìn sang vai trái của mình. Nơi đó là một bàn tay lớn đang đỡ lấy thân người hấn. Chủ nhân của bàn

tay này không ai khác ngoài Hiền Minh rồi.

Hắn nhìn Hiền Minh nghĩ nghĩ một chút rồi nói ra:

“Ngươi có gì phải liều mạng như vậy?”

Hiền Minh trầm mặc. Hắn đương nhiên hiểu Khương Hy đang nói cái gì, vừa rồi khi hắn điên võ, hắn gần như đã ép cơ thể lên đến cực hạn của bản thân mình. Hắn muốn tự mình phá đi giới hạn của bản thân.

Bản thân Hiền Minh không hề ngốc, ngược lại hắn lại rất thông minh, chưa kể dưới sự dưỡng dục của Thẩm gia. Hiền Minh cũng xem như là người có tri thức cao tại tu chân giới rồi.

Chuyện này mà đem đi nói cho ba nhà còn lại của tứ đại thế gia có khi lại bị chê cười ngu xuẩn cũng nên. Bởi trong mắt họ, Hiền Minh không là gì cả, hắn chỉ là một tên tiểu tử bại hoại nào đó mà thôi.

Từ lúc bản thân Hiền Minh phát hiện ra được cơ thể của mình đặc biệt thì hắn đã đem chuyện này giấu sâu trong lòng, không để cho ai biết cả. Nhưng qua sự kiện vừa rồi, hắn đã biết hắn yếu đến mức nào. Trong mắt của Trưởng Thành Thiên khi ấy, hắn gần như là kẻ vô hình vậy.

Thế là hắn tự trách bản thân mình vô dụng. Tự trách xong liền điên cuồng mà tu luyện.

Một hồi sau, Hiền Minh đáp:

“Ta lớn hơn ngươi, nên bảo vệ ngươi mới phải”

Khương Hy lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn mà nói lại:

“Tu sĩ dùng thực lực để nói chuyện. Ngươi quá yếu, dĩ nhiên cần phải mạnh hơn... Nhưng cơ thể của ngươi không phù hợp với luyện tập thể này”

“Không sao, ta chịu...”

Đột nhiên, Hiền Minh khựng người này, lời đang nói lập tức bị ngắt đi. Ánh mắt hắn chuyển thành vẻ khó tin mà nhìn lấy Khương Hy, hắn lắp bắp nói ra:

“Ngươi... Làm... làm sao ngươi biết?”

Khương Hy nói ra:

“Ta không biết gì hết”

Sau đó, hắn liền đẩy tay Hiền Minh ra mà trở lại về phòng, không quản sắc mặt mắt hờn của thiếu niên nhân kia ra sao. Đến khi tiếng cửa phòng đóng lại vang lên, Hiền Minh mới sực tỉnh ra mà chạy theo hắn vào phòng.

Hiền Minh nói:

“Ngươi thật không biết?”

Khương Hy tiến lại ngồi trên giường, ánh mắt yếu ớt kia dần dần đã lấy lại được tinh quang chói lòa. Hắn ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Ta biết... nhưng giờ không phải lúc”

Nghe vậy, Hiền Minh liền trầm mặc một đoạn thời gian. Sau đó hắn ngồi thẳng lưng lên, sắc mặt nghiêm túc lại mà nói:

“Hy... Ta muốn mạnh mẽ hơn”

Khương Hy đáp:

“Vì cái gì?”

Hiền Minh hít sâu một hơi, hắn im ắng một lát rồi lại nói tiếp:

“Ta không muốn đứng nhìn người khác phải xả thân vì ta. Ta đồng tình là hiện giờ ta rất yếu nhưng ta cũng không thể mãi yếu được... Ngươi cũng không thể ra tay cứu ta mãi được. Vậy nên ta muốn mạnh mẽ hơn.

Hy, nếu ngươi biết được gì đó... Hãy nói cho ta được chứ?”

Nghe vậy, Khương Hy liền trầm mặc lại. Không bao lâu sau, hắn liền thở dài ra mà nói:

“Được”.

...

...

Gió thu thoáng qua, màn đêm tĩnh mịch, Khương Hy nằm trên giường mà nhìn lên trần nhà, sắc mặt đăm chiêu vô định. Bất giác, hần liền nghiêng đầu mà nhìn về trường kỷ đối diện, Hiên Minh tựa hồ như đã ngủ rất sâu giấc.

Hơi thở của hần thò ra rất nhẹ, khoe miệng có hơi chút cong lên, cứ như vừa mơ phải thứ gì đó rất hài lòng vậy.

Trong lòng Khương Hy liền có chút tán thưởng dành cho Hiên Minh. Nhưng khác với những lần trước, lần này hần tán thưởng là thực lòng.

Từ giây phút này trở đi, Khương Hy sẽ không còn, nói đúng hơn là không bao giờ có thể nhìn thấy lại được ‘thiếu gia’ trong Hiên Minh được nữa. Hần giờ đây đã thực sự trưởng thành, đã thực sự có thể bước đi trên con đường tu hành đầy chông gai này rồi.

Sau đó, hần cũng không nhìn nữa. Hiên Minh có tâm tư của Hiên Minh, hần cũng có tâm tư của hần. Khác nhau ở chỗ là tâm tư của hần nghiêm trọng hơn mà thôi.

Sở dĩ mái tóc đen của hần bỗng dựng biến thành tóc hoa râm của lứa tuổi lão niên là đến từ việc hần dám xem trộm Thiên cơ.

Nói ra thì thật khó tin vì Thiên cơ không phải ai cũng có thể nhìn thấy, nói trắng ra là tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ không đời nào có thể nhìn ra được Thiên cơ là gì, chứ đừng nói là xem trộm.

Nhưng Khương Hy thì khác, bởi hần có tư cách có thể xem thấu Thiên cơ. Ngặt nỗi, cũng vì tu vi quá thấp, che giấu không tốt nên mới bị phản phệ lại.

Trên đời này không có thứ gì gọi là miễn phí cả, Thiên cơ lại càng không có khái niệm đó. Tu sĩ cầu đạo xem thấu Thiên cơ, đó là nghịch ý trời, tự nhiên phải trả ra một cái giá tương đương.

Cái giá đó chính là thọ nguyên.

Bình thường, Nguyên Anh lão tổ xem trộm Thiên cơ thì chỉ hao đi vài năm, tề lắm thì là vài chục năm nhưng với thọ nguyên ngàn năm của bọn họ mà nói thì chuyện đó cũng không phải quá lớn.

Nhưng khi chuyện này gắn lên người tu sĩ Luyện Khí cảnh như Khương Hy hiện nay thì không khác gì tự sát cả. Một lần xem trộm của hần cơ hồ đã phải dùng mạng để trả, thọ nguyên của hần không thể nào đủ sức trả giá nữa rồi.

Chưa kể, ngày hôm nay khi hần nhìn vào Thiên cơ của bản thân, hần... đã thấy được một thứ rất kinh khủng. Một thứ mà e rằng đời này hần cũng khó mà có thể tưởng tượng ra được.

Nghĩ nghĩ một hồi, Khương Hy liền cảm thấy lần xem trộm liễu lĩnh này của hần cũng không phải uống công. Bởi thứ kia... quá nguy hiểm với hần, nếu hần không nhìn thấy được thì đời này của hần phải gọi là phi thường kinh khủng.

Nghĩ đi nghĩ lại vấn đề này không biết bao nhiêu lần, Khương Hy cũng không lựa chọn suy nghĩ nữa. Hần liền quyết định để cho chuyện này theo ý trời mà xuất hiện, từ đó mới có đối sách ứng phó được.

Quyết định xong, hần liền đánh ánh mắt xuyên qua khe cửa mà nhìn về phía phòng của Điện đại phu. Không ngoài dự đoán, phòng của lão giờ này vẫn còn sáng đèn. Suy nghĩ một hồi, Khương Hy liền vận linh thức lên mà xem thử lão đang làm gì.

Linh thức vừa ra ngay lập tức liền lấy Khương Hy làm trung tâm mà mở rộng.

Giữa lúc này, dị biến phát sinh, đột nhiên ánh mắt Khương Hy có hơi mở, rồi trực tiếp mở to ra mà chấn kinh, thảm nghĩ:

“Không thể nào... Ta đột phá tầng bốn rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Dâm hoan sinh Ái Sắc

Khương Hy thật sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa. Hần xem như là chỉ ngủ qua một giấc mà đã đột phá lên tầng bốn rồi.

Luyện khí tầng ba và Luyện Khí tầng bốn là một đạo khám quan không phải quá khó để vượt qua nhưng theo thường thức tu chân, nếu xét về số lượng thì có khoảng tám hai thành tu sĩ bị bỏ lại tại một bước này.

Hiển nhiên Khương Hy sẽ không nằm trong số hai thành đó nhưng để đột phá lên trung kỳ thì không phải một giấc ngủ là có thể giải quyết được.

Vừa rồi, khi hân vận linh thức lên để cảm ứng Điền đại phu, hân đã phát hiện ra phạm vi dò xét của hân đã mở rộng lên đến mười hai mét. Cũng nhờ đó mà Khương Hy mới phát hiện ra thể nội của hân hiện giờ đã chứa đựng lên bảy mươi lăm chu thiên linh lực rồi.

Khương Hy nhắm mắt lại, cố gắng nương tựa tình huống của bản thân bởi tình thế hiện tại của hân phi thường hệ trọng. Vốn dĩ theo dự tính, hân sẽ đột phá vào ngày Thu phân tới đây, như vậy thì căn cơ mới chắc chắn được.

Nhưng hiện tại thì thế nào?

Cảnh giới thì cũng đã đột phá rồi, dù bây giờ có nói gì đi chăng nữa thì cũng không có nghĩa lý gì cả. Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là ổn định cảnh giới.

Nghĩ nghĩ một hồi, hân liền ngồi dậy mà bắt đầu đả tọa, kiểm tra thân thể của mình. Không bao lâu sau, hân mở mắt ra, tinh quang sáng chói lập lòe như ánh như hiện, trong phút chốc, tinh quang đó liền chuyển thành quang mang đỏ hồng vô cùng dục hoặc.

Hân lúc này đã trực tiếp nói lòng Liễm Tức thuật của bản thân ra, giải phóng toàn bộ khí tức của Sắc Dục thiên. Lúc này, trong căn phòng liền ảm ảm một màn sương mờ ảo, dù chỉ rất mỏng thôi nhưng nếu có người vô tình thấy được cảnh này, ngay lập tức sẽ bị trúng phải ‘sắc thuật’ ngay.

‘Sắc thuật’ là một loại ảo thuật cấp cao, chuyên đánh vào ham muốn xác thịt nguyên thủy của con người. Người bị trúng, nhẹ thì rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, nặng thì... như bị trúng xuân dược cực mạnh.

Đương nhiên với cảnh giới của Khương Hy hiện tại, Sắc Dục thiên của hân đang nằm ở mức nhẹ rồi nhưng như vậy cũng quá chấn kinh nhân tâm. Đặc biệt là... nhân tâm của Hiên Minh.

Khương Hy vì cho rằng Hiên Minh ngủ say nên mới dám thả toàn bộ khí tức ra nhưng hân lại không tính đến một chuyện. Đó là Hiên Minh... rất quen thuộc với chuyện hoan ái.

Nguyệt Hải Thành đệ nhất bại hoại, đó là danh xưng trước kia mà dân chúng Nam Thành dùng để gọi hân. Thậm chí đến tận bây giờ, cũng không có mấy người tại Nguyệt Hải Thành tự tin vỗ ngực mình vượt qua Hiên Minh ở chuyện hoan ái được.

Bởi vì khả năng hoan ái của hân rất kinh khủng.

Khả năng hoan ái kinh khủng của Hiên Minh không đến từ bản năng, trên đời này gần như không có nhân loại nào sở hữu được bản năng hoan ái kinh dị đến thế. Tất cả đều là nhờ vào kỹ thuật hoặc đặc thù công pháp mà thôi.

Ở trường hợp của Hiên Minh, đó là do hân vận dụng kỹ thuật, một loại kỹ thuật gọi là Phòng Trung thuật. Phòng trung thuật là một loại hình tu luyện Hiên Minh lựa chọn tu luyện bên cạnh trụ cột công pháp của hân, cốt là để rút ngắn khoảng cách giữa hân và vị đường huynh kia lại.

Nhưng kết quả đúng là không đi đến đâu, tu vi tăng được bao nhiêu thì không biết, nhưng danh tiếng thì đúng là không ai không nghe được rồi.

Cách nghĩ của Hiên Minh kỳ thực cũng không hẳn là sai. Trên đời này, công pháp dùng chuyện hoan ái để tu luyện cũng không phải là không có, điển hình nhất chính là Hoàng Thành Nội Kinh của Tam đại Hoàng Triều.

Phòng Trung thuật của hân dù có tốt đến đâu đi nữa thì khi so với Hoàng Thành Nội Kinh đương nhiên kém vạn dặm, gia tăng tu vi nhờ chuyện hoan ái trong trường hợp này... tương đối hoang đường.

Vì vậy, sau một đoạn thời gian cân nhắc, Hiên Minh đã quyết định nhờ Thảm lão tam phế bỏ loại kỹ thuật này trước khi hân rời Thảm gia.

Quay lại hiện tại, mặc dù hân không còn tu nữa nhưng bản thân hân rất miễn cảm với loại khí tức thoang thoảng mùi hoan ái này.

Kết quả, Hiên Minh tỉnh ngủ, hân bắt giác nhìn về hướng giường của Khương Hy mà chấn kinh không ngớt. Hân nhìn một hồi, cổ họng liền có chút khô khốc mà khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Ánh mắt hân mang một vẻ mơ mơ màng màng mà nhìn lấy thân ảnh kia.

Hân có cảm giác mình nên ngồi dậy, tiến lại đó mà xem, tiến lại đó mà...

Nghĩ đến đó, sắc mặt hân liền biến đổi vạn vạn, từ mơ màng thành kinh hãi, hân hoảng sợ mà âm thầm vận linh lực lên mà thủ hộ tinh thần. Hiên Minh liền đưa tay lên mặt mà che hai mắt mình lại, hai bên thái dương không biết từ bao giờ đã đầm đìa mồ hôi hột.

Hân hoảng sợ ngồi dậy mà nhìn lấy Khương Hy ở bên kia, thầm nghĩ:

“Người đang tu luyện cái quái gì vậy?”

Ngay khi Hiên Minh ngồi dậy, Khương Hy cũng đã phát hiện ra nhưng hân không để tâm lắm. Bởi dưới suy nghĩ của hân, lấy định lực bây giờ của Hiên Minh thì vẫn dư sức chống lại được ảnh hưởng của Sắc Dục thiên. Mà nếu hân có bị trúng thì đó cũng là... do hân nguyện ý.

Chưa kể, bây giờ Khương Hy đã đến thời điểm máu chốt rồi. Bất giác, thân thể hân có chút run nhẹ lên, từng đoàn pháp lực dần dần xuất hiện mà bao quanh lấy cơ thể hân, chúng không lựa chọn nhập thể mà cứ lượn lờ di chuyển qua từng góc ngách cơ thể, cứ như là những con rắn len lỏi trên từng thớ

da thịt mà trườn bò vậy.

Trông thấy cảnh này, Hiền Minh một lần nữa lại nuốt thêm một ngụm nước bọt, hai thái dương hấn càng ngày càng đầm mồ hôi, hơi thở hấn ngày một thở dốc hơn. Ánh mắt hấn lại bắt đầu trở nên mơ màng, đáng kinh ngạc hơn là trên làn da đồng của hấn có chút ần ần sắc hồng rồi.

Hiền Minh giờ đây dù định lực có cao hơn đi chăng nữa thì hấn cũng không còn tư cách chống lại ‘Sắc thuật’ nữa rồi.

Tam Dục có tam thiên, Sắc Dục thiên có tam tầng, hiện nay, Khương Hy đã chính thức bước vào tầng thứ hai. Tầng thứ hai có tên gọi ‘Dâm hoan sinh Ái Sắc’

Nếu tầng thứ nhất ‘Hư vô sinh dâm’ là chủ động gọi lên hoan sắc của kẻ địch thì tầng thứ hai chính là khiến kẻ địch phải phá đi phòng ngự của mình, khiến kẻ địch phải tự thả mình vào ái sắc, tự thả mình chìm đắm với hoan ái. Kẻ bị trúng dù biết rõ đây là bẫy nhưng vẫn nguyện ý mà va vào cái bẫy này

Dâm hoan sinh Ái Sắc quả nhiên rất đáng sợ. Nếu một chiêu này Khương Hy sử dụng tại chỗ đông người thì không biết hậu quả sẽ kinh khủng đến bậc nào nữa đây.

Hiển nhiên, hấn sẽ không thi triển chiêu đó một cách lộ thiên như vậy rồi, hấn còn không độc ác đến mức đấy. Nhưng nếu quanh đó chỉ có một, hai người thì không sao.

Khương Hy đã nghĩ như vậy đấy.

Cũng chính vì ý nghĩ này mà giờ Hiền Minh liền thăm đến không thể nào thăm hơn. Hấn bắt đầu cảm thấy không ổn rồi, với một người có ‘kinh nghiệm’ như hấn mà nói, không ổn ở đây cũng có nghĩa là phi thường đáng sợ.

Hấn đã không thể nào chịu được nỗi ‘Sắc thuật’ này nữa. Toàn thân hấn bắt giácngã xuống trường kỷ, cơ thể quằn quại mà chà xát xuống mặt gỗ. Làn da đồng của hấn giờ phút này đã đỏ ửng lên như thép nung rồi.

Sắc mặt hấn lộ ra vẻ kim nén chịu đựng, hai mắt hấn bây giờ không còn vẻ mơ màng nữa mà đã hoàn toàn chìm đắm trong dục hỏa. Dục hỏa của Hiền Minh tự nhiên rất kinh người, bản thân hấn đã từng tu luyện Phòng Trung thuật, dục hỏa so với người khác đương nhiên chỉ có hơn mà thôi.

Cũng bởi vì dục hỏa của hấn cao, hấn mới vô lực mà chống cự trước Dâm hoan sinh Ái Sắc. Đột nhiên, cổ họng của Hiền Minh có chút động, hấn hướng về Khương Hy mà thêu thào:

“Hy, ta... chịu không nổi nữa”

Nghe vậy Khương Hy liền khẽ nhìn sang bên kia, đáp lại:

“Gắng thêm chút nữa”

Hiền Minh không có thời gian đi trả lời. Cơ thể của hấn càng ngày càng nóng lên, hấn liền đưa tay lên mà cời toàn bộ y phục của mình ra. Nói nhẹ nhàng thì đúng là vậy, trên thực tế, hấn nào có kiên nhẫn mà cời ra, hấn làm chính là tự tay xé rách y phục của mình ra.

Tiếng xé vải bất giác liền vang lên mãnh liệt. Chỉ trong phút chốc, y phục của Hiền Minh đã tả tơi đến mức không thể nào tả tơi hơn được nữa. Cơ thể cường tráng của hấn trong phút chốc liền phô bày ra trước mặt Khương Hy.

Phải nói, cơ thể của Hiền Minh... rất tốt. Từng múi cơ, thớ thịt trên người hấn đều rất hoàn hảo, chỗ nào muốn cơ bắp có cơ bắp, chỗ nào muốn đường cong có đường cong. Phối hợp thêm với làn da đồng khỏe mạnh kia, hấn hoàn toàn xứng đáng với hai chữ hoàn mỹ.

Ở góc độ của nam nhân, Khương Hy phải thừa nhận một điều rằng hấn phi thường ghen tị với cơ thể kia. Nhưng bản thân hấn cũng hiểu rằng, hấn không thể nào sở hữu được thân thể tốt như vậy, bởi hấn không sở hữu loại thể chất kia.

Mặt khác, dưới ảnh hưởng của Dâm hoan sinh Ái Sắc, chỗ kia của Hiền Minh không thể nào yên phận được nữa rồi.

Thấy cảnh này, Khương Hy liền thở dài ra một hơi, hấn nói ra:

“Hít sâu thở đều, dẫn linh lực phong bế toàn bộ giác quan lại, đồng thời...”

“Ta không chịu được”, Hiền Minh nhỏ tiếng gằm nhẹ cắt lời hấn.

Khương Hy nghe xong liền im lặng không nói nữa, bản thân hấn hiện tại cũng đang ở thời khắc mấu chốt, không thể thu công lại được. Nghĩ nghĩ một hồi, hấn lại nói tiếp:

“Chịu đựng một chút, ta sắp xong rồi”

Không đợi Khương Hy nói xong, Hiền Minh đã bật dậy mà lao về phía hấn. Kinh khủng hơn là hiện tại ánh mắt của hấn đã hoàn toàn chìm đắm trong dục vọng. Tóc gáy Khương Hy ngay lập tức liền dựng đứng lên.

Hấn đương nhiên nhận ra, Hiền Minh nếu thành công lao vào người hấn, hấn cũng không dễ chịu gì cho cam. Thế rồi, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn,

toàn bộ gân cốt trên người hắn liền nổi lên, hiện rõ dưới làn da trắng ngọc kia.

Khương Hy lúc này cũng không có nhiều thời gian nữa, hắn đành phải liều mạng mà gia tăng tốc độ hoàn thành chuyển hóa pháp lực. Liều mạng ở đây chính là cưỡng ép mở rộng kinh mạch, đẩy nhanh quá trình chuyển hóa linh khí thành linh lực, linh lực thành pháp lực.

Tất nhiên, hắn không thể nào mà thoát khỏi đau đớn rồi. Nhưng số hắn cũng coi như may mắn, ngay lúc chu thiên cuối cùng được vận xong, hắn cũng đã kết thúc quá trình tu luyện rồi.

Ngất nổi, may mắn không diễn ra liên tiếp. Giây phút hắn thành công thu công lại... cũng là lúc hắn vô lực trước Hiên Minh. Hiên Minh khi lao tới gần liền trực tiếp đè cổ trái hắn xuống giường, rồi thuận thế nằm đè lên người hắn.

Một hơn là nửa thân trên của Khương Hy hiện tại cũng không mang bất cứ thứ gì cả. Từ đó, dục hóa Hiên Minh lại bị khơi mào mãnh liệt hơn.

Sắc mặt Khương Hy đương nhiên không thể nào bình tĩnh nổi nữa, trong lòng hắn không biết đã mắng chửi Hiên Minh bao nhiêu câu rồi. Hắn cố gắng gượng dựa muốn thoát khỏi tên sói đói trên người kia nhưng càng động đẩy sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi.

Bởi khí lực của Hiên Minh quá kinh khủng. Hiên Minh tự cho rằng chỉ có mình hắn mới biết được bí mật cơ thể của mình nhưng hắn nào có biết được, người hiểu rõ cơ thể của hắn nhất lại chính là Khương Hy.

Hiên Minh từ khi thành công đột phá đến Luyện Khí tầng bốn, Khương Hy đã phát hiện được rằng thể chất của hắn đang bắt đầu thức tỉnh. Dấu hiệu thức tỉnh đầu tiên tự nhiên là khí lực hơn người.

Mặc dù không so được với Thiên sinh thân lực của Tứ nương nhưng khí lực của loại thể chất kia nếu toàn lực mở ra thì Khương Hy cũng ăn không tiêu. Cũng vì cơ thể của Hiên Minh bắt đầu thức tỉnh, Khương Hy cũng đã có điều chỉnh trong chế độ tu luyện hằng ngày của hắn để nâng cao thể chất kia hơn.

Hành động của hắn đúng là vì tốt cho Hiên Minh, cũng vì tốt cho kế hoạch của hắn nhưng nào có ai ngờ đâu, chuyện hắn làm lại chính là mua dây buộc mình.

Trong đầu Khương Hy mắng chửi càng lúc càng hăng, nhưng cơ thể của hắn cũng đã bắt đầu... có dấu hiệu run rẩy rồi.

Sự run rẩy này không đến từ Khương Hy, mà nó đến từ chính phản xạ của cơ thể này. Cơ thể càng run rẩy, khí lực của Khương Hy liền trôi tuột đi.

Trong phút chốc, toàn bộ ký ức ngày đó liền quay trở lại, tuần tự mà xuất hiện ngay trong đầu hắn.

Bất giác, gương mặt Hiên Minh càng lúc càng tiến sát lại gần hắn, hơi thở nóng như lửa đốt kia liền phả vào mặt hắn. Hắn có chút gấp gáp mà nói ra:

“Minh, ngưng tĩnh lại cho ta”

Rất tiếc, Hiên Minh không hề nghe thấy gì cả, hắn liền cúi sát người xuống, tựa hồ như nuốt trọn Khương Hy đi vậy.

Giữa lúc này, dòng ký ức ngày hôm đó và cảnh trước mặt dường như hợp nhất lại với nhau. Nếu để chỉ ra được điểm khác nhau mà nói thì e rằng chỉ là khác địa điểm mà thôi.

Khương Hy bị Hiên Minh chạm vào, ánh mắt hắn ngay lập tức liền biến thành nộ ý. Hắn liền vận toàn bộ pháp lực lên phóng xuất ra khỏi cơ thể. Hiệu quả liền diễn ra ngay tức khắc, cơ thể Hiên Minh dưới xung lực liền văng lên trên một đoạn ngắn tầm gang tay.

Nhưng với một người như Khương Hy, ngắn này là đã đủ. Hắn không ngần ngại trực tiếp vận pháp lực vào lòng bàn tay phải mà vỗ ngược lên trên, đánh thẳng vào bụng của Hiên Minh.

Kết quả, dục hóa trong mắt Hiên Minh tan biến đi, ánh tinh minh liền trở lại như trước.

Với Hiên Minh, một chiêu này đánh rất tốt nhưng cũng chỉ tốt đến đó thôi. Hậu quả còn ở sau, quả nhiên, ngay khi Hiên Minh rơi xuống đè lên Khương Hy, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi.

Một chiêu vừa rồi của Khương Hy đánh ra đương nhiên là Dâm hoan sinh Ái Sắc, hắn mặc dù nổi giận nhưng lý trí thì vẫn còn đó, hắn muốn dùng một chiêu này để ‘đi độc trị độc’. Ngất nổi, Tam Dục không hổ danh là Tam Dục, một chương võ ngược kia của Khương Hy đã trực tiếp đảo lộn phủ tạng của Hiên Minh rồi.

Phun máu ra xong, dục hóa trong người Hiên Minh cũng dần tiêu tán đi, hắn cuối cùng cũng lấy lại được thanh tỉnh cho bản thân mình. Và cũng vì lấy lại được thanh tỉnh, hắn mới không dám động đẩy cơ thể.

Phải biết tư thế hiện tại của bọn hắn vô cùng ám muội, Khương Hy thì nằm dưới, nửa thân trên không mang cái gì, hắn thì nằm trên, toàn thân lửa thể mà thấm đẫm mồ hôi.

Hiên Minh nếu bây giờ muốn thoát khỏi cảnh khó xử này thì hắn phải ngồi dậy nhưng thương thế của hắn hiện giờ rất nặng, động đẩy thì rất khó. Mà bản thân hắn cũng không muốn động đẩy, hắn sợ bất gặp phải ánh mắt đầy phần nộ kia.

Hắn và Khương Hy khó khăn lắm mới có thể hòa hoãn được, vậy mà bây giờ chỉ vì một giây phút không kiềm chế được mà đại họa đã sinh ra. Hắn thật không biết phải đối mặt với Khương Hy như thế nào nữa.

Giữa lúc căng thẳng này, một thanh âm lạnh lùng như âm hàn vang thẳng vào tai hắn:

“Người còn tỉnh nằm đến bao giờ?”

Nghe vậy, Hiên Minh bất giác liền chống tay gắng gượng ngồi dậy, ánh mắt hắn vô tình mà đập thẳng vào người thiếu niên nằm dưới thân.

Trên làn da trắng ngọc kia dường như ẩn ẩn có chút vết đỏ bầm các loại khác nhau. Ánh mắt hắn liền co rụt lại mà hoảng sợ. Sau đó hắn liền run rẩy mà di chuyển ánh mắt lên, bất giác, sống lưng hắn liền lạnh toát lên.

Bởi hắn thấy được hai đốm lửa ma troi lơ lửng song song trong bóng đêm. Lúc lập lúc lờ mà âm trầm bất định, lúc bùng nổ lúc yên tĩnh mà xen lẫn với nộ ý.

Đặc biệt, Hiên Minh cũng đã cảm ứng được tử vong của mình đang dần kéo đến.

Khương Hy... động sát ý rồi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tứ họa tề thân, Thượng Thiên chiếu cố

Lần cuối cùng Khương Hy động sát ý là khi nào ư rằng đến bản thân hắn cũng không nhớ rõ nữa. Nếu nghĩ kỹ một chút thì có lẽ đó là khi hắn tính toán hai cha con Lâm Lục Viễn của Linh Vân trấn. Mặc dù gần đây hắn có động thủ qua với Tô Chiến của Tô gia hay thậm chí là giết chết Đạo tử của Dạ Ma thì lúc đó hắn cũng không hề động sát ý chút nào.

Với hai cha con Lâm Lục Viễn, hắn là chủ động muốn giết để trừ hậu họa. Với Tô Chiến thì hắn chưa muốn đánh động đến Tô gia, còn với Đạo tử thì hắn không còn cách nào khác, Đạo tử còn sống thì hắn không thể nào vào Dạ Ma. Vậy nên Đạo tử không thể sống.

Còn bây giờ, Khương Hy động sát ý chính là muốn giết. Mà đáng sợ hơn, sát ý bây giờ của hắn có thể nói là rất kinh khủng. Đòi trước, để trở thành Nguyên Anh lão tổ, hắn đã đập qua không biết bao nhiêu là mạng người, sát ý nhiều là chuyện đương nhiên.

Hiên Minh dù nhìn thế nào đi chăng nữa thì một thế này hắn cũng chưa từng giết người bao giờ. Còn ở phía ngược lại, người muốn giết hắn đương nhiên rất nhiều, đa phần là đến từ những gia đình có con gái bị hắn chạm qua. Nhưng trong số đó cũng không có ai dám đứng trước mặt hắn mà nổi sát ý cả.

Vì thế khi đối mặt với Khương Hy, hắn sợ là chuyện bình thường. Hiên Minh bây giờ nào có quan tâm hắn thế hay không nữa, hắn chỉ cảm giác được rằng nếu bây giờ hắn không chạy, hắn tuyệt đối sẽ chết ngay tại đây, hơn nữa còn là chết rất thảm.

Nhưng hắn hiện tại đang mang thương thế trong người, đến việc ngồi thẳng người còn rất khó khăn chứ đừng nói là bỏ chạy. Mặt khác, hắn... cũng không muốn chạy.

Nếu hắn chạy thì bây giờ hắn sẽ đi đâu, Thảm gia đang truy quét hắn, kẻ địch tại Tây Thành cũng đang truy đuổi hắn. Nơi duy nhất hắn có cảm giác an toàn là Điện y quán đến bây giờ cũng không thể ở được nữa thì hắn phải làm sao đây.

Hiên Minh không biết bằng vào cách nào mà Khương Hy có thể tìm đến hắn nhưng qua một khoảng thời gian sống chung, hắn có thể dám chắc một điều rằng cách này có liên quan đến đáng và chịu đựng kia của Khương Hy.

Bản thân hắn đến tận bây giờ vẫn luôn mang cái cảm giác mặc cảm tội lỗi đối với Khương Hy, tự nhiên liền chủ động quan sát Khương Hy nhiều hơn. Càng quan sát, hắn càng phát hiện ra một điều, đó là Khương Hy tựa hồ luôn phải chịu đựng cái gì đó.

Hắn không biết thứ Khương Hy đang chịu là cái gì nhưng chỉ ít hắn biết, Khương Hy chỉ chịu đựng khi hắn có mặt ở đó mà thôi. Thế rồi hắn nhớ đến lần kia tại Đông Thành, nếu không làm thì khi hắn đến gần quan sát, Khương Hy mới bị thứ gì đó hành hạ.

Ngất nổi, lúc hắn nhận ra được việc này thì hắn cũng đã trở thành một phần của Điện y quán rồi. Mọi sự đã không thể thay đổi.

Nhớ đến những việc này, Hiên Minh liền lấy hết cam đảm của mình mà nhìn thẳng vào mắt Khương Hy. Đốm lửa ma troi lập lờ kia kỳ thực vẫn còn dọa唬 hắn được nhưng giờ phút này hắn không được phép sợ nữa, hắn run giọng nói ra:

“Nếu... giết ta có thể khiến ngươi thanh thân... thì ra tay đi”

Khương Hy neho mắt lại, đốm lửa ma troi kia ngày càng phát ra quang mang đại thịnh. Hiên Minh thấy vậy liền biết một thể này... hấn xong rồi.

Hắn liền ngồi thụp xuống giường, ánh mắt ngửa lên trên mà thăm nghĩ:

“Phụ thân... là con trai bất hiếu”

Sau đó hắn một lần nữa lại nhìn Khương Hy, ánh mắt mang một vẻ phức tạp mà nói ra:

“Hy... Ta xin lỗi”

Lời vừa ra, Khương Hy liền động thủ mà xuất một chưởng đánh về phía đầu của Hiên Minh. Hiên Minh nhắm mắt lại, hai bên khóe mắt liền xuất hiện một dòng nước nóng hổi.

...

...

Không bao lâu sau, Hiên Minh có chút nhíu mày mà mở mắt ra, bởi hắn không có cảm giác đau đớn gì hết cả. Ngược lại, trong người hắn như ẩn như hiện một làn khí ấm vì hắn mà điều trị thương thế.

Sau đó, hắn liền khẽ giật mình mà nhìn về bàn tay đang đặt ngay trên trán hắn. Bàn tay không lớn là bao nhưng lại phi thường vững chãi. Hắn có thể nhận ra được làn khí ấm ấy là đến từ bàn tay này. Đương nhiên, chủ nhân của nó không ai khác chính là Khương Hy.

Hắn có chút giật mình mà nhìn Khương Hy, hắn vốn đã chuẩn bị tinh thần để chết rồi nhưng kết quả hắn vẫn còn sống, lành lặn còn sống.

Thậm chí, thương thế của hắn còn có dấu hiệu phục hồi nữa, trong lòng Hiên Minh liền có chút trầm lắng đi một đoạn thời gian rồi nói:

“Ngươi... đôi ý?”

Khương Hy nhìn hắn, hai đốm lửa ma troi kia đã dịu đi, chỉ còn lại vài tia quang mang lập lờ trong mắt mà thôi. Hắn đáp:

“Mới đây”

Hiên Minh hỏi tiếp:

“Tại sao?”

Khương Hy hít vào một hơi, điều chỉnh linh lực mà truyền vào cơ thể Hiên Minh rồi đáp lại:

“Ta tiêu tốn quá nhiều cho ngươi, ngươi muốn chết là chết được sao?”

Sau đó, hắn lại nói tiếp:

“Điều tức một chút, Mộc linh khí của ta không đủ”

Nghe vậy, Hiên Minh liền tập trung mà vận Mộc linh khí của bản thân lên, tập trung vào lòng bàn tay phải rồi đặt lên trán Khương Hy, phối hợp với Mộc linh khí của Khương Hy mà trị liệu đôi bên.

Đúng vậy, là trị liệu đôi bên. Hiên Minh bị Khương Hy đánh đến trọng thương, tất nhiên cần phải được chữa trị ngay. Còn Khương Hy, thương thế của hắn cũng không phải nhỏ gì.

Vốn dĩ hắn đã bị nội thương rất nặng, nhờ vào đột phá mà thương thế mới tốt lên đôi chút. Ngặt nỗi vừa rồi khi phản kháng lại Hiên Minh, hắn cũng coi như cưỡng ép cơ thể đến cực hạn rồi.

Điều trị thương thế dĩ nhiên không thể không kể đến Mộc linh khí nhưng bản thân Khương Hy cũng không phải chủ tu loại đó, nên số lượng linh khí hắn dùng cũng không nhiều. May mắn, linh căn của Hiên Minh cũng có thể dùng được Mộc linh khí, thế là hắn đành nhờ cậy vào song tu mà chữa trị.

Song tu ở đây đương nhiên không phải là nói đến chuyện dùng chuyện hoan ái mà điều trị rồi. Mặc dù hai người bọn hắn bây giờ trông thì rất ám muội nhưng kỳ thực bản chất bọn hắn gần như không thể song tu bằng hoan ái nổi.

Thứ nhất, Khương Hy cùng Hiên Minh đều là nam nhân, thân mang dương khí rất nhiều. Mà dương dương kết hợp với nhau chỉ có sinh họa mà thôi.

Thứ hai, linh khí mà Khương Hy chủ tu là Thủy, của Hiên Minh là Thổ. Trong Ngũ Hành tương khắc, Thổ khắc Thủy. Nếu bọn hắn song tu, Khương Hy sẽ là người chịu thiệt hơn cả.

Thứ ba, và cũng là quan trọng nhất, Khương Hy không làm nổi chuyện này. Vừa rồi, những ký ức của cái ngày đó bỗng dung ủa về, dấy lên trong lòng hấn một bóng ma tâm lý.

Khương Hy từ lúc tiếp nhận lấy cơ thể này, hấn tự nhiên sẽ nhớ đến sự kiện đó, chỉ có điều hấn chỉ đơn thuần là nhớ mà thôi, còn cụ thể đến thế nào thì không thể nào hình dung ra nổi. Vậy mà lúc Hiên Minh sáp vào, những ký ức mơ hồ kia mới dần dần rõ ràng ra.

Khương Hy liền bắt an.

Hấn bây giờ đã có chút dần đo, không biết rằng giữ Hiên Minh lại là tốt hay xấu nữa. Trong người hấn hiện nay cũng xem như gắn với ba hiểm họa ngầm rồi.

Một cái của nhân quả, một cái của oán niệm và một cái của bóng ma tâm lý. Nếu tính luôn cả tâm cảnh sụp đổ thì đó sẽ là bốn.

Hấn có cảm giác nước cờ này của hấn quá mức mạo hiểm rồi.

...

...

Song tu linh khí là một loại tu luyện mà đại đa số tu sĩ rất ít khi lựa chọn bởi nó đòi hỏi mối liên kết của hai người song tu phải rất sâu, nói trắng ra thì hai bên phải tin tưởng nhau thì mới có thể song tu được.

Bởi linh khí khi truyền từ người này qua người nọ thì ngược lại cũng sẽ có dòng linh khí được trả ngược trở về, hai dòng linh khí này hoạt động tuần hoàn qua lại, liên miên bất tuyệt. Cũng trong giai đoạn này, phòng thủ của hai người bọn hấn chính là yếu nhất.

Tại thời điểm đó, chỉ cần một trong hai người động sát tâm thôi là người còn lại sẽ chết đến không thể nào chết hơn.

Khương Hy cùng Hiên Minh kỳ thực cũng không phải tin tưởng nhau là bao nhưng ở phương diện này, bọn hấn không hện mà hợp, đồng lòng song tu với nhau.

Một đoạn thời gian sau đó, toàn thân người Khương Hy liền đỏ mề hôi ra rất nhiều, đến độ thấm đẫm hết quần rồi lan ra giường. Hiên Minh thì khỏi nói, nơi hấn ngồi gần như đã hóa thành một vũng nước nhỏ rồi.

Quá trình song tu linh khí này diễn ra rất lâu, dù sao bọn hấn chủ tu cũng không phải là Mộc linh khí. Phải mất đến gần một canh giờ sau đó nữa, Khương Hy mới thở ra một hơi dài mà thu công lại. Mỗi một hơi hấn thở ra kèm theo đó là từng giọt mồ hôi theo gò má mà nhỏ giọt tí tách lên mặt giường.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn Hiên Minh đang khẽ nhại mồ hôi mà nói:

“Nhiệt khí ngươi còn cao đến thế?”

Nghe vậy, Hiên Minh liền có chút xấu hổ mà đáp lại:

“Ta không biết ngươi đã làm gì nhưng... ảnh hưởng của nó rất mạnh a”

Khương Hy đánh ánh mắt quan sát Hiên Minh từ trên xuống dưới rồi ngẫm nghĩ một đoạn thời gian. Hiên Minh thấy vậy liền có chút khản trương, hấn sợ nhờ như vừa rồi lỡ miệng nói gì đó không hợp ý Khương Hy.

Cũng không trách được hấn nhảy cảm đến thế, vừa rồi hấn căn bản là mới nhập lại được cái mạng nay mà nay không lẽ lại một lần nữa đánh mất sao. Mà nếu là như vậy thật thì số của hấn đúng là phải chết rồi.

Không bao lâu sau, Khương Hy liền nói ra:

“Đi theo ta”

Nói xong, Khương Hy liền đứng dậy mà đi ra ngoài, đến y phục cũng không cần phải thay. Thấy vậy, Hiên Minh vội vàng nói ra:

“Khoan đã, đợi ta t...”

“Không cần, lão bá cùng tiểu hắc bây giờ không để ý đến chúng ta. Đi nhanh một chút liền được”, Khương Hy cắt lời

Nghe vậy, Hiên Minh có chút chần chừ, hấn đảo mắt nhìn xuống hạ thân của mình một chút rồi thảm máng một tiếng, sau đó hai che đưa ra che lại rồi lật đặt chạy theo. Nhìn từ sau, dáng vẻ của hấn quả thực rất buồn cười nhưng tiếc một điều là cảnh đó không bị ai thấy được cả.

Nơi Khương Hy đến tự nhiên là phòng tắm, nghĩ kỹ một chút thì hiện tại cả hai người bọn hấn đều rất nhớp nháp, tẩy rửa qua một phen cũng là lẽ đương nhiên. Khương Hy yêu thích sạch sẽ, đương nhiên càng phải tẩy rửa đường hoàng rồi.

...

Ngồi ngâm mình trong bồn tắm, Khương Hy liền ngửa người tựa ra sau mà thư giãn. Đối diện hắn, Hiền Minh cũng làm ra hành động tương tự, sắc mặt của hắn tựa hồ giãn ra rất nhiều, xem chừng cũng rất thoải mái.

Điện y quán theo nhân số ngày một tăng lên, không gian sống tự nhiên không đủ lớn nữa. Điện đại phu đành mạnh tay mà chi ngân lượng tái xây dựng lại toàn bộ hậu viện, trong đó có cả phòng tắm.

Phòng tắm của Điện y quán bây giờ phải nói là rất rộng, nói về diện tích thì cơ hồ phải gấp đôi lúc trước. Đặc biệt, Điện đại phu cũng cho người xây dựng luôn một bồn tắm cỡ lớn, dù không khoa trương như hồi ở Lâm phủ hay kỹ viện nhưng như thế cũng đủ lớn cho hai người rồi.

Thư giãn một hồi, Khương Hy nói ra:

“Người đã có kế hoạch gì chưa?”

Nghe vậy, Hiền Minh liền giật mình đáp lại:

“Kế hoạch? Kế hoạch gì?”

Khương Hy đảo mắt một vòng, dáng vẻ ngán ngẩm nói tiếp:

“Người không tính đi Hạo Nhiên Thư Viện sao?”

Hiền Minh bừng tỉnh, nghe đến bốn chữ ‘Hạo Nhiên Thư Viện’, hắn liền bị kéo trở lại cái thực tại tàn khốc này. Hắn trầm mặc một đoạn rồi đưa tay lên mà vuốt mặt rồi từ từ gỡ lấy tấm dịch dung kia xuống.

Trông thấy dung mạo kia, đến Khương Hy cũng có chút ngạc nhiên mà ồ lên một tiếng. Tính ra thì cũng một thời gian rồi hắn mới thấy lại được dung nhan chân thật của Hiền Minh. Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, tên cựu bại hoại này quả thực rất được thượng thiên yêu quý.

Không những sở hữu dung mạo xuất chúng, mà đến thân thể cùng thể chất cũng thuộc hàng siêu đẳng. Chưa kể, nếu tính luôn cả xuất thân thì bản thân Hiền Minh đúng thật là một tên tốt số.

Cũng may, thượng thiên công bằng, Hiền Minh có được mọi thứ nhưng đường hắn đi thì đúng là khó khăn vô ngần. Nói khó nghe hơn thì là mịt mù không rõ. Dầu vậy, hắn cũng không đến mức gọi là đường cùng, bởi hắn đã gặp được Khương Hy, gặp được một ngọn thiên quang dẫn đường.

Nghĩ nghĩ một hồi, Hiền Minh lại nói tiếp:

“Ta không chắc thực lực hiện tại của mình có đủ để vào tứ cường hay không nữa”

Khương Hy đồng tình gật đầu đáp:

“Thập cường người không lo, tứ cường thì quả thực có chút khó khăn. Bất quá...”

Ánh mắt Hiền Minh có chút hơi mờ, hắn liền tập trung nghiêm túc mà lắng nghe. Khương Hy cũng không kéo dài, hắn nói tiếp:

“... Bất quá, người có Sơn Hà Phủ”

Hiền Minh lúc này mới sực nhớ ra rằng bản thân hắn đúng là mới tựu được một kiện pháp khí vừa tay. Chỉ tiếc cái là một ngày này sự việc diễn ra quá nhiều, hắn xem chút nữa là quên đi mất.

Nghĩ đến Sơn Hà Phủ, nghĩ đến một phủ kia tại Trầm Thiên Bảo Lâu, sắc mặt hắn trong nháy mắt liền tự tin hơn rất nhiều, tinh quang sáng lạn mà anh khí.

“Nhưng chỉ thế thì người cũng không thể nào vào được tứ cường”, Khương Hy đột nhiên nói ra.

Hiền Minh nghe xong, sắc mặt hắn từ tự tin liền chuyển thành một hơi xuống đáy vực. Tinh quang sáng lóe lên không được lâu thì tắt ngấm, hắn liền đánh cho Khương Hy một ánh mắt ai oán không thôi. Khương Hy liền cười nhẹ lên một tiếng nói ra:

“Đánh với ta một trận”

Hiền Minh giật mình, ánh mắt mang chút kinh dị nói ra:

“Người không đùa à?”

“Ta không đùa”, Khương Hy chắc nịch đáp lại.

Hiền Minh trầm mặc lại một đoạn thời gian rồi thờ dãi ra một hơi rồi bắt đầu đứng lên. Đột nhiên, Khương Hy từ phía đối diện liền gác một chân lên vai hắn mà ép toàn thân hắn ngồi xuống trở lại.

Hiền Minh liền có chút không hiểu mà nhìn Khương Hy. Khương Hy cũng nhìn hắn lại đầy ý vị rồi nói ra:

“Ta nói đánh là ở đây”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Bảo đến

Đêm phủ màn trời, tiếng mèo khuya kêu. Điện y quán có lẽ là một trong số ít nơi còn sáng đèn tại Nguyệt Hải Thành này. Mặc dù chỉ ở hậu viện thôi nhưng trong suốt hơn ba mươi năm qua, đây là lần đầu tiên Điện y quán sáng đèn lâu đến như vậy.

Từ trước đến nay, Điện đại phu đại đa số thời gian là sống một mình, thời gian sinh hoạt của lão cũng rất có quy luật. Bình thường vào giờ này thì lão đáng lý ra nên ngủ rồi mới phải nhưng từ khi gặp Khương Hy đến nay, tần suất lão ngủ trễ tựa hồ đã tăng lên rất nhiều.

Đỉnh điểm có lẽ là hôm nay, khi mà lão vẫn còn thức để làm việc. Nguyên nhân khiến lão phải thức vào giờ này tự nhiên vẫn là vì Khương Hy, lão tự cho rằng đầu tóc của hần chuyển thành hoa râu là vì viên đan dược đó.

Viên đan dược đó đối với lão mà nói chính là một vật bảo mệnh. Năm xưa, lão tìm ra chúng ở ngay trong một hang động của tu sĩ, hang động đấy đương nhiên là nơi mà lão đã sống gần mười năm, là nơi đã thay đổi đi cuộc đời của lão.

Câu chuyện lão kể cho Khương Hy kỳ thực đã bị lược bớt đi không ít chi tiết quan trọng, tí như lão không chỉ tìm được Ích Cốc đan mà còn tìm ra thêm được ít nhất năm đến sáu loại đan dược khác nữa.

Trong số chúng, viên đan cho Khương Hy uống là một loại mà đến Mặc Chính Doanh khi lần đầu nhìn thấy, hai mắt hần cũng phải tỏa sáng lên. Mặc Chính Doanh không phải là tu sĩ bình thường, hần xuất thân từ đại tộc, chưa kể trong nhà còn có tu sĩ Hóa Nguyên cảnh đỉnh phong tọa trấn, nên kiến thức của hần về tu chân giới tự nhiên được trang bị rất tốt.

Thậm chí, với lượng kiến thức đó, hần hoàn toàn có thể bỏ qua Hiên Minh đến tận mấy con phố. Bởi vì hần biết nhiều nên khi gặp viên đan dược kia, hần mới kinh ngạc không thôi.

Viên đan dược đó có tên gọi là Mệnh đan.

Tại tu chân giới, Mệnh đan là một loại đan dược phi thường cao giai bởi để luyện ra nó, Đan sư tệ nhất cũng phải tốn sức đến chín trâu hai hổ mới thành công chế luyện ra được một viên. Mặt khác, Mệnh đan còn đặc biệt ở một chỗ, đó là nó không hề có đẳng cấp phân chia.

Bình thường, đan dược được luyện ra sẽ phụ thuộc vào lượng tạp chất mà phân chia đẳng cấp, thường thấy nhất là thượng trung hạ tam phẩm. Nhưng Mệnh đan không đi theo hệ thống phân chia đó.

Bởi một viên Mệnh đan được tạo ra bắt buộc phải là thượng phẩm đan dược.

Và đây cũng là lý do khiến Mệnh đan phi thường được mọi tu sĩ trên Đại Lục chào đón.

Tác dụng của Mệnh đan đương nhiên là để cứu mạng. Mà mỗi một người trong đời chỉ có thể phục dụng duy nhất một viên Mệnh đan để tranh giành mạng sống với Diêm Vương mà thôi. Khương Hy đời này đã vô tình được Điện đại phu dùng cho, tự nhiên sau này hần không thể phục dụng Mệnh đan thêm một lần nào nữa.

...

...

Ánh đèn khuya lập lờ.

Tiếng lật sách liên tục phát ra, Điện đại phu cẩn thận mà xem quyển y sách ở trên tay. Một lát sau, lão liền nhú mày lại rồi hừ lạnh một tiếng mà vứt quyển sách kia xuống dưới sàn. Sau đó lại lấy quyển khác mà xem tiếp.

Từ lúc lão trở về phòng đến bây giờ, không biết bao nhiêu quyển sách xấu số đã bị lão quăng xuống đất rồi nữa. Từ đằng sau, nhìn thấy cảnh này, Lân cũng chỉ có thể lắc đầu ngán ngẩm mà thôi.

Ban đầu hần còn cố can ngăn lão những lão vẫn cứ nhất quyết cứng đầu mà tìm hiểu cho bằng được, dần dần hần liền chuyển thành thay lão mà nhặt sách, cuối cùng thì như bây giờ đây. Đứng nhìn mà thôi.

Hần bất giác mà nhìn sang chồng sách đang chất đống ở trên bàn kia mà thảm thán:

“Đêm nay hẳn phải dài lắm đây”

Sau đó hắn lại chuyển ánh mắt mà nhìn về phía phòng của Khương Hy, ánh mắt hắn lập lòe qua một chút cảm giác không yên. Kỳ thực, Lân gần như đã bỏ ra rất nhiều, bỏ cả mẫu thân, bỏ cả tự do, bỏ cả Linh Vân trấn đề đến với Nguyệt Hải Thành này, cốt yếu cũng chính là vì thiếu niên nhân kia.

Hắn từng có dự cảm rằng đi theo công tử, hắn sẽ một bước lên trời. Kết quả đúng là vậy, công tử đã chỉ cho hắn một con đường, gọi là tu tiên. Hắn cũng đã thành công bước lên con đường đó, trở thành một tồn tại vượt qua phàm nhân.

Ở một góc độ nào đó mà nói, hắn đúng là đã một bước lên trời rồi nhưng hắn vẫn lựa chọn tiếp tục ở lại đây, tiếp tục phụng sự công tử. Dù sao thì bất kể quá khứ đôi bên có ra sao đi chăng nữa thì on dẫn đạo đời này khó mà quên được.

Lân lúc này đúng là rất lo lắng cho Khương Hy, mặt khác, hắn cũng rất lo cho Diên đại phu. Lão nhân cần mẫn này đối với hắn rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả Hiên Minh gấp nhiều lần, hắn cũng không nỡ để sức khỏe lão qua đêm nay phải sa sút được.

Ngất nổi, chuyện mái tóc của công tử quả thực đã dọa đến lão rất nhiều. Hắn không biết mái tóc như vậy đại biểu cho điều gì mà để Diên đại phu phải chấn kinh đến thế nhưng e rằng có liên quan đến mạng sống.

Hắn cũng muốn phụ giúp tìm cách lắm chứ nhưng y thuật hắn mười khiếu không thông, bất kỳ một chữ nào ở trong đồng sách này đối với hắn đều là văn tự thiên thư cả. Nên hắn đành quyết định đứng sang một bên, thành thành thật thật làm một người trông coi.

Đứng lâu tự nhiên sinh chán, Lân liền thở dài ra một hơi rồi lại tiếp tục công việc của hắn, nhặt lên những quyển sách đang nằm dưới sàn.

...

...

Tại phòng tắm nơi hậu viện, Hiên Minh lúc này đã không còn bình tĩnh nổi nữa rồi. Sắc mặt của hắn bây giờ phi thường tái nhợt, phi thường chật vật, tay chân thì quơ qua quơ lại không theo bất cứ một trật tự nào cả, hắn đưa hai tay lên ôm đầu mà thốt lên một câu:

“Ta chịu thua, ta chịu thua”

Ở phía đối diện hắn, Khương Hy khẽ khịt mũi mà nói ra:

“Người có thật là tu sĩ Luyện Khí tầng bốn không đấy?”

Hiên Minh xấu hổ đáp lại:

“Ngân này không gian... sao ta đánh được chứ?”

‘Ngân này’ trong câu của hắn tự nhiên là chỉ phòng tắm, mà chính xác hơn là chính cái bồn tắm mà hai người bọn hắn đang ngâm. Khương Hy bảo muốn đánh một trận, Hiên Minh sau một hồi suy nghĩ tự nhiên đáp ứng.

Nhưng trái với kỳ vọng của hắn, trận đối chiến diễn ra tại một nơi mà hắn chưa từng ngờ đến bao giờ. Thậm chí, thứ mà hắn được quyền sử dụng chỉ có hai tay mà thôi. Mặc dù có đôi chút bất tiện nhưng theo suy nghĩ ban đầu của hắn thì hắn mới là người có lợi thế ở đây mới đúng.

Bởi bình thường, người đối luyện với hắn nhiều nhất là Khương Hy, đương nhiên, bây giờ cũng là vậy. Nhưng hắn đã quá quen thuộc với di chuyển của Khương Hy rồi, Khương Hy dùng nhiều nhất chính là bộ pháp. Mỗi một lần hắn đối luyện với Khương Hy, tự nhiên gặp khó khăn trong việc tìm ra thân ảnh thật sự của y.

Còn bây giờ, đôi bên chỉ có thể được dùng tay, hắn tự nhiên có tự tin đánh hòa Khương Hy. Nhưng thực tế thật trêu người, hắn lại trở thành một bị thí để Khương Hy đánh đập.

Ở góc độ của Hiên Minh, hắn là ‘bị oan’, mỗi một lần hắn dẫn động linh lực là toàn bộ không gian xung quanh hắn liền có chút chấn động, ảnh hưởng đến bồn tắm, đến đồ đạc ở quanh đó. Nên hắn không thể nào toàn lực mà đánh thoải mái được.

Nghe vậy, Khương Hy liền thân nhiên đáp lại hắn:

“Không phải trận chiến nào người cũng được chọn sân, mà quan trọng hơn, vấn đề của người không phải là không gian mà là lực kiểm soát của người quá kém”

“Quá kém?”, Hiên Minh nghi hoặc.

Khương Hy gật đầu:

“Đúng vậy, quá kém. Người dẫn động quá nhiều linh lực, thậm chí ta gọi thừa thải cũng không sai”

Hiên Minh nghĩ nghĩ một lát rồi đưa tay lên khẽ xoa mấy vết bầm ở trên người rồi nói:

“Giải thích như thế nào?”

Khương Hy lắc đầu khẽ cười, hắn đưa một tay lên trước mặt Hiên Minh rồi âm thầm mà vận linh lực lên. Hiên Minh càng nhìn càng không biết chuyện gì đang xảy ra cả bởi linh lực luân chuyển trong thể nội hắn tự nhiên không thể thấy.

Vốn dĩ hắn có thể dùng linh thức để quan sát nhưng rất tiếc, với người trước mặt này, trò đó hắn không dùng được một chút nào cả.

Không bao lâu sau, Hiên Minh liền giật mình mà nhìn Khương Hy, ánh mắt mang một vẻ hiếu kỳ mà quan sát. Bởi lúc này, cánh tay kia của Khương Hy đã được phủ lên một lớp quang màu xanh... rất mỏng.

Cảnh tượng này nhìn qua thì không có gì đặc biệt nhưng Hiên Minh thì thật há hốc đến nơi rồi, hắn có chút lắp bắp nói ra:

“Làm... làm sao... ngươi làm được?”

Nghe vậy, khoe miệng Khương Hy liền nhếch lên đáp lại:

“Vận chuyển linh lực của ngươi vào một bộ phận rồi sau đó tán nó qua lớp da là được”

Hiên Minh liền như nằm mộng, hắn thật không thể tin nổi Khương Hy vừa nói cái gì nữa. Sau đó hắn liền trầm mặc một đoạn thời gian. Khương Hy thấy vậy cũng không có ý duy trì trạng thái kia nữa, hắn liền thu công lại rồi ngả ra sau mà thư giãn.

Không biết bao lâu đã trôi qua, Hiên Minh liền đưa một tay của mình lên mà vận linh lực, bắt chước theo cách mà Khương Hy đã làm. Kết quả liền rất khó coi, trên tay hắn đúng thật là có phủ một lớp quang màu vàng nâu nhưng lại rất dày.

Thậm chí dày gấp đôi cánh tay của hắn. Hiên Minh cố gắng tập trung linh thức lại, cố gắng mà giảm đi lượng quang đó nhưng hắn lại thất bại. Sau đó, hắn liền chuyển ánh mắt lên mà nhìn Khương Hy, trùng hợp thay, Khương Hy cũng đang nhìn hắn.

Hắn tựa chừng như muốn nói gì đó nhưng Khương Hy đã vận lên lại lớp quang kia mà đưa tay lên trước mặt hắn, cứ như là muốn đối chòng vậy. Hắn nghĩ đến cái đó rồi khẽ nuốt một ngụm nước bọt mà làm theo.

Hai thủ chưởng chạm vào nhau, mặt nước liền phát ra chấn động nhẹ tạo thành từng gợn sóng lăn tăn. Gợn sóng càng ngày càng nhiều, chấn động càng ngày càng kịch liệt, đến mức mặt nước nhìn như sắp sôi đến nơi thì tay Hiên Minh run lên một đợt mà bị bật ra phía sau.

Ánh mắt hắn kinh hãi mà nói ra:

“Làm sao có thể?”

Thu tay cùng linh lực lại xong, Khương Hy cười nhẹ mà đáp lời hắn:

“Đây là cái ta gọi là lực kiểm soát. Bình thường, tu sĩ chỉ có thể sử dụng một lượng linh lực vừa đủ để sử dụng mà thôi, tuy vậy hai chữ ‘vừa đủ’ này không phải ai cũng làm được. Ngươi chưa được... Phụ thân ngươi cũng chưa được”

Nghe đến phụ thân, Hiên Minh liền nhìn Khương Hy một hồi rồi nói:

“Sao lại có phụ thân ta?”

Khương Hy đưa một tay lên gác vào thành bồn rồi đáp lại:

“Còn nhớ lần bị phụ thân ngươi đánh chứ? Lần đó là do phụ thân ngươi lưu lực nên mạng ngươi mới được bảo toàn. Ngươi có thể hiểu là phụ thân ngươi dùng rất ít linh lực để đánh ngươi”

“Rất ít? Ngươi không nhầm chứ?”, Hiên Minh không hiểu đáp.

Khương Hy lắc đầu cười cười nói tiếp:

“Là rất ít, nhưng lực kiểm soát lại không ra gì, nên ngực ngươi khi đó mới thấm hại đến như vậy”

Nghe vậy, Hiên Minh liền có chút trùng xuống, ánh mắt hắn mang một chút âm trầm mà nhìn lấy Khương Hy.

Khương Hy tự nhiên nhận ra biểu hiện của Hiên Minh ra sao, hắn cũng không để ý lấy làm gì. Thăm lão tam bây giờ mặc dù là tu sĩ Trúc Cơ nhưng so với hắn thì còn ‘rất trẻ’, chưa kể Thăm lão tam cũng không có điểm nào hơn người để cho hắn phải tỏ lòng tôn trọng cả.

Nhưng nghĩ một hồi thì hắn cũng nên cho Hiên Minh một lời giải thích. Nếu không hắn lại nhìn chăm chăm đến hết buổi mất. Hắn nghĩ một chút rồi nói ra:

“Ngươi không cam sao?”

Hiên Minh đáp lại:

“Không phải... Chỉ là lâu không nghe ai nhắc đến phụ thân, giờ nghe lại làm ta có chút nhớ người”

Nghe vậy, Khương Hy liền có chút ngạc nhiên mà nhìn lấy Hiên Minh. Sau đó, hắn nghĩ đến cái gì đó mà cười khổ lắc đầu, tiếp đó liền yên tĩnh mà quan sát Hiên Minh.

Hiên Minh nhớ nhà chứ?

Đương nhiên là không nhưng hắn nhớ phụ thân hắn. Trong suốt mười bảy năm qua, hắn có thể nhiều lần ngủ qua đêm tại kỹ viện nhưng chưa lần nào hắn bỏ nhà ra đi cả. Ngăn ấy thời gian, phụ thân là tất cả đối với hắn, hắn không lo không được.

Mặt khác, Khương Hy dùng giọng điệu có chút không được kính lão cho lắm cũng làm hắn có chút không thoải mái. Dù sao, phụ thân cũng là người dẫn đạo cho hắn đến với con đường tu tiên này, hắn sao không thể không kính trọng cơ chứ.

Nhưng hắn cũng không vì thế mà ngu ngốc được. Khương Hy nói đúng, lực kiểm soát của phụ thân... rất nát. Tất cả những gì ngày hôm nay hắn đang sử dụng cũng đều là nhờ vào công dạy dỗ của phụ thân cả.

Trước đây, những chuyện như lực kiểm soát hay lưu lực hắn đều không để ý đến, bởi Thảm gia có rất nhiều đan dược hồi phục linh lực. Trong chiến đấu nếu có hết linh lực thì lấy ra phục dụng một vài viên là có thể hồi phục lại rồi.

Chưa kể, một đời này Hiên Minh đúng thật là chưa từng tham gia một trận chiến nào phải hao tổn hết linh lực cả.

Lại nói về trận chiến. Mùa xuân tới đây, hắn sẽ tham gia vào một trận chiến phải nói là khốc liệt nhất tính đến thời điểm hiện tại. Mặc dù hắn đã có Sơn Hà Phủ nhưng đúng như Khương Hy nói, hắn rất khó mà bước vào tứ cường.

Bởi lực kiểm soát linh lực của hắn phi thường không ổn, hắn dễ hao phí linh lực quá nhiều. Tại Trầm Thiên Bảo Lâu, hắn có thể ra một phủ chiêu kinh hoàng như vậy căn bản là do đã hao hết toàn bộ linh lực cho một chiêu đó.

Nhưng thử nghĩ xem, nếu lực kiểm soát của hắn tốt hơn, hắn có thể ra hai hay thậm chí là ba chiêu như thế nữa, cơ hội của hắn tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Nghĩ đến vậy, Hiên Minh liền hít vào một hơi, toàn thân hắn liền nhấc lên một chút rồi lại hạ xuống. Khương Hy sau đó tự nhiên ngồi thẳng lưng lên không hiểu mà nhìn hắn. Hắn nói:

“Hy, dạy cho ta”

Để nói ra câu này, Hiên Minh không chỉ suy nghĩ kỹ càng về tương lai của bản thân, hắn thậm chí còn bỏ qua lòng tự tôn của mình mà quỳ xuống cầu xin. Đúng vậy, động thái ban nãy của hắn chính là chuyển từ ngồi sang quỳ.

Để một người tâm cao như Hiên Minh quỳ thật không dễ, lúc này e rằng hắn... đã thật sự quyết tâm rồi. Thấy vậy, Khương Hy liền nở ra một nụ cười rất tươi, một nụ cười rất ngây ngô... nếu không tính đến mái tóc lúc này của hắn. Hắn nói ra:

“Được, ta dạy người”

Nghe vậy, Hiên Minh liền kinh hi đồ người về phía trước mà cho hắn một cái ôm. Ở khoảng cách gần như vậy, Khương Hy tự nhiên không thể tránh được. Dầu vậy, hắn cũng không từ chối cái ôm này làm gì, không phải mỗi hành động thân mật nào cũng mang về ái muội cả.

Ít nhất, cái ôm này không có nghĩa như vậy.

Đáp lại Hiên Minh, Khương Hy cũng vòng tay ra sau mà vỗ nhẹ lên lưng rồi nói:

“Nếu người không chết thì cái ôm này ta nhận”

Hiên Minh nghe xong ngay lập tức liền buông hắn ra, ánh mắt mang vẻ khó hiểu mà đáp:

“Ý người là thế nào?”

Khương Hy cười cười không đáp, sau đó, hắn liền đứng dậy mà ra khỏi bồn, thuận tay lấy tấm khăn lớn đang để trên giá kia mà lau người.

Nhìn thấy cảnh này, Hiên Minh liền hít vào một hơi thật sâu mà trấn định bản thân lại. Khương Hy mặc dù đang quay lưng lại nhưng nhất cử nhất động của Hiên Minh vẫn còn nằm trong vùng ‘lãnh địa’ của hắn, hắn không thấy không được.

Sau khi lau khô người, rồi dùng khăn quấn quanh hông một vòng xong, hắn liền vận lên một tia linh lực mà hong khô tóc của mình rồi quay lại nhìn Hiên Minh nói:

“Ảnh hưởng từ ‘sắc thuật’ đến bây giờ còn chưa hết đâu. Người tự mình giải quyết chuyện đó cho tốt đi rồi trở về phòng”.

Nói xong, hắn liền thẳng tiến ra ngoài mà trở về phòng. Lúc đi, hắn không mang theo y phục, muốn thay tự nhiên phải trở về phòng rồi.

...

...

Người đi, tất còn người ở lại.

Hiên Minh nhìn Khương Hy rời đi xong, hần liền một mặt nghĩ ngợi đến gì đó rồi lắc đầu cười khổ. Hần có chút náo nê nhìn xuống hạ thân đang ngâm ở trong nước kia mà nhỏ tiếng mắng một câu:

“Sao ngươi không yên vị một chút cho ta vậy?”

Trước đó không lâu, một đòn kia của Khương Hy quả thực đã đánh cho hần đến sợ một đời rồi. Nhưng hần không ngờ rằng, ‘sắc thuật’ trong miệng của Khương Hy lại đáng sợ đến như vậy. Đến tận bây giờ, hần vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của cái gọi là ‘sắc thuật’ kia

Càng nghĩ, sắc mặt hần càng lúc càng đỏ lên. Cuối cùng hần đành phải nghĩ đến... Tô Uyên mà tự xử vậy. Cũng may cho Hiên Minh, Tô Uyên lúc này không có ở đây. Nếu chuyện này để cho nàng biết, hần một đời này tốt nhất là không nên ở lại Nguyệt Hải Thành nữa.

Ở lại, hần tuyệt đối sẽ không sống nổi mất, đến lúc đó, phụ thân hần cũng không thể nào thủ nổi hần.

“Ài...”

Hiên Minh thở dài ra một hơi mà nhìn lên trần nhà, không rõ là đang suy nghĩ gì nữa.

Ngoài trời, lá cây xào xạc ngoài kia theo con gió mà rơi xuống đất, lá rơi nhiều đến nỗi trên những cành cây kia cũng dần trống vắng đi không ít không gian.

Mùa thu sắp hết.

Con bão kia cũng gần đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nhiệm vụ đầu tiên

Những ngày sau đó, Điền y quán liền đóng cửa không kinh doanh. Khương Hy cùng Điền đại phu mỗi người một việc cũng tận lực mà không ra ngoài. Điền đại phu thì tìm cách để chữa bệnh còn hần thì nhốt mình trong phòng để tĩnh tọa.

Gọi là tĩnh tọa nhưng thực chất là để ổn định cảnh giới mà bắt đầu tu luyện các tầng sau của Đạp Vân Bộ cùng Tam Dục. Với Tam Dục thì Khương Hy đã bước đầu nắm được ‘Dâm hoan sinh Ái dục’ rồi, còn lại chủ yếu là rèn dũa cho thật tốt là ổn.

Chủ yếu lần này tĩnh tọa của hần vẫn là tập trung cho Đạp Vân Bộ. Mặc dù bản thân loại thân pháp này gặp rất nhiều rào cản trong việc tu luyện cũng như sử dụng nhưng hần vẫn một mực chấp nhất với loại thân pháp này.

Chưa kể, hiện nay hần đã trở thành một phần của Dạ Ma, trở thành một sát thủ rồi, Đạp Vân Bộ lại càng phù hợp với chức nghiệp này hơn những loại thân pháp khác.

Khương Hy trải qua đại nạn hao hụt thọ nguyên này hần cũng thành công tiến nhập Luyện Khí tầng bốn, vừa vặn đủ điều kiện để tu luyện Đạp Vân Bộ tầng hai.

Đạp Vân Bộ tầng thứ hai, thân người tựa như mây. Khác với tầng một, tầng hai mới chân chính được gọi là tu luyện Đạp Vân Bộ, bởi tại tầng hai này, tu sĩ đã hoàn toàn có thể kiểm soát được ‘ngoại hình’ của bản thân rồi.

Tại tầng thứ hai này, mỗi một lần sử dụng Đạp Vân Bộ, cơ thể sẽ dần dần hình thành một trạng thái phiêu miểu như mây, nếu đem trạng thái này kết hợp với ảo thuật nữa thì đúng là tuyệt phối.

Ngất nổi, sử dụng Đạp Vân Bộ tầng hai cũng sẽ hao hụt đi không ít linh lực của bản thân. Lượng hao tổn so với tầng một lại càng đáng sợ hơn nhưng hiệu quả thì lại hoàn toàn xứng đáng.

...

Ở trong phòng, Khương Hy vận lực mà phi thân qua lại giữa giường và trường kỷ. Khoảng cách giữa hai bên cũng không xa, cơ hồ chỉ cần một lần tiếp chân là đã có thể di chuyển qua lại rồi.

Động thái này của hắn lặp đi lặp lại rất nhiều lần, tựa hồ nhìn qua thôi cũng có dấu hiệu đến phát chán. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy được mỗi lần hắn di chuyển là dư ánh phía sau liền mang theo một làn khói nhẹ. Di chuyển càng nhiều, khói hiện càng rõ.

Đây chính là dấu hiệu cho thấy Đạp Vân Bộ của Khương Hy đã thành công tiến nhập tầng hai rồi. Nếu hắn đạt đến đại thành tầng hai, cơ thể hắn hoàn toàn có thể lặn vào trong mây mù, như vậy thật sự rất kích thích.

Mặt khác, trong những ngày này, hắn cũng tận lực mà tìm kiếm cách để lấy lại mái tóc như cũ. Khác với Điền đại phu, hắn biết rõ nguyên nhân dẫn đến sự việc, cốt yếu chính là vì sinh cơ bị thiếu hụt. Chỉ cần hắn có thể bổ sung lại được sinh cơ thì màu tóc của hắn tự nhiên cũng sẽ trở về như cũ.

Nếu để Điền đại phu nghe được những lời này, lão hắn sẽ dốc toàn bộ Huyết Tinh thảo mà lão cất giữ ra để cứu chữa Khương Hy nhưng tiếc một điều rằng, Huyết Tinh thảo vô dụng trong trường hợp này.

Tác dụng lớn nhất của Huyết Tinh thảo chính là bổ sung huyết khí mà không phải sinh cơ. Một người càng lớn tuổi, huyết khí cùng sinh cơ sẽ khô cạn dần nhưng cũng không vì thế mà đánh đồng huyết khí và sinh cơ với nhau.

Trên đời này, vạn vật đều có sinh cơ nhưng không phải giống loài nào cũng có huyết khí, đơn cử như thực vật chẳng hạn. Sinh cơ là một loại sinh mệnh lực dùng để đo thọ nguyên của một loài.

Sinh cơ hết, từ vong hiện.

Khương Hy một mực nhìn trộm Thiên cơ rồi bị phát hiện, đáng lý ra hắn đã bị hao sạch sinh cơ rồi nhưng nhờ có Mệnh đan mà một mạng này của hắn mới kéo trở về được. Dẫu vậy, nếu không nhanh chóng bổ sung sinh cơ, không đến hai năm nữa, hắn chắc chắn chết không nghi ngờ.

Khương Hy đã từng chết một lần, đã từng cảm thụ qua tứ vong, hắn tự nhiên có thể tính ra được mình còn sống được bao lâu. Bởi như vậy, hắn bây giờ mới thật sự gấp gáp, mặc dù bên ngoài không biểu hiện ra là mấy.

Theo suy nghĩ bình thường, chỉ cần hắn đột phá đến Trúc Cơ cảnh, thọ nguyên của hắn sẽ mở rộng đến hai trăm năm, sinh cơ khi đó tự nhiên sẽ lại tràn đầy. Nhưng chuyện này dễ làm sao?

Trong vòng hai năm bảo hắn đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ thì hắn còn có chút nắm chắc, chứ đến Trúc Cơ cảnh thì đó là chuyện trong mơ rồi.

...

Tu luyện Đạp Vân Bộ xong, toàn thân Khương Hy liền nhể nhại mồ hôi, hắn liền cầm lấy khăn mà thấm nhẹ mồ hôi ở trên mặt rồi ngồi xuống nghiêm túc suy nghĩ.

Nghĩ nghĩ một hồi, hắn liền đưa tay cầm lấy giới chi đang treo ở trên ngực lên mà quan sát. Một lát sau, hắn trầm nghĩ:

“Linh thạch còn nhiều... nhưng vẫn không đủ a”

Linh thạch của hắn đúng là còn rất nhiều, kể cả sau khi mua Sơn Hà Phủ cùng Hắc Trúc Bút. Mặc dù không ai biết được nhưng quả thực, hắn đúng là kẻ có tiền. Ngặt nỗi, với lượng linh thạch này để đổi về sinh cơ thì đúng là thiếu rất nhiều.

Bởi trong những thứ mà hắn tìm được trong ký ức thì thứ có thể lấy lại sinh cơ cũng chỉ có vài ba loại, mà một trong số đó còn là Bát Trân. Nói đến Bát Trân, Khương Hy lại càng ảo não không thôi.

Hiện tại hắn bị như vậy bởi vì đây là ‘quả’, còn ‘nhân’ đích thị là do lần hắn đi thám thính khu rừng kia, hắn đã tìm thấy Từ Ngân Lang cùng với Thủy Linh Quả. Hắn vốn đã biết ngày này sớm sẽ đến nhưng nào ngờ đến nhanh đến vậy.

Càng suy nghĩ, Khương Hy lại càng cảm thấy mệt mỏi, mỗi một lần cân nhắc đến chuyện sinh tử là hắn lại không biết nên làm như thế nào nữa. Hiện tại hắn quá yếu, cơ hồ không thể tự nắm lấy mệnh của mình. Chưa kể, hắn cũng không có cơ hội để lựa chọn.

Nghĩ nghĩ một hồi, hắn trầm như:

“Nếu ta thật không thể sống được nữa... thì cùng lắm là sống vui vẻ với lão Điền trong những tháng ngày cuối vậy”

Khương Hy lựa chọn không nghĩ ngợi nữa, hắn lựa chọn để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên nhất. Hắn quen thuộc nhất là chờ đợi, mỗi lần hắn chờ, hắn đều sẽ gặt được thành quả. Hắn không chắc lần này có thành công hay không nhưng ít nhất, niềm tin của hắn đối với chờ vẫn cao hơn những cái khác.

Sau đó, hắn lại tiếp tục quay trở lại với việc tu luyện. Sinh cơ là chuyện của sinh cơ, tu luyện tự nhiên vẫn phải tiếp tục, hắn cần phải nâng cao thực lực của bản thân. Bởi nhiệm vụ đầu tiên của Dạ Ma đã đến rồi.

Theo lý, đang nhể nhiệm vụ này phải đến lâu rồi mới phải nhưng không rõ vì lý do gì mà lần này lại đến trễ như vậy. Dẫu vậy, Khương Hy cũng không suy nghĩ quá nhiều, nếu ngày hôm đó cân nhắc về mặt cảnh giới thì hắn đúng là thấp nhất, giao một nhiệm vụ không phù hợp dẫn đến thất bại sẽ gây tổn hại rất lớn đến thanh danh của Dạ Ma.

Mà nếu giao một nhiệm vụ quá dễ thì Dạ Ma lại càng mất giá hơn, vậy nên hai chữ ‘phù hợp’ này rất quan trọng.

Kỳ thực, nhiệm vụ đầu tiên này đối với Khương Hy thì rất dễ, chỉ có điều là chuyện sau đó sẽ có chút phiền phức mà thôi. Bởi đối tượng hần cần phải giết không phải là người xa lạ gì, đó là Tô Chiến.

Cách đây không lâu, hần cùng Tô Chiến xem như là đã trở mặt thành thù rồi, giết cũng không phải vấn đề gì quá khó. Nhưng có điểm hơi phiền đó là sau lưng Tô Chiến lại là Tô gia.

Tô gia tại Nguyệt Hải Thành thế lớn đến mức nào Khương Hy cũng đã có phần cảm thụ qua rồi. Nếu Dạ Ma đặt tại trên Huyền Đô Đại Lục thì hần không lo nhưng nếu đặt tại Nguyệt Hải Thành thì lại mang một ý vị rất khác.

Dạ Ma nếu muốn đặt phân đà tại Nguyệt Hải Thành tất phải có đánh tiếng với Mặc Hiến, thậm chí là đánh tiếng với toàn bộ lão quái vật Kim Đan cảnh ở nơi đây. Hần không tin Tử đại thế gia không thể nào tra ra nỗi thân phận của hần nếu sự việc xảy ra.

Kể cả Dạ Ma có thật lòng che giấu hần đi chăng nữa thì cũng phải trả ra một cái giá đủ lớn. Cái giá đó có thể là trở thành công địch của Nguyệt Hải Thành.

Trong bóng tối, Dạ Ma chính là minh hữu của các đại thế lực. Ở ngoài sáng, Dạ Ma giết người vô số, tự nhiên trở thành công địch của toàn Đại Lục. Nếu vị trí của phân đà Dạ Ma bị công khai ra ngoại giới, toàn thể sát thủ trên dưới của Dạ Ma chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng trường hợp trên chỉ xảy ra khi Khương Hy thực sự có giá trị mà thôi. Còn thực tế, hần chỉ là một người mới vào, chiến công gần như không có, nói trắng ra hần không có điểm nào đặc biệt để Dạ Ma đích thân đi che chở cả. Xác suất hần bị nộp mạng cho Tô gia là rất cao.

Mặt khác, người có hiềm khích gần đây nhất với Tô Chiến lại chính là hần. Cái chết của Tô Chiến tuyệt đối sẽ đưa hần vào vùng tình nghi. Đương nhiên ở giai đoạn đầu, Tô gia sẽ nghĩ hần thuê Dạ Ma nhưng nếu tra đến cùng, thân phận tu sĩ của hần tất sẽ lộ.

Đến lúc đó, đừng nói là Tô gia, có khi bản thân Mặc Chính Doanh cũng sẽ xuất hiện can thiệp vào. Ở tình huống tệ hơn, Điền đại phu có thể sẽ bị kéo vào cái vũng lầy nguy hiểm này.

Trầm Mặc một đoạn thời gian, hần liền thở dài ra một hơi mà tự nhủ:

“Đành phải mượn dao giết người rồi”.

...

...

Thời gian cũng đã dần cận đông, rất nhanh, bầu trời liền chuyển thành một màu u tối đậm bạc. Mây đen dần dần kéo đến, những giọt nước nặng trĩu theo đó liền từng đoàn mà hạ xuống nhân gian.

Trên bầu trời, sấm chớp đánh ngang liên tục tạo thành những âm thanh rạch trời đánh thẳng vào nỗi sợ của dân gian. Tiếng trẻ con khóc ngày một nhiều hơn, tiếng đổ dầm theo đó cũng nhẹ cất lên.

Kèm theo tiếng sấm là tiếng gió rít gào qua từng khe cửa. Cây cối dưới ảnh hưởng của cơn gió này cũng bắt đầu lay động mạnh mẽ, thậm chí là có xu hướng bị quật sang một bên.

Lúc này đây, tại Nguyệt Hải Thành gần như là không có người nào đi ra ngoài đường cả. Bởi thời điểm này rất nhạy cảm và cũng rất nguy hiểm.

Mỗi một năm, cứ đến thời điểm này là thời tiết lại chuyển biến như thế kia. Đây cũng là giai đoạn mà một trong những kỳ quan của Nguyệt Hải Thành hiển thế - Thủy Vũ lộ.

Thủy Vũ lộ hiện cũng có nghĩa là... bão đến rồi.

Đêm nay, bão đã ập đến Nguyệt Hải Thành.

Đêm nay, Khương Hy phải hành động.

Đêm nay, Tô Chiến phải chết.

...

...

Gió bão gào thét, mưa rơi nặng hạt. Nhìn từ xa, Nguyệt Hải Thành giờ khắc này gần như đã bị vùi lấp bên trong cơn bão, thậm chí đến bóng hình của tòa thành cũng không được rõ ràng. Con bão ập đến tạo nên ảnh hưởng phi thường lớn.

Đến thánh địa tu luyện của Nguyệt Hải Thành là Tây Thành cũng phải sợ không thôi. Giờ khắc này, đường phố của Tây Thành gần như không còn bóng người nào cả, nếu có thì cũng chính là những tu sĩ bất buộc phải ở lại để canh giữ những cột trụ linh thạch.

Những cột trụ linh thạch kia là “xương sống” của toàn Tây Thành này, nếu chúng bị hư hại hay có chút sức mẻ nào là tụ linh trận nơi đây sẽ không thể hoạt động an ổn được.

Bởi vậy, dù con bão có dữ dội đến đâu đi nữa thì những tu sĩ giữ trách nhiệm phải ở lại trông coi mà trong số đó, các tu sĩ Trúc Cơ đặc biệt còn phải dùng linh lực của mình mà thủ hộ những cột trụ kia nữa.

Cũng nhờ thế mà Khương Hy được lợi. Mục tiêu đêm nay của hắn là Tô Chiến mà Tô Chiến bây giờ hắn vẫn còn đang nằm liệt giường tại Tô gia. Trong tứ đại thế gia, Tô gia cùng Trương gia vốn dĩ nên nằm tại Nam Thành nhưng điều đó không có nghĩa là tại Tây Thành bọn họ không có cơ ngơi.

Diễn hình như Trương Thôi vậy, dạo trước hắn trở về Trương gia cũng chính là trở về cơ ngơi tại Tây Thành này. Tứ đại thế gia về căn bản vẫn là tu chân thế gia, đã tu chân tự nhiên cần linh khí, linh khí tại Nguyệt Hải Thành thịnh nhất tự nhiên nằm ở Tây Thành rồi, bọn họ chạy đi đâu xa được.

Đúng là đại đa số thời gian các thành viên trong gia tộc sẽ ở tại Nam Thành nhưng một khi gia tộc có chuyện, bọn họ trên dưới đều sẽ trở về chính gia tại Tây Thành.

Trong trường hợp này, Tô Chiến gặp trọng thương, hắn đương nhiên phải trở về Tây Thành để dưỡng thương. Thân là một trong bốn người tu hành của thế hệ này, Tô Chiến dù không phải thiên phú cao nhất nhưng gia tộc có thêm một tu sĩ, tự nhiên thêm một phần sức lực.

Quay lại chuyện chính, vì những tu sĩ Trúc Cơ đang tập trung toàn lực để thủ hộ mấy cái cột trụ linh thạch kia nên bọn họ không thể nào phân tâm ra mà phát hiện Khương Hy được.

Còn Khương Hy từ sau khi hắn đột phá Luyện Khí tầng bốn thì hắn hầu như đã không cần phải đề ý đến đám Luyện Khí cảnh kia rồi. Chưa kể hiện tại trời còn đang bão, hắn lại càng như cá gặp nước mà lách qua khỏi lớp phòng vệ kia.

Rất nhanh sau đó, hắn cũng đã thuận lợi mà đến được với Tô gia.

Tô gia không hổ là tu chân thế gia, chỉ nhìn từ bên ngoài thôi cũng có thể thấy được cơ ngơi khang trang rồi. Cổng cổng to lớn được tạo nên bằng ngọc đá thuần túy, bên trên được chạm khắc bằng hoa văn uốn lượn phi thường tinh xảo.

Dưới cái nhìn của Khương Hy, hắn trông cái cổng này có hơi chút hoa mỹ, nói khó nghe hơn thì có chút hơi "lố". Đồi trước hắn sống tại Cửu Tiêu Tông, một trong số các đại thế lực của Huyền Đô Đại Lục nhưng tại nơi đó cũng không có bất kỳ cái cổng nào như cái cổng này cả.

Tuy nhiên, nghĩ đến chế độ cai trị của Tô gia là mẫu hệ thì... chuyện này cũng không có gì lạ cả. Nữ nhân ưa thích phô trương, ưa thích đẹp đẽ, ưa thích hoa mỹ. Ai có thể cãi lại các nàng cơ chứ?

Nghĩ đến vậy, Khương Hy liền lắc đầu cười khổ không thôi. Tiếp theo đó, hắn lấy cái mặt nạ thiết diện kia đeo lên, chỉnh trang xong, hắn liền không ngần ngại mà bắt đầu tiến vào lãnh địa Tô gia.

Chân trước vừa chạm vào thành tường thì sóng lưng hắn đột nhiên lạnh toát hết cả lên. Hai con ngươi hắn liền co rút lại, đôi chân nhanh nhẹn không suy nghĩ mà đạp không bật người lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Tiếng cười trong đêm

Gió bão mạnh mẽ quật đến, Khương Hy khó khăn lắm mới có thể trụ vững thân hình trên mặt đất, ánh mắt hắn mang vẻ ngưng trọng mà nhìn về phía bờ tường đối diện.

Dưới trời mưa bão lớn như thế này, người bình thường hầu như không thể thấy được trước mặt mình là gì nhưng bản thân hắn tự nhiên không dùng mắt để nhìn. Bởi thứ trước mặt hắn nếu chỉ nhìn bằng mắt như ban nãy thì bây giờ hắn đã là một cái xác rồi.

Bề ngoài bức tường kia khi lại gần sẽ thấy một lớp màng mỏng óng ánh lúc ẩn lúc hiện, đó là dấu hiệu hiện diện rõ ràng nhất của trận pháp.

Bình thường, đáng lý ra Khương Hy phải cảm nhận được trận pháp này mới đứng, tỷ như thời điểm lúc hắn đang tại Linh Vân trấn. Nếu hắn không thể phát hiện ra trong lần đầu tiên thì chỉ còn một cách giải thích, đó là người bày đại trận này ra tuyệt đối là một Trận sư.

Tại Huyền Đô Đại Lục, hầu hết đại đa số tu sĩ đều sẽ biết bố trí trận pháp cơ bản nhưng để được gọi là Trận sư thì người đó ít nhất phải dành một khoảng thời gian rất dài để chìm đắm trong trận pháp.

Khác với đan khí phù tam đạo, trận đạo là một con đường không đòi hỏi yêu cầu linh thức cao cường thế nào hay bản thân linh lực phải hùng hậu ra sao. Trận đạo yêu cầu tiên quyết chính là am hiểu về phong thủy địa lý.

Phong thủy địa lý về mặt cơ bản chỉ là bách gia tạp nghệ của phẩm nhân nhưng đừng vì thế mà khinh thường chúng. Mọi loại trận pháp trên đời này đều dựa vào các nguyên lý cơ bản của phong thủy để hoạt động, đương nhiên, tòa đại trận này của Tô gia cũng như vậy.

Tô gia về địa thế thì nằm ngay hạch tâm của Tây Thành, là trung tâm của Tụ Linh trận. Không biết bằng cách nào mà Tô gia có thể giành được vị trí này nhưng Khương Hy căn bản không quan tâm đến nguyên nhân lắm, bởi hắn đang chính diện đối mặt với kết quả rồi.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, gần như không tốn quá nhiều thời gian, cuối cùng hắn cũng gật nhẹ đầu trầm nghĩ:

“Quả nhiên, có phù văn”

Trận pháp bước đầu được hình thành tất phải có phong thủy địa lý hiệp trợ nhưng để chân chính trở thành trận pháp tất phải có phù văn. Phù văn có tác dụng gia tốc linh khí tạo thành trận, ngoài ra còn bổ sung thêm một vài thuộc tính khác nữa.

Ví dụ như dùng Thổ Đại phù văn có thể gia tăng mức kiên cố của trận pháp, Vân Vụ phù văn có thể tạo ra mây mù che mắt địch nhân, Hỏa Giới phù văn có thể ngăn cách địch nhân ra ngoài vài dặm.

Nói chung, trận đạo ở một mặt nào đó không thể thoát ly khỏi ảnh hưởng của phù đạo. Một Trận sư cao giai ở một nghĩa nào đó cũng chính là một Phù sư cao giai. Nhưng ở về ngược lại, Phù sư chưa hẳn đã là Trận sư.

Và Khương Hy lại chính là người sau. Hắn vốn nghĩ giết Tô Chiến hẳn sẽ không quá khó khăn nhưng ai ngờ đâu, vừa đến cửa thôi đã bị ngăn ở ngoài rồi.

...

Ngoài trời, gió bão càng lúc càng mạnh, Khương Hy không nghĩ nhiều mà nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp. Dù sao hiện tại hắn cũng đã phát hiện ra phù văn rồi, chuyện còn lại chính là tìm ra quy luật nữa là xong.

Lấy thực lực của hắn hiện tại, cường thế phá trận là chuyện không thể nào xảy ra rồi, như vậy chỉ còn cách dựa vào phù văn mà đục một lỗ nhỏ ở ngay trên trận pháp mà thôi.

Người khác thì có lẽ không nhưng hắn đường đường là một trong những Phù sư đỉnh cao của Huyền Đô Đại Lục, đục một lỗ ở trên trận pháp tự nhiên là một chuyện dễ dàng. Chưa kể, phá trận chưa bao giờ đòi hỏi tu vi cao thấp, chỉ đòi hỏi người phá liệu có đủ am hiểu về phù văn hay không thôi.

Phù văn thành trận là khi chúng được họa ra một dãy rồi kết nối với nhau theo một quy luật nào đó, những gì hắn cần làm chính là ngắt quãng mạch của dãy quy luật đó là xong.

Không tốn đến mười lăm phút sau đó, khóe miệng Khương Hy mới có chút vểnh lên tự nhủ:

“Tìm ra người rồi”

Tiếp đó, hắn liền rút Hắc Trúc Bút ra rồi vận lực họa phù. Gọi là họa phù nhưng thực tế, những gì hắn làm chính là sửa phù văn... ngay trên trận pháp. Cái được gọi là đục một lỗ chính là đây.

Trận sư tạo nên trận pháp này xem chừng cũng không tồi bởi Khương Hy mất cũng phải gần một khắc mới có thể đục xong. Ngay lúc hắn dứt đường bút ra thì lớp màng sáng kia bắt đầu tản dần mà tạo thành một lỗ nhỏ đường kính nửa mét.

Khương Hy không cần lỗ quá to, như vậy dễ gây nên chú ý, lỗ nhỏ ngần này là đủ để hắn chui qua rồi. Sau đó hắn liền thu Hắc Trúc Bút lại rồi vận linh lực lên mà tiến vào trong nội vi Tô gia.

Vào được bên trong, Khương Hy ngay lập tức liền vận linh lực mà hong khô y phục của mình. Bởi bên trong không hề có mưa, cũng không hề có bão tố.

Đây chính là điểm đặc biệt của trận pháp, trong và ngoài trận chưa chắc đã giống nhau, dùng cụm ‘nội bất xuất, ngoại bất nhập’ cũng không sai.

Chưa kể bây giờ hắn đang là sát thủ, sát thủ mà để một thân ướt nhẹp lộ liễu như vậy thì còn làm ăn gì nữa. Không bao lâu sau, y phục của hắn cuối cùng cũng đã khô ráo toàn diện, sự tỉnh tiếp theo tự nhiên là phải nhanh chóng tìm ra Tô Chiến rồi.

Ngắt nổi quá trình hắn sẽ không nhanh cho lắm bởi Tô gia quá to lớn, mặc dù không thể nào so với Cửu Tiêu Tông nhưng với tu vi hiện tại của hắn thì đi hết Tô gia cũng đủ ‘rụng’ chân rồi.

Hiện tại, thọ nguyên của Khương Hy không còn nhiều, tự nhiên không thể bốc lên nguy hiểm mà tự bó một què được. Nghĩ nghĩ một hồi, hắn quyết định đi nghe ngóng. Trong vòng một canh giờ tới nếu hắn chưa giết được Tô Chiến thì lần tới càng khó giết hơn.

Bởi qua ngày hôm nay là thời tiết lại trở về như cũ rồi, lúc đó, phòng vệ của Tô gia tuyệt sẽ không ‘lỏng lẻo’ như bây giờ. Nói cách khác, đêm nay chính là cơ hội duy nhất của hắn.

Trong bóng đêm, thân ảnh Khương Hy lúc ẩn lúc hiện mà lượn lờ từng góc ngách Tô gia, hắn di chuyển rất nhẹ, kết hợp thêm cả Đạp Vân Bộ nữa thì chỉ cần không phải tu sĩ Luyện Khí đỉnh phong trở lên xuất kích thì hắn có lòng tin qua mặt được hầu hết mọi người.

Tô phủ về mặt căn bản thì phi thường rộng lớn, ít nhất cũng phải lớn gấp trăm lần khuôn viên của Điền y quán. Toàn phủ trên dưới được chia làm ba phần - Tiền viện, hậu viện cùng đại sảnh.

Khương Hy chắc chắn một chuyện rằng Tô Chiến tuyệt đối không thể nào ở tại đại sảnh được. Đại sảnh của Tô gia là nơi nghị sự của gia tộc, Tô Chiến dù có là tu sĩ đi nữa thì hẳn cũng chỉ thuộc hàng con cháu mà thôi, hẳn còn chưa có tư cách để bước vào đại sảnh này.

Tiền viện là nơi dùng để tiếp khách thì nơi Tô Chiến ở chắc chắn phải ở tại hậu viện. Mặt khác, qua nghe ngóng từ gia nhân của Tô gia, Khương Hy cuối cùng cũng xác định được vị trí của Tô Chiến. Thế là hẳn liền cấp tốc di chuyển đến nơi đó.

...

...

Tại sâu trong hậu viện của Tô gia, Tô Chiến lúc này đang ở tại Thanh Ngư phòng mà hưởng thụ nhân sinh. Thanh Ngư phòng tại Tô gia gọi chung là ‘gia sản’ cá nhân của hắn, hắn dùng nơi này để nghe đàn hát, xem mỹ nhân, uống mỹ tửu.

Ngày hôm đó nhờ có hai kẻ tùy tùng kia mà hắn may mắn mới nhặt một mạng này trở về, tự nhiên tâm trạng cũng không được tốt là bao.

Ngất nổi, loại tâm trạng này của hắn cũng không kéo dài được bao lâu, không đến hai ngày sau đó, hắn lại bắt đầu sa vào thói hưởng lạc như xưa.

Hiện tại, ngoại trừ dưỡng thương ra, hắn cũng không có việc gì để làm cả, chưa kể từ sau ngày hôm đó, hắn còn bị gia tộc giới nghiêm hành động lại. Chuyện này cũng không phải chuyện gì quá lạ cả, thân là người của thế gia, vậy mà lại bị hạ bởi một phạm nhân, mặt mũi của Tô gia khi ấy phải nói là mất hết rồi.

Càng nghĩ đến chuyện đó, Tô Chiến lại càng không phục, hắn không biết thời điểm đó bằng vào cách nào mà hắn bị đánh văng ra ngoài nhưng bên cạnh hắn vẫn còn hai tùy tùng. Theo như những gì hai tên kia kể lại thì hẳn cuối cùng cũng biết được nguyên nhân là vì sao.

Nhưng đã biết được rồi thì làm sao chứ? Thế nhân nào quan tâm hắn bị hạ bởi tám Hắc lệnh của phủ Thành chủ chứ? Bọn họ chỉ quan tâm hắn bị đánh đến thế thảm đến thế nào và sắc mặt Tô gia ra sao mà thôi.

Tô Chiến càng không phục hơn nữa là người hại hắn lại chính là tên nhãi kỹ nam ngày trước của kỹ viện. Cha của hắn cũng giống như Thẩm lão tam, là người chường quản việc kinh doanh của gia tộc, tự nhiên bản thân hắn cũng nắm được một chút thông tin.

Mà bởi vì biết, hắn mới không bao giờ xem Khương Hy là một ‘người’ cả. Trên dưới kỹ viện ngoài Chiêu Hồng Nan ra, hắn đều sẽ xem tất cả là ‘vật’, là vật sở hữu của Tô gia. Dù cho kẻ đó đã được chuộc thân rồi thì một khi đã làm ‘vật’ của Tô gia, đời đời kiếp kiếp vẫn sẽ là của Tô gia.

Nghĩ đến những chuyện này, Tô Chiến lại càng không vui, hắn liền ra hiệu cho gia nhân, vũ nữ hầu hạ xung quanh lui hết ra ngoài, chỉ chừa lại gia nhân thân cận của mình mà thôi. Trùng hợp thay, kẻ đó lại là thư sinh.

Người lui hết ra ngoài, hắn liền quay sang nói:

"Chuyện làm đến đâu rồi?"

Nghe vậy, thư sinh lắc đầu đáp lại:

"Thiếu gia, vẫn chưa thể làm gì cả"

Tô Chiến nhíu mày không hài lòng nói ra:

"Chuyện là thế nào?"

Thư sinh nghĩ ngợi một hồi đáp lại:

"Bẩm thiếu gia, những ngày này không biết vì lý do gì mà Điền y quán đóng cửa không kinh doanh, tiểu nhân cũng không còn cách nào khác cả"

Tô Chiến híp mắt lại nói tiếp:

"Người không nghĩ đến việc cho người già bệnh kêu ca sao?"

Nghe vậy, thư sinh lắc đầu đáp:

"Thiếu gia, tiểu nhân đã tính đến chuyện đó, thậm chí cũng đã làm nhưng tất cả đều vô công".

Sắc mặt Tô Chiến trong chốc lát liền trầm đi, hơi thở càng ngày càng mạnh, giờ phút này đây, trong người hắn đã tích một bụng đầy nộ hỏa rồi. Nếu có ai dám chọc đến hắn ngay bây giờ, kẻ đó tuyệt đối chết không toàn thây.

Thân làm gia nhân lâu năm cho Tô Chiến, thư sinh tự nhiên biết thiếu gia nhà mình đang tức giận đến thế nào. Nhưng hắn cũng không còn cách nào khác,

Điền đại phu không phải người thường, Điền y quán cũng không phải nằm ở Tây Thành.

Vốn dĩ, Tô Chiến định lập mưu khiến những người đến khám tại Điền y quán chết bất đắc kỳ tử. Sau đó, dựa vào đó mà ngấm ngấm loan tin toàn Nguyệt Hải Thành, khiến cho danh khí của Điền y quán rơi xuống vạn trượng.

Không thể không công nhận rằng, ý nghĩ này của Tô Chiến... thật ngây thơ. Hắn sống trong nhung lụa quá lâu, thậm chí đến Bắc Thành cũng chỉ mới đến có một lần, tự nhiên không thể biết được Điền đại phu không chỉ có mỗi 'tiếng' không.

Cái thời đại mà lão 'hồ mưa gọi gió' đến Khương Hy còn không biết, chứ đừng nói là Tô Chiến. Những người biết rõ về thời đại đó nếu còn sống thì e rằng kẻ nhỏ nhất năm nay cũng phải qua tuổi tứ tuần rồi.

Mặt khác, Tô Chiến cũng xem như gặp may khi có thuộc hạ là thư sinh. Kỳ thực, thư sinh có hàng đồng thủ đoạn để tạo nên cái kịch bản như Tô Chiến muốn nhưng hắn lại lựa chọn giả ngu. Vì hắn biết Điền đại phu đáng sợ đến thế nào khi lão nổi giận. Nghĩ đến đó, thư sinh mặt ngoài không nói nhưng mặt trong thì đã mừng thầm không biết bao nhiêu lần.

"Điền y quán tốt nhất là trong một tháng tới không nên kinh doanh a", thư sinh thăm nhủ.

Không gian tĩnh lặng trong Thanh Ngự phòng càng lúc càng trở nên 'lặng' hơn, Tô Chiến vẫn một bụng nộ hỏa, thư sinh vẫn một mặt trầm ngâm, hai người không ai nói gì cả, chỉ riêng phần mình tự giải quyết lấy vấn đề của mình mà thôi.

Giữa lúc này, trên nóc của Thanh Ngự phòng, một bóng đen bất chợt quỷ dị mà hiện ra, trên mặt đeo một tấm thiết diện tối màu. Bóng đen đó đương nhiên không ai khác ngoài Khương Hy.

Hắn cuối cùng cũng đã tìm thấy được Tô Chiến rồi. Dựa vào thực lực của hắn, đáng lý ra hắn phải đến từ lâu rồi mới phải nhưng ai bảo hắn đang ở ngay tại đại bản của Tô gia chứ, hắn cần phải chuẩn bị đường lui cho mình.

Chuẩn bị hoàn tất xong, hắn mới cấp tốc mà di chuyển đến đây. Tiếp đó, hắn liền hạ thấp toàn thân người xuống, thấp đến độ gần như là nằm sấp lên trên nóc rồi. Hắn khẽ động một chút linh thức tác động vào giới chỉ mà lấy ra một viên đan dược hồi phục linh lực rồi nhanh chóng cho vào miệng.

Từ lúc đột nhập đến giờ tuy thời gian không lâu nhưng hắn đã hao đi rất nhiều linh lực cho việc ẩn thân cùng Đạp Vân Bộ rồi. Nếu hắn còn không mau hồi phục linh lực thì một chút nữa khó mà hành sự.

Linh thức của Khương Hy phi thường cường đại, hắn đương nhiên phát hiện ra bên dưới ngoài Tô Chiến ra còn có thêm cả thư sinh nữa. Hắn tự tin có thể quỷ không hay thần không biết mà miêu sát Tô Chiến nhưng thư sinh lại là một chuyện khác.

Lần trước gặp mặt, hắn đã có cảm giác thư sinh là kẻ có khả năng áp bức đến sinh tử cho hắn nhất, dĩ nhiên khi đó hắn chỉ mới là Luyện Khí tầng ba. Còn bây giờ hắn đã đột phá, cảm giác từ vong đó cũng đã biến mất rồi nhưng thư sinh vẫn như cũ khó chơi.

Hắn thăm nghĩ:

"Xem chừng phải khiến hắn rời đi trong chốc lát vậy"

Nghĩ xong, Khương Hy dự tính sẽ hành động nhưng giữa lúc này, dị biến phát sinh. Mưa bắt đầu rơi, gió bắt đầu hiện. Bão ập đến Tô gia rồi.

Dị biến diễn ra rất nhanh, gần như chỉ trong một tích tắc, đại trận của Tô gia bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ. Nguyên nhân tự nhiên là do Khương Hy đục một lỗ nhỏ trên đại trận. Trận không toàn vẹn, phù văn không được nối tiếp thì linh khí sẽ dần tán loạn ra, tác dụng của trận sẽ yếu đi rất nhiều.

Cuối cùng liền dẫn đến sự tình như hiện tại, bão ập vào trung ương Tô gia. Tình huống đột ngột diễn ra, các thành viên trong gia tộc ngay tức khắc liền chạy ra bên ngoài xem sự tình như thế nào.

Quả nhiên sắc mặt bọn họ liền chuyển thành kinh hãi, bao gồm cả Tô Chiến. Tô Chiến tính ra thì cũng không có việc gì quan trọng, hắn là một trong những người sớm nhất chạy ra bên ngoài. Thấy vậy, Khương Hy liền mừng thầm trong bụng tự nhủ:

"Cơ hội đến rồi".

Gió bão càng lúc càng mạnh, cơ thể của Tô Chiến dưới sức gió này cũng bắt đầu có đứng không vững rồi, hắn càng ngày càng có xu hướng di chuyển theo chiều gió. Thư sinh ra sau thấy thế ngay lập tức liền cuốn lấy hắn mang trở lại vào phòng rồi nói ra:

"Thiếu gia, sự tình có chút không đúng, người đừng rời phòng, tiểu nhân sẽ đi tìm hiểu chuyện này ngay"

Nghe vậy, Tô Chiến liền gật đầu không hỏi nhiều đáp lại:

"Dùng kết giới giúp ta"

"Vâng, thiếu gia", thư sinh đáp.

Sau đó, hắn liền chạy ra bên ngoài đóng chặt cửa lại rồi bắt ẩn tạo một lớp màng linh lực bao quanh căn phòng. Xác nhận lớp màng được ổn định thì hắn mới chịu rời đi. Lớp màng này đương nhiên ngăn không nổi gió bão nhưng nó lại có tác dụng cảnh giới.

Chỉ cần có bất kỳ thứ gì lại gần tấm kết giới này thì ngay lập tức nó sẽ phản ứng lại mà báo hiệu cho người bên trong biết. Tô Chiến hiện giờ không rõ chuyện gì đang xảy ra tại Tô gia nhưng đại trận kia là thứ mà hầu như mọi đứa trẻ được sinh ra tại đây buộc phải biết.

Bởi một khi đại trận kia ngã xuống, Tô gia rất có thể đang phải đối diện với cường địch. Tô Chiến không cẩn thận không được.

Nhưng thế gia dù sao cũng là thế gia, bọn họ rất nhanh liền phái người đi xem xét đại trận. Toàn bộ khuôn viên của Tô phủ càng ngày càng có xu thế tập nập, gấp gáp hẳn lên, nói trắng ra thì đã bắt đầu có chút loạn rồi.

Tô gia vì ý vào phòng ngự của đại trận nên trong suốt trăm năm nay gần như không hề có động thái gì cho việc chống bão cả. Đối với việc này, bọn họ tựa như những đứa trẻ mới tập đi vậy, những bước đầu đi rất khó khăn.

...

...

Ấn nắp trên mái nhà này giờ, Khương Hy xem chút không kiểm soát nổi cơ mặt của mình nữa rồi. Hắn đương nhiên biết tại sao đại trận lại sụp đổ, nhưng ban đầu ý định của hắn cũng không phải là khiến cho đại trận sụp đổ thật. Theo tính toán ban đầu thì hắn sẽ lên vào giết Tô Chiến rồi nhanh chóng lên ra rồi sửa chữa trận pháp như chưa có gì xảy ra.

Ngất nổi hắn tốn quá nhiều thời gian để tìm Tô Chiến, thành ra phải chuyển sang kế hoạch phòng bị. Nhưng chuyện đó để sau, còn bây giờ, Tô Chiến ở một mình rồi.

Khương Hy ngay lập tức rút ra Hắc Trúc Bút mà họa lên trên lớp kết giới của thư sinh tạo ra. Đến đại trận của Tô gia hắn còn không ngăn, chút ít kết giới nhỏ nhoi này đối với hắn liền không thành vấn đề.

Rất nhanh, lớp kết giới kia liền vô thanh vô tức mà tan biến đi, người ở trong phòng hầu như không hay biết gì cả. Sau đó, hắn vận pháp lực lên nén một chiêu ‘Hư vô sinh dâm’ vào đầu ngón tay rồi xuất một chỉ đánh xuyên qua lớp màng giấy trên cửa nhắm thẳng về hướng mục tiêu.

Tô Chiến vốn đang lo lắng đi đi lại lại quanh phòng nên không ý thức được tình cảnh của bản thân mình ra sao. Đột nhiên, toàn thân hắn liền run lên một hồi, hai mắt hắn ngay lập tức mở to ra, ánh nhìn không thể nào tin được mà nhìn về phía ngoài cửa. Hắn đã nhận ra mình bị ám toán rồi

Hắn một bên cố gắng vận linh lực lên thủ hộ bản thân, một bên mấp máy môi tựa hồ như muốn kêu cứu nhưng rất tiếc, càng cố gắng nói, máu trong miệng hắn tràn ra càng nhiều. Lời phát ra cũng chỉ là những tiếng ừ ớ mà thôi, hắn liền từ bỏ việc nói mà tập trung vận linh lực lên để bảo vệ phủ tạng, đồng thời xông ra ngoài bỏ chạy.

Tiếc một điều rằng, hành động của hắn cũng đã bị Khương Hy dự toán trước. Khương Hy ngay lập tức liền xuất một chưởng đánh thẳng vào tâm mạch của Tô Chiến khiến toàn thân hắn vắng ngược vào trong. Một chưởng này mang theo pháp lực còn thâm hậu hơn một chỉ vừa rồi.

Ăn phải một chưởng này xong, Tô Chiến liền phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân yếu ớt mà nằm thẳng xuống sàn. Làn da hắn trong chốc lát liền đỏ ửng hết lên, ánh mắt đỏ dần tuyệt vọng nhìn về thân ảnh đang đứng trước mặt mình từ bao giờ không hay, miệng không ngừng trào máu tươi. Hắn không rõ kẻ nào đã giết hắn nhưng tấm mặt nạ kia... hắn nhận ra.

Đó là tấm mặt nạ mà bất kỳ tu sĩ nào thấy đều cũng sẽ đi gặp Diêm Vương ngay tức khắc. Trong giây phút cuối cùng, Tô Chiến liền bật lên nụ cười thâm, tiếng cười khắc khắc của hắn nghe thật kinh dị, thật vô lực làm sao.

Một mùi khét đột ngột bốc lên, từ trong người Tô Chiến, nghi ngút khói nhanh chóng liền xuất hiện, cơ thể hắn ngay lập tức bốc hỏa lên mà thiêu cháy hết thảy. Nhưng tiếng cười của hắn y nguyên vẫn như cũ, tiếng cười không kéo dài được bao lâu cũng dần tắt hút đi, trả lại không gian yên tĩnh cho căn phòng.

Xác nhận Tô Chiến đã chết, Khương Hy ngay lập tức liền để lại trên mặt đất một dòng chữ rồi nhanh chóng rời khỏi đó. Nhiệm vụ của hắn đã xong, chuyện tiếp theo chính là toàn mạng rời khỏi Tô phủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.